

Hào  
Môn  
Diệm



# HÀO MÔN DIỆM

Hiếu Xuân

Sachvui.Com

Đam Mỹ

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, cường cường.

Dịch: Alex

Beta: Minh Du

Hào Môn, tổ chức sát thủ đệ nhất thế giới hợp tác cùng chính phủ, bí mật giúp đỡ các ngành quan trọng đào tạo nghiệp vụ.

Hệ thống dưới tổng bộ gồm ba tổ chức đứng đầu về quyền hạn và trách nhiệm, cao nhất là Trung Đông, tiếp đó là Bắc Mỹ và Nam Á.

Tổ chức này tại Châu Á gồm bảy phân đường tên gọi Xích, Hạt, Thanh, Lam, Phong, Lộ, Hỏa; quy mô bành trướng nhưng vẫn hiệu quả, điều khiển dễ dàng.

Linh hồn của Hào Môn chính là một nhân vật danh xưng "Liệt Diễm".

# Mục lục

Chương 1: Tiết Từ

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50: Phiên Ngoại – Nhật Ký Mất Tích Của Trần Cận

Chương 51: Phiên Ngoại – Chuyện Bí Mật Ở Hàn Quốc

Chương 52: Phiên Ngoại – Sinh Nhật Giang Uy

Chương 53: Phiên Ngoại – Special From Xung Động

# Chương 1: Tiết Tử

Hào Môn: cơ sở của tổ chức sát thủ đệ nhất toàn cầu, hợp tác cùng chính phủ các nước, bí mật giúp đỡ các bộ ngành cơ yếu đào tạo đặc vụ trong các lĩnh vực như thông tin truyền thông, vận chuyển hàng không, địa ốc tài chính đều có đầu tư số lượng lớn, cơ cấu thiết lập đồ sộ mà tinh vi, tổng bộ đặt tại Tây Âu, địa điểm cụ thể và thông tin về các nhân vật lãnh đạo cao cấp đều được bảo mật tuyệt đối nghiêm ngặt.

Hệ thống dưới tổng bộ gồm ba tổ chức lần lượt đứng đầu về quyền hạn và trách nhiệm, cấp cao nhất là tổ chức ở Trung Đông, tiếp theo là hai tổ chức tại Bắc Mỹ và Nam Á. Ba cấp tổ chức này phân Châu Á thành bảy phân đường, quan hệ mật thiết, tên gọi Xích, Hạt, Thanh, Lam, Phong, Lộ, Hỏa quy mô hoành tráng nhưng vẫn hiệu quả, điều khiển dễ dàng.

Linh hồn của Hào Môn là một nhân vật danh xưng “Liệt Diệm”, cho đến giờ chưa một ai biết được diện mục đích thực của hắn.

## Chương 2

Đêm khuya, tại biệt thự trên đỉnh núi, bên bể bơi, một nam nhân lỏa thể, dáng vóc cường tráng cao lớn, ưu nhã hút hồn, dễ khiến chúng sinh điên đảo, hại người ta vừa nhìn vào đã nổi dục tâm đang nhàn nhã nằm dài trên chiếc ghế dài bọc vải lam mà “tắm” ánh trăng nhìn qua một lượt đại khái đã nhận ra chu vi 200m quanh đây không hề có một bóng người nào khác.

Gã đàn ông chơi ngông coi trời bằng vung... ách, không không, phải nói là chàng đẹp trai ung dung tự tại này quả là sánh ngang phụng mao lân giác, mỗi mắt vạn dặm mới tìm được một người... xét cho cùng, Hồng Kông đâu đã cho mở bãi tắm tiên

Tại cửa sổ tầng hai tầng ba, có vài mỹ nhân đang tụ tập trộm nhìn, cho dù không thể quang minh chính đại theo đuổi, thì ở khoảng cách xa như vậy dưỡng nhãn coi như cũng có chút thỏa mãn, bất quá các mỹ nhân đều đồng tình thờ dài: nhan sắc hư người, ngắm nghĩa thì dễ mà đụng được vô mới thật gian nan a. Kỳ thực còn một nguyên nhân khác cho sự rầu lòng của các cô em, đó là hai con thú cưng sống động khả ái đang ngồi phục bên cạnh gã trai, nhều dãi liên tục – A Địch và Tiểu Lệ, chó ngao giống Tây Tạng, cực kỳ trung thành, giống như chủ nhân của chúng dũng mãnh tiêu sái, cường tráng mẽ lệ, hiếm có khó tìm...

Sau một trăm lẻ một lần nhảy đi nhảy lại trong đầu cùng một vấn đề mà chẳng nghĩ ra thứ gì khả quan, phiền muộn của chàng đẹp trai rốt cuộc đã bùng nổ!

Hắn duỗi cánh tay thon dài với bắp thịt đều đặn, đột nhiên tóm lấy cái

cổ con chó vô tội bên cạnh, lắc lắc loạn xạ, động tác có thể nói là khí thế mà thô lỗ. Con chó nòi ú ớ kêu đầy ủy khuất, cũng bắt đầu rục rịch giãy giụa phản kháng, con còn lại chưa bị ăn đòn lập tức cảnh giác nhóm dậy, đoán chừng là thấy đồng bạn chịu tội nên nhịn không được, kích động vừa nhìn chủ nhân vừa sủa ầm ĩ.

Mấy tên vệ sĩ mặc đồ đen đứng cách đó hơn trăm mét nhìn cảnh này đương nhiên hết vía, vừa nóng ruột lo cho đại ca vừa cảm thấy tình hình không ổn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng từ xa chạy tới, cẩn thận tiếp cận với hai sinh vật đối với họ mà nói là cực kỳ nguy hiểm, ngộ nhớ bị con vật khổng lồ này tợp cho một miếng, tàn tật là còn nhẹ a. Đại ca cư nhiên dám bóp cổ nó, lại còn thô bạo như vậy... quả nhiên là đáng anh hùng, tinh hoa a.

Có điều ngay khi con chó chuẩn bị “tức nước vỡ bờ”, có người đã thức thời kịp buông bàn tay ác ma tội lỗi ra, tức tối nằm phịch xuống ghế, thở phì phì, như thể hấn mới vừa bị ngược đãi chứ không phải con chó.

Mà con thú cưng bị hành tội giờ lại như vừa bị phạt đòn xúng đáng, ngoan ngoãn nằm bò lại chỗ cũ, con còn lại cũng ngồi xuống, im ắng như ban đầu.

Mấy cô nàng trên lầu vừa bị dọa xanh mặt, đến giờ đã say mê vô hạn, cảm tình sùng bái trào tuôn như suối, đăm đối ngấm nhìn chàng trai phong độ cường tráng dưới lầu, tưởng như vừa bị hấn thuần phục không phải hai con chó ngao Tây Tạng mà là hai con sư tử vậy.

Bọn bảo vệ thở hắt một tiếng, nhanh chóng lùi về phía sau, tránh xa khỏi phạm vi công kích của bọn ác cầu, ngộ nhớ bị thương thì dở tệ a, đại ca gần đây tịnh không dả động đến vụ bồi dưỡng thêm phúc lợi với lương hưu, thôi thì tự giữ mình vẫn là nhất.

Chớ coi hai con chó kia ngoan ngoãn chịu ngược đãi mà làm, ấy chỉ là giữ vững truyền thống tốt đẹp đối với gã chủ nhân dã man kia, đổi lại là kẻ khác, hắc hắc, gặp một tên ngoạm một tên, gặp hai tên ngoạm cả đôi.

Ngay lúc đó, chàng lỏa thể đột nhiên nhảy dựng khỏi ghế, cơ thể hoàn mỹ hại người khó nhìn bày ra không sót chút nào, dưới ánh đèn tụ quang mờ ảo ở bể bơi, phơi bày một bức tranh gợi cảm mê hoặc tột độ, khiến trên lầu được một phen gào, la vang dội.

Hai con thú cưng lập tức đứng dậy theo chủ nhân, hấn tiện tay vỗ vỗ con chó vừa bị bóp cổ: “Sorry, Tiểu Lệ, xuống tay hơi nặng, ngày mai thưởng thêm cho mày năm kí thịt bò.”

Trách nào chó của hấn càng bị ngược đãi càng béo tốt...

Chủ nhân hươ tay, Tiểu Lệ và A Địch lập tức phục tùng, quay 180 độ trở về chuồng của chúng ở sau vườn hoa. Còn hấn bước thêm mấy bước, vẫy tay ý bảo vệ sĩ khoá cửa, rồi chậm rãi nhận lấy chiếc khăn tắm lớn người làm mới mang tới, quấn quanh eo, bước từng bước lên bậc thềm, đi vào phòng khách tầng một, một đám đàn em cũng đi vào theo.

Một lát sau, hấn đã ngồi xuống sofa, tay vắt sau thành ghế, chân gác lên bàn trà, bày ra dáng vẻ lười biếng tùy tiện, vô cùng tương phản với một giàn bất nhẫn xung quanh, hấn nhìn đôi mày anh khí, cao giọng: “Làm cái gì a? Chỗ Minh Hào sao còn chưa có tin tức gì?”

Vệ sĩ Lý Thăng đứng bên cạnh nghe câu này mà mồ hôi vã ra đái ca có lối dọa người rất cổ quái mỗi lần tức giận đều đi luyện quyền, người ta luyện quyền thì dùng bao cát luyện đi, hấn lại không thể, luôn tìm người sống để dợt chưởng, dù thân hấn đây cũng là võ sĩ



sùng sỏ, nhưng lĩnh giáo vài lần rồi cũng rợn gáy. Người khác tức giận đánh một lần xả giận cũng coi như xong đi, hấn lại cũng không thể, hôm qua đánh, hôm kia đánh, hôm trước trước cũng đánh... Tóm lại, tuần này, đại ca coi bộ ăn nhằm thuốc nổ.

Đại ca ra tay không nhất định là kỹ xảo thật đặc biệt, chỉ cần tư thế đẹp (cái này cùng đánh nhau không có quan hệ trực tiếp đi?) khí thế cường, xuất quyền không cần sách vở, đặc biệt khó chống đỡ, Lý Thăng một mạch hoài nghi không biết đại ca học ở đâu được cái môn tạp phái quyền đó, nhưng tịnh không dám hỏi. Lúc đánh vừa lo tự hộ thân, mặt khác lại phải phòng thương đến mặt của đại ca, quay tới quay lui, thể lực tiêu hao không nói, tinh thần bị giày vò càng thêm thâm hơn, hấn đang tính không chừng qua năm nữa khăn gói về quách Tứ Xuyên nuôi con cho xong.

“Đại ca... anh tha cho bọn này đi, hai ngày trước tới giờ còn chưa lại sức a.” Lý Thăng quyết định tạm thời vứt bỏ tôn nghiêm, nhỏ giọng xuống nước, đối là người khác muốn Đại Lý bộ dạng ương ngạnh này phục tùng xin tha quả thật không có khả năng, nhưng trước người này lại đã thành chuyện cơm bữa.

“Nóng ruột muốn ăn đòn thế hả?” Hấn liếc qua bộ dạng tội nghiệp thảm thương hòng đỡ tội giùm anh em của Lý Thăng, bình tĩnh một lúc, đương nhiên, hấn có thể duy trì bình tĩnh trong thời gian rất ngắn, nếu quá 15 phút nữa còn không có điện thoại, hấn khó tránh nổi trận lôi đình, cho nên trước tiên lạnh lùng tuyên bố: “Đợi 15 phút.”

Một phòng toàn những tay cao to, cơ bắp đều đồng loạt tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào chiếc di động của đại ca trên bàn trà, chỉ cầu nó đổ chuông lẹ lẹ giùm. Không chừng ông trời biết cảm động thiệt, chỉ 5 phút sau, điện thoại y hẹn réo vang.

Chỉ là chưa nói được ba câu, đã có người nháy dựng lên quát: “Cái gì?! Người ngựa của Hạt bộ đều bị cấp trên gọi về hết rồi? Mẹ nó! Tại sao lại thế?!”

Xung quanh bắt đầu âm thầm cảm thông cho anh Hào đang giờ đầu hứng bão ở đầu dây bên kia.

“Tao mặc kệ, tra được manh mối thì lập tức phái người đi xác minh cho tao! Thiếu người thì điều động từ Thanh bộ, đại ca Tony bên đó nợ tao một lần, không thể không giúp.” Hấn bắt đầu đi qua đi lại bên cạnh sô pha, sắc mặt đã muốn xám xịt, “Hấn ngại dờ không muốn nhúng tay, tự tao sẽ qua đó ép...” Coi bộ Minh Hào đang khuyên can gì đó, bên này lại càng nóng nảy tợn, “Tao biết không được lạm quyền! Mẹ nó tao biết chứ! Trước mắt cứ tra cho ra, lỗi đâu tao chịu.” nói rồi ngắt máy, ném điện thoại cho Lý Thăng, bản lĩnh hứng đòn của đám vệ sĩ cạnh hấn đều đã đạt đến mức siêu hạng.

Một tuần nay hấn thầm rửa xả thẳng em song sinh không biết bao nhiêu bận, anh em một nhà mà cư nhiên vì một thằng lạ hươ lạ hoắc rồi không tiếc cốt nhục tương tàn, lục thân không nhận, thậm chí nông nổi đến mức chỉ còn chăm chăm lo việc mình, không từ thủ đoạn... nói độc một câu “Chuẩn bị cho em tất cả những con đường anh có thể lợi dụng được.”, vừa uy hiếp vừa đem tình cảm ra dụ dỗ rồi đập hấn rớt thẳng xuống vực sâu không đáy, khiến hấn tiến thoái lưỡng nan, bên trung bên nghĩa bảo sao hấn lo cả đôi được, thật là còn oan uổng hơn cả Đẩu Nga a...

Cái gì mà “Từ nhỏ đến lớn, em chưa từng cầu xin anh.”, bây giờ cầu bao giờ thì thôi khỏi cầu luôn đi, bây giờ tốt rồi, cấp trên bắt đầu cảnh giác, biết nội bộ “có người” ngấm ngầm giờ trò ma mãnh, điều động nhân mã hòng tính “chuyện riêng”, “người” thì rõ chính là hấn. Tra ra thì chết chắc, khẳng định nuốt không trôi đâu. Người của thằng em bị bọn khốn nào bắt cóc, đã nhờ hấn dốc sức giúp đỡ, giờ

vừa mới tìm được địa điểm chính xác, quân được phái đi lại bị thu về, thật là một khắc đờ không dám thả lỏng, nếu trận này ứng cứu xảy ra sơ suất, thân hấn thành ra đắc tội cả đôi bên a.

“Trần Thạc, nếu anh thất nghiệp, cậu nhất định phải nuôi anh.”, hấn chăm chú nhìn hồ bơi ngoài cửa sổ, thâm tình gọi tên em trai của mình.

Vậy gã ồn ào vô địch này là ai đây? Hấn chính là đại ca danh vang bốn bể, thần dũng vô trù, hấp dẫn tuyệt luân, mị lực không thể chống đỡ nổi của Xích bộ thuộc tổ chức Hoa kiều lớn nhất Châu Á – “Hào Môn”, Trần Cận!

Đương nhiên, chức danh bên trên sắp tới không chừng khó giữ, Trần đại ca vì tình riêng lạm dụng quyền lực, công tư không phân minh, ăn cây này rào cây nọ, cố tình phạm luật... từ từ kể tội mà trừng phạt, tình tiết nghiêm trọng, lành ít dữ nhiều.

-----

năm kí: “kí” ở đây là đơn vị đo của Tàu =>) tính ra = 2,5 kg thâu nha =>)

tạp phái quyền: võ tạp nham hổ lớn ó =>)

Đậu Nga: hay “Đậu Nga oan” là một tác phẩm tạp kịch tiêu biểu của nhà viết kịch Quan Hán Khanh (thời Nguyên, Trung Quốc), nội dung kể về nỗi oan khuất của nàng Đậu Nga. Đại khái là nàng này kết hôn xong thì chồng mất, mẹ chồng nàng dâu sống nương tựa lẫn nhau. Có cha con họ Trương thấy Đậu Nga xinh đẹp nên nổi tà tâm, muốn đầu độc chết mẹ chồng để ép nàng, không ngờ giết lầm chính lão Trương bố 8-> Tên Trương con vu cáo Đậu Nga sát nhân, quan phủ dụng hình lấy cung cả hai mẹ con, Đậu Nga vì thương mẹ chồng nên

nhận tội, bị án tử. Trước khi hành án nàng chỉ lên trời thề chết rồi máu thấm lụa trắng, tháng sáu tuyết rơi, ba năm hạn hán, lấy đó chứng minh nàng bị oan, sau này quả nhiên ứng nghiệm.

## Chương 3

Sự tình phải nói là gắn liền với vụ bắt cóc li kì. Mấy ngày trước, thằng em Trần Thạc thật hiếm có lại “nhiệt tình chủ động” gọi một cú điện thoại “thăm hỏi” hấn, ấy vậy mà chưa chi đã đòi đại ca đường đường, là hấn, liều mình ra tay trợ giúp, muốn hấn phải thuộc hạ đi giải cứu một người bị bắt cóc, lại còn muốn bắt hấn bảo đảm kẻ kia phải được an toàn 100%, nếu có sơ suất thì đem đầu ra nói chuyện.

Đổi lại là người khác, hấn còn miễn cưỡng có thể ngồi nhìn không quản, nhưng cái tên một mực khăng khăng kia lại là thằng em tề lậu mà hấn quan tâm nhất, dù có ra tay hay không thì kết quả đều thảm như nhau, đời hấn coi như xác định phải chịu oan uổng rồi

Này... này có còn thiên lý nữa hay không?! Nhất định là bản thân trước khi đến Hồng Kông quên chưa khấn vái tượng Quan Nhị gia, nên ra đến cửa đã xui xẻo thế này. Lớn đến chừng này rồi, thực còn không có người dám hùng hồn uy hiếp hấn như vậy, cơ mà lần này lại là lời từ miệng Trần Thạc, thật là hết cách.

Kể từ đó, muốn bao nhiêu phiền khắc có bấy nhiêu, đầu tiên là dùng thanh danh khổng chế Xích bộ (phạm vi quản lý của Trần Cận ở New York), kết quả là chưa hết một ngày, người được phái đi đột nhiên bị tổng bộ nửa đường gọi về chấp hành nhiệm vụ khác, hấn đành ngậm đắng nuốt cay, quay sang mượn hai đội của người anh em tốt – Giang Uy đại ca của Hạt bộ, thật là thiếu trâu bắt chó đi cày, đến lúc vừa xác định được vị trí con tin, đang chuẩn bị đồ đi cứu người, lại phát sinh biến cố...

Minh Hào gọi điện nói rành rành, việc Hạt bộ vượt quyền điều phái

người không biết bằng cách nào đã bị thượng cấp phát hiện, Trần Cận nghĩ đến đây, bản thân mình cả đời sáng suốt oai hùng, cứ nhiên phút cuối lại vì thằng em ruột bạc bẽo phạm một sai lầm nghiêm trọng... liên lụy đến anh em, hại cả danh dự Xích bộ cũng tan nát theo.

Lại nói cả con tôm trong bùn còn biết, chế độ phân cấp ở Hào Môn rất nghiêm khắc, tối kỵ vượt quyền tùy tiện vì mục đích riêng mà coi thường luật lệ. Nếu xác thực đợi đến khi ngã ngũ, chắc chắn hẳn sẽ lãnh đủ. Lạy trời thương hẳn, sớm biết sẽ náo loạn đến mức không thể cứu vãn thế này, thà rằng lúc đó đích thân về New York tự mình giải quyết cho xong.

Hiện tại nếu đã bước một bước, thì cái chân kia dù thế nào cũng phải bước theo, chung quy không thể kim kê độc lập lúng ta lúng túng được.

Đang cưỡi trên lưng cọp rồi, người đầu tiên hẳn nghĩ đến chính là đại ca Tony Lưu của phân đường Thanh bộ.

Năm ngoái, một cuộc đọ súng bất ngờ xảy ra giữa buổi hội nghị cấp cao, hẳn đã liệu mình che chắn cho đại ca Lưu ngồi ngay kế bên, nếu trong nháy mắt đó có thời gian để suy tính, hẳn đại khái sẽ không làm như vậy, hành động lúc ấy hoàn toàn xuất phát từ bản năng, viên đạn xẹt qua cánh tay, đến giờ hãy còn lưu lại một vết sẹo, vụ đó có thể nói là cực độ hung hiểm, Trần Cận vốn cũng không nghĩ tới chuyện đòi nợ ân tình gì gì đó, lại không biết nói thế nào mà sau đó Tony sai thủ hạ mang hai hộp thịt nướng Brasil đến thăm hẳn. Nhưng lần này! Hẳn không thể không mượn cơ hội thu hồi lãi, một kẻ luôn luôn tính toán chi li, quyết không chịu lỗ vốn bao giờ như hẳn, lần đầu tiên mất mặt đi cầu người cứ nhiên không phải vì việc của bản thân, thật là người tính không bằng trời tính, kế hoạch theo không kịp phát sinh.

Nếu bên Tony cũng loạn lên nốt, vậy hẳn đích thị từ đầu đến đuôi không phải là người, tất tểnh giúp chẳng được ai lại tự hại mình thâm, còn kéo lê thêm một đồng hậu quả, lỗ vốn bết nhè.

Đợi sóng gió qua được ba ngày, tin tức xấu lại tới...

Giờ phút này Lý Thăng đang đầy mặt quan tâm nhìn đại ca hồ báo nhà mình, mấy ngày nay xem hẳn một mạch cầu cạu ừ ê, liên lụy A Địch, Tiểu Lệ mập lên hàng kí, không khỏi sinh ra lo lắng. Đại ca thời gian này rất nhạy cảm, ngàn vạn lần không nên đụng chạm đến dây thần kinh nào của hẳn, khéo không hẳn lại lôi mình ra dợt quyền, xương cốt trên cái thân trung niên này hết muốn chịu tội nữa rồi, rốt cuộc hẳn miễn cưỡng cúi đầu, nơm nớp lí nhí gọi Trần Cận đang nằm trên sofa nhắm mắt dưỡng thần: “Đại ca...”

Đôi mắt mê người chậm rãi mở ra, ánh lên một tia dọa dẫm: “Thanh bộ nói thế nào?”

“Con tin được thả rồi.”

“Bao giờ?”

“Chiều hôm nay.”

Có người đặc ý khoé miệng cong lên: “Lũ khốn ấy quả nhiên chịu không nổi sức ép của Hào Môn, tự động lui một bước, coi như bọn chúng thông minh đi.”

Lý Thăng gào thảm trong bụng: Đại ca a, bộ anh quên mất anh giờ mới là Bồ Tát đất sét hử??

“Bên trên... nghe nói có người đến truy xét rồi.”

“Ừm.”

“Người của Thanh bộ rút hết rồi chứ?”

“Ừm.”

“Đại ca...”

Gã đàn ông duỗi dài cái lưng lười nhác, hoàn toàn tỉnh táo lại, xoa xoa mặt ngời dậy: “Đại Lý, rốt cuộc cậu tính nói gì hả?”

“Đại ca, ý tôi là... có lẽ chúng ta bị giám sát rồi.”

“Tạm thời thôi.” Người nào đó lạc quan nhíu mày chữa lại, “Tiền lương của các cậu cứ phát như cũ, lo lắng cái gì? Giờ đừng làm phiền tôi, tôi muốn một mình suy nghĩ kĩ lại.”

“Emily tiểu thư vừa đến đang đợi anh cùng đi chơi bóng ngoài cổng.”

“Cô em nhà giàu mới phát ấy hả?”

Trên trán Lý Thăng đã có mồ hôi nhỏ giọt: “Không phải, là Emily hoa hậu Hồng Kông.”

“Ờ.” Hấn khoát tay, “Bữa nay không hứng, bảo người tiễn cô ta về đi.”

Tuy đại ca xài hoang một chút, nhưng hấn cũng đủ vốn để hoang, riêng với phụ nữ thì hào phóng thôi rồi, hầu như chuyện gì cũng ứng phó mỹ mãn, dù lâu lâu cũng lộn cô này với cô nọ, nhưng hấn vẫn xứng đáng với tiêu chuẩn tình nhân bạch mã hiếm có, bởi vậy bên cạnh hấn oanh oanh yến yến hàng đàn cũng chẳng lạ.



Trần Cận sau khi lên lầu gọi một cuộc điện thoại làm bộ nhẹ tênh kể công đòi thưởng với cậu em Trần Thạc, lúc sau lại vô cùng thảm hại ngã vật xuống thảm trải sàn phòng ngủ, thậm chí rửa xá mình chết vì sĩ diện, chỉ rặt màu mè, chuyện đen đui thì giấu nhẹm, nhưng nếu nói cho Trần Thạc biết tình thế của hắn hiện giờ thì thật là... thật rất mất mặt, thôi bỏ đi, tự làm tự chịu.

Đường đường đại ca phân đường của Hào Môn cư nhiên phải chịu ấm ức thế này...

Bị tổ giám thị của Hào Môn để mắt rồi! Thế này rõ ràng là thượng cấp đã bắt đầu mất lòng tin vào hắn và Xích bộ, bản thân tới đây tốt nhất cũng ý thức thân phận bị theo dõi mà tự giác một chút, đề cao cảnh giác, thận trọng từ lời nói đến hành động, toàn bộ cục diện quanh mình đều phải khống chế thích hợp, thu phóng gọn gàng, không thể để thêm mảy may sai sót. Tình cảnh của hai vị đã nghĩa khí ra tay trợ giúp là ông anh Giang Uy và Tony có lẽ cũng chẳng khá khẩm gì hơn, hiện tại lại thành ra hắn thiếu bọn họ ân tình.

“Trần Thạc, lần này cậu thật hại chết anh rồi.” Lầm bầm câu nữa, hắn lại quay sang tính toán làm sao êm êm chuồn về New York, lánh tạm vào cái ổ cũ tu thân dưỡng tính, chờ thời ngóc đầu dậy.

Ba phút sau, hiện thực lại lần nữa chứng minh “người tính không bằng trời tính” thực là chân lý, một đảng đang chuẩn bị đặt vé máy bay quay về tự động chịu roi thình tội cú đầu nhận sai, đảng kia đã nhận được một thông báo mới.

Trần Cận bình tĩnh đóng hộp thư mật lại, khởi động hệ thống tự động huỷ bưu kiện, Lý Thăng bên cạnh đã hoảng đến vã mồ hôi lạnh, vì hắn có dự cảm, đại ca tạm thời không thể về Mĩ lánh nạn được nữa rồi... bụng dạ nhất thời rối bòng bong.

Còn đang cho rằng đại ca chuẩn bị phát hỏa, vậy mà hấn lại bình thản dị thường, chỉ trầm giọng nói đúng một câu: “Đại Lý, chúng ta sống rồi.” vừa dứt câu, người đã phóng tuốt vào toilet.

Đây cũng là một thói quen căn cố của Trần Cận...

Trốn vào nhà vệ sinh trầm tư. Đương nhiên, chỉ thuần túy là chiếm đóng toilet chứ không làm thêm cái việc gì gì đó, bất quá là mượn tạm một không gian yên tĩnh kín đáo để suy xét phân tích vấn đề thôi. Cũng bởi cái thói này, các loại toilet, tức cứ-điểm-trầm-tư, mà Trần Cận thường đóng quân đều được cải thiện, lắp đặt thêm một loạt thiết bị đặc biệt... vì Trần Cận hấn vốn có tính ưa sạch muốn chết.

Do dự một khắc, rốt cuộc quyết định hỏi thăm tin tức ở chỗ Uy ca của Hạt bộ.

“A Cận hả?” Người trong Hào Môn, chỉ có Giang Uy mới gọi hấn như vậy,

“Xem ra chúng ta nhất định phải hội ngộ ở Hồng Kông rồi.”

”Vừa hay lập công chuộc tội há?”

”A, thành thật mà nói, tội của cậu kỳ này to đấy.”

Trần Cận cười hì hì: “Uy ca, đúng lúc quan trọng đừng có hạ bệ tôi a.”

“Anh nào dám, giờ chung thuyền rồi, đường nào cũng phải liêu mình bồi quân tử thôi.”

“Kể thì cũng được.” Hấn đột nhiên nhớ ra một việc quan trọng, “Nghe nói... tổng bộ phải người tới?”

“Trước mắt còn chưa rõ, bảy phân đường Châu Á đã có tới bốn đến Hồng Kông, còn cậu chỉ cần ngồi yên một chỗ, tiện lợi thật.”

“Phải a, đi không được càng tốt, đỡ phải bay tới bay lui, ở Hồng Kông còn chơi chưa đủ a” Có điều trong bụng Trần Cận chỉ nghĩ, không biết kẻ nào sắp tận mạng đây, bốn phân đường Châu Á của Hào Môn – Xích, Hạp, Thanh, Lam tập hợp, việc này không đơn giản chút nào, “Kiểu này lại chuẩn bị chịu khổ sai.”

“Còn sợ khổ hả? Cậu không phải chỉ lo thiên hạ không loạn sao?”

“Nè người anh em, đừng nói bừa chớ, mấy bữa không phải tôi rảnh quá hóa khùng đâu, càng ít việc càng yên thân.”

“Tin nội bộ là kỳ này bên Bắc Mĩ chủ trì.”

“Ôi tiều nhúc đầu nhất là đụng phải tụi Bắc Mĩ, bọn đó bị đám Trung Đông ép riết rồi rặt đi gây sự với hội mình.” Kỳ thực tổ chức thượng cấp ấy từng có bất đồng trực tiếp với Xích bộ, mà cuối cùng ý kiến của Xích bộ lại được tổng bộ chấp nhận.

“Lo liệu cho yên mấy bà vợ của cậu đi, chuẩn bị khai chiến.”

“Khỏi phiền anh lo giùm.” Trần Cận cười mắng một tiếng rồi ngắt máy.

Đám Bắc Mĩ đời nào vừa mắt Xích bộ của hấn a, dự cảm lần này không chừng không ra sao, bản thân có nên liệu trước vài đường dự phòng không đây?

Bốn ngày sau, tại một điểm hẹn bí mật, các thành viên cao cấp của Hào Môn có mặt, tuyên bố những công việc trọng yếu... Trong hội nghị, người lãnh đạo tổ Bắc Mĩ – Gallo Ge quả nhiên bắt đầu truy vấn tận cùng những vấn đề của Xích bộ.

— — — — —

Quan Nhị gia: là ngài Quan Vũ tự là Vân Trường, nhị đệ của ngài Lưu Bị, nhị ca của ngài Trương Phi ó =))))))

Theo ta tìm hiểu thì Quan Công được coi là biểu tượng của trung nghĩa, qua năm ải, trăm sáu tướng, hộ tống hoàng tẩu vạn dặm tìm nghĩa huynh (này tham khảo Tam Quốc nha:”>), toàn chung toàn nghĩa, lại có võ nghệ cao cường. Vì vậy giới xã hội đen và các bang hội giang hồ xưa muốn dùng nghĩa khí duy trì bang hội đều thờ Quan Công (thật ra nhà ta cũng có đặt tượng Quan Nhị gia =)) và trên thực tế Quan Công được kính ngưỡng và được toàn dân tôn thờ chứ ko chỉ xã hội đen đều nha)

kim kê độc lập: câu này xuất phát từ hình ảnh con gà đứng một chân =)) nghĩa bóng của nó là “tự gánh vác, tự tìm lối thoát”, nhưng ta nghi ở đây tụi mình nên hiểu theo nghĩa thật-là-đen =)))) tất nhiên là khi anh bước một chân ra mờ chân kia nó cứ chới với thì anh phải là kim kê độc lập dôi =))))))))))

Bồ Tát đất sét: là tò he a:”> Bồ Tát nặn bằng đất sét, rớt xuống nước đã nhão nhoẹt, còn phù hộ cho ai hiểu đơn giản là ốc ko mang nổi mình ốc ó =))

Ebook miễn phí tại : [www.Sachvui.Com](http://www.Sachvui.Com)

## Chương 4

“Gần đây tổng bộ nhận được một số thông tin tin cậy rằng có phân đường lạm dụng tư quyền, tự do hành động mà không báo cáo với tổ chức. Đối với chuyện này, ta cảm thấy rất đáng tiếc.” Gallo Ge đảo cặp mắt cáo già lọc lõi chiếu thẳng về phía Trần Cận, rồi lập tức đổi hướng nhìn ra xa như đang ngắm nghía phong cảnh, “Ta tin tưởng các vị ngồi đây đều là những nhân tài, lãnh đạo vô cùng biết luật, cũng hiểu rõ cơ cấu Hào Môn chúng ta không cho phép để lọt một lỗ hổng nào, chúng ta cung cấp cho chính phủ những đội lính đánh thuê tinh nhuệ nhất, càng tuyệt đối không đi chệch khỏi đường hướng của Hào Môn, phục tùng đến cùng. Nếu để những loại tiếng xấu phong thanh này truyền đến tai cấp trên lần nữa, những kẻ vô tổ chức kia sẽ bị trừng phạt thích đáng...”

Lão già này còn chưa chịu im nữa! Mẹ nó, ngồi nghe báo cáo kiểu này đúng là cực hình, không bằng treo ngược hấn lên trần cho một trận te tua cho xong! Giờ hấn chỉ cảm thấy cả người mình cứ nhũn nhọ trượt trượt khỏi ghế... Trong bụng thầm tán láo trò chỉ gà mắng chó này đâu phải lẽ lối của người Hào Môn chứ, lão Gallo Ge kia xin về vườn bồng cháu sớm được rồi ấy

Trần Cận sốt ruột đảo mắt mấy vòng, một lần nữa nhắm trúng cái mặt đang nín cười khổ sở của Giang Uy và cả điệu bộ xem ra rất chi nghiêm túc của Tony.

Hai thằng cha cười trên nỗi đau của người khác này, chính hấn đã hảo tâm hiến kế cho bọn họ, nói bọn họ lúc làm tờ trình sự việc thì ráng xài câu chữ thật mập mờ, cố lờ bớt đi vụ phái người giúp Xích bộ, kết quả... Hứ, bọn họ thật đúng là không biết điều, nguyên cả xấp

báo cáo câu nào câu nấy đều thấm đẫm máu và nước mắt, tuyệt nhiên sắm vai dê non tố tội sói lang gian ác, này thiệt... thiệt quá sức thiếu nghĩa khí mà! Không lẽ cái mặt hăn coi thấy dễ bắt nạt vậy sao?!

Vừa nghĩ đến đây, Trần Cận đã cảm giác đầu như muốn bốc khói, Tony với hăn chẳng thân thuộc gì thì bỏ đi, nhưng thẳng lời Giang Uy thật không thể tha thức được, cứ chờ đấy, đến lúc nhất định sẽ cho bây đẹp mặt!

Đại diện ban chấp hành đứng lên bắt đầu vào vấn đề chính của hội nghị: “Gần đây tổ chức Trung Đông của Hào Môn bị cuốn vào vụ án đánh cắp món trang sức quốc bảo trên Đại lộ Số 5 New York, thông tin về vụ việc này các vị đều rất nhanh nhạy, hăn đã biết cả. Hiện giờ đã điều tra rõ, đích thực có sự tham gia của một số phần tử ly khai Hào Môn, dẫn đến danh dự của chúng ta cũng bị tổn hại. Tổ Trung Đông để tránh hiềm khích, đã đem vụ việc này giao cho tổ bắc Mỹ toàn quyền xử lý, đồng thời nhân viên quan trọng của chính phủ cùng với lãnh đạo cao cấp của tổ chức Trung Đông trở thành đối tượng bảo vệ trọng điểm của chúng ta. Trước mắt số bảo vật lâu đời kia đã bị chuyển vào Đông Nam Á, để thuận tiện tổ chức hành động, Hào Môn triệu tập bốn phân bộ chính thức tiến hành điều tra. Về kế hoạch chi tiết và phạm vi trách nhiệm của từng phân bộ, nửa giờ tiếp theo đây tôi sẽ trình bày rõ ràng, mong mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng giải quyết trọn vẹn vụ việc này, đến lúc đó luận công lãnh thưởng.”

Nói trắng ra, Trần Cận thực tình không ngờ vụ tự tiện vượt quyền điều binh của hăn lại được bỏ qua ngon ơ vậy, mà xem ra cấp trên còn có ý để hăn lập công chuộc tội, kiểu này cứ phải khen hăn trời sinh đở vận tốt số đi

Nhưng tâm tình phơi phới của hăn nội trong nửa tiếng đồng hồ sau đã bị vùi dập tan nát, trọn mắt nhìn hai mép Giang Uy mím lấy mím

để đến co giạt liên hồi, còn chính hấn ôi thôi mặt mày nhăn nhúm, không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi...

...Nhiệm vụ bảo vệ lãnh đạo cao cấp của tổ Trung Đông 24/7 đã được giao cho Trần Cận hấn! Nếu không phải ngại tình thế bộn bề, hấn đã phát khùng ngay tại trận!

Này thật là thảm còn hơn bị tụi giám thị nhắm trúng!

Càng nghĩ càng thấy kỳ cục, lão già Gallo Ge này không phải đang viện cớ chình mình chứ?! Ai không biết trò xúi quẩy bảo vệ nhân vật quan trọng của Hào Môn này người ta né còn chẳng kịp sơ sót đâu là đi tong cái mạng, mà không sơ sót cũng thảm in chang. Cả ngày mỗi phút mỗi lẻo đẹo theo đuôi, đến khi việc lớn xong xuôi, tính công lại chẳng đến lượt mình, ba cái nhiệm vụ này nào giờ vẫn do tụi sát thủ dưới trướng Hào Môn phụ trách, bữa nay dùng một cái bồ đầu Xích bộ, lại còn chỉ đích danh đại ca, là hấn, phải trực tiếp thực hiện, này rành rành là muốn bôi bác hấn còn gì.

“Căn cứ vào thân phận quan trọng bậc nhất của nhân vật lần này, tổ Trung Đông nêu rõ yêu cầu lực lượng đặc biệt của Xích bộ bảo vệ nghiêm ngặt, đội sát thủ quá gây chú ý. Đây là khu vực Châu Á, mọi hành động đều cần hết sức khéo léo.” Palio quay sang Trần Cận, “Leslie Trần, anh trực tiếp phụ trách việc này.”

Đôi mắt kẻ nhận lệnh dần dần nheo thành một đường chỉ mảnh, hấn đã đánh hơi thấy nguy hiểm và phiền phức cận kề... chờ đến lúc chân chính ý thức được tầm cỡ treo ngoe của sự vụ, đã là buổi chiều ba ngày sau.

....

“Đại ca, vừa có thông báo, kêu anh đem quân đến biệt thự trên đỉnh

núi.”

“Có lộn không vậy? Bọn họ rớt cuộc là đi du lịch hay tị nạn hả?” Trần Cận cau có xoa xoa cằm, “Tụi Bắc Mĩ tính bảo chúng ta nghe lệnh đám Trung Đông này hay nghe bọn họ chứ? Không nhể có người hể gảy ngón tay một cái là Xích bộ phải cong đuôi chạy theo? Chờ đám đó thống nhất ý kiến đi rồi chúng ta hành động, giờ cứ ngồi đây đợi lệnh được rồi.”

Mồ hôi Lý Thăng lại nhỏ giọt nhỏ giọt: “Đại ca a, đại trượng phu nên biết cứng mềm...”

“Im.” Trần đại soái lạnh lùng phát tay, đĩnh đạc đứng dậy từ sô pha, “Bể bơi chỗ đó đủ lớn không?”

“Hờ?”

“Tao nói cái nhà đó bể bơi có to không?”

Lý Thăng lau lau mồ hôi: “Đại ca, tuyệt đối phù hợp tiêu chuẩn quốc tế.”

“Vậy có thể miễn cưỡng xem xét.” Trong mắt hấn đột nhiên xuất hiện tia gian tà đen tối, “Tao nói để bảo vệ người, hấn nhiên tao phải có quyền lựa chọn địa điểm kín đáo phù hợp nhất, để đảm bảo an toàn tối đa cho người được bảo vệ, phòng ngừa nguy hiểm tiềm ẩn chứ?”

”Ý đại ca là...”

“Đối phương đương nhiên phải nghe theo sự sắp đặt của người bảo vệ, cũng tức là tao, bể bơi có bụi cũng phải theo quy củ đảng hoàng chứ bộ? Bọn họ không phải đòi khôn khéo sao?” Hấn vừa đi lên lầu vừa ra lệnh cho Lý Thăng đang đứng ngơ mặt đằng sau, “Cho cậu



nửa ngày, tìm một nhà trọ bình dân xập xệ vào, chỉ cần không phải nhà tạm của chính phủ là được, rồi gọi cho tụi điều đình với tổ Trung Đông, nói chúng ta cũng vì sự an toàn của mấy người đó thôi, hy vọng hấn nghe theo sự bố trí của đội bảo vệ, ngoan ngoãn hợp tác giùm.”

Lý Thăng chỉ cảm thấy da đầu ê ẩm, hai chân run lập cập, càng quá quyết mình rất rất không thích hợp với công việc này, có tuổi tác rồi lá gan cũng teo bót, nhất là khi phải ở chung với gã đại ca vô địch coi trời bằng vung lại siêu ư làm loạn này.

“Nếu đối phương nhất định không chịu hợp tác thì sao?”

“VẬY KÊU BỌN HỌ KIẾM NGƯỜI KHÁC ĐI, XÍCH BỘ KHÔNG THỂ BẢO VỆ LOẠI NGƯỜI TỰ VÔ TRÁCH NHIỆM VỚI MẠNG SỐNG CỦA MÌNH ĐÂU.”

“Ra đại ca cũng biết nói khoác a...” Đại Lý vừa thềm nhủ vừa lục tục đi lo liệu công việc.

Trần Cận đắc ý cười, thư thái đi vào phòng tắm, mỗi lần hấn cảm thấy cực độ sung sướng đều muốn đi tắm, từng có ngày kỷ lục tắm đến ba lần, đương nhiên, cuối cùng vẫn bị mọi người xung quanh đổ ngọt khuyên can bót.

Mấy ngày nay tinh thần căng thẳng cao độ, chẳng có lúc nào tận tình tâm sự được với mấy nàng bồ xinh đẹp, nhiệm vụ lần này khả năng sẽ khiến hấn phải chia xa các em một thời gian, điều này hấn phải tốn công sức đi an ủi một chút nỗi lòng cô đơn của các em út vậy, ai bảo hấn là tình nhân tốt chứ

Trần Cận từ sau khi đến Hồng Kông, chuyện rầu lòng duy nhất là vụ để mắt trúng một cô em con nhà buôn đất giữa buổi tiệc nọ, theo đuổi chán chê rồi mới hay nàng đã có người trong lòng, hại hấn mấy ngày

trời hết muốn động đũa ăn cơm, thật có chút nghiêm túc đi Danh sách thất bại trên tình trường của Trần Cận phải nói là lèo tèo vô cùng, chỉ lần này chịu nhục, cơ mà hẳn đã có kế hoạch tấn công ráo riết hơn nữa, càng khó nắm được càng muốn theo đuổi, này hẳn gọi là bản năng đàn ông Giò có thể là cơ hội tự do hành động cuối cùng, chắc phải tận dụng đem xe đi rước người đẹp tan học về

“Sao lại là anh?” Trình Hân lạnh nhạt liếc mắt nhìn chàng bảnh trai, thái độ không vồn vã gì hơn trước.

Bạn học từ cổng trường đi ra ai nấy đều hưng phấn nhìn khuôn mặt cuốn hút kỳ lạ của người kia, có bạn trai như vậy đến đón thì hãnh diện nhất rồi, ấy thế mà Trình Hân hiển nhiên chẳng tỏ vẻ gì cả.

“Phải làm sao mới được một cái hẹn ăn tối với em đây? Đây đã là lần thứ mười một anh xuất hiện trước mặt em rồi, tự anh cũng thấy mình thiệt phiền quá à.”

“Tuần sau đi, nếu tôi rảnh. Anh cứ tới đợi tôi trước cổng trường hoài như vậy, tôi thấy phiền lắm.”

“Được, vậy tuần sau.” Nói xong, hẳn quay lưng rời đi, “Nhớ lời hứa của em đó, cũng nên cho người ta một cơ hội chứ.”

Tôi chỉ là sợ nhất loại công tử hào hoa như anh, làm sao anh thật lòng được chứ? – Câu này, Trình Hân rốt cuộc cũng không nói ra miệng.

Trần Cận vừa leo lên xe đã động ghế rầm rầm: “Nhất định anh sẽ cura được cưng thôi”

Chập tối, Lý Thăng đã đem tin tốt về, khu Cửu Long có một khu nhà xây từ thập niên tám mươi, nội thất gia dụng đầy đủ, phải cái không

có thang máy, điện nước mỗi tháng cắt một hai lần, còn lại không có gì đáng nói, Trần Cận rất vừa ý.

“Đã thông báo cho tổ Trung Đông chưa?”

“Họ nói tất cả tùy Xích bộ sắp xếp.”

“Hê? Dễ tính vậy, không trí trá gì chứ, cậu nói năng với bọn họ có rành rẽ không đấy hả?”

“Có anh trí trá ấy, đại ca...”

“Dài dòng hoài, dọn đồ đi, tối nay qua bên đó.”

Lý Thăng hạ giọng lâm bẩm: “Chỗ đó không có bể bơi đâu đấy.”

Có người lập tức hùng hổ nhảy dựng lên: “Bồn tắm lớn thì phải có chứ?!”

“Có có...” Nhờ ơn cái tính gàn dở này của đại ca, thiếu bồn tắm cũng thành bi kịch luôn!

Tối hôm đó Trần Cận tạm biệt cuộc sống biệt thự xa xỉ, chính thức chuyển đến nhà trọ bình dân, có điều hẳn chẳng có gì phàn nàn, dù sao cũng là tự ý hẳn muốn vậy mà, lại có vài phần cảm giác mới lạ, vừa vào trong nhà đã dòm đông mó tây, “Hê, sau đận này rồi nhân vật quan trọng của tổ Trung Đông có làm thịt mình luôn không ta”

“Anh đừng có dọa...” Lý Thăng ngó ngó mạng nhện trên xà nhà, nuốt nước miếng cái ực.

Hắn cười cười, tuyền một bộ dạng nhờn nhờn: “Đối phương cư nhiên không để Xích bộ đi đón, kỳ lạ thật, cũng không bảo chừng nào

đến hả?”

“Nghe đâu hai tiếng nữa”

“A, lạ dữ, xem ra rất nóng lòng chờ mình bảo vệ.”

“Đại ca...” Lý Thăng lờ đi ánh mắt mấy anh em bên cạnh, bước một bước lên: “Người bên Trung Đông không dễ chọc đâu, lại là cấp trên của Xích bộ, làm thế này liệu có khiến bọn họ bất mãn không? Mà bọn tôi ở dưới lâu, đại ca một mình trên này bảo vệ nhân vật quan trọng, thực tình... không sao chứ?”

“Đại Lý, bắn súng, đánh lộn, phòng ngự, cấp cứu có món gì tôi chưa qua cửa hả? Đại ca nhà mình mà dám nghi ngờ thế à?!” Một câu vênh váo ngất trời nhưng quả nhiên khiến Đại Lý cứng họng im bật.

Hai giờ sau, chuông cửa réo vang, a một gã đúng giờ đây Quả nhiên là thượng cấp, Trần Cận dương tính không biết có nên mở cửa rồi kính nhau một lễ gì gì đó không, sau lại nghĩ quê chết đi, thôi cho qua.

Cửa vừa được mở ra, hai con mắt Trần Cận suýt chút nữa rớt khỏi tròng, hấn kinh ngạc tột độ, bất giác lùi lại một bước nhường đường.

“Kiến nghị của Xích bộ đúng là độc đáo thật.” Người đó sai một bước vào phòng, chẳng buồn khách khí chút nào.

-----

Đại Lộ Số 5: tên một đại lộ lớn ở Manhattan, New York.

Leslie Trần =))))))))))))) còn có thể là ai a =)))) hết Benjamin đến Leslie =)) hai chàng tự định đoạt vị trí cho mình từ lúc lựa tên Eng

đấy hử anh em nhà tinh hoa =))

## Chương 5

“Quá khen rồi.” Trần Cận vòng vo đáp, cố tình nhếch mép bày ra một nụ cười nhiệt tình, “Leslie Trần, vệ sĩ của ngài, lần đầu gặp mặt, mong được giúp đỡ.” Và đừng có rước phiền phức đến cho người ta giùm

Miễn cưỡng chìa tay ra bắt tay đối phương, siết một cái chặt ra trò: “Rất vinh hạnh.”

Người đàn ông khẽ mỉm cười bao dung, loại phản ứng này lại khiến Trần Cận ít nhiều chợn chợn.

Diện mạo người này mang những nét từng trải khó cắt nghĩa, nhìn qua chỉ có thể nói rằng đó là một thứ chừng mực, lịch lãm đã được tôi luyện trong sóng gió, hiểm nguy mà thành. Rất trẻ, gương mặt lai cực kỳ xuất sắc, vóc người cao lớn hiếm thấy, cả bờ vai rộng cường tráng cũng tiềm ẩn sức mạnh dồi dào bộ đồ lạnh màu cà phê nhạt càng tô đậm thêm vẻ phóng khoáng, tự nhiên hai tay trống trơn không túi tằm gì sắt, hoàn toàn chẳng giống người vừa từ xa xôi mới đến, đã vậy tay áo còn tùy ý xắn lờ lờ, toàn thân trên dưới đều toát ra phong độ ung dung, thoải mái.

Trần Cận bản thân đã tự phán hể đẹp trai thì càng phải ăn vận chói lóa, rực rỡ rạng ngời, cho thiên hạ dấn mắt trầm trồ mới không phí hoài cái mẽ dễ coi, chớ thể loại thẩm mỹ lệt đệt kém cỏi này ngay lập tức đã khiến hắn chốt hạ một kết luận kinh dị đậm chất dìm hàng: thằng cha này coi bộ đua đòi không phải lối rồi, thôi liệt vô hạng bình dân cũng được đi

Kỳ thực đối với chuyện một gã đàn ông khác bánh hay không bánh hẳn hoàn toàn không có khái niệm, chỉ biết là, hôm nay dù đựng phải một tên Trư Bát Giới, hẳn cũng sẽ tuyệt đối cẩn trọng hoàn thành nhiệm vụ như thường. Nhưng nếu người tới là một nàng thượng cấp, ấy thì lại rất thơm ngon kích thích a

Đưa mắt nhìn lướt qua nội thất rất rất xúng gọi là “bụi ngùi nhớ ngày gian khổ năm nào”, thái độ người mới đến có vẻ kinh ngạc vô cùng, chắc vì không ngờ được bên ngoài nhìn xập xệ, vào trong còn rách nát hơn. Không nhin được quay lại nhìn “tác giả”, đối phương lập tức tặng kèm miễn phí một nụ cười chói lọi, miệng ngoác hết cỡ, như để minh chứng thêm hùng hồn cho sự hao tâm tổn sức bày biện theo câu cổ ngữ “Phòng ốc tuềnh toàng nhưng ta đức thơm lan toả” của hẳn.

“Khung cảnh không tồi há?” Trần Cận luôn có thể nhắm ngay thời khắc máu chốt mà bồi những câu rất chi dọa người.

Gã kia không nói không rằng đi thẳng ra mở cửa sổ ban công, kết quả là bao nhiêu bụi bặm trên cánh cửa rào rào rơi xuống, suýt chút nữa phủ đầy người hẳn, khiến hẳn phải lùi lại một bước, rớt cuộc nhin hết nổi hỏi thẳng: “Cậu cho rằng... chỗ này an toàn?”

“Tuyệt đối.” Trần Cận nhìn nhìn ngoài cửa, phát hiện còn mấy tên vệ sĩ đang lượn qua lượn lại, liền trở trở ra: “Bọn họ cũng định ở lại đây hả?”

“Không.” Người kia duy trì nụ cười thờ ơ lịch lãm, nhìn đến mức Trần Cận bắt đầu thấy ngứa ngáy bụng dạ, “Tôi rất tin tưởng vào năng lực của Xích bộ.”

Ha! Đây cũng đang biết ơn sâu sắc sự tin tưởng vĩ đại của ông anh đây, nhờ phước ông anh, kế hoạch chuồn êm người ta tính ngược

tính xuôi thôi là đi tong, cơ hội tranh công lập nghiệp thì bị cướp trắng ngay trước mũi, đó đó, kiệt tác tin-tưởng-thắng-này của ông anh đó!

Không hề khách sáo, mạnh tay đóng sầm cửa lại, cho rơi một đám áo đen tội nghiệp bên ngoài, căn bản không tính để người ta vô nhà uống miếng nước.

“Anh là Andre Fiennes?” Hấn với điều này rất khẳng định.

Ánh mắt Fiennes rất ôn hoà, khi chăm chú nhìn ai luôn toát ra một thứ sức mạnh khó hiểu, mà một tia chớp lóe thi thoảng nháng lên lập tức đủ khiến đối phương tê liệt chịu trận: “Thật hiếm thấy có người nhận ra tôi.”

Trần Cận phát huy tính bộc trực căn cố: “Tổ Trung Đông lần này cư nhiên không gửi tới tư liệu liên quan đến người được bảo vệ, vụ này không đúng luật chút nào, ừ thì bảo là can hệ rắc rối khó nói, nhưng chí ít cũng phải cho tôi biết mấy tuần này Xích bộ bán mạng vì ai chứ.”

“Không phải cậu đã biết tôi là ai rồi sao?” Đáp lời rất thản nhiên.

“Andre Fiennes, mười năm trước một mình sáng lập công ty đầu tư công nghiệp Otford, trong thời gian ngắn đã trở thành nhân vật làm mưa làm gió sau hậu đài thao túng giới đầu tư Âu Mỹ. Ba mươi tư tuổi vinh quang trở thành tỉ phú đồng Bảng thứ bảy Châu Âu tôi biết vậy đấy, anh có gì để bổ sung không?”

Gã kia mỉm cười: “Cậu biết quá đủ rồi.”

“Ngoài mấy thứ râu ria màu mè này, giờ anh không tính bớt chút thời gian giúp chúng ta hiểu nhau thêm ít nhiều hả? Dẫu sao tôi cũng khó có cơ hội được chung nhà với một đại gia tỉ phú.”



Đối phương có vẻ rất hứng thú ngồi xuống cái sofa “cổ lỗ sĩ”, nhàn nhã duỗi tay: “Cậu muốn biết thêm gì về tôi?”

“Đất làm ăn của anh rõ ràng ở Châu Âu, vì sao lại là đối tượng bảo vệ của tổ Trung Đông? Hiện giờ tôi chỉ biết anh là nhân vật quan trọng hạng nhất với Hào Môn, chấm hết. Còn nữa, nội bộ Hào Môn hẳn tiềm ẩn rất nhiều cấp trên có địa vị xã hội như anh, lúc bọn họ ra nước ngoài làm việc hay tìm viện quân đều chọn các phân bộ của tổ chức sao? Tóm lại, điều tôi muốn biết nhất là: vì sao anh tin tưởng tôi?”

“Đối với sự tiến cử từ cả Phosa của Trung Đông và Gallo Ge Bắc Mỹ, tôi hoàn toàn không hoài nghi.”

Biết ngay mà, xều ôi

“Vấn đề của tôi hay ho đến mức phải vòng vo vậy cơ à?” Hấn tiếp tục tấn công.

“Tổ Trung Đông phải bảo vệ tôi, và tạm thời cậu trực tiếp nhận nhiệm vụ này, hiện giờ là vậy, cậu chưa có quyền tìm hiểu toàn bộ sự việc, khi cần thiết, tự nhiên tôi sẽ đưa ra chỉ thị. Những câu hỏi vừa rồi của cậu đã động chạm đến nguyên tắc cấm kỵ đối với tất cả mọi thành viên Hào Môn, có điều lần này, tôi có thể coi như chưa nghe gì cả.”

À được lắm, lên giọng dọa rồ nhau tưởng đây không biết chọt búa là gì a, thằng này coi vậy nhưng nào giờ rặt ăn dọa mà già đầu ấy!

“Rồi, coi như tôi chưa hỏi. Vậy ông anh có thói tật khó đỡ nào không đây? Ví dụ như... đi đêm không về, bỏ bê ăn ngủ, bê tha bừa bãi...”

“Không có.” Ý cười trên môi Fiennes đột nhiên lộ rõ mồn một, như

thể đang được nghiên cứu một sinh vật ngoài hành tinh cực kỳ sống động.

“Thế anh... một ngày tắm mấy lần?”

“Hả?”

“Tôi hỏi anh ngày cần tắm mấy lần?”

“Một lần.”

Hê, thế thì ngon cùng lắm buổi sáng nhường hấn xài bồn tắm, còn lại cả ngày đương nhiên không ai giành được với mình

Kỳ thực đối thoại kiểu này không khác gì gà hỏi vịt, trò chuyện với Trần Cận mà phản ứng chậm lụt một chút, sớm muộn cũng tẩu hỏa nhập ma, ngời nghe hấn nói thật cứ như mò đầu Trượng Nhị hòa thượng.

“Còn chưa có ai dùng giọng này nói chuyện với tôi.” Nghe không ra là đang vừa lòng hay bất mãn.

“Ai bảo bộ dạng ông anh thân thiện vậy chứ.” Có người tỉnh bơ bời một câu nịnh bợ vô cùng trái lương tâm, “Mà trông anh hao hao...” giống người phương Đông.

Vừa hay đối phương cũng sẵn có lối tư duy không cần đầu đuôi: “Bà nội tôi là người Trung Quốc, cậu nói tiếng Trung với tôi cũng được.”

Trần Cận đáp ngay tấp lự: “Là anh nói đấy nhé! Ngộ nhớ có lúc chúng ta nói chuyện bị ghi âm thiệt, gã nào muốn thóc mách cứ phải đi rước phiên dịch đã a bất quá mệt thiên hạ, mình chỉ có nhàn thêm thôi à, vụ này coi như trăm lợi mà chẳng thiệt miếng nào.” Quay lại

tiện tay kéo một cái ghế cũ ra, ngồi ngược tì ngực vào lưng ghế, lại nói tiếp: “Gọi Trần Cận đi, nếu anh tính nói tiếng Trung.”

“Trần Cận?”

“Thạc quả cận tòn, ý nghĩa trọng đại, tôi ghét nhất người khác chê bai tên mình.”

“Được thôi, Trần Cận, một lát nữa sẽ có...” Vừa nói đến đây, đã có tiếng đập cửa vang lên, “Chắc bọn họ đến rồi.”

“Ai?”

“Nhân viên lắp đặt thiết bị Gallo Ge cử đến.”

“Gì hả?!”

Năm sáu gã vạm vỡ cùng xộc qua cửa, vác vào một tấm kính đặc chủng, tiếp theo là các loạt thợ thuyền xuất hiện, động tác thoăn thoắt, nhìn qua đã biết toàn dân chuyên nghiệp, bên ngoài còn dựng hẳn giàn giáo, nhất thời cảnh tượng thật có chút dọa người.

“Đây chẳng lẽ cũng là thủ tục của tổng bộ?” Trần Cận bị xua vào đứng chết dí trong góc nhà, đã muốn xăng giọng.

“Như thế này tốt cho cả tôi và cậu.”

“Làm tung xoèng lên thế này anh không sợ lộ sạch luôn hả?”

“Những người này đều là thân tín của tôi.”

“Thân tín của ông anh đông dữ Rồi chúng ta sẽ ở cái nhà rách này bao lâu?”

“Ba tuần.”

“Ba tuần, mà anh lắp cho kín mít hồng ngoại với hệ thống mật mã nhận vân tay? Lại còn thay cả loạt kính chống đạn? Cần thiết phải thế không hả?”

Một gã vệ sĩ vừa đi sượt qua người Trần Cận chỗ mở vào: “Tôi nghĩ là rất rất cần đấy, tiên sinh.”

“Tôi thấy mấy người thiếu điều phá nhà xây lại luôn cho rồi.”

“Tiên sinh yên tâm, công việc sẽ hoàn thành rất nhanh thôi, chỉ cần nửa ngày là đủ.”

“Tùy mấy người, tiền bạc tổ Trung Đông trả tất, đây cầu còn chẳng được” Trần Cận ầm ức lách tới bên cạnh Andre, “Ai hả? Ai vừa bảo tin tưởng tôi?”

“Tôi tin cậu, nhưng tôi không tin căn nhà xập xệ này.”

Hắn hạ giọng làm bằm: “Nói mềm thì ngon lắm”, vừa ngẩng đầu lên đã thấy có mấy gã thợ đang phăm phăm tính vào nhà tắm, hắn lập tức theo bản năng nhảy bổ ra ngăn bọn họ lại, “Hê chỗ này thì cấm!”

Người bê kính lúc ấy đã đẩy được cửa phòng tắm ra, vừa liếc bên trong đã ngơ ngẩn, rồi thì một tràng à ò kinh ngạc liên tiếp vang lên... Nguyên một giàn nội thất nhà tắm bằng sứ kim loại Đức, nhập khẩu đường không, bồn tắm mát-xa siêu bụi, thiết bị nóng lạnh cao cấp, đến cả áo bông, khăn tắm cũng đều đóng mác thương hiệu quốc tế nếu không phải loại người đam mê hưởng thụ tốt độ, tuyệt đối không đi làm ba cái trò... rùng mỡ này.

“Có ba tuần thôi, cần thiết phải thế này không?” Gã vệ sĩ ban nãy giờ đã chen được lên cạnh dương sự để hóng hớt, Trần Cận thực tình mắt mặt quá thể, hậm hực bỏ ra phòng khách, thầy kệ cho bọn họ làm gì thì làm. Hấn thừa nhận, cả cái nhà này, hấn chỉ xử lý tí chút độc cái góc ấy thôi, mà cái lũ kia đúng là cả đời chưa được thấy cái gì ra hồn, làm sao mà phải trở mắt ra!?

Giữa buổi, Lý Thăng dắt díu theo mấy anh em nóng ruột quá độ lên tính hỏi thử tình hình sao rồi, mà vừa thấy lầu trên đang được gia cố tối tân thì hớn hờ cực kỳ, lại yên tâm tung tung chạy xuống, để lại Trần Cận một mình trợn mắt trợn mũi với đám kia... từ ngày lên làm đại ca đến giờ, thật hấn chưa từng bị làm lơ cái một như vậy.

— — — — —

mò đầu Trương Nhị hòa thượng: =)) nàng nào đã đọc Nam Nô ở đây (ko nhớ chương mấy x”D) thì chắc đều đã hiểu (hơi quá chi tiết =))) về câu này. giờ ta chỉ nói nghĩa bóng câu này là “càng cố tư duy càng chẳng hiểu mô tê gì sất” =))) các tình iêu muốn biết nghĩa đen và nguồn gốc kì diệu của thành ngữ về vụ rờ đầu hòa thượng Trương Nhị, hãy ghé Nam Nô (vẫn ko nhớ chương mấy X”D)

Thạc quả cận tồn: nào câu này lại đã được xì xồ ở Xung Động =)) vàng, nghĩa nó là “Cây còn lại toàn quả bự = Sàng lọc rồi còn lại toàn tinh hoa” ý nghĩa thiệt là trọng đại =))))

sứ kim loại: sứ bọc kim loại, bền, đẹp, và thường được dùng trong công nghệ... mần răng giả =)) thật ra loại răng sứ kim này là loại thông thường nhứt trong các loại răng giả trâu, nhưng ta nghĩ nếu nàng nào đã bị khổ vì răng và từng đến nha sĩ thì đều biết giá cả sứ kim loại nó trên chời đến mức nào X”D nhất là khi cái chúng ta mần hêm fải là một cái răng mờ là một cái bòn tằm bự và cơ số phụ kiện liên quan =))))

vải lanh: cái này chỉ nói cho những nàng cũng đang hiểu như ta từng hiểu rằng vải lanh là vải may đồ ngủ chị em vì nó xiu mát và xiu nhàu nhĩ thôi nhớ =)) thật sự thì vải lanh... đúng là cái vải ấy ó =)) có điều lanh có dùng để may Âu phục cho nam giới thiệt )) đi search gu gồ các nàng có thể tìm được hình đồ nam bằng lanh khá là hợp dáng chàng Fiennes à nha ))

## Chương 6

Đợi đến khi bọn họ xong xuôi rồi rời đi hết, đã nhá nhem tối. Mà đầu đã được nghỉ ngơi, đến lượt hành lý của Fi đại ca được rỗng rần chuyển tới.

Trần Cận thiết tình phục sát đất, hấn phục là phục tính kiên nhẫn của ông anh Fiennes, suốt mấy tiếng đồng hồ, anh ta cứ thế ngồi tỉnh rụi trên sofa đọc mấy tờ tạp chí tài chính Hồng Kông từ đời thuở nào, vụ này khiến một kẻ máu nóng phùng phùng như Trần Cận nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi. Đường đường một thằng đàn ông, thế quái nào mà ngồi ì trên ghế hàng giờ vậy được, hay gã đó đang luyện Thái Cực ta

Hào Môn thỉnh nhân vật số một kiểu này đến Hồng Kông chỉ huy tác chiến, lại còn cắt cử bốn phân đường cấp cao ra quân hỗ trợ, không phải quá bất thường đi? Mấy gã đại ca có thực lực, địa vị của Hào Môn, Trần Cận hấn đương nhiên cũng quen biết ít nhiều, nhưng tuyệt đối không có ai tương tự cái gã đang ngồi trước mặt hấn này, bảo sao bụng dạ hấn không yên được.

Có hai loại người hể đụng phải sẽ khiến Trần Cận nhức đầu: một là thể loại vai u thịt bắp, chạm mặt mới nửa phút đã bá vai bá cổ, anh anh chú chú còn thứ hai đích thị là loại “minh tinh chói lóa” đang ngồi trước mặt hấn đây, lúc nào cũng làm bộ xa xa cách cách, đoán không ra rốt cuộc hấn còn muốn làm màu làm mè đến nước nào mới vừa mắt với mình.

Thực tình cho đến giờ Fiennes vẫn chưa thể hiện hành động gì quái dị, nhưng một màn chào hỏi đối đáp vừa xong đã đủ khiến kẻ trái đời

như Trần Cận ý thức được gã đàn ông bề ngoài nhã nhặn, đường hoàng này có máu độc tài căn cốt. Đứng cách vài bước vẫn có thể cảm giác được sự quyết đoán qua từng cử chỉ của hắn ta, kể cả ánh mắt hắn, tuyệt đối không thể tồn tại ở một người bình thường – dường như trong khoảnh khắc đã dễ dàng nhìn thấu bụng dạ người khác. Tốt nhất cứ phải cảnh giác một chút, khéo để đến lúc đập trúng địa lôi rồi trở tay không kịp.

Nếu chỉ hợp tác một hai ngày thì chẳng ai dư hơi tìm hiểu, đằng đây hắn ba tuần, không phải quá dài, nhưng cũng không hề ngắn. Mà cứ mỗi phút trôi qua, cảm giác kỳ quái lại tăng thêm một chút... không có chuyện hắn bị thằng cha này dắt mũi đến nơi chớ, tóm lại là ai phải nghe lệnh ai đây?! Tình hình này coi bộ không ổn a

Nghĩ rồi liền chủ động kiểm chuyện mở lời: “Nè nè... anh đói chưa?”

Gã kia buông tờ báo xuống, khoanh tay trước ngực, cuối cùng cũng chịu để mắt đến “nhân viên bảo an” đã ôm bụng tức mà ngậm tăm im ắng này giờ: “Bữa tối ăn gì?”

À vẫn còn mặt mũi hỏi, nhìn thử coi mấy giờ rồi! Trần Cận tùy tiện đáp: “Sandwich giảm bông, trứng tráng.”

Đối phương hiển nhiên không mấy vừa ý với loại thực đơn tạm bợ này: “Tôi nhớ dưới lầu có mướn người giúp việc mà.”

“Gọi rồi, bữa tối lên bây giờ đây, đại ca à, từ sau ăn uống cho đúng giờ giùm, đừng đợi tôi phải mời tận miệng, khó nghe lắm.” Hờ ra là bảo đối đãi cung phụng lãnh đạo tổ Trung Đông, thế thằng này thì không cần sợ hãi chớ? Thời đại này mà còn phải để bụng đói đến đây rún muốn tẹt vô sống lưng. Giờ nhét cho gì cũng nuốt được tuốt, hắn ngồi phịch xuống sofa, từ ngày làm đại ca thật chưa từng bị đói, bảo sao bản tính bắt đầu tìm chế hết nổi. Nhược điểm chết



người của hắn chính là không quan tâm phép tắc trên dưới, tình hình này ở chung với sếp mấy bữa nữa kiểu gì cũng có lúc bột phát quá đà

Quả nhiên hắn mở miệng nói đã thấy gan to bằng trời: “Kỳ này coi như được mắt thấy tai nghe sinh hoạt hàng ngày của một vị tỉ phú đi, tiện thể học hỏi kinh nghiệm luôn, đằng sau này còn xài” hắn vừa nói vừa xích xích qua bên cạnh sếp anh bắt chuyện: “Nếu tôi là thiếu nữ mơn mớn, nhứt định phải xoắn xuýt cura cấm ông anh, được vậy là đời sau ngon lành rồi Ấy dà, nói giỡn vậy thôi, ai không biết lắm tiền cũng mệt người lắm chứ”

Đối phương chỉ cười cười, không tiếp lời.

Trần Cận lại thử quay qua hạ giá bản thân chút đỉnh đặng lấy lòng đối phương, mở sẵn đường yên ổn mấy ngày tới: “Nè anh có cảm thấy tôi nói chuyện bộc trực quá không?”

“Một chút.”

“Từ giờ nếu tôi có gì đắc tội, anh đừng để bụng nghe.” Tự giác rào đón đàng hoàng, nào thấy nhau thành ý dữ chưa?

“Không sao, cậu cứ duy trì như hiện giờ là được rồi, không cần tự đồng hóa theo một vài người trong Hào Môn.”

Ấy, này tính là khen mình há? “Kể từ giờ, anh muốn tôi ở cách anh bao nhiêu cm?”

“Trong phạm vi căn nhà này, cậu có thể tự do đi lại, không cần câu nệ gì cả.” Ông anh công bố luật chơi, “Còn khi ra ngoài, tôi sẽ cố gắng hành động trong tầm quan sát của cậu.”

“Anh chắc là cần đích thân tôi bảo vệ anh chứ?”

“Kể từ giờ phút này, tôi hoàn toàn đặt lòng tin vào cậu.”

“Tôi thấy chắc anh tin mấy cái kính chống đạn kia hơn mới đúng.”

Trần Cận ngẩng đầu, vô cùng thành thật nhìn sếp anh, không hề lẩn tránh về lời lẽ của mình, “Thật tình đấy.”

“Xem ra cậu đang có chút bất mãn nhỉ.”

“Ha vậy mà anh cũng nhìn ra nữa! Lợi hại nha.” Uể oải dứ dứ ngón cái.

“Cậu muốn biết toàn bộ kế hoạch?”

“IQ ông anh chắc chắn phải trên 160.” Có người lập tức liến láu trở lại, “Tôi không ưa vừa làm việc vừa bị bịt mắt, ít nhất tôi cần biết tổng thể kế hoạch.”

“Gallo Ge sẽ nói sơ lược cho cậu.”

“Bao giờ?”

“Chín giờ tối nay.”

Ờ, này thì còn được... có điều, coi bộ tình hình lại phức tạp hơn rồi.

Fiennes đại ca đứng dậy, lịch thiệp kết thúc cuộc đối thoại, xem chừng đã chịu hết nỗi ngòi ngơ mặt nghe gã cấp dưới lảm mồm liến thoắng: “Xin hỏi phòng nghỉ của tôi ở đâu?”

“Phòng thứ hai bên phải.” Trần Cận chỉ chỉ, “Tôi ở ngay sát vách.”

Trước khi đóng cửa lại, ông anh nói thêm: “Phiền cậu sáng mai bảo người chọn tất cả các đầu báo quan trọng của Hồng Kông, mang đến phòng khách cho tôi.”

Hờ?! “Tiếng Trung của ông anh dễ nể thiệt...” Quả nhiên là thằng cha quái đản.

Hắn lui vô phòng rồi, Trần Cận vẫn ngồi đực mặt trên ghế, chờ điện thoại của lão quan trên hắn không ưa nhất đời.

Giọng rú rít của lão Gallo Ge thật là điếc con ráy: “Số đá quý bị đánh cắp vốn là của vua Lui XI thế kỷ XV, vì có liên quan đến phần tử ly khai Hào Môn nên Andre quyết định đích thân sang đây điều tra. Nhiệm vụ của chúng ta là hỗ trợ anh ta khai thông tin tức, tìm ra vị trí số đá quý kia, theo điều tra có một nửa hàng đã bị tuồn vào Hồng Kông, vì vậy trường hợp cần thiết sẽ phải ra mặt thăm hỏi một vài đối tượng có khả năng cung cấp thông tin. Trong một năm, Andre chỉ có đúng ba tuần nghỉ phép, anh ta muốn nhân cơ hội này đến khu vực Châu Á, đồng thời giải quyết nhanh chóng vụ trộm đang ảnh hưởng rất lớn đến danh dự Hào Môn. Còn nguyên nhân lựa chọn cậu, là bởi vì Xích bộ của Hào Môn có cơ sở rất mạnh, đủ sức giúp chúng tôi hiểu rõ khu vực Châu Á trong thời gian ngắn nhất. Riêng cậu, sẽ đóng vai vệ sĩ theo anh ta xuất hiện ở những cuộc xã giao, nếu xảy ra tình huống đột biến cần cậu tùy cơ đối phó. Toàn bộ lộ trình phải được giữ kín tuyệt đối, tư liệu về những đối tượng gặp gỡ tôi sẽ gửi mã hóa cho cậu.”

Nói một hơi nghe mới thật là ngẫu toàn xiếc không à!

“Nếu anh ta cần phải chường mặt ra ngoài xã giao, vậy tôi làm sao chắc chắn đảm bảo an toàn cho anh ta được? Nếu tôi hiểu không nhầm, ý của ông là...” đôi mắt Trần Cận nheo lại theo thói quen, “Chỉ có một mình tôi ra ngoài cùng anh ta?”

“Nhiều người dễ gợi nghi ngờ, đây là quyết định của chính Andre.”

Thôi quả này chết chắc rồi.

“Thành viên cấp cao của Hào Môn quả là can đảm thật.”

“Chúng tôi gửi gắm hy vọng vào biểu hiện tốt của Leslie Trần, những việc đã qua có thể không cần nhắc lại nữa.”

Bấm bụng cần rằng ói ra một câu: “Nhờ phúc của ông, tôi nhất định sẽ không phụ sự tín nhiệm này.”

Đẹp hết đẹp hết! Nghĩ lẩm nhức đầu, đi tắm cho xong, tắm một cái là bao nổi sần trôi tuốt Đợi đến khi cả người ngâm trong bồn tắm lớn, rớt cuộc cái bụng rối ren mới được yên yên. Hấn khoan khoái nhắm mắt lại, hưởng thụ hơi nước nóng bốc dày xung quanh. Đột nhiên, cửa bị đẩy mở, hấn giật mình vùng dậy giữa bồn nước, tay bấu chặt thành bồn, trừng trừng nhìn kẻ vừa bước vào. Bình thường trần như nhộng riết chẳng sao, nhưng hiện giờ đương ở ngay dưới mắt cấp trên, nhiều ít cũng phải để ý hình tượng xán lạn của mình chứ, mà đời thế quái nào lại có loại người cứ xồng xộc vào thế hả?! Mẹ nó, còn có thẳng khùng quá mình...

“Xin lỗi, tôi chỉ muốn tìm... toilet.”

Trần Cận bưng trán: “Bên phải là WC, trái là phòng thay đồ.” Giờ mới thấm thía nhà lầu kiểu cũ thiết kế “hợp lý” đến mức nào, chẳng trách người ta xông vào, nguyên tòa nhà chỉ có độc một phòng vệ sinh. Hấn vốn đã kiên quyết dựng vách ngăn toilet thành một buồng tắm riêng, kết quả lại quên bếng trở thêm cánh cửa, sai lầm a

Gã đàn ông bỏ ra ngoài, trước khi quay đi còn đưa mắt liếc lại kẻ

đang ngồi trong bồn tắm lớn: “Ngày kia cùng tôi đi gặp Ngô Cung.”

“Rết?”

“Sẽ có người đưa tài liệu cho cậu.” Nói xong thì lãnh đạm đi ra.

Cư nhiên cắt đặt công việc ngay giữa phòng tắm riêng tư hòa bình?! Còn tưởng hẳn biết tình biết lý lắm. Được được, dù sao đây cũng nhịn đủ ba tuần.

Hai giờ sau, Trần Cận nhận được tài liệu về Ngô Cung: bốn lăm tuổi, nắm trong tay mạng lưới tin tức nhạy bén nhất về giới cờ bạc Hồng Kông, cũng cực kỳ sành sỏi những vụ giao dịch ngầm qua Internet, bởi vậy móc ngoặc được với người này là một yếu tố đặc biệt thúc đẩy hiệu quả kế hoạch.

Ngày thứ hai, Lý Thăng quả nhiên theo chỉ thị khuôn về tất cả những đầu báo có sức ảnh hưởng trong xã hội Hồng Kông, chất đống trên bàn trà. Trần Cận rút một tờ lên coi, cười muốn sái qua hàm.

“Tiền này mà cũng mua.”

Lý Thăng gãi gãi đầu: “Đại ca, tôi lo nhớ để sót, thôi chẳng chọn, cứ mua cả về cho chắc ăn.”

“Ờ rồi, thôi xuống đi.”

“Đại ca.” Lý Thăng hạ giọng thì thào, “Cấp trên kỳ này dễ đối phó chớ?”

“Tạm tạm, trước mắt là vậy.”

“Anh cũng thận trọng, có việc gì cứ nói tôi làm.”

Vừa lúc, Andre Fiennes mở cửa phòng bước ra, nhìn thấy núi báo trên bàn cũng sừng sốt, Lý Thăng lập tức co căng chuồn lẹ.

Trần Cận cố ý chìa tờ tạp chí đang cầm ra: “Cuốn này là tuyệt đối có sức ảnh hưởng à nha”, trang bìa là hình một cô em đương phôi quá nửa cặp núi đôi, điệu bộ là lơ đãng vô cùng.

“Đôi khi cũng cần thiết lắm.” Đối phương mỉm cười, bình thản lựa mấy tờ tạp chí tài chính, cầm lên đi tới bên cái bàn ăn cũ, thưởng thức bữa sáng kiểu Pháp.

“Hôm nay chúng ta làm gì?”

“Nghiên cứu tài liệu, bố trí nhân viên.”

Ơ cái thằng cha cổ hủ này Nhưng thôi đã làm vệ sĩ rồi, ngay bữa đầu tiên mà cự nự luôn thì cũng khó coi, rốt cuộc Trần Cận quyết định ráng kiềm chế cho qua một ngày chán mớ. Có điều cũng trong ngày hôm ấy, hắn phát hiện Fiennes thì ra là một cao thủ máy tính, nội một buổi chiều đã xâm nhập được hệ thống mạng của rất nhiều công ty, lại còn thu hoạch được toàn bộ thông tin khách hàng của ngân hàng Wachovia tại Hồng Kông, ngón này coi bộ được à nha

“Người phụ nữ này rất đáng ngờ, chúng tôi đang điều tra cô ta, San Lệ Tô, người Mỹ gốc Hoa, chuyên làm ăn trên chợ đen.”

Trần Cận vươn cổ qua, một tay chống trên thành ghế của hắn để nhìn màn hình: “Đúng giai đoạn nhạy cảm nhất lại có hẳn hai giao dịch được ghi lại này.”

“Tiền để trong tất cả sáu tài khoản, thận trọng lắm.”

“Cô nàng hành động có vẻ nóng vội nhỉ, xem ra là khách chậm chân há.”

“Gần đây có bốn người giao dịch với các tài khoản này, hai trong số đó có hệ thống bảo mật cao cấp, khá khó phá mã, khả năng phải cần đến hacker.” Mọi ra được cả cấp trên lẫn tay chân của người phụ nữ này mới hòng biết chính xác vị trí số đá quý kia.

“Bộ ông anh chưa phải hacker xịn nữa hả?”

Tắt cửa sổ đi, hắn mới quay lại nhìn Trần Cận: “Từ giờ, cậu sẽ được thấy rất cuộc có bao nhiêu hacker chuyên nghiệp đang chờ xem trò cười của chúng ta.”

“Tôi cho rằng anh tuyệt đối chắc ăn cơ đấy.”

“Chẳng có việc gì có thể chắc chắn tuyệt đối cả.”

“Ý anh là, một đồng mảnh lời cộng thêm cả vũ lực thô bạo mới chỉ xong được non nửa kế hoạch của anh hả?”

Gã kia rút cuộc lại từ chối trả lời câu hỏi nhạy cảm ngay lúc quyết định: “Ngày mai khi gặp Ngô Cung, cố hết sức khiến hắn đừng chú ý tới cậu, hắn là kẻ cực kỳ thận trọng, nhưng rất có ích.”

Cụt hứng đáp gọn: “Được... tôi sẽ cố.”

-----

Rét: ngô cung = con rét, còn anh jai ngày mai hai chàng đi gặp là Ngô Công =))))

## Chương 7

Qua một ngày bình an vô sự, sóng gió hiểm nguy vẫn còn đang chờ chực trước mắt. Dọc đường bụng dạ Trần Cận nói sao cũng không yên được, gã ngồi kể bên hấn đây không những là tử phú Châu Âu, lại còn nắm quyền cao chức trọng ở Hào Môn... thời buổi an ninh trót quớt này mà cứ một mình khơi khơi xông vào hang cọp liệu có... ây đẹp đi đẹp đi, nghĩ nhiều cũng vô dụng, ai bảo cái thân hấn đụng trúng loại sếp lớn không sợ chết này chứ.

Thực tình sợ nhẹn nữa là hư phổi thiệt, rốt cuộc hấn mở miệng hỏi: “Anh chắc chắn không mang vũ khí đi gặp cha Rết ấy là sáng suốt chứ?”

“Cậu làm vệ sĩ xem ra chuyên nghiệp đấy.” Có người nghe rồi lại hiểu xọ qua ý khác.

“Cảm ơn ông anh hiểu cho tâm sự của tôi.” Nhưng có việc không thể không nhắc nhở, “Hiện giờ bắt cóc đang mốt lắm đó, tôi chỉ muốn phòng xa cho chắc thôi à”

“Yên tâm, trộm cướp cũng có lý lẽ của trộm cướp, Ngô Cung không biết rõ về tôi, cậu không cần quá lo.”

“Ha!” Có người ngửa mặt huyết gió dài một tiếng, bụng thềm khẩn thiên thần thiên sứ qua đường phù hộ cho mình còn mạng trở về tiếp tục hưởng thụ tiền tài mỹ nhân.

Tình thế cuộc đụng độ rất cuộc chẳng có được một nửa nghiêm túc căng thẳng như đã tưởng, chỉ thấy ca múa thái bình, cát tường như



ý, tình không hề giống sắp có chuyện xảy ra. Trần Cận đứng một hồi đã muốn ngáp ngấn ngáp dài, nhưng nhàn rồi cũng chẳng xong, cứ một mắt liếc cô em múa thoát y trên sàn, một mắt kín đáo quan sát gã Rết.

Ngô Cung là một kẻ thuộc loại khôn khéo, biết việc, bốn mươi lăm tuổi, thường gọi là “Ngô gia”, cử chỉ rộng lượng, lời lẽ xông xênh, nhìn ra được là một tay hào phóng mà lòng dạ thâm sâu. Tất cả vệ sĩ và tay chân đều bị bắt lùi xa năm mét, chỉ có mình Fiennes và hãn “thân mật” bàn bạc với nhau.

Đột nhiên, Fiennes và Ngô Cung cùng lúc quay lại nhìn Trần Cận. Gã trước ánh mắt sắc bén, gã tiếp sau lại lộ ra một tia lạnh lùng nguy hiểm...

Phi phi! Không ổn! Có kẻ hoảng hồn, cúi đầu tự nhìn mình, ày, đâu đâu làm sao hả? Chưa ra đến cửa đã bị cha sếp xoi mói bắt đổi ngay cái áo sơ mi đỏ, lại còn ép buộc hãn khoác vô cả bộ Âu phục sẫm màu nghiêm túc, hại bao nhiêu đẹp trai ngời ngời của hãn bị lu mờ hơn phân nửa, làm sao còn khiến gã Rết đó chú ý chứ, nè nè... lý giải giùm cái đi, đại ca

Fiennes lắc đầu, đứng dậy tiến về phía hãn, đồng thời thấp giọng buông một mệnh lệnh kỳ dị: “Châm thuốc.”

“Hả?!”

Sếp anh đã đặt điều thuốc lên môi, thái độ thân thiết cực kỳ bất thường.

“Hừ... làm cái quái gì a.” Thầm lẩm nhẩm một câu, không nói không rằng bật lửa cái tách. Ánh lửa loáng qua đầu thuốc, ngay khi Fiennes chụp lấy cổ tay hãn rồi kéo hãn sát lại, Trần Cận đã đánh hơi thấy

mùi nguy hiểm, khóe mắt bắt đầu giật giật.

Giữa làn khói thuốc trắng đục, chỉ thấy ánh mắt thâm thúy của Fiennes lóe lên một tia bức ép, liền sau đó hắn đã quay lại ném cho Ngô Cung một nụ cười nhạt đầy hàm ý: “Ngô gia, đây là người của tôi.”

Gì gì gì gì??! Tự nhiên nói kiểu gì đó?! Từ hồi nào vấn đề lại liên can đến thằng này vậy? Trần Cận trợn trừng mắt, một cục ấm ức chen ngang họng, còn may hắn chưa tính mở miệng chen vào.

“Ngài sẽ đắc tội với tôi vì hắn ta?”

“Nếu Ngô gia muốn người, bao nhiêu tôi cũng đáp ứng, nhưng riêng người này thì không được.” Giọng điệu tỏ rõ sẽ không nhân nhượng.

“Vậy là đụng chạm vào tâm phúc rồi, coi như tôi lỗ mãng.” Ngô Cung nhìn đối thủ, thức thời khoát tay, “Nếu không chê mời ngài tới nghỉ tại khách sạn của tôi, ngày mai chúng ta bàn bạc chi tiết việc hợp tác, ý ngài thế nào?”

“Hân hạnh.”

Hơ... rõ ràng không có gió, sao bụng dạ một phen lạnh toát? Trần Cận không ngừng đánh đánh mắt dạm ý sếp, nhưng đối phương một mực làm bộ không biết. Rốt cuộc chỗ nào có vấn đề a? Nếu có gì bất lợi thì...

Mù mù mờ mờ theo Fiennes đến nơi ở Ngô Cung sắp xếp cho, Trần Cận thận trọng kiểm tra xung quanh một chút, quay đầu lại chực báo cáo thì đụng ngay Fiennes, đối phương lại không nói không rằng lôi tuột hắn vào toilet.

“Nè, tôi có nói muốn vô đâu!” Trần Cận có chút bực bội giăng ra, đứng tì lưng vào thành bồn rửa tay, gườm gườm trước thái độ quái dị của Fiennes: “Andre, mẹ nó anh tính làm trò gì hả?!”

“Hiện giờ chúng ta đang ở trên địa bàn của kẻ khác, tuy cậu bảo vệ tôi, nhưng cậu vẫn phải nghe lời tôi!” Thật hiếm thấy giọng điệu cứng rắn này ở anh ta.

“VẬY LÃO CÁO GIÀ KIA VỪA BÀN TÍNH CÁI GÌ VỚI ANH? CHÂM THUỐC À! ĐÓ LÀ THỨ ÁM HIỆU CHẾT TIỆT GÌ HẢ, TỪ ĐẦU KHÔNG NÓI NĂNG GÌ ĐỪNG MỘT CÁI LẠI BÀY TRÒ RA!” Trần Cận tiện thể trút giận, “Tôi dám khẳng định hôm nay tôi không hề làm gì sơ suất hết, rốt cuộc vì sao không đứng lại chĩa mũi dùi vào tôi? Còn anh nữa, anh lôi tôi vào đây là sao hả?!”

“Ngô Cung để mắt đến cậu.”

Sấm sét nổ giữa trời quang a

“Ờ... để cái gì...?”

“Hắn thấy cậu vừa mắt, muốn tôi để cậu cho hắn.”

“Ờ?! GẶP QUỶ! ĐÚNG LÀ GẶP QUỶ!” Trần Cận bùng phát ngay tại trận, “Mẹ nó thằng khốn nạn!! À ra ban nãy anh cố tình dẫn mặt hắn, đã nói ông anh có nghĩa khí lắm mà, đời nào bán đứng thằng em cái một vậy chứ VẬY GIỜ... tính sao đây?”

“Tôi đang nghĩ cách.”

“Không lẽ đẹp trai quá cũng thành tội hả? Vụ này tôi không liên quan đâu đấy! Từ đầu rõ ràng không nên mò đến cái xó chết tiệt này chọc vô thằng cha trùm sò kia!” Người nào đó mồm miệng oang oang, tự cung khai tuốt tuốt bản tính khùng điên bừa bãi.

“Chuyện này thật ra không có gì, nhưng xử lý không thận trọng sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của hấn vào chúng ta. Nếu gã họ Ngô cố tình tung hỏa mù, e rằng Hào Môn khó có thể nhanh chóng kiểm soát cục diện. Trước mắt chỉ có một cách tránh được xích mích.”

“Cách-gì?” Giọng hỏi không bình tĩnh hơn là bao, báo hiệu bất cứ lúc nào cũng có thể nổi sùng lần nữa.

“Cậu giả làm tình nhân của tôi.”

“Đường đường là đại ca Xích bộ, đi làm vệ sĩ đã quá nhục mặt rồi, lại còn dám bảo... ựa vào, đừng hòng tôi làm.” Xin lỗi thẳng này chỉ có thể thôi, muốn làm gì thì làm.

Gã kia chỉ nhếch môi cười đều: “Việc này, là tôi thiệt mới đúng chứ?”

“Anh...” Túm cổ áo đối phương, trợn trừng mắt nhìn hấn như báo săn mồi, Trần Cận thực sự lần đầu tiên hành động không nể nang chút nào với cấp trên như vậy, “Anh nghĩ làm thế mà được hả? Nếu sơ sẩy thì sao?”

“Biết vì sao tôi phải kéo cậu vào đây nói chuyện không?” Hấn ngoắc ngoắc xung quanh, “Vì chỉ có chỗ này không có thiết bị giám sát.”

“Chúng ta bị giám sát à?” Trần Cận xuôi xị buông tay ra, cau có đưa mắt nhìn quanh, “Là ai bảo trộm cướp cũng có lý lẽ? Ai hả?”

“Thứ gì cũng có giá của nó.”

“Xem ra anh biết hết từ đầu rồi, vậy sao phải bịt mắt tôi? Cho anh hay, không có chuyện thẳng này diễn bồ bịch của gã nào đâu.” Nói xong liền làm bộ nôn ọe, mắt mũi trừng trộ cực kỳ tức tối.

“Đây là chuyện ảnh hưởng đến danh dự của tôi, nếu không chắc chắn, tôi cũng sẽ không mạo hiểm.”

“À! Vâng” Cao giọng phụ họa, “Đường đường chủ tịch Otford, cục cưng con trời lại đi quay lưng với danh dự đàn ông thì cũng tệ thật. Thôi tốt nhất anh nên kiếm cách nào tử tế hơn đi, đừng nguy hiểm là được, coi vậy nhưng tôi vẫn một lòng tin tưởng vào chỉ số IQ quá 160 của quý anh à nha.”

“Người phương Đông các cậu đều bảo thủ với vấn đề \*\*\* như vậy à?”

“What? Anh vừa nói gì hả?!” Loại người thô thiển này ở đâu ra được chứ, ý tứ, thẳng cha này có biết ý-tứ là gì không hả?!

“Giả làm tình nhân khó khăn với cậu đến thế cơ à?”

“Hê hê hê!” Trần Cận hất mũi dính chính, “Tôi là nghĩ giùm quan lớn như ông anh thôi, thân tôi đáng gì đâu”

“Vậy thì tốt, đêm nay làm tình.”

“Anh tính cho lộ bẻm luôn hả? Giữa lúc quan trọng thế này còn đòi ra ngoài kiếm đàn bà!”

“Cậu vẫn chưa hiểu à? Là tôi và cậu làm tình.”

“A!” Lùi vội một bước theo bản năng, kinh hoàng trừng trừng nhìn tên “dã thú” trước mắt, lưng hấn đã dựa sát vào tấm gương ốp tới chân tường kế bên bồn rửa, “Tim tôi không khỏe đâu, ông anh đừng nổi hứng dọa bừa tôi.”

“Hai gã đàn ông, xét cho cùng chẳng ai mất gì cả, đâu phải bảo cậu đi đỡ đạn.”

Chàng “thiếu nam thuần khiết” đã vội vàng giơ hai tay che chắn trước ngực, hai mắt càng lúc càng nheo dài: “Tuy bình thường tính dục của tôi rất mạnh, nhưng tôi khẳng định mình chưa từng có một hành vi khêu gợi gì với lũ đàn ông hết.”

“Tôi thì lưỡng tính ái, tôi sẽ chú ý đến cảm giác của cậu.”

“Đám Châu Âu mấy người đều cầm thú như thế hả?”

“Cậu có ba phút để suy nghĩ, lâu hơn nữa sẽ khiến bọn họ nghi ngờ.”

“Nếu phải chọn giữa anh và lão Rết, tôi chọn anh. Nhưng giữa anh và đàn bà, chắc chắn anh bị nốc-ao.” Trần Cận rất trịnh trọng khẳng định lập trường rõ ràng của mình, “Tôi không thể làm được đâu, Andre, diễn kịch cũng không, thà anh bảo tôi đi đỡ đạn cho xong.”

“Cậu chưa làm sao đã biết không được?”

“A!! Ông trời ạ, ông đang tính trừng phạt thói chơi bời của thằng này sao?!” Trần Cận bắt đầu rối ruột bước qua bước lại trước gương, “Mà làm sao anh biết lão Rết sẽ giám sát chúng ta cả trên giường? Cái trò đó... tởm chết đi được.”

“Cậu không nhận ra phòng ngủ chỉ có một cái giường à? Đây là trò kiểm chứng mối quan hệ giữa chúng ta, nếu biết Hào Môn tiếc cả một tay chân bình thường, đương nhiên hắn sẽ không còn hào hứng hết sức hỗ trợ chúng ta nữa, hắn ta nhắm trúng cậu rồi, Trần Cận, đây mới là điểm mấu chốt.”

“Chỉ có một cái giường thì nhất định phải làm tình?”

“Để cậu ngủ cùng một giường với tình nhân, cậu có nằm ì một chỗ không?”

Vấn đề này... cho qua đi, còn tùy chứ

“Chiều này độc quá a...” mồ hôi lạnh rớt cuộc rịn rịn trên trán.

“Chẳng qua là diễn kịch, nếu thấy quá khó khăn, cậu cứ coi tôi như phụ nữ đi.” Có người rất vô tư đưa ra lời khuyên rộng rãi.

“Anh thật...” Ôm đầu não nề rên rĩ, “Anh cao một mét tám mấy, lông lá đầy người mà bảo tôi coi anh như phụ nữ kiểu gì a?” Lông lá đầy người là con tinh tinh, câu này chỉ để xài xể thuần túy thôi.

“Quá miễn cưỡng thì thôi vậy, có thể vẫn còn cách giải quyết khác tốt hơn.” Fiennes nói xong đã chực quay lưng đi ra, lập tức bị Trần Cận kéo lại.

Mẹ nó, thôi dẹp đi, còn rề rề rà rà gì nữa, người ta chức vị cao hơn mình còn dám dứt khoát hy sinh, mình đây đường đường đại ca Xích bộ cũng nên có khí phách đại ca chứ, ờ thì... làm tình, này còn không phải món số zách của mình sao?!

“Rồi, được rồi được rồi, đến thì đến, nói trước cho rõ đây, tôi...” chật vật giờ cò trắng, “Tôi phải vào tắm rửa thả lỏng một chút đã.”

“Được, cùng tắm.” Fiennes lãnh đạm nói, không hề tỏ ra nửa phần mừng rỡ tán dương vụ cần rằng đổi ý hy sinh vì đại cục của cấp dưới, thái độ vô cùng “tất cả cho lợi ích chung”.

Thằng cha này, xin kiểu luôn... Đây đích thị là loại... siêu bất hảo, thẳng tuột ruột ngựa, bóp cổ người không chớp mắt, róc sạch thịt

không ói trả một mẫu xương Lúc trước còn nhìn không ra, thiếu chút nữa là bị hấn phình rồi.

Ngồi vào bồn tắm rồi, Trần Cận lại bắt đầu cảm râm: “Thật đúng không phải cho người dùng mà, thiết kế không hợp lý một tí nào.” Đối với chuyên gia bồn tắm mà nói, câu này rất có trọng lượng.

Đến khi Fiennes vừa bước một chân vào, Trần Cận đã giật thót mình nhảy dựng lên, đập nước bắn tung tóe: “Anh, anh... vào làm gì?”

Đối phương chỉ mỉm cười: “Bồi dưỡng tình cảm một chút, miễn khỏi lát nữa lóng ngóng.”

“Hôm nay trúng tà thật rồi.” Bất đắc dĩ thu mình nhích lùi về một nửa bồn, hai người ngồi mặt đối mặt, bốn chân để sao cũng đụng chạm hại Trần Cận lúng túng cực kỳ, “Nè nè, giờ sao hả? Muốn bồi kiểu gì đây! Tôi nói anh biết, một vừa hai phải thôi.”

-----



## Chương 8

Đôi bên đều không có thêm hành động gì, chỉ bình tĩnh nhìn nhau. Hơi nước bốc dày vẫn qua những đường nét cơ thể gần như mê hoặc, vòi sen vẫn rải rích nhỏ giọt xuống nền gạch, hai cơ thể nam tính hút hồn lập lờ dưới làn nước càng toát ra vẻ quyến rũ kỳ dị, bầu không khí thoáng chốc mờ ám đến cực kỳ không ổn...

Trần Cận ho khan một tiếng, tránh khỏi ánh mắt đối diện, Fiennes cũng hơi cúi đầu, nhắm mắt hưởng thụ hơi nước nóng bốc lên, nhất thời không gian chỉ còn nhận biết được tiếng nước chảy cùng tiếng hô hấp căng thẳng.

Lúc này, ý nghĩ duy nhất trong lòng Trần Cận là: Lần này đi đứt thiệt rồi...

Này thì còn khác gì ngồi chờ chết?! Nói là một chuyện mà làm lại khác à, giờ tính thế quái nào mới trót lọt được đây? My God! Trò này đúng là giết người!

Ào một tiếng đứng bật dậy, bọt nước văng tung tóe bốn phía, hoàn toàn không thèm để ý hành động của mình đập vào mắt người ta thế nào: “Ờ... tôi biết giờ nói thế này thì dở thật, nhưng không nói không được: thực sự không còn cách giải quyết nào tốt hơn hả? Nếu lão Rét ghi hình lại rồi lấy ra uy hiếp mình thì sao?”

“Hắn có nhược điểm trong tay Hào Môn, cũng rất kiêng dè tôi, lần này tỏ ra lơ là một chút đơn giản là để vỗ về tâm lý hắn ta thôi, mặt khác cũng đảm bảo sự xâm nhập của chúng ta không có gì sai sót.” Fiennes bày ra vẻ mặt tỉnh rụi, “Thật ra, làm bộ một chút là được...”

Nghe được câu sau, có người lập tức hai mắt sáng rực: “Không cần làm thật hả?”

“Diễn cho đạt thôi.”

“Thế thì ngon rồi” Võ vỹ ngực ra vẻ anh đây thừa triển vọng được vinh danh Ảnh Đế năm tới, “Tôi biết ông anh chỉ có ba tuần, thời gian cấp bách, nếu để tổ chức biết tội mình mỗi chuyện còn con này cũng làm không xong thì mất mặt chết đi. Giờ cứ phải đôn tâm lý vào, tôi hiểu mà” Cư nhiên giữa lúc nguy ngập này còn bình tĩnh phân tích tình hình được đến thế, thật không đơn giản a.

“Ừm... vậy chuẩn bị xong rồi chứ?” Fiennes nhẹ nhàng chìa tay ra, phát huy tinh thần thân thiện hợp tác quốc tế.

Hy sinh cá nhân vì lợi ích tập thể... ánh mắt Trần Cận lần nữa chăm chú nhìn gã đàn ông trước mặt, thân hình chuẩn mực, ngũ quan đứng đắn, phong thái đường hoàng, nhìn sao cũng không giống một tên xấu xa hèn hạ bụng dạ cũng bắt đầu yên yên, kể ra tuy đối phương không phải loại vai u thịt bắp quá đáng, nhưng nhìn ngược nhìn xuôi vẫn thấy rõ ràng thích hợp để lôi ra so găng đánh lộn hơn là làm tình

“Cậu có đủ tự tin vào khả năng diễn của mình không?” Thẳng thừng chỉ trúng nhược điểm của đồng bọn, đến tận phút cuối, Fiennes vẫn không hề có dấu hiệu mềm mỏng.

Khổ não cào cào tóc, lại ngồi thụp xuống bồn nước, dững cảm thú nhận: “Tôi sợ lộ thật!”

“Cậu qua đây.” Cuối cùng, sếp của sếp hạ giọng ra lệnh, còn ngoắc ngoắc ngón trỏ.

Trần Cận nhất thời cảm thấy mặt mũi sa sầm: “Muốn-làm-gì?”

“Trước tiên cậu phải thích nghi một chút.” bắt đầu như một vị giáo viên cần mẫn hướng dẫn từng bước, “Nào, thử chủ động xem, cậu sẽ thấy thực ra có một số việc không khó khăn như cậu tưởng đâu.”

“Nói vậy, còn phải cảm ơn anh chỉ giáo nữa hả?” Chủ động thì chủ động, thẳng này nào giờ ở trên giường vẫn quen chủ động à cơ mà chỗ này... là bồn tắm a địa điểm không chuẩn cũng ảnh hưởng đến phát huy trình độ lắm.

Lúc này thực tình không trâu bắt chó ra đồng, hấn cũng tung hê luôn, nào thì hùng hổ chồm sang, thô lỗ chống hai tay lên thành bồn, hung hãn trợn mắt nhìn Fiennes, cự ly giữa hai người lúc này chỉ còn đúng hai cm.

“Ánh mắt kiểu này cậu gọi là gì hả, người ta vừa nhìn đã biết cậu bất lực.”

“Bất cái đầu anh ấy?! Xài từ cho cẩn thận, Fi tiên sinh!” Nói gì thì nói, cấm chọc ngoáy vô nỗi đau đàn ông của người ta!

“Cậu phải tỏ ra chìm đắm một chút, diễn kịch không phải không cần kỹ xảo.”

“OK, OK! Anh dạy thì phải lắm.” Đầu tiên... hít thật sâu, nhắm nghiền hai mắt, vỗ tay đánh bốp một cái, rồi lại từ từ mở mắt ra...

Sếp anh điệu giọng tán thưởng: “Có vẻ được đấy.”

Đáp lời còn rón rén hơn: “Vậy được, tiếp theo làm gì?”

“Hôn tôi.”

“Hả!” Vừa đụng đến thực tế, lại tắc tịt ngay tắc lự, “Ầy ày, thôi để lát diễn tiếp đi, tôi phì cười mất, nghỉ ngơi dưỡng sức cần thiết hơn.” Là òa khóc mới đúng a!

Đột nhiên cảm thấy làn nước quanh mình dập dềnh dập dềnh, tiếp theo là bàn tay xa lạ nhưng ướt át, ấm áp quàng ra sau, chậm rãi vuốt ve trên lưng, rồi một luồng hơi thở nóng rực phả xuống cổ mơn man khiêu khích, tình linh, thứ mềm mại trơn ấm khó định hình từ đâu lướt qua vành tai, Trần Cận không khỏi rung mình run run, gợn gợn da gà. Đèn đỏ!! Va phải đá ngầm! Cảnh báo cảnh báo! Thần kinh mẫn cảm trong cơ thể lập tức gào rú báo động, chưa kịp phản ứng gì đã bị đối phương ôm choàng lấy, hai thân thể thoáng chốc dán sát lại khuấy đảo lên một loại hương vị kì dị, vừa như bức bách vừa pha lẫn trấn an, cùng lúc xộc thẳng vào mọi giác quan cảm nhận.

“Ne... nè... nói cho xong đã.” Trần Cận lúng búng phản đối, thực tình hẳn cũng đã muốn mụ mị, hai tay cứng nhắc chới với, “Ba cái vụ này khỏi luyện được rồi, như vậy cả dạ dày lẫn tim đều... hại lắm a.”

Fiennes cười khế, rất chi “biết điều” buông ra, hẳn đứng bật dậy ngay tức khắc, quơ áo bông tấm khoác vội lên người rồi quay phắt lại tuyên bố: “Ok rồi, khỏi phí thì giờ nữa, làm đi.” – tuyền một bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi.

“Biết trình tự rồi chứ?” Fiennes cũng bước ra khỏi bồn tắm, bình thản công bố, “Ra ngoài, cậu tiến lên ôm tôi từ phía sau, làm ra vẻ đang kêu gọi tôi, sau đó lên giường, qua hai phút, tắt đèn, xong.”

Nhân vật chính còn lại đột nhiên có chút nóng nảy, phất tay gục gặc: “Đâu phải chưa lên giường bao giờ, việc gì phải nói trắng trợn vậy, làm lẹ lẹ không bề mánh là được chứ gì?”

Fiennes tùy ý quấn một chiếc khăn tắm trắng quanh eo, thả cho chiến hữu một cái liếc mắt khích lệ rồi mở cửa, bước ra trận địa.

Còn lại một mình Trần Cận, \*\*\*g ngực hấn nháy mắt thùng thùng như gióng trống, đột nhiên nhớ đến thằng em Trần Thạc, thằng nhỏ đó lúc cùng tên Trịnh Diệu Dương kia thì làm sao... nghĩ tới nghĩ lui vẫn không ra, rành rành cùng là đàn ông, có cái gì hay ho a chỗ nào xinh đẹp mỹ miều kích thích chớ?! Haiz bữa nay thôi kệ phứa đi, mạo hiểm thì mạo hiểm, đối thủ chức còn bự hơn mình, so ra cũng thiệt thòi quái gì đâu, người ta còn không sợ, mình làm gì phải sợ chớ?

“Ai! Kệ cha nó!” Tới luôn

Ánh đèn phòng ngủ không quá sáng, tối mờ thì đúng hơn, bầu không khí lớn vồn hơi ấm mê ly. Trần Cận tiến lên hai ba bước, trong đầu căn bản chưa hề chuẩn bị, hai cánh tay đã máy móc vươn ra quấn quanh tấm lưng cùng bờ vai trần của Fiennes, làn da đối phương ẩn chứa một thứ nhiệt độ rùng rục bỏng rẫy, thiếu chút nữa khiến hấn kinh ngạc đến tuột tay, nhưng cốt lõi trí đã bừng tỉnh kịp nhắc nhở hấn – giữ chắc, giữ cho thật chắc.

Chỉ còn nghe thấy tiếng hô hấp, cũng chỉ còn lại hô hấp. Kịch đã vén màn, không còn đường lui nữa.

Fiennes không quay lại, chỉ chậm rãi nâng ly Whisky trong tay lên, ngẩng đầu uống cạn rồi thuận thế ngã người vào Trần Cận, cho đến khi viền môi vừa vạm ngang tầm mũi miệng người phía sau, hết thả tri giác đều hòa nhuyễn thành chuỗi động tác hoàn mỹ, đầu lưỡi chạm đầu lưỡi, hơi lạnh thấm qua từng tế bào xúc giác, giữa khoảnh khắc mê hoặc, Fiennes đã đẩy trượt viên đá trong miệng lọt vào khoang miệng Trần Cận, hấn khẽ run lên, kiệt lực chế ngự khả năng bản thân sẽ vô thức để lộ ra bất cứ phản ứng quái dị gì.

Nước đọng trên người còn chưa kịp khô, \*\*\*g ngực vạm vỡ đã chà xát cùng bờ vai cường tráng, dòng năng lượng bí ẩn không thể nắm bắt mặc nhiên nảy sinh, khiến đôi bên đều như đã bắt đầu hứng khởi.

Nếu từ trước đến giờ chưa từng có một nụ hôn nào đủ khiến Trần Cận chết sững vì cả sự khẩn trương lẫn mớ suy tưởng điên rồ nhào lộn trong trí não, thì độc một lần này, oan gia cuối cùng đã xuất hiện. Không hề quên đòi hỏi diễn giả như thật, mà cái lối hôn sâu đến nghẹn thở, bạo liệt đến tê rần ê ẩm, kích thích đến nuốt trọn dưỡng khí này, thực đáng liệt vào hàng khủng hoảng.

A đầu lưỡi muốn nát rụng mất...

Chật vật đến khi viên đá trong miệng tan hết mới có cơ hội vùng ra, tạm nghỉ giữa hiệp, chủ động dán sát cạnh lỗ tai ngài Fi, một lần nữa tìm được cơ hội tốt để đối thoại: “Chúng ta... biết nhau đến thế hả?”

“Kỹ thuật hôn của cậu không tồi.”

“Quá khen, giao lưu học hỏi thôi, nhưng nhiệt tình quá thì xin kiếu.”

“Cậu kéo tôi lên giường, hay tôi kéo cậu?”

“Hay là... cùng luôn đi? Tôi làm một mình dễ sinh chuyện lắm.”

Bộ dạng đối thoại của bọn họ, người ngoài nhìn vào còn tưởng môi kè má ấp, nồng nàn tình tứ nói không hết lời

Sau một pha biểu diễn thô bạo xô đẩy, đôi bên cùng ngã xuống đệm giường ấm áp, tiếp theo, bắt đầu màn vật lộn quyết liệt, nào thì kéo toạc áo bông, nào thì giật phăng khăn tắm! Cho đến khi nhận ra bàn

tay lão luyện của Fiennes đã hoàn toàn áp trên da thịt mình, lại còn bị thô bạo đè xuống... Trần Cận bắt đầu chân chính hiểu ra đường lui hôm nay chông gai đến mức nào.

“Sờ soạng chỗ nào đấy?!” Đó là mông à nha, cực kỳ nhạy cảm à nha, đừng có lộn xộn giùm đi!

“Tôi còn cho rằng cậu bị lãnh cảm chứ.” Có người mở miệng bốn cọt rất rất không phải lúc.

“Anh chú ý giùm, đừng hại tôi sống nửa đời còn bị liệt dương.” Sinh vật cấp cao một khi đã cảnh cáo nghiêm túc, thái độ luôn luôn không dễ đùa, bất quá tâm sự trên giường nghe ra không được hợp lắm.

“Tôi chưa tài giỏi vậy đâu.” Vừa nói xong, đã bị Trần Cận vùng dậy, lật ngược tình thế, chồm lên người.

“Giờ sao đây, hê?”

“Bình thường thì cậu làm sao?”

Gục đầu xuống hõm vai người-đang-bị-đè, nghiêng răng gằn giọng đáp: “Anh là đàn ông!”

“Cảm ơn cậu nhắc nhở tôi.”

“Loại tình huống này thực sự tôi không thạo lắm.”

“Vậy thì để tôi...”

Trong nháy mắt đầu đã bị ghì xuống, hứng trọn một trận tấn công dồn dập, đầu lưỡi Fiennes liếm láp trượt theo đường cong hoàn hảo nơi cổ Trần Cận, lưu luyến vờn quanh yết hầu, rồi đột ngột mút

mạnh, lập tức nhận được một tiếng la hoảng gần như rên rỉ: “A... chết người được đấy.”

Tư thế một lần nữa đảo ngược, lưng Trần Cận lại dán xuống nệm, hấn muốn tỏ ra đủ thản nhiên để đánh tan sự lóng ngóng cứng nhắc hiện tại, nhưng \*\*\*g ngực đang bị luồng không khí bức bách chế ngự chỉ không ngừng phập phồng kịch liệt, mà liền sau đó, chuyện kinh thiên động địa xảy ra...

Tên Fiennes đáng chết dẫn người xuống, hại cái bộ phận chết tiệt kia chà xát muốn nháng lửa, hấn không phải không biết ăn miếng trả miếng, nhưng cái trò trần truồng vật lộn trên giường thế này... nói cho cùng vẫn cần phải viện đến cả quyết tâm lẫn dũng khí bạt ngàn, làm đại ca sao mà gian nan a không dung còn phải cấm đầu bạt mạng kỳ khôi vậy...

Fiennes đột nhiên kéo soạt một tiếng, cả cái drap giường đã trùm kín mít hai người, tình thế lập tức an toàn hơn rất nhiều.

Chưa bao giờ gần gũi một gã đàn ông đến mức này, và cả theo lối này, thân dưới ma sát nóng rực, trong khoảnh khắc hấn cảm nhận được tình thế đột biến, đối phương... có phản ứng! Đã là đàn ông tự khắc phải hiểu điều này tức là sao. Cái vật bông lửa kia cứ thế nhip nhàng mài mòn ý chí đôi bên, các loại dây thần kinh trong đầu ai đó lăm le đứt phụt, như thể ngòi nổ tuyệt đối không thể đụng chạm đã bị châm.

Cánh tay, bả vai, \*\*\*g ngực, bắp đùi, rần rật lan truyền, Trần Cận vụt ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt tràn ngập dục tình, chăm chú đến như đủ nuốt gọn cả đầu voi của Fiennes, ngay giữa giây thất thần kinh hoàng, hấn giật mình phát hiện chính mình cũng không thể tự chủ mà cương từ lúc nào, thực tình, thực tình đại họa rồi...



“Làm... đến đây thôi.” Tránh né về mặt hưởng thụ của đối phương, hạ quyết tâm bật ra câu tầm thường nhất có thể, chỉ hòng khống chế bằng được hành vi nhận không ra người ngay lúc này, “Diễn xong chưa?” Mồ hôi cả hai đã đọng thành giọt, không còn gì khó chịu hơn nữa.

“Được rồi...” Fiennes ôm hấn lăn nửa vòng, vớ đến công tắc, tắt đèn, trả lại một màn tối đen yên tĩnh.

“Làm gì hả...” đang muốn cục cựa nhích lùi ra, cổ tay đã bị ghì lại.

“Đợi một chút... đợi thêm một chút nữa.”

-----

## Chương 9

Bóng tối phủ trùm lên cả thân thể lẫn ý thức, vây bủa lấy từng hơi thở... tất cả đều rối loạn, trước mắt mờ mịt, tay chân hoàn toàn không còn chịu sự khống chế, nhiệt lượng không ngừng thoát ra căn bản không thể xoa dịu cơ thể đang căng như dây đàn, vòn vẹn chỉ nửa phút, đôi bên cùng sa vào quay cuồng, thấy không được biểu cảm trên gương mặt đối phương. Tình thế gần như lén lút vụng trộm càng kích thích khoái cảm mù quáng nơi bụng dưới, dưới tấm drap giường mỗi cử động như vô ý đang từng chút từng chút đục khoét thành lũy đối chọi cân bằng giữa đôi bên...

Không ai dám tạo thêm một hành động thiếu suy nghĩ nào nữa, chỉ e sợ hậu quả quái dị khó lường.

Nhiệt độ bao quanh thân thể càng lúc càng tăng, hơi thở dốc nặng nề khi hòa một nhịp khi lại hỗn loạn bức bối, không gian chật chội càng ngột ngạt bởi luồng xung động đè nén, làn da màu đồng hun gắt gao ma sát khuấy đảo lên những cảm giác mãnh liệt tột cùng. Chỉ cần một sự nhúc nhích khẽ khàng đã đủ châm thêm một ngòi nổ trên từng mili da thịt, kích động xông thẳng vào đại não... cho đến khi hai chóp mũi chạm nhau, sự mê hoặc mãnh liệt bùng lên đã khiến kẻ “không chút kinh nghiệm” bật ra một tiếng rên rỉ gần như đau đớn: “Ừm... gặp quý... đừng ép tôi...”

“Không lẽ cậu không muốn thử sao...” Chất giọng khàn khàn gợi cảm vang lên cực kỳ vô đạo đức.

“Hừ!” gồng một tay lên muốn giã cự ly phần nào, rốt cuộc lại thành đôi bên dán sát hơn nữa, “Anh... cuối cùng là anh muốn sao hả?!”

Tính vờn thẳng này chắc?! Đừng có giả ngu đi! Làm mẹ gì có trò diễn kiểu này.”

Đôi mắt đã thích nghi với bóng tối bắt đầu sắc bén quét trên từng đường nét của đối phương, tia độc tài thành linh lóe lên trong cái nhìn của Fiennes: “Muốn đập lửa sao? Được thôi, nhưng bỏ vai dờ chừng không phải cách hay đâu.”

“Hậu quả của ai tự đi mà dọn! Đã bảo cấm được sờ soạng bậy bạ rồi... A!” Trần Cận đột nhiên gào tướng lên, thúc mạnh khuỷu tay, giầy giữa hông chui ra khỏi tấm drap, “Sếp cha sếp chú gì cũng phải biết điều chứ!!”

“Phần tử miễn nhiễm với các loại nguyên tắc” một tay còn đang đặt ngay chỗ tế nhị cấm kị của người ta, đã vậy vẫn không hề có nhu cầu ý thức tội lỗi, mở miệng ráo hoảnh: “Cậu nên xem lại thái độ của mình đi.” – đang lúc hợp tác mà tự phát sinh tâm lý bất mãn hay chống đối là rất kém chuyên nghiệp.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng chọc tôi khùng lên, đặc biệt là trên giường.”  
Này là tối hậu thư đây, thực tình hẳn đã cố gắng đến muốn dựng lông dựng tóc rồi.

“Dù là làm nhiệm vụ, nhưng cậu cũng nghiêm túc hơi quá rồi...”  
Miệng nói, cánh tay trái đã đột ngột vùng sang ôm ngang hông Trần Cận, bàn tay phải vẫn đang đặt ngay nơi trí mạng bắt đầu thuần thực giờ ngón tuyệt kỹ sánh ngang cực hình dã man nhất trên đời.

“A! Ông bị điên hả?!” thực sự chết khiếp với cái tiết mục kinh hoàng này, “Dừng lại, Fiennes!! Mẹ nó... A!”, đối phương quả nhiên là cao thủ trò này, so với em Shirley xịn nhất trong mớ tình nhân của hẳn vẫn trên cơ mấy bậc.

Gồng mình vòng tay siết quanh cổ Fiennes, tuyền một bộ dạng căm tức bùng nổ: “Còn chơi nữa thì không ra gì đâu, Andre Fiennes, buông ra.” – đừng coi thẳng này như đồ ăn sẵn.

“Thật đúng là ngoan cố.” Cuối cùng cũng chịu cho hắn được như ý, Fiennes vô cùng lịch thiệp nghiêng nửa người tránh ra, còn vẩy vẩy tay ra vẻ trong sáng: “Ok, hết phim.”

“Ông đúng là đồ điên.” Thở hắt ra một hơi, xuội xì ngã vật xuống giường lần nữa, “Từ giờ ông còn dám giở trò này nữa, coi chừng tôi không nể cho ông tàn phế thật đấy, kệ cha ông là sếp hay không.”

“Vậy là tôi vừa may mắn thoát nạn sao?” Fiennes cười khế, đột nhiên vơ lấy drap giường, một lần nữa trùm qua đầu cả hai, không khí căng thẳng lại lập tức dấy lên, “Có điều hiện tôi phải giải quyết một vài vấn đề của đàn ông.”

“Cái gì?” Không ổn rồi!

“Đừng nhúc nhích, cậu không phải làm gì hết, nằm yên...”

Cảnh tượng bày ra ngay sau đó đã khiến cả đời Trần Cận cũng khó quên nổi, thẳng đàn ông vẫn còn đè nửa người lên người hắn ngay lúc này, giữa cái nơi chỉ còn một mình hắn này... tự-sung-sướng. Đời hắn chưa từng gần gũi hay va chạm xác thịt với một gã đực rựa đến mức này, giờ còn trọn tròng mắt nhìn hắn ta làm cái việc buông thả \*\*\* loạn ấy, này thật... quá thật là... điên cuồng.

Biểu cảm trên gương mặt Fiennes hiển hiện ba phần chìm đắm, ba phần hoang dại, ba phần mãnh liệt, hòa trộn cùng một tia bức thiết... thình lình, Trần Cận sững sờ nhìn hắn ta, trái tim như bị giật nảy kích động, gần như kinh hoàng. Đến giờ vẫn chỉ chứng kiến phụ nữ xinh đẹp phong lưu phóng đãng trên giường, hắn chưa từng biết một

người đàn ông khi tận hưởng khoái cảm cũng có thể lộ ra biểu cảm thế này, mê đắm, gợi cảm, bất chấp.

Kỳ thực Fiennes hoàn toàn không phải loại người có thiên hướng tự thỏa mãn tình ái, tình huống lúc này quả là đặc biệt đến không thể đặc biệt hơn. Trước giờ chỉ toàn ngồi cao chót vót cho thiên hạ tha hồ mơ mộng, bảo hấn nằm chung giường thì chớ, còn phải chịu kẻ khác càn cao càn thấp thật sự là hiếm thấy, bất quá cũng chẳng việc gì phải kiềm chế, có nhu cầu thì cứ thẳng thắn phát tiết, giải quyết xong thì thôi, xét cho cùng, còn ai hiểu đàn ông hơn đàn ông nữa

Những sợi tóc mất trật tự của Fiennes thỉnh thoảng lại khẽ xòa trên người Trần Cận, như một sự ve vuốt mê hoặc mà mãnh liệt rần rật lan truyền từ bả vai, một chân người kia mạnh bạo gác qua, ghì cứng hấn trong một tư thế mờ ám tột độ, khiến hấn nhất thời lùi tiến không xong. Cả hơi thở của hấn ta, như có như không lướt trên cổ hấn, trườn xuống dưới cánh tay hấn, nóng bỏng đến đáng sợ, vụt ngẩng đầu lên trong khoảnh khắc, ánh mắt đôi bên chiếu thẳng vào nhau, hầu như tóe ra một tia lửa bạc phức tạp, sức hút âm trầm chỉ tồn tại giữa từng hơi thở gấp gấp hòa trong tiếng rên rỉ đầy nam tính, tất cả đều khiến Trần Cận rối loạn, thậm chí hấn hoàn toàn quên sạch phải làm sao đối phó.

Mồ hôi rịn ra thấm ướt drap giường, cũng thấm đắm trái tim, dục tình từ đâu ngùn ngụt dâng trào, tiết tấu điên cuồng đã muốn liều lĩnh thuận theo bản năng, nhiệt độ tăng vọt trong tình thế cao điểm này càng bức bách người ta cuồng dại! Trong mắt Trần Cận chớp động những tia do dự giữa bốn bề nguy cơ, \*\*\*g ngực phập phồng kịch liệt, máu nóng toàn thân sôi trào, hấn đến cựa mình cũng không dám, chỉ trân cứng chăm chăm nhìn Fiennes hưởng thụ, cho đến khi đạt đỉnh cực khoái, luồng hô hấp đôi bên đã sớm lẫn lộn làm một, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp gáp...

“Ừm... A!” Gục đầu gầm lên, phun trào, Fiennes hoàn toàn tự nhiên vươn tay vuốt ve cơ thể bên cạnh, lòng bàn tay bỏng lửa lần dò từ sống lưng đến cơ mông, trườn theo mé trong đùi, mà đáng sợ hơn nữa, hắn còn thèm muốn được đem thứ dây dính trong tay kia bôi vấy lên, ác ý thoa quét.

Qua phút thất thần, Trần Cận chỉ thấy cả người vô lực, hắn quả thực không hiểu có phải mình đã bị kẻ điên rồ này làm cho biến thái mất trí theo không, nhưng chắc chắn, hắn không còn bình thường nữa rồi.

“Trời ạ! Anh làm trò gì thế này?!” Trần Cận sớm đã bị hành động của hắn hại phát điên, đợi đến khi chất dịch nóng của đối phương dính dấp trên người cũng chỉ còn biết kinh hãi, “Chúng ta rốt cuộc đang làm gì đây! Anh còn dám trét cái thứ đó lên người tôi... Anh!”

“Thực tế, chúng ta gì cũng không làm.” Fiennes xốc tấm drap lên, nằm lù lị, ánh mắt quét qua bộ dạng ngây dại của cộng-sự rồi lướt xuống dưới, chụp được cái nơi cũng đã bị kích thích phần nào kia, “Cậu không chờ tôi giải quyết giùm luôn đấy chứ?”

“Shit! Câm mồm lại!” Còn may là tối đen, nhận không ra được cái mặt dày cui của hắn chắc chắn đã đỏ bừng, “Đêm nay coi như đời thăng này thất bại một lần.” kỳ thực đời hắn số lần thất bại cũng không ít.

Vừa chửi bới vừa vùng dậy lao vào phòng tắm “gột rửa”, thật không phải chưa từng thác loạn cùng lũ chiến hữu, nhưng thần kinh chưa bao giờ bị căng thẳng quá độ, thậm chí đến mức kinh hoàng thế này.

Chờ vệ sinh một lượt từ ngoài vào trong xong, hắn hùng hùng hổ hổ ra khỏi phòng tắm, tâm tình đã bình tĩnh lại, đi thẳng đến bên giường, ra sức giật phăng tấm trải giường nhớp nhúa ra, lôi từ trong tủ một tấm mới, thô lỗ quăng lên người Fiennes, sẵn giọng quát lác:

“Năm xịch vào trong!”

“Tôi còn tưởng cậu tự động ra xô pha ngủ rồi.”

“Mơ đi! Tưởng thằng này sợ anh à?”

Fiennes im lặng cười cười, nhích người nhường lại chỗ nằm lý tưởng bên cạnh, Trần Cận lập tức không khách khí chiếm dụng.

“Lần đầu tiên cậu ngủ với đàn ông hả?”

“Lẳng nhăng! Ai rồi hơi không dung đi ngủ với một thằng đực rựa hả, anh thấy sướng lắm chắc?” Hấn với một điều thuốc trên cái tủ đầu giường, châm lửa, lại bắt đầu cười tà, giờ giọng trắng trợn: “Nè, thiếu đàn bà lâu lắm rồi hở? Coi chừng ghen quá thành bệnh à nha”

Fiennes đại khái cũng lần đầu nghe được có người hí hửng suy luận sự “cấm dục thành tật” của người khác một cách đặc sắc như vậy, tức cười nhìn nhìn tên đang vênh vang bên cạnh.

“Cậu nghĩ thế thật hả?” vừa nói vừa thẳng tay tước luôn điều thuốc trên môi Trần Cận, “Tôi không ưa có người nhà khói trên giường tôi.”

“Gì? Giường anh? Tôi còn chưa tố anh làm bậy làm bạ trên giường tôi nha, này nhà anh có ghen thì cũng là Andre Fiennes, thế quái nào lại ở trước mặt một thằng đàn ông, làm cái trò... trò như thế hả?!”

“Có gì mà cậu phải chấp trách mãi vậy?” này gọi là biết thừa còn cố chọc ngoáy.

“Coi như tôi thua anh, được chưa?” Nhịn hết nổi, đi ngủ cho xong.

...

Êm ấm hòa thuận đến bình minh, trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng thét thất thanh kinh hoàng...

“Á á á!!!”

Còn đang mắt nhắm mắt mở cựa mình tỉnh dậy từ bờ vai một-ai-đó, tình hình nhận ra thân thể mọi khi luôn mềm mại êm ái đã đổi thành cơ bắp rắn rỏi phẳng lì, hấn đã mặc độc một cái quần lót nằm ôm ấp ngủ say sưa với một thằng cha trần trụi, tình huống này quả là muốn bao nhiêu quý dị cũng không thiếu.

Fiennes hơi khó chịu mở mắt, bịt tai lại, hai người thân nhiệt vốn cao, nằm dán vào nhau hơn nửa đêm tránh không được mồ hôi đầm đìa, nhãn mày nhấc cánh tay trái đã bị đè ép đến muốn tê bại, hấn ngồi dậy nhìn chăm chú Trần Cận đang có vẻ vô cùng hối hận.

“Đêm nay tôi ngủ sô pha.” Nói xong lập tức vớ lấy một cái gối rồi chuồn thẳng, để lại Fiennes chưa hiểu trời trăng gì sất. Liên sau đó, một tràng đấm gối thành thạch vọng vào từ phòng khách. Đương lúc không kiếm được người xả giận, chỉ còn cách tự lung lạc bản thân thế này, nhất quyết không thể nào vô tẩn thượng cấp a, thu chẳng bù chi a

...

Vừa mặc đồ vào, laptop đã có tín hiệu tin đến, Fiennes bước lại nhập một dòng lệnh đặc biệt. Trên màn hình bắt đầu hiển thị...

“Diệm, bộ phận an ninh châu Âu đã bố trí xong, con mời B đang di chuyển đến Sudan, xin chỉ thị bước tiếp theo.”



“Lập tức giăng lưới, vây chặt toàn bộ, trong hôm nay tổ Trung Đông phát lệnh truy lùng, không được sơ suất.”

Ngoài trận, từ lâu đã bủa lưới dày đặc, một phần tang vật của vụ trộm bị tuồn đến Trung Đông, lúc này cuộc săn tìm phần tử ly khai Hào Môn đang vào hồi cao điểm. Tổng bộ đã sắp đặt đội đặc công cấp cao trong khu vực bảo vệ Fiennes 24 tiếng một ngày, kế hoạch này các phân bộ không hề được biết... nếu Trần Cận biết hẳn chỉ là con bài che mắt bên cạnh gã đàn ông này, không hiểu sẽ có cảm tưởng ra sao...

=====

## Chương 10

“Hê” Trần Cận sau khi bừa bãi phát tiết một trận, lại bưng bưng khí thể trở vào phòng khách, mở toang cái tủ đồ thay, lôi ra ba bộ Âu phục đen thui, bày ra giường, nhưng mày chẹp miệng: “Thẩm mỹ thằng cha Rết đó là cái thể loại gì hở?”

Gập màn hình laptop lại, Fiennes quay đầu nhìn tên đang rất có dáng đi bán hàng đồ đồng kia: “Thực ra cậu mặc gì cũng dễ nhìn cả.”

“Ha, đa tạ ông anh giúp tôi thấu hiểu bản thân thêm chút xíu nha” Hớn hờ vờ đại một bộ, xem chừng đã quên biến vụ bất mãn vừa xong, “Tuy ông anh thỉnh thoảng hơi...” cố tình trở trở vô đầu, ý là “hơi tưng tưng”, “nhưng cơ bản thì cũng chơi được”

“Cảm ơn.” Thái độ khiêm tốn.

Vừa quàng được cái áo vào người, chẳng hiểu làm sao lại nghĩ tới phong độ đàn ông hoành tráng của Fiennes, lia mắt liếc liếc qua chỗ đó một cái, buột miệng nói: “Này hỏi thật nhớ, cái của kia chắc hại nhiều em mê mệt lắm hả?”

“Không chỉ phụ nữ đâu.”

“Lại tính mơi tôi đấy à?”, thiệt mắc cười quá thể, hấn sấn lên mấy bước, thụi cho ông anh một cú ngay bả vai, bắt quá ra tay chưa đến nỗi quá nặng, “Hào Môn thế quái nào lại có loại trùm sò mặt dày như anh hở?” Đồ cực-kỳ không biết xấu hổ bắt đầu lên giọng dạy bảo người mới hơi-hơi không biết xấu hổ

“Quyết định của tổng bộ xưa nay vẫn rất sáng suốt.” Fiennes thản nhiên đứng lên thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Kỳ thực thiết bị giám sát hôm qua đã bị bí mật xử lý từ sớm, đời nào để hạng như Ngô Cung ngồi mát coi kịch vui, còn vụ nói họ bị theo dõi là ngụy trang mà thôi. Nhưng chuyện Ngô Cung để ý Trần Cận thì không phải giả, nếu không nhờ màn màu mè trước đó, với cá tính rách trời của Trần Cận, muốn ngọt nhạt thương lượng với hắn rồi bảo hắn ngoan ngoãn diễn vai tình nhân bé nhỏ, bề mách là cái chắc, đến lúc đó sẽ rắc rối hơn nhiều, phương án dự phòng nào cũng không ổn. Mà đêm qua... kể ra cũng tính là đầu xuôi đuôi lọt đấy chứ? Cũng không dám chắc... tên đó thực tình khó đối phó, nhưng thành tích của Xích bộ ở Hào Môn rõ như ban ngày, tất nhiên lâu lâu vẫn xảy ra vài vụ lộn xộn nho nhỏ, nhưng công lớn đủ át tội. Bởi vậy khi Phosa trình tư liệu về bảy bộ lên, tên Trần Cận này lập tức hấp dẫn mọi sự chú ý của hắn: thông hiểu tỉ mỉ khu vực Châu Á, mạng lưới hoạt động linh hoạt, cung cách làm việc bộc lộ toàn bộ cá tính, lại thêm bề ngoài xuất sắc, có người như vậy bên cạnh chắc chắn là lựa chọn lý tưởng cho hành trình châu Á lần này.

Đương nhiên, Fiennes không phủ nhận đêm qua đã có một vài việc chạm đến giới hạn, ví như đôi con người đen thẳm tỏa ra nhiệt tình đủ thiêu đốt người khác, cả lối hành xử quật cường quyết không thuận phục bất cứ quy tắc nào kia, mấy ngày nay, lửa đối chọi ngàn ngạt giữa đôi bên đủ khơi dậy toàn bộ cảm giác hứng khởi lạ lẫm trong cơ thể, xét cho cùng, cũng không có mấy kẻ đối diện với hắn mà vẫn có thể cứng đầu giữ rịt thói “càn rỡ”, tên Trần Cận này thực sự là sinh vật vượt xa dự đoán của hắn. Nếu không phải cá tính người này quá khó khống chế, không chừng kết thúc chuyến đi Hồng Kông này, Fiennes sẽ thăng cấp cho hắn, điều thẳng lên tổng bộ.

Thành thật mà nói, Andre Fiennes là ai chứ? Quanh hắn nam nữ nhiều như cá qua sông, không ai không yếu điệu xuất chúng hơn

người, còn tình cảnh nằm trên giường bị một gã mặt mày khinh thường thấy rõ “gườm gườm cảnh giác” e hấn làm trò “quá khích” thì thật là lần đầu trong đời, đã vậy thói quen không cho phép ai nằm ngủ cùng giường cũng cứ thế bị tên càn quấy vênh vào kia đạp đổ, còn rộng rãi để mặc hấn nằm đè đến tê bại cả cánh tay mình...

Này đã là một ngoại lệ quá đặc biệt, đã vậy trong lòng hấn còn nảy sinh những biến động vô cùng khác thường... khác thường đến muốn diễn giả làm thật, khác thường đến tùy tiện để đối phương cùng mình ôm ấp nhau ngủ thẳng một đêm, khác thường đến mức thản nhiên tin tưởng vào lòng trung thành của kẻ mới ở chung chưa đầy một tuần... Còn may trong tình thế này đối phương vẫn một mực rạch ròi thứ bậc với hấn, bằng không đêm qua, giới hạn trên dưới đã một phen hỗn loạn, không có lợi cho công việc chút nào. Bản thân hấn là thủ lĩnh, cư nhiên đi đầu têu vượt rào... sáng sớm mở mắt ra, tự kiểm điểm mình rồi, liền quyết định chịn chu lại thái độ đối với người kia, Hào Môn “Diệm” từ xưa đến nay luôn có thể khống chế tình cảm một cách lý trí.

Rời phòng đi “tử biệt” Ngô Cung một tiếng, Trần Cận ít nhiều có chút bức bối, hoàn toàn lơ phứt ánh nhìn chăm chăm của người ta, xem chừng bụng dạ đang rất rất không yên.

“Này.” Fiennes khẽ gọi cho hấn hoàn hồn, rồi kề sát bên tai hấn, thì thầm với âm lượng vừa vặn chỉ hai người nghe được: “Phối hợp chút đi.”

Thằng cha dai như giẻ rách này, kề môi áp má thế à, mẹ nó, phối hợp thì phối hợp, đời nào đây để lão Rết coi thường chứ!

“Cảm ơn Ngô gia đã nể mặt, không khiến chúng tôi nhọc công vô ích.” xòe ra một nụ cười với sức hấp dẫn và lực sát thương dương-vô-cùng.

“Đâu có.” Coi hai mắt rùng rục bốc lửa của thằng cha đủ biết bụng dạ đen tối còn đương rục rịch, “Được hết sức hỗ trợ cho tổ Trung Đông là vinh hạnh của tôi.”

Vừa hôm qua còn kì kèo yêu sách, giờ lại giờ bài nổ tung trời đất

“Tương lai sẽ có cơ hội hợp tác.” rất chi phong độ, nhiệt tình chìa tay bắt tay đối phương, kỳ thực đã góm đến muốn té ngay tức thì.

Ai biết được, chỉ bắt tay một cái đã thành ngay một màn khuyến mãi, gã Rết giữ rịt bàn tay Trần Cận không chịu buông ra... Có người đã rất rất muốn trợn trắng hai mắt, nhưng còn ráng vận sức bặt sơn đặng... kiềm chế, kiềm chế

“Tiên sư...” Vừa ra đường đã chửi toáng lên, lại lợt mắt ngay cái mặt sếp anh, rớt cuộc đành ngậm miệng, hằm hè đi đến tận bãi đậu xe đột nhiên lại cười phá lên, “Mấy bữa trúng tà cha nó rồi a, đừng cái này nòi đâu ra đồ đực rựa nổi hứng với thằng này, ai tưởng được chớ?”

“Ngạc nhiên lắm sao? Tôi cũng có hứng thú với cậu đấy, sợ chớ?”

“Anh nói gì ấy, thật hết hiểu mấy người làm sếp rồi trong đầu nghĩ kiểu gì nữa, làm đàn em cho mấy người đến mệt” Xùy ra một câu, vô cùng tùy tiện.

Fiennes đột ngột vung tay trái, tóm lấy áo hần kéo lại sát trước mặt mình, làm như định ngả sang hôn, lập tức bị Trần Cận cự lại bằng ánh mắt muốn giết người đến nơi: “Đừng có đùa!!”

“Xem ra chỉ có chiêu này mới dọa được cậu nhỉ?” Khẽ cười thả ra, lùi lại cự ly an toàn

“Vô duyên vô cớ đừng chơi sừa lưng anh em Hê, mà chiêu vừa xong học đâu được đó? Lợi hại à nha”, người đầu óc đơn giản được mỗi cái dễ bị đánh lạc hướng

“Giờ đi đâu?” Đợi đến khi lên xe, sức thanh niên bùng bùng đã khôi phục ngay tấp lự.

“Đi ăn sáng, nghe nói điểm tâm sáng của Hồng Kông không tồi.”

“Tôi không ý kiến gì...”, tiện thể trở trở phía trước, “Nè ông anh, đằng trước cấm queo trái nha, đừng lì xì thêm vé phạt cho thằng em nữa a, ở Hồng Kông mà bị lột bằng lái là mất mặt lắm a”

“Nghe qua tổ chức Tường Long chưa?” Fiennes đột nhiên buông một câu.

“Tiều! Tên tuổi gì gớm vậy, chắc lại một lũ bất hảo hờ?” Vỗ vỗ cửa xe, thái độ bắt đầu nghiêm túc, “Loại tôm tép này Cửu Long vợ bừa trăm thằng cũng nhặt được cả chục, không ấn tượng Sao? Liên quan gì đến vụ của mình?”

“A Long, thủ lĩnh tổ chức Tường Long là mục tiêu kế tiếp của chúng ta.”

Một câu này khiến cái đầu Trần Cận bật ngửa ra đến chục cm: “Anh bảo cái tổ chức tên tuổi tịt mù ấy mà có sức cấu kết ăn chia với bọn ly khai Hào Môn hả? Tình báo chính xác chứ? Muốn tôi rà lại coi sao đã không?”

“Đây là tin từ bộ phận phản hồi của Trung Đông, không làm đâu, có điều tổ chức Tường Long này chỉ là trạm trung chuyển thôi.”

“Xem ra anh tin tưởng tụi ‘phản hồi’ ấy lắm, có những phân bộ chẳng kém cạnh gì bọn họ đâu, không lẽ Hào Môn chỉ có tổ Trung Đông là người mình chắc?” Cố tình nói thật lớn tiếng.

“Cậu không nghĩ vậy sao?”

Lập tức cao giọng phát biểu: “Tôi thấy đơn độc xông vào hang hổ không phải ý hay đâu, những chỗ kiểu ấy dù vào cách nào thì ra được cũng là cả một vấn đề, giả như để anh bị trầy da một cái, chẳng hóa ra tội tôi à? Đừng nghĩ đám ‘phản hồi’ gã nào cũng sáng suốt nhìn xa như tôi.”

“Ăn điểm tâm xong rồi đi, tin tức chính xác hay không sẽ biết ngay thôi.”

Cứ thích rầy rà chứ gì, thì đây chiều thôi “Đường nào đây?”

“Vũ trường.”

“Tôi không có thói quen giờ trưa đi nhảy đâu đấy. Hôm qua chắc cha Rết tuồn cho anh giấy thông hành rồi hả?”

Fiennes chăm chú nhìn hắn một thoáng, có chút tán thưởng sự nhạy bén của hắn: “Đã được hắn đảm bảo.”

“Đảm bảo của loại người ấy mà trông vào được hả? Tôi không tin gã đó, không tin!” Giọng điệu đã có chút lấn át, “Cáo mượn oai hùm rồi vênh vang đi tứ xứ không phải thượng sách.”

“Cậu nên hiểu đúng lời tôi một chút, Hào Môn xưa nay không bao giờ chịu sự khống chế của kẻ nào hết.”

“Tôi đã đủ thông minh, đủ nhanh nhạy lắm rồi mới thấu hiểu được ý

anh ngay lập tức vậy chứ, sắp lớn” giờ thằng này cứ phải lật bài cho rõ ràng đã, “Anh không muốn để lộ thân phận, tôi cũng vậy, nhưng nếu giữa đường có bất trắc, ai giờ lưng ra đỡ đạn cho ai, chuyện này khỏi cần nói chứ gì? Đã thế phiền anh quan tâm săn sóc tôi chút đi, đương yên đương lành đừng có chọc vô tổ ong vô vế, chết như chơi đấy.”

Hiển nhiên, có người vẫn bỏ ngoài tai cả tràng “cảnh cáo” của hắn: “Không ngờ cậu là người thận trọng vậy đấy.”

“Khỏi khen vội, tôi tự biết mình xuất sắc chừng nào, đang tính kế giữ phong độ thôi”

“Nghe nói cậu từng tham gia cuộc khảo sát Scotch, còn là quán quân nữa.”

“Hào hán không đi kể lễ chiến tích cũ giờ không phải đang bị anh sai tới sai lui hờ, nói rủi ngộ nhỡ thân phận VIP Hào Môn của ông anh lộ ra một cái, không chừng chúng ta thành dân chạy loạn đầu đường xó chợ cả lượt.”

“Xem ra cậu đã tính đến phương án xấu nhất rồi nhỉ.”

“Lại còn không.”

Để thưởng thức được bữa sáng thuần túy hương vị nhất phố cảng, lại cất công chạy đến một khu mall sầm uất cạnh ga tàu điện ngầm, chọn một bàn trong góc phòng trà.

“Nè, đại ca, thiệt ra anh tính đi vi hành thăm thú dân tình hay chỉ là rảnh việc quá thì chơi rong vậy? Tôi thật hết hiểu đầu óc anh hoạt động kiểu gì. Đã bảo Đại Lý ở nhà lo việc rồi, chờ chúng ta về chỉ đạo tiếp.” Trần Cận có vẻ bất mãn, đảo mắt liếc qua đám đàn bà con



gái đang nhiệt tình dòm ngó bọn họ, lại xòe ra một nụ cười ôn hòa, chỗ công cộng hiển nhiên không phải nơi tán gái thích hợp.

“Gọi món đi.” Làm như không không nghe không thấy các loại ấm ức, khiếu nại, thản nhiên cầm thực đơn thả sang cho hắn.

Trần Cận cũng không khách khí, gọi liền một lúc hơn mười món điểm tâm, sợ không đủ còn nhiệt tình để thêm một đĩa lớn miến chiên, cơm rang đủ vị, xem chừng cả “Đại Bự Copperfield” cũng phải ôm bụng chào thua.

Vừa nhai sủi cảo tôm hùm vừa lúng búng trong miệng: “Ày ày... kia à hông àm âu ấy”

“Hả?”

Ráng nuốt trôi mớ đồ ăn rồi nhắc lại: “Tôi bảo... ngày kia tôi xin nghỉ đấy.”

“Cậu tốt nhất nên ở cạnh tôi 24/24, đừng để tổ Trung Đông nắm thóp được lần nữa.”

“Thế tức là không cho chứ gì? Này anh cũng nghĩ giúp tôi gói thật, thế thì còn gì là nhân quyền hả!!” Đang quen thói vênh vang như Trần Cận, thật chưa từng bị o ép đủ đường kiểu này, tự nhiên thành ra bực bội muốn nghẹn họng, “Được được, có việc công thì thôi vậy, coi như tôi chưa nói.”

Fiennes chỉ mỉm cười, không nói gì thêm. Vừa lúc ấy, một gã đàn ông vạm vỡ cao lớn tiến tới bên bàn họ: “Ngô gia bảo các người tới phải không?”

Trần Cận cảnh giác buông cái bánh nhân thịt nướng xuống, đứng

dậy chẵn trước mặt Fiennes: “Anh là ai?”

“A Thái của tổ chức Tường Long.” Đối phương vẫn lạnh như tiền, “Giờ có đi theo tôi không?”

“Được.”

“Không được.”

Hai câu đá nhau chan chát, hê A Thái nheo mắt đánh giá, hai vị này hiển nhiên rất bất đồng chính kiến.

“Dù sao trước tiên cũng làm rõ lai lịch đối phương đã chứ?” Trần Cận thẳng thừng chặn lời Fiennes.

“A Long nói, nếu các người có thành ý thì theo tôi đến võ quán gặp anh ấy.”

“Sao bảo là vũ trường?” Trần Cận đầy mặt nghi ngờ, quay lại đưa mắt ngăm hỏidồng bọn.

“A Long không có thói quen giờ trưa đi nháy.”

Hê, tiều chôm thoại của nhau hờ, chẳng sáng tạo gì sất

“Đi thôi, không vấn đề gì đâu, hấn ta sẽ không động đến chúng ta.” Ai dám động vào người của Hào Môn, nhưng ra tay phủ đầu thì có thể lắm, “Trần Cận, đến lúc đó cậu cứ im lặng quan sát tình hình là được.”

“Đừng có chưa gì đã dền dứ, hại tôi căng thẳng.” Rất mất hứng đáp lời, hấn không hiểu vì sao Fiennes dám mạo hiểm đến vậy, đương nhiên, thực sự chính hấn cũng cảm thấy nặng nề.

“Phiền anh dẫn đường.”

-----

Scotch (斯考奇): thiết ra thì ta rất rất tin cái từ này phải được xoắn ra kiểu khác +A+ nhưng ta đã ngồi mò nguyên đêm mò hêm thể kìm được cách nào xoắn nó, đây là kỳ khảo sát theo kiểu chiến tranh mô phỏng, dành cho những bạn chế lính mới của Hào Môn, theo ta hiểu thì “斯考奇” chính là tên của cuộc thi, nhưng nếu phiên âm latin thì nó thành như này, và như này thì ta thấy vô lý xao đó >:-: còn chế chữ ra để dịch nghĩa thì nó khá tối nghĩa, mò ta cũng chưa thấy chị Tàu nào viết cụm từ kiểu đó xất +A+ đời nàg nều mò có cách xoắn hợp lý hơn thì góp ý cho bọn ta vs nhớ xều ôi Cận ôi TT

Đại Bự Copperfield: =)))) chơi chữ ó =)))) thiết ra ấy là nói trại từ tên anh David Copperfield ó =))))

# Chương 11

Chân vừa bước vào đất đối phương, thần kinh cảnh giác cùng phản xạ chuyên nghiệp của Trần Cận lập tức phát động, tuyệt đối tập trung bảo vệ cấp trên. Được một quãng, hấn đột nhiên vung tay cản Fiennes lại rồi căng thẳng quan sát xung quanh, bụng thềm than một tiếng... Không ổn! Phía trước có sát khí!

“Có đi hay không đây?” A Thái có chút nóng nảy nhìn hấn.

“Vào sân khách thận trọng quan sát một chút không được hả? Các người làm chủ nhà kiểu bợm vậy.” Khinh thường quét mắt nhìn đối phương rồi quay lại hạ giọng báo cáo, “Sao tôi cứ cảm thấy không ổn?”

“Có cậu đỡ đạn rồi, lo gì nữa.”

Không ngờ Fiennes lại hờ ra cái giọng trêu tức này để xuyên tạc ý tốt của mình, hấn nghiêng răng đay lại: “Anh được lắm, đến lúc đỡ không được đừng oán tôi tiếc mạng không bán!” Sải bước đuổi theo A Thái, không lời thôi thêm nữa.

Sự thực chứng minh, dù là kẻ linh cảm tồi tệ đến đâu cũng vẫn có lúc mèo mù vớ được chuột chết, xem ra riêng pha này, có người phán đoán không sai.

Đợi đến khi hai cánh cửa đồ sộ choán trước mắt, A Thái mới quay lại, cười cười đầy hàm ý, làm một điệu bộ “mời”: “Hai người đã được có lời trước, nhưng vẫn phải theo luật lệ đã. Bước vào Tường Long quán phải là kẻ đủ bản lĩnh, bằng không, không có tư cách gặp anh

Long.”

Trần Cận nhíu mày, thái độ khinh bỉ lộ liễu: “Lề lối đón khách của các người đây đấy à? Khiêm tốn thật đấy”

“Nếu không có thành ý, vậy xin mời quay về.” Đối đáp cũng bắt đầu rần không kém.

Giữa lúc đôi bên gườm gườm giăng co, Trần Cận đột nhiên khoát tay, suồng sã quàng vai Fiennes, kéo hẳn qua một bên: “Xin một phút, nội bộ hội ý đã.”

“Cậu có ý kiến gì?” Fiennes xem chừng rất khó lường.

“Bộ bọn này nào đặc hả? Cố tình đối đầu với Hào Môn hay bị mất mũi nhọn nhèm?”

“Dám làm hậu trạm cho San Lệ Tô thì cũng có đủ lực làm phản, tạm thời vẫn chưa xác định được kẻ nào đứng sau chống đỡ cho bọn họ, chúng ta đến lần này chỉ với mục đích tìm đầu mối, không cần quá ồn ào.”

“À được, hôm nay cuối cùng cũng thống nhất được một quan điểm. Chỉ cần không phải sấn sổ vào phá nhà đập cửa thì chuyện nhỏ thôi Ông anh mới là sếp, giờ qua cửa này hay không anh quyết đi.” Bộ dạng rất chi hào hiệp rộng rãi, như thể đang bàn bạc bữa nay đi coi phim khuya không vậy, “Đánh đấm đá nhau với tôi thì cơm bữa rồi, có điều nếu tụi nó giờ bài đâm lưng thì nhớ trông chừng giùm à nha, xấu bụng là không chơi đâu đấy.”

Có người cười nhạt: “Tôi không để bọn chúng động đến cậu đâu.”

“Lời của Andre Fiennes có giá lắm đấy, ít nhất cũng đáng tiền hơn

của tôi.” Không may may tỏ ra sung sướng vì nhận được “kim bài miễn tử”, bất quá hẳn vẫn vỗ vỗ ngực người ta, tự an ủi, “Yên chí, Hồng Kông bé hoàn à, tội này coi bộ lính mới ra ràng thôi, không biết nể mặt anh em mình cũng không chấp, đến lúc cần ra tay cứ làm cho ngon lành là ok hết.”

“Cuối cùng là có vào không?!” Một câu cực kỳ phá hoại không khí đột nhiên chen vào.

Trần Cận thở hắt ra một cái, quay phắt lại nghênh mặt với A Thái, miệng lầm bầm: “Mẹ nó đúng là lâu ngày cũng ngứa chân tay thật.”

Đến khi hai cánh cửa lớn nặng nề áp lực bị đẩy mở, bên trong thì ra là một nhà thi đấu trống trải, chính giữa đặt võ đài quyền anh, mé phải có mấy người đang dợt võ trên sàn Karate.

“A, thú vị đây.” Trần Cận cười khế đánh mắt sang Fiennes, ý bảo trò này bợm là cái chắc.

A Thái vỗ tay một tiếng, những kẻ rải rác quanh đó đều nhanh chóng chú ý đến bọn họ, hẳn mới cao giọng: “A Tổ! Quà ra mắt của chú mày đâu?”

Một gã trẻ tuổi miệng cười hì hì từ phía sau xuất hiện, tay cầm đôi găng đấm bốc: “Anh Thái, món này tặng cho vị nào thì hợp?”

Thấy Fiennes thờ ơ như không, Trần Cận cười đến ngả ngón, sờ sờ mũi dẫn bước lên trước: “Cậu em này, món này màu mè quá, dùng không quen, có bản lĩnh thì cứ tay trần mà chiến thôi, vụ quà cáp miễn đi”

“Thật chưa ai dám thách thừng từ chối lễ sộp của Tường Long quán này đâu đấy, mà ông anh đã cao giá, bọn này đành tay trần tiếp chiêu

vậy.” miệng nói, gãi tên A Tổ đã giơ ngón trỏ, ngoắc ngoắc khiêu khích.

“Muốn chơi kiểu gì?” Rất rộng rãi nghênh tiếp khiêu chiến, đã biết hôm nay sẽ không có chuyện dễ dàng qua cửa, cái năm này, nhiệm vụ ngon lành đâu chẳng thấy, rặt xương xấu xúi quẩy té ra ầm ầm.

“Ông anh sở trường cái gì, ta đấu cái ấy.”

“Ái dà, vậy phải chờ lựa đã” bày ra bộ dạng rất ngấm ngấm, “Để coi chơi ngón nào đẹp mắt hơn ta ờ... mà anh đánh đấm kiểu gì cũng đẹp trai cả, thôi vô tư đi”

Khóe mắt A Tổ đã bắt đầu giật giật, giọng điệu có chút kiềm chế, như thể cả đời chưa từng đụng phải loại đối thủ nào của nợ như vậy: “Vậy dùng quyền Thái đi.”

“Chậc, hơi bị bạo lực, không hợp tính anh lắm, bắt quá, cậu em đã có lòng mời mọc, anh đành miễn cưỡng nhận lời vậy.” Nói rồi liền chủ động nhảy lên đài, sau đó trở trở A Tổ, tuyên bố lần chót, “Có điều nói trước cho nhanh, không xài găng.”

“Được, bốn hiệp.” Trông bộ dạng hằm hằm bất cần của hắn rõ là muốn thanh toán đối phương ngay lập tức.

“Bốn hiệp? Tám đi, số đẹp nó mới may” Câu này đảm bảo không người bình thường nào thờ ra được.

A Tổ hung tợn nhếch mép: “Ông anh có hứng thì xin chiều.”

“Được lắm, xem ra Tường Long quán các người cũng có chỗ đáng khen đấy chứ”

“Dài dòng vừa thôi!” A Tổ đã bốc hỏa.

Ngay lúc ấy, Trần Cận đột nhiên bắt đầu một màn khiến quần chúng xung quanh trợn mắt kinh ngạc, hấn đứng ngay giữa võ đài, duỗi duỗi tay, đá đá chân, uốn uốn vắn vắn thắt lưng

“Hấn... tính làm trò gì?” A Tổ vừa trừng mắt nhìn hấn vừa hỏi gã đàn em bên cạnh, “Thằng này bị ngu hả?”

“Vận động cho nóng người.” Fiennes cũng lần đầu tiên cảm thấy cần phối hợp giải thích đôi phần hành vi của chiến hữu, “Chỉ là phong cách cá nhân thôi.”

Cho đến khi A Tổ thực tình cảm thấy nóng mặt, gầm lên một tiếng cảnh cáo màn vắn vẹo lẽ rề không coi ai ra gì của Trần Cận, hấn mới lười biếng đứng thẳng dậy, chậm rãi tuột áo khoác quăng xuống dưới đài, lại thông thả cởi khuy sơ mi, để lộ ra khuôn ngực rắn chắc, tiếp đến trước sau giang rộng tay, ngả người sang phải 45 độ, sải chân xuống tấn, vào tư thế Hoàng Phi Hồng cực kỳ chuẩn mực, mạnh mẽ vung tay, khễ nhếch khóe miệng nhưng gương mặt tịnh không lộ ý cười: “Đến đi.”

Chính thức mở đầu một trận ác chiến. Gã A Tổ này tuy nói vóc người không cao, nhưng toàn thân cơ bắp, mỗi quyền mỗi cước đều mười phần có lực, không hề dễ đối phó, dạo đầu kẻ công người né, đôi bên đều đang ngầm đánh giá đối thủ. A Tổ thúc gối một cú, lập tức thấy Trần Cận lớn tiếng phản đối: “Nè! Phải người Trung Quốc không hả?! Phạm quy!” Thi đấu quốc tế, đã là người Trung Quốc là không xài gối, này chỉ là cảnh cáo thiện ý, tất nhiên, trên loại võ đài không trọng tài kiểu này, cảnh cáo cũng như không. Đến giờ, kỳ thực cả võ quán đều đã đổ đến xem kịch hay.

Bên ngoài, có một cặp mắt đặc biệt chăm chú quan sát thế trận, ánh



mắt tập trung hết một phút rồi bắt đầu rời mục tiêu, quét qua chu vi xung quanh... Kể từ khi bước vào đây, Fiennes đã cơ bản nắm được tình thế, hẳn biết rõ đối thủ đích thực đang quan sát bọn họ từ một nơi nào đó, nhưng vẫn chưa thể khinh suất thu lưới bọn chúng e dè thân phận “người Hào Môn” của hắn, ngược lại lại xem nhẹ vai vế của Trần Cận hơn nhiều, công kích Trần Cận chính là làm cho hắn coi, hắn thì chẳng sao, có điều... với cái gã đang ra sức đánh đấm vì Hào Môn trên đài kia thì xem ra hơi phiến.

Quả nhiên, chưa đầy hai phút đồng hồ, trên đài lại xuất hiện thêm một gã võ sĩ vạm vỡ, giờ chiều Cầm Nã Thủ hồng tím lấy vạt áo Trần Cận, cũng may đối phương phản ứng cực nhanh, lập tức xoay mình 180 độ, tránh thoát khỏi tầm tay địch thủ, có điều áo xống đã bị giặt tuột xuống quần thít quanh cổ tay, đôi bên càng giằng co càng mạnh bạo, giữa lúc ấy A Tổ lại thừa cơ sẵn lên tấn công...

Tình huống nguy hiểm nhất chưa xong thì trên đài đã lại vọt lên một gã lưng quần đai đen Taekwondo, nói cho cùng đâu phải đang quay phim chường, vào thực chiến dù là cao thủ mà chơi một chọi ba, còn hồng thủ thắng thì bằng như kỳ tích, chưa nói đến vụ “ba” ở đây đều là hạng sừng sỏ, xác suất chiến thắng tuyệt đối ở mức thấp nhất trong lịch sử.

Một giây bất cẩn, Trần Cận đã trúng đòn sát gáy, suýt chút nữa ngã sấp xuống, ánh mắt Fiennes thoáng lấp lóe dao động, hắn lạnh lùng nói với gã A Thái đang đứng cười đều bên cạnh: “Đây là lẽ lối của Tường Long quán hả?”

“Trụ được quá mười phút, hẳn ta thắng.”

“Nếu cậu ta ngã xuống, các người thực sự cho rằng mình có thể thắng sao?”

A Tổ trợn mắt phẫn nộ: “Ông tướng Tường Long bọn này sợ lũ Tây rơm to còi các ông hả?!”

“Chúng ta vốn có cơ hội hợp tác.” Fiennes lạnh lùng đáp, ánh mắt tuyệt nhiên không hề rời khỏi võ đài.

Lúc này, thái độ Trần Cận đã cực kỳ nghiêm túc, mà nhân nửa giây ngừng chiến lấy hơi vẫn không quên la ó: “Mấy người không thể chia chác chân tay tử tế rồi vô đánh tiếp được hả?! Lẹ lẹ lên bực mình quá đi, cứ loạn ngẫu thế này làm sao bản lĩnh của người ta phát huy hết được?!”

Dưới tình huống ba mặt giáp công, tạp phái quyền của Trần Cận mà nói chắc chắn không thể giành được lợi thế, vừa né thoát được một cú cước bật trên không của kẻ địch, cú đấm như trời giáng của A Tổ đã sấn tới trước mắt, lập tức hứng trọn một cơn đau thấu trời, hai mắt Trần Cận muốn tóe lửa, vật tự do, karate, tán thủ đều tung ra sạch, bản lĩnh bạt nghìn người thì không có, nhưng bằng vào ý chí, xưa nay hấn tuyệt đối không dễ dàng chịu thua, mà cho đến giờ cũng chỉ biết tiến chứ tuyệt không lùi.

“Khốn kiếp, coi tao là superman hả!” Ăn thêm một cú thụi thẳng vào bụng thì không muốn khùng lên cũng khó, hấn nghiêng rãng nghiêng lợi tuyên bố: “Chúc mừng, tụi bây chọc giận tao thành công rồi đấy!”

Giữa sàn đấu không một chút công bằng này, Trần Cận thực sự đang trải qua một phen vật lộn gian nan nhất trong đời hấn, mà thời gian cứ ì ạch trôi từng giây từng giây...

Ngay lúc tình thế rơi vào hỗn loạn, một gã đàn ông trẻ tuổi đột ngột xuất hiện từ cánh cửa bên trái nhà thi đấu, hấn lên tiếng: “Trò chơi quá công bằng rất dễ mất lòng khách, tới nơi nào thì phải theo luật nơi ấy thôi, đây mới là nguyên tắc sinh tồn.” Miệng nói, người đã

bước vào trung tâm, “Nghe tiếng đã lâu, Fiennes tiên sinh.”

“Phong cách đón khách của tổ chức Tường Long long trọng quá, tôi thật khó mà quen nổi.” câu này nói ra, trên mặt Fiennes đã lộ một tia sắc bén, thẳng thừng phơi bày khí thế cao ngạo át người khiến tất cả những kẻ có mặt không khỏi ớn lạnh, “Nếu đây là màn mào đầu cho cuộc đàm phán, vậy tôi rất tiếc phải nói cho cậu hay: Cậu chưa đủ thận trọng đâu, Thôi Minh Long.”

Thái độ A Long như có phần kinh ngạc, lại càng không thể che giấu: “Thân phận tai mắt của Hào Môn kèm cả đại gia Châu Âu hữu dụng thật nhỉ, anh đã biết được bao nhiêu nào? Mà anh nói xem, anh nghĩ chúng tôi biết được bao nhiêu? Lâu ngày không gặp, anh vẫn chủ quan thật.”

“Bất kể cậu đang che chắn hay muốn đỡ lưng cho ai, đều nên rạch ròi lập trường của chính mình trước thì hơn.” Ánh mắt vẫn đóng đinh trên sàn đấu của Fiennes đột ngột lóe lên, Trần Cận đã sắp chống chọi không nổi...

=====

## Chương 12

“Nếu không muốn tình thế vượt kiểm soát, cậu nên trông coi người của mình cẩn thận một chút.” Nói xong, người đã cởi áo khoác bước tới, nhảy lên võ đài.

Trên đài, mấy tên đã phung phí thể lực quá nửa lập tức khựng lại nhìn Fiennes, một gã kinh ngạc không kịp nghĩ gì đã quát dẹp đường: “Mày cũng muốn ăn đập hả!?”

Hắn mặt lạnh như tiền tiến lên, làm như không thấy mọi trò khiêu khích, hai mắt bình tĩnh nhìn chăm chú Trần Cận: “Còn chịu được không?”

Trần Cận từ đầu đã không hề phản ứng, đến giờ mới đưa tay quệt miệng, cười dửng dưng: “Không sao, đã đến hiệp tám đâu”, nói rồi lắc đầu ý bảo Fiennes xuống đi, “Tôi đỡ được, anh đừng xía vào.” Ông anh mà rụng mất một sợi lông, lão cáo già Gallo Ge còn không mò đến rầy rà thẳng này chết thôi giờ lưng ăn đòn của tổ chức không bằng bỏ mạng sa trường cho xong.

“Có gan lên đài rồi thì đừng cụp đuôi chạy xuống!” A Tổ lúc này mặt mày khinh khỉnh nghênh đầu nhìn dáng lưng Fiennes, “Ông anh không tính nhảy lên chỉ để khoe mẽ đấy chứ?”

“Nè!” Trần Cận lập tức bật lại, “Sếp tao xót lính thì lên gọi nghỉ giữa hiệp một cái không được hả?! Tụi mày ba đánh một còn mặt dày to còi cái gì?”

“Hết xí quách rồi thì cụp đuôi phẫn về đi mày” A Tổ vừa nói vừa cười

hồ hốt.

Fiennes vẫn tuyệt nhiên không để mắt đến bọn nhãi nhép, chỉ buông một câu với Trần Cận: “Đừng ương ngạnh quá, giữ mình thì hơn.”

“Tôi sẽ không thua.” Có kẻ cả đời chưa biết chịu thua là gì, lia mắt quét qua khắp sân, thỉnh linh gằn giọng, “Lên đi.”

A Tổ xem chừng hết hứng đấm đá, bắt đầu chĩa mũi dùi sang gã đàn ông đẹp mã từ đầu đã làm hấn ngựa mất, giờ còn dám không coi hấn ra gì: “Thằng kia, đứng lại.”

Fiennes đã quay người chuẩn bị xuống đài, không dè A Tổ sấn hai ba bước tới sau lưng, một tay thô bạo ghì lấy vai phải hấn: “Ông anh, có bản lĩnh thì đừng chạy chứ.”

Trần Cận vừa thoáng trông tình hình này, bụng thầm la không ổn, đang tính xông lên đánh lạc hướng A Tổ đã bị hai gã bên cạnh nhào vào lần nữa, nãy giờ đình chiến thể lực đã khôi phục phần nào, nhưng vẫn có chút đỡ không xuể, không khỏi nóng mặt.

Ngay lúc ấy, một màn vượt sức tưởng tượng đột ngột bày ra...

Chỉ thấy Fiennes lạng người, thỉnh linh chụp lấy thiết trảo của A Tổ, trong nháy mắt cùi chỏ đã thúc một cú vào ổ bụng đối thủ, gương mặt A Tổ căng cứng trợn trừng, như thể chưa từng bị kinh ngạc đến vậy, chờ đến lúc cảm tức hoàn hồn, mạng sườn đã hứng thêm một cú đá trời giáng khiến cả người hấn bổ nhào xuống, toàn bộ quá trình gọn gàng lưu loát, xuất thủ cơ bản không thể nắm bắt.

Cả sân nhất thời im lìm ngừng bật, sững sờ nhìn gã huấn luyện hàng đầu của Tường Long quán cứ thế bị người ta xử đẹp, tất cả đều không dám tin trợn trừng dán mắt vào Fiennes, như trông thấy quái

vật.

Mà đối mặt với tình thế này, kinh hãi tột độ phải kể đến chính đại ca Trần Cận, hấn mắt lớn mắt nhỏ nhìn sếp anh nhà mình, còn may thần kinh vốn đã không mong manh lắm nên chưa bị ngây mặt tại trận hại hư hình tượng.

A Tổ giờ này chỉ cảm thấy nhục nhã vô cùng, gồng mình vùng dậy, điên cuồng gầm lên, chực liều mạng sẵn tới đòi tái chiến.

“Ngừng lại!” Thôi Minh Long đột nhiên quát lớn, vừa lúc chặn đứng được cuộc ác chiến, trong khi dân tình còn bối rối chưa hiểu ra sao đã có mấy tên đàn em nhân cơ hội nhảy lên đài, vội vàng hầu võ sư đi xuống, coi như chừa lại cho nhau chút mặt mũi.

Tinh thần Trần Cận phần nào buông lỏng, sức lực trong người thoáng chốc cũng như bị rút cạn. Hấn chậm chậm ngã ngồi xuống đất, tựa lưng vào vòng đai quanh sàn đấu, ngửa đầu thờ hồng hộc, trên khoe miệng, trên trán, giữa các khớp ngón tay đều bê bết không biết máu hấn hay máu gã nào, nửa thân trần cường tráng hoàn mỹ, mồ hôi mướt mát trên mặt giống như một con mãnh thú vừa trải qua trận chiến đẫm máu, toàn thân cuồn cuộn tản ra dã tính cường liệt, sinh động đến khó tin... kỳ thực giữa cái màn đơng sức đọ ý chí này, hấn đơn giản chỉ là không muốn thua, vì trách nhiệm căn cố mà thôi.

“Người của Hào Môn quả nhiên rất có năng lực a.”

“A Long, đàn em của cậu thật không biết phép tắc.” Giọng điệu Fiennes đã lạnh băng.

“Thật xin lỗi, bọn họ quá lỗ mãng.” Thái độ trịnh trọng nhận lỗi của A Long khiến toàn bộ những người có mặt trên sân đều kinh ngạc, “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện cho rõ đã.”

Fiennes quay đầu liếc qua Trần Cận, đối phương cũng đang nhìn hắn: “Hôm nay khỏi cần nữa, giờ tôi muốn đưa người của mình về.”

“Khẩu vị của anh vẫn quái lạ thật.” A Long cười u ám, nét chết chóc hằn trên khóe miệng, “Không phải anh luôn không ưa có kẻ vướng bện bên mình sao? Anh lôi gã đàn ông này theo vì hắn là một gã đàn em xuất sắc hay vì cái mẽ bóng bẩy và cái đầu trung thành của hắn? Hay... còn có gì khác nữa đây?”

Bọn họ đang nói cái gì a? Không phải về mình chứ... à ra Fiennes và thằng cha Tường Long này rành rành là người quen cũ. Trần Cận lúc này chỉ cảm thấy trên mặt thực ê ẩm, chẳng còn sức luận thêm nữa.

Ánh mắt Fiennes đã hoàn toàn lạnh lẽo: “Chuyện ấy không liên quan đến cậu. Hiện tại, tôi cho cậu thời gian suy nghĩ kỹ, không cần phải đối đầu với tôi thêm nữa.” nói rồi liền bước tới xốc Trần Cận đang ngồi một đống dẫy, dùng ngón tay xoa nắn sơ qua hai bên thái dương hắn, tỉ mỉ xem xét những nơi hắn bị thương, nhận thấy đều chỉ là xây xát ngoài da mới không làm căng nữa.

Trần Cận bực bội chụp lấy bàn tay Fiennes: “Đã bảo không sao rồi, mất sức chút thôi, nè, đưa cái vai đây mượn chút đi.” sau đó quay lại vẩy vẩy tay với mấy gã đối thủ, “Còn ba hiệp, nhớ đấy lần sau đánh nốt”

Fiennes nghiêng đầu, bình thản nói với A Long: “Ngày kia hãy cho tôi câu trả lời thuyết phục, cậu biết phải tìm tôi thế nào rồi.”

Rốt cuộc, trước hàng loạt ánh mắt hung hãn độc địa của tất cả thành viên Tường Long quán, Trần Cận ung dung khoác vai Fiennes rời đi, trên đường tuyệt nhiên không ai dám cản trở.

Ngay lúc bước ra, A Long mới lớn tiếng sau cánh cửa sắp khép kín lại: “Bảo đám đặc công kém cỏi ấy tránh xa tôi ra một chút!”

Nhóm đặc công làm ăn cầu thả vậy à, xem ra sắp tới phải thay người rồi. Fiennes không quay lại, âm thầm ghi nhớ.

Một hồi về đến khu nhà trọ lụp xụp, lầu gác tạm bợ vẫn đang được canh gác rất nghiêm ngặt. Đại Lý vừa nhìn thấy Trần Cận cả người đầy chiến tích anh dũng, te tua nằm vật xuống sô pha, lập tức xót ruột gào ầm lên: “Đại ca a anh đừng làm bọn tôi sợ a ngộ nhớ anh có mệnh hệ nào, tôi biết ăn nói làm sao với anh em Xích bộ a”

Trần Cận hé hé nửa con mắt, mày nhăn tít: “Nè nè Đại Lý, la ó cái gì a, mấy bữa tính đi diễn kịch kiếm cơm hờ?”

“A! Đại ca, anh không sao à, thật dọa chết anh em.” mặt mũi Đại Lý lại hớn hờ, “Giờ cứ bắt tôi ngồi nhà nhận lệnh, anh ra ngoài cũng không cho tôi theo tháp tùng, thành ra rất lo anh xảy ra chuyện a”

“Khinh tôi là cọp giấy a, chuyện đâu ra mà xảy được khơi khơi vậy!” Đột nhiên như nhớ ra điều gì, vội vàng túm Lý Thăng xuống hỏi, “Đại Lý, nhìn tôi coi, không vấn đề gì chứ hả?”

Đại Lý tròn mắt nhìn ngược nhìn xuôi đại ca nhà mình, lúng túng nói: “Không... không sao hết.”

“Thật không?” Hấn sờ sờ miếng băng gạc trên trán, có vẻ không tin tưởng lắm, lại nhòm dậy, trở trở phía toilet, “Mau, lấy cái gương qua đây.”

“Hơ?”

“Cái gương!” Trần Cận bực bội nhắc lại, “Bọn lỏi chơi ác thật, giờ



toàn bài hạ lưu xúm vô đả ông, mặt mũi ông bầy mà hư hao chỗ nào rồi bọn bầy liệu hồn!” Đầu thì chém được, máu cũng đổ được, nhưng riêng cái mặt không thể bị thương, nhan sắc là vốn liếng cách mạng a

Sau khi xác nhận mặt mũi không vấn đề gì, hắn mới yên tâm quay qua nhận lời Đại Lý – kiếm nhân viên đấm bóp chuyên nghiệp về mát-xa cho hắn. Trên lưng còn bầm một vết đá a, dưới cằm cũng sưng sưng a, mà khó chịu nhất là một mảng tím xanh trên cổ. Còn may thể chất hắn trời sinh mạnh như thú, tốc độ hồi phục hơn người, mà xương cốt cũng không bị ảnh hưởng gì mấy.

Giờ nhiệm vụ hàng đầu là đi tắm, chờ nước nóng xối xuống người, cơn đau ê ẩm thấu trời đất mới xông lên, Trần Cận làm bầm chửi rửa, đầu lại nghĩ tới mấy chiêu của Fiennes ban nãy, giấu nghề a, sớm biết hắn có bản lĩnh như vậy, còn đòi mình bảo vệ này nọ, dẹp dẹp, ngày mốt nhất quyết xin nghỉ cho xong.

Hạ quyết tâm rồi, vênh vang xộc vào phòng sếp, cửa cũng không thềm gõ: “Ta nói chuyện được chứ?”

Ngừng gõ phím, sếp anh đứng dậy thản nhiên quét mắt nhìn hắn một lượt: “Ổn chưa?”

“Đánh được như thế, sao trước giờ anh không nói?”

“Cậu tìm tôi không phải để cản nhắc chuyện đó chứ?”

“Bộ trông tôi nông cạn vậy hả?!” Đặt mông ngồi phịch xuống giường người ta, “Tôi chỉ không hiểu thế quái nào mình lại bị vờ vô, và thế quái nào lại phải mượn anh tiến giùm về châu ông bà ông vãi”

“Cậu muốn hỏi gì?”

“Được, tôi nói thẳng. Gã A Long kia rốt cuộc sắm vai gì trong vụ này? Anh biết hẳn ta chứ gì, rõ ràng hẳn ta không chỉ là một gã hậu trạm nhãi nhép.”

“Đúng, hẳn có vai vế.”

“Ha?” Câu trả lời này khiến Trần Cận cũng thoáng giật mình, “Không lẽ đến mức cả Hào Môn cũng phải kiêng dè? Xem ra anh biết rất rõ hẳn hả?”

Fiennes cười cười không đáp, tay tiếp tục thao tác với cái máy tính.

“Không giải thích cho tôi, tôi tự đi điều tra.” Ngất ngư đứng dậy chực bỏ ra ngoài, “Bữa nay mệt chết được, lâu lắm không bán mạng vậy”

Đối phương cũng chẳng ngẩng lên, buông một câu: “Bản lĩnh của cậu không tồi.”

“Nhớ mai xin trợ cấp thuốc men giùm tôi đó, tổn thất tinh thần thôi không tính toán với anh.” đẩy cửa ra, lại nói, “Mấy bộ đồ đen thui xúi quẩy này là dẹp đấy nhé.”, ý là từ mai sẽ lại bắt đầu ăn diện màu mè sắc sỡ.

Bật lại cái máy di động đã tắt liền hai ngày, một list tin nhắn dài dặc vênh vang chứng minh Trần đại thiếu gia có đông đảo người đẹp giành giật tư tưởng chừng nào, lại lắc đầu tắt máy tiếp, đành chịu thôi công việc trên hết, còn nỗi lòng cô đơn của hẳn nào ai thấu đâu, mấy em bồ bỏ vắng không chăm thiết là hoài của mà

Giờ cả người ê ẩm rệu rã, không chết vì mỹ nhân lại đi chết vì miếng ăn của thằng khác, đời người bi đát nhất cũng đến thế mà thôi

Tối đến hẳn quyết đi ngâm bồn nước thuốc vật lý trị liệu lần nữa, tắm đủ hai giờ đồng hồ, da lông bông phùng phùng mới chịu đứng dậy quấn khăn tắm ra phòng khách, kết quả đã thấy trên màn hình TV cỡ bự 54 inch đang chiếu một màn sống động là lướt đầy hương sắc, nhất thời Trần Cận cũng ngó ngò.

“Wow, ông anh nhịn lâu cuống ruột đến vậy a? Tôi đã bảo rồi, kiêng cử quá là hại người lắm.” Hẳn hớn hờ chọc tức Fiennes rồi tùy tiện ngồi luôn xuống bên cạnh.

“Xem cô gái này đi.”

Trần Cận quả nhiên thật thà ngồi xem, một hồi cũng thật thà kết luận: “Vóc dáng ok, kỹ xảo cũng số zách.”

Fiennes khẽ cười: “Sao nào, có hứng thú?”

“Cảm ơn, tôi không thiếu phụ nữ.”

Lúc này, màn ảnh đã chuyển qua cảnh một nam một nữ quần nhau quên trời đất.

Thái độ Trần Cận đột nhiên chăm chú cực kỳ: “Wow, vậy mà cũng chơi được hả?! Lợi hại...”

“Cô ta chính là San Lệ Tô, năm năm trước là ngôi sao AV bậc nhất.”

=====

## Chương 13

“Ra là cô ta, giàu nha” Nhưống mày nhìn Fiennes, “Cô em này xem ra gì cũng dám làm, tổ chức Tường Long nhận hàng của cô ta mà không ngại sao?”

“San Lệ Tô có hai quốc tịch, dùng vỏ bọc diễn viên cấp ba để che giấu thân phận đích thực, thật ra cô ta là một kẻ làm ăn lọc lõi trên chợ đen.” Fiennes đột nhiên trầm giọng, “Hiện giờ, cô ta đang ở Hồng Kông.”

“Cái gì?” Trần Cận vô cùng bất ngờ, “Còn dám chường mặt ở đây sao? Tôi tưởng là cô em chuồn qua Zimbabwe đổi nghề bán trái cây từ khuya rồi chứ.”

“Cô ta không chỉ xoáy hàng, còn đảm bảo hàng được vận chuyển an toàn, có thể hậu trạm mới nhận được.”

“Còn hàng trong tay cô ả rồi!”

“Thông minh lắm.”

Khỏi mượn anh tán, “Giờ anh tính sao?”

“Tiếp cận cô ta.”

“Ý anh là...” Có dự cảm không ổn lắm...

“Tôi sẽ cho người hỗ trợ cậu.”

“Không phải chứ? Cứ việc tậ lậu lại nhét cho tôi thế à?” Trần Cận cười khổ, “Cô ả này coi vậy nhưng là nữ quái a, hướng hồ đợi gương mặt đẹp trai vô địch của người ta lành lặn lại rồi hăng vô trậ, phần thắng mới lớn hơn a”

“Cậu không đủ tự tin sao?”

“Coi cái đồ lằng lơ dòng dốt kia, đàn ông đàn ang nào dám tự tin hả!”

Fiennes mỉm cười: “Muốn tôi dạy cậu mấy chiêu đảm bảo chắc ăn không?”

“Xin anh, tự thăng em có nghề...” đang móc máy nhau, đột nhiên Fiennes xáp tới, bốn mắt thoáng chốc đụng nhau giữa không trung, trong một giây, cảm giác kỳ dị khó diễn tả cuộn lên từ đáy lòng Trần Cận, hấn kinh ngạc tưởng như đã bắt được luồng công kích mãnh liệt trong mắt đối phương, bên tai vẫn không ngừng dội vào tiếng thờ đốc khêu gợi của đôi nam nữ trên màn ảnh, trước mắt là một cặp mắt u uẩn sâu thẳm, mang theo một tia ương ngạnh hòa lẫn chất vấn, lại không chút che giấu sự lôi kéo mời mọc... bầu không khí bỗng chốc trở nên quái dị vô cùng.

Ngón tay Fiennes nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên khóe miệng hấn: “Tôi thật không nên ra tay với cậu.”

“Cái...” tội thân Trần Cận, một câu chưa bật được ra đã bị Fiennes nuốt trọn, môi lưỡi kích động va chạm thành tầng tầng sóng dữ, có lẽ đôi bên kỹ xảo đều quá tốt, thành ra cao thủ so chiêu, cả hai cùng lúc cảm nhận được sự cuồng nhiệt vô chừng mực, hai cơ thể càng gấp gáp chà sát lẫn nhau, dẫn theo cơn run rẩy xa lạ mà dữ dội, bủa vây mịt mù không gian xung quanh. Đây cũng đâu phải lần đầu tiên bọn họ có loại hành vi thân mật kiểu này, nhưng lần này hoàn toàn khác, không phải bị bức ép mà là bột phát vô thức, chỉ vậy thôi đã đủ

khiến Trần Cận có chút luống cuống, ừ thì chót nhả, nhưng hễ làm quá là không ổn a

Ngón tay Fiennes không kiềm được lần lần trên ngực Trần Cận, thành thực ve vuốt, cơ bụng lạc dưới sự mơn trớn êm ái của đối phương, Trần Cận thềm rằm rĩ kêu khổ, rối ruột không biết làm sao chấm dứt được cái màn này ngay tức khắc mà không quá khó coi, còn đang nghĩ cách, Fiennes đã bắt đầu rà môi theo cần cổ hắn, nhàn nhã nhắm nháp...

Rốt cuộc, có người la rầm lên: “Nè nè!! Đừng có giỡn! Làm vậy... chết người đó!”

“Là cậu khiêu khích tôi trước.” Miệng lại trượt men theo lối cũ, khế cắn cắn động mạch nơi cổ hắn.

Vừa chậ vật muốn đẩy văng Fiennes đã gần như đè toàn thân trên người mình, vừa nhịn không được bật cười cãi: “Đừng có vu vạ a, người ta đường đường thiếu niên láng giềng thơ ngây trong sáng, có chỗ nào chọc vô ổ thú tính của ông anh hở?!”

Fiennes ngừng động tác ngẩng đầu lên nhìn hắn, khế thờ ra: “Cậu biết, tôi thích mỹ nhân.”

“Thật tiếc, nhưng thằng em lại đẹp trai kìa” Trần Cận lần đầu tiên cố tình giả lả rút êm khỏi sô pha, gần như chạy vọt khỏi phòng, trong ngực tim phổi còn đang đập bình bình rối rít, thềm bấ bụng: rốt cuộc mình đang làm cái gì a...

“Trần Cận.” Fiennes đột nhiên lên tiếng gọi hắn lại, “Có muốn sang Châu Âu phát triển không?”

“Wow, ngon vậy sao? Muốn thăng chức cho tôi a?” Cười hì hì quay

lại.

Fiennes chỉ cười không đáp.

“Trước mắt mà nói, New York hợp với tôi hơn, bất quá ông anh nhớ tán dương thẳng em vài câu với Phosa và Gallo Ge, đừng mấy ổng bốt bốt vô cớ kiếm chuyện với tôi đi Châu Âu à... bỏ đi bỏ đi, cun cút chạy việc dưới cơ tổng bộ thăm lăm, tôi ưa tự do thoải mái hơn” nói rồi xua xua tay, bỏ về phòng.

Fiennes ngồi thần người thật lâu không hề đứng dậy, tiện tay tắt TV đi, ngả đầu trầm tư một lát. A ra Liệt Diệm hẳn cũng có lúc bị người ta từ chối, ra cũng có chuyện hẳn không thể tùy ý sắp đặt được. Chính hẳn thực chưa từng kích động đến mức mở lời hứa hẹn với bất cứ ai, nhưng vì sao hễ đối mặt với vẻ thản nhiên của Trần Cận, trong lòng luôn bất giác muốn thiên vị cho hẳn, cảm giác này thực lạ lẫm, nhưng cũng không hề khiến hẳn thấy khó chịu, ít nhất, Trần Cận quả là một người bạn làm người ta khoái trá.

Rốt cuộc đứng dậy đi ra ban công, kết nối thiết bị thông tin cảm biến trên cổ tay, đã thấy có tin: “Ve Gió đã đến cảng.”

Tám giờ tối, Fiennes đột nhiên đề nghị ra ngoài dùng bữa, Trần Cận lười biếng lết ra, vết thương mới băng trên trán đã được chải rử tóc mái che bốt: “Tôi không tính vác cái băng trắng ớn này đi diễu khắp phố đâu”

Fiennes bình thản nói: “Chúng ta có thể chọn bàn khuất một chút.”

Lại có kẻ phì cười: “Tiều, thẳng này không ra người không ra ngợm vậy hử, tôi còn muốn chọn chỗ chính giữa nhà hàng đây” Thay luôn một cái áo hoa hòe hoa sói sặc sỡ muốn nhức mắt rồi tự tin tràn trề xuất phát.

Đại Lý lái xe đưa các đại ca của hắn đến nhà hàng được chỉ định, vốn hai gã đàn ông vóc dáng cao lớn đã rất bắt mắt, đây lại thêm cùng đẹp trai phong độ hiếm có, quả thật là một đôi kích động quần chúng ghê gớm, vừa xuất hiện ở nơi công cộng đã khiến dân tình một phen trầm trồ chiêm ngưỡng, đủ thể loại ánh mắt ái mộ cứ thế dán theo đến khi bọn họ ngồi xuống bàn mới dứt, sức sát thương chạm đỉnh 5 sao.

Fiennes tao nhã lật giở thực đơn, Trần Cận thì gọi đại luôn một phần bò nướng tiêu, rồi thuận tay bứt bứt mấy cánh hoa hồng bày trên bàn, tiện thể liếc mắt đá lông nheo cô em xinh đẹp bên một cái, kết quả đối phương kêu phục vụ bùng cho bọn họ hai ly Champagne miễn phí

Đương lúc chuẩn bị xả hơi hưởng thụ, ánh mắt Trần Cận đột nhiên đụng trúng một gã đàn ông vừa bước vào từ cửa phụ nhà hàng, bộ dạng hằm hè nghiêm túc của hắn ta cực kỳ khả nghi, đã thế lại đang nhằm đúng bàn này mà tiến tới, bằng trực giác trui rèn bao năm của hắn, gã vạm vỡ quá khổ kia chắc chắn có vấn đề.

Tình huống này quá sức thích hợp cho phản xạ nhanh nhạy của hắn phát huy, ngay khi gã đàn ông chỉ còn cách bàn hai bước chân, Trần Cận đã đứng bật dậy, tiện tay vợ ly Champagne hất về phía hắn, cùi chỏ cùng lúc thúc tới, chân trụ xoay 180 độ đẹp như mơ, quả nhiên khiến gã kia lảo đảo lùi liền ba mét, tuy chưa đến mức ngã ngửa xuống đất nhưng cũng đủ tức ói máu, trợn trừng mắt nhìn kẻ kiêu ngạo khó chơi vừa vô duyên vô cớ động thủ.

“Chó chết!” Đẹp luôn hình tượng, gã xúi quẩy trên đầu còn nhỏ rượu tong tong nổi khùng chửi bới luôn bằng tiếng Anh, “Mẹ nó không dung gây sự hả thằng nhãi?!”



“Gã này có vấn đề.” Trần Cận quay lại nói với Fiennes, chứng minh mình không phải đối tượng nguy hiểm bạ đâu gây đó rồi tiếp tục hùng hồn sảng giọng, “Lén lút tính làm gì hả?”

“Andre, anh kiếm đâu được thằng khùng này theo vậy? Thật là không biết lý lẽ!”

Hê!

“Các người... biết nhau?” Trần Cận nghi hoặc trỏ trỏ hết Fiennes đến gã thô lỗ kia.

“Thằng khùng này!”

Vẫn kiên nhẫn tiến tới trước mặt đối phương, lên giọng chất vấn cho rõ ràng: “Sao ông cửa chính đang hoàng không đi, phải vào cửa phụ?”

“Vừa từ bãi đậu xe tầng ngầm ra, không vào cửa đó thì cửa nào?!”

“Làm sao ông phải vác cái mặt hằm hằm hề hề thế hả, như ai thiếu ông mấy chục triệu đô vậy?”

“Mẹ nó mặt mũi ông vốn nó thế đấy! Ai quy định vào nhà hàng phải cười nhe cười nhờn hả?!”

Fiennes đột nhiên ngừng cười, thông cảm lên tiếng: “Michael, lâu lắm mới thấy anh mất mặt vậy.”

“Chết tiệt! Gặp quỷ!” Đối phương nghe câu này lập tức sùng sộ, “Thằng quỷ này phá hoại cả cái đầu lẫn bộ vét mới của tôi!”

“Để sắp tôi bồi thường cho ông anh vậy, ông anh đàn ông đàn ông

còn hẹp hòi a” Trần Cận thừa biết đã gây họa, vẫn tỉnh bơ ngồi xuống.

Đám phục vụ đứng từ xa quan sát một hồi, chắc chắn không có gì đáng ngại rồi, một người mới thận trọng đến gần hỏi thăm.

“Không sao, mấy người khỏi lo.” Vừa xua người phục vụ vừa quay qua phản đối với Fiennes, “Andre, tôi từ chối hợp tác với thằng quỷ này!” Mọi người xung quanh đều đã quay đầu nhìn bọn họ, vụ này càng khiến Michael bực mình tợn, “Tôi cũng không nhin nó đâu đấy, việc gì mà phải thế?!”

“Michael, anh bình tĩnh một chút, ngày mai cho tôi biết quyết định của anh.” Fiennes bình thản đáp.

Lúc này, Michael mới phần nào ý thức được thái độ lỗ mãng của mình, liền dịu giọng lại, kính cẩn nói: “Tôi không có ý thô lỗ với ngài.”

“Địa chỉ anh đã biết, ngày mai hãy đến tìm tôi.”

“Vâng.” Nói rồi, vẫn chưa thôi tức tối lườm Trần Cận một cái rồi quay lưng bỏ đi một nước.

Fiennes vừa ngồi xuống, tên trước mặt đã vỗ tay bộp bộp: “Oai ghê gớm, đại ca”

“Vừa rồi cậu phản ứng nhanh lắm.”

“Còn không phải vì nghĩa vụ che chắn cho ông anh khỏi các loại nguy hiểm, tai nạn, thương tích, cạm bẫy nữa? Tôi thiệt là vệ sĩ siêu xịn chuẩn mực a” còn ông anh mặt cá gỗ vừa xong, hấn cũng chẳng tính cảm thông ưu ái gì, “Nãy là ai a? Không phải đến tiếp quản chức vụ cho tôi được về nghỉ sớm chứ?” Thiệt thằng em cầu còn chẳng

được!

“Anh ta là cộng sự sắp tới của cậu.”

“Cái gì?!” Trần Cận nhảy dựng lên, “Anh... có ý gì?”

“Anh ta sẽ giúp cậu tìm được San Lệ Tô, hai người hợp tác, chia hai mũi điều tra nơi giấu hàng.”

Đã đến nước này, chỉ còn cách ngồi lại từ từ cân nhắc, gã kia mặt mũi hung tợn vậy, đảm bảo sẽ thừa cơ trả đũa, dù sao đòi người khác cũng rộng rãi bao dung như mình thì xa xỉ quá, vừa xong hại hấn mất mặt vậy, thiệt là thất sách a Nghĩ một hồi lại nói: “Để chắc chắn, tôi muốn hàng ngày tiến trình điều tra phải được báo cáo với thượng cấp.”

“Nếu cậu đồng ý, việc đó là đương nhiên.”

“Vậy được.” Xem chừng cha đó rất kiêng kỵ Fiennes, cho hấn biết mình với hấn ta thân nhau rồi khả năng rầy rà sẽ giảm tối đa à nha nói đi nói lại nhiệm vụ cũng có ba tuần, đâu đáng chuốc thù oán với người ta, ờ... mà hình như chuốc xù nó rồi

Hôm sau, sau những ý kiến sáng suốt Trần Cận đưa ra về kế hoạch, thái độ của Michael đối với hấn đã cải thiện đôi chút, nhưng riêng vụ buông tuồng tùy tiện với Fiennes thì hấn ta có vẻ đặc biệt bất mãn, rốt cuộc lớn tiếng kiến nghị luôn: “Andre, hấn ta bừa bãi quá mức, sao anh có thể dung túng như vậy được?”

“Chúng ta không phải đang huấn luyện sát thủ, Michael.”

“Tôi là nói...”

Đối phương ngắt lời hẳn: “Tôi biết phải lãnh đạo thế nào, không cần anh dạy.”

Trong khi đó Trần Cận bình phẩm tinh rụi: “Ông anh mặt cá gỗ cũng đâu khó ưa lắm, bất quá, chủ yếu là vì tôi dễ ưa quá thôi à”

Chiều cuối tuần, Trần Cận mượn cớ đòi ra ngoài: “Tối tôi về.”

“Đi đâu?” Fiennes vốn không định hỏi, nhưng lời đã buột ra miệng.

“Đi tán gái, OK? Anh không tính quản cả sinh hoạt cá nhân của đàn em chứ?” Nói rồi thản nhiên cười, tung tẩy bỏ đi.

=====

## Chương 14

Trình Hân thật không ngờ mình lại bị gã đàn ông này chặn đón ngay trước cổng trường lần nữa, mà lần này còn chẳng thể thoái thác được.

“Minh đã hẹn tuần này đi ăn tối.” Lịch thiệp kéo cửa xe, mở lời.

Cô khẽ thở dài: “Mười giờ, làm ơn đưa tôi về trước mười giờ.”

Trần Cận mỉm cười, làm một động tác nghiêm trang kiểu nhà binh: “Tuân lệnh, bác nhà nhất định sẽ hoan nghênh anh tới đón em dài dài” Lên xe rồi, Trình Hân đã nghĩ: Không chừng mình đang làm một việc ngốc nghếch.

Tối hôm đó, bất chấp khí trời trăng thanh gió mát, vô cùng khêu gợi thánh nhân phạm tội, nhưng Trần Cận vẫn một mực giữ vững hình tượng hào hoa phong nhã, dường như trở lại thời sinh viên năm nào, chàng nàng tay nắm tay, nhìn nhau mỉm cười đã đủ thỏa lòng. Sở dĩ hấn lưu luyến Trình Hân lâu như vậy phần lớn nguyên nhân cũng vì nhớ lại thuở thanh niên lãng mạn trước kia... ừ thì nghe cũng hơi sến thiết, nhưng đã lâu không được nếm vị ái tình mãnh liệt sôi nổi, cảm giác thực tế và ham muốn sinh ra từ bản năng cách nhau rất xa, chính hấn cũng biết khát vọng về sự đồng điệu cả thể xác lẫn linh hồn, mà dù sao cũng vượt khỏi tay rồi. Máy cô em xinh đẹp kia, mỗi người mỗi ái mộ sùng bái hấn, nhưng chẳng ai thu phục được trái tim luôn ưa bay nhảy chơi bời trong hấn, cô bé bên cạnh này chỉ ít có thể cho hấn một chút yên ổn, giống như tìm được một thứ gì đã rời xa từ lâu lắm, thứ cảm giác thư thái không cần căng thẳng đề phòng từng giây phút.

Thật hiếm thấy Trần Cận rầu rĩ tội nghiệp đúng hẹn trước mười giờ đưa Trình Hân về nhà: “Nếu ấn tượng của em với anh còn chưa cải thiện chút nào, chúng mình vẫn có thể năng năng giao lưu để hiểu nhau hơn”

Cô mỉm cười, không đáp, chỉ giơ tay chào tạm biệt.

Trần Cận hẩn cứ như vậy đen đũi đứng trong gió lạnh dãi mắt theo bóng lưng người đẹp từ từ đi khuất, bộ dạng u sầu dào dạt, hình tượng ấy ánh mắt ấy quả thực đủ khiến người ta dâng trào thương cảm.

Lái xe về khu nhà trọ cũ, qua cửa nhận diện vân tay, lên được hai bậc thang đã cảm giác được không khí có mùi bất thường, hẩn ngẩng phất đầu nhìn cánh cửa lầu hai, thấy người của mình đang đứng gác bên ngoài, lập tức nhảy cách bậc lên thật nhanh, cảnh giác hỏi: “Tụi bây lên đây làm gì?”

“Đại ca, bên trong có khách. Fiennes tiên sinh bảo bọn em tạm gác ngoài này.”

“Hê?” Vụ này kỳ lạ đây, trong lòng hẩn chợn chợn bất an, đang tính đẩy cửa vào thì bị cản lại.

“...”

“Sao? Không cho tao vào?” Thái độ nghiêm túc chưa từng thấy, này là điềm báo hẩn sắp sửa bốc hỏa, “Nếu sếp Fi bị làm sao ở trong, tụi bây chịu chứ gì?”

“Anh đừng làm khó bọn em...”

“Giờ là chúng mày làm khó tao!” Trần Cận bất chấp luôn, xô cửa xộc thẳng vào, “Có chuyện sẽ kêu tụi bây, gác tiếp đi.”

Trong phòng khách không có ai, cửa phòng Fiennes lại đóng, Trần Cận thận trọng tiến tới gần, nghĩ ngợi chừng ba giây, hấn có linh tính không ổn lắm, sau cửa không nghe được âm thanh gì, lòng thoáng khựng lại, đang tính xài chiêu đột kích đập cửa xông vô thì có bóng người cử động ngoài ban công nhác qua mắt hấn, lập tức cảnh giác dán lưng vào tường, men ra thăm dò tình hình.

Qua lớp cửa kính, Trần Cận mục kích nguyên một màn hại hấn phát hoảng... sao lại là tên Thôi Minh Long của bọn Tường Long! Xem ra hấn ta đang tranh cãi gì đó với Fiennes.

Khẽ khàng đẩy hé cánh cửa sổ chưa bị khóa, hấn bắt đầu nghe được một số âm thanh bí ẩn rất chi khó hiểu

“Anh cho rằng giờ tôi vẫn răm rắp cầm đầu theo Phosa để các người sai phái à?! Hết rồi, qua hết rồi!!”

“Nếu sau khi thoát ly Hào Môn cậu hành động chừng mực một chút, tôi cũng không đến nỗi phải đích thân đến tìm cậu ôn chuyện, A Long, tốt hơn hết cậu nên rút lui khỏi trò chơi này ngay đi.”

“Rút lui?” A Long cất giọng kì dị chất vấn lại hấn, “Giờ anh còn tính ra lệnh cho tôi à? Năm đó bọn họ quảng tôi cho lũ Trung Đông xử lý, lúc ấy anh có nghĩ đến một xu tình cũ nào không? Có không hả?!”

“Cậu vi phạm ba đại luật, không một ai cứu được cậu.”

“Kiếm cớ, chẳng qua là anh kiếm cớ giải quyết tôi! Một khi đã muốn dẹp bỏ ai, anh chưa bao giờ nương tay, cả lũ đàn em đối với anh chỉ là một bọn lính đánh thuê cho anh sai phái, mẹ nó nhưng tôi thì

không đâu!! Tôi biết, anh ngấy tận cổ sự phục thù của tôi, anh chán ngấy tất cả, trong mắt anh chẳng có chỗ cho bất cứ ai, chẳng qua là tự tôi khiến mình hèn hạ! Tôi ở lại Trung Đông cam tâm chịu tội, anh thừa biết vì sao!!” Mỹ nam tử nổi nóng, quả nhiên hỏa khí phùng phùng sắc bén.

Giọng Fiennes cất lên đều đều chậm rãi, bình thản đến gần như tàn bạo: “Tôi không muốn khống chế hay công kích ai, Hào Môn cũng không phải do một mình tôi lãnh đạo, trước đây cậu gia nhập tổ Trung Đông là vì chính cậu, còn bây giờ, nếu cậu vẫn muốn tiếp tục tồn tại, thì nên cố hết sức kiềm chế sự quá khích đến mức cực đoan của mình đi, tôi đảm bảo cậu sẽ phải hối hận.”

“Kể từ khi thoát ly khỏi Hào Môn, tôi đã cực đoan rồi! Là các người dồn tôi!”

“Tự cho mình là vô tội đáng thương không khiến người khác đồng tình đâu, A Long, trước kia cậu không hề oán trời trách đất như vậy.” Giọng điệu Fiennes đã bắt đầu lạnh lùng, “Hắn ta sẽ không bảo vệ cậu, cậu nên tin điều đó.”

“Tôi đã không còn tin vào bất cứ kẻ nào nữa rồi.”

“Tôi có thể bắt hắn ngay lập tức, nơi ẩn thân của hắn lộ rồi, nếu cậu còn cố chấp, chẳng ai cứu nổi cậu đâu.”

“Này coi như lời khuyên trước hồi tiễn biệt của anh hả? Tôi nghe không hiểu.” Ngay lúc ấy, A Long đột ngột sấn tới ôm cổ Fiennes, làm như muốn hôn hắn, lập tức bị đối phương kiên quyết đẩy ra, cảnh tượng này quả thực hại Trần Cận suýt chút nữa rớt trật quai hàm.

“Còn làm bừa, tôi sẽ không nể mặt cậu nữa đâu.” nói rồi quay đầu lại



cửa sổ sát sàn, thấp giọng gọi, “Trần Cận, cậu ra đi. Đàm phán – xong rồi.”

Liền sau đó Trần Cận chỉ cảm thấy như toàn thân hứng một trận mưa tên bão đạn, chính xác là từ ánh mắt phẫn hận của Thôi Minh Long, hấn thềm mặc niệm trong bụng: Đại ca a người ta chọc vô ông hời nào hờ? Mắc gì xác xược trừng trừng dòm nhau vậy? Thằng này cũng đang một cục tức nghẹn họng chưa biết xả vô đâu đây!!

“Gã khùng này lại có thói rình mò nghe lỏm hả? Quả là rất hợp làm tay sai a.” A Long vừa mở miệng đã đầy mùi châm biếm khinh bỉ.

“Mẹ nó coi chừng cái mồm mày đấy.” Trần Cận gằn giọng bật lại, bất quá mặt mũi vẫn lạnh tanh.

“Hôm đó, nếu ông chủ mày không cố ý nhảy vào đỡ đòn giùm, tao không tin mày trụ được hết mười phút đâu!” A Long cười lạnh đầy hàm ý, “Mày và bọn ngoài đó khác gì nhau, đều là những quân cờ bâu xâu quanh kẻ khác, Hào Môn bất cứ lúc nào cũng có thể bán đứng mày vì lợi lộc.”

Xạch! một tiếng, Trần Cận đã giật mở toang cánh cửa kính mờ sát sàn, rõ ý đuổi khách. A Long thình lình ý thức được lời lẽ của mình sẽ tạo thành hậu quả gì, mặt mũi thoáng cái biến sắc, hấn liếc mắt thật nhanh nhìn Fiennes, càng bất ngờ khi đối phương chỉ nói một câu: “Cho cậu mấy ngày suy nghĩ, có hỗ trợ tôi tìm ra hấn không, tùy cậu quyết định.”

Thôi Minh Long đi rồi, Trần Cận cũng không buồn nhìn Fiennes, hằm hằm ngồi phịch xuống sofa. Sếp anh quan sát thái độ làm lì tức tối của hấn một hồi, thực không giống Trần Cận quen thuộc mọi khi.

Khá lâu sau, Trần đại ca đột nhiên ngẩng lên nói: “Xem ra tôi đang bị

nhồi vào một lô lốc âm mưu, Andre Fiennes.”

“Không nên nói như vậy.” Fiennes ôn hòa đáp, ngồi xuống cái ghế cách hắn một mét.

“Anh căn bản đã quen biết Thôi Minh Long từ trước!” Dùng ánh mắt bức bách Fiennes.

“Đến giờ chẳng qua cũng như người xa lạ, kẻ tôi biết là A Long từng một thời liều mạng vì Hào Môn, không phải tên phản bội đang chui rúc trong tổ chức Tường Long.”

“Anh xoay tôi như thằng ngu vậy!” Trần Cận nhào người sấn tới trước mặt Fiennes, “Tôi cũng coi như đồng bọn của anh, vì sao mọi chuyện đều phải giấu giếm tôi?! Để tôi ngù ngờ mò mẫm chạy theo anh, vô duyên vô cớ ăn đòn, thậm chí mở miệng hỏi lý do cũng không được, rốt cuộc anh có ý đồ gì hả?! A Long sao lại từng là người Hào Môn? Vì sao hắn phản bội? Vì sao hắn và anh... mà cái gã mấy người vừa nói rốt cuộc là ai?”

“Trần Cận, nếu nhiệm vụ này khiến cậu bức bối không vừa lòng, tôi có thể phê chuẩn cho cậu quay về Xích bộ ngay lập tức.”

“Mẹ nó đồ khốn! Thằng này quá lắm chỉ muốn biết mình đang làm cái gì, vì cái quái gì phải làm?! Xin lỗi ông khả năng kiên nhẫn của tôi có thể thôi, đã không khiến hỏi thì tôi cầm đây, thằng này không moi của ông một lời nào nữa!” Hắn đứng phắt dậy quay lưng chực bỏ đi, cuối cùng lại nghiêng răng kiềm chế, hạ giọng buông một câu, “Tôi còn cho rằng giữa chúng ta ít nhất đã có sự tin tưởng.”

“Tôi đã nói tôi tin cậu.”

“Hừ.” Cười nhạt bất đắc dĩ, bỏ vào nhà tắm, thô bạo đóng sầm cửa

lại rồi chui thẳng vào buồng vệ sinh, bắt đầu ngồi ngẫm nghĩ trên cái bồn cầu đang đóng nắp.

Hóa ra đều là gạt người, hóa ra mình chẳng khác gì con khỉ bị bọn họ coi như đồ giải trí, hoàn toàn không được biết mảy may kế hoạch thực sự, lại còn hăm hờ xông ra làm bia đỡ đạn, mẹ nó, đen như gì!!

Giữa lúc Trần Cận rơi vào tình trạng cực độ mất cảm vì cục tức bực chẳng trong bụng, cửa buồng đột nhiên bị mở ra, ngang nhiên phá bĩnh “khoảnh khắc trầm tư” của hắn, Trần Cận nhú mày nhìn kẻ vừa xuất hiện, đã hết cách xòe ra cái mặt cười hì hì phờn phơ xỏ xiên mọi khi, giờ thật hắn chỉ muốn đấm nhau a

“Khỏi nói gì hết.” Trần Cận vung tay chặn ngang ý đồ mở miệng của đối phương, “Vì giờ tôi hết muốn hỏi rồi.”

“Nếu cậu thấy khó chịu, cứ việc trút ra.”

“À phải lắm, đúng là nên đi kiếm một em xinh đẹp thư giãn một chút.” Hắn đứng dậy tính đi ra, lại bị Fiennes nắm vai giữ lại.

“Trần Cận, tôi sẽ nói cho cậu những gì cậu muốn biết.”

“Nghĩ xong rồi hả? Tính nói cho tôi bao nhiêu? Ba phần hay năm phần?” Hắn bày ra vẻ mặt xuội xị chẳng mấy tin tưởng, “Thôi dẹp đi, nhẹ nợ cả đôi bên, mà nói thật, tôi cũng chẳng hứng thú gì với cái nhiệm vụ này nữa rồi.”

Trên thực tế, chưa một ai dám dùng thái độ kiểu này đối đáp với Liệt Diệm, mà vốn hắn cũng đã phải giận dữ vô cùng, thậm chí có thể lạnh lùng âm thầm tước đi mọi thứ của đối phương, khiến hắn ta phút chốc trắng tay... thế nhưng mỗi lần đối diện với những lời lẽ thẳng thắn và cả ánh mắt mãnh liệt của Trần Cận, hắn rốt cuộc đều

không thể xuống tay, thậm chí không hề may mắn nghĩ đến chuyện trừng phạt sự kiêu ngạo, vô lễ của hắn... không lẽ đầu óc hắn cũng bị hư hỏng lây mất rồi?

“Nếu hôm nay cậu bỏ qua, chắc chắn tôi sẽ không bao giờ nhắc lại, tự cậu hiểu điều đó.”

Trần Cận đột nhiên vùng ra, như một con báo thúc mạnh vào ngực Fiennes, thô bạo xô hắn dán vào bức tường gạch phía sau, ánh mắt bùng lửa, rùng rục đến mức đôi bên đều có chút gấp gáp: “Thằng cha ban nãy nói không sai, ông quá coi trọng bản thân, mà cũng quá coi người khác không ra gì! Nếu ông chỉ muốn một thằng đầu sai cung cúc nghe lời, việc quái gì ông phải tìm tôi, tôi vừa điên khùng vừa vô lễ, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể cản trở ông thâm, ông cẩn thận thì hơn!”

“Cậu nóng nảy thật, có điều...” Bàn tay hắn lần mò đặt lên thắt lưng Trần Cận, “Tôi cũng không ghét sự thẳng thắn của cậu.”

“Vậy tôi phải vái trời vì mạng mình may quá thể ấy nhỉ?”

“Nếu làm vậy khiến cậu thấy thoải mái hơn một chút”

“Sếp à, sếp thật đúng là đồ khốn, mà thằng này... chịu đủ rồi.”

Tôi đã kiên nhẫn với cậu đến cực điểm rồi, Trần Cận. Fiennes chăm chú nhìn gã đàn ông tràn đầy năng lượng trước mắt, từng đường nét trên gương mặt hoàn hảo đến muốn thương tổn ánh mắt người khác, rục rỏ chói lọi, có khi thâm trầm lơ đãng, lại có khi bộc phát kích động, hắn không làm việc vì bất cứ kẻ nào, hắn chỉ vì lý tưởng của chính hắn. Một kẻ như vậy, so với những người từng quen biết trong quá khứ thực sự rất khác, Trần Cận gần như một mảnh mặt trời diềm nhiên chói sáng, lại thường thường ư công khai bày ra

những trò đùa ác chẳng phạm đến ai, nhưng hễ động đến công việc thì nghiêm túc ngay lập tức, thậm chí có chút quá mức nghiêm túc, khiến hắn vừa thấy phiền phức vừa không biết phải làm sao.

Thời điểm quan trọng, hắn cũng không hề bị khí thế của Trần Cận lấn át, chỉ tiếp tục nói: “Trước khi nói tất cả sự thật cho cậu, tôi cần cậu đồng ý với tôi một việc.”

“Đẹp anh đi! Là tự anh cố tình trái luật, lừa trên gạt dưới.”

“Việc này cậu không có quyền từ chối.”

Trong não lập tức nghe còi cảnh báo rúc inh ỏi, Trần Cận chậm chậm thả bàn tay đang khống chế đối phương ra, ném cho hắn một ánh mắt dò hỏi, đương nhiên, ý hỏi cũng không mấy lịch sự.

“Tôi muốn cậu làm tình nhân của tôi.” nói xong còn để thêm một câu, “Làm thật, không phải diễn kịch.”

Chỉ cảm thấy bên tai một trận ùng ùng, phải kể nào ý chí yếu đuối chút xíu chắc đã ngã ngồi xuống đất rồi, mặt mày Trần Cận cấp tốc dâng lên một tầng mù mịt: “Anh... không phải não bị hư rồi chứ?”

=====

# Chương 15

Lần này, Fiennes xem ra không hề định cho qua: “Cậu cho rằng tôi đang nói giỡn?”

Tội thân Trần Cận, nhờ ơn một lời tuyên bố sấm sét mà hai mắt trợn tròn, chớp chớp lia lịa, qua hết năm giây thì buồng vệ sinh hứng trọn trận công phá kinh hồn: “A!!!!” liền tiếp sau tiếng gào rú thất thanh, bản năng đã mặc sức tung hoành, hấn hùng hổ động Fiennes vô tường lần nữa!

“Tôi thấy ông chập mạch rồi! Mà dẹp nhăm nhe thằng này đi!” Gào xong, lập tức giật cửa phóng mất dạng, chớp nhoáng chấm dứt cuộc trò chuyện kinh thiên động địa có một không hai.

Trần Cận lao tuốt ra đường, kiên quyết không quay đầu lại, hấn biết đời mình xong rồi, bị ngay lão sếp tằm trúng, tình hình bi đát kiểu này, hậu quả chỉ còn nước te tua dứt áo, cứ nghĩ Trần Cận hấn cả đời phong lưu bay nhảy, có hồi nào đập trúng bàn chông dày cui thế này? Thật dọa hấn vỡ tim.

Vốn còn tưởng cả thế giới chẳng còn quái gì hù được mình, kết quả bữa nay thật bị đập sấp mặt, thằng chả rõ khùng rồi, đụng phải hấn ta đã là đại xui xẻo, giờ còn thành ra thế này, hay quá bằng dờ, khiến hấn nhiều ít cũng rối ruột, đến nước này mà đòi giữ công tư rạch ròi nữa đúng là đánh đổ hấn. Cứ nghĩ đàn ông đường đường như mình đời nào có chuyện gặp loại “quấy rối \*\*\*” kiểu ấy, mà gặp thì chớ, cũng chẳng đến nỗi đụng trúng hàng quá sức xịn, hại hấn muốn đấm một cú cũng dền dền dứ dứ chết thôi, này thật đúng là xui đơn xui kép... ấy thế mà gặp thật, chưa nói đối phương còn tai to mặt lớn,

được dân tình đòi báo hăm mộ tung hô ngút trời, giá kể hấn là phụ nữ, giờ lại còn không một bước lên tiên

Nghĩ lại, nếu Fiennes nói thật thì đúng là cực kỳ không ổn, thân hấn rồi kiểu gì chẳng phải liều mạng bồi quân tử? Thật rõ trái thối, thì đành là bình thường hấn cũng không đúng thối lắm, nhưng chuyện rành rành công khai làm sao lờ đi được. Nếu đây chỉ là thêm một trò đánh đố, hấn ta đã chẳng quan liêu đến mức lâu lâu đi vờl mấy gã tệ lậu ra phụ họa, mà lần trước đối phó với cha Rết cũng trót trót quớt quớt qua cửa đấy thôi? Vụ gì thì hấn không nghề thật, chớ giả bộ người yêu người đương đảm bảo phải giống được tám chín phần, có gì to tát đâu

Nhưng vấn đề là, một câu kinh thiên động địa dọa chết quỷ thần của sếp anh giáng xuống rồi, nhất thời hại hấn té bể đầu, tâm hồn non nớt mong manh một phen tổn thương sâu sắc, kỳ này chạy chữa sao lành a

Đã tính đi kiếm người tố khổ, một hồi nghĩ đi nghĩ lại, đàn bà con gái nghe không hiểu, mà tụi chiến hữu chẳng mấy thằng đáng tin, chú em Trần Thạc càng không trông cậy được, nghe đâu kỳ này nó qua Pháp nghỉ rồi giờ biển người mênh mông, biết dạt phương nào a Tóm lại, giờ hấn thành ra tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, càng nghĩ càng rầu ruột. Cứ thế vật vờ trên phố nửa ngày, đúng là cùng đường mặt lộ, rốt cuộc đành rút máy gọi Giang Uy bên Hạt bộ.

“Ờ?” Giọng điệu mới nghe đã thấy cáu bẳn, xem ra vừa phá đám vụ gì hay ho của hấn rồi.

“Tôi đây.”

“A Cận?” Coi như còn có lương tâm, nghe một tiếng “tôi” không đầu không cuối đã đổi giọng nghiêm túc ngay tắp lự, “Có chuyện hả?”

“Chuyện gì” Đáp đại cho anh em yên lòng một cái.

“Đại ca à, cậu coi giùm mấy giờ rồi! Nửa đêm không việc gọi gọi cái gì? Anh không phải bồ nhí của bây đâu à.”

“Đừng có nhắc bồ bịch này nọ, nghe đã phát rầu.”

“Cậu không sao đấy chứ? Không lẽ đi với VIP Trung Đông lại chẳng xơ múi được gì?”

“Chắc, kỳ này tôi hố to rồi.” Mém chút nữa trinh-tiết cũng tiêu tùng luôn.

“Cần anh qua không?”

“Anh qua làm gì? Bộ tính kêu tôi gục vô lòng anh khóc lóc rầm rứt hờ?” Trần Cận lại bắt đầu trở về bản chất tệ hại, vòng vo tam quốc, “Mấy bữa sao rồi? Làm ăn ngon lành chớ?”

“Tiến triển không tệ, gần đây Hạt bộ đã phát hiện được vài đầu mối, đang lần theo một trong số đó, thời gian gấp lắm.”

“Tôi muốn nhờ anh dò giúp một người?”

“Ai?”

“Thôi Minh Long.”

“Tổ chức Tường Long hả?”

“Anh quả nhiên biết nhiều hơn tôi.”



“Đến Hồng Kông rồi có nghe qua, giờ bộ bây sống trên mây hả? Tính dọn dẹp chuẩn bị làm vệ sĩ xịn luôn sao? Trái tính à nha Rồi kêu trời không thấu à nha” Giang Uy bên kia bắt đầu thừa cơ vênh váo.

“Ờ hờ” Cười khổ hai tiếng tự giễu mình, “Uy ca, giờ anh dám chọc ngoáy tôi vụ này, tôi phóng qua đó tóm cổ anh từ giường em út xuống cho no đòn luôn à”

“Qua luôn, anh đi tăng hai giờ đây”

“Tiều” Thật không khỏi chua chát, coi bộ đại ca thảm hại nhất Hào Môn giờ chính thị là hấn rồi, “Anh biết được bao nhiêu chi tiết về Thôi Minh Long?”

“Gã này rất bí hiểm, hậu thuẫn cũng rắn, tra hấn không dễ đâu, hơn nữa hấn cũng không phải đầu mối của bọn anh, khó nói lắm.” giọng Giang Uy đột nhiên vô cùng quan tâm, “A Cận, không phải cậu đang gặp rắc rối gì đấy chứ?”

Nói vậy cũng phải, rắc rối bự chẳng nữa kìa “Tôi đối phó được, liên lạc sau đi, thật muốn về New York cho lẹ, mẹ nó chỗ này đúng là không thể ở được”

Giang Uy phá lên cười: “Trần đại ca, cứ phải từ từ, coi chừng phỏng tay a”

“Rồi, có tin gì nhớ báo cho tôi.” cũng nên về đối mặt với thực tế thôi, vật vờ mãi được đâu, bỏ chạy chưa bao giờ là tác phong của hấn, ai bảo vừa xong tình huống đột ngột, người ta đụng chuyện nguy hiểm tự nhiên phải có chút chút phản ứng bản năng thôi này không thể trách hấn manh động a

Ai về đi tắm vậy, chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết cả, đành rằng

hắn đẹp trai quyến rũ quá thể, nhưng bảo đến mức khêu gợi được gã nào phạm sắc tội thì lại là chuyện khác, mà đàn ông đàn bà vốn cũng khác một trời một vực chớ, từ ấy mà suy luận ra... Fiennes chắc chắn tâm sinh lý có vấn đề, hẳn nhiên cần hắn đây hy sinh thời gian công sức đặng làm công tác tư tưởng, khai thông đầu óc giùm một chút.

Ủ ê lết về cái nhà trọ cũ, lần này lên đến cầu thang chẳng thấy canh gác gì ráo, hắn chân thấp chân cao bò lên lầu, đẩy cửa vào, trong phòng lạng ngắt như tờ, chỉ có cửa phòng tắm đang đóng. Đùng cái liền phát hỏa, gã này thật giỏi trắng trợn cướp thú vui duy nhất của kẻ khác, cả thế giới đều biết hắn ưa tắm, hắn ta lại ba bốn bận nhằm đúng lúc cực kỳ nhạy cảm để chiếm chỗ!

Trần Cận ngồi phịch xuống sofa vắt óc suy nghĩ, muốn ngẫm cho ra rốt cuộc mấu chốt vấn đề ở đâu mới được, hắn hồi nào lỡ chân đạp trúng đuôi mèo hờ, hồi nào khiến đại gia lầy lừng Andre Fiennes chết mê chết mệt vậy a đúng là họa vô đơn chí, đã nói xuất chúng quá cũng là cái tội cấm có sai.

Cuối cùng, kẻ chiếm dụng phòng tắm cũng mò ra, đôi bên vừa chạm mặt đều không ngờ oan gia ngõ hẹp, chưa gì đã phải đụng độ, thành ra cùng lúc la rầm lên: “Sao lại là ông?!”

Gã này thật coi trời bằng vung, dám cả gan không xin xỏ đã tự tiện xài phòng tắm riêng của hắn! “Ai cho ông vào?!”

“Chú mày và Andre... ở chung hả?”

“Nói cho chuẩn à, không phải ở chung, là tạm thời vì công việc nên phải trú cùng một nhà.” Trần Cận cực kỳ nghiêm túc chữa lời đối phương, đương thời kỳ nhạy cảm, ăn nói nhất quyết không được sai nửa chữ, tránh các loại hiểu lầm không cần thiết, “Ông làm gì chạy

đến đây xài phòng tắm của tôi hả? Mà xài xong đã dọn dẹp sạch sẽ chưa?”

Michael vốn vẫn cho rằng ưa sạch là một thể loại bệnh hoạn, nếu không phải vừa dạy dỗ hai thằng côn đồ không biết điều làm dơ hết quần áo, đừng hòng hấn bước vô thể loại nhà tắm xa xỉ phát gớm này, hai bữa nay đúng là xui xẻo, liền một lúc hư mất hai bộ Armani, thành ra giờ hấn chẳng hứng đối đáp với Trần Cận nữa, chỉ lảng chuyện hỏi: “Chú mày chọc giận Andre rồi hả?”

Là hấn chọc đến thằng này chứ?! “Đâu mất rồi? Không phải tức điên lên rồi chạy luôn chứ?” Vừa nói vừa cười hê hê, hoàn toàn quên biến vừa xong ai mới tức điên chạy mất.

Lông mày Michael đã muốn dựng đứng: “Chú mày vẫn ăn nói với cấp trên kiểu này hả? Sao Andre lại dễ dãi với mày thế chứ! Thật hết nói.”

“Có mà nói, còn không phải vì hấn...” Lời sắp buột ra miệng, lại nghĩ thể loại chuyện này khoe ra đảm bảo chỉ có mất mặt, cứ im đi là hơn, thành ra hấn lại đổi giọng: “Làm sao ông vào được đây?”

“Có mã thông hành.”

“Tại sao Fiennes nói ông là cộng sự của tôi?”

Ông anh rần mặt bực bội đáp: “Tao cũng không hy vọng là thật đâu.”

Trần Cận cười lớn: “Hê, chúc mừng chúng ta cuối cùng cũng có chung một ý kiến Thấy không? Trời đâu thiếu sao, khởi đầu vậy là đẹp nhất rồi a”

“Thằng nhỏ này, trước khi hợp tác, tao phải nhắc chú mày hai điều.” Michael bước tới trước mặt hấn, dương tính xỉa ngón trỏ vào hấn,

lúc sau lại e bị hấn cắn, rớt cuộc chỉ đứng không, “Thứ nhất, chớ có chọc giận Andre, bất kể lúc nào cũng vậy thứ hai, trong quá trình hành động chú mày phải nghe theo tao, theo thông tin của tổ chức, chú mày cần bản không có kinh nghiệm rút ván.”

“Rút ván” ở đây là ngôn ngữ trong nghề của Hào Môn, ám chỉ nhiệm vụ nằm vùng, đổi trắng thay đen, lòn mắt thiên hạ, công việc này vốn vẫn là phần của bộ phận đặc công, dù sao cũng chẳng đến phiên một đại ca phân bộ như hấn động vào, giờ không dưng bị đẩy lên sàn đấu, mặc kệ chắc ăn hay không cũng chỉ còn nước liều thôi.

“Ông anh dựa vào đâu mà đòi tôi gửi mạng tôi cho ông?” Câu này không thể không hỏi cho rạch ròi, có cái mạng là quý nhất a

“Danh tiếng của tao hấn chú mày nghe rồi.” Michael kiêu ngạo liếc nhìn thẳng nhãi ngó sao cũng thấy vênh váo khó chịu này, “Ve Gió.”

“Ha” Cố tình dài giọng lê thê, “Ra là ông anh a mà sao không thấy phong độ siêu ngầu như trong truyền thuyết a? Coi bộ tin đồn lắm lúc không tin được ha”

Michael luôn luôn tự cao ngất trời đời nào chịu được lối xỉ nhục này, nhất thời hấn nghẹn cứng họng, nửa ngày không bật ra được một lời.

Đang lúc đôi bên hằm hè gườm nhau, nhân vật chính đã xuất hiện.

Fiennes vừa bước vào đã mở miệng hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

Hê, thằng này còn chưa hỏi, ông đã hỏi ai, “Giải sầu, đỡ phải ức quá nội thương.”

“Vậy giờ ổn rồi chứ gì?”

“Ồn.” Không gian nồng nặc mùi thuốc súng, lời qua tiếng lại những câu một mình bọn họ hiểu.

Michael vừa thấy Fiennes vào đã không dám lố mắng nữa, chỉ im lặng đứng quan sát sắc mặt hắn, này là lần đầu tiên hắn thấy cấp trên hăng hái đối đáp với người khác như vậy, thật đáng là kỳ quan...

“Michael.” Ve Gió giật cả mình vì bị điểm danh, lập tức lấy lại tinh thần, “Sáng mai anh tới bàn bạc với Leslie, nếu có thể, lập tức bắt đầu hành động.”

“Vâng.” Kính cẩn chào rồi rời đi, ra đến cửa còn không quên quăng một cái lờm cho gã cộng sự khó ưa kia.

Trần Cận thấy lại chỉ còn hai người bọn họ, lập tức quay lưng chực bỏ vào phòng, lại bị Fiennes gọi lại: “Hít thở gió lạnh nửa đêm đủ rồi, đã nghĩ ra kết quả gì chưa?”

Tức tốc quay ngoắt lại, sấn đến trước mặt Fiennes: “Một, tôi không có thói quen làm bồ bịch của ai hết, bình thường chỉ có tôi chủ động chọn tình nhân, không có chuyện ai giở giọng chọn tôi hai, anh hâm mộ tôi không phải lỗi của anh, nhưng đừng có tư tưởng đụng chạm sở hữu, vì tôi không thuộc về ai hết ba, trước khi bày tỏ tình cảm này nọ, yêu cầu ông anh nhìn cho rõ hoàn cảnh và đối tượng, tránh khỏi làm ra ba thứ hậu quả không ra gì bốn, ngoài đường mỹ nhân đầy rẫy, đành là tôi quá xuất chúng, anh cũng không nên cố chấp làm gì, tôi chưa bao giờ tán thành vụ chăm chăm lựa đúng một cái cây đòi treo cổ. Năm, tạm thời tôi chưa nghĩ ra. Tóm lại, yêu cầu của anh bị bác bỏ.”

Đột nhiên, Fiennes mỉm cười, một giây ấy, Trần Cận không dung cảm thấy hắn ta thực sự rất nam tính... lông mày khóe miệng đều

toát ra một thứ hương vị hết sức đặc biệt, một người đàn ông như vậy, vốn rất khó mà từ chối... mà mình đụng trúng hấn, thành thật mà nói, đôi bên đều xui xẻo.

Fiennes chậm rãi tiến lại gần Trần Cận, một tay giữ lấy hấn, bất thần kéo hấn lại ôm siết lấy, hai cơ thể cao lớn vừa đụng chạm, tia lửa kì dị thoáng cái nháng lên, đôi bên cùng lúc cứng đờ, như thể ai nhúc nhích cử động trước sẽ thành kẻ thua cuộc, Trần Cận thực sự kinh ngạc, nhất thời cũng lâm vào trạng thái thần kinh giao chiến.

=====

## Chương 16

“Cậu quả là thú vị.” Fiennes nghiêng đầu cắn vành tai hắn, hại đương sự ngẩn mặt ngây đơ một chỗ, đợi đến khi sực tỉnh, nạn nhân gào rú ngay tắp lự: “Nè!! Ông mà còn dám đánh lén, tôi trở mặt cho coi!!”

Phản đối vô ích, giương nanh múa vuốt với một số đối tượng xem ra không xi nhê, đối phương không những không có vẻ gì định buông ra, trái lại còn ôm rịt lấy hắn chặt hơn: “Tôi thấy cậu căn bản không hề suy nghĩ nghiêm túc về lời nói của tôi.”

“Đó mà là lời của một gã bình thường hả? Tôi từ chối tâm tình nghĩ ngợi với một lão sếp khủng điên kỳ cục!”

“Tôi chưa bao giờ nghiêm túc đến vậy đâu.” Đương nhiên, hắn sẽ không tiết lộ luôn rằng mình đã nghiêm-túc đến mức vừa xong phải đi ra ngoài hút mấy điếu thuốc thư giãn.

Tốn thêm một phen quấy đạp chặt vật nữa của Trần Cận, khoảng cách giữa đôi bên cuối cùng cũng được giữ ở mức tạm tạm an toàn: “Được lắm, đã vậy tôi nói thẳng... có gì anh cứ phải vờn tôi kiểu này hả?”

“Tôi vờn cậu?”

À được, ông muốn nghe thì thẳng này nói toẹt cho nghe, nói cho ông ói ra thì thôi! “Anh không tiết lộ với tôi trình tự kế hoạch hành động, còn hăm hờ thả tôi ra trước mặt mấy gã khốn kia dạng tự khoe khoang đầu óc, Tường Long với Ve Gió, tôi căn bản không biết đâu địch đâu ta, lại còn bọn đặc công ngầm bảo vệ chúng ta! Đừng xem

tôi như thằng ngu, tất cả trò này đều do anh thao túng, không phải hả?!”

“Cậu rất thông minh, có điều thông minh hơi quá...” Đôi con ngươi Fiennes đột nhiên trầm lạnh, ánh nhìn quét qua Trần Cận, hại sống lưng hắn một phen lạnh toát, “Nếu chỉ cần một con rối để sai bảo, chắc chắn tôi đã không chọn cậu.”

“Ý anh là, tôi đây còn chán vạn đất tung hoành chứ gì?” Hắn hừ mũi một câu.

“Trừ khi cậu muốn rút sớm khỏi trò chơi.”

“Tôi còn chưa ngu đến mức tự chuốc vạ vào thân.”

“Vậy thì tốt.” Ánh mắt đã ấm áp hơn chút chút, “Tôi phải nhắc nhở cậu: nhớ lấy vị trí của mình, cậu hiện giờ chỉ nên nghe theo mệnh lệnh, chứ không phải hỏi vì sao.”

“Không hù dọa được tôi bằng mấy lời cảnh cáo mập mờ ấy đâu, bất kể đối phương là ai, thấy đúng thì tôi làm.” Trần Cận rõ là mịch lòng, chực quay lưng bỏ về phòng.

Ngay lúc ấy, bóng đèn trên đầu đột ngột chớp tắt, nhấp nháy không ngừng, hệ thống điện bắt đầu có dấu hiệu không ổn, ngay lập tức Trần Cận lao về phía Fiennes, một tay kéo hắn đẩy ra sau sofa, dùng cả thân mình che chắn phía trước, như một con chim ưng cảnh giác, lia mắt nhìn tứ phía, dỏng tai nghe ngóng: “Có kẻ giờ trò?”

Fiennes thuận thế từ phía sau vòng tay ôm lấy thắt lưng Trần Cận, tựa đầu lên vai hắn, thấp giọng nói: “Không phải, chỉ là cắt điện thôi, hai ba tiếng đồng hồ là cùng.”



“Anh chắc chứ?”

“Tôi hiểu tòa nhà cũ kĩ này không kém cậu đâu.” Hấn khẽ cười trong bóng tối, “Dưới lầu có máy phát điện, cậu có thể chọn đi ngủ, hoặc xuống bảo bọn họ chạy máy phát.”

“Đương nhiên phải có điện, tôi còn muốn tắm!” Dám phá hoại đại sự của người ta! Thẳng tay ẩy đồ vướng víu sau lưng ra, hấn xằng xái xuống lầu, sai Đại Lý đi chạy máy, bỏ lại một mình Fiennes đứng cười khổ với vòng tay thoáng cái đã trống trơn, chà xem ra đụng trúng đối thủ rồi, thật chưa bao giờ bị lờ đi ngon lành vậy, thậm chí còn bị liệt luôn vào hàng cho-qua-khỏi-suy-nghĩ.

Đâu ai biết ngày hôm đó, đôi bên cùng ôm một bụng tính toán, thật hiếm khi được thức trắng nguyên đêm.

Sáng sớm hôm sau, Michael cực kỳ không được hoan nghênh, đúng giờ có mặt, Trần Cận vừa hai mắt thâm quầng lết ra khỏi phòng, chưa gì đã đụng trúng ông anh mặt cá gỗ thành ra bao nhiêu uất ức được thể ngùn ngụt dâng trào.

“Tám giờ đã mò mặt đến! Bộ ông cấp cấp đi mài quần hử?!”

“Nếu không phải mệnh lệnh của Andre, đừng hòng sáng sớm tao đến đây chịu tội.” Đã học được bài trả treo.

“Ờ được lắm, này là lần thứ hai chúng ta đồng cảm tưởng từ khi quen biết à nha, coi như bước đầu ăn ý, có triển vọng a” Đàng hoàng ngồi xuống ghế, “Nói lẹ đi, ráng rút ngắn hết sức thời gian chúng ta hợp tác, bằng không, dễ sinh chuyện này nọ à”

“Tao hoàn toàn đồng ý.” Michael rút một bộ bài từ trong túi áo, “Biết đánh bạc không?”

“Tạm tạm. Xì dách, xập xám, bài brit hay giật xèng?”

“Biết chơi là được, sắp tới sẽ sắp xếp cho chú mày vào sòng bạc tiếp cận San Lệ Tô.”

“Tiền thua ai chịu?” Câu này hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, người biết căn cơ đương nhiên phải khác

Michael trợn mắt nhìn Trần Cận như quái vật, rớt cuộc bày ra cái mặt rầu đời vì dạy không nên con nít: “Mày...”

“Không phải ông anh chịu chớ? Vậy thì tôi ngại lắm à”

Rớt cuộc cũng thờ ra được một câu trợn vện: “Cấp trên sẽ chịu.”

“Đã bảo mà”

“Andre luôn là thượng khách của sòng bạc Monte Carlo, nếu thấy cần thì chú mày có thể học hỏi ngài.”

“Ra hẳn là con bạc thứ xịn a, ai mà ngờ chớ” Ra vẻ thầy đồ chẹp miệng lắc đầu, “Ba phần khôn bảy phần may thôi, tôi chẳng tin hẳn thắng cả đời được.”

“Tới khi thua trắng thật, mày sẽ không nói vậy đâu.”

“Chưa xông trận đã chọc ngoáy tinh thần chiến sĩ, ông là thể loại quân sư tệt lậu gì a?”

“Mày...” Từ này giờ đã ngấm nhiên nằm chực ngay cửa miệng Michael.

Rốt cuộc dưới sự kiên trì giảng giải, dụ dỗ của Trần Cận, Ve Gió đại nhân đã hạ quyết tâm dẹp qua thù cũ, thể hiện đúng điệu phong thái đĩnh đạc mẫu mực, trình bày một lèo chi tiết trình tự hành động... tĩ mĩ đến mức Trần Cận nghe một hồi da đầu tê rần, tứ chi xuôi xì, không những cờ bạc bịp bợm, đánh cướp, chôm chia, lại còn đòi hấn khéo léo quyến rũ con mồi nhiệm vụ kỳ này gian khổ a...

Khi Fiennes từ trong phòng đi ra, vừa lúc gặp đúng cảnh Michael vô tới cao trào rao giảng, trông bộ dạng khổ sở của Trần Cận, hấn nén cười hỏi: “Có kết quả chứ?”

“Hiệu quả bước đầu.” Trần Cận chớp chớp mắt đầy giả tạo với Fiennes.

Đợi đến khi toàn bộ những điểm quan trọng cần chú ý được trình bày xong, chàng đẹp trai đã triệt để rơi vào tình trạng cừ non nằm trên thớt...

“San Lê Tô là kẻ sành sỏi, cô ta có thể liếc mắt qua tay áo, ống quần đã đoán rành chú mày đáng giá bao nhiêu, cần chú ý từng chi tiết.” Michael rõ là không yên tâm, vô cùng gà mẹ nhảy tới nhảy lui, rốt cuộc còn quay qua cầu cứu sếp lớn, “Andre... có cần mời cố vấn hình tượng không?”

“Ông hơi bị quá thể rồi nha!?” Trần Cận mích lòng thiệt tình, “Thẩm mỹ của thằng này kém cỏi vậy hả?” Đây không nói là minh tinh New York thì thôi, minh tinh Phố Miếu đã nhằm nhò gì

Michael thiếu chút nữa trợn trắng mắt, thờ hất một cái không mấy lạc quan: “Ngày mốt hành động, tuyệt đối theo kế hoạch mà làm.”

Đang chuẩn bị đứng dậy chào đi về, Fiennes đã lên tiếng: “Anh ở lại một chút, ra ngoài cùng chúng tôi.”

“Làm gì?” Nghe chuyện ra ngoài công cán, Trần Cận hẳn nhiên là kẻ mẫn cảm nhất.

“Tới trung tâm mua sắm.”

”A!” Vô cùng bất mãn, bất mãn là quá phải, này lại có trò gì đây? Cùng đàn ông đi mua sắm? Chuyện vô lý lẽ nó cũng vừa vừa thôi chớ, Trần Cận quả nhiên nhiệt tình đề cử: “Ba thứ chuyện này sao phiền Fi đại gia được chớ, tôi thấy cứ để ông anh mặt cá gỗ đi là tốt rồi”

“Mày...” Michael thêm một bận nói không nên lời.

Vậy mà Fiennes đại gia đã thân nhiên quay lưng ra mở cửa: “Đi thôi.” tuyền một bộ dạng khỏi nói lời thôi, hại hai kẻ còn lại trong phòng chán ngán hết nước.

Cứ như vậy, ba gã đàn ông cao lớn phăm phăm bước vào khu Pacific, Fiennes đeo kính mát màu trà, lại thêm Trần Cận trong cái áo sơ mi đỏ chói lọi, Michael nguyên quả tóc vàng kim, cảnh tượng này thật đủ hoành tráng, khiến dân tình trên phố nhất loạt lờ bước đứng nhìn, bọn họ thật in chang... bò tót mới về vườn thú, tận tình phục vụ các quý cô thời thượng ngó nghiêng nghiền ngẫm.

Fiennes dẫn đầu thẳng tiến khu thời trang cao cấp, nàng phục vụ lượn qua lượn lại, nhiệt tình thôi rồi, mà không nói không rằng, Fiennes thành thạo gỡ xuống mấy bộ Burberry và HugoBoss, tùy ý phối hợp rồi đưa luôn cho Trần Cận, đối phương cúi xuống nhìn nhìn, ờ coi như hẳn còn có lương tâm, không lựa màu đen.

Nàng phục vụ tỏ ý mời Trần Cận vào thử đồ, Fiennes quay lại dặn Michael đứng gác bên ngoài rồi cũng đẩy cửa vào theo. Trần Cận

kinh ngạc quay đầu lại: “Anh vào đây làm gì?”

“Muốn xem bộ dạng cậu mặc đồ tôi chọn.”

“Anh biến thái a.” Trần Cận cười mắng, quay đi coi như không thấy, bắt đầu cởi áo sơ mi, khoác bộ đồ mới vào, hẳn cũng biết giá trị mớ quần áo này, thành ra không phối hợp cũng không được.

Fiennes trông bộ dạng tinh rụi của hắn, đột nhiên nảy ý đùa dai, liền xáp tới sau lưng Trần Cận, hai tay thoáng cái đã lần mò quanh thắt lưng hắn, tùy tiện xốc vạt áo lên, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve trên cơ bụng duyên dáng của Trần Cận, hại hắn hoảng hồn hớp một ngụm khí lạnh, quay phắt lại trừng mắt với kẻ thủ ác: “Còn làm trò là tôi khùng lên thật đấy!!”

Ai biết đối phương không những không bị dọa, lại càng làm càn ôm ghì đầu hắn, cưỡng hôn nhiệt tình quen thuộc sánh ngang màn dạo đầu nóng bỏng, trong khi Fiennes chỉ cảm thấy nhiệt độ toàn thân đột ngột bốc cao, kìm không nổi đẩy ép đối phương vào tường, hông công kích mãnh liệt hơn nữa... Trần Cận một bên cựa quậy muốn ngăn chặn tình thế tồi tệ thêm, một bên còn bận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, luống cuống phân tâm, hại hắn liên tục thất thủ, hôn qua hôn lại một hồi cứ nhiên lại có chút cảm giác, mà càng vùng vẫy tâm trí càng rối bòng bong. Lấy lui làm tiến, hắn cũng ôm siết lại Fiennes, rồi cố sức trượt môi xuống, cho đến khi gục trán xuống bờ vai hắn ta, mới dám thở hổn hển đình chiến.

“Con mẹ nó, ông...” Trần Cận ngẩng phắt lên nhìn thẳng vào mắt Fiennes, nhất thời cũng kinh hoàng, chỉ thấy ngùn ngụt dã tâm lẫn dục vọng, thiêu đốt đến mức hắn không còn đường lẩn tránh. “Đi ra.” hắn bất đắc dĩ gằn giọng đuổi người.

Chẳng ngờ giữa lúc ấy, Fiennes quả thật ngoan ngoãn đẩy cửa bỏ ra

ngoài, không hề giờ trò gì thêm, bằng không, Trần Cận thực sự không biết mình và hẳn sẽ còn làm ra hành động đáng sợ gì.

Hùng hổ ra khỏi phòng thử đồ, vẫn mặc nguyên bộ chọi lợi lúc đầu, thô lỗ quẳng mớ quần áo mới cho Michael đang không hiểu mô tê gì cả, rồi chẳng buồn quay lại cứ thế ùng ùng bỏ đi.

“Rốt cuộc là nó muốn gì?!” Michael uất ức kêu.

“Mua hết chỗ này đi.” Fiennes bảo đàn em vào thanh toán, còn hẳn lập tức đuổi theo Trần Cận.

“Giận dữ cái gì?” Đợi đến khi chặn đầu được hẳn, Fiennes mới nghiêm túc hỏi.

“Cái gì hả? Anh hỏi tôi cái gì hả?!” Trần Cận thật cảm thấy như đụng trúng quái vật hành tinh khác.

“Tôi hôn cậu, cậu thấy dễ chịu, vì thế mà cậu nổi giận?” Câu hỏi thẳng thừng, quả nhiên... sắc bén.

“A ha! Ý của anh là, tôi còn nên vái cảm ơn trời đã ban cho mình một gã tình nhân vạn năng, lắm tiền lắm quyền, vừa bảnh bao lại còn giỏi hôn hít chứ gì?! Shit! Tôi thật không hiểu chúng ta đang làm trò gì nữa rồi!” Trần Cận đã sát nút bùng nổ, tuyền một bộ dạng “tôi nhin ông quá lắm rồi”

“Nếu cậu thực sự không hề định đáp lại, vậy căn bản chẳng cần bực bội, tôi nói muốn cậu trở thành tình nhân của tôi, cũng không phải nói chơi, Andre Fiennes này không bao giờ là một kẻ tùy tiện đùa cợt.”

“Vậy là anh nghĩ anh vĩ đại cao thượng, dũng cảm thừa nhận... tình yêu hả? Ừa, bỏ lỗi giùm tôi ví von hơi mắc ói.” Trần Cận cố sức thúc

mạnh Fiennes đang đứng ngay sát cạnh hắn, “Dẹp đi đại ca, tôi cần bản không hiểu anh suy nghĩ cái gì!”

“Cậu muốn thế nào mới vừa ý đây?”

“Tránh ra, đừng động vào tôi.” Trần Cận mặt mày cau có ra sức rảo chân đi trước, “Anh không để tôi yên một lát được hả? Cắc có gì thằng này lại xui xẻo vậy không biết!”

“Xui xẻo? Cậu cho gặp gỡ tôi là xui xẻo?” Fiennes cũng bất chấp tình thế, vung tay ghìm cái tên không sao tóm được kia lại.

“Không buông ra, tôi đập anh đấy!” Hai mắt hừng hực cảnh cáo, rõ không phải nói suông.

“Cậu đánh không lại tôi.”

“Muốn thử luôn không?”

Tách! Ánh đèn flash chớp loáng, tình thế bưng bưng phần nộ đột ngột đông cứng giữa cao trào.

Dư âm lập tức phát tác, Trần Cận hung dữ trừng trừng quay lại nhìn kẻ đa sự tay còn đang cầm máy ảnh, ngoắc ngoắc ngón tay: “Thằng kia! Qua đây!”

Tên kia đã tính bỏ chạy, nhưng khiếp hãi khí thế của hai gã đàn ông trước mắt, chân cẳng thành ra không nhúc nhích được nửa bước, rớt cuộc run rẩy hỏi: “Là Trần tiên sinh phải không ạ?”

Fiennes âm trầm chăm chú nhìn hắn ta, Trần Cận thì theo thói quen nheo mắt đánh giá đối phương, sau khi xác định chưa từng ghi sổ gã này trong trí nhớ, hắn đã hiểu ra phần nào cơ sự, liền chìa tay quăng

cho hẳn một ánh mắt “biết điều một chút”: “Đưa máy ảnh đây.”

“Muốn... làm gì?” Vội vàng ôm rịt lấy cái máy, giọng còn run tợn hơn.

=====



# Chương 17

Đến đây Trần Cận đột nhiên đổi giọng ngọt ngào: “Chú em ở đâu ra nhỉ?”

“A?” Tên nhỏ thó rợn cả người, lưng rịn rịn mồ hôi lạnh, đã biết kẻ trước mặt nổi danh “quý ông thành đạt hấp dẫn nhất trong giới xã giao”, nhưng vừa xong thấy anh ta xuất hiện giữa nơi công cộng trong bộ dạng quá sức khác thường này, hấn vẫn kìm lòng không đậu vội vàng giơ máy ảnh lên chụp, ai ngờ đâu giờ lại bị anh ta xài nụ cười “ác ma một cách hồn nhiên” mà nhìn sao cũng ra là lời phỉnh phờ này để ép mình tự cung khai lý lịch, bữa nay không chừng đập trúng người cực-kỳ-không-nên đụng chạm mất rồi.

“Nói tôi nghe coi nào, tôi không nói ai biết đâu mà” Ông trời ơi, anh ta lại còn nháy mắt với hấn!!

Vì tương lai còn bao vụ phỏng vấn viết bài không thể tránh được, mà cũng để khỏi đắc tội đối tượng vốn không thể đắc tội, hấn rút cuộc đành đánh liều (tuy “quý ông thành đạt” này một phút trước đã tự đập đổ hình tượng lịch lãm sáng chói trong lòng hấn): “Tôi là... John, phóng viên chuyên mục của “Thời báo Tài Chính”, xin được giúp đỡ, vừa rồi tôi chỉ...”

Trần Cận cười cười ngắt lời đối phương: “A? “Thời báo Tài Chính” kỳ này cũng có trang giải trí nữa sao? Vậy hay à nha, tương lai xán lạn nha” Lời nghe sao cũng thấy mát mẻ, còn ngấm ngấm ý tức tối.

“Trần tiên sinh, vừa rồi thật có lỗi, không phải tôi định quấy rầy ngài đâu, chỉ là muốn chụp mấy bức ảnh đời thường của ngài thôi, để đọc

giả được thêm hiểu biết...”

“Phụ huynh chú em bộ không dạy đã làm trò lén lút thì cấm được mở miệng cãi lý sao?” Thấy đối phương nhất thời ngây mặt nhìn lại mình, Trần Cận đành chình đốn tinh thần, lười biếng lê bước lại, nhằm ngay lúc cậu em còn chưa kịp hoàn hồn, nhanh như chớp giật lấy đồ nghề phạm tội hắn ta đang ôm rịt trước ngực kể ra thì cũng có chút thiếu tinh thần thượng võ, nhưng vì mục tiêu bảo vệ đời tư và bình yên xã hội, lâu lâu vẫn phải xài đến vài chiêu hù dọa con nít.

“Trần tiên sinh, đừng xúc động... có chuyện gì từ từ nói.” Xem chừng đang tính nhào tới giật lại.

“Xúc động? Bộ có hả?” Trần Cận chiếm ưu thế chiều cao hơn hẳn, hấn vung tay, dễ dàng tránh được, bắt đầu bật màn hình cái máy kỹ thuật số, coi lướt mớ hình mới chụp, tự nhiên quay lại nhếch mép với Fiennes, cười rất chi dễ dãi, “Xóa đi kể cũng tiếc a, thiệt tình là tôi ăn ảnh quá xá”

Thật hiếm có dịp Fiennes cũng nhấn nại hết nổi, hấn không hề định để tên kia nhận ra cả mình, liền sấn tới giật lấy máy ảnh trong tay Trần Cận, giữa tiếng la thất thanh của cả hai nhân vật còn lại, nhanh chóng ấn “Delete”, chấm dứt gọn gàng cuộc giằng co.

Nhìn hấn thản nhiên trả máy ảnh cho cậu em phóng viên, Trần Cận bắt đầu cự nự: “Đó là tấm hình chụp chung đầu tiên của tôi với anh à, vậy mà anh nỡ xuống tay cho được.”

“Nếu muốn chụp hình, về rồi sẽ chụp đủ với cậu, quay DV luôn cũng được.”

Bụng dạ Trần Cận một phen lạnh toát, cứ nghĩ cái DV kia có thể là loại phim ảnh kinh dị gì, hấn vội vàng xua tay: “Thôi bỏ đi, khỏi khách

sáo mà, tôi tiện miệng chút xíu thôi a” Lại lia mắt về phía gã chụp hình, khí thế không kém gì ban nãy, “Nè nè, biến lẹ đi, cấm có rỗi việc xách máy đi quấy rối trật tự trị an nữa!”

Cậu em bụng dạ ấm ức vô vàn, chẳng qua là nghĩ: nếu để công chúng biết cái gã này là đồ hai mặt, không hiểu bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào, đúng là không mắt thấy thì không thể tưởng được, đời kì diệu thật.

Ngay lúc ấy, Fiennes đột nhiên quàng vai Trần Cận, ra sức kéo hẳn rời xa hiện trường, Trần Cận còn chưa kịp mở miệng la ó, giọng lạnh như đá đã lọt vào tai, đại để xêm xêm 0 độ C: “Tôi thấy chúng ta cần về phân tích kĩ càng lại tình hình.”

Trách nào cứ bảo chơi với vua như chơi với hổ, hầu hạ đại gia này đến mệt, tự hẳn còn chưa hiểu trời trăng gì, người ta đã có lòng định tội giùm: “Ờ hay, đâu làm sao nào? Ở Hồng Kông tôi nổi tiếng thế đấy, hẳn nhận ra tôi, không nhận ra anh, rồi anh tị nạnh hờ? Này sao anh hẹp hòi thế nhỉ...”

Fiennes lúc này đã cúi xuống nhấn nút liên lạc trên đồng hồ đeo tay: “Michael, về nhà trọ ngay, kế hoạch thay đổi.”

“Lại đổi nữa?!” Trần Cận đối với trò tự tiện sắp đặt của Fi đại gia quả nhiên hận thấu xương, “Anh cứ đổi tới đổi lui vậy, bọn này cấp dưới chạy theo trầy trật lắ lắ ấy, thật không biết thông cảm cho nhau chút nào.”

Suốt dọc đường, thầy kệ Trần Cận ồn ào thét lác những gì, Fiennes mặc nhiên không hé nửa lời, rốt cuộc hại hẳn ức nghẹn họng thì thôi...

Lao ào vào nhà như gió lốc, đủ mặt cả Michael, đại ca mới chất vấn

với bộ mặt âm trầm: “Sao tôi không biết cậu nổi tiếng đến mức người qua đường cũng nhận ra nhỉ?”

Tự ông nhà quê mù mờ, còn trách ai “Ừ thì... cho phép tôi trình bày ngắn gọn thế này...”

Có điều Fiennes đã rõ tình hình từ sớm: “Họ xem cậu là Trần Thạc, mới nhìn thoáng qua họ đã nhận ra mặt cậu, cậu thấy chuyện này rất hay à?”

Tên nào đó vẫn tỉnh rụi: “Wow, hóa ra đúng là anh không ngốc thiệt, cả thằng em tôi cũng biết nữa, nó nổi tiếng thiệt nha, không uống thằng nhỏ có bộ dạng đẹp trai in như tôi.”

Mặt mày Michael bắt đầu quạu quọ: “Cái gì? Thế... Andre, thế rốt cuộc có chuyện gì rồi?”

“Thì cứ để tôi giải thích chút đã nào.” Trần Cận lần này anh dũng đứng ra gánh trách nhiệm, hành động tuyệt đối sáng suốt, “Trần Thạc là em song sinh của tôi, bất quá nó cũng hơi thiệt, ra đời trễ hơn tôi 15 phút đồng hồ, thành ra phải gọi tôi một tiếng anh hai, cơ mà chẳng mấy khi nó chịu gọi. Nó là phó chủ tịch, tổng giám đốc tập đoàn Trụ Phong, năng lực xuất chúng, đào hoa thôi rồi... Ờ không, hào hoa phong độ, già trẻ đều ưa, còn nắm quyền ra trò ở Trụ Phong, nó coi vậy mà là ngôi sao sáng chói trong giới doanh nhân Hồng Kông hồi này đó, ra vô các loại hội hè đình đám như cá gộp nước, cơ mà đã là em út của Trần Cận này, xuất sắc vậy cũng chẳng lạ”

Michael nghe đến há hốc miệng, rốt cuộc lại quay sang trông ngóng phản ứng của đại ca: “Andre, liệu có phải đụng trúng rắc rối lớn rồi không?”

“Không sai, còn là rắc rối trúng mục tiêu nữa kia.” Hiếm hoi lắm

Fiennes mới đành buông một câu bi quan như vậy, vừa nói vừa nhìn chăm chăm đầu sỏ tội ác.

“Tại mấy người điều tra trót quớt chứ bộ? Làm sao trách tôi không khai báo lý lịch từ đầu được!”

Giọng điệu Fiennes đã lại bình thản và đầy quyền uy: “Chúng tôi đương nhiên biết rõ chuyện em trai cậu, có điều tôi đã đánh giá thấp sự ưa chuộng của báo chí với cậu ta, nếu cậu ta nổi tiếng đến mức đi đường cũng có thể bị nhận ra, vậy cậu nói xem, để cậu làm nhiệm vụ này, khả năng không bại lộ thân phận được bao nhiêu?”

“Tôi nghĩ còn có một cách này, không biết có khả thi không?” Michael đột ngột lên tiếng.

“Nói đi.”

“Để Leslie đóng vai em trai nó đi, không chừng một bước đánh trúng mục tiêu thật.”

“Hả?!” Trần Cận đến giờ mới sực tỉnh, hét toáng lên, “Ông bảo tôi mượn danh Trần Thạc rồi lảng xảng đi bịp thiên hạ á?! Nó còn không từ mặt tôi luôn! Ông anh mắt cá gỗ này, bình thường trông ông hiền lành dễ dụ vậy, sao cứ lúc quan trọng ông lại nghĩ ra ba thứ tệ lậu thế hờ! Cứ vậy riết rồi có ngày ông thành tội phạm chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình người ta à nha!”

“Mày...” Michael lại bắt đầu thấy huyết áp mình vọt bất tử.

Lúc này, một câu của Fiennes vang lên ngang bằng sấm sét giữa trời quang, tức khắc xuyên thẳng vô tinh thần vốn đã quá sức yếu đuối của Trần Cận: “Tôi thấy hoàn toàn có thể thực hiện được.”

“Ha ha ha...” Michael bất ngờ san bằng được tỉ số, thành ra đắc ý đến quên trời đất, ai bảo hẳn “Ve Gió” đường đường lại bị thằng nhãi nào đó chèn lên ép xuống, giờ này cũng khó mà không thông cảm cho tâm tình phờ phới của hẳn.

Câu tiếp theo của Fiennes giáng thêm một đòn, cũng coi như đập tan nát ý chí chống trả kiên cường của Trần Cận: “Lùi kế hoạch lại ba ngày, tôi cần biết tóm lại cậu hiểu rõ em trai cậu đến mức nào, một khi bắt tay thực hiện, tuyệt đối không thể sai lầm. Cậu chắc chắn không?”

“Ừ thì... tôi gọi thương lượng với Trần Thạc đã, để nó biết tôi tha lỗi hình tượng của nó đi bồi bác, kiểu gì nó cũng giết sống tôi Ai da, lại còn cái thằng Trịnh Diệu Dương đó nữa... lằng nhằng lắm.” Lời qua tiếng lại dài dòng, thực ra tóm gọn là... không chắc chắn gì hết.

Thấy Trần Cận vừa nhắc đến em út đã lẩn ba lẩn bốn, bụng dạ Michael càng thêm sung sướng: “Đại ca, vậy bao giờ bắt đầu?”

“Sớm thôi.”

Trần Cận đặt mông ngồi xuống sofa, rõ bộ dạng chống đối xuôi xị. Hẳn rất hiếm khi giữ bình tĩnh được thế này, hết ngó trần nhà lại liếc bàn trà, ngấm chán thì quay qua lờ mắt lờm hai tên đang bức hẳn phạm tội kia, chỉ thấy tiền đồ sao mà tăm tối. Thân hẳn vốn không sợ trời đất, mà chỉ kiêng dè độc nhất có thằng em ấy thôi, ngày trước lẩn lộn phố tối, hai anh em hẳn có từng đóng giả lẫn nhau, nhưng vụ đó quá lắm cũng chỉ là mảnh thoát thân, để người ta soi đèn nghiên ngẫm thì qua mặt sao được, phong cách hai người bọn hẳn thực tình một trời một vực a

“Liệu có thể... bỏ kế hoạch này được không?”

“Khó khăn lắm mới kiếm được một ý hay ho, bỏ hả, bây giờ bỏ mà được hả?” Michael thừa lúc cháy nhà nhảy vô hôi của.

“Nói xem, cậu hiểu em trai cậu đến mức nào?” Fiennes ngồi nghiêm trang, chính thức bắt đầu thẩm vấn.

Trần Cận thở dài cam chịu: “Ngoài bộ dạng đẹp trai phong độ giống nhau, xin lỗi, chúng tôi chẳng có điểm nào chung hết. Vốn cũng từng thử lôi kéo nó vào Hào Môn, nhưng nó căn bản không hứng thú.”  
Trông hai cái mặt “mời tự nhiên nói tiếp” trước mắt, hắn đành cắn răng tiếp tục, “Nó ngoài mỗi vụ dây vô thằng Trịnh Diệu Dương thì có hơi trật chìa chút xíu, còn những mặt khác đều rất... hoàn hảo. Ngại quá ông anh mặt cá gỗ à, tôi xài từ này với người không hoàn hảo mấy như ông anh thì hơi đụng chạm thiệt, cơ mà có sếp ở đây, tôi buộc phải nói thật thà thôi”

“Mày...” Tao chọc ngoáy mày chỗ nào chứ hả?! Thằng nhãi ranh này!

“Tôi muốn cậu dùng danh nghĩa Trần Thạc tiếp cận San Lệ Tô, sau đó tách xa khỏi cô ta ngay khi thích hợp, đủ để cô ta có ấn tượng sâu sắc với cậu, cậu cần nghĩ cách khiến cô ta tin tưởng, tỏ ra hứng thú với hàng trong tay cô ta, nếu thành công, cô ta sẽ để lộ vài đầu mối cho cậu, vì cô ta tin vào tài lực của cậu, đó là trong trường hợp cậu thật sự là Trần Thạc.”

Mia mai thật.

“Chậc... Thì cứ để tôi gọi cho Trần Thạc trước đã, mấy người... chờ chút đi.” Số cũ không biết còn xài không nữa, thằng nhỏ này khó kiếm y như tụi đặc công vậy, chờ đến khi đầu dây bên kia nhắc máy, giọng nói quen thuộc lọt vào tai, tâm tình Trần Cận mới phấn chấn nổi, “Trần Thạc, vẫn ở Mỹ hả cưng?” Tuyên bố đang ở Pháp chẳng qua để che mắt người ngoài, Trần Cận cũng có chút kinh nghiệm với

lối hành xử này.

“Ừm. Có việc gì?” Giọng điệu đối phương rõ là không ưa dài dòng, đúng kiểu Trần Thạc.

“Có việc mới kiếm bây được hở? Thật chẳng nề mặt nhau gì hết” Rõ ràng có việc, còn nói láo.

“Mười phút nữa em phải họp với đại biểu Thành Nghiệp, anh nói ngắn gọn đi thì hơn.”

“Họ Trịnh sao rồi?” Giả bộ đưa đẩy lèo lái.

“Cậu ấy rất khỏe.” Im lặng, không nói thêm gì nữa, chờ Trần Cận vào thẳng chuyện chính.

Ai, thật mất hứng, “Anh có chút phiền phức, cần mượn thân phận của cậu đi gạt vài người, không vấn đề gì chứ?” Đủ thẳng thắn, tuyệt không vòng vo chút nào.

“Nếu báo cáo hàng tháng của Trụ Phong có một chữ nào nhắc đến thói xấu của anh, nhất định em sẽ tìm anh tính sổ.” Thực tế dữ a, “Cũng đừng có để mặt mũi em chường lên bất cứ phương tiện truyền thông nào, bằng không anh sẽ khó coi đấy.”

Biết hẳn kể chuyện cũ nên đồng ý, Trần Cận vẫn thoáng ngẩn người, bất quá thú thật, giờ hẳn vui buồn lẫn lộn. Xem ra hẳn vì họ Trịnh mà chịu tội, thẳng em cũng biết ơn lắm, “OK, yên chí đi, thiệt không hổ là Thạc Thạc cưng yêu của anh a, chừng nào gặp nhất định sẽ hôn cưng một cái, bye bye”

Phòng chừng đầu dây bên kia đã rụng da gà lả tả: “Đừng có làm mất mặt em đấy, không thì anh liệu hồn, coi như em đền đáp anh việc lần



trước.”

“Hình tượng quý ông hấp dẫn chói lọi của cứng thép thía lòng người lắm, anh đâu nỡ tùy tiện phá hoại chớ, mà hể thằng nhỏ Trịnh kia hại cậu khó chịu, cậu nhớ phải qua đây dựa dẫm anh à...”

Cạch... Đầu dây bên kia thẳng tay cúp máy.

Vừa quay đầu lại, thấy hai cái mặt ngập tràn ngờ vực, hẳn lại cười hắc hắc: “Cậu em Trần Thạc của tôi đó, cá tính cực kỳ, có dịp sẽ cho mấy người gặp chơi”

“Michael, ngày mai tôi sẽ báo sơ bộ kế hoạch mới cho anh.” Fiennes vừa để Michael ra về, vừa nhanh tay tóm được cái tên đang chuẩn bị chuồn vào phòng tắm, “Nếu tôi hợp tác với em trai cậu, không chừng sẽ đỡ vất vả hơn nhiều.”

“Vất vả? Hợp tác với tôi mà anh mệt dữ vậy hả? Mà sao tôi nhìn không ra nhờ?” Trần Cận cười cười lấp liếm bầu không khí đang có xu hướng rất không lành mạnh, “Đúng ra anh nên thấy may mắn mới phải, nếu đổi là Trần Thạc, đảm bảo anh... ờ mà đừng chạm tự ái anh quá nên thôi tôi khỏi nói nữa, cơ mà tóm lại, tôi hiền lành dễ thương hơn nó nhiều”

“Thật sao? Quan hệ mập mờ giữa cậu ta và Trịnh Diệu Dương chủ tịch Trụ Phong, cậu không phải không biết đấy chứ?” Fiennes sẵn thêm một bước, ép Trần Cận tì lưng trên cánh cửa phòng tắm, một tay áp lên má hẳn, “Lần trước cậu liêu lĩnh điều quân của phân bộ khác, cũng là vì bọn họ hả?”

=====

## Chương 18

“Anh đã thông minh quá rồi mà, cứ bắt người ta khen hoài vậy” Thấy đối phương có vẻ quyết tâm truy hỏi đến cùng, Trần Cận cũng hơi hoảng, “Tôi đã chịu tội vì vụ đó rồi nghe, anh làm ơn đừng có nhay lại chuyện cũ được không?”

“Chịu tội? Cậu nói việc làm vạ sãi cho tôi... là hình phạt với cậu?”

“Ê... không có a, anh cả nghĩ rồi” Đành là hấn cũng có chút chút ý như vậy, cơ mà thiệt tình chỉ chút chút thôi. Nè nè! Không đừng ông dí sát rạt vô người ta làm gì đó?!

“Cậu nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi.”

Fiennes đột nhiên nghiêm túc lại, “Để kẻ khác không thể mượn cớ nhắc lại chuyện cũ.”

“Nghe anh nói kiểu ấy không khéo tôi lại hiểu thành anh đang tính giúp tôi.” Trần Cận lắc đầu cười khế, “Tôi không nghĩ thông cảm cho đàn em là truyền thống của Hào Môn đâu, hay ông anh là ngoại lệ?”

“Nếu cậu làm không được, tôi thật khó mà giữ cậu lại bên tôi.”

Trần Cận đột nhiên vùng thoát khỏi Fiennes, vẻ bất cần hoàn toàn biến mất, hai mắt lấp lóe long lên, hấn hơi nhú mày nhìn đối phương: “Ý anh là muốn tôi đi theo anh? Cả sau khi kết thúc nhiệm vụ này? Không có chuyện ấy đâu!”

“Từ chối được tôi điều lên tổng bộ, cậu là người đầu tiên đấy.”

Đầu mày hấn càng nhú tí lại: “Giờ tôi còn trò gì chưa phải làm nữa đâu, vậy nên tôi không định cho anh một câu trả lời nào hết.”

“Cậu thực sự khiến tôi khó nghĩ đấy, rốt cuộc cậu muốn tôi phải xử trí với cậu thế nào, cậu mới vừa lòng đây?”

“Tôi có mượn ông xử tôi đâu, tự ông vợ vào chứ!” Khó có dịp hấn dẹp luôn hình tượng, vằn vò tóc, “Fi đại ca à, rốt cuộc thì anh muốn sao đây? Bộ tôi khiến anh sống chết muốn lòi về sai vật dữ vậy hả? Mắc gì anh cứ phải làm khó tôi vậy?!”

“Tôi đơn giản chỉ muốn sau khi kết thúc nhiệm vụ này, cậu có thể cùng tôi về Châu Âu.” Fiennes bình tĩnh quan sát cái tên đã bắt đầu gắt gỏng trước mặt, hấn không muốn vòng vo nữa, với hấn truy đuổi là bản năng, nhưng không phải mục đích.

“Ha, cuối cùng cũng nói trắng ra rồi, mẹ nó động cơ của ông ngay từ đầu đã có vấn đề! Chúc ông to hơn tôi, theo luật thì dĩ nhiên tôi phục tùng ông, nhưng không có chuyện chịu sai sử vô nguyên tắc đâu, tôi cũng có quyền từ chối chứ!”

“Trần Cận, rốt cuộc cậu bất mãn gì về tôi nào, cậu cứ nói thẳng đi.”

“Này thừa lắm rồi, nói mãi lợi lộc quái gì đâu.” Lát phải gọi điện kêu Đại Lý mang một phần bánh chapatti Ấn Độ lên, nuốt giận không no à, càng bực càng đói tợn.

Gã đàn ông cao lớn ngời ngời chẳng mấy khi gặp khó khăn đằng sau đột nhiên mở miệng tuyên bố một sự thật kinh hoàng bằng giọng điệu vừa nghiêm túc vừa hết sức tùy tiện: “Tôi có cảm tình với cậu, cậu... rất đặc biệt.”

“Anh cứ việc thích chiến hữu, thích láng giềng, hay đồ A, B gì gì

ngoài phố, ai cũng được, nhưng đừng có dây tôi vô, vì giữa chúng ta chẳng chung chạ cái gì hết.” Quay ngoắt một cái xúng gọi là tuyệt tình – tuyệt đẹp, né vội khỏi tầm mắt dọa người của gã nào đó.

Nếu ông trời đã lo Trần Cận hẳn rảnh quá thể, phải tổng bằng được cho hẳn ít nhiều phiền phức, thì cái gã đó và cả cái vụ vừa xong nhất quyết là sự kinh khủng nhất trên đời, đã vậy lại còn cực kỳ cực kỳ khó xử lý, hẳn không hề định suy xét xem thái độ của Fiennes đối với mình là sao, vì chính hẳn cũng chẳng biết tự mình đang đặt Fiennes ở đâu nữa, từ khi gã cứng đầu đó xuất hiện, đời hẳn thiệt không đâu vào đâu, mỗi chút mỗi bị hẳn ta chọc ngoáy quấy rối, trầm trọng nhất là vô số quyền lợi bị tước đoạt sạch sẽ, đến giờ gã đó lại còn trắng trợn đòi hẳn xong nhiệm vụ rồi phải theo hẳn ta luôn thể, thể chẳng bằng chết dí dẹt, khỏi ngoi lên luôn hả?! Ai cứ việc mừng húm phát điên đi, đảng nào được đích thân Andre Fiennes mở miệng mời mọc cũng chẳng dễ mà có đâu, nhưng với Trần Cận hẳn thì đừng hòng, hẳn còn phải phớt về New York hưởng thụ đời tự do đây

Đóng cửa phòng mình lại, tạm thời được cách ly khỏi cục phiền phức bự chẳng kia, quên luôn cả vụ kêu chapatti. Bắt đầu suy tính làm sao đối phó với San Lệ Tô, làm sao đừng không phạm vô điều kiện với Trần Thạc, mà A Địch với Tiểu Lệ liệu có nhớ hẳn quá thể mà gầy gơ xương không, cả Trình Hân mấy bữa nữa không nghe tin tức gì của hẳn rồi sẽ nghĩ sao nữa... Đương đứng ngồi không yên, máy nội bộ lại có tín hiệu, Trần Cận xuội xì bắt máy, bao nhiêu khí thế phùng phùng lên gân với Fiennes vừa xong đã bay biến sạch trơn.

“A Cận, Giang Uy đây.”

“Ờ...”

“Bây ấm ách gì đó, vừa bị ăn đòn hờ?”

“Uy ca, anh tử tế giùm coi, có chuyện nghiêm chỉnh thì nói lẹ đi.”

“Lại có ngày được bây giục nói chuyện nghiêm chỉnh nữa, vừa xong đúng là anh quên coi mặt trời có mọc lộn hướng không à”

“Cảnh cáo anh đó, giờ tôi không bực mình thường đâu.” Tuyên bố tình hình chiến sự hết sức căng thẳng.

Đã vậy, thì nói chuyện nghiêm chỉnh: “Anh tra được vài mối về Thôi Minh Long rồi.”

“Ờ?” đã có chút hứng thú, “Nói nghe coi nào.”

“Gã đó có dây mơ rễ má với Hào Môn.”

Trần Cận không phản ứng gì, vụ đó hẳn thì hẳn biết, còn xác minh qua rồi, hẳn hy vọng Giang Uy có thể cung cấp thông tin gì có ích hơn kia, giờ hẳn không đời nào muốn đi dò hỏi gì Fiennes nữa, biết thừa gã đó kín như bưng, chuyện bí mật còn lâu hẳn ta mới chịu nói.

Giang Uy tiếp tục: “Hình như hẳn ta từng phục vụ cho tổng bộ, tin này không chắc chính xác được mấy phần.”

“Tổng bộ?” Trần Cận nheo mắt, “Biết cụ thể hẳn làm việc cho ai không?”

“Vụ đó là cơ mật, không tra được.”

“Hẳn ta thoát ly Hào Môn rồi mới tự lập băng riêng.” Này hầu như đã khẳng định, “Sao hẳn làm được nhỉ?”

“Anh hiểu ý cậu, chuyện như vậy rất khó xảy ra ở Hào Môn, vụ này đặc biệt đây.” Giang Uy cũng có chút nghi hoặc, “Nếu chỉ mai danh

ẩn tích thì còn giải thích được, nhưng gã này lại còn đánh trống khua chiêng lập cả một băng Tường Long.”

Thậm chí dám ngang nhiên đối địch với đầu não Hào Môn, rõ ràng rất bất thường, “Anh chẳng bảo tôi còn gì, hậu thuẫn của gã đó rắn lắm.”

“Rắn cỡ nào mà chọi được cả tổ Trung Đông của Hào Môn?”

“Phần tử ly khai.” Trần Cận lẩm nhẩm mấy chữ, vừa ngẫm nghĩ vừa đi ra ban công, “Tôi nghĩ tôi biết đáp án rồi.”

“Hy vọng giúp được cậu, tuy anh không rõ giờ cậu dây gì tới Thôi Minh Long, nhưng A Cận a, anh phải nhắc cậu, gã này nguy hiểm đấy, trước khi biết rành rẽ tình hình của hắn, cậu không nên đi chằm ngòi nổ, trên đầu cậu còn các sếp kia kia.” Đây là lời chân tình anh em mới nói.

“Rồi, cảm ơn, đợi tôi... giải quyết xong bên này sẽ liên lạc với anh, anh cũng làm ăn cẩn thận đó.” Còn giờ đầu hắn sắp sửa nổ tung bành rồi, không dung vọc vào một mớ rắc rối.

Tình hình hiện giờ cơ bản đã rõ ràng: Fiennes thuộc cấp cao của tổ Trung Đông, Thôi Minh Long cũng từng đảm nhiệm một vị trí nào đó trong tổ chức, gián tiếp hoặc trực tiếp chịu sự chỉ đạo của Fiennes, bọn họ có giao tình nhất định sau này A Long bị trục xuất vì vi phạm luật lệ Hào Môn, lúc nguy cấp Fiennes lại không lên tiếng đỡ cho hắn, thành ra hắn ta ôm bụng thù hận, tìm tới nương tựa bọn ly khai Hào Môn rồi tự lập băng mới, vẫn lăm le tìm cách chống đối. Còn lý do khiến hiện giờ Fiennes kiêng dè A Long chắc có liên quan đến “hậu thuẫn” của hắn ta, hôm đó gã “hắn” mà bọn họ nhắc đến khi tranh cãi hắn là kẻ cầm đầu đang giấu mặt kia.

Thủ lĩnh nhóm ly khai chính là mục tiêu của kế hoạch lần này, đối phương vốn đang thông qua nhiều con đường nhiễu loạn trong ngoài Hào Môn, lần này lại thêm vụ trộm bảo vật quốc gia, khiến chính phủ bắt đầu chĩa mũi dùi vào Hào Môn, kết quả đã ép được lãnh đạo tối cao của Hào Môn ra mặt... tổng chỉ huy chiến dịch này là “Diệm”, một nhân vật mang đầy màu sắc thần bí huyền thoại, hẳn đang ở vị trí cực kỳ khiến người ta vọng tưởng, thao túng từng đường đi nước bước. Trần Cận không chỉ một lần muốn được tới tổng bộ gặp “Diệm”, nhưng chỉ có lãnh đạo tổ Trung Đông hay Bắc Mĩ có được vinh hạnh ấy, mà bọn họ từ xưa đến nay luôn kín như bưng.

Nhìn thái độ kính nể của sát thủ “Ve Gió” tiếng tăm bậc nhất với Fiennes mà nói, Fiennes nhất định từng cộng tác với “Diệm”, chức vị chắc chắn cũng không thường, tuy ông anh mặt cá gỗ coi ù lì vậy, bất quá ổng đích thị là minh chứng hùng hồn cho sự “vật cực tất phản”, nếu đã biết ổng làm cách nào nội một tháng đã thanh toán gọn gàng ba gã trùm phản động Nam Mỹ, thật khó mà không hết hồn với thủ đoạn của ổng... vậy mới nói cả thế giới này, dám quang minh chính đại “bắt nạt” Ve Gió, đại khái chỉ có mình hấn vô-cùng-vĩ-đại đây thôi à

Đương lúc dần dần chấp nối rành mạch được sự việc, Fiennes lại đột ngột đẩy cửa vào, Trần Cận quay lại, tăng tăng từ ban công trở vào phòng, vất chân ngồi xuống cái sofa đơn. Hừ, còn chưa đến bước phải trốn ông đâu.

Trần Cận nói thẳng: “Tôi có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng anh đừng có nhay lại vụ đòi tôi ở lại cạnh anh gì gì đó nữa.”

“Vậy cậu có thể chọn làm cùng tôi một lần, tôi nghĩ chúng ta sẽ hợp nhau đấy.”

“Hờ? Làm... làm?! Làm là làm gì?!” Biểu cảm này muốn bảo mắc

cười cỡ nào cũng không quá thể, chưa được một phút đã trở chứng, Trần Cận thật nghi ngờ gã Fiennes này có phải trời sai xuống hành hấn không không biết, thân hấn đã thấy khó đỡ lắm rồi, cư nhiên còn có kẻ lợi hại hơn nữa.

Fiennes bình thản tiến đến, thái độ nghiêm túc, hoàn toàn không có vẻ yếu thế, hại Trần Cận cũng hơi hoảng hồn: “Tôi muốn biết chúng ta rốt cuộc có thể ăn ý đến mức nào.”

“Nè... anh nghĩ kiểu đó là không hay đâu à...” tròng tròng theo dõi từng cử động của Fiennes, tròng mắt đã muốn nứt toác, ngay lúc ý thức được đối phương không hề nói giỡn với mình, hấn mới nghe tim đập bình bình, miệng lưỡi khô khốc.

“Cậu sợ làm tình với tôi à?”

“Anh nói cái gì đó?!” Tiến tới nữa là tôi cuống thiết nha! “Sao anh cứ phải làm rối tinh lên thế hả? Bộ không lái bằng được qua chuyện đó người anh rắm rút chịu không nổi hả?”

“Phải, không làm với cậu một lần, tôi thấy không thoải mái.”

Trần Cận sa sầm mặt, quyết định nghiêm túc đàn áp lại đối phương ngay tức khắc, bản sắc đại ca lập tức thể hiện: “Nếu để xảy ra loại quan hệ đó, giữa chúng ta chỉ càng tồi tệ thêm.”

“Không thử xem sao cậu đã khẳng định? Huống chi, tôi lại không nghĩ vậy đâu.” Miệng nói, tay đã bắt đầu cởi nút áo.

“Anh nghe cho rõ đây, tôi không phải tình nhân của anh! Anh là sếp thế à, sếp thì được đi tùy tiện lẳng nhăng với cấp dưới hả?!”

“Việc đó cậu yên tâm, tôi không bao giờ tùy tiện với vấn đề này, hơn



nữa, cậu có thể coi tôi như tình nhân của cậu.”

Người này thật đúng là ưa độc đoán, tôi không làm nhân tình của ông, ông lật mặt thế hả, có lộn không vậy?!

“Sao anh phải cố chấp điên khùng vậy hả?”

“Tôi đã nói rồi, tôi rất thích cậu.” Rốt cuộc hẳn triết để ra dáng bề trên, oai vệ đứng trước mặt Trần Cận, “Cậu thực sự cho rằng làm cùng tôi khó chấp nhận đến vậy à?”

“Tôi không thể lên giường với một gã đàn ông được.”

“Nhưng cậu đâu có từ chối nụ hôn của tôi.”

Nghẹn rồi ta? Có gan làm, làm gì không có gan nhận nào, đời cũng loạn từ khuya rồi “Đó là vì... vì anh là cấp trên của tôi.” Chứ không lẽ nhận vì kỹ thuật hôn của ông anh giỏi quá đi?

“Cấp trên? Cậu có từng nghĩ như vậy sao? Sao tôi không hề cảm thấy thế nhỉ?” Nghe xong kết luận này của Trần Cận, ánh mắt Fiennes phút chốc sắc lẹm, quét ngang khuôn mặt ưa nhìn của hắn, như thể điềm báo giông tố, coi bộ thực sự bị chọc giận rồi, “Tôi là cấp trên thì cậu để tôi tự do hôn cậu? Lý do lạ tai thật đấy. Vậy tôi có nên dùng luôn lý do này yêu cầu cậu phục vụ tôi trên giường không nhỉ?”

“Anh...” Rốt cuộc cũng được nếm nỗi uất ức của Michael mỗi lần vọt miệng kiểu này, “Tôi lại muốn đấm anh rồi, tính sao đây?”

“Vậy đến đây đi.”

“Anh nghĩ tôi không dám hả?” chưa dứt lời đã vung chân đá, Fiennes lập tức lên gối đỡ đòn, đôi bên cùng bị đau đến chùn chân.

Trần Cận nhảy dựng khỏi sô pha, tức tốc đấm thốc tới, nhất thời hai người đấm đá túi bụi, ngặt nổi không gian có hạn, đồ đạc đều bị va đụng rầm rầm!! Tuy chưa xài hết sức, nhưng đương nhiên vẫn có mùi uất ức phát tiết, mỗi cú thượng cẳng chân hạ cẳng tay cũng không đến mức vu vơ, lưng ghé vách tường hứng quá nửa màn bạo lực. Trần Cận đã biết tầm đối phương, nhắm đoán chắc một phút nữa tình thế của hắn sẽ vô cùng thâm hiểm, cái gã ngoài mặt ra vẻ doanh nhân đứng đắn lịch thiệp này, kỳ thực lại là một tay cao thủ thâm tàng bất lộ rạch trời vá đất, nửa phút sau, hắn đã tự cảm thấy không ổn vì sự lỗ mãng của mình, nhưng nhất thời chẳng có mặt mũi nào kêu đình chiến, kết quả hòa bình chỉ được tạm thời lập lại sau một cước nương chân đá vào khoảng không của Fiennes.

“Tôi thua.” Trần Cận phúi phúi quần, thẳng lưng uốn ngực tình bơ nhìn hắn, câu này nói ra cũng chẳng có gì miễn cưỡng, “Tôi cũng không tính đánh lộn với anh.”

“Tôi vẫn hy vọng cậu suy nghĩ về đề nghị của tôi.”

“Nếu cơ thể tôi không hấp dẫn nổi anh, tự anh sẽ dẹp cái ý tưởng quái dị ấy đi chứ gì?”

“Có thể nói như vậy.” Người này quả thực rất thẳng thắn, hầu đa thiên hạ đến giờ vẫn tin rằng xác thật, linh hồn đương nhiên chẳng dính gì đến nhau.

Cơ mà trực giác Trần Cận chỉ cảm thấy... tình huống càng lúc càng không ổn...

=====

## Chương 19

Thấy đối phương tiến tới càng lúc càng gần, dần dần đổ ép lên người mình, hắn không nhịn được buột miệng hỏi: “Anh thật sự biết mình đang làm gì hả?”

“Nếu cậu không biết, tôi có thể chỉ cho cậu.”

“Ấy, miễn đi miễn đi.” Trần Cận chỉ cảm thấy hai con mắt không biết phải nhìn vào đâu, hỏi vặn lại làm gì a, cái tên này thật đúng là đồ nham hiểm.

“Tôi biết cậu có cảm giác với tôi.”

“Dựa vào cái gì mà nói kiểu đó! Tôi... Á...” Trong chớp mắt, đối phương lại một lần nữa châm ngòi thuốc nổ, lòng hắn thầm la không xong, cái gã này có gì cứ xài hoài chiêu ấy!

Không phải thứ cảm giác mềm mại êm ái của nữ giới, là đôi môi độc tài ngang ngược, cánh tay mạnh mẽ, \*\*\*g ngực rục nóng, dường như đủ sức thâm nhập tới tận ngọn nguồn sâu thẳm của nội tâm, là thứ kích thích đáng sợ mà chưa một nụ hôn nào trước đây mang lại được cho hắn. Bản thân hắn có lẽ thực tình... không ghét nụ hôn của gã này, hơn nữa còn đang hăm hở so đo kỹ thuật... thật đúng là bất phân thắng bại... nè nè, tóm lại là mình đang nghĩ gì a?! Sao đến lúc quan trọng thế này vẫn còn tưởng lơ tưởng láo!? Giờ đâu phải lúc tự hâm mộ mình đâu chứ...

Không buồn đình chiến, đầu lưỡi Fiennes đã xộc vào khoang miệng hắn, điên cuồng khuấy đảo sự chống cự của hắn. Giữa khoảnh khắc

áo khoác trên người chực bị giật tung xuống, hai tay Trần Cận vừa lúc tìm được khe hở, quờ quạng tới được cơ thể cháy rực của Fiennes, lập tức siết chặt cánh tay, trút hết cơ man giận dữ vào nụ hôn này, đối phương cũng tạm buông thế chủ động, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Ngay lúc cả hai sắp đến cực hạn, Fiennes nhất thời không đề phòng, bị Trần Cận thô bạo xô ra, bật ngửa người, lùi xa đến nửa mét, đôi bên thở hổn hển trừng trừng nhìn nhau như hai con thú say mồi vừa vùng khỏi trận chiến.

Trần Cận ầu tả đưa mu bàn tay lên quệt miệng, hai hàng lông mày nhíu chặt, gương mặt lạnh băng lộ rõ sự quật cường, hắn đột nhiên vơ lấy một cái gối trên giường, hùng hổ quẳng ra ban công, lại động nắm đấm lên tường, nhịp thở còn chưa kịp bình ổn, tim vẫn đập bình bình loạn nhịp.

Hắn không ngừng tự chì chiết: mẹ nó, mình làm sao rồi, làm sao rồi hả?! Kiểu này thì cùng đường rồi, mình cứ nhiên chơi trò hôn hít với thằng cha này như người yêu người đương bạt mạng... hồi nào tới giờ có yêu đương điên khùng lắm cũng chưa từng hôn ai kịch liệt đến thế này, thôi đúng là bị thằng cha này lây nhiễm mất rồi...

Từ rày cứ bớt bớt tiếp cận hắn mới tốt a, may mà chỉ có ba tuần thôi, đến bữa nay tính ra còn chừng hai tuần nữa, miễn cưỡng thì vẫn chịu được... chỉ mong đầu óc mình còn đủ tỉnh táo, nhất quyết không thể chìm xuống theo hắn.

Đối với Trần Cận mà nói, cơ thể phản ứng hăng hái bằng như một bước tiến hóa vĩ đại trên con đường giác ngộ nhân sinh của hắn, trước Fiennes, chưa từng có một ai dám trắng trợn khiêu khích sức chịu đựng của hắn như vậy, quãng thời gian chờn vờn quá giới hạn này, hiển nhiên là sự giày vò ghê gớm, nhất là với một kẻ như Trần Cận, dù lâu lâu có chệch choạc đường ray nhưng chung quy vẫn kìm giữ được mình trong... khuôn khổ một đại ca.

Giọng Fiennes một lần nữa chậm rãi vang lên bên tai: “Trong thời gian cậu hành động, tôi sẽ rời khỏi đây năm ngày.”

Không ngờ a không ngờ a ba tuần vậy là còn có già tuần thôi à tốt, qua cái vèo thôi, nghĩ vậy nhưng hấn vẫn hừ mũi: “Ai bảo vệ anh?”

“Tổ Nam Á đã điều đội bảo vệ đến.”

“Ha, ông anh đúng là nhân vật lớn nhỉ.” Trần Cận giật cái áo đã bị xé te tua ra, ném xuống sofa, bụng có chút buồn bực, thân hấn thật bị coi như thằng ngu, gọi thì đến, đuổi thì đi, giờ so với bọn đội bảo vệ, hấn có ở lại cạnh ông lớn Fiennes cũng được tích sự gì nữa đâu, “Vậy tôi khỏi phải nhằn xương xẩu nữa rồi, nữa rồi, đa tạ đại ca mấy bữa nay cất nhắc.” còn chưa tự nhận ra giọng điệu mình đã bắt đầu chua chát.

Gã nào đó đã kịp quên phứt bài học vừa xong, rất không sợ chết ngả người lại gần, chụp được cánh tay rắn chắc trơn nhẵn của Trần Cận, coi bộ có ý đồ ngả ngón: “Sao tôi lại ưa thích cậu vậy nhỉ?”

“Biết mình có vấn đề thì tốt.” Vừa dứt lời, đã bị đối phương gấp gáp ôm gọn vào lòng, Trần đại ca đường đường nào giờ chưa từng bị kẻ nào “sủng ái” theo cái lối này, tế bào toàn thân đều phát run rẩy.

“Những chuyện thế này, miễn cưỡng không phải tác phong của tôi, xem ra tôi thật sự cần bình tĩnh lại.” Fiennes cứ như đang tự động giác ngộ.

“Giờ nhận sai cũng chưa muộn quá đâu.” Trần Cận hiểu biết vỗ vỗ lưng hấn, ra vẻ an ủi, “Đàn ông cả mà, ai mà chẳng có lúc đầu óc điên khùng, ông anh cũng đừng quá tự trách mình, chỉ trách sức hấp dẫn của tôi ghê gớm quá, anh qua không nổi cũng là chuyện thường

thôi, đó tha thứ cho anh rồi đó”

Đột nhiên cảm thấy tê dại một bên vai, ra là dư âm tiếng cười khế của gã kia: “Cậu thật thú vị.”

“Hừ, câu này anh nói nhiều lắm rồi.”

“Thật sự không cùng tôi về Châu Âu sao?”

“Anh đang diễn bi tình kịch a? Tôi coi anh là đại ca, nhưng tôi không đi theo anh, nếu ông anh giờ cao đánh khế giùm, thì tôi còn đường về Xích bộ tiếp tục dắt díu tụi đàn em qua ngày.”

“Thôi được.” Fiennes chịu thua, thở dài với hấn, buông lệnh đại xá.

Sau đó, ánh mắt vô tình đùng độ, lần đầu tiên hai người chăm chú nhìn nhau ở cự ly gần như vậy, cùng lúc có chút hoảng hốt, cũng không sao lý giải được, chỉ cảm thấy thật bối rối. Chốc lát quá mức thân mật, chốc lát lại quá mức bất hòa, này rõ ràng không phải lối giao lưu có lợi cho cả tinh thần lẫn thể xác.

Fiennes khế cúi xuống, tìm được đôi môi hấn, lẽ nào hôn tới hôn lui hoài, rồi thành quen thật?!

“Được rồi, được rồi...” Trần Cận vốn đã định lĩnh đi, nhưng chẳng hiểu nghĩ ngợi sao rồi lại thành vít đầu hấn lại, tận tình khuyên nhủ, “Không làm tình nhân thì thôi, bạn bè được rồi mà, anh cũng đừng có rầu quá vậy.”

“Cậu đang nói nhăng nói cuội cái gì a...” Fiennes thật thấy dở khóc dở cười.

“Nè, hiếm có lắm tôi mới diễn nhập vai vậy, nhiều ít anh cũng phải

hợp tác đi chứ, hỏng hết cả không khí.”

Lần đầu Fiennes phải thừa nhận hấn nhưc đầu, thật tình nhưc đầu, nhưng nếu đối tượng đã là Trần Cận, thì sự tình cũng chẳng khó hiểu đến vậy, không chừng đây chính là lần đầu tiên hấn chịu bại trên tình trường. Tự thấy có chút bất đắc dĩ, thành ra lại nói: “Nếu sau này tôi cần cậu xuất hiện, hy vọng cậu sẽ hợp tác.”

Một kẻ thường thường phải sống giữa vòng âm mưu, lừa gạt, khó tránh khỏi tinh thần cảnh giác luôn cao hơn người thường một bậc, hấn nhượng mày dợm lùi lại: “Chỉ là công việc thôi, phải chứ?”

“Phải, công việc.”

“Vậy không thành vấn đề.” Suồng sã bá vai Fiennes như thể chiến hữu thân tình từ xưa xưa, “Mình quan hệ thế nào a, đúng chưa? Sau này cứ ới một tiếng là xong liền.” Giọng điệu rất chi ngụ ý chỉ mong đường ai nấy đi cho mau

“Quan hệ giữa chúng ta thế nào?” Ân nói ầu tả, lập tức bị người ta túm gáy.

“Hê?” Coi bộ lại sứt hổ nữa, tự làm tự chịu a “Chúng ta... thì là bạn bè, anh là cấp trên của tôi, hễ anh có lời, đương nhiên tôi phải ráng đến cùng, à thì công to việc lớn đã có tổ Trung Đông xử lý giùm anh, còn tôi bảo vệ vòng ngoài được rồi” Làm gì có thằng nào kè-vai-sát-cánh với cấp trên vậy chứ hả?

“Cậu làm vệ sĩ cho tôi thật có chút phí phạm nhân tài.”

Câu này nghe được a, ở cùng Fi đại gia lâu vậy, riêng câu này lọt tai nhất, bắt hấn làm vệ sĩ, thiệt đúng là bung dao mổ trâu đi chém gà, không ra thể thống gì a.

Đối phương lại chêm thêm một câu: “Vì thế nhiệm vụ của cậu không chỉ có vậy.”

“Rõ rồi, trò vui còn chờ đó, mấy bữa nay gân cốt dưỡng cũng tạm tạm rồi, tôi sẽ chiến hết mình, kiểu gì cũng phải ôm cúp về tổng bộ lĩnh công, nói không chừng còn có thể gặp...” đúng khúc quan trọng hẳn đã kịp ngậm miệng lại, không muốn hé nốt ra những lời có vẻ quá con nít, nghe rành rành như mình chẳng biết gì.

Cũng may Fiennes chưa nhận thấy có gì khác thường, bắt đầu giảng giải ngắn gọn những điểm quan trọng cho hắn: “Micheal sẽ lo trang bị cho cậu, nếu cần thiết, có thể huy động cả Thanh bộ và Lam bộ trợ giúp, trường hợp phải trực tiếp liên lạc với cấp trên Michael sẽ làm. Cậu hành động phải thận trọng, nếu có biến, rút lui ngay lập tức, không dây dưa với bọn chúng, vì thời gian của chúng ta không nhiều đâu.”

“Được, tôi sẽ nắm chắc cơ hội.”

Đột nhiên, Fiennes đổi giọng: “Cuối cùng, cậu phải đồng ý một việc với tôi.”

“Ờ?” Linh tính lại không ổn lắm a...

“Sau này khi tôi hôn cậu, không được từ chối.”

Tây đúng là Tây mà, chuyện vậy cũng đòi tính toán, cả ngày hôn tới hôn lui còn chưa đủ, giờ lại đòi người Trung Quốc đường đường như hắn đây chấp nhận thể loại hành vi phi lễ tiết quá thể này, thật là phép tắc tôn trọng tối thiểu cũng không biết. Bất quá xét thấy nào giờ hắn hôn riết cũng không khó chịu lắm, yêu cầu này... không thành vấn đề, hiện tại mà nói, giữ vững đoàn kết mới là quan trọng, đặc tội



hắn còn quá tội, hắn đối với mình đến giờ vẫn rất tình nghĩa, dù sao cũng chẳng ở chung được mấy ngày nữa, đến lúc đó nói không chừng còn cần Fi đại gia ra tay giúp đỡ...

Suy đi tính lại một hồi, hắn quyết định... tạm thời thành toàn cho “nguyện vọng tốt đẹp” của hắn ta, người ta bắt quá cũng là bị khuất phục trước sức hấp dẫn của mình thôi mà không nên tuyệt tình quá, cứ chừa cho nhau chút mặt mũi là hơn. Đại trượng phu hôn một cái là hôn, hôn hai cái cũng là hôn, tính toán với hắn làm gì, lại thành ra nhỏ mọn

“Lúc có người anh chú ý một chút giùm.” Thật không dám tưởng tượng cảnh hắn và Fiennes đương hôn hít chết đi sống lại, dùng một cái bị anh em tụi Đại Lý bắt gặp, vầy khỏi bàn cãi, rõ là tận thế... Thân hắn luôn giữ gìn hình tượng đàn ông đường hoàng long lanh a, giờ không dung lại bị thói xấu của gã Fiennes tiêm nhiễm, sau này có cơ hội nhất định phải né xa xa chút cho an toàn

Đột nhiên lại trở về chủ đề chính: “Tôi biết có những việc tôi không có quyền hỏi, nhưng tôi vẫn muốn biết, năm ngày anh đi có nguy hiểm không?”

“Cậu đang lo cho tôi?”

Người này thật giỏi tự mình đa tình a “Quan tâm cấp trên chút thì sao, nếu anh bị nguy hiểm, bên này tôi hành động sẽ phân tâm, đường nào cũng không ổn.”

“Vậy đúng là cậu lo lắng cho tôi.”

“Rồi, sợ ông anh rồi. Tôi lo cho thân tôi đây, được chưa? Anh sơ sẩy quá bằng tôi chết chòm, OK?”

Fiennes cười khế: “Yên tâm, tôi không để cậu một mình đi mạo hiểm đâu.”

“Được một lời này, liệu tôi có phải hân hoan sung sướng không đây?”

“Đêm nay liệu tôi có thể ngủ lại đây không đây?”

“Có thể.” Cơ bản đã quen được lối tư duy điện xẹt của Fiennes, hắn lập tức đáp trả bằng một nụ cười thân ái, “Thì tôi qua phòng anh ngủ.”

“Tối nay có cuộc hội đàm trực tuyến với đầu não tổng bộ, cậu muốn dự không?”

“Tôi?” Giọng cao vút, mắt mở trừng trừng, Trần Cận biết bộ dạng hắn lúc này có vẻ ngớ ngẩn, rốt cuộc lý trí vẫn chiến thắng được cảm xúc, “Tôi... không muốn chịu tội vì vượt quyền đâu.”

“Xem ra cậu không quen thưởng thức tiết mục đấu đá võ mồm.”

“Dù chẳng phải lương thiện trong sáng gì, nhưng tôi chưa tính tự chuốc vạ vào thân đâu.”

“Nhưng cậu cũng đâu phải một kẻ không có tham vọng.”

Chuyện ấy bị người khác nhìn ra thật chẳng hay ho gì, tuy nhiên hắn nói không sai, “Nhưng tôi không ham giao du với đám cáo già ấy, xin lỗi, tính tôi nó thẳng thắn vậy đấy.” Không hiểu vì có gì, chê bai lãnh đạo trước mặt một trong các sếp thế này vốn chẳng sáng suốt chút nào, nhưng Trần Cận vẫn tin chắc đối phương sẽ không rầy rà hắn vì những lời quấy quá vừa rồi, có một số mặt, bọn họ thực sự rất hợp cạ, ví dụ như đều rất chi tự kỷ tự đại, không buồn tính toán với đồng

bọn.

“Nếu cậu không có hứng thú thì thôi vậy.”

Nghe xong câu này, Trần Cận lại đổi ý lần nữa, giỡn hoài, cơ hội bực vậy không ham hố mới là ngu à, “Ai chờ chút.” có chút ngượng nghịu, nhưng vẫn kìm không được, “Vụ đó, hấn... có tham gia hội đàm không?”

“Hấn?”

“Diệm.” Cuối cùng cũng nói ra.

“Cậu có hứng thú với người đó à?” Đồng tử Fiennes thoáng rút lại, có chút bất ngờ.

“Làm người ai chả tò mò chứ? Ừ thì muốn coi coi nhân vật lãnh đạo Hào Môn là thần thánh phương nào thôi.” có chút chột dạ lấp liếm.

Cảm giác được, Fiennes dường như rất quen thuộc với người đó, nhưng lại chẳng tỏ vẻ muốn bàn thêm chút nào, thậm chí còn buông một câu: “Cậu gặp người đó, không chừng sẽ thấy thất vọng thôi.”

Không hiểu vì sao, Trần Cận có chút bực bội, hấn không ưa nghe Diệm bị nói tùy tiện kiểu ấy, đủ loại giả thiết chợn chợn trong bụng, nhưng ngoài miệng vẫn lạnh lùng bẻ lại: “Tôi không phải loại người ưa ôm thất vọng, tôi chỉ tin kẻ mạnh thì sống, Diệm là kẻ mạnh.”

“Nếu Diệm mở miệng bảo cậu lên tổng bộ phục vụ, liệu cậu có từ chối hấn như từ chối tôi không?”

“Chuyện đó sao nói được, tôi không quen biết anh ta.” Rốt cuộc vẫn đối đáp vừa tùy tiện vừa rất giáo hoạt.

“Có muốn đi gặp hắn không?”

“Ai? Diệm?”

“Về tổng bộ với tôi, cậu có thể gặp hắn.” Bản lĩnh vòng vo tam quốc của gã này thật không thường.

“Anh coi cấp trên như động vật quý hiếm, mang ra làm điều kiện mặc cả, cho người ta tham quan vậy hả?”

“Không, chỉ là muốn giúp ai đó thực hiện tâm nguyện. Cậu vốn đã có ý muốn vào tổng bộ phải không?”

“Không, hiện tại không muốn.”

“Diệm mời cậu, cậu cũng không muốn?”

“Đừng nói hoài cái giả thiết chán chết ấy đi, chẳng hay gì hết.” Trần Cận đứng dậy bỏ ra ngoài, “Anh cũng là đại ca, đừng nói chuyện qua loa đại khái vậy.”

=====

## Chương 20

Lần đầu tiên bị kẻ khác dạy dỗ như vậy, Fiennes lại chỉ cảm thấy trong lòng gợn lên những cơn sóng khó gọi thành lời, như thể từng góc khuất lẫn chìm bấy lâu đột nhiên bị chiếu rọi, nhất thời khiến hắn nảy sinh một thứ cảm giác kích động mãnh liệt. Trần Cận giống như một mặt gương, đứng trước hắn, Fiennes luôn vô thức bộc lộ chính mình, mà những tia phản xạ hắn ngẫu nhiên đáp lại, lại chói lòa đến muốn thương tổn con mắt người ta.

Vốn đã không định thể hiện thái độ thế này, nhưng lời buột khỏi miệng rồi Fiennes mới nhận thấy mình có chút sỗ sàng: “Trần Cận, tôi có thể giúp cậu chứng tỏ bản thân.”

“Anh đâu phải Chúa Cứu Thế, khỏi cần lo chuyện bao đồng, anh đi gây dựng cho thiên hạ, rồi ai gây dựng cho anh?” Trần Cận quay đầu nhìn hắn, sống lưng ưỡn thẳng, “Tôi đủ thỏa mãn với tình trạng hiện giờ rồi, không phiền anh làm ơn.”

“Cậu không tin tôi?”

“Không, chỉ là tôi muốn dựa vào chính mình.”

Fiennes cũng cảm thấy bản thân quá nóng vội, rớt cuộc khẽ cười xòa: “Đứng đắn cao thượng như vậy, coi chừng bị đâm lén.”

“Phải rồi, chịu thiệt với anh có ít đâu, giờ muốn gì nữa?” Vừa nói vừa quào quào tóc, bộ dạng bực bội, “Đại ca à, tự lo cho mình giùm đi, ngồi cao chót vót như anh cũng đâu có dễ.”

“Cậu biết đấy, sự cạnh tranh trong nội bộ Hào Môn tàn khốc vô cùng, dù là Diệm cũng không thể thao túng tất cả, phần tử ly khai càng ngày càng ngang ngược hiếu chiến, chỉ có thanh trừng toàn diện mới đảm bảo thực hiện được mục tiêu của mọi phân bộ... dù chẳng một trò chơi nào thực sự công bằng, nhưng ta vẫn buộc phải chơi đến cùng.”

“Không dung giọng điệu nghe cổ hủ dữ vậy, mà thấy quen tai lắm à, ai ta...” trầm ngâm chút chút rồi như bưng tỉnh, búng ngón tay cái chách, “Rồi, Gallo Ge.”

Fiennes không nổi giận mà chỉ cười cười: “Xem ra cậu vẫn thấy mình chưa được góp hết sức nhỉ?”

“Anh hùng không đất dụng võ, giờ còn bị đát đến nước giả dạng em út nhà mình đi lòe thiên hạ, bữa sau phải kêu Trần Thạc dẫn tôi thử coi sao” Trần Cận lóat phốt lượn tới trước mặt Fiennes, trong khoảnh khắc, ánh mắt hấn đột nhiên trở nên ám muội, thấp thoáng bập bùng những tia lửa cháy, nhuộm đẫm sự khiêu khích mãnh liệt, thoáng chốc, vẻ mê hoặc lẫn sững sờ hiển hiện trên mặt Fiennes, Trần Cận bất thần giật lấy cổ áo đang phanh nút của đối phương, đổ mình áp trên ngực hấn, rồi lạnh lẽo gấn môi lên yết hầu hấn, kêu gọi mút hôn, khiến đối phương khẽ rên rỉ, rất nhanh, cánh tay đôi bên đã quấn lấy nhau, chà xát đến khó xa rời.

Ngay lúc Fiennes sắp khống chế không nổi dục tình bùng phát, vòng tay đột ngột trống rỗng, khí lạnh trôi sượt qua ngực hấn, huyệt hẫng khôn tả, kích thích khôn tả, cho đến khi hai mắt bưng tỉnh rõ ràng, chằm chằm chiếu thẳng vào đôi con ngươi trong suốt lạnh lùng mà ma mãnh của Trần Cận.

“Ngụy trang... ngón nằm vùng bắt buộc, tôi đủ điểm qua cửa chưa?”

“Đúng là càng phải tin tưởng cậu.” Lời lẽ nghe không ra nửa li cổ vũ, xem chừng Fiennes đã có chút kìm chế không nổi, chực phát tác ngay tại trận.

Coi bộ không nên thử nghiệm với hấn a, thất sách a Thành ra đành cười khan: “Phải y như thiết mới qua cửa được a.”

“Kỹ thuật diễn xuất của cậu quá đủ thật rồi, cả tôi suýt chút nữa cũng bị cậu lừa.”

A, coi cái gã này làm bộ tỉnh rụi như không, nhưng miệng lưỡi châm chích vậy mấy hồi thấy hấn xài với mình đâu, xem ra chọc giận hấn thiệt tình rồi. Vừa xong diễn đúng là có hơi... một giây lúc ấy, bản thân mình cũng đã tưởng không còn là diễn kịch, nhận ra những tia đục vọng lóe lên trong mắt kẻ khác, mà đối tượng lại chính là mình, cảm giác này quả có chút... lộn xộn.

Trần Cận trở trở ra phòng khách bên ngoài, tính linh đi: “Tôi... đi tắm đây.”

“Liệu có thể nói tôi biết, vì sao cậu muốn gặp Diệm không? Không phải chỉ đơn giản để nhìn qua một lần chứ?”

Tính cậu miệng nhau a? “Bí-mật.” Bày ra biểu cảm hàm ý sâu xa rồi dứt khoát quay lưng đi thẳng vào phòng tắm.

Kỳ thực, Trần Cận cũng không phải “sùng bái mù quáng”, hấn và Diệm đích thực có một mối tương giao sâu sắc, chẳng qua đương sự không hề hay biết mà thôi, có điều với Trần Cận mà nói, đó vẫn luôn là một chuyện cũ đáng để ghi nhớ.

Mỗi ba năm, Hào Môn sẽ tổ chức một cuộc tập trận với quy mô lớn, nổi tiếng là kỳ sát hạch khắc nghiệt nhất của đội sát thủ – “Khảo sát

Scotch”. Chín năm trước, một đấu thủ trẻ mã số NR-9 trở thành quán quân với thành tích 8 tiếng 36 phút 57 giây, ghi dấu kỷ lục xuất sắc nhất trong lịch sử Hào Môn, không quá bốn năm sau, người đó trở thành thủ lĩnh tối cao của Hào Môn, “Diệm”.

Ba năm trước, hắn từng lấy đó làm mục tiêu, tham dự chiến dịch cực kỳ gian khổ này, kết quả hắn hoàn thành trong 14 tiếng 23 phút 27 giây, thành tích xếp hạng nhất năm đó, đồng thời phá kỷ lục vô địch trẻ tuổi nhất, nhưng chừng ấy không đủ xoa dịu sự đả kích Trần Cận phải chịu đựng, khi ý thức được mình đã thi đấu một cách hoàn hảo, hắn bắt đầu nảy sinh thêm một sự sùng bái mới mẻ với Diệm.

Tình hình lúc đó, hắn đang ước lượng tốc độ, tìm kiếm trạm kiểm soát, mọi khâu chào sân, bọc hậu đều rất thuận lợi, đến khi bắt đầu mô phỏng tư duy tội phạm để phán đoán thì gặp trở ngại, rốt cuộc bị luẩn quẩn lạc lối khi vượt rừng Đen, nhưng không để mình tuyệt vọng tới mức bỏ cuộc như nhiều đấu thủ khác, hắn quyết tâm kiên trì đến cùng, kết quả bước một bước tới được địa vị hôm nay, nhưng điều khiến hắn mãi canh cánh trong lòng là... hắn muốn biết Diệm làm thế nào hoàn thành được tất cả trong vòng 8 tiếng rưỡi, chưa nói năm đó còn không được trang bị hệ thống định vị vệ tinh, để có thể cầu viện bất cứ lúc nào.

Vẫn nhớ rất rõ ràng, lúc qua hẻm núi thì mất đầu mối, thiếu chút nữa không thoát được, hắn đã tự nhắc đi nhắc lại rằng phải giữ bình tĩnh, cuối cùng là ngồi luôn xuống đặt mình vào địa vị của Diệm mà suy luận, nếu là Diệm, hắn sẽ làm gì? Hắn nhất định sẽ lựa chọn đường tắt trực tiếp nhất, hiệu quả nhất để đánh chiếm trạm địch, nhưng hắn làm cách nào? Sau khi phân tích bốn phương án khả thi, Trần Cận dứt khoát chọn cách đơn giản nhưng trí mạng nhất, bất quá kinh nghiệm của Diệm dạy cho hắn, đường cùng dù đánh liều nhưng nhất định vẫn phải biết giữ mạng, chiến thắng không phải mục tiêu duy nhất, mà thời gian càng không thể lãng phí, có lẽ đây chính là cái gọi



là bản năng sinh tồn của kẻ mạnh. Thực tế chứng minh, đặt cược không lầm, hấn phá vòng vây thành công.

Này là một đoạn chuyện cũ Trần Cận vừa ngẫm mình trong bồn tắm vừa nhớ lại, bất quá, tư tưởng cá nhân của Diệm thực sự gây ảnh hưởng đến ít nhiều quyết định của hấn, khiến hấn đôi khi nổi trội hơn người khác, hay có thể nói là hành động càng liều lĩnh hơn.

Niềm tin, đó là bí quyết tồn tại Diệm truyền đạt đến mọi thành viên Hào Môn. Lại nói, cho đến giờ chưa có một ai khác khiến Trần Cận chú tâm đến vậy, hôm nay khi Fiennes nhắc đến cuộc hội đàm, đặc biệt là lúc hấn ta nói có khả năng Diệm sẽ tham dự, thực tình hấn kinh ngạc muốn chết, đúng là nhắm đúng tim đen nhau a...

Gã Fiennes này cũng biết gài người ta lắm, cứ như hấn ta biết tỏng hấn muốn gì, rặt hại hấn rối linh tinh beng, đầu óc nảy ra toàn ý tưởng quái dị, đã vậy giờ còn lôi "Diệm" ra nấn gân hấn, nói một hồi lại vẫn quay về đúng cái vấn đề ấy, nham hiểm thiệt tình a

Đột nhiên hấn nghĩ tới một giả thiết điên rồ... Fiennes không phải có mâu thuẫn gì gì với Diệm chứ... Mà nếu vậy thật, mạng hấn thành ra treo lủng lẳng họng súng rồi còn gì?! Hấn còn chưa mơ được lún đầu giữa đám thượng cấp tranh giành đấu đá đâu, cơ mà nghĩ kĩ thì không phải, cứ coi bộ dạng tâm huyết của hấn ta bây giờ thì biết, chắc không vấn đề gì đâu a Bất quá đêm nay dám hấn phải vận hai mấy thành công lực đặt kiếm chế cơn kích động muốn xông tuốt vô phòng Fiennes, chặn ngang xương cuộc hội đàm quan trọng, chung quy lại người kia cũng đâu có dễ gặp được a

Diệm luôn luôn hành động rất quyết đoán, gần đây tình hình vùng Trung Đông biến động, các phe phái san bằng quyền lực, không thiếu những kẻ đối địch chuốc thù hấn với hấn, nội bọn phần tử ly khai đã đủ chứng minh điều đó. Kể từ giờ phút này, Trần Cận lại bắt

đầu nghiêm túc sắm vai diễn mới, buộc phải cố gắng, đã không còn đường lui nữa rồi.

Sau ngày mai, đối với Trần Cận mà nói, không chừng sẽ là một trận gian khổ. Mới sáng sớm Michael đã mò đến đập cửa, tay xách túi lớn túi nhỏ, vừa thấy Trần Cận đầu tóc bù xù đi ra đã tổng hết cho hắn cả mớ bọ bệ: “Của chú mày, đại ca bảo coi số đo của chú mày để sắm mấy bộ đồ, toàn lựa theo thẩm mỹ cậu em chú mày đó.”

Trần Cận tùy tiện gẩy một cái mác lên coi giá: “Chà chà, coi bộ mình có một thằng em phá gia đây”

Michael vung vẩy một hộp băng hình trong tay, rồi lôi Trần Cận vào phòng khách, ngồi xuống cái ghế bự, bắt hắn ngoan ngoãn quan sát mà học tập.

“Đây là hội trường buổi họp báo với phóng viên cách đây mấy tháng, nội dung đoạn cuối từng gây sóng gió một thời đấy, nhân vật chính Trần Thạc và Trịnh Diệu Dương của tập đoàn Trụ Phong, người trước là cậu em yêu quý của chú mày.” Michael tinh bơ tóm tắt nội dung cuộn băng, một điều cậu em, hai điều cậu em, hại Trần Cận nghe đến phát ngứa ngáy.

“Ông anh có ý gì đấy hả? Phải quân tử không a?” Đã quyết ngấm ngầm bùng phát, “Ông ăn no rửng mỡ đi móc máy ba thứ nhảm nhí rồi tính làm gì hả? Từ đầu đến cuối vẫn là việc của Hào Môn, Trần Thạc là Trần Thạc, mắc gì ông lôi nó vào?”

Không đợi Michael bật ra tiếng “Mày...”, Fiennes đã bước vào, trấn an Trần Cận.

“Cậu hiểu lầm rồi. Michael chỉ muốn cậu hiểu rõ hơn tác phong cử chỉ của cậu em cậu trước công chúng, tránh bị lộ quá dễ dàng.”

Michael đưa mắt nhìn đại ca đầy biết ơn, hẳn thật tình hã phải đấu khẩu với thằng nhãi tộ lậu này, lờ qua tiếng lại một hồi, rớt cuộc toàn hã thua, nhiều khi khùng lên chỉ muốn nhào vô tấn cho nó một trận, nhưng lần nào cũng phải ránh nhẹn, sau rồi ngẫm lại, thằng nhỏ cũng không đến mức đáng ghét, cơ mà bảo nó là đồ quái thai nhất quyết không sai.

Băng vừa lên hình được một phút, thị giác khán giả đã bị kích thích dữ dội. Ánh mắt Fiennes lia từ màn hình qua mặt Trần Cận mấy bận, rớt cuộc kết luận: “Nhìn qua bề ngoài, hầu như không phân biệt được.”

Trong khi Michael lại không biết sống chết để thêm: “Nhưng coi tính tình, đúng là dứt khoát không thể cùng một hạng người.”

“Nè! Ông mặt cá gỗ, ăn nói đàng hoàng à, mắc gì không dưng ông bôi bác tôi!”

Không dưng cái đầu bậy ấy... “Thử nghĩ, nếu tao có một thằng anh mặt mũi y đúc, cá tính lại một trời một vực, diên khùng tộ lậu, vừa bê bối vừa càn quấy, đích thị cái loại từ đầu đến chân không chỗ nào ra hồn, tao nhất định sẽ rầu ruột lắm lắm, thật tình mắt mặt a, đáng sợ a Cũng may mình không phải sinh đôi, mẹ à, con biết ơn mẹ lắm.” Thật hiếm thấy Michael xúc động tràn trề, nói xong còn nghiêm trang phác phác một dấu thập trước ngực.

“Khinh người quá đáng a.” Miệng nói vậy, nhưng lạ là hã chưa trả treo lại, bởi vì màn hình vừa chiếu đến đoạn hai nhân vật hợp lực đối phó với công chúng, nghe được câu “Gặp gỡ Trần Thạc là điều may mắn nhất với tôi.” của Trịnh Diệu Dương, hai mắt Trần Cận đã trợn trừng, thì ra chính sau cái vụ hợp báo này, hã mới bị một thằng bốn mắt rượt theo đòi chụp hình trên phố, Trần Thạc cũng to gan thiệt,

ngồi trước cả đám người vậy mà cứ nhìn thẳng Trịnh đăm đúi, lại còn phát ngôn mấy câu đến mờ ám, rõ là bị dạy hư hỏng a

“Em cậu can đảm thật, không như ai đó, một số mặt quá bảo thủ.”  
Fiennes vu vơ ám chỉ, vừa mỉm cười vừa phát biểu một câu đầy hàm ý.

Khích Trần Cận một phen lạnh xương sống: “Anh nói ai đấy hả?!”

“Leslie... chú mày nổi không đó?” Lại nói bên kia, Michael càng xem Trần Thạc trên màn hình càng phát hoảng, điềm đạm chừng mực lịch lãm, mà quay lại nhìn cái thẳng đang ngồi ngả ngón trên ghế... bảo làm sao yên tâm được, “Chú mày muốn tu thành như kia, chắc mất hơn trăm năm quá? Thật tình trông nhang nhác là may lắm rồi, tao không dám hy vọng nhiều lắm ở mày.”

“Xì ông anh mặt cá gỗ đúng là thiếu hiểu biết, ông tưởng Trần Thạc như kia mà sượng hờ? Gì chừng mực đứng đắn, cho ông ông thèm không?” Trần Cận đứng dậy, tới trước đầu máy rút luôn băng ra rồi quay lại, ánh mắt đột nhiên lấp lóe, “Mấy người sao biết được... tôi và Thạc Thạc nhà tôi có thần giao cách cảm, việc người này làm được, người kia đương nhiên cũng làm được.” Tự dưng có vẻ ngán ngẩm phẩy phẩy tay với Michael, “Ai dà giải thích với thể loại sinh vật một trứng cấp thấp như ông anh không ăn thua, nói ông cũng có hiểu đâu”

“Mày...” Michael lại một lần nữa cứng họng.

Đêm trước khi vào trận, đạo cụ đã được sắp đặt đâu vào đó, kể cả thiết bị chống nghe lén, thiết bị theo dõi mini, tạm thời không thể mang vũ khí theo người, để đề phòng, Michael đã bố trí các điểm giấu vũ khí, nếu tình hình chuyển biến xấu, lập tức sẽ điều quân đặc chủng tới hỗ trợ.

Tối hôm đó có ba vị khách lạ xuất hiện, nghe nói đều là cơ sở ngầm cấp cao của Hào Môn, thường thường thể hiện bản lĩnh trong những tình huống khẩn cấp nhất.

Nhiệm vụ đầu tiên của Trần Cận là tiếp xúc với Ngô Cung lần nữa, thu thập được thông tin chính xác về sòng bạc lớn và khu giải trí, để nắm được lịch trình của San Lệ Tô trong thời gian ngắn nhất.

“Ai mà biết lại phải đi gặp đồ con rết ấy chứ, lão háo sắc đó khó đối phó chết đi, lần trước thiếu chút nữa vì lão mà...” vừa nhớ ra chủ đề này dính dáng đến vài đoạn cấm kị, quanh đây lại đông người, hấn vô thức liếc mắt qua Fiennes, sáng suốt quyết định thôi thì trả thù để sau vậy.

Fiennes đưa ra chỉ thị cuối cùng: “Phải tuyệt đối giữ tiến độ, nếu đánh tâm lý không hiệu quả, buộc phải dùng biện pháp cực đoan, nhưng tránh làm San Lệ Tô bị thương, cô ta là nhân chứng quan trọng, mất đầu mối của cô ta, tổn thất sẽ rất lớn.”

“Rõ.” Trần Cận gật đầu, bụng dạ bắt đầu nặng trĩu, dù sao cũng đâu phải một vụ vặt vãnh, nếu xử lý không gọn gàng, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến cả việc điều tra của cấp trên.

Michael giới thiệu cô gái Nga dong dong đứng kế bên: “Đây là Salwa, stylist, cô ấy sẽ giúp bề ngoài chú mày từ đầu tới chân giống hệt cậu em mày.”

Trần Cận thềm líu lưỡ, thật đúng là tội nợ a, rồi không bắt hấn trông đồ đen thui chứ?

Nửa tiếng sau, bước ra trước mặt dân tình đã không còn là Trần Cận vốn có nữa, đến tóc cũng cắt ngắn mất nửa tấc, thiệt tình lúc đó hấn

xót ruột muốn chết. Cơ bản đã có thể gọi là áo quần bánh bao, đàng hoàng phong độ, toàn thân đều toát lên sức hấp dẫn siêu phàm của một người đàn ông thành đạt.

“Thay da đổi thịt a...” Michael tán tụng.

“Ăn nói cẩn thận, ông anh mặt cá gỗ.” Tuy vẫn là lời lẽ vô lễ như cũ, nhưng phối hợp với một bộ Âu phục chần chu, biểu cảm lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm sắc bén... thật đúng là có sức đả kích ghê gớm.

Fiennes bước tới trước mặt hắn, có vẻ suy tư nghĩ ngợi, rồi cuộc nhẹ nhàng nói: “Hiệu quả không tồi, bất quá đáng vẻ trước đây giống với cậu hơn.”

“Cuối cùng cũng có một người biết hàng nha! Tôi cũng biết hồi nào tới giờ tôi vẫn đẹp trai hơn a” Nghe tới câu này cả đám xung quanh nhất loạt há mồm chết lặng.

-----

một trứng: dôi =)))) ai hiểu khúc này dôi dơ tay =)))) ời nữa, ai dơ tay dôi thì ngài iên ó =)))) bọn chẻ lòn chưa dơ tay wa ây mình cùng luận não Cận =))))

# Chương 21

Chiến dịch long trời lở đất chính thức khai hỏa, đến khi Trần Cận trong lốt mới cứng cựa ra trình diện, Ngô Cung kinh ngạc đến quai hàm rớt ra lại chấp vào, chấp vào lại muốn rớt ra, cứ như vậy miết một hồi, Trần Cận đã âm thầm nghiêng răng muốn nổi sùng lăm rồi, nhưng rốt cuộc nhờ ơn tác phong kinh người của Trần Thạc mà còn nhịn được, bất quá, một bên đã nháy nháy mắt, cầu cứu Michael.

Ve Gió đại nhân (đã được săn sóc qua bởi kỹ thuật cải trang siêu phàm của Salwa), để xong việc không bị Trần Cận nhắm đầu trả thù, hẳn đành ra dáng trí thức không hiềm chuyện con con, tự giác đỡ lời: “Ngô gia, mong ngài có thể ra tay mở đường, Trần tiên sinh và cả Fiennes tiên sinh đều vô cùng biết ơn.”

“A, phải phải.” Ngài Rết lúc ấy mới sực tỉnh, đương nhiên vẫn còn cảm thấy áp lực nặng nề bởi sự thay đổi kỳ dị có một không hai này, “Hẳn rồi hẳn rồi, Trần tiên sinh...” sẵn lên bắt tay Trần Cận, “Lần trước là tôi không rõ sự tình từ đầu, không biết anh là cốt cán Hào Môn... Quả là, không nhận ra ngay nhân tài ẩn mình, tưởng lầm Trần tiên sinh như đám đàn em, thật mạo phạm quá.” Biết mạo phạm còn chưa chịu thả tay ra?! Cái thói ở đâu hả!

“Việc ấy, Ngô gia không cần để bụng. Có những chuyện ta đều hiểu là được rồi.” Trần Cận nghiêm mặt xa gần cảnh cáo, “Lần này Ngô gia hết lòng với Hào Môn, hẳn nhiên chúng tôi sẽ ghi nhớ, sau này cần đến, Hào Môn cũng sẽ ra sức vì Ngô gia.”

Cặp mắt háo sắc kia vẫn nhịn không được mò mẫm soi mói từ đầu tới chân hẳn: “Trần tiên sinh quả nhiên thẳng thắn, có những lời này

của anh, Ngô mỗi nhất định phải dốc hết sức hỗ trợ.”

“Đa tạ.” Mím cười hoàn hảo, thể hiện cả vẻ tự tin nắm chắc phần thắng lẫn khí chất chừng mực lạnh lùng, đích thị là Trần Thạc.

Đến Michael đứng đối diện cũng phải thừa nhận, Trần Cận lúc này mang một phong thái vừa ung dung vừa nguy hiểm khó mà diễn tả, không lẽ anh em nhà nó có thần giao cách cảm gì gì đó thật?

Có được thông tin đích xác rồi, Trần Cận và Michael cùng đám vệ sĩ hùng hồn rờn rắt rút quân, xe vừa ra đến đầu phố, Trần Cận lập tức lộ nguyên hình sừng sộ: “Mặt cá gỗ, ông đúng là đồ đều mà, vừa xong con rết khốn kiếp ấy quấy rối tôi đó, bộ ông không thấy hả, ông được lắm!”

“Có phải quấy rối tao đâu, làm sao tao phải cuống lên?” Michael lần này cũng không chịu thua, đốp lại: “Mà đồ đàn ông lố lăng bừa bãi như chú mày, nếm mùi sớm đi là phải, loại ấy chúng nó nhận đồng loại không sai đâu.”

Hồng hét, làm sao lại nói toạc hết bụng dạ ra rồi, cả giận bộc phát a.

“Ông nhắc lại lần nữa xem...” đôi mắt vừa phùng phùng bốc hỏa giờ đã sa sầm lạnh băng.

“Đằng trước, dừng xe!” Michael đột nhiên quát lên, tài xế vội đạp thắng phanh gấp, ông anh Michael lập tức phi thẳng lên ghế trước, tránh xa tầm sét đánh là sáng suốt nhất, bỏ lại Trần đại ca ngồi tức tối sau xe.

Trạm đầu tiên đêm đó – Hồng Đạp, sòng bạc bán công khai nổi danh nhất thành phố, một nơi để mặc sức vung tiền như rác.



Tuy sinh ra trong một gia đình có nòi cờ bạc, nhưng lạ là hai anh em Trần Cận, Trần Thạc tuyệt nhiên không hề ham thích đồ đen, thậm chí còn có phần ác cảm, có lẽ vì từ nhỏ đến lớn đã thấm thía quá đủ sự khốn khổ của những con bạc phải sống phiêu bạt bấp bênh như cha mẹ mình, từ đáy lòng bọn hắn đều không thể chấp nhận chuyện này, thậm chí Trần Thạc còn coi nó như một trò “tự tra tấn vô vị”, ấy vậy mà bữa nay lại có cơ hội ôn lại gia nghiệp a

“Hình như chú mày bảo chú mày đánh bạc thường thôi hả.” Trước khi vào bàn, Michael lo lắng ghé tai hỏi hắn.

“Đẳng nào tiền thua cũng là ông trả, gì phải lo, hạ bài cho đúng kiểu là được.” Trần Cận thờ ờ đưa mắt nhìn Michael, “Tôi đóng Trần Thạc thôi, có ai kêu diễn vai thần bài đâu, ông anh xem phim Hồng Kông lắm quá à?”

Michael cắn răng nuốt cái từ đã chực vọt khỏi miệng lại, hạ quyết tâm chờ xem thằng lỏi con này sẽ “đúng kiểu” thế nào đây.

Trần Cận đã mở miệng vào việc chính: “Ông chắc tối nay San Lẻ Tô sẽ đến chứ?”

“Năm ngày gần đây, tối nào cô ta cũng tới lúc chín giờ, mà chỉ đánh tài xỉu, không bao giờ làm cái, hơn nữa chơi đúng nửa tiếng là rút lui, chưa lần nào lâu hơn.”

“Loại người đặt tài ra tài đặt xỉu ra xỉu, lại biết tự chủ như thế, dễ thắng lắm.” Trần Cận kết luận chắc chắn, “Không thể coi thường cô ả này được.”

“Đầu óc chú mày xem ra cũng có lúc tỉnh đấy.”

“Ý gì hả?” Quảng cho Michael ánh mắt phê bình sắc lẹm, uy lực vô

cùng của Trần Thạc, bảo đảm hẳn không còn cửa cự nự, sau ngời ngấm lại, coi bộ mình diễn hơi bị nhập vai quá thì phải?

Hôm đó quả nhiên không chộp hụt, vai nữ chính ra sân khấu rất hoành tráng, một bộ đồ tím tuyền, tóc uốn yêu kiều quyến rũ, chậm rãi bước vào sòng bạc với gương mặt khoác vẻ lạnh nhạt, Trần Cận giờ có bảo nhớ lại diễn xuất đặc sắc của cô nàng trong mớ AV cũng chịu không rung rinh nổi, vì người phụ nữ này thực sự không phải hạng nanh nọc chua ngoa tầm thường, chỉ cần sảy chân một bước không chừng sẽ lĩnh đủ với cô ta.

Kế hoạch đặc biệt hiệu quả ở chỗ nhanh chóng giành được một vị trí vừa dễ dàng thu hút sự chú ý của San Lệ Tô vừa không quá lộ liễu, Trần Cận im lặng quan sát San Lệ Tô đặt cửa, cô ta không cược một cách tùy hứng, hình như đều đã suy tính qua, cũng không phải ăn được cả, nhưng thắng nhiều hơn thua. Nói chung... mọi sự đều hết sức bình thường, bình thường đến mức có chút kỳ quái.

Thực tế mà nói, một “chân gỗ” trứ danh như vậy, căn bản không có chuyện đêm nào cũng phải đến sòng bạc góp nhặt mấy đồng tiền lẻ, cô ta dư sức thao túng những vụ làm ăn bạc tỉ, chuyện này rõ ràng bất hợp lý đến đáng ngờ. Trần Cận nghĩ, nếu hẳn không đoán lầm, cô ta tới sòng bạc để chờ ai đó, hoặc trung chuyển một thứ gì đó. Ngày đầu tiên, phí công.

San Lệ Tô không hề để mắt nhìn đến hẳn, Trần Cận cho rằng cô ta cố ý làm vậy, vì thế hẳn chọn cách không rút dây động rừng. Ngày thứ hai, hết như hôm trước, cũng khéo thật.

Đêm thứ ba, Fiennes mới đi được một ngày rưỡi đã bất ngờ liên lạc với Trần Cận.

“Cô ta rất kỳ lạ à?”

Trần Cận cũng có chút rầu rĩ: “Chắc hẳn cô ta muốn tôi làm gì đó, nhưng tôi không thể khẳng định... cô ta tuyệt nhiên lờ đi mọi kiểu ám chỉ, đàn bà con gái đã trang điểm ăn diện mà lại thờ ơ trước đàn ông đẹp trai lắm tiền, rõ là bất thường, nhất định phải có nguyên nhân hợp lý.”

“Cô ta đang đợi người.”

“Anh... sao dám khẳng định?”

“Tôi có thông tin mới, cô ta đang đợi kẻ nhận ám hiệu.”

“Ý anh là... cô ta đợi khách mua mới à?”

“Nói cho chính xác, là chiêu bài mới từ tên trữ hàng gan góc đang chỉ huy cô ta, hàng tồn lại có kẻ mạo hiểm muốn mua, nhưng lần này bọn chúng rất thận trọng.”

“Vậy có cần thiết phải chường mặt đến sòng bạc cả tuần nữa không?” Đã thế thì dù đóng đưa kiểu gì cũng đâu ăn nhằm với cô ả, “Không phải tôi manh động, chỉ e lỡ mất thời cơ thôi, vậy đêm mai tôi sẽ tiếp cận trực diện với cô em nhé.”

“Tốt nhất là khiến cô ta tin cậu không phải đối tượng nguy hiểm, hễ thấy động phải rút lui ngay lập tức, San Lệ Tô có thể đã biết về cậu, không loại trừ khả năng cô ta biết cả Trần Thạc.”

“Nhưng cô ta đã xác định tập đoàn Trụ Phong không phải khách hàng của mình.” Trần Cận vừa tự phân tích đã thấy tình thế lạc quan hẳn lên, “Nếu vậy, thân phận của tôi xem ra vẫn kín đáo lắm, trước mắt bọn chúng không thể đoán được mục đích thực sự của tôi.”

“Khi tiếp cận cô ta, cậu phải đặc biệt cẩn thận.” Fiennes rất ít dặn dò người khác như vậy, chỉ vì đây là Trần Cận, hẳn không muốn có một chút nào bất trắc.

“Rõ rồi, cũng mong ông anh điều tra tới tới giùm đi, để tôi đỡ khỏi vòng vèo mãi.” Trần Cận vừa nghĩ mấy bữa nay cứ phải đứng đắn nghiêm trang miết, giờ được dịp phải xả hơi liền: “Giờ tôi mới biết ấy, tán gái cũng mệt ghê gớm. Rủi chiến hết nổi, tôi sẽ kêu cha mặt cá gỗ lên đài luôn, không lại bảo toàn giành hết vinh quang của ông.”

Đầu dây bên kia nghe bật cười một tiếng.

“Rồi, biết thế, đa tạ đại ca đích thân bật mí tin tức xịn, thẳng em sẽ quyết tận dụng thời cơ.”

“Đừng hành động một mình, giữ khoảng cách tối đa mười mét với Michael.”

“Lúc quyết định chỉ có tự mình cứu mình, nhiều khi một mét đã đủ quá xa rồi.”

“Người hiểu được nguyên tắc ấy tức là có kỹ năng sinh tồn hoàn thiện.”

Trước khi ngắt máy, Trần Cận cười cười báo cáo: “Đại ca à, San Lê Tô chơi tài xỉu thắng giùm mình đến tám bảy ngàn đô Hồng Kông rồi nè”

“Khoản lời lớn vậy cậu cứ giữ lại, sau này coi như tiền tử tuất được rồi.” Hiếm có dịp nghe Fiennes nói chuyện bông đùa bằng giọng điệu nghiêm trang vậy, hại Trần Cận cũng sừng sốt, phá lên cười.

“Ông anh thành dễ thương rồi nha”

Tim Fiennes thoáng đập mạnh, chính hắn cũng không thể lý giải nổi thứ phản ứng ngốc nghếch này của mình. Dễ thương à? Đồi lại trước đây, hắn căn bản không thể chấp nhận kiểu từ ngữ ẻo lả ấy nói về mình, này ngang bằng khiêu chiến với cả quyền lực lẫn địa vị của hắn. Mà hắn càng không tưởng tượng được lại tồn tại một thủ lĩnh phân bộ cấp quốc gia có thể khiến hắn không sao kiềm chế nổi thế này. Cảm giác hụt hẫng dai dẳng đã dần dần trở thành một nỗi buốt nhói ngọt ngào đến lạ lùng, từng chút từng chút vương víu lấy tinh thần luôn cứng rắn, dứt khoát của hắn. Thì ra đời này rồi cũng một lần phải nếm mùi đờn phương luyện ái.

...

Ngày thứ tư... chấm dứt giai đoạn quan sát, lập tức áp dụng phương án chủ động ráo riết.

Đúng giờ San Lệ Tô xuất hiện ở sông bạc Hồng Đạ, Trần Cận quyết định không ở nguyên vị trí lảng lảng thăm dò nữa, thay vào đó hắn khéo léo chuyển chỗ tới ngồi cạnh cô nàng mà không bị ai chú ý. Hết ván thứ năm, bọn họ “vô tình” chạm tay khi đặt cược, rốt cuộc cô ta ngược lên nhìn Trần Cận, nhưng không buồn phản ứng mảy may, thậm chí đến một nụ cười cũng keo kiệt với hắn.

“Sao cô cứ luôn đặt xỉu vậy?” Làm như thản nhiên hỏi cô em.

“Chẳng sao cả.” Tiếp tục lãnh đạm đẩy phỉnh ra.

“Mà sao tôi cứ đặt xỉu theo cô hoài nhỉ?”

Cô em rất thẳng thừng: “Tôi không muốn quen anh.”

“Thời vận mà, vẫn là năm ăn năm thua đấy thôi.”

“Anh tin thời vận à? Tôi thì không.” Rốt cuộc khoe miệng cô ta cũng khế nhếch lên, “Thời vận đều là ván bài đã được kẻ khác xào sẵn thôi.”

“Ha?” lòng hấn nhất thời lạnh toát, cố ý đẩy hết chồng phỉnh của mình sang bên kia, “Nhưng tôi lại không hề nghi ngờ.”

Trần Cận cảm thấy mùi nguy hiểm, người phụ nữ này rất kín đáo, nhưng chính lời lẽ cay nghiệt đang bán đứng cô ta, hấn siết chặt nắm tay, trong đầu chuông cảnh báo réo loạn.

Nhà cái bên kia đã hô: “Bốn-bốn-ba, xiu!” xung quanh tiếng than bực bội lại nổi rầm rầm.

“Anh còn tin sao?” Đột nhiên San Lệ Tô chủ động quay sang, ánh mắt vừa quyến rũ vừa đặc ý liếc nhìn hấn, tia sát khí chỉ lóe lên trong một khoảnh khắc, Trần Cận trăn mình cảnh giác, một trận rờn rợn chạy dọc sống lưng, tuy mặt không đổi sắc nhưng trong bụng hấn đã thấy nặng trĩu, hấn bình tĩnh lẳng lặng lùi lại, chậm rãi lấn mình vào đám đông, rồi rất nhanh sải bước ra ngoài, càng đi càng gấp gáp, cùng lúc ấn nút thiết bị liên lạc trên cổ tay, gọi Michael: “Rút ngay! Ở đây là hỏa mù, chúng đã xuất hàng rồi!”

Vừa chực lao đến lối ra, xung quanh chớp mắt đã thấy hơn mười tên xuất hiện, coi bộ phục sẵn từ sớm rồi, mà tuyệt đối không phải bọn đầu sai tôm tép, nhìn thoáng qua đủ đoán ngay chúng đều có nghề đánh đấm. Quanh đây người đông, mục tiêu lại quá phân tán, căn bản không thể đọ súng, cao thủ ẩn mình không biết còn bao nhiêu nữa, chính lúc này, tư duy của Trần Cận càng tỉnh táo, hấn điều hòa nhịp thở, cảnh giác gườm quanh bốn phía, rồi cúi đầu nói một câu: “Ông đi trước đi.”

Trận thế này hẳn hiểu rõ, dù có hợp sức với Michael cũng khó giành phần thắng, trình độ bắn tỉa chuyên nghiệp của Michael ở đây cũng không phát huy được non nửa, đã vậy, nhất định phải để hắn thoát ra gọi cứu viện, tổ đặc công một khi đã phát động mạng lưới sẽ hành động cực kỳ thần tốc, chỉ không dè nhanh như vậy đã phải xài đến hạ sách, Trần Cận biết hẳn nhất định phải đứng vững, kéo dài thời gian là có cửa thoát, hắn thủ thế nghênh chiến.

Tiếp sau hẳn nhiên là một trận ác chiến, đám cờ bạc phát khiếp chửi rủa ầm ĩ, hai máy giặt xèng bị xô đổ, một nhóm người chen lấn chạy ra ngoài, bọn bảo kê sòng bạc đã nhận lệnh ngăn hết nhân viên ra vào, ba cửa ra đều bị đóng sầm, vòng người bao vây nhanh chóng hình thành, rắp tâm không cho ai bỏ chạy, còn lại đám cao thủ hùng hùng hổ hổ xông vào Trần Cận...

Chiến đấu đến một khắc cuối cùng, hắn chỉ còn mơ hồ trông thấy một nụ cười độc địa tím sậm ma quái lẫn khuất tận cùng đám đông.

Thật đúng là quanh năm xui chưa đủ, giờ vận hạn nó mới hè nhau ùn về a, chắc Michael đã thoát được rồi... lúc ấy Trần Cận chỉ còn nghĩ có vậy.

Cho đến khi bị nguyên xô nước lạnh ụp xuống đầu, thẳng tốt nhin mấy cũng phát khùng, hướng là Trần Cận. Hắn nặng nề mở mắt, mông lung nhìn xung quanh, trong phòng có hai gã đàn ông, một gã án trước cửa, còn gã kia xách xô nước, mặt lạnh như tiền đứng ngay cạnh hắn.

Hắn đang tì lưng vào một cây cột sắt lạnh cứng, hai tay đều bị trói, cúi xuống tự kiểm tra, xác nhận ngoài áo khoác đã bị cởi, cánh tay có chút tê bại thì trên người mình không còn thương tích gì nghiêm trọng, chỉ có nửa bên mặt nóng rát, chắc chắn đã lãnh đủ... Cả đời cầm nhất thẳng nào dám đụng chạm đến mặt ông bây! Mẹ nó, tiếp

viện gì ị ạch như rùa, giờ mấy người đang sắp hàng cách cả cây số  
ăn mừng thăng này sụp hố hả?! Còn giờ cái trò quỷ gì nữa a!

Rõ ràng, hấn đã bị đem đến nơi khác, chờ được tìm thấy chắc chắn  
phải chịu tội thêm một hồi, ông anh mặt cá gỗ à, gì mà nhét súng lục  
trong chậu hoa chớ? Ông rõ là lạm phim đấu súng Quảng Đông quá  
mà, thật hại thân ghê gớm a, tôi còn trông cậy ông về phái quân cứu  
tôi khỏi nước sôi lửa bỏng đây, bữa nay nhất định ông anh bị nghĩa  
khí của thăng này kích động ngút trời rồi... Mà lại nói Fiennes, sếp  
lớn Fi nghe tin hấn bị bắt liệu có đau lòng chút xíu nào không ta? Chí  
ít phải nhớ chờ thăng này sống sót trở về rồi thưởng cho Xích bộ một  
khoản ra trò a. Trần Thạc bây à, anh em mình thật tình số khổ, rất xả  
thân vì thiên hạ, nhằm lúc quan trọng mà anh dũng xông pha, rồi giờ  
anh bây bị tụi bất lương trói gô dưới gầm sàn ngược đãi, còn thiên lý  
ở đâu a

-----

tài xỉu: =))) từ từ cho nhau cười miếng đã =)) đùa hông fải bị hum  
đêu, đừng mờ cứ đụng cờ bạc là mó ra cả mớ ngôn từ chuyên môn  
đư này mần ta mắc cười wó =))))))



## Chương 22

Lúc này cửa sắt bị giật mở xoạch một tiếng, năm gã đàn ông mặc âu phục hùng hổ xông vào, theo sau cùng là San Lệ Tô và một gã trung niên lạ mặt, gã ta đến trước mặt Trần Cận, quét mắt nhìn bộ dạng thô thảm của hắn, lên giọng hỏi với vẻ vô cùng nghi hoặc: “Mày là Trần Thạc à? Rốt cuộc mày là ai?!”

“Là ý gì hả?” ánh mắt lạnh lùng, bình tĩnh bẻ lại, “Tôi chắc chắn, trước kia chưa từng gây sự với các người, nếu chuyện này là hiểu lầm, thì hơi quá trớn rồi đấy.”

“Đó là tự mày nghĩ vậy thôi.” Gã trung niên khế cười xảo quyệt, “Một thằng công tử bột như mày, chẳng có sức thuyết phục chút nào, bảo mày kiếm ăn bằng đầu óc, tao thật không dám tin.”

Ông anh, kỳ thị người đẹp trai a, cho xin đi! Chú già lợm khộm như ông mới nên tự tù thân chứ? Ganh tị người ta tài mạo song toàn, có tiếng có miếng a, đời sao lại có loại đàn ông xấu bụng hẹp hòi dữ vậy?! Cái thứ đã đi chọc vào Hào Môn rồi, chỉ số thông minh lệt đệt chưa nói, lại còn gian xảo khó ưa, thật rầu lòng a

Người đẹp hiểm độc giờ mới mở miệng cắt ngang khúc oán thầm của Trần Cận: “Kiệt, nguồn tin cậy thông báo, hiện nay Trần Thạc không ở Hồng Kông.”

Trần Cận lạnh lùng tiếp lời: “Muốn khiến thiên hạ cho rằng mình không ở cảng, có khó gì chứ?”

“Lúc này mày đến Hồng Đạt, mạo hiểm tiếp cận San Lệ Tô với mục

đích gì? Mà không tự thấy làm vậy thật ngu xuẩn hả?” Gã Kiệt già vô cùng mặt dày chê bai trí tuệ người ta.

“Tôi đã dám làm vậy, tức là không hề mạo hiểm.” Thái độ chắc nịch của Trần Cận khiến cặp mắt đối phương thoáng nheo lại, “Các người không thể cời trói, để tôi ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng hả?”

Gã đàn ông sừng sốt, cười phá lên: “Xem ra không chỉ ngu xuẩn, mà còn không biết trời cao đất rộng nữa đây!” Liền tiếp theo, hắn bắt lấy cằm Trần Cận, thô bạo lôi về phía mình, “Cái mặt bánh trai thế này mà bị bầm dập, cũng tiếc thật a. Chỗ dựa của mày không phải Trịnh Diệu Dương hả? Sao lại bắt cần quá thế?” Có gì bọn bắt lương đều thích động tay động chân vậy!

“Tôi không ưa bị trói dựa cột cho ai tra hỏi loại chuyện ấy.” Phát huy đến cùng tinh thần không sợ chết, anh dũng chiến đấu với quân gian ác, mượn danh Trần Thạc thực thi chính nghĩa, “Vốn đã định bàn chuyện làm ăn với các người, các người lại tiếp đãi tôi như vậy, xem ra khỏi cần miễn cưỡng nữa làm gì, việc không thành chỉ là chuyện nhỏ, nhưng các người...” ngang ngạnh hất mấy ngón tay đang ghì trên cằm mình ra, “Nếu định giam lỏng tôi, tôi đảm bảo, các người sẽ phiền phức đấy.” này không phải hù dọa suông đâu, cứ luận đạo nghĩa lẫn tình anh em mà nói, cả... Fiennes lẫn Thạc Thạc kiểu gì cũng tính nợ giùm hắn a.

“Kiệt, đừng nghe hắn nói, hắn nhất định không phải khách đã đăng ký đâu.” San Lệ xáp tới gay gắt cảnh tình gã đàn ông, “Hiện giờ rất nhiều phe đang dò la chúng ta, phải hết sức đề phòng.”

“Nhưng nó nói nó là Trần Thạc.” Kiệt lại sẫm soi khuôn mặt hắn lần nữa, “Mà anh cũng thấy, nó không giống như đang lừa mình.”

“Vẫn phải thận trọng thì hơn, giờ nhiều trò chính hình rất tinh vi.”

Nè! Đừng có bôi bác nhau nhé?! Lý luận kiểu đó chẳng hóa ra xấu như ma chọc dao kéo vào cũng thành Brad Pitt được hả?! Tiều! Á San Lệ Tô này rõ là từng đến phố Hàn mông má nhan sắc mới dám mở miệng phui toẹt cái đẹp bẩm sinh trên đời.

“Tạm thời tao tin mày là...”

“Kiệt!” Á kia hoảng hốt trừng mắt với đồng bọn.

“San Lệ, đừng cuống lên, anh là muốn hỏi cho rõ ràng, rồi mới xác định nó có nguy hiểm hay không.” Kiệt rất tự tin lia mắt về phía Trần Cận lần nữa, “Trước tiên nói cho chúng tao biết, làm thế nào mày mò được đến đây?”

Ánh mắt Trần Cận lóe lên tia kiêu ngạo không thể che giấu: “Trên mạng có đăng một thông điệp dưới tên Portman, chỉ cần là khách thượng lưu hứng thú với hàng đều có thể truy cập, cấp trên của các người sẽ kiểm soát và quyết định lựa chọn người mua cuối cùng.” Khi hắn nói ra câu này, sắc mặt đối phương đã bắt đầu thay đổi, “Thật đáng tiếc, chúng tôi bị xếp vào danh sách treo, xem ra ông chủ các người chẳng biết gì về Trụ Phong cả. Ông ta không tin chúng tôi, hay không tin chính khả năng của các người vậy?”

Đối phương lập tức tỏ ra cảnh giác: “Bọn tao không việc gì phải làm ăn với loại nguy hiểm như mày, cái đích của Trụ Phong quá lớn, mày cho là cứ bành trướng đủ thì gì cũng tiếp được sao?”

“Các người không đủ gan thôi.” Trần Cận vụt đổi giọng, “Ông có thể không tin tôi, nhưng ông nên tin thực lực của Trụ Phong, chúng tôi sẵn sàng ra giá gấp đôi cho món hàng khó chiều của các người.”

“Bọn tao không có hàng, mày chậm chân rồi, nhóc ạ.”

“Vậy thì gấp đôi lần nữa, xoay lại thứ các ông vừa bán đi.”

Đột ngột, giữa bụng bị Kiệt thụi một cú thô bạo, Trần Cận nghiêng rặng gập sụp thất lưng, mẹ nó...

“Muốn bịp người ít ra cũng phải kiếm một cái cứ lọt tai đã! Tao là một thằng điên, không có thằng nào điên hơn tao đâu, vì thế, tao nói giá của mày là phi lý!” Kiệt gằn giọng hung tợn, ra sức túm giật tóc Trần Cận.

“Mày đúng là thằng điên, nhưng mày không biết sao... Trụ Phong vừa sáp nhập cổ phần với Thành Nghiệp.” tuy đau thật, nhưng hắn vẫn nói bằng hết câu, “Có thể nuốt... nuốt trôi hàng của mày, hoàn toàn có lý.”

“Bất kể lời mày nói đáng tin được bao nhiêu, bọn tao vẫn phải thẩm tra toàn bộ rồi mới cho mày câu trả lời được. Trước lúc đó, phiền mày ở lại đây làm khách vậy, nếu đã không loại trừ khả năng còn làm ăn với nhau, chúng tao cũng sẽ không xử tệ lắm với tay hòm chìa khóa của Trụ Phong đâu.” Kiệt nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt hắn, “Nhưng tốt nhất mày nên tự ý thức được khách chủ, đừng cho bọn tao cơ hội mạo phạm đến mày.”

“Mày đã mạo phạm tao rồi.”

“Tính tao vốn không tốt, mày phải thông cảm thôi.” Kiệt đều giả ra hiệu bảo San Lệ Tô đi ra, “Tao còn phải nói chuyện với mày chút đã.”

“Kiệt! Đừng để bị hắn lung lạc.” Đó là câu cảnh cáo cuối cùng của San Lệ Tô, sau đó dù có vẻ còn ngàn ngừ lo lắng, cô ta vẫn dẫn cả đám tay chân rời đi.

Xem ra gã trước mặt này mới là kẻ đứng đầu băng ở đây. Trong lòng Trần Cận đã nhanh chóng tính toán, suy đoán của hắn không làm, bên này San Lệ Tô còn hàng, hơn nữa chính xác là thứ hắn đang lùng tìm, số đã bị sang tay mất đều không phải tiết mục chính, vài hôm trước San Lệ đại khái đã dàn xếp được với khách, chuyển giao xong một phần hàng, sau đó lại làm như không có gì, tới Hồng Đạt đánh bạc vật, vừa nhằm qua mặt tai mắt Hào Môn, đồng thời cũng để chờ xác nhận chính thức khả năng đặt hàng của người mua tiếp theo.

Trần Cận thầm tự thán: thông tin về “hệ thống Portman” mà Giang Uy và Xích bộ cung cấp thật hữu dụng, sếp Fi không cho hắn động tay điều tra mà hắn đã chịu thua chắc? Trần Cận hẳn đời nào có chuyện ngồi không chờ chết kệ thiên hạ sai sử mình

Vì sao đến phút cuối cùng, hắn lại quyết định tự xông vào hang cọp? Đương nhiên không phải vì chút lợi trước mắt, mà là tình thế chuyển biến quá đột ngột, hắn căn bản không kịp suy tính đã hành động theo bản năng... thôi thì trà trộn đại, nếu đối phương tin hắn là Trần Thạc, hắn sẽ không thẳng tay ra đòn sát thủ, đây là một canh bạc, buộc phải đặt cược một lần.

Kết quả chứng minh... hắn đặt đúng cửa. San Lệ Tô không chỉ có một mình, phía sau hiển nhiên có một tổ chức khổng lồ đang đỡ lưng cho cô ta, ngoại trừ nhân vật sừng sỏ Hào Môn đang truy lùng, còn phân nhánh ở đây coi như là mục tiêu hắn đủ sức giải quyết, ở Hồng Kông này chúng có kẻ dẫn mối, còn nhân vật chớp bu có quyền lực quyết định người mua lại chính là gã đứng đây, tuy quý anh chưa tới bốn chục xuân xanh, nhưng bụng dạ Trần Cận đã quyết chí liệt hắn vào hàng chú già khó xơi.

Hiện giờ điều rõ ràng nhất là, gã này đã bắt đầu dao động, vì hắn không nghĩ cái mặt giống Trần Thạc như đúc này có chỗ nào là đồ

dòm, chứng kiến màn ửng khẩu dạt dào vừa xong của hấn, đối phương đã tin tưởng đến năm phần. Có điều phỏng đoán của Trần Cận coi bộ sai sai đâu đó, ông chú Kiệt này hình như hơi bị hứng thú với hấn thì phải... Không phải chứ Sao đâu đâu cũng có thú dữ vậy?!

“Ờ Trạ Phong, mà y và Trịnh Diệu Dương, ai mới nắm quyền?” Một lần nữa ánh mắt Kiệt quét từ đầu đến chân Trần Cận, “Phi vụ lớn đến thế, mà mà y lại dám bỏ giá thản nhiên như vậy.”

“Tao quen làm ăn thực tế rồi, cần gì phải phí công diễn trò lừa bịp, hưởng hồ chưa bao giờ tao định ép giá.” Hấn khế nhếch khóe miệng sừng tấy, “Hàng của các người chỉ có đại gia Tây Âu, Trung Đông mới dám tiếp, cùng lắm là tỷ phú Đông Nam Á ham mê sưu tầm, còn không phải là những tập đoàn chuyên thu mua cỡ lớn, không biết ngại rắc rối, tao dám tham gia, chẳng có gì ngẫu nhiên hết.”

“Trịnh Diệu Dương đã rút chân khỏi giới đầu cơ liều lĩnh từ lâu rồi, mà y lấy gì để tao tin mà y đây?”

“Mày đã bắt đầu tin tao rồi.”

“Tao không ưa những thằng dám kết luận kiểu ngạo mạn thế đâu, kiểu ấy làm tao rất không yên tâm.” Đối phương dạo nửa vòng quanh Trần Cận, tỉ mỉ sẫm soi vẻ mặt hấn, “Tình thế này mà vẫn bình tĩnh thật, đúng là Trần Thạc lừng danh, trách nào Trịnh Diệu Dương vừa mất mà đến thế... thiên hạ đồn chắc cũng không láo đâu nhỉ?”

“Tao không hiểu ý mà y.”

“Mày là bạn tình của hấn hả?” Kiệt cười quái dị, khế giơ tay, “Ai dà, xin lỗi, tao nói tùy tiện quá, thật tình không có ác ý đâu, chẳng qua là... tò mò chút thôi.”

“Tò mò về quan hệ giữa hai thằng đàn ông?” Trần Cận khinh bỉ hừ mũi, “Mày đúng là đồ rỗng tuếch nông cạn.” Thật muốn nhào vô đấm rưng cái mồm thúi kia, dám sỉ nhục người nhà thằng này hả!? Loại như mày, tao không thèm dọa, chỉ cần A Thạc ngoắc một ngón tay, mày ra bã là cái chắc, còn đấy mà nói thánh nói tướng.

Đối phương có vẻ méch lòng vì câu nói của Trần Cận: “Xem ra mày có sẵn vài cách hay để giúp tao mở mang kiến thức.”

“Tao chẳng định thách mày, chẳng qua nói thật mà thôi.”

“Mẹ nó, mày giỡn mặt tao à?” Khuỷu tay Kiệt dẫn mạnh vào cổ Trần Cận, hại hấn khục khặc phát ho mấy tiếng, “Đúng là chẳng bao giờ có phúc thưởng thức sức hấp dẫn của Trần Thạc Trụ Phong, lần này quả là cơ hội trời cho.”

“Tao không muốn gặp những chuyện mình căn bản không mong ngóng gì, hay hay dở cũng vậy.”

“Lèo lá với tao chẳng hay ho gì đâu.” Vừa nói, hấn đột nhiên cúi xuống, nhe răng nghiền mạnh đầu vai phải Trần Cận, thẳng đến khi đối thủ bật ra tiếng rên rĩ mới chịu nhả ra, dấu răng sâu hoắm hấn lại cực kỳ bắt mắt, “Đã không? Mày với gã Trịnh có cùng chơi kiểu này chưa?”

Shit! Bữa nay đụng trúng một thằng biến thái, rắc rối to rồi đây.

Trần Cận lúc này quyết định ngậm miệng, đồng thời tuyệt nhiên không lộ ra một hành động phản kháng rõ ràng nào, đối phương là loại thích bạo lực ngược đãi, càng say máu càng dễ phát khùng, loại người ấy không phải hấn chưa gặp bao giờ, muốn giữ yên thân mình, chỉ có dĩ bất biến ứng vạn biến. Vết thương trên vai nhói lên đau rát, hấn bắt đầu thầm mong trận trò này chấm dứt càng nhanh

càng tốt.

Kiệt bóp chặt sau gáy Trần Cận, rồi lè lưỡi liếm máu rớm trên vai hắn, cười lạnh: “Chờ rảnh ra sẽ chơi với mày đến nơi đến chốn, giờ tao phải đi điều tra về mày đã, cứ chuẩn bị tâm lý đi, nếu tao phát hiện mày nói láo, mày đừng mơ chuyện ra khỏi cái phòng này.”

Ợ... kinh tởm, vai sắp mọc mụn thúi rữa rồi, thằng chả dám liếm!!  
Mình phải tắm, bằng không để nó ngấm vô, là nát tong cả cánh tay mất thôi! Fi đại gia, cứu mạng a! Tôi vì ông mới mạo hiểm xông pha đây này, ông nhất định phải nhận ra tín hiệu của tôi đó, nếu chúng ta chẳng có ăn ý hiểu ngầm gì hết thì thôi rồi, hồng bét rồi, phen này tôi chết chắc rồi.

Còn tưởng thân hắn rồi sẽ được lưu danh muôn thuở nhờ bản tính phong lưu, ai ngờ đâu có ngày bỏ mạng sa trường thế này, ôi than ôi!

Mà nếu Thượng Đế tính bạc đãi kiệt tác của ông như vậy, thì đúng là vô trách nhiệm quá thể đáng! Thế nên trước mắt Trần Cận rất vững tin, rằng hắn vẫn còn sức ngoan cường chiến đấu, chờ ngày toàn thắng trở về.

Hết mười lăm tiếng đồng hồ chịu trói mà không ai thăm hỏi lời nào, Trần Cận bắt đầu nổi khùng thật sự, đời hắn chưa bao giờ không được tắm lâu đến thế, tàn bạo vô nhân đạo a. Bao tử đã nhũn nhẹo hết còn sức réo nữa, thẳng đến lúc gã canh cửa to con bung vào cho một bát mì, mạng hắn mới tạm thời được vớt vát lại, tứ chi tê liệt hại hắn khuyu rũ xuống sàn, thật tình kiệt quệ, còn may bộ dạng thê thảm đáng xấu hổ này của Trần Cận phong độ ngút trời hắn không bị ai thấy... dù rằng kể ra trông cũng hấp dẫn mới lạ lắm

Đợi ngón tay dần dần có lại cảm giác, hắn lẳng lặng bật thiết bị liên



lạc dưới đế giày, làm bộ kiệt sức ngồi gục đầu xuống cánh tay, đầu bên kia bắt được tín hiệu của hấn đã mừng muốn điên: “Leslie, đừng tắt máy phát, chúng tôi sẽ định vị được anh ngay đây.”

Sao không thềm hỏi người ta có bị thương, bị tội vạ gì không a? Hấn hạ giọng đến không thể thấp hơn: “Tôi chưa bị lộ, đang xưng là khách hàng của chúng để kéo dài thời gian, cầm đầu ở đây là một gã tên Kiệt, mấy người tra qua đi.”

“Hiểu rồi.”

“Đã báo cho đại ca chưa?”

“Đại ca hình như đang nhận điện từ đường dây quan trọng, chúng tôi không thể liên lạc được.” Tom, một trong ba chàng lính ngự lâm tài năng siêu phàm được cắt cử cho hấn, thông báo tin tức kinh hoàng.

“Cái gì?! Cái gì liên lạc không được?!” Trần Cận hầu như nổi khùng, hấn gồng mình nén xuống cảm giác hoảng hốt, cố điều hòa nhịp thở, “Tom, cậu nhất định phải tìm ổng cho tôi, nếu không cả kế hoạch mạo danh của tôi bẽ ngay lập tức mất! Chỉ có Fiennes mới liên lạc được với cấp trên của San Lệ Tô! Giờ để bọn chúng mò ra trước tôi không có tên trong danh sách đặt hàng, không thể tưởng được hậu quả đâu!”

—

dĩ bất biến ứng vạn biến: đơn giản là lấy cái không thay đổi ứng phó với cái thay đổi =)) cái này là triết lý đời nha =)) chỉ có chẻ từ ra hiểu nghĩa đen đời tự ngộ nghĩa bóng thâm nha các tình iêu =))

## Chương 23

Trần Cận lúc này mới thực sự cảm thấy nguy cơ cận kề, phải làm sao để Fiennes biết hắn vẫn đang đóng vai Trần Thạch, rồi còn cần hắn ta thâm nhập vào hệ thống lưu thông tin khách hàng, đồng thời phải đi trước một bước, lấy danh nghĩa Trụ Phong lọt qua được vòng kiểm duyệt của cấp trên đối phương, gộp tất cả những điều ấy thì bằng như... nhiệm vụ bất khả thi.

Ý tưởng về vụ “ăn ý hiểu ngầm” vừa xong giờ thành ra chiêu... tự an ủi vô vọng của Trần Cận, Fiennes đương nhiên không thể liên tiếp hành động đúng chóc theo đường đi nước bước Trần Cận vẽ ra, bởi vì nào giờ hắn đâu đã từng vun đắp bồi dưỡng cái thứ “ăn ý hiểu ngầm” chết tiệt ấy với hắn ta! Giờ hối hận cũng muộn rồi, chỉ hy vọng thông tin liên lạc của gã Kiệt bên đây cũng... à ạch ngang cỡ thằng Tom, tù mù thì tù mù cả đôi luôn có điều khả năng ấy thấp vô cùng... mà từ hồi nào hắn thành ra ngồi ngóng kỳ tích xuất hiện vậy? Nay phải tác phong muôn đời của hắn đâu a.

Vừa lúc ấy cửa bị giật mở, một lần nữa Kiệt xuất hiện cùng San Lê Tô và đám vệ sĩ, Trần Cận bình tĩnh ngẩng lên... rồi muốn tới thì tới đi, đận này thật chỉ còn biết trông cậy vào chính mình thôi...

“Thấy sao hả?” Kiệt bước tới trước mặt Trần Cận, hạ mắt đứng nhìn hắn, đá đá cẳng chân hắn, “Không trách bọn tao đái khách thiếu chu đáo chứ a?”

Trần Cận lẳng lẳng nhưn mày nhìn đối phương, rất đường hoàng ngồi thẳng lại, ánh mắt mơ hồ ẩn chứa lửa giận.

“Yên chí, đã xác minh đâu vào đó rồi, có tin trả lời ngay thôi, đến lúc ấy hai năm rưỡi, mà chẳng lo oan đâu.” Kiệt đắc ý dạt dào ngoắc gọi đàn em bê một cái ghế vào, “Cũng chớ thất lễ quá, Trần tiên sinh đây không chừng là khách quý của chúng ta à”

“Giới làm ăn vẫn đồn đại, sức hấp dẫn của Trần Thạc ít ai sánh bằng, giờ làm sao để bọn tao tin mà là thật đây?” Về mặt Kiệt càng lúc càng phức tạp, như thể hấn đang bày dàn trong bụng những mưu tính kinh khủng lắm, “Bằng không, trước khi kết quả chính xác ra lò, chúng ta thử kiểm chứng luôn đi nhỉ? Cho tao xem, mà có đúng là hàng xịn không nào.”

“Rốt cuộc mà muốn sao?” Đầu mà Trần Cận đã nhú chặt lại, dù có là Trần Thạc thật hay không, đến nước này cũng bình tĩnh hết nổi.

“San Lệ, em làm mẫu coi.”

“Vậy còn phải chờ xem nam chính có chịu hợp tác không” Á đàn bà táo tợn bước lên, tuột cả áo váy, Trần Cận lập tức đoán ra mục đích của bọn chúng, tinh thần dần dần trấn tĩnh lại, đối phương chẳng qua là muốn khống chế hấn, nếu Trữ Phong đổi ý hay ép giá, bọn chúng vẫn nắm trong tay nhược điểm đủ giữ lợi thế. Trong thế giới ngầm, mượn luật lệ hay nguyên tắc để phán đoán đều vô dụng, chỉ có lấy tàn bạo khống chế tàn bạo. Bởi vậy một ngày đã sa lầy, tự nhiên cần chuẩn bị tinh thần không thể sạch sẽ thoát thân, thậm chí còn phải sẵn sàng nghênh tiếp mọi tình huống.

San Lệ áo váy thong thượt ngã nhào vào lòng Trần Cận, lại không ngừng ra sức giật cởi áo hấn, hấn chẳng buồn đôi co với đàn bà, bởi vậy cứ thây kệ móng vuốt của cô ả tự do làm trò trên người mình. Cô ta bày ra vô số tư thế sẵn sàng, chủ động kéo tay hấn làm đủ trò khêu gợi tục tĩu, tiếp theo có người mang máy ảnh vào phòng, bắt đầu chụp, chọn góc máy từ bên mặt không bị sưng của Trần Cận, cố tình

tô trát màu mè che mắt.

Trần Cận bụng nghĩ: thời buổi nào rồi, còn muốn giở bài cường bức? Trò này coi bộ hơi bị lỗi mốt à nha? Lại còn làm ra bộ dạng rất chi miệt mài kịch liệt, trong khi hấn uể oải xuội xì thế này, hợp lý chỗ nào không biết. Bất quá tốt xấu vẫn phải bảo tồn hình tượng hoàn mỹ đẹp đẽ của mình, thế nên trước khi danh dự mặt mũi mất sạch, tốt nhất sắp lớn nên lôi theo cả thằng Tom lẫn cha Michael đập cửa xông vô lẹ lẹ giùm đi.

Lúc này, Kiệt lên giọng bĩ ổi tán chuyện về mớ hình tang chứng: “Nếu gửi đồng hình này cho tòa báo giật tít nhằm mua vui, hội đồng quản trị Trụ Phong sẽ nói sao nhỉ?”

Nếu Trần Thạc biết hấn bị chụp hình khiêu \*\*\* thế này, không hiểu nó sẽ cảm tưởng sao đây, chắc không có vụ xúc động vì dáng mình sao chuẩn quá chừng nên thôi coi như mình không bơi xấu nó đâu há... Vậy không chừng lần này là mối nguy nghiêm trọng nhất Trần Cận từng đối mặt – làm liên lụy Trần Thạc. Tuy giờ hấn đang hối lỗi đây rồi, nhưng hậu quả đã mười mười, trước mắt triển vọng nhất chỉ có đường dốc toàn lực phá vòng vây.

San Lệ Tô ung dung cài áo lại, Trần Cận mới thầm thở phào một hơi, ra chỉ là dợt vở, xem như phen này trình tiết vẫn chưa nhằm nhò gì. Kiệt vừa tiến tới, cô ta liền đứng dậy lùi sang một bên.

“Giờ tao đã hiểu chút chút vì sao Trịnh Diệu Dương o bế mày đến vậy rồi, vì mày quá khùng, coi bộ gì cũng phốt đời được hết nhỉ, có điều hể là người đương nhiên phải có nhược điểm, tao muốn biết mày sợ nhất cái gì đây?” Kiệt ngồi xồm xuống, ngón tay gại gại quét qua vết thương trên vai Trần Cận, có vẻ khá thỏa mãn với kiệt tác của mình.

Ông chú biến thái lại lên cơn bầy hầy rồi, một chữ thôi: thảm! Thật tình dễ gì được một em xinh tươi tự nhào vào lòng, ấy thế mà bên cạnh lại còn một giàn vai u thịt bắp vừa chặn cửa vừa bấm máy chụp hình tới tấp, mất hứng bỏ xù a hại hấn lần này ôm eo rờ mó người đẹp miết mà chẳng thấy nổi được chút chút hứng thú, kiểu này là tổn hao tinh thần sức khỏe vô cùng a

Trần Cận không nhanh không chậm đáp lời Kiệt: “Tao sợ mày không thả tao ra, sợ cả mày gửi mớ hình ấy cho báo chí, gan tao không to như mày tưởng đâu.”

“Đừng nói vậy chứ, chẳng tốt đẹp gì cho mày đâu.” Kiệt tính tình thất thường, mỗi lúc một phách, thật không sao thương nổi, “Nghe nói Trần Thạc thân thủ được lắm, nếu không phải tình trạng mày giờ rách mướp quá, tao cũng muốn đọ sức với mày tí đỉnh.”

Khỏi đi, lần trước thì đàn em của Thôi Minh Long, giờ lại đến lượt mày, tao có phải võ sĩ nhà nghề chuyên đi khiêu chiến giựt bảng hiệu đâu, mày tưởng đánh lộn mà không nhọc chặc? Đành rằng giờ bực bội cũng hơi ứ bụng, rất rất muốn tìm chỗ xả giận, nhưng còn chưa tới nước đối bụng đọp quàng à, càng không thềm một câu “đa tạ chỉ giáo” của thằng nào sất, nói tóm lại, giờ không có hứng thú động tay động chân với loại ấy.

Thấy Trần Cận chẳng tỏ thái độ gì, Kiệt có vẻ mất hứng: “Mày đang đọ kết quả thẩm tra hả?”

“Tao chỉ đang nghĩ, đến khi chúng mày thả tao ra rồi phải xử lý sao đây.” Ánh mắt Trần Cận cực kỳ quyết liệt, “Tao không cho là kiểu thể hiện không chút thành ý hợp tác này để khiến khách hàng cảm tình đâu.”

Kiệt đột ngột chộp tay bóp cổ Trần Cận: “Đừng được thể lấn tới, tao

cảnh cáo mày.”

Điện thoại trong phòng bất chợt réo vang, San Lệ Tô nhắc máy, nghe được vài câu mặt đã biến sắc, cô ta liếc mắt về phía Trần Cận rồi đưa điện thoại cho Kiệt: “Trịnh Diệu Dương, nói máy trực tiếp từ trên.”

Hờ?! Trịnh... Ai cắt giùm nghĩa vụ này coi?! Sự kinh hoàng của Trần Cận thật không hề kém San Lệ Tô, không lẽ Trần Thạc nhận được sóng tâm linh cảm ứng của hắn thiệt? Tuy phải thừa nhận cái sóng-tâm-linh-cảm-ứng ấy thường thường vẫn đứt ngang xương cái một, nhưng có còn hơn không chứ bộ. Mà Trịnh Diệu Dương không phải gọi tới quở hắn không được đi mạo danh lừa bịp chớ? Ngộ nhớ vậy thật, chắc bữa nay hắn phải nằm cẳng khiêng ra rồi.

Thái độ Kiệt dần u ám, điềm báo giông tố càng lúc càng rõ ràng, đến cuối cùng, chỉ nghe hắn nói: “Trước khi ông trùm gửi điện trả lời, chưa xác minh chắc chắn có trong danh sách đặt hàng không, chúng tôi sẽ không thả bất cứ đối tượng khả nghi nào, dù hắn là Trần Thạc cũng thế.”

Cúp máy, Kiệt chau mày, lại sẫm soi nghi phạm lần nữa: “Ra mày đúng thật là Trần Thạc.”

“Đương nhiên là vậy.” Nghề diễn xuất của hắn chắc tới cảnh giới vô lượng luôn rồi, thật tình mọi khi Trần Cận vẫn được coi là một gã thành thực, gạt người thường thường không xong, bắt quá đối thủ tình nguyện bị lừa thì lại khác à

Kiệt phẩy tay: “A Lương, đi pha tách trà cho Trần tiên sinh.”

Ơ tiều, đúng là thẳng bọm, cứ thế mà được à?! Mà nữa, đã mười lăm tiếng đồng hồ không được vào toilet rồi, mày sai tổng trà cho tao

là ý đồ gì a?

“Thất lễ a, giờ đành mời mày ở lại một mình tự hưởng thụ thôi, đến lúc cần thả mày, bọn tao hẳn nhiên sẽ phối hợp.” Nói rồi quay lưng dẫn cả đám tay chân rờn rấn bỏ đi, chặc lôi nhau ra bàn tính kế hoạch đối phó, cả vệ sĩ canh chừng trong phòng cũng kéo đi nốt.

Trần Cận tựa mình vào góc tường, thở hắt một hơi, một lần nữa mở thiết bị liên lạc: “Tom, gọi được cho đại ca chưa?”

“Vẫn chưa...” giữa lúc Trần Cận chuẩn bị nổi khùng hẳn đã vội tiếp lời, “Nhưng có tin đây, có người đã báo cho Trịnh tiên sinh và Trần tiên sinh hợp tác, giải vây cho anh, nghe nói anh bị tụi ly khai Hào Môn bắt Trần tiên sinh rất lo lắng.”

Quả nhiên Thạc Thạc tốt nhất a, người ta cảm động muốn khóc rồi đây, “Là ai... báo cho bọn họ?” Thăng Trịnh mà cũng chịu ra tay giúp, kỳ quặc quá sức a, mình với nó từ lúc đụng mặt đã không thể chơi được rồi.

“Tổ Trung Đông của Hào Môn đứng ra, bọn họ nắm được tình hình của anh rồi.”

Tổ Trung Đông đổi tính rồi hả? Lại còn ra mặt giùm Trần Cận nhà Xích bộ, “Danh sách khách đăng ký hàng! Mẹ nó, còn cái danh sách ấy nữa! Máy người liên lạc với Fiennes giùm tôi mau đi!”

“Cũng có tin rồi, danh sách đã được bổ sung, các sếp Hào Môn làm việc với bọn cầm đầu tổ chức ly khai xong rồi.”

“Hê?” Tất cả thật quá sức tưởng tượng của Trần Cận, chính xác, kín kẽ, chớp nhoáng, triệt để, là ai hoạch định kế hoạch lần này chứ? Ai nắm rành rẽ mọi trù tính của hắn, hơn nữa mỗi bước hành động đều

hiệu quả như vậy? Fiennes, anh sao? Ngoài thấy may mắn vì giữ được cái mạng nhỏ, liệu hẳn có nên xúc động vì mình đã trở thành một quân cờ quan trọng ghê gớm đến vậy không? Nhưng bất luận thế nào, Hào Môn đã không để hẳn thất vọng.

Nén xuống âm run run trong giọng nói: “Tom, biết tổng chỉ huy vụ này là ai không?”

“Chuyện đó thuộc hạng cơ mật, trước mắt chưa chắc chắn gì được.” Tom giải thích, “Ve Gió đã cùng nhóm đặc công đi cứu anh rồi.”

“Không được xông vào.” Trần Cận ngăn lại, “Hàng chưa giao đi thì không thể truy ra tận gốc, coi như mình toi công.” Loại như Gallo Ge ở Hào Môn mà chịu nhả ra miếng mồi lớn vậy hả?

“Đại ca yên tâm, giao dịch đã bắt đầu rồi.”

“Giao dịch hơn trăm triệu đô Mỹ, chỉ Diệm mới có thể đứng ra...” Ngay khoảnh khắc Trần Cận thấy bàng hoàng, trí não hẳn cũng choáng váng theo, lần đầu tiên có cảm giác mình đang kề vai chiến đấu cùng Diệm, phút chốc lòng dấy lên từng trận kích động.

“Việc xong sẽ rõ, tổ Trung Đông đã moi được tận sào huyệt bọn ly khai rồi, vòng ngoài cũng liên tục triển khai rà soát diện rộng, bao nhiêu phân bộ ra quân hết.”

Không thể nói đông dài thêm, chỉ biết ngắt máy, nhưng Trần Cận còn chưa thoát khỏi cơn chấn động, mất một lúc lâu mới hoàn hồn, thì ra Diệm biết hẳn, nhất định là nhờ Fiennes báo cáo kịp lúc, đường đi nước bước của hẳn mới được coi trọng đến vậy. Xem ra Fi đại gia coi cái mặt khó đăm đăm, đưng cái lại làm trò quái dị cũng là người tốt bụng dữ a



Trong lúc Trần Cận ngắm ngòm thêm điểm cho chiến hữu Fiennes, thì đối tượng còn đang ở tổng bộ điều binh khiển tướng tới tận Sudan bắt giặc, mượn danh nghĩa Trụ Phong rút những khoản tiền ảo khổng lồ vào tài khoản đối phương, cả nhân viên bảo an quốc gia cũng góp mặt, với thực lực nhóm hacker dưới quyền Fiennes, gian lận qua mạng không hề khó khăn. Kể từ giờ đồng hồ thứ hai Trần Cận bị tóm, hẳn đã biết Trần Cận là hạng ngang ngạnh, tuyệt đối không dễ dàng chịu thua, nhất định sẽ sống chết nhận mình là Trần Thạc, bằng vào nhận định mạo hiểm ấy, hẳn quyết định bắt đầu giăng lưới, nếu Trần Cận muốn kéo dài thời gian trót lọt, chỉ có thể lấy lý do bán chác hàng hóa, vậy hẳn càng phải đi trước Trần Cận một bước.

Giang Uy của Hạng bộ vừa nghe tin Trần Cận bị bắt lập tức cung cấp đầu mối, Trần Cận từng nhờ hẳn tìm hiểu về hệ thống “Portman” trên mạng của đối thủ, Fiennes tức khắc ý thức được những phản ứng có thể có của Trần Cận, trước tiên hẳn liên lạc với Trịnh Diệu Dương và Trần Thạc của Trụ Phong, lập phương án giải cứu, đồng thời móc nối được vào hệ thống của “bố già Lazuo” – ông trùm Sudan ngầm của tổ chức ly khai, phi vụ cực lớn mới đủ ép bố già ra mặt, cùng lúc ấy, những phân nhóm ngoại phái của Hào Môn đồng loạt triệt phá hang ổ rải rác của địch, dựa vào nhược điểm “để giữ kín tung tích, các phân nhóm không thể liên lạc lẫn nhau” của chúng để tìa gọn từng nhánh, ngày tàn của Lazuo đã sờ sờ trước mắt.

Đến thời điểm hiện tại số tang vật thu về được hơn một nửa, nửa còn lại bị phân tán khắp Đông Nam Á, một số ông chủ lớn nhận thấy tình hình nghiêm trọng đã hoàn trả món hàng cho chính phủ, số còn lại hẳn đang im lặng nghe ngóng, nhưng họ đều e ngại rốt cuộc bị liên lụy tới danh dự, đến lúc ấy lợi bất cập hại, bởi vậy hiện tại khách hàng đủ gan đủ lực tiếp số hàng tồn chỉ còn Trụ Phong, chính vì thế bố già mới buộc phải xuất hàng khinh suất như vậy, mớ hàng ấy giờ này thực không khác gì quả bom nổ chậm.

Quá trình kể ra dễ dàng vậy, nhưng từ khi khởi đầu đến nay đã hai tháng, trận quyết định sẽ khai hỏa đúng cuối tuần này, phải lãnh đạo toàn cục, Diệm đương nhiên biết mình nên làm gì, làm như thế nào, và nữa, phải đảm bảo an toàn cho cả người kia.

Tom nói không thể liên lạc với hắn, đó là mượn cớ, bởi một khi Diệm bắt đầu hành động, không ai biết được hắn đang ở đâu. Hắn cấp cho Ve Gió một đơn vị cực mạnh, dặn Michael nếu không thể bí mật giải cứu, chỉ còn cách dùng bạo lực tấn công. Trước khi kẻ địch chủ động thả người, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, đặt sự an toàn của người kia lên hàng đầu.

Đến khi Kiệt bước vào phòng giam Trần Cận một lần nữa, thái độ hắn đã dễ dãi khác thường: “Có tin từ ông trùm rồi, mày ăn nói cũng thật thà đấy nhãi.” Nhìn Trần Cận vẫn thản nhiên ngồi bệt dưới đất, Kiệt hừ mũi, “Xem ra mày rất tự tin a.”

“Thế cả thôi.” Trần Cận đã thấy toàn thân rã rời, nhưng vẫn cố trụ vững, “Xin hỏi chừng nào các ngài thả tôi đây?”

“Sớm thôi. Nhưng còn chưa đến lúc.” Kiệt cười lạnh nói, “Ngài mai, xác nhận tiền hàng nhập đủ tài khoản, chúng tao sẽ thả mày, còn hàng thì... cũng không ít đâu.”

Bụng Trần Cận thoáng lạnh toát, tiền không thể thực sự vào tài khoản bọn chúng, tài khoản liên ngân hàng của đối phương tại Mỹ đã bị chính phủ phong tỏa, mà hể bọn chúng phát hiện ra tất cả chỉ là một màn kịch, nhất định chúng sẽ phản ứng cực kỳ hung hãn, Kiệt và San Lệ Tô không phải nhân vật quan trọng hàng đầu, nhưng chúng nguy hiểm nhất, vì chúng là đồ bán mạng không sợ chết.

PS: Fi đại gia sắp xuất hiện a (



## Chương 24

“Bất quá, trước mắt chúng ta nên hiểu nhau thêm chút ít đã, dù sao chú mày cũng là khách hàng quan trọng của bọn tao.” Kiệt ngồi thụp xuống, hầu như ghé sát miệng vào tai Trần Cận, “Hôm rồi có chút quá tay, chú mày bỏ qua cho nhé.”

Trần Cận chỉ cảm thấy bên tai quét qua một luồng lạnh toát hại hấn sồn gai ốc. Khởi cần xin xỏ bỏ lỗi, có lòng thì cho thằng này ngay một cái phòng tắm ra hồn đi, đừng tao gột cho sạch mớ meo xui xẻo, bất quá loại như thằng cha trước mặt này đương nhiên không biết thấu hiểu nỗi lòng thiên hạ. Đã tự biết vậy rồi, Trần Cận quyết định thôi thì vụ đối thoại tâm sự dẹp đi là hơn.

Vừa lúc, có tiếng gõ vệ sĩ ngoài cửa báo có điện từ cấp trên, Kiệt đưa mắt ra hiệu bảo San Lệ Tô ra nghe.

Không hiểu có phải hấn tưởng lầm hay không, nhưng Trần Cận cứ cảm thấy gã Kiệt này có ý đồ đen tối với hấn, cụ thể là gì thì khó mà nói được... còn đang nghi nghi hoặc hoặc, năm móng vuốt của Kiệt đã mò mẫm vồ lấy Trần đại ca khả ái vô song của chúng ta...

“Tao muốn biết mày chiều Trịnh Diệu Dương thế nào vậy? Dùng miệng hay...” hấn hèn hạ lia mắt xuống dưới, “Dưới này?”

Không xong, không xong rồi, đập địa lôi rồi, trúng ngay trái địa lôi ngoại cỡ trong bụng Trần Cận! Thạc Thạc cực kỳ cực kỳ thân yêu cư nhiên bị loại người này lôi ra làm trò cười hạ cấp, giờ mà không ói trả một phen là không thể xong a!

Tiếp theo, Trần Cận làm một hành động khiến Kiệt cũng trợn mắt... đầu tiên hấn chậm rãi lách nghiêng mình 45 độ, rồi quỳ một gối xuống, chống tay trái nhích người lên chừng nửa mét, lại dựa phịch vào tường, ngồi nguyên lại như cũ. Ý tứ cơ bản là: ‘Chán chẳng thèm nói chuyện với loại bỏ đi như mày, ngồi tránh mày ra một chút, khoảng cách an toàn, đỡ khỏi lây ôn dịch.’

“A.” Kiệt cười nham hiểm, “Thú vị lắm.” rồi chồm tới, khẽ kéo giạt tóc Trần Cận, “Tao lại chẳng sợ mày làm trò đâu.”

Thật tình muốn nổi khùng, khùng kinh khủng luôn, mày mà không bỏ mớ vuốt bẩn thỉu của mày ra, rồi còn dám sỉ nhục Trần Thạc nửa lời trước mặt tao nữa, tao nhất định cho mày ra bã, chờ xem!

“Mày muốn thử chút cho biết mùi sao?” Lười biếng coi thường liếc nhìn đối thủ, giọng vô cùng khinh miệt, “Nhưng tao e mày không đủ tư cách đâu.”

“Con mẹ mày, nằm trong tay tao rồi mà còn vênh váo!” Kiệt bỏ tay ra, đứng dậy, những tia lạnh lẽo trơ trơ nhắm thẳng xuống mặt Trần Cận.

Giữa lúc Trần Cận linh cảm tình thế xấu xí hết cứu nổi rồi, San Lệ Tô đột nhiên đẩy cửa vào, tay cầm điện thoại: “Kiệt!”

“Cấp trên có tin gì?”

“Vẫn là Trịnh Diệu Dương, hấn nói giao dịch đã bắt đầu thực hiện rồi, yêu cầu nói chuyện với Trần Thạc để xác nhận hấn vẫn vô sự.”

“Tình nhân ngang ngược của mày thật đúng là o bế đến nơi đến chốn.” Nói rồi nhận lấy điện thoại, lạnh lùng đe, “Nhớ lấy, mày chỉ có đúng một phút thôi.” rồi hấn quẳng cái máy lên người Trần Cận.

“Alo?” Thần kinh Trần Cận lúc này đã căng như dây đàn, nhưng hấn cố hết sức không để lộ sơ hở, giữ vững lại nhịp hô hấp.

“Còn sống hả?”

Thằng nhãi này, dám trù tao! Chờ tao về rồi nhất quyết phải tố cáo bậy với Trần Thạc, “Diệu Dương? Tôi không sao.” Lần đầu tiên gọi thân mật thế này, đúng là cả người rùng rợn, cứ như chào thua đối thủ một mất một còn hay cầu hòa kẻ thù, xin xỏ oan gia, bất quá lần này thuần túy chỉ là... giữ thể diện cho Trần Thạc.

“Bên này đang nghĩ cách cứu anh ra, đừng có ngòm sớm quá đấy.”  
Ăn nói mới thật báng bố.

Còn phải kiêng mặt lũ ngồi chầu kế bên, thành ra không nổi sùng ngay được, nhưng trong bụng hấn đã tự phong mình là bậc siêu nhân nhẩn nhẹn, “Tôi...” tức thiệt tình a, vượt giận vượt giận, “Sẽ thận trọng, nhưng để chậm nữa thì không hay đâu, người ở đây cũng chẳng phải biết lý lẽ đãi khách.” Câu sau chẳng cần nói to tát, nhưng Kiệt đã nghe được rõ mồn một.

“Lại có dịp được nghe anh than vãn, thật hiếm có à”

“Giao dịch lệ lên, tôi còn muốn sống trở về...” rồi xử lý nốt cái thằng mẹ mìn lừa gạt Trần Thạc nhà bậy.

“Yêu cầu cũng không khó lắm, may mắn nhé”

“Ít nhất cũng cho tôi một thời hạn đi.”

“Ba ngày.”

“Nếu cậu...” vừa nói đến đó, điện thoại đã bị giật mất.

Kiệt nóng nảy nói: “Tao không bảo chúng mày được phép tán chuyện nhà mày.”

Không nói thì không nói, mày tưởng tao thèm tán phét với thằng họ Trịnh ấy lắm a. Cũng không hiểu có gì nó lại chịu mạo hiểm năm lần bảy lượt gọi điện thế này, nhất định là Trần Thạc vì tình anh em dào dạt đã ép nó làm ăn cho hần hoi a, sức hấp dẫn của mình quả nhiên hơn đứt thằng họ Trịnh a mà coi bộ Trần Thạc làm nó mê quá xá trời đất rồi à...

San Lệ Tô lên tiếng kéo tuột Trần Cận về thực tế: “Đối phương đã liên hệ với cấp trên rồi, trước mắt giao dịch vẫn khá thuận lợi.”

“Người đang ở trong tay mình, có cho chúng cũng chẳng dám giở trò.” Kiệt liếc sang Trần Cận, “Đợi thêm một ngày nữa, nếu đối phương dám manh động, ông trùm nhất định sẽ có lệnh.”

“Kiệt.” San Lệ Tô bước lên, “Gã Trần Thạc này, giao dịch xong rồi còn để hần ở đây thì không phải lắm, có tính chuyển hần đến Cáp Môn không?”

Kiệt ngẫm nghĩ một lát: “Được, em bảo người đưa hần qua đó, cách mười hai tiếng tiêm một mũi gây mê liều thấp, đề phòng hần bỏ trốn.”

“Còn mấy bức ảnh...” San Lệ Tô còn lấn cấn mãi với đồng “chứng cứ” kia.

“Nếu em thấy không yên tâm, thì hủy hết đi.” Kiệt nói xong, bỏ đi thẳng không quay đầu lại.

San Lệ Tô nhìn theo hần, vẻ mặt tình tứ vô cùng, Trần Cận khinh

khinh quan sát, quan hệ kiểu gì trắng trợn gớm? Có gái quần quýt đấy rồi, còn bày ra cái mặt chết đến nơi, trông qua đã thấy thúinh ỏi, thể loại đàn ông điên khùng hết thuốc chữa thế nên mới hại hẳn bị nhốt trong cái xó này, này rõ là... học trò gặp nhà binh có nói lý cũng như không, ví dụ vậy nghe cũng xúng quá ha?

Khi Trần Cận bị chuyển đến một nhà nghỉ cỡ vừa tên gọi “Cáp Môn” thì các vị đầu não Hào Môn còn đang tụ tập họp khẩn cấp, bàn chiến dịch vây bắt bố già Lazuo, các phân bộ đổ hết lực lượng đột kích những căn cứ của bọn ly khai, chiến dịch triển khai toàn diện.

Fiennes trước đó đã lên chuyên cơ bay về Tây Âu chủ trì hội nghị, vài giờ sau khi biết Trần Cận bị bắt, hẳn đã đứng ngồi không yên, dùng thẳng màn hình liên lạc đôn đốc các tổ giám sát gắt gao mục tiêu, nhưng không được tiếp cận quá gần, e phát sinh tình huống ngoài ý muốn. Michael cùng với Tom đã phát hiện được nơi ẩn náu của đối phương, nhưng hẳn vẫn chưa hạ lệnh, vì không muốn mạo hiểm đến tính mạng người kia.

Bên này Hào Môn đã phát lệnh truy nã Lazuo, hiện giờ mới chỉ là bố ráp ngầm, chính phủ Sudan cũng tỏ rõ lập trường, cùng bắt tay hỗ trợ điều tra, ngay lúc chuẩn bị tiếp cận trung tâm, đối phương lại đưa ra yêu sách đòi chuyển tiền trước vào tài khoản tại ngân hàng Thụy Sĩ thay vì sáu tài khoản liên ngân hàng tại Mỹ, tình hình đột ngột thay đổi. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, thủ lĩnh tất cả các phân tổ đồng loạt tập hợp. Hào Môn tồn tại một quy luật thép, hễ nhận được kim lệnh từ đích danh “Diệm” tuyên bố, thì dù lên núi đao xuống biển lửa, các tổ cũng buộc phải chấp hành, không được phép thoái thác. Đương nhiên, tình huống như vậy khá hiếm, nhưng ngày hôm nay, rõ ràng hòa bình đã bị phá vỡ.

Lúc đó, Fiennes đang dùng danh nghĩa “Diệm” ngồi tại vị trí tối cao của bàn dài hội nghị, chờ nghe xong báo cáo tình hình hành động



của các tổ, hấn quét ánh mắt sắc bén qua hai hàng ghế đầu não: “Tôi cho rằng sau hôm nay chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ hơn nữa, không thể để chúng có cơ hội phục hồi, các vị đang ngồi đây xem ra đều còn chỗ do dự, nếu trận này không thể xử lý tận gốc, rắc rối kéo theo không chỉ là những gì ta đã dự đoán được tại thời điểm này. Nếu các vị có gì e ngại hoặc ý kiến gì khác với kế hoạch lần này, xin hãy nêu rõ, thẳng thắn công khai tốt hơn nhiều e dè tính toán.” Lời nói ra vô cùng có trọng lượng, nhắm thẳng đến những phần tử trung lập đang cố ý giữ miếng và phe chủ trương bất động chờ thời, hấn tùy tiện hất tay chỉ sang bên phải, cử chỉ rất lịch lãm nhưng đủ khiến cả hội trường lạnh sống lưng, “Gallo Ge, ông nói đi.”

“Hành tung của Lazuo đang dần bị lộ tẩy, đầu mối cuối cùng A Long cung cấp đích thực rất có ích, có điều khó mà diệt tận gốc những chân rết Lazuo rải khắp Đông Nam Á, nếu chúng ta mở rộng truy lùng, có khả năng sẽ khiến các phần tử chống đối và một số thương gia bất mãn, đồng thời ảnh hưởng đến danh dự Hào Môn, đó là điều tôi lo ngại.” “Bô lão” Bắc Mỹ luôn có quyền lên tiếng, mà ngày thường ông ta phát biểu đã chẳng sợ ai.

“Phải diệt từ gốc khả năng phản kích của chúng, đội đặc phái mới của Phosa sẽ ra quân.” Ánh mắt hấn lia qua đám thủ lĩnh Trung Đông, đối phương lập tức lên tiếng.

“Đội đó đã khởi hành sáng sớm nay, hiện giờ đã tới khu vực phía Đông Cộng hòa Chad, giáp Sudan, tin tức do tổ chức Tường Long cung cấp trước đó không sai, ý đồ của Lazuo đúng là lấy dân tị nạn làm lá chắn, hấn muốn quyết một trận sống mái với Hào Môn, giờ hấn đang điên cuồng lệnh đàn em xuất hàng, hoàn toàn không còn kiêng dè gì nữa rồi.”

Đại diện thừa hành Palio bổ sung: “Việc tổ chức Tường Long trở mặt là một tổn thất rất lớn đối với Lazuo, cũng là kẽ hở cho chúng ta đột

phá khối Đông Nam Á.”

Phosa gật đầu: “Hắn ta từng tiếp xúc với nhiều thương gia Hồng Kông lẫn Macao, nhưng xem ra kết quả không như mong đợi, những vụ giao dịch hết sức phiêu lưu thế này đã không còn thực hiện dễ dàng trôi lọt như trước, bởi vậy người thường không dám động vào, ngộ nhỡ sau này lật lại, tất cả bị sung vào tài sản quốc gia thì bất lợi vô cùng, cũng chính vì khách hàng sụt giảm quá nhiều, giờ hắn đang có xu hướng dời địa bàn sang Thái Lan.”

“Lúc này tập đoàn Trụ Phong bằng lòng đứng ra làm môi giới giữ chân bọn chúng, đây là thời cơ lý tưởng để giăng bẫy.” Chỉ huy tổ Nam Á, Hassen Han tiếp lời, “Chúng tôi đã giữ liên lạc chặt chẽ với Trịnh tiên sinh theo kế hoạch.”

Lúc này Gallo Ge nói: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, hiện giờ chúng ta điều toàn bộ quân số chủ chốt của Hạt bộ và Thanh bộ về đóng tại Hồng Kông là một cách làm quá mạo hiểm, đúng ra ta nên chú tâm vào nhánh đang di chuyển sang Thái Lan là hơn.”

Ánh mắt Fiennes thoáng lấp lóe, rồi lại nhanh chóng giấu đi nỗi bất an chỉ chờ chực tuôn trào, hắn lạnh lùng đáp: “Bọn chúng sẽ không vội vã dời đi ngay lúc này đâu, để Hạt bộ và Thanh bộ tiếp tục cắm tại vị trí.”

Palio vừa nhận ra đại ca có vẻ khác thường, lập tức báo cáo: “Ve Gió cách nửa giờ đều gửi tin về, theo tin nhắn mới nhất, người đã bị chuyển tới nơi khác, có khả năng là một điểm ẩn náu của phân nhánh lớn nhất tại Hồng Kông, Leslie Trần có thể cung cấp thêm tin tức tình báo cho ta từ nội bộ bọn chúng.”

“Chúng không sơ hở vậy đâu.” Zap – chuyên viên cấp một của tổ Nam Á trình ra một tập tài liệu từ cặp tãp, “Xem tài liệu này, các vị sẽ

không lạc quan đến thế đâu.” Hấn chuyển bức hình cho mọi người, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Fiennes, “Gã đó chúng ta không hề lạ, Kiệt, từng được huấn luyện trong nhóm đặc công.”

Lòng Fiennes đột ngột nảy sinh cảm giác cằn cào chưa từng có, hấn có thể khiến Thôi Minh Long trở mặt về phe Hào Môn vào phút cuối, nhưng hấn không thể khiến gã Kiệt này buông giáp đầu hàng, đó là một thằng điên có đầu óc, rất khó đối phó, đã vậy lại đặc biệt đam mê trò truy đuổi, từ một nhân tài không gặp thời trước kia giờ đã thành phần tử cực đoan khó chơi, con đường của hấn ta cũng chẳng tốn mấy thời gian.

Đối lại trước kia, Fiennes sẽ lập tức hạ lệnh thanh trừng, nhưng hiện tại, hấn không muốn làm như vậy, bởi dù có đánh giáp lá cà, cũng không thể đảm bảo Trần Cận được an toàn.

“Bảo Michael giám sát 24/24, nhanh chóng kết thúc giao dịch thực tế.” Đại khái cơn giận tiềm tàng của Diệm đã trấn áp toàn hội trường, Zap chỉ im lặng nhận lệnh lui ra.

“Trước khi chính phủ đóng băng tài khoản, phải trao đổi được người về.” Phosa quan sát thái độ đã phát giác tầm quan trọng của Leslie Trần đối với Diệm không hề bình thường.

Nhưng lão Gallo Ge vẫn tiếp tục ngoan cố, hại đám Phosa trán toát mồ hôi: “Thủ lĩnh Xích bộ tất nhiên có quan trọng, nhưng so với cả kế hoạch truy quét phần tử ly khai thì chỉ bằng như một khúc nhạc đệm, chúng ta không thể vì an toàn của một người mà phá vỡ cả một quá trình chặt chẽ, ngộ nhỡ xảy ra sơ sót khi cứu con tin, cái giá phải trả là quá lớn, tôi thấy tôi đang nói lên sự thật rất hiển nhiên.”

“Còn tôi chỉ có một sự thật hiển nhiên phải nói...” Fiennes đứng lên, quét mắt bình thản đến kỳ dị, “Phải đảm bảo sự an toàn của Leslie

Trần, giải cứu thành công bằng mọi giá.”

Mặt mày Gallo Ge đã khó coi hết sức, tuy đã ngoan cố thành tật, nhưng ông ta chưa từng bị Diệm phản ứng kịch liệt như vậy, tinh thần không khỏi có phần kinh hoàng, quay đầu ném một cái nhìn cho gã đàn em đứng đầu, đối phương chỉ nhìn lại ý bảo giờ không nên chọc thêm vào ổ kiến lửa, hình như Diệm đang rất bức xúc vì tình hình tác chiến mấy ngày gần đây.

Tan hội nghị, Gallo Ge và Phosa cùng sóng bước ra ngoài, lão đi trước có phần bất mãn nói: “Xem ra, chúng ta cùng tiến cử hay thật, tên Leslie đó thần thông quảng đại hơn tôi tưởng nhiều đấy.”

“Diệm không nhìn làm người đâu.” Phosa dừng dừng đáp, “Nói chung, nếu hấn gặp bất trắc, nhất định ta sẽ rắc rối to.”

“Từ bao giờ chúng ta lại bị một phân bộ ghìm chân chứ?!”

Phosa dừng bước: “Không phải ghìm chân, là trợ giúp. Lão Ge à, từ sau ông ăn nói đừng móc máy vậy đi, khiêu chiến với uy tín của sếp chẳng phải hành động sáng suốt đâu.”

“Hôm nay Diệm có vẻ rất khác thường.”

Lão Ge xem ra cũng có tiến bộ, không đến mức mù tịt thuật đoán ý, “Dù sao gần đây đều là Leslie Trần ở cùng sếp, Diệm ra sức bảo vệ vậy, nhất định phải có lý do.”

Giọng Galle Ge vang lên cứng đờ: “Chỉ mong là vậy. Ông biết rồi, thằng đó là một đứa chuyên gây rắc rối.”

“Nếu ông xem qua kết quả thực chiến sinh tồn của của hấn, không chừng ông sẽ rút lại câu vừa rồi đấy.”

“Dù tôi không nghi ngờ mắt nhìn của Diệm, nhưng đã là con người, tránh không được hành sự theo cảm tính.”

Phosa cười cười: “Không lẽ ông muốn Diệm trở thành một cấp trên không coi tính mạng thuộc hạ ra gì?”

“Nhưng tôi không chấp nhận cung cách làm việc chủ quan này của Diệm.”

-----

## Chương 25

Hai giờ sau, Fiennes lên máy bay, mục tiêu: Hồng Kông.

Bên này, Trần Cận bị chuyển đi thành ra lại thoải mái hơn nhiều, Sanly Tô sắp đặt cho hắn ở một phòng có giường, có buồng tắm, trong quá trình di chuyển, Trần Cận bị trói tay bịt mắt, nên vị trí nơi gọi là “Cấp Môn” này hắn không nắm chắc được, phải từ từ thăm dò.

Đợi đến khi chân tay được giải phóng, lập tức xông vào buồng tắm xối nước lạnh, này có lẽ là lần tắm tấp bình dân nhất từ hồi hắn sinh ra tới giờ, phải gọi là sỉ nhục. Tắm xong, lại vô cùng bất mãn xỏ một cái sơ mi trắng rất không vừa mắt, ngồi dựa đầu giường làm bộ hiền lành, thôi thì phong độ đẹp trai cũng khôi phục được một ít, chỉ ít mặt mũi đã hết sưng.

Trò vui mới mở màn thôi, giờ là thời cơ tốt nhất để thâm nhập nội bộ bọn chúng. Trần Cận liếc xem thời gian, phác sơ qua tiến độ kế hoạch, tòa nhà này hình như có lắp đặt thiết bị phá sóng, phòng này cũng chẳng cửa sổ nào, sóng liên lạc với Tom rớt liên tục.

Một giờ trước, có kẻ tiêm thuốc mê cho hắn, với người thường, liều lượng đó đủ để bất tỉnh năm sáu tiếng đồng hồ, nhưng Trần Cận đã qua trải nghiệm đề kháng được tính, đó là điều kiện bắt buộc với đội viên đặc công, hơn nữa phải sở hữu sức chịu đựng lẫn ý chí đáng kinh ngạc mới có thể lưu danh trong cuộc chiến sinh tồn.

Đã hai ngày rồi, qua một phen tự kiểm tra ước lượng, Trần Cận cơ bản đã nắm được thời gian thuốc phát huy được tính, nhằm tính chính xác khả năng hồi phục của cơ thể.

Nhận thấy sức lực trong người đang dần trở lại, hắn nắm nắm bàn tay thử cảm giác một chút. Ha, không tệ, giờ còn không ra tay, chờ ba thằng ngự lâm với ông anh mặt cá gỗ đến cứu thì hơi bị mất mặt thật, từ giờ tới lúc hẹn thằng Tom không còn bao lâu, trước lúc đó hắn nhất định phải giành lại được quyền chủ động.

Làm bộ vô lực lẽ rề gọi ông chú canh cửa: “Hi qua đây giùm cái đê?”

Đối phương cau mày tiến lại: “Muốn gì?”

Kể ra hắn diễn Tây Thi đau bệnh nhíu mày cũng hợp dữ a. “Khó chịu quá, ông... có thuốc lá không?”

Gã kia nghĩ ngợi một chút rồi thọc tay vào túi rút một điếu thuốc đưa cho hắn.

“Có lửa không?” Lời cất lên cực độ uể oải chán chường, biểu cảm cô độc pha chút mệt mỏi, nếu được cắt cúp cận cảnh một cái, nhất định đủ hại chết vô số thiếu nữ.

Đại khái đã bị cấp trên dặn không được đối đãi quá mạnh tay với phạm nhân, thành ra gã nọ cũng thả lỏng cảnh giác, ra mời thuốc giùm, trăm triệu lần không ngờ rằng Trần Cận đột ngột vùng dậy, dùng sức chém mạnh xuống mé cổ hắn, chính xác chớp nhoáng, ra tay dứt khoát đến mức hắn hoàn toàn không kịp phản kháng, lập tức ngã vật xuống giường.

Trần Cận lục soát tìm được chìa khóa trên người gã vừa bị đo ván, lấy chăn phủ trùm lên hắn để che mắt, mở cửa ra khỏi phòng rồi mới phát hiện bên ngoài còn vài trạm gác nữa, hắn nghĩ, bọn Michael đã vào đây rồi, mình cũng phải tích cực thêm chút nữa mới được.

Ngón phá khóa gia truyền giờ này phát huy được quá nửa hiệu quả, chỗ này là một ngôi nhà nhỏ ba tầng trên đỉnh núi, đằng sau là rừng cây, ba phía còn lại đều là cao nguyên, hẳn bị giam ở tầng trên cùng. Phía Nam tầng hai là khu vực quan trọng nhất, rất đông người canh gác, hẳn phải xuống được phòng giám sát tầng một xử lý qua mớ mắt điện tử đó đã, không là rầy rà lắm.

Dù đã đủ thận trọng nhưng xuống tầng hai vẫn đụng phải một gã bảo vệ đi tuần, e gây ồn ào càng đánh động kẻ địch đến đông hơn, Trần Cận chỉ có thể chủ động xông ra, bất thần siết cổ đối thủ từ phía sau, hẳn nắm chắc mọi yếu huyệt từ ngực đổ lên trên thân người, nếu không phải đấu chính quy, hẳn sẵn lòng xài chiêu này xử đẹp không ít, thực tế chứng minh, rất rất hữu dụng, lại không cần giết người, vừa tàn bạo vừa nhân đạo. Kéo gã kia giấu tạm vào một góc, lột cái áo khoác dị hợm dở lam dở lục lẫn mũ mào của hắn mặc vào người, hừ, đúng là xấu đau xấu đớn, nghìn vạn lần không thể để người quen trông thấy, bằng không mặt mũi trong ngoài chẳng mất sạch.

Tiếp đó cấp tốc chạy xuống tầng dưới, tránh hết được tám ống kính giám sát rồi thuận lợi xâm nhập phòng điều khiển. Trong phòng chỉ có đúng một gã gác, hắn lập tức rút món vũ khí vẫn giắt bên hông ra, dí sát cạnh hông gã kia, lên tiếng rất chi trầm bổng: “Bật hai cái máy giám sát kia lên!”, chỉ hướng hai màn hình đang tắt đen thui.

Gã kia định phản kích đã phát hiện súng trên người bị tước từ bao giờ, lại nghe tiếng đạn lên nòng, hẳn không dám nhúc nhích: “Hai màn hình đó có mã bảo vệ... Tôi không biết mã.”

“Ai kiểm soát?” Trần Cận ướm thử, “Kiệt à?”

Người kia im lặng thay câu trả lời, Trần Cận nghĩ mình đoán chắc không sai, hai màn hình đó hẳn đặt máy ở vị trí trọng yếu trên tầng hai, khu vực rất bí mật, kể cả phòng máy cũng không quan sát được.



Nơi hấn muốn tìm, chính là chỗ đó.

Dùng một chút kỹ xảo mạnh tay đánh ngất gã này, lôi hấn quẳng xuống gầm bàn, rồi bắt đầu mó máy mấy màn hình theo dõi, mấy trò này hấn làm rất thuận tay, tiếp theo mới thử cố bật màn hình đang tắt, muốn nắm được cách bố trí trong gian phòng bí mật trên kia để tiện hành động, nhưng không thể nào phá được mã, giờ này hấn mới nhớ đến Fiennes, gã đó ngồi ngay trước mặt hấn xâm nhập cả đồng hệ thống ngân hàng, chuyện còn con này chắc chẳng làm khó được hấn ta. Bất quá trước mắt chẳng có đồng chí nào sẵn đây đặng giúp sức, cứ tự lực cánh sinh chiến đấu là hơn.

Thời gian tự do hành động không còn nhiều, bởi vậy phải giành giật từng giây một, hấn liếc qua tấm thẻ thông hành trước ngực áo gã vệ sĩ hồi nãy, lại kéo sụp vành mũ thêm một chút. Không chắc chắn có thể vào bằng cửa chính, phải chờ thời cơ.

Trần Cận thủ tại một góc chết không thể bị phát hiện, trù tính chờ cơ hội hành động, giờ, hấn lại thử kết nối thiết bị liên lạc.

Tiêu! Thằng Tom này không phải đi ăn trưa luôn rồi chứ?! Mà tốt nhất đừng để anh mày biết mày đi ăn hải sản tôm cá khuyến mãi gì đó, anh em ở đây thì nước sôi lửa bỏng! Mau, nhận điện mau!

Giọng rè rè khó nghe của ai đó đột nhiên truyền đến, Trần Cận lập tức dí sát dây nghe vào sau tai: “Có phá sóng, mấy người đến chưa?”

“Đã.. bao vây rồi.” Tuy bị phạt phù nhưng miễn cưỡng vẫn nghe được. Trần Cận thầm nghĩ: vậy là ổn rồi, thấy bình minh hy vọng rồi, chỉ cần... bọn này không giờ trò rầy rà thêm nữa.

“Đã thoát ra thuận lợi chưa?”

Nói phí lời a, giờ chưa ra thì còn được tích sự gì nữa?! “Mấy người đừng áp sát vội, e bọn chúng hủy hết mạng lưới liên lạc, tôi thử đột nhập đã, nếu không được tôi sẽ rút ngay.”

“Anh phải cẩn thận.”

“Hai tiếng nữa mà không có tin gì của tôi, mấy người hãy đột nhập, giao dịch bắt đầu rồi, bọn chúng sẽ nhận được tin tức bất lợi nhanh thôi, đến lúc đó khó mà thoát được.”

“Đại ca!” Tom đột nhiên rất lo lắng gọi hấn, nghe qua mà sồn gai ốc, “Có câu này tổng bộ nhất định bảo chúng tôi chuyển lời.”

“Nói lạ đi.” Trần Cận có chút sốt ruột, không hiểu đối phương tính nói cái gì.

“Mong anh nhất định phải tự giữ mình an toàn.”

Đang làm công cán, tự nhiên chêm cho một câu suốt mướt kỳ quặc như diễn phim bộ a dù ai nào nghe được nhân vật thần mãnh của đội đặc công thờ ra cái khúc biệt ly mùi mẫn bịn rịn này đúng giờ phút then chốt rồi cũng chịu hết xiết mất... Mà nữa, thằng nào không muốn tự giữ mình chứ? Phải đồ ngu đâu.

“Biết rồi.” Ngắt máy còn cảm thấy có chút khó hiểu, lẽ nào... bọn họ đã sớm rỉ tai nhau ‘Trần Cận sắp anh dũng hy sinh vì Hào Môn’? Hay tổng bộ không đợi được hấn hành động đã chuẩn bị hy sinh hấn, ập vào ngay bây giờ?! Cả người Trần Cận một phen lạnh toát, không cho phép mình nghĩ thêm nữa, Trần Cận a Trần Cận, ra mà cũng có lúc sợ bị kẻ khác phản bội... nghĩ đến nước này thật là... quá mức thâm a.

Giờ chỉ còn dựa vào trực giác lẫn khí thế dã thú, tập trung trực chiến, cơ mà chắc ông trời cũng thương Trần Cận hẳn ngòi dí trong góc tường đợi hết hai mươi phút, mục tiêu tốt cuộc đã xuất hiện! Kiệt dẫn theo một đám vệ sĩ, cùng đi về phía cánh cửa dẫn vào khu bí mật. Quần áo trên người bọn chúng giống hệt đồ Trần Cận đang mặc, ngay lập tức, trong đầu hẳn nảy ra ý tưởng, không để lý trí kịp lo lắng suy tính thêm, bàn chân đã lạnh lẽo bám theo sát gót.

Lặng lẽ không một tiếng động đi theo đoàn người kia, tên vệ sĩ đi cuối nghi ngờ liếc nhìn hắt, vành mũ Trần Cận đã che khuất quá nửa khuôn mặt, hắt nhanh chóng thuận thực chìa thẻ ra. Đối phương còn đang chăm soi nhìn kĩ, đoàn người đã vào đến khu vực trọng yếu, vùng tuyệt đối phải giữ im lặng.

Khi Kiệt mở máy chủ, đích thân nhập mật mã, vào được mạng, dữ liệu khắp nơi gửi đến ùn ùn chạy trên màn hình, Trần Cận cậy thị lực siêu tốt cũng liếc trộm được một hai cái... Vừa lúc ấy, Sanly Tô đột ngột xuất hiện từ cửa sau: “Kiệt! Có chuyện rồi!”

“Làm sao?” Kiệt quay lại, âm trầm hỏi.

“Tài khoản của ông trùm bị phong tỏa, có thể giao dịch này là bẫy!”

“Cái gì?!” Tròng mắt hắt vẫn đỏ muốn xuất huyết, “Ngắt mạng! Di chuyển ngay lập tức, tao đi xử lý thằng họ Trần.”

Kẻ đang điên cuồng giận dữ thường không thể bình tĩnh suy tính lấy một giây, Kiệt lao ra khỏi phòng như vũ bão, còn Sanly Tô đến cạnh máy tính, bắt đầu xóa sạch những dữ liệu quan trọng nhất gửi đến căn cứ, giữa lúc ai nấy đều hoảng hốt không còn đề phòng, Trần Cận đột ngột lao vọt lên, nhanh như chớp khống chế Sanly Tô, tấn công bất ngờ đến mức bọn chúng trở tay không kịp, lũ vệ sĩ vội vã dàn hàng bao vây, hiển nhiên không ngờ lại có nội gián. Trần Cận lớn

tiếng quát: “Bỏ vũ khí xuống, không đũa nào được cử động, nếu không, không chỉ mình cô ta mất mạng đâu, chỗ này bị bao vây rồi, quý vị!”

Sanly Tô rít lên: “Trần Thạc! Mày dám uy hiếp tao!”

“Tao chỉ thể hiện phong độ với các tiểu thư đích thực thôi, chẳng ham loại đàn bà chỉ biết chơi trò bắt bớ.” Trần Cận gằn từng tiếng, “Khỏi hủy chương trình, chơi khó thì cứ để tao.” nói rồi tay phải thoăn thoắt gõ phím, tiếp tục tải dữ liệu.

Tai nghe sau tai lập tức được nối thông, Trần Cận tuyên bố: “Vào hết được rồi, đừng để tôi đợi lâu.”

Rất rõ ràng, lính đặc chủng thần tốc đã có mấy vị phục sẵn ở đây, trước sau chỉ mới vài phút, vòng vây đã siết chặt tối đa, đội tiền trạm xông vào trước, còn có người cúi chào: “Cấp trên!”

Trần Cận vung tay: “Kêu cậu nào cao tay vào chuyển hướng hệ thống về Hào Môn.”, rồi nhận một khẩu súng, xông ra ngoài, hẳn muốn chặn gã kia lại, không thể để hắn ta chạy thoát.

Hắn chạy thẳng về cầu thang phía Tây, chỉ có chỗ đó là góc chết của hệ thống kiểm soát! Trần Cận dự đoán theo phản xạ của con mồi bỏ trốn, chọn hướng truy đuổi chuẩn xác nhất, phi qua cửa sổ phóng ra ngoài, đuổi thẳng đến bìa rừng.

“Mày đang tìm tao hả?” Giọng nói lạnh lẽo của Kiệt bất thần vang lên từ sau lưng, Trần Cận kinh hoàng, đang định rút súng theo bản năng, đối phương đã ra tay nhanh hơn, cảnh cáo, “Cấm nhúc nhích! Bằng không, tao cho mày tàn phế.”

“Mày nhất định vô cùng muốn gặp lại tao.” Trần Cận nhếch khóe

miệng, từ từ xoay người lại.

“Mày biết, giờ tao muốn nhất là gì không?”

“Giết tao?”

“Không, tao có cách thú vị hơn nhiều.” Kiệt càng lúc càng áp sát, thẳng đến khi họng súng đặt chính giữa trán Trần Cận, “Vì sao mày thông đồng với Hào Môn? Rốt cuộc mày là ai?”

“Tao nói ra, chắc chắn không khiến mày vui vẻ lên đâu.”

“Mày muốn chết.” Kiệt tàn bạo chỉ vào rừng cây, “Đi sâu vào hai trăm mét.”

Dù rất khẩn trương, cũng phải cố gắng trấn tĩnh. Mẹ nó, đời hắn sẽ không cứ thế bỏ mạng trong rừng chứ?! Cứ nghĩ mình danh tiếng một đời, mị lực vô song, thân thủ bất phạm, tài hoa nhất hạng, rốt cuộc thì... ai trời tị anh tài, lam nhan bạc mệnh, Trần Cận thật rầu rĩ hết nói.

Đi được hơn hai trăm mét, mới phát hiện trước mặt đã có một chiếc ô tô cỡ vừa, Kiệt thúc hắn bước qua đó.

“Tao muốn Trịnh Diệu Dương phải trả giá, tao muốn hắn thấy người của hắn bị tao chơi, tao hành hạ.”

Lớn chuyện rồi đây, ông anh này hoàn toàn quên phứt mình là người rồi, giờ hắn mà không tự thoát được, chờ bọn thằng Tom mò đến đây... có điều không làm sao hiểu được, thân hắn có chỗ nào kêu gọi mấy thằng đực rựa phát cơn chứ? Một thằng cha vật vã cùng đường rồi còn quơ súng đòi áp bức hắn, đất trời đảo điên, đạo đức xói mòn a.

Thủ đoạn của đối phương cực kỳ lạnh lùng, tốc độ di chuyển mau lẹ, nhưng vẫn chưa được đường rút lui, đồng thời tránh được khu vực bị mai phục, này cũng không phải chuyện người thường có thể làm, hẳn là dân chuyên nghiệp, là một thằng điên, đã hiểu nắm lòng lối hành động của lính đặc chủng, còn có thú vui vờn nghịch đối thủ. Giữa tình hình thế này, hẳn ta không những không lập tức bỏ chạy, mà còn hứng chí bạo hành kẻ thù, thật là... quá nguy hiểm.

“Cởi đồ ra!”

“Tao không hứng thú với mày.”

“Thế mày hứng thú với ai?! Cởi...” giọng nhay gằn tiếng cực kỳ có sức uy hiếp.

Súng đã lên đạn, Trần Cận biết, không làm theo, đối phương nhất định sẽ bắn, mà lại còn bắn không trúng chỗ trí mạng, để hẳn đau đớn đến chết. Nhếch môi cười nhạt, hẳn cởi áo ra.

“Tiếp đi.” Thái độ Kiệt đã bắt đầu thất thường, như thể đang toan tính moi móc thêm nỗi kinh hoàng của đối thủ.

“Mày thích chèn ép người khác thật.”

Khẩu súng hãm thanh bất thần xả đạn sượt qua cánh tay Trần Cận, mùi thuốc súng xông vào xoang mũi hẳn, máu tươi tứa ra từ đầu vai, nhuộm đỏ nửa người hẳn, sắc màu rực rỡ sống động đến nhức mắt.

“Tao không phải đang giỡn với mày, trước kia là vậy, nhưng giờ... thì không.”

Trần Cận thực sự khâm phục chính mình giờ phút này còn giữ được

cơ mặt thả lỏng, thực tình, hắn chỉ muốn rịt lại vết thương ngay lập tức, vì mẹ kiếp đau phát điên, bất quá hắn không muốn thua khí thế, hắn biết đối diện với gã đàn ông này, nếu là loại nhu nhược yếu hèn, chắc chắn sẽ ăn một phát đạn trí mạng ngay tức khắc.

Kiệt chậm rãi tiến tới, dí họng súng sát trên yết hầu Trần Cận, hắn thuận tay trái, nhưng lực tay phải cũng không vừa, điên cuồng giật cả khuy lẫn khóa quần jeans Trần Cận, thô bạo xô hắn vào ghế sau rồi sấn tới, đè cả người lên: “Để tao xem bản lĩnh của mày nào.”

Trong không gian chật hẹp này, Trần Cận biết thời cơ phản kích đã đến, hắn dồn hết sức lực thúc đầu gối chính giữa đũng quần gã đàn ông, cánh tay còn lành lặn bồi thêm một cú đấm móc trái, đánh Kiệt đến xây xẩm, đối phương không ngờ hắn liều mạng đến vậy, phun hết một búng máu rồi lập tức giơ súng lên bóp cò.

Đã đoán trước hắn sẽ xài chiêu này, Trần Cận chồm dậy đánh giập lá cà, hắn chặn được cánh tay Kiệt, nện khuỷu tay xuống mặt hắn, Kiệt không nghĩ hắn phản ứng nhanh vậy, đòn ra lại độc địa, khẩu súng đã bị đánh văng xa mấy thước, hai người tay đấm chân đá túi bụi, vật lộn từ trong xe lăn xuống mặt đất, Trần Cận vốn là cao thủ hỗn chiến, hắn tấn công không hề nề hà quy luật, nhưng luôn có thể sít sao khống chế đối thủ.

Vết thương trên cánh tay trái đã tê dại, không biết đã chảy bao nhiêu máu, chỉ biết rằng, để thực hiện một câu “tự giữ mình an toàn”, hắn phải phung phí nhiều năng lượng thế này đây, chỉ cần sống sót. Lúc này, hắn đang trải qua một phen chiến đấu hung tàn thảm liệt nhất, chỉ một kẻ có thể giữ mạng sống mà rời khỏi đây.

Thẳng đến khi toàn thân vô lực, mắt nhìn không rõ, quả thực là chiến đấu anh dũng đẫm máu. Rốt cuộc xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, còn không quên bồi nốt một cước cho Kiệt đã sống dở chết dở.

Trần Cận lúc này có bộ dạng có chút tươi tắn, nhưng mồm miệng vẫn hùng hùng hổ hổ: “Dù ông đây... đúng là hào hoa phong nhã, đẹp trai vô địch... cũng... không đến lượt loại tạp nhạp như mày động vào ông!”

Đã thật, mình còn sống, đây cũng là một loại chiến thắng... Quay người lại đã thấy một bóng người cao sừng sững đứng cách đó chừng mấy mét, lúc này đối phương đang chăm chú quan sát hắn, gương mặt thể hiện rất bình thản, nhưng không khí xung quanh đã có vầng vất sát khí, Trần Cận cười cười với hắn, thiếu chút nữa cười đến cạn sức. Người đàn ông đó chìa một cánh tay, ý bảo hắn tiến tới. Trần Cận cố sức lắc lắc đầu, muốn mình tỉnh táo lại phần nào, rồi chậm rãi bước về phía người nọ.

Còn cách hai mét, Fiennes sấn tới một bước, ôm lấy hắn, thân kệ hắn toàn thân bê bết máu me bùn đất.

Vừa lúc, Trần Cận nhũn mình đổ sấp lên người hắn, như thể không bao giờ còn muốn tự cố sức nữa, hắn chậm rãi áp môi bên tai đối phương: “Lần này... thật thiếu chút nữa xong đời.”

“Cậu đúng là không hợp đánh nhau.” Fiennes một tay nâng thắt lưng hắn, tay kia vòng ôm cổ hắn, cúi xuống hôn hắn thật sâu, nụ hôn độc tài mà bướng bỉnh, nhàn nhạt vị tanh ngọt của máu tươi...

Trần Cận vốn đã kiệt sức thực sự chống đỡ không nổi nhiệt tình của đối phương, đợi đến khi ngừng được lại mới làm bầm oán giận: “Nè... anh đừng có lợi dụng lúc người ta khó khăn được không? Đưa tôi... về tắm.”

— — —



Tây Thi đau bệnh nhíu mà: =)) cái là Du xoắn cho vắn =))  
nguyên vắn nó là “bệnh Tây Thi” ý chỉ nàng Tây Thi mỗi lần nhăn mặt  
vì cơn bệnh bẩm sinh vẫn xinh đẹp vô cùng (dồi sau có mấy chị xấu  
xấu cũng nhăn theo dồi bị gọi là “Đông Thi hiệu tần”, ý là bất chước  
tầm bậy càng xấu ó)

## Chương 26

“Trăn trối” xong, rốt cuộc yên tâm thả mình ngã trong lòng Fiennes, trông toàn thân hằn vì vật lộn kịch liệt mà đầy những vết thương, gương mặt điển trai quật cường lấm lem bùn đất lại lộ ra vẻ yếu đuối khó diễn tả, Fiennes ghì lấy hấn lần nữa, rồi cúi đầu kiểm tra vết đạn trên cánh tay hấn, tiện thể cởi áo khoác trên người đắp lên cho hấn, có lẽ chạm phải vết thương, Trần Cận hơi nhíu nhíu mày bất mãn, bật ra những tiếng rên rì rất khẽ, như thể một con báo bị thương.

Trước mặt người khác, Fiennes không tiện biểu lộ quá nhiều cảm xúc, bởi vậy hấn chỉ dặn dò Michael thân cận, bảo hấn theo đội cấp cứu đưa Trần Cận vào bệnh viện địa phương tốt nhất, xử lý vết thương.

Theo Michael biết, đại ca chưa từng quan tâm đến một cấp dưới đến vậy, không chỉ đích thân ra trận, còn xông lên dẫn đầu cuộc giải cứu, tuy hấn vẫn không sao tưởng tượng được cái thằng ranh con cả ngày chỉ có chọc giận kẻ khác thay trò tiêu khiển này sao có thể thực hiện đúng như kế hoạch ban đầu, nhận nhiệm vụ ra trò lập công chuộc tội, còn tay không đánh bại được Kiệt... Giờ Michael cũng muốn nghi ngờ, rốt cuộc thằng đó là cái giống gì a...

Sau khi nhận được lời đảm bảo “không có gì đáng ngại” của bệnh viện, Fiennes chuyển Trần Cận lúc ấy còn chưa hoàn toàn tỉnh thuốc mê đến khách sạn, nhớ lại những đêm ám muội cùng trải qua với người đang nằm trong lòng này, đến giờ cũng không cảm thấy may mắn vô vị. Mà ngay khi biết tin hấn bị bắt giam, sự hoảng loạn, suy sụp đến bất thường của mình... Fiennes bật cười, nằm xuống bên cạnh hấn, bao phen hấn tiếp cận rồi lại thoái lui, chỉ vì không muốn

người luôn kiên cường, ưa tự do này phải chịu những ràng buộc vô ích, hẳn biết Trần Cận muốn có thực nhiều cơ hội phát huy bản thân, mà mình rõ ràng có thể cho hắn, nhưng không dám.

Sự tự tin, nghĩa khí, lạc quan, kiên nghị của Trần Cận, cả cá tính cao ngạo, gay gắt, phớt tình, bộc trực... khi hắn đã sắp ngã quy mà vẫn ngược ánh mắt trong suốt cứng cỏi nhìn Fiennes... ý thức hắn đã hoàn toàn bị chi phối.

Vẫn biết người này, vì con người hắn có quá nhiều sắc màu rực rỡ chói lọi, mới khiến mình bị hấp dẫn, khiến mình không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ hắn, lo lắng vì hắn. Chậm rãi tự cởi quần áo, áp \*\*\*g ngực nóng rực lên cơ thể đang bị thương của hắn, dự vọng đè nén quá lâu đột ngột dấy lên, Fiennes cúi đầu hôn hắn, thẳng đến khi Trần Cận bắt đầu hỗn hển thở gấp vì thiếu dưỡng khí.

Nụ hôn này càng lúc càng cuồng nhiệt, dịu dàng nhẫn nại đã không còn đủ thỏa mãn niềm khao khát trong Fiennes, hắn muốn chiếm hữu, muốn thô bạo cắn mút, muốn mãnh liệt vuốt ve, hắn ghì chặt lấy Trần Cận, nhiệt tình nóng bỏng cùng sóng tình thoát cương xô tràn lẫn nhau, lý trí đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Bị kích tình của Fiennes dẫn dắt, theo bản năng, Trần Cận mê man hưởng thụ cảm giác bị áp chế, buông thả toàn thân, đôi mắt nhắm nghiền của hắn chầm chầm hé mở, khoái cảm sục sôi xâm chiếm khắp cơ thể, bị cấm dục đã lâu, giờ cơn hưng phấn đến hầu như bùng nổ hòa cùng cảm giác đau nhói từ vết thương tạo thành một thứ bạo liệt kích thích không thể gọi bằng lời.

Dưới thân là người đàn ông kiêu ngạo luôn cứng cỏi bất khả xâm phạm, giờ này lại xụi lơ tê liệt, mất hết kiểm chế dưới sự vuốt ve của hắn thân thể nam tính tuyệt đẹp như sinh vật hoang dã tràn đầy sức chiến đấu dữ dội đang mặc cho hắn khám phá đôi con ngươi luôn

trong suốt linh hoạt giờ vì sự xâm lấn của hấn mà phủ mờ một tầng sương mù dục vọng.

Trần Cận giờ phút này gợi cảm ngoan ngoãn, biểu cảm đắm chìm trong khao khát quả thực khiến Fiennes càng mất kiểm soát, mặc dù thật tình cũng có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng quả là không sao kìm nén được thèm muốn đụng chạm ma sát lẫn khát vọng từ tận đáy lòng. Lần đầu tiên luồn tay vào quần lót hấn, sự mồi gọi nóng bỏng đến chấn động tâm thần, mang theo cảm dỗ khiêu khích quái dị... đôi bên đều rối loạn, hơi thở ẩm ướt phả trên da mặt, đầu lưỡi cuộn tròn khuấy động, ngón tay khéo léo dẫn dụ khoái cảm lên đến tận cùng... Đủ rồi! Fiennes tự cảnh báo mình dừng lại, dừng lại! Đối phương còn đang bị thương...

Giữa khoảnh khắc hoảng hốt, cảm giác như một bàn tay rắn rỏi khẽ vuốt qua trán hấn, tứ chi nặng trĩu không thể nhúc nhích, nhưng nhiệt độ ấm áp từ bàn tay kia đủ xuyên thấu qua đầu mây, truyền tới toàn thân hấn, từ từ trấn an cơn căng thẳng, bức bách, đau đớn trong hấn, khiến hấn cảm thấy thực sự yên ổn. Còn cả hai môi ẩm ướt quấn lấy nhau, toàn thân ma sát đến rạo rức khô nóng, phản ứng sinh lý kịch liệt, nhịp tim thỉnh thoảng đập dồn... là ai kích động? Ấn tượng sót lại cuối cùng là một đôi mắt ẩn giấu u sầu thăm thẳm.

Lần này vừa tỉnh lại, cũng không biết đã qua bao lâu, đợi đến khi hoàn toàn mở được mắt, hấn chỉ có thể xác định được hai điều: một là mình đã được phẫu thuật khâu vết thương, hai là đêm qua vừa bị mộng xuân, hơn nữa đối tượng lại là... chết tiệt!

Lắc lắc đầu, mau chóng chỉnh trang tư thế, cấp tốc quan sát vị trí và tình trạng bản thân lúc này mới quan trọng, ba giây sau, hấn cực kỳ thỏa mãn gật đầu: Ờ, cũng được lắm, Hào Môn rốt cuộc cũng phát hiện ra giá trị đặc biệt của Trần Cận hấn, phòng tổng thống này tạm chấp nhận được, để coi bùồng tấm thì sao nào

Chậm rãi trở mình ngồi dậy, toàn thân đã không còn cảm giác bài hoải, nửa thân trên không mặc đồ, mấy vết bầm nhìn rõ mồn một, tay trái và vai phải bị băng bó, cử động rất bất tiện, Trần Cận thầm bực bội: Sao không cầm bég cho người ta hai cái cánh nữa cho xong!

Hắn xúc chấn lên chuẩn bị đi tham quan toilet, nhưng chân vừa đặt xuống đất cửa phòng đã bị đẩy mở, Đại Lý lâu lâu không gặp cuống quýt xông vào: “Đại ca, sao anh lại tự xuống?!”

“Không tự xuống còn chờ gọi bây vô đờ chắc? Tao có đờ đâu.” Phát huy tác phong cứng đầu của đại ca.

“Anh em Xích bộ lo lắng muốn chết a, nghe kể chuyện đại ca xông vào hang cọp rồi, tụi này ai nấy đều khâm phục đại ca hết nói, hết nói a...”

Trần Cận phát rùng mình một cái: “Rồi, được rồi! Nịnh càng lúc càng dẻo mỏ, kiếm gì cho tao ăn coi, tính đứng coi anh bây tự sinh tự diệt a?”

Đại Lý vội vàng phân bua: “Đại ca ngủ từ bảy tới giờ, cả lúc chuyển từ bệnh viện về khách sạn cũng không tỉnh, tính ra đã ngủ hết ba mấy tiếng đồng hồ rồi.”

“Oa! Ba mươi mấy tiếng! Thiệt hay giả a?” Chính hắn cũng có chút không tin nổi, lại ngó nhìn qua phòng ngủ, “Anh bây lại muốn biết, đồng chí tốt bụng nào chuyển anh vô đây vậy?”

Nói đến đây, Đại Lý mặt mày toe toét: “Là tổ Trung Đông lệnh vậy đó, đại ca, giờ anh ngon rồi nha, nghe nói tổng bộ còn trực tiếp phái người tới tuyên dương Xích bộ.”

“Thiệt hay giả a?” mắt nheo thành một đường, rõ chín phần mười không tin, bình thường làm bao nhiêu vụ phá rào, giờ dùng một cái vận hên quá sức ập lên đầu cũng không khởi ngờ vực, ngấm lại đời nào có chuyện ngủ thẳng một giấc dài, mở mắt ra thế giới đã thành ngọt ngào khả ái chớ? Trong đầu hẳn lúc này cấp tốc nháng qua một loạt hình ảnh, hòng súng kê dưới cằm hẳn, đạn sượt qua cánh tay hẳn, vật lộn với Kiệt, rồi ngay trước khi quy ngã lại rơi vào vòng tay ấm áp của ai đó, hai cánh tay cường tráng lúc ấy siết chặt hẳn đến đau đớn, khi đó mà còn sức, đảm bảo hẳn sẽ chồm lên cắn cho chết thôi... Andre Fiennes!! Chết tiệt, làm sao mình lại nằm mơ làm tình với hẳn?! Gặp quý thật rồi!

Cuống cuồng trèo qua chuyện khác đặng tự phân tán tư tưởng: “Sao bây lại ở đây?”

“Cấp trên kêu tôi tới đợi lệnh, các nhánh bên ngoài của Xích bộ theo lệnh trên đã rút về một nửa, còn lại tiếp tục cùng Hạt bộ làm nhiệm vụ.” Đại ca quả nhiên thánh thật, mà bảo là thể chất động vật cũng không quá đáng, đánh đến toàn thân thương tích, thế mà xương cốt vẫn ngon lành, Đại Lý đầy sùng bái báo cáo tiếp, “Giờ chỉ chờ đại ca khỏi hẳn, quay về chỉ huy.”

Xem ra tổ Trung Đông đang truy đuổi toàn bộ dư đảng bọn ly khai rồi, ngày tàn của Lazuo chẳng còn bao xa, vụ tình báo ở Hồng Kông chắc đã kết thúc, nhiệm vụ truy lùng tang vật Hạt bộ nhận rồi, giờ này Giang Uy chắc đang ở biên giới Lào ha

Đang dở suy tư, lại có người đẩy cửa vào. Trần Cận vừa thấy cái mặt đã la lên: “Ông bất lịch sự quá à!”

Đối phương có vẻ nghiêm túc, tiến thẳng về phía hẳn: “Bác sĩ nói chú mày không vấn đề gì.”

“Nghe vậy, ông anh coi bộ hơi bị mất hứng ấy nhỉ” Trần Cận đứng dậy nghênh đón hẳn, giơ tay đặt lên vai Michael, “Đành là tụi mình bình thường có hơi bất đồng quan điểm, lâu lâu đấu khẩu toàn ông thua, ra đường ông cũng toàn phải làm chân chạy việc, cơ mà đừng có vì mấy chuyện nhỏ nhặt mà ôm hận chứ lại?”

Michael đã muốn chịu hết nổi, vẫn cố giữ mặt lạnh tanh, lần này giá nào cũng phải mở miệng một câu át được thằng này: “Ngày mai chú mày theo tao về tổng bộ Châu Âu.”

“Hờ?!” Quả nhiên trợn mắt sững sờ, sức mạnh ngôn từ ngang bom nguyên tử.

“Ngài Phosa của tổ Trung Đông chỉ đạo, các phân bộ nhận lệnh phải xuất phát ngay lập tức, là hội nghị tổng kết chiến dịch lần này.” Nói vậy bằng như ban thánh chỉ.

“Minh tôi thôi?” tính hốt mình hẳn thôi à, chỉ e đụng chạm chỗ nào lại không loạn hết lên.

“Giang Uy của Hạt bộ, Philip của Lam bộ cũng tham dự, bọn họ sẽ sang sau.”

Vậy còn được, “Ông anh mặt cá gỗ này, nếu là nhiệm vụ tập thể thì thằng em không làm khó anh đâu, coi như giữ thể diện cho ông anh à nha. Mà nữa, sao mặt ông anh căng dữ vậy? Mặt mày vầy khéo người ta tưởng ông mới thất tình à, ớ... mà ông mới thất tình thiệt hờ?”

Mồ hôi Lý Thăng giờ này đã tí tách chấm đất, mấy ngày nay, hẳn đã mơ hồ đoán được vị đang bị đại ca nhà mình chọc ngoáy trên tức kỳ thực là nhân vật rất lớn, ghê gớm cực kỳ, hơn nữa còn trực tiếp phục vụ tổng bộ, đại ca dám giỡn kiểu này với ổng, coi bộ đúng là quen

thân lấm lấm rồi, cơ mà xem sắc mặt cứng ngắt của vị đại ca kia, hình như tình hình không đúng vậy lắm a.

Hai bên thái dương Michael đã nổi gân xanh vằn vện: “Lời tao truyền đạt xong rồi, chú mày lo mà chuẩn bị, trưa mai xuất phát.”

“Tôi còn đang trong thời kỳ dưỡng thương vinh quang nha, mấy người đã xếp cho người ta được một phòng tổng thống, sao không cho nhau hưởng thụ tĩnh dưỡng được mấy bữa hờ? Vô nhân đạo a vô nhân đạo” vừa nhí nhằng tố tội vừa dùng cái tay còn lành lặn thụi mấy cú vô ngục Michael.

Michael thiếu chút nữa nội thương mà không muốn đánh lộn với loại thương binh, thành ra hấn gạt tay Trần Cận ra, lùi cách xa mấy bước: “Tao sẽ ngồi cùng máy bay với chú mày, nhưng khác khoang.” điểm này phải đặc biệt nói cho rõ ràng.

“Bay đường dài không có ai ngồi tán chuyện chung chán lắm a” Hoàn toàn không thèm để ý đến sắc mặt Michael, làm bộ lơ đãng hỏi thăm, “Fi đại gia đâu ta?” Áo giắc đúng không? Chính xác là áo giắc chứ? Lý nào lại...

Michael có vẻ kiềm chế cao độ: “Đại ca cùng tổ Nam Á đến Myanmar giải quyết nốt công việc.”

“Ra vẫn còn người chuyên nghiệp in như tôi a.” Ra bộ bưng tình đại ngộ, hay hay hay, rõ là ảo giác, biết ngay mà lại!

Một người đương lúc hệ trọng sắp hấp hối đến nơi, trước mắt tự nhiên xuất hiện hình ảnh bất cứ ai đều là vấn đề nghiêm túc cả, giá thử hấn giữa lúc ấy, trong đầu đột nhiên thấy Fiennes, vậy là có vẻ... rắc rối rồi. Trần Cận thừa nhận lúc trước quả thực có chút muốn gặp người đó, khi hấn ngẩng đầu lên, nhận rõ bóng dáng Fiennes, lòng



thực sự nhẹ nhõm, chẳng qua hẳn không muốn phân tích rạch ròi đến cùng mà thôi, có điều một cái ôm khi ấy thật là rất... mãnh liệt.

Tổng bộ – thánh địa luôn muốn đặt chân tới, một vị thống lĩnh cao vời vợi không thể đụng chạm, mà hẳn vẫn luôn luôn trông mong ngưỡng vọng, nhưng chưa bao giờ hẳn có cảm giác chân thực như giờ phút này, như thể đã nằm trong tầm tay vớ.

Chờ Michael ra khỏi phòng, Trần Cận lại rơi vào cơn suy tư triền miên không dứt, nỗ lực bao nhiêu năm của hẳn rốt cuộc đã có kết quả, hẳn sắp được gặp Diệm rồi.

Chỉ là, hiện giờ vẫn còn một vụ phiền phức vô cùng, ấy là tóm lại đêm qua gã Fiennes kia và hẳn có... là ảo giác chứ! Chính xác là ảo giác chứ?!

Lý Thăng trông bộ dạng trầm ngâm của Trần Cận cũng phát lo lắng, đại ca nhà hẳn cá tính rất bộc trực, mà nghe nói cấp trên trên ấy khó lắm, ngộ nhớ đại ca lên tổng bộ rồi đắc tội với ai, vậy là hết sinh ca luôn rồi, cơ mà có cơ hội tham gia hội nghị tổng bộ, rõ ràng thể hiện địa vị của một phân bộ đã tăng cao mấy bậc, phạm vi quyền lực cũng có triển vọng mở rộng, không thể không thừa nhận ấy là chuyện tốt nghìn năm có một.

“Đại Lý, mắc mớ gì mặt mũi bây khó coi vậy!” Trần Cận vừa tỉnh trí lại, quay đầu một cái đã lên giọng giáo huấn gã đàn em đang mất hồn.

Lý Thăng chậm rì đưa mắt nhìn Trần Cận: “Đại ca à, anh đúng thiệt là người tốt a.”

Bộ dạng anh bây như vậy có chỗ nào bảo giống người xấu hả?! Có được hả! “Ờ đúng là anh bây rất xịn, cơ mà làm người phải biết

khiêm nhường, bây đừng rồi việc lại lòi chuyện ấy ra tán đi.” đương định vung tay giã gân cốt chút xíu, kết quả đã đau đến la rầm trời.

“Đại ca, tay anh không cử động bừa được đâu.”

Đau a “Tao... đi tắm đây.”

“Đại ca!” hoảng hồn nhảy bổ ra giữ lại, “Bác sĩ dặn rồi, tay anh trong vòng một tuần nữa không được đụng nước đâu!”

“Một tuần?!” Khóc thét văng trời, quyền lợi lớn nhất một đời Trần đại ca vậy là ngang nhiên bị tước đoạt.

-----

## Chương 27

Đứng trước cái gương trong toilet soi trái soi phải, vừa xuýt xoa xót ruột cho tổn thương thân thể, vừa bắt đầu truy lại ngọn nguồn nguyên nhân trực tiếp, gián tiếp từng vết thương trên người thực tình không phải vì Trần Cận quá rảnh rỗi, nhưng muốn soi cho rõ ràng dấu hôn với vết bầm cũng thật tốn sức, rốt cuộc mục tiêu được khoanh vùng tại mớ vết hồng hồng tím tím nhìn sao cũng quá sức khả nghi phân bố rải rác khắp từ cổ tới ngực...

“Áo giác thật?” Tự hỏi lại lần nữa, nếu vẫn không ra được câu trả lời, hẳn e chỉ số thông minh vượt bậc của mình sắp hết kiểm soát nổi, giờ đã bắt đầu có xu hướng xé rào tan nát đến nơi rồi, “Nhất định đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

Mười phút trước, Trần Cận lùa hết hộ lý, Đại Lý, phục vụ khách sạn trong phòng ra ngoài, xong xuôi lập tức chui tọt vào toilet bắt đầu nghiên cứu các loại vết tích trên người, mà rất tội tệ là, giữa lúc này, bao nhiêu ký ức cháy bỏng mãnh liệt cứ thế bật núi lấp bể ào ào tuôn ra, thoáng cái chiếm cứ chặt cứng trong bộ não đã muốn nổ tung của hắn, kích động đến mức thần kinh trung ương thiếu chút nữa đứt phụt, thực tình giày vò vật vã chưa từng thấy.

Đánh với Kiệt thừa sống thiếu chết còn chịu được, chứ như giờ, càng xác nhận thêm đích thị đã xảy ra chuyện gì đó “kịch liệt ngoài ý muốn”, hắn càng cảm thấy nguy cơ gió rền nghiêm trọng bên tai. Như thể bị một dao chém thẳng thừng, chỉ đúng một giây, Trần Cận đã ngã bệt xuống nền gạch men trơn bóng, lưng dựa vào thành bồn rửa tay khảm vàng, đầu óc miên man suy tưởng, bao nhiêu ý đồ kinh khủng lẹt xẹt qua trong não.

Là ảo giác, không phải, là ảo giác, không phải... bút đến cánh hoa cuối cùng... không phải.

Càng nghĩ càng vô lý, hấn duỗi chân đạp thành một cái vô cánh cửa trút giận, kết quả cơ chân đã có chút thương tổn giờ được thể đau rên rĩ một trận, hại hấn xây xẩm mặt mày, tịnh không dám lên cơn bừa bãi nữa. Gã đó quả nhiên không phải chính nhân quân tử a, nhân lúc người ta mê man rồi giờ... mấy cái trò... dù hấn đây có đẹp trai cao ráo hấp dẫn ngút ngàn hơn nữa, nhưng tốt xấu cũng là đàn ông chứ... Thế quái nào lại bị dụ khị cái một vậy, đúng là thất sách nhất trần đời mà.

Rồi cứ ngồi ngơ ngẩn vậy hết mười phút, mới chậm chạp lết ra phòng khách, liếc nhìn đồng hồ, thứ năm rồi, 3h15 chiều, tự nhiên nảy ra một ý, liền lộn vào phòng vớ điện thoại gọi xe.

Đến khi tài xế dừng xe lại cách cổng trường đại học hai trăm mét, Trần Cận bắt đầu chờ đợi, chiều nào trong tuần Trình Hân cũng tới đây học thêm, hấn thì chẳng có ý gì, chẳng qua giờ này ngồi mãi trong phòng, bao nhiêu ý tưởng nhảm nhí sẽ tuôn ào ào trong đầu hấn, khiến cơn bực bội của hấn càng tăng vùn vụt, bởi vậy mới phải ra ngoài hít thở không khí một chút, rồi tới chào tạm biệt cô bé này, có những việc, có lẽ đúng là không thể cưỡng ép được.

Đương nhiên, bằng vào lối tư duy thẳng một đường của Trần Cận, để ngộ ra chân lý “miễn cưỡng thì khó hạnh phúc” quả có chút kỳ diệu, coi bộ đúng là giã trứng bàn chông rồi mới sinh ra “bi quan” vậy, kỳ này tự hấn cảm thấy chuyện xảy ra với Fiennes đã hơi phóng túng quá đà, thành ra đương muốn tự phạt mình một chút.

Bốn giờ, nữ sinh nối nhau ra khỏi cổng trường, Trần Cận quả nhiên tìm được bóng dáng người đẹp trong đám đông, cô bé vẫn đoan

trang quý phái như vậy, rõ ràng không thích hợp với hắn, có gì lúc trước hắn cứ cố chấp hoài nhỉ? Làm người không lẽ đều phải có lúc mơ hồ mất tinh táo? Mà biến cố thay đổi đến với hắn còn chưa đủ nữa sao? Cánh tay Trần Cận vừa định mở cửa xe chọt khựng lại, ngấm lại giờ hắn bộ dạng thảm hại vậy, người ta vốn đã hiểu lầm hắn là thể loại lưu manh bất lương, giờ tốt nhất đừng có hù người ta thêm nữa.

Vừa lúc, bộ đàm trong ô tô vang lên, tài xế nghe xong một câu liền đưa cho hắn: “Tiên sinh, điện thoại của ngài.”

“Tôi à?” Có bản lĩnh dữ a, mới đi không đầy tiếng đồng hồ đã có người tìm tới, thì ra là Đại Lý lo lắng bệnh nhân chạy lung tung.

“Quay xe về khách sạn hộ cái.” Ngửa đầu dựa xuống lưng ghế, uể oải nói.

Ngày hôm sau, chẳng kịp vớ theo đồ đạc gì đã bị tha ra máy bay, tinh thần hắn vẫn cực kỳ cực kỳ ảm đạm, chính xác ra, là còn chưa thoát được khỏi nỗi ủ ê rầu rĩ vì bị “thất thân”, mê mê tỉnh tỉnh làm với một gã đàn ông, vốn vẫn tưởng “ba cái chuyện ấy” với mình chẳng xi nhê gì, giờ mới biết nhầm to rồi, rõ ràng hắn đang rất rất “xi nhê” đây, hể nghĩ đối tượng lại là Fiennes... cả người liền được một phen rầm rứt, vừa cực kỳ muốn tìm đối phương hỏi cho rõ ràng chuyện hôm đó, cũng vừa sợ gặp hắn vô cùng, nói không chừng lời qua tiếng lại, hắn nhin hết nỗi rồi làm ra trò bạo lực quá tay gì gì dọa chết thiên hạ mất.

“A...” nghĩ qua chuyện khác, nghĩ chuyện khác, phải nghĩ chuyện khác.

Nghĩ tới vụ lên tổng bộ, phải rồi! Cơ mà vụ này nghĩ qua lại càng dở, lựa đúng cái chuyện đang làm hắn thấp thỏm không yên, trước kia

tưởng tượng ra bao nhiêu cơ hội được tới tổng bộ, giờ lại thành ù ù lì lì lên máy bay vào khoang ngồi, tự nhiên thấy có chút chệch choạc đầu đó. Nhấp nhồm một hồi rồi lại mò qua khoang sau quầy rồi ông anh mặt cá gỗ chơi, chứ mười mấy tiếng đồng hồ, một mình ngồi chán chết sao được?

“Sắp tới vùng khí lưu rồi, bây về chỗ ngồi cho yên đi.” Michael trước khi lên máy bay thì nhận được tin từ tổng bộ, nghe nói Diệm chỉ huy nhóm truy đuổi tới gần biên giới Malta thì gặp vài trục trặc, giờ đang phải điều đình với chính quyền địa phương ở đó, thành ra hẳn cũng có chút lo lắng.

“Gạt con nít a?” Trần Cận gác cánh tay bị thương qua tay vịn ghế Michael, “Ông anh để khoang hạng nhất cho thằng em ngồi, rộng rãi dữ vậy, giờ tôi mới phải qua đây bằng đượcặng tỏ lòng biết ơn anh nha.”

“Khỏi cần.” Michael mặc lừa nhiều rồi, thành ra giờ luôn luôn đề cao cảnh giác với thằng nhỏ này.

“Chỉ tính hỏi ông anh chuyện này thôi, quan trọng lắm a.” bắt đầu ghé ghé sát lại, “Diệm là người thế nào vậy?”

“Thủ lĩnh tối cao.”

Nói vớ vẩn, cái ấy ai chả biết! “Ý thằng em là... phong cách cá nhân rồi này nọ các thứ ấy”

“Phong cách?”

Ông mặt cá gỗ này đúng là phản ứng chậm rì, Hào Môn hết cả nhân tài a. “Thì nói thế này vậy.” miệng nói rồi ngồi luôn xuống ghế trống cạnh Michael, còn không quên cột luôn dây an toàn, đề phòng vùng

khí lưu a “Ví dụ như phong cách của tôi nè, tóm tắt lại là thẳng thắn, chân thành, rộng rãi, đẹp trai chu đáo.”

Đẹp trai mà phong cách cái đầu bây... khoe miệng Michael giật giật, rồi thở dài: “Bây đúng là... tự biết mình quá a.”

“Tôi lại hỏi cách khác vậy.” ngừng lại một, hai, ba giây, “Diệm có cổ quái không?”

“Không.”

“Diệm có điểm nào làm người ta khó ưa không?”

“Không.”

“Tôi biết ông anh không muốn nói xấu cấp trên mà.” thân thiết vỗ vỗ vai Michael, “Đúng là thuộc hạ tốt.” Diệm là người như thế nào? Hẳn không chỉ nghĩ tới một lần, mà càng tới gần lòng càng không sao dứt ra được.

Tự an ủi mình: Trần Cận này nhất định bằng vào phẩm chất lẫn sức hấp dẫn hơn người đang giành được sự tán thưởng của Diệm, rồi sau đương nhiên sẽ cùng kề vai chiến đấu! Đây cũng không giống lối đam mê thần tượng thời nay, bản thân hẳn cố gắng bao năm, không phải vì mục tiêu này, nói ra thì rất đơn giản, bởi vậy hẳn vẫn một mực chôn sâu giấu kín, chỉ muốn ngày nào đó đến được tổng bộ, dẹp bỏ tầng vải sa ngăn cách giữa mình và Diệm.

Trung tâm hội nghị của tổng bộ Hào Môn tại Tây Âu xem ra kiến trúc lại chân phương hơn tưởng tượng, một tòa nhà đồ sộ kiểu Gothic cổ, nhìn bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng bên trong lấp đặt máy móc dày đặc, bài trí nghiêm túc, nếu không phải người có địa vị đặc biệt hay nhân viên mang thẻ thông hành, không chừng bước qua cổng

sắt chừng trăm mét đã bị thiết bị hồng ngoại tóm gọn, tuy không phải trụ sở cục tình báo trung ương, nhưng mùi nguy hiểm vẫn luôn qua từng ngõ ngách. Mỗi một người đi lại bên trong đều có thể là lính đặc chủng bí mật, gián điệp hai mang hay tay súng bắn tỉa như Michael.

Michael dẫn Trần Cận qua bốn cửa kiểm soát điện tử, giảng giải qua cho hắn các phòng ban liên quan, rồi nghiêm túc dặn hắn: “Nếu không được phê chuẩn, không thể tùy tiện đi lại, ngày mai tao sẽ lấy thẻ thông hành cho chú mày.”

“Mấy bữa nay, tôi làm gì bây giờ?” Trần Cận cười cười, tay chống nạnh nhìn Michael, “Không tính lời tôi đến rồi ăn không ngồi rồi chứ?” tốt xấu người ta cũng là đại ca nha.

“Năm ngày nữa hội nghị khai mạc, các thành viên tham dự tạm thời ở lại đây, cấp trên đương nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Quay lại hành lang, hắn mở một cánh cửa sổ, chỉ cho Trần Cận thấy tòa nhà đối diện cách chừng hai trăm mét, “Mấy người ở bên đó, bên này là khu làm việc.”

“Coi bộ kỳ này, mình tới tổng bộ Hào Môn thật rồi.” Trần Cận thăm hớn hờ trong bụng.

“Chỗ này là điểm liên hệ toàn cầu, đầu não đích thực đấy, không phải nơi cỡ tao hay chú mày với tới được đâu.”

Hứ, cần thiết phải nói trắng trợn vậy không? Tổn thương lòng tự tin của người ta quá a. Tuy nói đang ở đây thật, nhưng còn rất nhiều cấp, phòng nhìn qua không sao biết được, có thể gây dựng cả một vương triều ngầm tại một đất nước, như một tổ chức khổng lồ thế này, nếu không phải thỏ khôn có đủ ba hang thì khó mà phát triển nổi, mà không chỉ liên miên đối phó với áp lực từ chính quyền, còn phải luôn đề cao cảnh giác e bị các tổ chức khác nhòm ngó.



Diệm luôn được một số đối tượng địa vị đặc biệt che chắn, nghe đâu thế lực gia tộc hùng hậu cũng là nền móng cho hấn lập nghiệp, chính nhờ vậy hấn có thể thuận lợi vươn tới cấp bậc cao nhất, mà kỷ lục năm xưa làm kẻ khác mơ không được của hấn lại càng thúc đẩy thành công, đưa hấn trở thành một thủ lĩnh người người nể phục, đủ sức khiến các phân bộ thêm đoàn kết vững vàng.

Đột nhiên nhớ tới lời Fiennes nói muốn đưa mình lên tổng bộ khi trước, Trần Cận lại cảm thấy có chút bức bối, đành vờ lảm bảm: “Khỏi cần anh đưa, tôi cũng tới rồi đây.”

Một tiếng sau, Michael nhận được tin tức kinh hoàng, xe của Diệm khi quá cảnh qua Ai Cập thì gặp tay súng phục kích, kẻ đứng sau vạch kế hoạch chính là bọn dư đảng ly khai, Lazuo ra giá kénch xù mua chuộc các tổ chức phản động địa phương thực hiện vụ tập kích, hành vi này thật vô liêm sỉ, hiện giờ tình hình Diệm còn chưa rõ, mãi ba giờ đồng hồ sau, tổng bộ mới nhận được tin, Diệm đã dùng chiêu ve sầu thoát xác, trì hoãn thời gian quá cảnh, đánh lừa được đối phương.

Trần Cận đương nhiên không hay biết gì về vụ động trời kia, hấn về phòng nghỉ ngơi xong, liền lập tức nối liên lạc với Hạt bộ, tính thám thính tình hình Giang Uy và thời gian tái ngộ, bất quá tin hiệu phập phù hoai, lúc được lúc mất, cuối cùng hấn chỉ còn nước lượn lòng vòng trong phòng, tâm tình càng thêm bức dọc.

Xem ra Hạt bộ giờ đã đuổi đến vùng khi ho cò gáy nào rồi, mạng ngoài mạng trong đều không thấy có tin gì, tình hình bất thường đây, liệu có xảy ra chuyện gì bất trắc không? Thủ lĩnh tổ Nam Á Hassen Han là người chỉ huy chiến dịch truy đuổi lần này, có nhân vật như vậy trấn thủ chắc không sao chứ? Mà Fiennes đi đâu rồi? Bị phái thẳng qua Malta với Sudan hay đang tác chiến cùng Hạt bộ? Hàng

loạt câu hỏi nhất thời chông chất trong đầu Trần Cận, coi bộ thân hấn quả không có số ngòi không hưởng phúc a.

Đương nhiên, Trần Cận không phải buồn chán lâu, mười tám tiếng sau, tầm chập tối, bảy giờ, vừa dùng bữa tối xong, có người đến mời hấn tới phòng ngài Fiennes cấp trên, bàn chuyện bí mật. Vừa nghe cái tên ấy, hấn đã giật thót mình, nhưng rồi vẫn lẳng lặng đi theo.

Thì ra lo lẳng dư thừa, gã đó vẫn phây phây, còn có thì giờ tới nơi hỏi thăm lính cũ, coi trọng Xích bộ gồm a... Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, chuyện bữa đó coi như không biết, coi như chưa từng xảy ra, cơ mà bữa đó rốt cuộc có... làm đến cùng không a? Mình thì chẳng có cảm giác gì đặc biệt, không lẽ... là mình thương hấn ta?! Chết cha!

Nếu thật muốn làm cho rõ ràng chuyện đêm đó, rồi cả gan hỏi sếp có phải tôi thương anh rồi không, hậu quả chắc chắn nghiêm trọng khôn lường, giờ Fiennes vừa đến tổng bộ đã kêu hấn tới gặp mặt, không phải tìm hấn tính sổ chứ...

Từ năm phút trước, sau khi đột nhiên nảy ra cái ý tưởng mới lạ đảo điên nhưng được cái dễ chấp nhận đối với hấn ấy, hấn liền quyết chí tỳ cơ ứng biến, thống nhất tinh thần mượn cơ say rượu làm bữa chết cũng phải chối, kể ra sự tình kiểu này, hấn Fiennes sẽ không đi kiện cáo om sòm đâu, cứ nội bộ tự giải quyết được rồi.

Đã phân tích như vậy, Trần Cận vốn lớn gan, giờ càng không thềm kiêng nể chi nữa. Đến phòng người ta rồi cũng không buồn khách khí, vào pha luôn cà phê uống, không chịu để mình thiệt thòi miếng nào. Hai vị quản lý cấp cao đưa hấn tới cũng rất biết điều, lẳng lặng lui ra ngoài gác cửa, còn nói có việc gì cứ gọi bọn họ, đúng là như được về khách sạn năm sao.

Đưa mắt nhìn qua một lượt nội thất trong phòng, chỉ có thể dùng sáu chữ “trầm tĩnh, gọn gàng, sang trọng” để hình dung, sàn trải thảm thủ công Thổ Nhĩ Kỳ, tường sơn màu cà phê sẫm gợi lên một cảm giác bức bách vô hình. Có lẽ vì hiếu kỳ, hoặc là bản năng, bước chân Trần Cận tự động tiến tới phòng tắm, vừa giật mở cửa ra hắt đã huýt gió một tiếng “Ngầu đây”. Đây là lời khen ngợi cao nhất hắt dành cho một phòng tắm.

Coi Fiennes vậy mà thị hiếu cũng ghê gớm ha, tạm thời thôi không gây sự với hắt nữa, còn phải chuẩn bị bồi đắp tình đồng nghiệp thiệt tốt với hắt, lâu lâu còn có cơ hội xài nhờ cái bồn tắm lớn này. Quả là thâm tàng bất lộ a, nhớ hồi nào Fiennes tỏ vẻ chẳng có gì lạ về tính cố chấp với phòng tắm của hắt, thì ra cũng là loại hưởng thụ ra trò, ăn sung mặc sướng chẳng cần biết thiên hạ làm than, hắt đây mà cũng có lúc trông nhằm người a.

Có lẽ vì mấy ngày trời phải băng bó rồi vết thương hành hạ, bị cấm xuống nước, Trần Cận cảm giác cả người đã sinh rận luôn rồi, hơn nữa còn như chuẩn bị đục khoét da hắt đòi bò ra ngoài, bữa nay, cảm dỗ lớn vậy sờ sờ trước mắt, hắt đâu phải thánh nhân, có không theo ý trời cũng là chuyện thường thôi, ngoài vết khâu trên cánh tay ra, chỗ khác nhúng nước chắc không sao chứ, còn bằng vào “tình cảm” giữa hắt với Fiennes, mượn xài phòng tắm của hắt cũng là việc nhỏ thôi ha, trước khi vào việc chung phải cho hắt giải quyết nhu cầu riêng chứ lại Nghĩ vậy, thành ra hắt đã quyết tâm mở vòi xả nước vào bồn.

Nước trong bồn tắm siêu lớn còn chưa ngập quá ngực đã thấy hưởng thụ ngút ngàn, bao nhiêu phiền muộn mấy bữa nay trôi sạch sẽ, gác cánh tay trái lên thành bồn, hít sâu một hơi, ngửa đầu nhắm mắt lại.

Nhiệt độ nước giữ ấm ổn định, chẳng biết đã ngâm bao lâu, đến khi

cửa phòng tắm bị giật mở, hắn mới chậm rãi mở mắt nhìn đối phương, rồi lười biếng nói: “Sorry, hình như ngủ quên mất.”

Fiennes có vẻ mắc cùi nhìn hắn, sửng sờ kinh ngạc, thử nghĩ, ngồi mười mấy tiếng đồng hồ máy bay, phong trần mệt mỏi vội vàng trở về, xử lý cả đống công việc, mau mau chóng chóng về phòng gặp người đã hẹn từ sớm, kết quả phát hiện ra đối phương đang ngâm mình trong bồn tắm của mình, còn ngâm đến quên luôn trời đất... nếu không phải Trần Cận, hắn không thể tin trên đời còn có người thứ hai dám làm thế, đã vậy còn làm một cách rất chi hùng hồn nghênh ngang.

“Cậu thấy chúng ta đã thân quen đến mức có thể dùng chung bồn tắm rồi sao?”

Nghe ra hàm ý sâu xa trong lời Fiennes, Trần Cận có chút rợn gáy, vốc một vốc nước vuốt lên mặt, hạt nước vương trên tóc rồi nhỏ xuống, lăn dọc theo đường nét khuôn mặt hắn, tô đậm thêm vẻ lười biếng mơ màng, băng gạc trắng toát một bên vai, càng lộ ra sự gợi cảm kỳ lạ. Fiennes đột nhiên nhận ra mình có phản ứng, phản ứng cực kỳ nguy hiểm!

“Phòng tắm của anh từ giờ để lại cho tôi đi?” Chờ đến khi tỉnh lại, chậm rãi với tay lấy khăn tắm, Fiennes đã sẵn bước vào phòng.

=====

## Chương 28

Cuối cùng, Fiennes vẫn chụp được cái khăn nhanh hơn Trần Cận, \*\*\*g ngực hắn phập phồng mãnh liệt: “Ít ra cậu cũng phải cho tôi một lý do đủ để sẵn sàng nhường phòng tắm cho cậu chứ.”

“Còn muốn trả giá cơ đấy.” Lười biếng duỗi lưng một cái, vô vọng nhìn cái khăn tắm trong tay người ta, coi bộ không hề ý thức được chút xíu nguy hiểm nào.

“Cậu nghĩ tôi sẽ đồng ý cho cậu không vì cái gì hết sao?” Càng lúc càng tiến gần, gần gần gần gần.

“Đúng là đại ca a, thẳng thắn dữ.” miệng nói, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, vẻ ngái ngủ hoàn toàn biến mất, tia nhìn sắc sảo chiếu thẳng vào Fiennes đang đứng nhìn xuống hắn, “Nói tôi nghe coi anh muốn... cái gì?”

“Tôi đưa ra yêu cầu nào thì cậu sẽ từ chối?” Hắn ngồi xuống bên cạnh cái bồn tắm siêu lớn, khoe miệng mang theo ý kiên định lẫn nhẫn nại, sức áp bức vô cùng, hại Trần Cận không khỏi nhúc nhích lùi lùi lại một chút.

Sau đó Fiennes tuyên bố: “Tôi muốn cậu.” dừng lại hai giây, “Có quá đáng không?”

“Anh không phải đã có được tôi rồi sao?” Tieu! Muốn đấm rồi, thật tình muốn đấm rồi! Ráng nhin, nhất định phải ráng nhin, “Tôi coi vậy nhưng là thuộc hạ trung thành nhất đời a.” giữ vững nụ cười bình thản, cười nào, rồi...

Đối phương khẽ hừ một tiếng, giọng nói đột ngột lạnh lùng: “Tôi không thiếu thuộc hạ trung thành, cũng chẳng trông mong tất cả đều trung thành với tôi, tôi chỉ muốn cậu.”

“Nếu anh đòi tâm hồn tôi, xin lỗi, ba cái món ấy, đàn ông có đâu còn đòi trái tim tôi, thì đó, chia cho các người đẹp của tôi hết rồi.” Trần Cận cười giả lả, “Chứ lẽ nào là... cơ thể tôi? Nếu tôi hiểu kiểu ấy, như bình thường ông anh phải đá tôi ra khỏi cửa rồi.”

Ánh mắt Fiennes càng thêm nguy hiểm: “Tôi đã cho cậu rất nhiều cơ hội rồi, cậu biết là thế.”

“Chắc tôi chậm hiểu quá nên chẳng cảm thấy gì sất há?” Thích vòng vo, nào thì vòng vo

“Trần Cận!” Fiennes coi bộ đã kiểm chế đến cực hạn, “Cậu cho là tôi sẽ buông tha à?”

“Ha, này đúng là yêu cầu bất lịch sự nhất tôi từng nghe nha, tôi...” lại chỉnh tư thế một chút, “Hắn có quyền từ chối chứ?”

“Cậu ở trong phòng tôi mà muốn từ chối tôi?” Ánh mắt đôi bên quần riết lấy nhau khó mà tách rời.

“Chọn lựa giữa bỏ một cái bồn tắm lớn và hiến thân, tôi vẫn chọn bỏ bồn tắm, đương nhiên, đây chắc là quyết định đau đớn nhất cả đời tôi đấy. Anh biết mà, thường thường thì tôi chọn bồn tắm, huống gì còn là loại phụ kiện cực xịn thế này! Có điều, giờ với tôi mà nói, anh... là một nhân vật nguy hiểm, tránh đi là hơn.” Hắn chìa tay ra, “Phiền ông anh đưa giùm khăn đây, tôi không định \*\*\* đi ra đâu, bất lịch sự lắm a.”

“Khỏi phiền, hiểm có là hôm nay tôi cũng sẽ thất lễ đây.” Fiennes vừa nói hết câu đã đứng dậy, tháo khuy cởi áo, hành động thẳng thừng hại Trần Cận dựng cả tóc gáy.

Vội vàng giơ tay cản hẳn lại: “Nè nè... đại ca, anh đứng đắn một chút mới dễ thương a...”

“Tôi không định làm quân tử nữa đâu.”

Mặt nước bắt đầu nghe tiếng vầy vùng oàm oạp, có kẻ đang tính kế bỏ chạy: “Anh... không phải tính làm thật đấy chứ? Hê! Đại gia nói giỡn thôi mà, mắc gì anh tin thiệt vậy?!”

Trên đây, có lẽ cũng đáng mặt cuộc trò chuyện thâm sâu mãnh liệt nhất giữa Trần Cận và Fiennes từ hồi nào đến giờ, câu nào câu nấy nhắm thẳng trọng tâm, không nửa lời úp mở, bất quá, đôi bên đều có chút mặt dày lấp liếm.

Trong không gian kín như bưng nóng nực này, không chỉ một người cảm giác được sự kì dị. Dục vọng nơi Fiennes sớm đã gào thét dâng ngập bốn bề, cuồn cuộn thấm từ huyết quản tới da thịt hần, hần cần được xoa dịu, cần thân thể hoàn mỹ trước mắt này gợi mở cho hần hoàn thành được thứ nhiệm vụ không tưởng kia, cần chính tay thuần phục được gã đàn ông hoang dã mạnh mẽ đầy sức sống này. Chờ đợi được vớ về quá lâu, khiến khả năng nhẫn nại của hần càng lúc càng bị mài mòn, đặc biệt là sau trận sinh tử sống mái nghiêm trọng vừa qua, khao khát với người trước mắt này đã vọt dâng tới mức hầu như mê muội, chờ chực thiêu cháy da thịt, gặm nhấm ý thức hần, sức chiến đấu trong Fiennes đã hoàn toàn bộc phát, là khát khao nếm trải sự xung kích bạo liệt đích thực, khát khao được chân chính chiếm hữu...

Khi khuôn ngực trần vạm vỡ hoàn hảo của hần lộ ra, Trần Cận hớp

hợp một ngậm không khí, đến hồi người này bắt đầu tuột thất lưng, người kia đã chuẩn bị nhích nhích nghiêng mình qua một bên, chuẩn bị chuồn êm.

Vừa lúc ấy, cánh tay phải bị người ta dùng lực chụp lại, lập tức hấn phản ứng theo bản năng, có điều đương nhiên không thể gãy ra được, Trần Cận quay phắt đầu lại trừng mắt nhìn Fiennes, giọng điệu cất lên rõ ràng hoang mang lẫn căng thẳng: “Đại ca, làm thật không vui đâu.”

“Tôi không phải đang giỡn chơi với cậu.”

Fiennes cứ thế bước một bước vào bồn tắm, mặc kệ ống quần chưa cởi xong bị nước nhúng ướt. Dứt khoát quỳ xuống, đầu gối đè lên chân Trần Cận, không để cánh tay trái của hấn bị ướt, một tay còn mạnh bạo ghì chặt bàn tay đang muốn phản kháng của hấn vào cái bàn sứ cạnh bồn tắm, bọn họ cùng thờ hỏn hển nhìn đối phương, tinh thần tập trung cao độ, toàn thân căng cứng, cả hai đều không biết đối phương sắp phản ứng ra sao. Thoáng chốc không gian như ngưng đọng lại, không một ai lên tiếng.

Fiennes đột nhiên nhoài người qua, một tay nắm bả vai Trần Cận, mút lấy đôi môi hấn, tất thảy nhiệt vọng lan tràn âm ỉ cùng nổ tung tại giây phút này, tia lửa bắn tung tứ phía. Lúc ấy Trần Cận thực có chút ngây ngẩn, không sao phản ứng được, thành ra đến khi thấy đau rõ ròi, môi lưỡi mới bắt đầu kịch liệt phản công tác chiến, bất quá, tiềm thức hấn vẫn cảm giác được nỗi khủng hoảng chưa từng có.

Đều là đàn ông, Trần Cận đương nhiên biết tình trạng đối phương đã đến mức độ nào, giờ này mà phản kháng tất lưỡng bại câu thương, mà không phản kháng thì thân hấn chỉ có bị ăn sạch, đành rằng không phải ghét nộ hôn của Fiennes, cơ mà cái ấy là can tội làm riết thành quen thôi, chứ đâu có nghĩa là bọn họ có thể... này nòi ra cả



loại quan hệ gì gì nữa, nếu cứ nhắm mắt làm bừa, hậu quả khó lường a, dù quả tình thân thể đã bị kỹ xảo cao siêu của đối phương kích thích đến có chút rục rịch, nhưng ấy không phải lý do để phóng túng bừa bãi a, đối phương là sếp lớn a, lại còn là một thằng đàn ông ngang ngang ngửa ngửa hấn a! Mẹ nó, thằng này điên mất thôi...

Giữa lúc Trần Cận miệt mài đấu tranh tư tưởng, Fiennes lại đang tỉ mỉ thưởng thức \*\*\*g ngực săn chắc duyên dáng dán sát bên mình, thân nhiệt tăng vùn vụt, vòng tay ôm lấy cơ thể ướt đẫm nóng rục với những vết bầm rai rác gợi cảm, lại thêm lớp băng vải trắng xóa càng khiêu khích ánh mắt hấn, hương vị nam tính đặc trưng thoảng qua chóp mũi, mang theo mùi hương độc đáo sau khi tắm gội, Trần Cận ngày hôm nay tỏa ra sức hấp dẫn chết người, khiến hấn vô cùng vô cùng muốn... phạm tội.

Ít nhiều đã cảm giác được trạng thái trực chiến càng lúc càng nghiêm trọng của Fiennes, Trần Cận hoàn toàn mất phương hướng, thông minh tài trí mọi ngày giờ cũng vô dụng, hấn biết tình hình thế này mình đã hết đường diễn trò giật phất cái khăn tắm, cột quanh hông rồi vắt chân chạy mất, vầy nhục a, đường đường đại ca Xích bộ \*\*\* chạy tung tăng giữa hành lang nhà khách cao cấp của tổng bộ, chuyện vậy mà bị đồn tung xòe lên thì đẹp mặt a.

Trần Cận thật không biết phải làm sao giải quyết được mớ nguy cơ hoang đường khủng khiếp này, ví như gã đàn ông căng thẳng tột độ trước mặt hấn đây, khí thế ngùn ngụt dọa hấn muốn chùn bước, hay như dục vọng quái dị trong cơ thể hấn đây, cứ thế rầm rĩ kêu gào, hầu như cuốn bay tất thảy bình tĩnh trong hấn.

Dứt được nụ hôn, hai gã đàn ông toàn thân ướt sũng, trong tâm đầy quỷ lại tiếp tục giằng co thắng bại.

“Nào thấy chưa? Thân mật với tôi cũng đâu có sướng lắm há.” Vừa

thở hồng hộc vừa cười cười giỡn, phải chịu thôi, thằng nào phải đối mặt với hai con mắt màu sắc quái dị ngập ngụa ham muốn kia mà chẳng rợn gáy chớ, bụng dạ Trần Cận giật thót, lập tức nhận thấy sự biến chuyển nơi thân thể đối phương, “Nè không lẽ, ông anh đang tính chơi trò mở màn máu lửa, kiểu như... đánh lộn hả?”

Fiennes đã ôm gọn được thất lưng hấn: “Cậu giờ đánh đâu lại tôi.”

Đánh không lại thì ông tính cưỡng sao?! Mất tư cách thế hả... động dục với thương binh, quá sức vô đạo đức a, bữa nay nhất quyết phải nói cho rõ ràng với gã sếp này a, riêng cái vụ đó đó với đàn ông hấn đây còn vô cùng ngây thơ trong sáng, nghìn vạn lần không thể để gã này lôi luôn hấn xuống bùn a. Mà đừng có ôm nữa, nóng chết đi... “À hay... mình cứ thương lượng chút đã, bữa khác quyết sau a...”

Giọng Fiennes bất giác khàn đặc, hấn giờ ngón trở ve vuốt cầm Trần Cận: “Cậu sợ làm tình với tôi à?”

Mặt mày Trần Cận đã hòa hoãn hết nổi: “Không muốn thử mà thôi, tôi chẳng ham hố cái gì hết.”

“Ngại gì mà hôm nay không thử xem.” Hơi thở nóng rực phả trên mặt, bụng dạ Trần Cận vừa cồn cào nóng lên đã rơi tồm xuống, câu này hàm nghĩa quá rõ ràng, giờ không chỉ tóc gáy, đến tóc trên đỉnh đầu cũng muốn dựng đứng rồi.

Lúc này lửa dục trong Fiennes càng cháy rực, đầu ngón tay nhịn không được trượt xuống, thận trọng thăm dò, chỉ e kinh động đến con mồi. Ve vuốt dịu dàng với một người đàn ông mà nói vốn vẫn là đòn sát thương rất hiệu quả, Trần Cận rốt cuộc đã hiểu ra trong điều kiện không quá phản cảm, hai gã đàn ông cũng có khả năng \*\*\* vô hạn, này là điều hấn không hề muốn thừa nhận, không biết phải nghiêng rằng bao lần rồi mới miễn cưỡng lấy lại tỉnh táo, nghĩ cách

đối phó, kết quả phát hiện ra đối phương đã chực công thành đoạt đất.

“Đại ca, chớ nên xúc động vậy... Á, ông sờ mó đâu đấy?!” Trần Cận rùng mình, toàn thân mẫn cảm phát run, đạp địa lôi thật rồi, đã bao nhiêu lâu không “giao lưu” cùng các cô em, giờ lại còn bị một gã đàn ông mó máy đến tâm thần rục rịch, này quá sức nhục a, “Chúng ta... phải bình tĩnh chút đã, chắc anh muốn nghe tôi báo cáo... về chiến dịch lần này...”

“Im!” Cố kìm nén trước những đụng chạm khó kiểm soát, lòng bàn tay vẫn chậm rãi dai dẳng khiêu khích trên eo hông trơn láng, bản năng nguyên thủy hoàn toàn thức tỉnh, từ bụng dưới đến bắp đùi, từ chóp mũi đến bờ vai, tóc mai đến mi mắt, thản nhiên mà vững vàng, như thể bọn họ vẫn luôn luôn làm như vậy. Trần Cận không sao kết nối được một chút tương đồng nào giữa người đàn ông hùng hực lửa nhiệt trước mắt và Andre Fiennes đã quen thuộc cho đến giờ, cho dù đối phương từng vô tình cố ý khơi gợi quấy rối bao lần, nhưng chưa khi nào giống như hôm nay... thẳng thừng mà chấp nhất. Lòng bàn tay dạo quanh dò dẫm càng lúc càng nóng bỏng, những đụng chạm dịu dàng trở nên càng thân mật từng giây từng phút, hơi thở cả hai đều dần dần mất kiểm soát.

“Tôi không... không thích đàn ông, anh buông ra mau, bằng không tôi trở mặt thật đó!” Cứ như bị phang trúng đầu, Trần Cận đột nhiên nhin hết nổi, thực không muốn khai chiến với cấp trên, đã vậy Fiennes lại là đồng minh hợp cạ duy nhất của hắn, giờ mà làm bừa, không chừng sau này đi tong tiền đồ, cứ nghĩ hắn một thân thanh cao trong sạch, dũng cảm can trường, đường đường nam nhi khí thế ngất trời, lý nào hôm nay ôm hận anh dũng hy sinh a...

“Muốn đánh cuộc không?” Finnes đột ngột cắt ngang cơn bay bổng của hắn.

Không tính gạt người nữa đấy chứ? “Rốt cuộc ông muốn gì hả?! Trò chơi kết thúc rồi.” Nếu không nể ông quen biết, tôi khùng thiệt rồi a.

“Trong vòng mười phút nếu cậu không có phản ứng, tôi sẽ không quấy rầy cậu nữa, thêm nữa, phòng tắm này thuộc về cậu.” Này rõ là vác mạng ra đánh bạc mà.

Hê? Đang ra điều kiện a. “Thật không?”

“Tôi không bao giờ nuốt lời.”

Hai tay vừa được giải thoát, lập tức đẩy ngay đối phương ra, lại còn vừa đẩy vừa đạp: “Từ từ nghĩ đã, ba mươi giây.”

Bị một gã đàn ông kêu gọi, rõ là khó đỡ, hấn cũng không định lấy thân thí nghiệm đâu, giờ cược không ta? Không cược tức là không đủ tự tin, hóa ra tâng bốc hấn mà tự hạ giá mình, mất mặt a. Tình thế nào mà chưa gặp qua chứ, sự gì chẳng có cửa thoát ngon, đây tuy là đất nhà hấn, nhưng cứ phải tin tưởng mình phúc lớn mạng lớn vô địch a, với lại được xài cái phòng tắm này nghe đúng là hấp dẫn, thiệt là... khó nghĩ a.

“Hết ba mươi giây rồi.”

Gã này lúc lên cơn keo kiệt đúng thật là keo kiệt: “Rồi rồi, tôi đồng ý.”, trò cá cược không người phân xử kiểu này nghĩ đường nào cũng thấy lỗ tùm lum.

Thấy khóe miệng Fiennes nhếch lên, Trần Cận vội vàng bổ sung: “Nhưng tôi cược năm phút thôi.”

“Tám phút.”

“Sáu phút.” Thế được chứ gì?

“Tám phút.” Cậu!

...

Nước trong bồn tắm đã trào hết phân nửa, đến khi ngón tay Fiennes một lần nữa lướt qua mé trong đùi lẫn bụng Trần Cận, đột nhiên hẳn cảm giác được da thịt dưới đầu ngón tay hẳn khẽ run lên, phản ứng kỳ diệu khiến hẳn càng thêm càn rỡ... Trần Cận còn đương tự đấu tranh tư tưởng âm ỉ, bụng rối rít kêu la, cá cược kiểu này thực đúng là ngu a, đã thế sau rồi còn không công khai trả đũa được nữa.

Trông cái mặt làm bộ bình tĩnh trước mắt, khóe miệng Fiennes khẽ nhếch lên: “Tôi sẽ cho cậu hưởng thụ đủ tám phút này.”

“Đừng có mạnh miệng.” chỉ chỉ đồng hồ, “Đại ca, hết nửa phút rồi đấy.”

Fiennes chống hai tay đứng dậy, cời nốt quần dài, Trần Cận cơ bản là mắt nhìn mũi mũi ngó tim, không có nhu cầu nghiên cứu coi đối phương tính hờ hang tới nước nào nữa, đằng nào hẳn cũng có che đây gì đâu, nãy giờ không ngưng thì thôi, giờ sao phải ngưng, tuyệt đối không thể tỏ ra kém cạnh được, dưới loại tình huống nghiêm trọng khẩn cấp này, ý chí là quan trọng cực kỳ a.

Thân thể ướt nước đem lại xúc cảm tuyệt vời, toàn thân Fiennes không khỏi càng nóng bừng thêm, cảm giác rạo rục hầu như dội thành tiếng theo sóng nước dập dềnh, máu huyết sôi trào hừng hực, không gian thoáng chốc khơi gợi đến kỳ dị. Trần Cận bất giác ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với gương mặt điển trai đang sục sôi lửa dục, cơ thể nam tính không một tí vết, tỏa ra nguồn năng lượng khiến

người ta đam mê ngưỡng mộ.

Một lần nữa vòng tay ôm lấy con người khó mà nắm bắt này, luồng nhiệt ấm nóng vọt dâng lên trong \*\*\*g ngực Fiennes, hẳn rồi cuộc có thể dùng tám phút này biểu lộ toàn bộ niềm đam mê của hắn... người bất cứ lúc nào đều sẵn sàng khiến hắn lẫn Hào Môn kinh ngạc, Fiennes mút hôn yết hầu rồi trượt xuống khuôn ngực hắn, mực nước đã không đủ dâng qua bụng, một tay Fiennes quấn quanh thắt lưng, một tay khẽ xoa nắn sau mông hắn, đầu lưỡi nhả nha trên vành tai, khi lại quay về tấn công môi lưỡi hắn, dai dẳng miệt mài.

Trần Cận đã muốn tức nước vỡ bờ, vừa không biết làm sao vừa ức đến nghiêng răng nghiêng lợi, mà vì cái giao kèo tám phút chết tiệt ấy, hẳn chết cũng phải làm đến cùng với Fiennes, vừa dứt được một nụ hôn, hắn chỉ thấy hoa cả hai mắt: “Đồng hồ trên tường kia chậm phải không?”

Fiennes căn bản không nghe lọt tai hắn đang nói gì, chỉ ậm ừ đáp qua loa, rồi lại dồn lực tấn công trên cổ hắn, kích thích đột ngột hại Trần Cận thở hắt ra, tuy chưa đến mức buông giáp đầu hàng, nhưng cũng đủ làm hắn hết hồn.

“Hay... đổi chỗ khác đi?” Nếu không nói vài câu phân tán tư tưởng thì hẳn chết thiệt mất.

“Không, vậy ổn lắm rồi...” Bàn tay trên lưng lại nhấn thêm lực, khẽ kéo hắn xích lại, cơ thể đôi bên dán sát rạt, mờ ám tột cùng. Bị nhay cắn khiêu khích, mà hoàn toàn không mang chút ý sỉ nhục, một trận tê dại chạy rần rạt khắp thân, Trần Cận nhú mày khẽ rên lên, Fiennes lại một lần nữa động tình phủ lấy đôi môi hắn, đầu lưỡi tỉ mỉ men theo bờ môi duyên dáng, mà cử chỉ hai bàn tay càng lúc càng thêm mạnh bạo. Điên cuồng quấn riết, khiến Trần Cận một phen hoảng loạn, cánh tay phải quơ quào chống cự theo bản năng, nhưng

vừa chạm đến cơ thể nóng rực kia đã lại bốc ngạt thành mồi lửa, vô phương ngăn lìa những va đụng quấn quýt quá mức gần gũi, lực hút không sao chống cự chỉ đổi lấy vòng ôm siết cuồng nhiệt của đối phương, hai thân thể khít khao không còn một khe hở...

Trí não như nổ tung, lực ma sát mãnh liệt khuấy động tới những khát khao sâu thẳm nhất trong cơ thể, không hề giống sự mềm mại mảnh mai của nữ giới, mà là sức mạnh tràn ngập công kích, hầu như một thứ bức bách uy hiếp khiến hẳn không sao chống đỡ nổi, tình ái cả cuộc đời cũng chưa một lần kích thích đến vậy, những ý niệm hỗn loạn rối tung trong đầu khiến hai mắt Trần Cận chặt vật nhắm nghiền.

Nghìn vạn lần không thể thế được, thật quá sức quá sức mất mặt, mà sao xem ra càng lúc càng không ổn a...

-----

## Chương 29

Có điều dù thấy không ổn đến đâu cũng vô ích, giữa vòng ôm mạnh mẽ cùng với tiết tấu âu yếm nhiệt liệt của đối phương, bao nhiêu cử chỉ cự tuyệt theo bản năng của hắn đều thành ra đòi hỏi tìm kiếm sự tiếp xúc càng gần gũi hơn nữa, dục vọng cứng rắn đã căng thẳng đến đỉnh điểm cứ thế xáp tới, dựng đứng ngay giữa bụng hắn, hại Trần đại ca thiếu chút nữa định giết người.

Fiennes vuốt ve dọc xuống thân thể mỗi lúc mỗi run rẩy của Trần Cận, khi thì cà răng nhay cắn những điểm mẫn cảm nơi ngực hắn, đầu lưỡi hết nhờn như đùa giỡn quanh cổ lại bất thần mút mạnh... nụ hôn quá nóng bỏng trước mắt đủ khiến Trần Cận nhảy dựng lên phản đối, hắn la toáng lên: “Anh tính hại tôi nghẹt thở chết a!”

“Thành thật mà nói, tôi không nở.”

“Tôi điên rồi mới cùng anh...” lại hứng thêm một nụ hôn bạo liệt còn hơn khi nãy, hớp vội được một ngụm dưỡng khí rồi vẫn không quên nói nốt, “... cá cược cái lối này...”

Cảm giác được Fiennes nhẹ nhàng liếm láp hàm dưới mình, đầu lưỡi mềm mại dịu dàng đến hải hùng, cuốn theo hơi thở khàn khàn đậm dục vọng, dù có hết hiểu nổi tình hình rồi thì vẫn tiếp thu được ý tứ ám chỉ rõ mồn một trong đó. “Thôi!” Trần Cận một lần nữa vung tay lên cản lại theo bản năng, “Không cược nữa, chúng ta thế này... kỳ dị quá rồi.” Rồi có phải nào bị chập đầu, các cơ gì lại sa vô cái bẫy này chứ? Vụ này càng lúc càng kỳ dị hoang đường! Trần Cận có chút chật vật ngã đầu né ra, bụng rối bòng bong, hắn đâu có định đang ngon lành lại bị dọa lên dọa xuống hết hồn thế này, thành ra



quyết phải vùng ra khỏi bồn tắm, thân hần tốt xấu cũng trí dũng song toàn, giờ chào thua tan tác vì “thể loại chuyện này”, nói sao vẫn không thể chấp nhận được.

Fiennes cứ như không nghe thấy hần cự nự, vẫn tiếp tục thám hiểm trượt xuống, quuyến luyến quanh bờ vai hần, đầu lưỡi ướt át nóng ẩm tự do liếm láp, gấp gáp muốn khêu gợi những rung động sâu thẳm nơi đối phương. Trần Cận nhất thời chỉ thấy hô hấp nặng nề, toàn thân bị đẩy đến lằn ranh khai hỏa, đầu óc hỗn độn bít bùng. Cho đến khi Fiennes ngậm mút vành tai hần, lửa dục từ đâu phụt chốc bùng lên. Trần Cận đột nhiên nổi giận, hung hãn xô Fiennes ra, thế nhưng đối phương còn ra sức ôm rịt lấy hần hơn nữa.

“Tôi không chơi nữa! Buông ra!” Giọng điệu rất nghiêm túc.

“Cậu chịu thua sao?” Tiếng sếp lớn vang lên ầm ầm sự bức bối khó tả.

“Không phải, hết thời gian rồi.” Trần Cận cắn răng quyết không chịu nhún.

“Còn chưa hết, cậu tính lấp liếm cho qua hả?”

Hai mắt nheo dài bất tận, này là dấu hiệu cho cơn bạo phát: “Đại-ca, là anh chơi xấu! Anh giờ những trò này ra... thằng đàn ông nào mà không phản ứng hả?! Tôi có lãnh cảm đâu!” trong bụng thầm bồi thêm một câu: Chưa nói thằng này còn là thanh niên phơi phới đang hồi nhu cầu sinh lý tràn trề.

“Không lẽ tôi chỉ bị hấp dẫn vì mỗi khuôn mặt và cơ thể này? Chơi xấu là sao nhỉ? Là thế này ư?” Fiennes hôn hôn dưới tai hần, giọng thì thầm khẽ khàng như đang niệm bùa chú, “Hay là thế này?”, đột ngột cắn mạnh sau gáy hần, nạn nhân còn chưa kịp rên lên, một dấu răng rõ mồn một đã hằn lại.

“Tiều!” Trần Cận rớt cuộc gào lên, “Ông biến thái hả!”

Fiennes biết, trước mắt có lẽ là cơ hội cuối cùng của hắn, có thể có được Trần Cận hay không, hoàn toàn quyết định trong giờ phút này, nếu nhẹ dạ nhún nhường một bước, không chừng sẽ đổi lấy hậu quả “vĩnh viễn không chung đụng” lần nữa, qua mấy ngày ở cùng nhau hắn đã sớm nhận ra một thực tế rằng: Trần Cận cho đến giờ vẫn luôn cảnh giác với nguy hiểm, hắn có thể tiếp cận ai đó, nhưng cũng sẵn sàng rút lui ngay lập tức.

Lợi thế duy nhất trong trò cá cược này, chính là một phần thiện cảm lẫn tin cậy đặc biệt của Trần Cận đối với hắn, sau nữa mới là phản ứng động tình của hắn ngay lúc này. Hắn xác định mấy phút vừa qua Trần Cận để hắn tự do như vậy, hoàn toàn là nhờ địa vị đặc biệt của hắn lẫn thói quen cảm tính, bất kể Trần Cận có thể thản nhiên chấp nhận hay không, khoảnh khắc này, bầu không khí này, và cả trò đánh cược này nữa, đều là cơ hội duy nhất để chiếm được hắn.

Ngày hôm nay, nhất định phải chiếm được, phải khiến Trần Cận trở thành tình nhân của một mình hắn!

“Trần Cận, đừng hỏi tôi lý do, cứ coi như một sự thử nghiệm, chỉ có cậu và tôi...”

Mẹ nó, ai tin được thằng này ngâm trong một cái bồn tắm bụi cùng một thằng cha bặm bở rồi chạy không thoát luôn thế này, đã thế nguyên do cơ sự còn tại tự mình nhảy vào phòng tắm nhà hắn ta rồi mới...

Can tội gây họa chết là đáng, sau một hồi chống chọi với ánh mắt cố chấp kiên quyết của Fiennes, Trần Cận bắt đầu từ từ dẫn xuống cơn giận đang sục sôi trong bụng, tự hắn cũng có chút ngạc nhiên, tạm

thời coi như vì... ức nghẹn luôn rồi. Không phải chưa từng có chuyện cật sức hấp dẫn của mình ghê gớm quá rồi đi chơi bởi ong bướm thả phanh, mà hẳn cũng chẳng bao giờ rời các em út đến ba tháng, thế nhưng bị một gã đàn ông nhập nhằng thế này quả tình là lần đầu tiên, vì nào tới giờ làm gì có ai dám chọc vào cả tảng phiến phức như hẳn, ờ không, phải nói là các loại đối thủ biết mình biết ta đều tự ngộ ra Trần Cận hẳn là đại đại xa xỉ phẩm rồi, thành ra ai nấy đều tự biết lượng sức đặng quy củ giữ lễ tiết, có điều rõ ràng, gã đàn ông trước mắt này không hề nằm trong số đó.

Fiennes đã như động cơ sắp rờ máy, không ngừng tuần tra thám hiểm lãnh địa thuộc về riêng mình hẳn, bờ môi chậm rãi di chuyển, lưu lại những dấu tích thấm đẫm tình ái rồi lướt ngược về lối cũ, cho đến khi chạm đến nơi rừng rục nóng bỏng, khiêu khích đến mức toàn thân Trần Cận như bị điện giật, tiếng cảnh cáo cứ thế bị nuốt trôi qua cuống họng, giữa khoảnh khắc choáng váng, hẳn đột nhiên cảm nhận được một thứ ảo giác thôi thúc hẳn quăng bỏ tất thảy để đắm chìm đến tận cùng.

Hai thân thể trần trụi thiêu đốt dán lấy nhau, bao nhiêu sự kiềm nén từ lâu đã thoát cương giờ này chỉ chực xô lấn để xô tung ra ngoài, Fiennes càng hôn càng kịch liệt, Trần Cận bán mạng thờ hờn hển, thầm nghĩ gã này thực tình muốn ăn hẳn sạch bách thật rồi.

Đến khi môi một lần nữa bị đoạt lấy, cơn suy tưởng lộn xộn của Trần Cận đã vút đến đỉnh điểm, hẳn đúng là thằng ngu mà, không dung bị thằng cha này nắm mũi dắt đi, không những bị hẳn cướp mất “nụ hôn (đồng tính) đầu đời”, đầu óc còn hết lần này tới lần khác bị mớ hành vi quá khích của hẳn xoắn bẩy bét tiết, giờ nếu để hẳn ta làm tới thiệt, rồi từ sau sống kiểu gì đây?

Cường độ hời hợt bề ngoài đã không còn đủ thỏa mãn cơn thèm khát cuồng dại trong Fiennes, hẳn thô bạo quấn lấy đầu lưỡi còn

đang trù trù do dự của Trần Cận như muốn tuyên bố quyền sở hữu tuyệt đối, mút hôn khuấy đảo, mãnh liệt vô độ, cánh tay mỗi lúc mỗi siết chặt, Trần Cận cảm nhận được luồng lực mạnh mẽ bủa vây quanh hắn, dồn ép hắn thành một khối cứng đờ, một kẻ luôn hùng hồn chủ động như hắn, cư nhiên bỗng chốc hoàn toàn vô phương phản kháng.

“Trần Cận, tôi đã nhìn trúng cậu rồi, tôi muốn cậu ở lại đây vì tôi.” Fiennes đã đến nước được ăn cả ngã về không, nghiêm túc bộp bạch, trong khi vẫn không ngừng nhay cấn vành tai Trần Cận, những muốn phá tan phòng tuyến tự vệ kiên cố nhất trong hắn.

“Anh điên thật rồi, sếp ạ.” Cả người hắn cụt hứng thả lỏng xuôi xị, kiên quyết nhắm mắt lại, hòng xua đuổi tất thảy sự mê muội trong đầu, mặc kệ Fiennes muốn châm mồi đốt lửa sao cũng vậy, coi như không biết.

Fiennes đột nhiên sấn lên, nhiệt tình đến toàn thân phát run rẩy, phần dưới đôi bên vốn đã sát rạt, giờ lại bắt đầu chậm chậm ma sát khiêu khích, bao nhiêu quyết chí giữ bình tĩnh tan tành cả lượt, các giác quan ngay tức khắc tận hưởng nổi sung sướng khi hai cơ thể nóng rục được tiếp xúc mật thiết. Cơ khoái cảm khiến cả hai cùng chống đỡ hết nổi khát khao trào cuộn, nhịp hô hấp cũng bắt đầu hỗn loạn mất kiểm soát.

“Hôm nay... cho tôi.” Lên đạn bóp cò, tiết tấu chậm rãi mà dữ dội.

“Quá tám phút rồi.” Có nhìn đồng hồ, nhưng bắt đầu từ bao giờ thì đã sớm quên phút rồi.

“Cậu có phản ứng, cậu thua.”

Quyền uy độc tài của Fiennes thực sự kinh hồn, đủ khiến Trần Cận

cảm giác được nguy hiểm sát sườn rồi, hôm nay xem ra nhất định phải đánh một trận đến cùng thật, đại ca đối với hấn đã không còn kiểu chơi bời đùa cợt như hấn vẫn tưởng nữa, mà là đích thực muốn giăng lưới tóm gọn hấn, còn cho hấn thời gian chuẩn bị tinh thần, mở màn kiểu này rõ là không hay hóm gì.

Bị kích tình của Fiennes dẫn dắt, vực sâu đục vọng hiển hiện phía trước, lý trí mê mờ nhiễu loạn, hưởng thụ thứ khoái cảm, áp bức, phóng túng, khuất phục đến tùy tiện, buông thả... mê mải giữa một \*\*\*g ngực còn cường tráng rắn chắc hơn cả mình, a! Nghĩ sao cũng thấy không phải lựa chọn sáng suốt chút nào a.

Trận công kích đã chiếm cứ toàn bộ ý thức, âu yếm lẫn vuốt ve dường như đã trở thành những cử chỉ tự nhiên vô cùng, ôm trọn lấy hấn trong lòng, cảm giác hưng phấn đến muốn bùng nổ cứ thế khóa lấp bủa vây tất thảy, người dưới thân này vốn luôn tràn đầy sức sống mãnh liệt, kiên cường rắn rỏi, mỗi lần mỉm cười là một lần khiến đủ người ấm ức, mỗi lần hùng hồn phát uy lại làm cho kẻ khác e dè không sao tiếp cận, vậy mà giờ này hấn mụ mị mơ hồ nằm trong vòng tay Fiennes.

Mê mải vuốt ve người đàn ông luôn không sao nắm bắt được này, đôi mắt thường ngày vẫn làm như lơ đãng nhưng kỳ thực vô cùng sắc bén giờ vì những xúc cảm đục tình thống khổ mà dâng mờ một tầng hơi nước, như thể không sao kiểm soát nổi chính mình giữa cơn mâu thuẫn đến phiền não. Trần Cận giờ phút này gọi cảm đến khôn cùng, những đường nét nổi bật cùng biểu cảm chăm chú hiếm thấy khiến hấn tự nhiên toát ra một sự mê hoặc đặc biệt, mà điều ấy chỉ khiến Fiennes đang chìm đắm si mê càng thêm ham muốn phát cuồng.

Đối kháng kịch liệt quá độ... phòng vệ lẫn chống cự cả trên tinh thần lẫn thể xác, tất cả đều khiến đôi bên không hện mà cùng cảm thấy

khát khao đến mê mải, Fiennes gồng mình nhấc hai cánh tay, để toàn thân áp sát Trần Cận hơn nữa, ngay trước khi đối phương kịp mở miệng cự nự phản đối, hắn đã chụp hôn lên đôi môi quật cường, sống mũi thẳng tắp, mi mắt cao ngạo, quai hàm duyên dáng, bờ vai tròn trịa, \*\*\*g ngực săn chắc, cả cơ bụng hoàn mỹ... Một màn này đủ khiến Trần Cận quên biến cơn đau rưng rức từ vết thương trên cánh tay, dục vọng trong hắn đã hoàn toàn không thể chống đỡ thêm một li khiêu khích nào nữa, tiếng rên rỉ vượt khỏi khoang miệng: “Này! Anh định... hại chết tôi hả...”

“Cậu là của tôi.” Sự bướng bỉnh cố chấp trong giọng nói đã không thể giấu giếm nữa.

Cho đến khi xúc cảm bùng bùng thẳng đứng chạm trước hai đùi Trần Cận, hắn tuyệt vọng thở hắt ra: “Không phải chứ...”

Fiennes giữ chặt cánh tay bị thương cho hắn, liền sau đó hắn lại bị hấp dẫn bởi dải đất mỡ màng giữa hai đùi bên dưới, Trần Cận không sao vùng dậy nổi, hắn ý thức được tất cả chuyện này không còn đơn giản nữa. Đến khi khoang miệng ấm áp lần tới trung tâm yếu đuối nhất trên cơ thể đàn ông, Trần Cận giật nảy mình run rẩy, thiếu chút nữa la lên, đâu phải cuồng hoan ăn mừng tận thế đâu trời?! Dù vẫn cảm giác được ngay trước khi làm ra hành động này đối phương rõ ràng đã do dự, nhưng rồi vẫn làm, xem ra tự hắn cũng rất lạ lẫm với trò chủ động phục vụ ai, thành ra không thể nói là làm rất thuần thục, có điều tốc độ chậm rãi mà mạnh mẽ, công khai thể hiện tinh thần tìm tòi nghiên cứu, hắn đang chờ đợi khoảnh khắc những xúc cảm kích động chất chùng bùng nổ, ai có thể kháng cự khi được một vị cấp trên uy quyền ngất trời, thao túng toàn cục làm cho chuyện-này chứ, dù đối tượng có là đàn ông, dục vọng vĩnh viễn tự mang nhược điểm trí mạng.

Tiền, tưởng Trần Cận hắn là thánh a!? Thân thể thôi là bị lôi kéo rồi,

gã đàn ông này kỹ xảo to tát thì chẳng có, hàm răng còn vài lần cạ đau điểm mẫn cảm yếu hại của hắn, nhưng chính hắn cũng không hay, đời lại có loại tiết tấu chậm rãi nhẩn nha như vậy, khoái lạc vụng trộm cấm kỵ, cảm xúc nảy sinh vô lý lẽ lại có thể đem đến những thể nghiệm kỳ dị thế này. Hai bàn tay kia vẫn trượt khắp người hắn, khi mau khi chậm, như thể muốn trấn an cơn hoảng hốt trong hắn. Giờ hết vốn liếng võ vẽ cũng thoát không được thủ đoạn lão luyện của hắn ta, thành thật mà nói, quãng thời gian phải kiêng khem trước đây giờ đã thành bệ phóng quá hoàn hảo, đối phương lại là cao thủ tán tỉnh khiêu khích, hại hắn càng không sao nén được nhịp thở gấp gấp trầm khàn, hắn nặng nề quơ tay vơ lấy cái đầu cao quý đang cắm cúi trước mắt, rồi cúi xuống phả luồng hơi nóng rục bên tai hắn ta: “Chúng ta rốt cuộc đang làm gì thế này...” sắp đầu hàng thật rồi.

“Chúng ta đang làm tình.”

Fiennes lại trượt xuống tiếp tục mút lấy thứ đó, võ về vô cùng dịu dàng khiến Trần Cận phát hoảng hồn, chưa bao giờ bộc lộ trần trụi đến vậy cùng một người đàn ông khác, nhiệt lượng sôi trào sinh ra khi hai cơ thể nóng rục ma sát dần dần nung chảy phòng tuyến tự vệ, cho đến khi cả hơi thở cả hai đều thiêu đốt không sao khống chế nổi. Fiennes cố kiểm soát lửa dục đã bùng bùng kêu gào dưới thân mình, càng dốc sức tiến công, cơn kích thích quá độ khiến áp lực trĩu nặng trên mình mỗi người ngày một rõ ràng, để rồi khoảnh khắc cao trào ập đến, Trần Cận cảm giác được mối quan hệ tình bạn duy trì được đến ngày hôm nay đã thực sự sụp đổ rồi...

Hắn cất giọng khàn đặc, cúi xuống độc địa gần bên tai Fiennes: “Anh còn muốn chơi tôi nữa hả?”

Tiện tay quệt vết dịch ấm nóng còn vương trên khoe môi, đôi mắt sâu thẳm mà cuồng nhiệt vừa vặn phối hợp với giọng điệu chất vấn của đối phương: “Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi đã muốn chơi cậu

rồi.”

“Anh đúng là thằng khốn.”

“Tôi tình táo hơn cậu tưởng nhiều đấy, tôi biết vì sao tôi muốn làm cùng cậu, nhưng cậu thì không.”

“Điều chúng ta đang làm lúc này chẳng có ý nghĩa gì hết, sếp ạ, chỉ là một loại phát tiết mà thôi.”

Gương mặt hai người càng lúc càng sát gần nhau, gần đến mức hơi thở hầu như hòa trộn, mùi thuốc súng lẫn vị dục tình cùng lúc cuộn trào.

Ngay giữa lúc ấy, Fiennes đột ngột kéo giật tay phải Trần Cận, lôi bàn tay hấn chạm đến nơi đang run rẩy kịch liệt đòi tìm đường tiết xuất dưới thân mình, nhiệt độ phùng phùng hại Trần Cận vùng tay như phải bỏng, nhưng Fiennes đã kịp ghì hấn lại trước một giây, lòng bàn tay phủ trên bàn tay hấn, bắt đầu buộc hấn cử động tăng tốc. Từ đầu tới cuối, Trần Cận vẫn kiên quyết ngậm miệng, nuốt sạch tất cả mọi loại kinh hoàng hoảng hốt xuống cổ họng, bởi vì vừa trước đó Fiennes đã làm cho hấn trò... điên cuồng còn hơn thế này, thành ra hấn quyết không thể để đối phương nghĩ mình đỡ không nổi ba chuyện \*\*\* này nọ, kéo không hỏng hết mỹ danh phong lưu một đời.

Xúc cảm giữa lòng bàn tay càng lúc càng không sao chịu đựng nổi, nếu không có bàn tay Fiennes đè cứng bên trên, thật hấn cũng không biết phải tiếp tục ra sao, hai gã đại ca chinh chiến trăm trận giờ không khác gì hai tên xử nam ngớ ngẩn, dục vọng cùng căng cứng như cung lên dây rồi thét gào đòi thoát cương trật hướng dưới sự nhào nặn khiêu khích của đối phương...

Fiennes khẽ nhú mày khó nhịn, ghì lấy eo lưng Trần Cận, hơi nhắc



người hấn lên, Trần Cận đã phải quỳ gối dậy, cả người đè Fiennes vào cạnh bồn tắm, nước không biết đã cạn ráo từ bao giờ, chỉ còn lại hơi mù bốc dày ẩm ướt lẫn vào mồ hôi bỏng rẫy, mà bàn tay kia vẫn còn tham lam trượt dọc theo sống lưng hấn, ve vuốt xoa nắn trên cặp mông rắn chắc của Trần Cận. Nhịp bẻ theo tiết tấu đang càng lúc càng gấp gáp bên dưới, sự khống chế lẫn nhau dần khiến vị nhục dục biến hóa kỳ diệu, nhịp hô hấp sớm đã không còn theo quy luật nào, cho đến khi bắt gặp biểu cảm mê đắm của Fiennes, từng cơn sóng triều sừng sững xô lẫn nhau khiến hấn gọi cảm không gì sánh nổi, một luồng sáng chói chớp qua trước mắt, thất lưng Trần Cận một phen mềm nhũn, lập tức cảm nhận được kích tình mãnh liệt đang chực ập tới. Còn bên kia, cũng đã nhịn không nổi khẽ gầm lên, dịch nóng cuồng nhiệt phun trào, rỉ qua từng kẽ ngón tay đối phương, thấm đẫm cả ý thức đôi bên, bầu không khí vây quanh phút chốc vụt trở về hoang sơ nguyên thủy.

Vẫn nguyên tư thế đè áp trên mình Fiennes, Trần Cận cúi đầu nhìn dịch thể đầy đầy trên những ngón tay mình, dư vị đàn ông rùng rục kích chiến vẫn vương lại giữa lòng bàn tay, hai cơ thể ngang bằng cùng lúc khẽ giật nảy, độ mẫn cảm sau cao trào lại tăng vọt bất tận.

“A! Chết tiệt!” Đã vậy thì hôm nay chơi đến cùng...

Hùng hổ nhào qua, hai người ôm riết lấy nhau, những tiếng rên rỉ thuộc về bản năng tràn qua khoe miệng, cơ thể vô thức chà xát cùng đối phương, bàn tay mãi mê dò tìm thám hiểm, lý trí đã trở thành thứ không sao tin tưởng nhất, mà lực khiêu khích càng lúc càng bành trướng, không chút e dè che đậy, chỉ mượn đến phương thức giản đơn nhất của mỗi người... hai kẻ còn đắm chìm trong dư vị dục tình cùng liều mạng ghì lấy thất lưng đối phương, ra sức chen gối vào giữa hai chân nhau, cố chiếm lợi thế, mỗi mảnh da thịt còn bại lộ dưới không khí đều rần rật dấy lên cảm giác nôn nóng không yên.

Đầu ngón tay Fiennes đột nhiên trượt vào phía sau hắn, Trần Cận thoáng cứng người, kinh hoàng nhìn hắn trừng trừng, giọng nói buột ra khó khăn lắm mới có vẻ bình tĩnh: “Anh tính làm gì hả?” Không phải tính làm thịt hắn luôn chứ? Tưởng hắn là thằng ngu a! Riêng trò này... hắn vẫn biết chứ!

Fiennes không buồn để tâm đến hắn, cứ thế khom lưng xuống, đổi tư thế ôm lấy thắt lưng hắn từ phía sau, vươn đầu lưỡi thâm nhập khám phá nơi mẫn cảm bí mật của hắn, công kích liên tục không ngừng. Khoái cảm quá đột ngột xộc lên, dục vọng lại một lần nữa dựng đứng, Trần Cận lắc đầu loạn xạ hòng lấy lại tỉnh táo, nhưng hắn nhận ra chỉ công toi. Quá hiểm độc! Quá dã man! Thủ đoạn khêu gợi đến nước này rành rành là muốn kéo hắn chết chìm cho mau đây mà!

Vì không muốn ăn một đám của Trần Cận, Fiennes cũng không dám làm quá, chỉ chậm rãi điều chỉnh tư thế, áp người lại gần thêm một chút, chông chất khắp thân mình đều là nhiệt lượng cùng kích tình bạo liệt, trong khi Trần Cận chống khuỷu tay trên thành bồn tắm, Fiennes phục trên người hắn chỉ khẽ khàng nhích động, bọn họ cùng thở hổn hển gấp gáp, như hai đứa trẻ nít không chút phòng bị, hoàn toàn đầu hàng để mặc lửa dục thiêu đốt bủa vây tất thảy.

Eo hông hai người dán sát đến hoàn hảo, cơ bụng rắn chắc khẽ ma sát trên phần mông săn gọn, sự tiếp xúc thân mật như càng kéo xích thêm cự ly giữa hai người. Bọn họ giống như loài sinh vật hoang dã khảo nghiệm đủ mùi vị chiến đấu kịch liệt, giờ này cùng lui về hang ổ dưỡng thương sưởi ấm, vượt qua bức tường cấm kỵ vô hình, nguồn tinh lực tuôn trào bất tận đã không sao thỏa mãn đủ nỗi khát khao chân thực nung nấu trong mình.

“Tôi muốn vào...”

“Cái gì?!”

— — —

## Chương 30

Tiếng rên rĩ thống khổ đột ngột buột ra khiến Fiennes buộc phải cố kìm nén xung động đã ứ tràn trong hần, không dám tùy tiện công kích thêm, hòng chờ đợi cơ thể sắp tiếp nhận mình được từ từ thích ứng một chút, thế nhưng mức độ quẫn bách thúc giục bởi sự ngưng trệ thực sự vượt xa mọi kinh nghiệm tình ái hần từng có, ý đồ muốn nhấn một lần đến tận cùng đã bị chặn đứng ngay tại trận, hại hần càng lúc càng nôn nóng cùng cực.

Trần Cận chỉ cảm thấy máu toàn thân nhất thời dồn tuột lên mặt, cảm giác đau đớn cùng cơn xấu hổ tột độ khiến hần không khỏi rùng mình hoảng sợ, hần không bao giờ nghĩ một gã đàn ông có thể trắng trợn thô bạo tiến công một gã đàn ông khác như vậy, càng không thể tưởng tượng mình lại chính là kẻ bị thương ở đây...

Lập tức quyết định nào thì cương đối cương, hần ra sức vùng vẫy nhào người lên, ai biết gã đằng sau lại càng giữ rịt tợn. “Tiều! Fiennes ông... rút ra ngay cho tôi!” Mặt mày cháy phừng phừng chắc chắn chẳng khó mà nhận ra, “Chết tiệt! A!”

Fiennes nghiêng rặng, điên cuồng thúc tới, hại Trần Cận hầu như giật nảy, mồ hôi lạnh muốn vã đầm đìa, nửa bị dọa hoảng hồn, nửa đau thấu trời, chạt vật không khác gì liều mạng đấu súng choảng nhau với thiên hạ, hần hớp hớp từng ngụm không khí, ngón tay bấu chặt trên cánh tay Fiennes đến rỉ máu, mà khoái cảm cường liệt quá sức tưởng tượng cũng khiến Fiennes kinh hãi, căn bản không thể nào giữ được bình tĩnh nữa.

Thấy cảnh cáo vô dụng, Trần Cận dùng toàn bộ sức lực trong mình

vùng được cánh tay phải ra rồi thô bạo thúc mạnh về phía sau, lần này Fiennes thực sự trúng đòn, nhưng hắn hoàn toàn không tỏ chút gì ý định lùi bước, vẫn như đang trấn an một con thú nhỏ đang cơn kích động, lực cánh tay càng gồng thêm, hại Trần Cận ức muốn ói máu, hắn càng vẩy vùng dữ dội, ra sức vói tay lên vòi hoa sen, gạt mở cho nước lạnh xối thẳng xuống đỉnh đầu hắn lần sau lưng, có điều kết quả không như hắn mong đợi, vòi sen không chỉ không khiến đôi bên tỉnh táo lại được chút nào, trái lại tốc độ còn càng thêm gay gắt, sự đối chọi điên cuồng bẻ gãy vụn cán cân ngang bằng vẫn cố duy trì cho đến giờ, Fiennes khế gầm lên, để toàn bộ xúc cảm bùng phát không chút che giấu, rồi lại mở đầu một trận chinh phạt cuồng loạn nguyên thủy, như thể muốn truyền thẳng đến đối phương từng xung động nhỏ nhoi nhất từ mọi đầu mút thần kinh, vật lộn càng kịch liệt trái lại chỉ càng thổi bùng lên dục vọng xâm chiếm vô độ trong Fiennes.

Đam mê bản năng dấy lên cùng khát khao chinh phục, hắn không chút do dự siết chặt bả vai Trần Cận, dùng sức buộc hắn quay đầu lại mà hôn, nụ hôn mạnh bạo đủ tàn phá tất thảy, không ngừng cuồng nhiệt mút vào, cảm nhận được đối phương nhịn không nổi giằng cấn đáp lại, thỏa sức phát tiết như muốn ăn miếng trả miếng.

Điên rồi, mẹ nó điên hết rồi! Bị phản ứng của cả đối phương lẫn chính mình hại cho kinh hoàng, Trần Cận đột nhiên cảm giác mình thực sự đã hết đường lui, Fiennes càng lúc càng công kích can rỡ, mà hắn bất luận thế nào cũng sẽ không van xin được buông tha, giờ ức cũng ức đến phát khùng rồi, còn quản cái gì nữa! Đầu óc mụ mị đã không còn sót lại chút lý trí nào, đòi hỏi cường liệt phía sau luôn luôn ập đến giày vò hắn ngay những lúc hắn không hề phòng bị, tình thế đã phát triển theo chiều hướng nguy hiểm nhất từ lúc nào...

Cảm giác chính mình được nuốt trọn bởi nơi mềm mại nhất của hắn, tai nghe được những âm thanh hô hấp gấp gáp lẫn cùng giọng rủa

xả làm bầm không ngớt, Fiennes chỉ thấy sục sôi thỏa mãn chưa từng có, Trần Cận cắn răng chịu đựng, vẫn liều chết chống chọi với gã đang chiếm uy thế tuyệt đối sau lưng, thân thể cháy bỏng khẩn trương run bần từng đợt, kích thích cuồng bạo khiến cả hai cùng vô thức gào lên, cho đến khi Trần Cận rút cuộc giãy thoát được để vùng lên gục xuống thành bõn, hấn đã hoàn toàn kiệt sức, mấy phút giằng co ngăn ngui mà hấn hùng như hàng thế kỷ vừa qua.

Bộ phận mẫn cảm nhất cư nhiên bắt đầu rục rịch phản ứng rất trái khoáy, giờ này còn bày ra không sót chút gì trước mắt kẻ xâm lược, Fiennes cũng chật vật ra khỏi bõn tằm theo hấn, Trần Cận đột nhiên khựng lại, nhịp thở còn nặng nề hỗn hển hơn, hấn vùng dậy ngăn cản hành động của Fiennes, nhưng mắt cá chân đã bị đè lại, người phía sau chằm chằm nhìn hấn bằng ánh mắt nóng rục.

“Fiennes, anh...” Tên này thật sự là ác ma a, quán riết đến mức não hấn muốn phòng tướng lên rồi, muốn dập được trận sóng kế tiếp cũng đã hết cách.

Thân dưới lại được bờ môi ấm áp chậm rãi chà xát, đầu lưỡi bá đạo tùy tiện dò dẫm xung quanh, Trần Cận cụt hứng ngã mình xuống sàn gạch men xanh, nặng nề nhắm nghiền hai mắt, khiêu khích quá độ khiến cả người hấn một lần nữa căng cứng, hấn hớp hớp không khí, lại không sao đẩy được thân thể Fiennes đang đè quá nửa trên người mình, khoái cảm như gió cuốn mây tan thổi bay mọi tri giác.

Hơi thở sớm đã rối loạn vô phương kiềm chế, hấn nhăn mày có chút hoảng hốt, như thể xác nhận chính xác thể nghiệm điên cuồng phi lý này là hiện thực, hấn thấy kệ bản thân bị đẩy lên đỉnh sóng, dưới vô số những ngọn thủy triều đục vọng dẫm khoái cảm lẫn dần vật giày vò Fiennes không ngừng nhào nặn ra, chẳng một ai còn cự tuyệt được cơn phóng túng ấy nữa.

Nhưng khi ngón tay Fiennes một lần nữa mạnh nha muốn xâm nhập, Trần Cận lại đờ người, chân đạp loạn theo bản năng, khí lực trở về không ít.

“Thằng này là đàn ông!”

Hắn lật mình vùng thoát tới bậc thềm, nhất thời kinh hoàng đến không biết mình vừa nói gì nữa, trong lòng chỉ còn nghĩ: Sao có thể bị gã đó khuấy phục?! Sao có thể thế được!? Không lẽ mình thực sự bị điên lây rồi? Nhất định là hắn ta bỏ trùng độc.

Còn Fiennes cho đến giờ vẫn chưa hề được thỏa mãn trọn vẹn, hắn đã rơi vào trạng thái điên cuồng mê đắm vì dục tình, nghĩ lại người trước mắt này, vừa một phút trước còn ở trong lòng mình, để mình không ngừng đắm chìm trong cơ thể hắn, thỏa thích cuồng hoan hưởng thụ, giờ hắn lại muốn bỏ chạy, rõ ràng đã chấp nhận rồi, vì sao một phút sau lại muốn bỏ chạy?! Rốt cuộc phải làm sao mới thực sự có được hắn!?

Không còn biết xuất phát từ bản năng hay do sự cố chấp đến mê muội, Fiennes một lần nữa vươn tay kéo giật đối thủ đang tâm tình cực độ bất ổn lại: “Cậu muốn sao mới bằng lòng ở lại bên tôi?!”

“Mẹ kiếp anh định ép ai hả, buông ra!”

Lực cánh tay càng lúc càng mạnh: “Cậu ở Hào Môn này, cậu phải nghe theo tôi!”

“Tôi cho anh biết, anh không có tư cách!”

“Đương nhiên là tôi có!” Fiennes cũng chưa bao giờ kích động đến vậy, “Toàn bộ Hào Môn không phải đều nói: Diệm có thể thay đổi tất cả sao? Hôm nay tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy, bọn họ nói không

sai đâu!”

Như sét đánh ngang tai, Trần Cận bị chấn động đến nửa ngày không thể phản ứng, sức lực trong mình như thể bị khoét rỗng hoác, tất cả thần kinh phản xạ trong nháy mắt đều trở thành bùn nước, hấn chỉ còn biết trừng trừng khiếp sợ nhìn gương mặt tràn đầy dục hỏa lẫn uy quyền trước mặt, cặp mắt sâu thẳm kia như hút cạn linh hồn hấn, ngọn lửa giấu kín bên trong đang ngấm ngấm bùng cháy, lưỡi bóng lan tràn vô biên.

Đột nhiên, thứ gì đó cộm lên trong \*\*\*g ngực, rồi bắt đầu tàn bạo dần vặt thần kinh Trần Cận, bức hấn tới đường cùng, không chừa cho hấn một đường thoát. Đợi đến khi tỉnh táo lại phần nào, người đã bỏ nhào về phía Fiennes, giọng cất lên nghe rõ sự đè nén cơn run rẩy luống cuống, mâu thuẫn đến hầu như tích huyết, một tiếng duy nhất bật ra thực sự chấn động lòng người: “Diệm?”

Phản ứng mãnh liệt của Trần Cận hoàn toàn vượt quá dự đoán của Fiennes, hấn vì phút giận dữ mất kiểm soát mà bộc lộ thân phận lại khiến người luôn to gan lớn mật này xúc động đến thế, có gì chính miệng hấn lại nói ra chứ? Hấn đã muốn kiểm chứng cái gì? Muốn khiến người đàn ông đường hoàng cứng cỏi này khuất phục vì thân phận của hấn ư? Ấy rõ ràng không phải kết quả hấn mong đợi, nhưng tại sao hấn lại làm vậy? Vì sợ chính mình rốt cuộc không thể trấn áp hấn sao? A, thật nực cười, đường đường Hào Môn Diệm cũng có một ngày không trấn áp được người khác.

Giờ này trong Fiennes đã sinh ra một loại bất an khó hiểu, bởi vậy hấn nương theo câu hỏi của đối phương, khéo léo né tránh: “Cậu không thích tên tiếng Trung của tôi sao?”

“Sao anh có thể là Diệm được?” Giọng hấn vang lên hầu như đứt đoạn, người đàn ông này là Diệm? Là thủ lĩnh Diệm hấn vẫn tưởng



như thần tượng?! A, chết tiệt! Không một ai lấy chuyện này ra nói giỡn, không một ai dám lấy thân phận Diệm ra đùa cợt. Nhớ lại mỗi một lần người kia xuất hiện, luôn luôn kỳ lạ, còn cả gã mặt cá gỗ mà cả cấp trên trên tổng bộ cũng phải kiêng mặt ba phần, đã có “Ve Gió” là trợ thủ, địa vị đương nhiên không thể nhỏ, hơn nữa khi Phosa và Gallo Ge tiến cử mình tham gia chiến dịch lần này cùng hắn, đã tuyên bố rõ ràng cấp bậc ngang hàng, “nhân vật quan trọng” hiểm hoi có thể khiến tổ Trung Đông đứng ra lo liệu, được cả đội bảo vệ lẫn nhóm đặc công bảo vệ... thật nực cười, Andre Fiennes là Diệm, kẻ mang trong mình dòng máu quý tộc, chiến tích huy hoàng vô địch, hắn cư nhiên ở cùng người đó lâu như vậy mà không hề đoán được! Có lẽ Diệm trong tiềm thức hắn đã chiếm giữ địa vị quá cao, thế nên hắn cứ thế tự phủ nhận bất cứ “người thường” nào xuất hiện quanh mình, rốt cuộc sơ sẩy để bị thần tượng bao năm nay thượng... trong chính phòng tắm của hắn ta. Đây đại khái là vụ bê bối kinh khủng nhất đời Trần Cận đây.

Vốn từ khi nhận ra thái độ mờ mịt của Trần Cận, Fiennes đã thấy có chút uể oải, nhưng ngay khi Trần Cận chủ động xông tới giữ hai vai hắn ép hỏi, hai cơ thể đụng chạm lại kích động hắn, lửa dục một lần nữa tăng vọt không ngờ, kíp nổ tức khắc bị châm ngòi. Fiennes ôm rịt lấy hắn không buông, say mê cúi xuống mãnh liệt hôn không ngừng lên đầu vai hắn, Trần Cận vừa thờ dốc vừa cố kéo giãn khoảng cách: “Tôi thấy chúng ta dừng...”

Fiennes một lần nữa áp tới, đầu ngón tay cuốn lấy mớ tóc hắn: “Sao phải dừng? Tôi là Diệm, cậu mất hứng à?”

Không có a, ông không phải Diệm tôi cũng không hứng hiếc gì hết được chưa!

Fiennes càng quấn chặt lấy hắn, bưng bưng khí thế quyết không từ bỏ, khẽ nhay cắn trên cổ hắn, rõ ràng ý đồ khêu gợi: “Cậu thực tình

không muốn sao?”

“Không muốn...”

“Cậu thật là cố chấp a.”

“Tôi thấy có anh cố chấp phát khủng ấy.”

Trông tia kiềm chế lẫn cố sức thả lỏng chọi nhau trong mắt Trần Cận, hắn không khỏi nói giỡn: “Sợ tôi ăn cậu sao?”

Chưa phát hiện ánh mắt đối phương đã dần dần trở nên nguy hiểm, mà kẻ đang khiêu khích lại một lần nữa áp đảo hắn, còn âm mưu nằm đè trên mình hắn đến chừng nào bị đá ra mới thôi. Trần Cận thờ ra một luồng hơi nóng rực, bình tĩnh đáp: “Không phải anh ăn cả rồi sao? Còn không quệt miệng rồi tránh ra đi. Nếu anh còn khiêu chiến nữa, nhất định sẽ hối hận đấy.”

“Không đủ, chừng nào cũng không đủ.” Đầu lưỡi Fiennes đã cuồng dã thâm nhập, chiếm trọn đôi môi hắn, lý trí hắn, cả nhịp đập trái tim hắn, “Không phải cậu không đủ can đảm làm lần nữa chứ?”

“Sếp à, chiêu khích tướng của anh tệ hại quá rồi.”

Chiến sự giờ này đã có chút thay đổi so với ban nãy, khi hai thân thể còn âm ỉ nhiệt nóng một lần nữa đụng chạm, rung động lập tức dấy lên, vùi lấp tất cả lừa gạt, bí mật, kính trọng, đau đớn vào không gian trầm lặng giữa họ, nơi này hàm chứa cả sự thăm dò thám hiểm càn rỡ, cả tia thỏa hiệp ngấm lan tràn mê hoặc, hơi thở cả hai càng lúc càng hút lại gần, cuộn lấy nhau qua một thứ đồng điệu kỳ dị, để rồi từ từ gắn kết chặt chẽ, chân chính cắn xé phát tiết, thẳng đến khi không còn sức lực gồng mình kiềm chế lửa giận dữ mới thôi.

Dần dần, tiếng rên rỉ ngân bè cho khát vọng, gần như tố cáo nỗi thống khổ giày vò giữa khoái cảm cấm kỵ, Trần Cận đột nhiên thấy mình như rơi vào khoảng không vô tận, như thể số phận xô đẩy hẳn đến trước mắt người này, Fiennes giờ này như hóa thân của Mephistopheles, kiên quyết hủy diệt lý trí trong hẳn, khiến hẳn đột nhiên có dũng khí chấp nhận mọi chuyện sắp diễn ra, khiến hẳn dùng loại hành vi cường liệt đến cực đoan này để tự chặn đứng ý định lùi bước của mình, chỉ còn khao khát cảm giác tràn trề khi được cùng tham dự, để những hoa lửa của Diêm nhuộm lấy hẳn... ném trái mìn vị tranh đấu thô bạo, kích tình mãnh liệt, chính hẳn cũng không hiểu nổi vì sao cơ thể mình lại bắt đầu rung động.

Nghe Fiennes gọi tên mình sát bên tai, tiếp xúc gần gũi quần riết, nhịp ma sát gấp gáp mang theo những xung động sâu thẳm, đòi hỏi đến mù quáng, khe giữa hai đùi một lần nữa bị lần tìm đụng chạm, lúc này đây ngoại trừ nỗi khản trương quá mâu thuẫn, hẳn còn phải hứng chịu sự rối loạn gấp bội, khi Fiennes xâm nhập tới giữa hai bắp đùi rắn chắc của hẳn, đột ngột nhấn vật đã lại cứng rắn vào, cảm giác thít chặt vì phản xạ chống đối tự nhiên thật không nói cũng hiểu.

“A!” Thật tình là được nước lấn tới a, Trần Cận đã có chút hối hận vì phút lơ là của mình.

Vừa bắt đầu đã hùng hồn cướp đoạt như mưa giông gió giạt, bàn tay nóng bỏng không ngừng vỗ về Trần Cận, hòa nhịp cùng ngọn sóng mạnh mẽ điên cuồng bao vây cả thể xác lẫn tinh thần hẳn, khoái cảm phía trước đã muốn ăn mòn cốt tủy, như thể đang ra sức đánh tan thương tổn khó tả thành lời từ phía sau, đủ để thâm tóm tất thảy biểu cảm của đối phương vào đáy mắt, để chứng kiến một người đàn ông làm thế nào từ chống cự rồi tiếp nhận, từ tiếp nhận lại trở nên mê đắm vô phương kiềm chế.

Fiennes đã sớm bị cảm giác thỏa mãn cực độ bủa vây, hẳn cúi xuống

mút hôn yết hầu Trần Cận, bên dưới vẫn không quên nhấn sâu vào vài phần, khiến đối phương buột kêu lên đau đớn, bên trong hẳn mềm dẻo mà ấm áp, hoàn toàn không giống như cảm giác toát ra từ con người hẳn, không chút công kích ương ngạnh, chỉ biết kiên trì hấp thụ hung khí sắc bén theo bản năng nguyên thủy, rồi đáp trả lại bằng những xúc cảm tuyệt vời.

Chỉ có toàn lực duy trì đỉnh điểm cao trào cho Trần Cận, dục vọng của chính hẳn mới có thể thỏa thích rong ruổi hưởng thụ bên trong thân thể mê hoặc này, này là một thứ cảm giác yêu thương thực xa lạ... sức lực toàn thân đều dồn tụ xuống bên dưới, Fiennes chỉ còn có thể ngửa đầu gầm lên trầm đục: “A... Trần Cận, cậu quá tuyệt vời!”

Nghênh tiếp hẳn là những trận co rút càng mãnh liệt, một câu “Tôi không thể” không sao bật được thành lời, hậu quả của mạnh miệng và hiếu thắng quả nhiên không hay ho gì, Trần Cận rốt cuộc đã được hứng đủ đau khổ vì cái thói ấy.

“A...” Không biết bắt đầu từ khi nào, đau đớn dần dần biến vị thành một thứ cảm nhận khác lạ, điểm sâu thẳm trong cơ thể bị thúc tới, cơn tê dại khó tưởng tượng càng lúc càng lan tràn, cường liệt đến khiến tứ chi hẳn muốn bủn rủn, rồi cứ thế vọt trào trên từng mạch máu. Trần Cận kinh hoàng phát hiện ra, Fiennes đã nhớ rõ nơi nào có thể khiến hẳn đạt được khoái cảm, khiến hẳn kịch liệt phản ứng, mỗi cử động đều thiêu đốt đến từng điểm mẫn cảm nhất, làm cơ thể hẳn khẽ giật nảy từng hồi. Hoàn toàn khác nỗi đau đớn ban đầu, tiết tấu khi mau khi chậm hòa trộn cùng sự nhấn nạy kinh người, bao bọc lấy từng đợt sóng xâm lấn chấn động hại Trần Cận thờ hẩn hẩn không ngừng.

Giờ này một ý niệm rõ mồn một hiện lên trong đầu hẳn: đừng thứ dữ rồi, chỉ còn biết đồ thừa thời vận giường chiếu chẳng ra gì, còn giờ

nếu không phối hợp một chút, không chừng thân hấn cũng giữ không nổi.

Vốn đã định lật người, kết quả lại nhận ra mình còn chưa tích đủ dũng khí phản công trước một gã đàn ông đỉnh đạc cao lớn như Fiennes, khiêu chiến quá mức rồi, kinh nghiệm sa trường của hấn nào giờ dù sao cũng chỉ giới hạn với phụ nữ, giờ trước mắt lại là một gã đàn ông không hề kém cạnh mình, đã vậy còn quyền uy thực lực tuyệt đối, giờ giá kể hấn có nổi hứng bất tử cũng không có cơ hội phản công, thực tình là hao tâm tổn trí a.

Thế giới như xoay vòng vòng quanh hấn, Trần Cận nhất thời phát run rẩy, âm thanh trong cuống họng nhất thời nghẹn ứ, hấn đột nhiên ôm ghì lấy cổ Fiennes, ra sức độc địa dồn lực, nhưng không may mắn khiến tốc độ thúc tiến của Fiennes chậm lại một li, dục hỏa vẫn hùng hực dấy lên dưới sự khêu gợi đầy kỹ xảo. Tiết tấu thô bạo mà nhịp nhàng vô cùng, này là cảm giác chân thực duy nhất Trần Cận rút ra được khi bị đàn áp vào vị trí này. Trong tình huống không sao duy trì tỉnh táo được nữa, lại bị cuốn vào một vòng chiến là điều không thể né tránh.

Thân thể kết hợp chặt chẽ, giữa không gian mê đắm chỉ của hai người, tóc mái ướt đẫm dínhмурót trên trán khiến Trần Cận thoát trông càng toát ra vẻ gợi cảm kỳ lạ, mồ hôi đổ ướt nền gạch, lẫn lộn cùng nước vương vãi từ bồn tắm, đầu lười bóng lửa không ngừng quẩn quýt, khoái cảm ngùn ngụt tích tràn, cho đến khi đạt tới đỉnh điểm, Fiennes ghì lấy thắt lưng Trần Cận, thân thể thúc đẩy cuồng loạn, mẫn liệt nước rút, bụng dưới đột ngột hứng một trận sóng triều nóng rực, vô phương chống đỡ, cả hai hầu như cùng lúc chạm đỉnh cao trào.

Đầu ngón tay ấm áp của Fiennes xoa trên bụng hấn, tỉ mỉ vuốt ve, như thể chăm chú nghiên cứu một tác phẩm nghệ thuật, làn da màu

mạch râm ánh ánh tình sắc đã khơi gợi thành một trận ái tình sung sướng tột độ. Vị thủ lĩnh tối cao vốn vẫn coi tình yêu là chuyện nhỏ nhặt chưa bao giờ biết, đắm chìm đến tận cùng sâu thẳm thì ra là cảm giác tuyệt vời đến thế.

Mà đối với Trần Cận, tất cả phát sinh quá đột ngột, quá trình còn kích thích quá mức, nếu cho phép quay ngược thời gian, hẳn tình nguyện không cần biết đối phương là Diệm nhanh đến vậy, cũng không muốn bị hấn lôi kéo xuống vực sâu đục vọng... lửa dục vừa tiêu tan, lại là cơn ảo não hối tiếc vô cùng, ngay từ đầu hẳn vốn muốn cùng Diệm kề vai chiến đấu, chứ hoàn toàn không phải quần nhau trên giường giao lưu học hỏi. Hông rồi, thật tình hông bết rồi!

Tứ chi đã xụi lơ vẫn cố ra vẻ bình tĩnh: “Còn tưởng anh định giết sống tôi.”

“Tôi chỉ là muốn cậu vĩnh viễn không thể quên được tôi.”

“Tiều, đời tôi chưa bao giờ quên kẻ thù hết.”

“Chúng ta thì có thù gì nào?” Fiennes quay sang nhìn hẳn, tự bản thân cũng không biết nụ cười của mình giờ này dịu dàng đến nhường nào, người Hào Môn chưa một ai có may mắn được trông thấy Diệm mỉm cười yêu chiều đến vậy, bất quá đương sự thần kinh tương đối thô ráp, vẫn không buồn thấu hiểu hàm ý sâu xa của người ta

— — — —

# Chương 31

Này đúng thật là thua trắng muôn đời rồi... ấy là ý niệm duy nhất trong Trần Cận hiện giờ.

Sau hồi khoái cảm tột độ, “cặp đôi mệt lử” vừa quần xong một trận ác chiến chỉ còn nằm xuội lơ trên sàn nhà chăm chăm nhìn nhau, đương nhiên, ánh mắt Trần Cận nên gọi là “trùng trùng ngây ngẩn” thì chuẩn xác hơn. Thật tình giờ này bảo hẳn thừa nhận Fiennes chính là “Diệm” tri kỷ đã lâu của hẳn, quả là đả kích quá sâu sắc, cũng không phải vì thấy hình tượng đối phương không phù hợp, hay địa vị chưa xứng đáng, mà là Trần Cận trăm triệu lần không ngờ, hẳn sẽ đứng giữa ranh giới lẫn lộn của sự gặp gỡ đầy công kích ẩu tả trong quá khứ và hiện thực hoàn toàn chệch đường ray trước mắt, để rồi dần dần đánh mất cả niềm tin lẫn phản xạ giữ khoảng cách với Diệm, hẳn nghĩ hẳn sắp vượt mất chính bản thân mình luôn rồi, càng không thể xác định rõ ràng Diệm trước mắt hẳn là Diệm trong tưởng tượng, Diệm trong những giấy tờ ghi chép, Diệm từng chung sống vài tuần, hay chỉ đơn giản là người đang hiện diện cùng hẳn đây thôi...

Tất cả đều trở thành quá hỗn loạn, không chừa cho hẳn cả một cơ hội hít thở, hại Trần Cận vốn là kẻ tôn sùng chủ nghĩa giản đơn phải è đầu suy tư các loại vấn đề hóc búa vậy, thật tình quá vô nhân đạo. Đành rằng chưa từng nghĩ đến chuyện có ngày sẽ lấy sự đẹp trai hấp dẫn ra ghi điểm với Diệm, càng không ngờ được hậu quả sẽ thế thảm te tua vậy, chưa nói vụ này căn bản là chưa kịp chào sân đã bị hạ sát ván, đã vậy còn bị vật chống vó mất sạch hình tượng, muôn đời không có ngày ngóc đầu lên, có là siêu nhân cũng không thể tình bơ chấp nhận thất bại ngậm ngùi vậy.

Fiennes đứng dậy trước, vắn nước ấm xối qua một lượt cả hai người, Trần đại ca vẫn kiên cường ngậm miệng nín thinh, quán triệt tinh thần không bùng phát trong im lặng thì chịu im lặng mà chết luôn(!) Chờ đến khi muốn ngồi thẳng lưng dậy đặng phô trương khí thế mới phát hiện chỉ một cử động đơn giản vậy cũng khó bằng trời, rõ ràng vừa xong chiến đấu quá “kịch liệt”, một trong những hậu quả tệ hại ấy là một số chỗ cực kỳ không nên bị thương thì đã lĩnh đủ... nhất thời miệng méo xệch, sắc mặt càng lúc càng xám xịt.

Lúc này Fiennes đã chú ý tới bờ vai đang quấn băng của Trần Cận, lớp băng gạc đã sớm ướt sũng, hấn ngồi xổm xuống khẽ vổ vổ mông Trần Cận, thản nhiên nhắc: “Đừng để nhiễm trùng, đi ra tôi thay băng cho cậu.” giọng điệu dịu dàng nhã nhặn, hoàn toàn trái ngược với cái mặt lang sói.

Trần Cận vì hành động thân mật quá cỡ vừa xong mà thiếu chút nữa nhảy dựng, hậu quả của kích động ắt là đụng chạm đến một vài chỗ nhạy cảm, thành ra hấn nghiêng rãng nghiêng lợi ngay tắp lự, hai mắt dâng đầy đau thương, lúng túng hết năm giây, hàm răng cắn chặt cứng ngắc nhả ra ba từ: “Tôi không sao.”

Không đợi được đồng tình hấn hỏi, Fiennes đã tự động luồn một tay dùng sức xốc người đang ngồi ì dưới đất dậy, cả người Trần Cận nhất thời bị nhấc bổng lên, nhưng bản tính bướng bỉnh khiến hấn nhất quyết không chịu tỏ ra chút nào kém cạnh, lúc đầu còn theo phản xạ muốn đẩy cái cột bụi con bên cạnh ra, lúc sau thấy người ta cũng kiên trì ra trò, rốt cuộc hấn cũng chẳng buồn quờ quào kháng cự nữa, đã vậy còn được thể lợi dụng, dồn toàn bộ trọng tâm dựa một đồng lên vai người kia.

Chưa đi được hai bước, trong đầu như có hai ông anh nắm hai đầu thùng giăng qua giăng lại, vết thương vốn đã muốn se miệng cũng



bắt đầu tấy tấy đau, hai chân mềm nhũn như giẫm trên mây, cơ thể đủ sức vật lộn đối kháng với hắc kè sát bên cạnh, thân nhiệt cuộn cuộn không ngừng truyền qua những điểm da thịt tiếp xúc mà không cách nào xoa dịu thần kinh căng thẳng của hắn.

Trần Cận nghĩ mỗi một ngày sau này đều không thể đáng sợ bằng ngày hôm nay, thái độ bình thản của Fiennes sau khi xong chuyện khiến hắn thấy dở vô cùng, tuy vẫn liều mạng bắt mình phải giữ phong độ bình tĩnh, quyết không thể vì ba thứ “sự cố ngoài ý muốn” này mà để hư hết chuyện, nhưng vừa thấy bộ dạng tinh bơ của Fiennes, rõ ràng là loại cao thủ chơi bời mà, hắn đây đại ca đường đường, cứ canh cánh trong bụng mãi “cái chuyện ấy” cũng chẳng ra sao, ừ thì coi như ăn phát đạn, không chết là được, từ sau chú ý cẩn thận, không được mất cảnh giác với thằng cha này nữa.

Hắn tự nhủ: này là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng. Sai lầm mà phạm hoài, tự nhiên không thể coi như sai lầm đơn thuần được nữa. Có điều vô duyên vô cớ chọc vào một con sói chúa vùng cực, thật là hết nói a...

Một trận mây mưa điên cuồng, lại thêm chống cự om sòm rồi chịu kích thích mãnh liệt, Trần Cận bị chấn động đến rã rời kiệt sức, ngồi phịch xuống mép cái giường king-size, mặc kệ vẫn đang \*\*\*, chẳng buồn che đậy gì sất, đằng nào cũng bị nhìn bằng hết ăn bằng sạch rồi, còn điệu bộ gì nữa. Tứ chi rảnh rang, hai mắt lại nhìn chăm chăm Fiennes quần khăn tắm ra ra vô vô, tự nhiên xung quanh yên tĩnh lạ lùng.

Cánh tay rắn rỏi mạnh mẽ kia, thân thể tỉ lệ hoàn hảo, cơ bắp đều đặn phân bố chuẩn mực, ưu điểm của hai dòng máu Trung Quốc và Tây phương hòa trộn tạo nên gương mặt điển trai góc cạnh rõ ràng mà không hề mất vẻ ôn hòa lịch lãm, đôi mắt màu nâu sẫm bảo thạch thường thường lóe lên những tín hiệu nguy hiểm, thậm chí còn biến

ảo màu sắc khi nhuộm đầy đục vọng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi cương nghị, cả quai hàm đối với đàn ông mà nói là cực kỳ khêu gợi đều minh chứng cho một sự thực: Diệm không chỉ là người lãnh đạo bẩm sinh, mà còn là một tay sát gái có sức hấp dẫn ghê gớm.

Hồi nào đến giờ Trần Cận chưa từng nghĩ có gã đàn ông nào xuất sắc hơn được mình (trừ Trần Thạc ra), thành ra giờ ngồi đánh giá khách quan vậy, người này coi cũng được lắm, bất quá bản tính khó chơi, hành vi phản ứng cũng không bình thường chút nào, đúng là nhân vật ác liệt nan giải a, tính tình làm sao so với Diệm trong tưởng tượng của hắn trước giờ thật một trời một vực. Không phủ nhận, giờ trong lòng hắn chỉ tâm tâm niệm niệm một điều: Sau này không nên chường mặt thường xuyên trước mắt người này rồi tự chuốc vạ vào thân, lý tưởng là nhỏ, giữ mạng mới quan trọng. Hạ quyết tâm rồi, hắn mới bắt đầu bình tĩnh lại.

Gỡ dải băng ướt sũng ra thì vết thương cũng bị chà xát, thành ra đương sự khế nhịu mảy, cũng may vị bác sĩ lần trước không tệ, băng bó vừa chặt vừa thoáng khí, vết thương không bị chảy máu nữa, nhưng xem tay nghề băng bó thành thạo của Fiennes, thôi cũng đáng phong cho làm... hộ lý.

Chờ cột nút xong xuôi, Fiennes vẫn nửa quỳ chăm sóc vết thương rồi cuộc ngẩng lên đối diện với hắn, ánh mắt chạm nhau thật sánh ngang sấm sét giữa trời, nóng ran như phải bỏng. Trần Cận trầm nghĩ, giờ thằng này có nên mở miệng không đây? Thế quái nào tự đứng lại hỡi thế này?!

“Đề nghị trước đây của tôi cậu nghĩ sao rồi?” Fiennes lên tiếng trước, không hề ý thức chút nào về “sai lầm” vừa phạm phải.

“Anh từng đưa ra rất nhiều đề nghị, sao tôi biết được anh hỏi cái nào?” Giả ngu, giờ không giả ngu mới là ngu

Ai biết được tính kiên nhẫn của đối thủ cũng thuộc hạng thượng thừa: “Ở lại tổng bộ.”

“Bao lâu?” Tự nhiên thấy hã hã, “Một năm?”

Fiennes chỉ chăm chú nhìn hấn, không buông lỏng một giây, trả lời hấn bằng sự im lặng.

“Chẳng lẽ ba năm?” Tiều! Không phải năm năm chứ?! Đầu óc vừa tỉnh ra đã sực nghĩ, tổng bộ chưa từng giữ một thành viên nào quá năm năm, các tổ và phân bộ thường xuyên luân chuyển lên tổng bộ và trao đổi lẫn nhau theo những đợt tuyển chọn hình thức tương đương, đề phòng thoái hóa nội bộ, hàng năm cán bộ được đề cử từ cấp phân bộ đều chỉ được ở lại tổng bộ một năm, trừ khi có biểu hiện đặc biệt xuất sắc hoặc lập công lớn chinh phục được những cấp trên cao cấp rồi được thăng cấp, cơ chế cạnh tranh lẫn phân cấp trong nội bộ Hào Môn cực kỳ nghiêm khắc, không có chuyện tùy tiện phá vỡ được, giống như mục tiêu trước đây của Trần Cận, không ít thành viên Hào Môn coi việc được điều động lên tổng bộ là vinh quang cao nhất. Bởi vậy trước kia dù Fiennes có nhắc lại bao lần đề nghị cùng theo về tổng bộ với hấn ta, Trần Cận đều coi như lời tán nhảm hấn hứng lên thì nói, chứ sao thực hiện được, dù có là Diệm, cũng không thể bất chấp nguyên tắc như vậy.

“Vậy... cậu có thể ở lại bao lâu?”

Ra còn cho người ta chọn a, có điều... “Tôi đã quyết định về New York.”

“Được.” Fiennes thẳng thắn đứng dậy, bình tĩnh nói, “Nếu cậu cứ khăng khăng như vậy.”

“Cảm ơn.” Không khách khí nằm vật luôn xuống giường, bữa nay đúng là hao sức ghê gớm, qua một trận lao lực vậy, xem chừng mấy bữa nữa muốn ăn mặn cũng hết nổi.

Coi bộ vẫn chưa cam lòng, Fiennes lại hỏi, mặt không tỏ vẻ gì: “Tôi hy vọng cậu thành thật trả lời tôi, vì sao cậu không muốn ở lại tổng bộ?”

“Anh...” Nếu nói, ngày trước là vì Diệm mà muốn lên tổng bộ rồi được thăng cấp, giờ cũng lại vì Diệm mà tự động lùi bước, thay đổi sau trước thiệt nghe mà đau lòng a

“Còn tưởng tôi sẽ là lý do khiến cậu ở lại cơ đấy.”

“Anh tự đánh giá mình cao quá rồi, sếp ạ.” Đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, lại nhòm phắt dậy, “A, tôi nói vậy rồi không bị lột lon luôn chứ?” Mặc kệ ngoài mặt giả bộ không để ý đến người này bao nhiêu, trong lòng vẫn như bị thứ gì đâm nhói, cảm giác thật quái dị.

“Không chỉ có mình cậu nói vậy đâu.” Fiennes trầm mặt tự giễu.

“Ai chán sống giống tôi vậy?” Tò mò chút xíu.

“Lazuo.”

“Ha, anh cũng hài hước dữ a.” Lại nằm bẹp xuống, dỗi mắt nhìn trần nhà tía tốt đẹp đẽ, “Anh thật sự sẽ cho tôi về New York ngay sau vụ này chứ?”

“Hội nghị cấp cao sẽ sắp xếp nhiệm vụ mới, tôi không can thiệp vào quyết định của bọn họ.” Ổn định đối thủ trước quan trọng hơn.

“Tiết lộ chút xíu thôi mà?”

“Cậu nghĩ sao đây?” ngời xuống phần giường kế bên hẳn, “Tôi sẽ không ép cậu, tự cậu suy nghĩ cho thấu đáo.” Vì biết dùng sức mạnh với người này, chỉ càng không ăn thua.

Đôi bên không nói thêm gì nữa, mỗi người tự chiếm phân nửa giường nằm ngủ, thực tình Trần Cận vốn cũng không định ngủ chung giường với Diệm, chẳng qua tình thế bức bách, đồ thì chưa mặc, toàn thân lại loang loang lổ lổ đầy chiến tích thảm hại, thương cũ thương mới chen chúc thật đúng là kỳ quan, thôi thì đừng bò ra ngoài dọa người là hơn.

Mệt mỏi rớt cuộc đã mặc sức ập đến, giữa cơn mơ màng ngái ngủ, Trần Cận quơ tay sờ sờ sau gáy, vết cắn chỗ đó nhất định hẳn rất rõ, thậm chí đến giờ vẫn thấy đau rần tê tái, thôi kệ xừ... ngủ một giấc, giá kể thiên hạ lại thái bình Mẹ nó, bữa nay đúng là xui xẻo, mà quả nhiên từ hồi gặp phải Fiennes tới giờ, ngày tháng tự do bay nhảy của hẳn cứ như bay biển đâu mất tiêu, đụng độ số phận a...

Tờ mờ sáng bốn giờ đột nhiên tỉnh lại, phát hiện chân mình còn đang gác trên người người ta, coi bộ không được lịch sự cho lắm, bất quá gã này cũng không thấy phiền, còn say sưa quẩn lấy cánh tay chưa hy sinh anh dũng của hẳn. Xương cốt trên dưới đều đau nhức, Trần Cận lần đầu tiên cảm thấy không chừng mình hết xài được thật, làm tình bao lần cũng có hồi nào “thấm thía sâu sắc” vậy đâu, can tội kiêng kỵ đối phương là Diệm, thành ra không phản kích ngoan cường tới cùng, cho phép một gã đàn ông làm đến mức này với mình, chỉ vì hẳn ta là Diệm, thật là...

Cảm giác được hơi ấm bên người khéo léo rút đi, theo thói quen cảnh giác, Fiennes phút chốc mở bừng mắt nhìn sang bên trái, dù giữa bóng tối, hẳn vẫn có thể xác định được đôi con ngươi nhìn qua như đương uể oải nhưng kỳ thực rất sắc sảo kia.

“Có một chuyện này, tôi vẫn muốn hỏi anh.” Trần Cận đột nhiên mở miệng nói.

“Ừm?”

“Tám tiếng ba sáu phút năm bảy giây, anh làm thế nào được?”

Đó là kỷ lục xưa nay không ai đánh bại nổi, mà cả Fiennes cũng phải phục sát đất lối tư duy tùy hứng tung tưng của Trần Cận, thật đúng là một gã khó hiểu, bất quá... rất thú vị, một kiểu thú vị vô cùng đặc biệt, khiến cho người ta muốn thưởng thức mãi không thôi.

Hắn khẽ cười, giọng vừa tỉnh ngủ trầm trầm mà gợi cảm: “Ba năm trước không phải cậu cũng đã phá kỷ lục sao?”

“Đó là kỷ lục nhóm đơn, kém xa so với anh.” Huých huých cùi chỏ vô người bên cạnh, giọng điệu có chút bất mãn, “Nè, nói tôi biết anh làm cách nào đi? Đừng nhỏ mọn vậy chứ”

Fiennes nói tiếp: “Dựa vào manh mối có thể tìm được đường tắt.”

“Không thể nào, tôi thử qua rồi, căn bản không có đường tắt.”

“Cứ ba năm hình thức bố trí lại thay đổi, không thể so sánh được, cậu khỏi để ý.”

“Tôi tin là cùng một nguyên lý thôi.” Hắn bắt đầu chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc như biến thành người khác, “Hành động và khả năng phân tích logic của tôi có vấn đề sao đó ấy.”

“Cậu đâu phải gián điệp của FBI, không cần nghiên cứu mấy chuyện ấy.”

“Nhưng tôi nghĩ đại ca Hào Môn phải có năng lực tự vệ cho ra hồn chứ.”

“Kết quả thực chiến sinh tồn của cậu rất xuất sắc.”

“Thế chẳng nói lên cái gì cả.”

“Rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?” Fiennes cũng cảm thấy sự kiên nhẫn của hắn luôn luôn có nguy cơ bị tên này chà sạch trơn.

Trần Cận phát biểu một câu kinh người: “Kỳ thi Scotch năm nay, tôi sẽ tham gia.”

“Chẳng ai làm đến đại ca rồi còn tình nguyện đi chịu khổ vậy, hơn nữa năm nay thi theo hình thức nhóm hai người, cậu chắc tìm được người hợp tác không?”

“Khỏi lo, tôi có đối tượng thích hợp rồi” còn ghé ghé sát lại nói thêm, “Hơn nữa còn là người tự nguyện giờ đầu chịu khổ nha”

Nghe thấy ngoài mình ra, Trần Cận còn có người khác để tin cậy, Fiennes tự nhiên có một cảm giác... ghen tị lạ lùng, thành ra hắn có chút bực bội, muốn đè nén bớt tâm trạng bất an này, nhưng kết quả mới phát hiện khó hơn tưởng tượng nhiều.

Trần Cận ngồi dậy, lại giở giọng ngả ngớn như trước: “Ai biết được tôi với thủ lĩnh Hào Môn đi tán chuyện thi Scotch trên giường há”

“Nếu cậu đồng ý, ngày nào chúng ta cũng có thể làm vậy.”

“Bàn chuyện đường đi nước bước thi Scotch á?”

“Tôi nói là lên giường mỗi ngày.”

Hai mắt Trần Cận thoáng nheo dài, rụt đầu lại cả nửa mét: “Anh có cả đống tình nhân rồi, làm gì có chuyện ít hơn tôi, khẩu vị của Diệm đời nào nhạt nhẽo vậy. Huống hồ, tôi vẫn ưa tìm phụ nữ hơn.”

“Cậu không phải cảm thấy rất tuyệt sao?”

“A, cái đó a!” Đây là đại đại sai lầm trong đời người ta a “Đàn ông đời nào chả có chuyện sơ suất này kia.”

“Có cơ hội, với một gã đàn ông khác, cũng có thể khiến cậu cảm thấy như vậy?”

“Giống hoài?!”

“Chúng ta làm rồi, còn rất thỏa mãn, đó là sự thật.”

“Nhưng tôi bị thương đây này! Tổn thương tự ái lắm a! Từ sau anh còn dám đụng chạm kiểu đó, tôi không nương tay đâu đấy, kệ anh là Diệm, tôi nói được là làm được.”

“Cậu muốn thương tôi?”

Trần Cận nghe được câu này, hai mắt mở trừng trừng hết cỡ: “Tôi còn muốn giữ cái mạng nhỏ này đặng về New York, sắp à, đương yên đương lành đừng có ám hại tôi a.”

“Tôi không muốn để cậu đi, nhưng tôi biết không thể giữ được cậu.” Ánh mắt Fiennes sáng rực chiếu vào hắn, nhìn hắn cười tà tà, phong cách toát ra lại luôn thuần túy tinh khiết như vậy, ôn hòa ẩn sau kiên định, nhạy cảm ẩn sau lơ đãng, hồn nhiên sau sự phóng túng, phớt tình bất cần che giấu khí thế công kích mãnh liệt... tất cả đều khiến



hắn phấn chấn đến khó tưởng tượng, động tình không sao kiềm chế, bị mê hoặc đến mất kiểm soát, Fiennes ngả người xáp đến, trong khoảnh khắc ánh mắt Trần Cận lộ ra vẻ kinh dị hoảng hồn, đôi môi đã ập tới, chăm chú khóa lấy đầu lưỡi mềm dẻo dễ chịu của hắn, rồi mãnh liệt mút vào, điên cuồng chiếm đoạt, lòng lại một trận giật nảy, sao lại thành ra mê muội theo hắn thế này?

Trần Cận đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi mình đắng chát, hương vị quẩn quýt cuồng si cuốn theo nỗi sợ hãi khó hiểu, cả hàm ý nguy hiểm cấm kỵ tràn đầy, đó chính là bản tính đặc trưng của Diệm... khiến người ta muốn tiếp cận rồi lại không dám bước đến quá gần... Cảm giác thật là chết tiệt!

— — — — —

## Chương 32

Nụ hôn dài cháy bỏng hại đầu óc thiếu chút nữa lại loạn lên, hấn vội vàng xô đối thủ hùng hổ trên người ra, tức tối tự cứu tình bản thân, ít nhất cũng phải về được phần nào tình trạng trước khi bị thê thảm, mà coi bộ đối phương không hề định hợp tác với hấn.

Trần Cận bực bội thở hắt ra, gồng mình vùng thoát, rồi lập tức quay phắt lại khống chế hấn ta, vừa thở dốc vừa trừng trộ với Fiennes: “Tôi không muốn thế! Nghe hiểu chưa hả? Đừng có đụng vào tôi nữa!”

Có điều câu trả lời cho hấn lại là: “Hay cậu thích đổi kiểu khác? Ví dụ như...”

Lần này, cảm giác môi hấn mềm mại lướt qua như một phiến lông vũ, mỗi đầu mút thần kinh như thể bị thứ gì kích động, Trần Cận miễn cảm nhận ra một sự khơi gợi cực độ kiềm nén, Fiennes khẽ khàng đụng chạm trên môi hấn, lại khẽ khàng hôn, nụ hôn sâu dần, tỉ mỉ khuấy động trong khoang miệng hấn, mút lấy đầu lưỡi hấn, đưa giỡn trong vòm miệng ấm áp, tế bào toàn thân lại một phen biểu tình rạo rục, kích thích đến khiến hấn không còn đường trốn tránh, mà trong đầu chỉ còn nghĩ được đọc một lời bình phẩm: nụ hôn này thật là... quá tuyệt.

Ở cùng một chỗ với gã này, đúng là phải đề cao cảnh giác mọi lúc, bằng không tránh không được càng ngày càng lún sâu. Làm đại ca thời buổi này thiệt tình gian nan a, trên thì phải lên giường quần nhau với cha sếp lớn, dưới lại ề đầu dặt dứu một bầy đàn em xông pha trận mạc, hay thôi sang năm đổi nghề quách cho xong a? Mà chỉ mới

nghe phải mặc đồ tây ra ra vô vô văn phòng, thật chẳng bằng để hẳn ở đây cho Hào Môn bóc lột.

Cố sức áp chế cơn ham muốn không biết điều vừa bị khơi gợi lên, cảm giác thật tình ức đến khó chịu, cứ như dùng một cái bị kẻ khác khống chế, trong chuyện ái tình, Trần Cận vẫn luôn chiếm thế thượng phong, hôm nay đã phải tội rồi, lại còn không được động tay chân, đã vậy đối phương còn từng là “ngọn đèn soi đường” của hẳn bao lâu, thành ra ít nhiều hẳn cũng nuôi tâm lý đèn ớn đáp nghĩa, ai ngờ được, mới xuống nước tí chút, gã đó đã hùng hổ nhai nuốt tận xương, hại hẳn không còn cả cơ hội nổi khùng, hối hận.

Một tay chống trên ngực Fiennes, khoảnh khắc sôi sục vừa xong hại Trần đại ca có chút bối rối: “Tôi thừa nhận kỹ thuật của anh rất được, nhưng lãng phí với tôi, không phải quá dị lắm hả?”

Thật đúng là tự mình thù mình rồi, đi chọc vào ông lớn còn đòi bày trò nói lý lẽ trên giường, kết quả liền khiến đối phương một lần nữa bị chấn động bởi ánh mắt nghiêm túc hiếm có của hẳn, đến nỗi mặt đối mặt nhìn nhau thêm một hồi nữa cũng thấy chật vật ghê gớm. Rốt cuộc Fiennes lên tiếng: “Cậu không hề cảm thấy giữa chúng ta ngoài quan hệ đồng nghiệp, còn nên có thêm... một thứ quan hệ khác nữa sao?”

“Điên rồi...” Khiến Trần Cận phải nói ra câu này thật là không đơn giản, nào giờ toàn là hẳn hại người ta phát điên chứ, “Sếp à! Anh có thể lên giường với bất cứ ai, mà tôi... cũng chẳng thiếu bạn tình! Cả đồng người đẹp sắc nước hương trời, kỹ xảo cao siêu đang chờ tôi lựa kia kìa.” Khiêu khích trắng trợn, làm như chẳng thèm để ý chút nào đến thái độ ẩn tàng giận dữ của đối phương, này tuyệt đối đúng là bản tính Trần Cận.

“Có điều đã lên giường với cậu rồi, sẽ không muốn cùng người khác

nữa.” Chỉ một câu này Fiennes đã dọa Trần Cận chết khiếp, thẳng lợi bắt được hấn cất ngay về đắc ý vênh vào hùng hồn phát ngôn ban nãy, tinh không dám mở miệng nói ầu nữa.

“Sếp à... anh nói vậy, sẽ khiến tôi hiểu lầm rằng anh tính...” ăn vạ tôi. Bất quá ba chữ cuối cùng hấn cũng không nói ra.

“Cậu thực sự không hề nghĩ đến?”

Thái độ này là sao a? Uy hiếp trắng trợn quá vậy?! Vừa được cái giao hẹn hòa bình tử tế xong, nhóang cái đã phủ sạch nguyên tắc tự giác tự nguyện đôi bên rồi, lòng vòng chán chê vấn đề lại trở về điểm xuất phát, gã này ghê gớm quá đi chứ? Không hổ là đại ca của các đại ca a Đến cả kẻ bình thường quen thói đi xỏ xiên cọt nhả đến da mặt dày cui như hấn cũng phải cúi đầu chịu trận, quả nhiên là sếp công lực bất phàm.

“Để tôi... về phòng rồi nghĩ, OK?” Kế hoãn binh là thế nào, chính là đây!

Chăm chú nhìn hấn, kiểm định coi câu vừa rồi tin được mấy phần, rớt cuộc vung tay: “Tôi cho người đưa cậu về.”

“Tôi nhớ số tầng số phòng mình chứ, việc gì phải rầy rà thế?” Đâu phải con nít, nửa đêm nhờ người đưa về phòng, làm như có... quan hệ gì đặc biệt lắm, lằng nhằng phiền lắm a sếp!

“Cậu chưa có thẻ thông hành hả?” Một lời thức tỉnh kẻ đang lơ mơ.

“Mặt cá gỗ ổng bảo mai lấy cho tôi.”

“Không có thẻ, cậu không thể ra khỏi cửa hành lang này.”

Trách nào lúc đến cũng có người dẫn đường, Trần Cận buông gã kia ra, rồi đẩy chần đẩy gối muốn đứng dậy, kết quả vừa nhòm lên đã bị người ta ôm choàng lấy từ sau lưng. Fiennes áp môi trên gáy hắn, bất thần mút mạnh đầu răng chính mình để lại, cử chỉ thân mật nóng bỏng đến run người chỉ hại Trần Cận một phen lạnh toát, trái tim đột nhiên vọt bình bình trong ngực, thật tình sợ đối phương cũng nghe được mất. Giờ không giã ra, khéo không phát bệnh thật.

Trần Cận quay phắt lại, vừa vặn môi sượt qua chóp mũi đối phương, này là xấu hổ a, cứ như tự mình chủ động...

Lại đứng bật dậy: “Có tủ đồ không?”

Fiennes đưa mắt ra phía sau, Trần Cận thản nhiên \*\*\* giẫm chân lên nệm nhảy qua giường, người kia cười khổ như đang tự ngược, mắt nhìn người của hắn quả nhiên không tầm thường a.

Lần đầu tiên không cự nự gì về quần áo màu tối tăm... Thứ nhất vì thật tình chẳng còn lựa chọn nào khả dĩ hơn, cả một tủ đồ hàng hiệu mà không có bộ nào trông ra hồn thứ hai vì đã quá nửa đêm rồi, hành lang coi bộ cũng chẳng có đèn đóm gì, thành ra đen đỏ cũng thế cả, hắn đây không chơi ba trò ngớ ngẩn áo gấm đi đêm

Fiennes thấy Trần Cận ung dung mặc quần đen áo trắng đi ra, tự dung cảm giác chói sáng, ăn vận chừng chặc khiến hắn thoát nhìn lại có vẻ... hấp dẫn kỳ lạ, thành ra trong lòng không khỏi có chút rạo rục, bất quá ngoài mặt vẫn rất nghiêm chỉnh chỉ chỉ cửa ra vào: “Raymond ở ngoài kia sẽ đưa cậu ra.”

“Cảm ơn.” Chỉ muốn mau mau chuồn khỏi hiện trường, lấp liếm tang chứng, bởi vậy tốc độ rảo chân không kém gì chạy trời chết, vừa định mở toang cửa, lại nghĩ mình có vẻ hơi mất mặt, cứ như lâm trận bỏ trốn vậy, thành ra liền chỉnh trang tư thế, lượn vòng vèo mấy bước

nhòm ngó người đang mặt mày nghiêm trang ngồi trong phòng ngủ, nếu bảo cũng có đàn ông khêu gợi, Fi đại gia trước mắt tuyệt đối xứng danh, đương nhiên, hẳn còn chưa định bình phẩm gì gì về cơ thể hoàn hảo của gã đó, đỡ khỏi đối phương vênh váo quá đà rồi lại giờ trò mầy “hãm hại” không cần thiết với hẳn.

Định bụng tỏ rõ lập trường lần cuối: “Nếu cần thiết, việc công ấy, tôi nhất định dốc sức vì anh.” quay lưng mở cửa, “Còn chuyện khác, cứ vậy đi.”

Gã Raymond ngoài cửa, mặt mày cứng ngắc, không buồn liếc nhìn người trở ra từ phòng đại ca, thế cũng bớt được phần nào áp lực với Trần Cận. Sau khi nhờ thẻ của người ta đi qua được ba cửa kiểm soát, hẳn đã thuận lợi về được phòng mình.

Vừa sập cửa, đã nhào ngay tới nối máy thiết bị liên lạc, giờ hết các loại chiêu mà không gọi được cho ai, cứ như bản tính vốn có của hẳn, giờ chắc chắn phải vô phòng tắm ngâm mình hưởng thụ chút đã, nhưng nói thật, lúc này chẳng có lòng dạ nào, cứ như bị kiến gặm gặm trong xương, chẳng biết xả vô đâu, mà thực tình chính hẳn cũng không hiểu mình đang muốn xả cái gì nữa. Có Đại Lý ở đây thì tốt rồi, có thể nói nó kiếm giùm năm ba đũa vô dợt chường giải tỏa tinh thần, giờ có phải quẳng đi cánh tay trái, hẳn cũng nhất quyết phải trút được cục tức này ra.

Bỏ ra phòng khách ngơ ngẩn lượn hai vòng, bắt đầu cời tuột bộ đồ vẫn còn vương hương vị của người nào đó, ném đại lên xô pha, rồi lộn vào phòng thay đồ của mình vào, xong xuôi mới buông mình nằm ngã sấp xuống giường, mặt úp trên gối, nếu không phải một phút sau thiết bị thông tin lại có tín hiệu, vừa lúc cứu được mạng hẳn, không chừng hẳn đã nghẹt thở chết luôn rồi.

Hớp hớp một ngụm không khí rồi, liền bổ nhào qua, gào khản giọng

muốn điếc lỗ nhĩ: “Tôi còn tưởng anh hy sinh anh dũng rồi!”

“Nhờ phúc của bây, tạm thời còn chết được.” Đối phương rõ ràng rất kinh ngạc, “Hiếm lắm mới nghe giọng bây hậm hực vậy, đã nghiền a”

Thật đúng là... hiểu nhau quá mức. “Mẹ nó anh còn xỏ xiên kiểu đó nữa, tôi kêu tụi Xích bộ ở bên đó xử anh đấy.”

“Chớ a, nội loạn là anh hãi nhất a, tha nhau đi đại ca” Có không nhìn thấy mặt Giang Uy cũng tưởng tượng được hắn đang cười gian đến mức nào.

Trần Cận bắt đầu lấy lại giọng điệu mọi khi, bất quá nội dung ngôn từ vẫn chẳng bình thường chút nào: “Kỳ này thằng này chọc vô... nhân vật không nên chọc thiệt rồi.” nói vậy không hiểu đã đủ thể hiện ý tứ chưa, đương nhiên, trước giờ hắn cũng chẳng biết “ý tứ” là gì.

“Việc gì mà hại bây nóng ruột truy anh khắp thế giới vậy? Mới vô tổng bộ lần đầu đã ăn thuốc nổ a?” Giang Uy biết, tâm tình của Trần đại ca trước nay đã nổi danh thất thường, “Chỗ này khó bắt tín hiệu lắm, anh cũng chẳng biết đây là đâu nữa, thê thảm a, mà bây gọi nhiều vậy, cấp trên nghi ngờ đó.”

“Giậu đổ bìm leo”, đúng là quà khuyến mãi cho mỗi bận giao lưu đánh bạn của Trần Cận: “Tôi chưa nói được câu nào, ông đã liên miên tố khổ nha! Trầy trật mãi mới gọi được ông, ông lại còn giờ giọng tán nhảm với tôi hả?!”

“Thì anh sai rồi, đại ca.” Bụng còn lẩm nhẩm: có ai bắt bây trả cước điện thoại đâu.

Trần Cận luôn rất chi rộng lượng: “Nghe nói ông anh cũng sắp phải lên tổng bộ họp hả?”

“Ừa, hai bữa nữa, bên này xử lý hòm hòm rồi.”

“Coi bộ Hassen Han cũng giỏi giỏi.”

“Cấp trên phe nào chẳng giấu vài vị cao thủ, chờ lúc quan trọng mới tung ra! Bọn anh cứ thế trời Nam đất Bắc chạy theo ổng thôi, phờn phơ chẳng có việc gì làm.”

“Giờ tôi chỉ muốn hỏi anh vấn đề này.”

Giang Uy bắt đầu lờ mờ cảm thấy bất ổn, đỉnh đầu như bị nguyên đàn quạ đen liệng qua, “Đừng nghiêm túc vậy chứ, dọa chết người! Vấn đề... gì đây?”

“Chúng ta là anh em đúng không?”

“Ờ...” Đáp rất thiếu tự tin.

“Tôi có yêu cầu gì, anh sẽ không nhẫn tâm từ chối chứ?”

“Lại... lại gì nữa a? Lần trước sai người đi cứu họ hàng thân thích của bây, anh đã xui tận mạng rồi a.”

“Thân thích? Anh bảo Trịnh Diệu Dương là thân thích của tôi á?! Bắn đại bác không đến nó ấy, nếu không phải Trần Thạc thích... A, ai bảo anh nhảy vô họng tôi hả?! Thằng cha này anh cố ý phải không! Tôi đã biết anh không có nghĩa khí gì hết mà!”

“Rồi rồi, bây nói bây nói, anh đây rửa tai lắng nghe, giờ bây có bảo anh nhảy vô vạc dầu anh cũng sẽ tính đường làm cho bây.”

“Thế còn được chứ.” Trần Cận vừa ý háng háng giọng, “Bữa nay tôi



bực lăm a.”

Cái ấy liên quan gì đến chuyện sắp nói hả? “Ờ.”

“Có điều, vừa nhớ ra còn có ông anh, tôi cũng xuôi được chút chút.”

Bụng dạ khó lường, mồm miệng tráo trở a, từ hồi nào tình đồng chí của bọn hấn thành ra nhiệt liệt dữ vậy? Mới nghĩ đến thôi đã hết bực mình, rõ không hay hóm gì. “Ờ.”

“Thành tích mô phỏng tư duy tội phạm với lần theo dấu vết của anh cũng rất xuất sắc ha.”

Này nghe như chuyện N năm trước ấy, giờ thì già lão rồi, làm gì còn siêu nhân như hồi đó, bắt quá cứ nghe tiếp, coi thẳng này rớt cuộc tính âm mưu gì đây, “Ờ.”

“Gần đây anh nhận nhiệm vụ tới tấp a Giang đại ca, chắc cũng thấy sung sướng như được trở về thời oanh liệt há?”

Bán mạng cho tổ chức, đâu ra sung với sướng, thẳng này rõ là đang tính tung hỏa mù mình, “Ờ.”

“Nếu muốn được vui vẻ mãi vậy, chắc chỉ còn cách ra sức tập dượt mới giữ được phong độ đỉnh cao há?”

“Khỏi vòng vo nữa, bây nói lẹ lên giùm anh.”

“Ờ được.” Trần Cận mỉm cười, một dao xiên chính giữa trái tim người anh em, “Nửa tháng nữa tham gia Scotch với tôi.”

“Á!!!” Rú thảm thương, đích xác là rú thảm thương.

Kẻ nghe được cứ thế lờ đi, vừa lật lật hồ sơ chuẩn bị chiến đấu trong tay, vừa cười hì hì lười biếng nói: “Có hai tuần cho anh tập tành rèn luyện trước đó, đừng để tôi thất vọng a.”

Tay bưng ngực, thương cảm vô cùng: “Đại ca à, anh với bây chung một đội thì đúng là thảm họa rồi. Bây có nghĩ nhớ thua rồi hậu quả sẽ thế nào chưa?”

“Ai tham gia cũng có mã số, thua cũng có bị công bố tên đâu, huống gì tụi mình hợp tác hoàn hảo vậy, thua sao được? Anh ăn nói vậy chẳng dễ thương chút nào a! Tôi còn đang hy vọng chúng ta sẽ phá kỷ lục này.”

Giọng điệu bên kia đột nhiên có chút nghi hoặc: “Trần Cận, bây bị vụ gì kích thích phải không? Anh nghe nói tay bây bị thương, không phải nào cũng tiêu luôn đấy chứ?”

“Hai ngày nữa anh cứ về tổng bộ cùng tổ Nam Á đúng hẹn là được, kế hoạch tác chiến cứ để người đẹp trai dũng mạnh phi thường đây tính cho.”

“Trần Cận, bây tha anh đi. Bây thế này là vô lý lẽ lắm a.”

“Anh đừng cảm chút coi, gặp sau nha, tập tành cho tử tế đó.”

“Kiểu gì anh cũng bị bây hại chết.”

“Câu này anh nói hoài rồi, giờ vẫn sống phây phây mà, thế nên yên tâm không chết được đâu.” Trần Cận cười rất chi hả hê, đột nhiên, bụng dạ lại chộn rộn, nghĩ đến vụ lằng nhằng làm hấn rối ruột ban nãy, bởi vậy lại bắt đầu giờ giọng định nói thì nói thẳng luôn: “Giang Uy, anh có từng bị... gã đàn ông nào...” Ai thôi bỏ đi, nói với ổng cũng vô ích, không bằng đi hỏi Thạc Thạc nhà mình.

“Nè, đừng có nói năng lấp lửng vậy đi?”

“Cứ như anh chẳng đời nào có người ham hố, coi như tôi chưa nói đi.” Chỉ có trách mình đây sức hấp dẫn quá lớn thôi, “Mấy bữa nữa anh về mà tôi thấy đầu óc dần đi, bụng đầy ngấn mỡ hay khả năng thích nghi sụt giảm, nhất định tôi sẽ cho anh biết tay, giữ-mình-đó!”

“Vụ này...” lời còn lại, đối phương không có cơ hội nói nốt, vì hắn đã ngắt đường dây thẳng thừng. Lại nằm vật xuống giường thờ ngẩn than dài, đầy đầu óc đều là: Hắn là Diệm hắn là Diệm hắn là Diệm Diệm Diệm... Giờ làm sao đây? Thì ra nằm lăn lóc cả ngày cũng không dễ a.

Chiều hôm sau, sau hội nghị cấp cao bí hiểm, Trần Cận bị gọi lên, cư nhiên là lão Phosa của Trung Đông, mà nào giờ không có chuyện hắn lo đoán ý lãnh đạo, ấy rõ là trò mệ đầu óc vô cùng thiếu sáng suốt, gọi thì cứ lên thôi.

Trần Cận vẫn ngờ ngờ Phosa khéo là người Ả Rập, coi ổng tóc đen quần tít với da màu sậm mà đoán vậy, người này luôn có tính nhẫn nại kiềm chế rất ghê gớm, từng là thiếu tá hải quân lục chiến, chưa bao giờ thấy có thái độ cực đoan mà cũng chẳng trung lập, giữ địa vị có lợi nhất trong thượng cấp Hào Môn, không thể không khiến người ta khâm phục.

Chào hỏi theo lễ rồi ngồi xuống, nhìn hai gã vệ sĩ đứng cách đó mười mét, còn lại trong phòng hội nghị không có ai nữa, Trần Cận hơi ngạc nhiên, bất quá hắn cũng bình tĩnh lại ngay, cười rất ôn hòa lễ độ, phải ai quen biết hắn mà nhìn thấy chắc chắn phải rùng mình: “Cấp trên, ngài tìm tôi sao?”

“Tôi thì không đổi ý đâu.” Phosa mỉm cười, đưa mắt nhìn hắn có chút

hàm ý sâu xa, “Cậu có thể hết mình vì ý nguyện của tổng bộ không?”

Bị bán đứng rồi! Bị Fiennes bán đứng rồi... hấn còn nói để mình suy nghĩ! Cư nhiên kêu thủ lĩnh tổ Trung Đông gây sức ép với mình. Trước khi biết rõ ý đồ của đối phương không thể để lộ sơ hở được, cho bọn họ cơ hội gây sự rồi còn rách việc nữa.

— — —

## Chương 33

“Được cống hiến hết mình vì tổng bộ là vinh hạnh của tôi.” Hơi cúi đầu mỉm cười ra bộ khiêm tốn, này gọi là “cần vờ vịt cũng ok ngay”, ấy là phương châm ứng phó với thượng cấp muôn đời của Trần Cận, “Nhưng tôi tự biết khả năng mình chưa đủ, e rằng khó mà thuận lợi tham gia hội nghị đàm luận.”

Ám chỉ đang muốn thoái thác đây, xem ra vị đại ca Xích bộ này có đầu óc hơn ông ta tưởng nhiều, Phosa bình thản nói: “Trong hội nghị cấp cao hôm nay, có người tiến cử cậu vào nhóm hành động đặc biệt, dẫn đội tiên phong, sang Sudan tham gia cuộc tổng thanh trừng.”

Ánh mắt Trần Cận lóe lên một tia sừng sốt, rồi hấn cúi đầu, nhìn chăm chăm ngón tay mình hết vài giây, đến khi ngẩng lên, thái độ đã hoàn toàn nghiêm túc: “Cấp trên, tôi cho rằng vấn đề cơ mật như vậy đúng ra phải tuyên bố giữa hội nghị chấp hành nội bộ, chứ không phải là...” đưa mắt nhìn một lượt phòng họp, “Ở đây.”

Phosa khéo léo che giấu sự tán thưởng: “Cậu cho rằng tôi đang nói đùa?”

“Không dám, cấp trên.”

“Tôi thấy vừa rồi, tôi chưa hề tiết lộ điều gì về chi tiết hành động, chuyện đó đòi hỏi sự phối hợp và lên kế hoạch bởi tất cả các tổ Hào Môn cho đến khi phương án cuối cùng được thông qua.” Phosa đứng dậy, thong thả bước tới trước mặt hấn, “Leslie Trần, trước khi được chính thức trao quyền thi hành nhiệm vụ, cậu sẽ không nhận

được bất cứ thông tin gì hết.”

“Vậy là tôi lỡ lời.” Trần Cận rớt cuộc cũng nhin hết nổi, “Có thể hỏi thẳng một câu không... là ai tiến cử tôi vậy?”

“Câu hỏi này xuất phát từ tinh thần trách nhiệm hay chỉ vì lòng hiếu kỳ của cậu thôi?”

Trần Cận đời này thật chưa từng tiếp qua chiêu hỏi vặn tinh vi vậy, để một đề cử được thông qua trong hội nghị, ít nhất phải có ba thành viên biểu quyết tán thành công khai, kiến thức sơ đẳng này người Hào Môn nào cũng rõ, vậy có gì hết lần này tới lần khác đều trở vô hấn?! Bụng thầm rửa xả “mấy gã hảo tâm” nào ưa vẽ cho hấn cơ hội lập công thi thố, chưa hỏi han người ta có muốn không đã làm loạn tùng bậy, không lẽ bọn họ không biết Trần đại ca đây đương tính thi Scotch xong sẽ nghỉ xả hơi mấy bữa hả? Tùy tiện phá hoại kỳ nghỉ của người ta là rất rất vô đạo đức a!

“Cậu nên tin tưởng sự nhìn nhận của tổ chức.” Phosa ung dung kể ra danh sách tiến cử: “Đại diện thừa hành Palio, nhà hoạch định chiến lược của tổ Trung Đông Woody, chuyên viên tổ Nam Á Zap, đặc phái viên đội đặc công Casio, bọn họ đều đã nghiên cứu hồ sơ của cậu tại Hào Môn cùng với tài liệu về chiến dịch đối đầu với nhóm thành viên ly khai, họ cho rằng cậu là đối tượng thích hợp nhất cho vị trí tiên phong

Mấy gã đó... là thế quái nào a?! Câu này quả tình rất muốn hỏi ngay tấp lự, nhưng cuối cùng Trần Cận vẫn chọn ngậm miệng, đằng nào thì cái quyết định quý báu này chẳng dính dáng đến gã kia.

Giờ chỉ còn hy vọng chiến dịch lần này sẽ diễn ra sau kỳ thi Scotch thôi, bằng không, phương án tác chiến vĩ đại hấn mới tốn công sửa soạn đành quẳng vô sọt rác, chờ thêm ba năm nữa, hấn lấy đâu ra

kiên nhẫn?! Mới nghĩ đến đó, Trần Cận đã nhin hết nỗi nghiến răng nghiến lợi, thằng cha Lazuo đó đúng là khó xơi, mà cứ việc cực nhọc lại nhồi nhét cho hắn, vốn hắn còn tưởng Diệm sẽ đích thân dẫn quân đi, tự nhiên Hào Môn để cho đại ca phân bộ như hắn lên làm kép chính chẳng hóa ra trái thối sao? Rõ ràng được trọng vọng nghe thì hay lắm, nhưng có gì càng lúc càng có cảm giác như mình đang lết xác vào bẫy thế này?

Lên tổng bộ đã chẳng được yên rồi, lại còn cùng Fiennes... này nọ, thật là ngớ ngẩn khùng điên hết nói, thân hắn trước nay ranh ma chỉ đi ăn người chứ tuyệt không chịu thiệt bao giờ mà bị vợ vét đến một giọt dầu không còn.

Đương nhiên, tình trạng rầu rĩ ử dột vẫn là của hiểm trong đời Trần Cận hắn, đàn ông a, đường nào chả vậy, trừ khi có người đang muốn phá đám kế hoạch căn ke từ sớm của hắn!

Vừa rời khỏi phòng họp, Trần Cận đã bị một gã bảo vệ mặt lăm lì lòi đến bộ phận bảo vệ ở khu E, Michael xuất hiện bước lại phía hắn, xem ra đã chờ từ lâu: “Sao thế hả?”, bắt Ve Gió hắn phải đợi như thằng này đúng là số một.

Không thể tiết lộ vụ giữa đường bị vờ đi “tham quan” phòng họp, thành ra Trần Cận chỉ đáp lấy lệ: “Có mấy đồng chí tiện thể dẫn tôi đi dạo quanh trụ sở một cái.”

“Bọn họ đâu có vô vị như chú mày.”, làm mặt lạnh như mọi khi, tay ấn mấy nút cảm ứng trên bàn điều khiển.

Cư nhiên xài xể phần tử tinh hoa ai thấy cũng ưa của Hào Môn là hắn đây, người đàn ông độc thân thượng hạng mà vô vị! Cứ như ông lười biếng ngồi ì trong phòng điều khiển thì thú vị hơn chắc? Trần Cận sấn lên, ngồi phịch xuống, chiếm luôn được ghế của Michael,

còn gác cả chân lên mặt bàn, mặt mày Michael lập tức méo mó, miệng xa xỉ buột ra cái từ lâu lắm không phải xài: “Mày...”

Gã nào đó rõ là không thèm để ý: “Thôi đừng có bày đặt pose nữa đi, có làm dáng sao rồi cũng là cái mặt siêu cá gổ ấy thôi. Thẻ thông hành của tôi bao giờ có đây? Giờ ra cửa không được, bực mình lắm a, luật với lệ ở đây không phải nhiều lắm hả, nhốt tôi mãi ức quá bệnh luôn rồi ai chịu trách nhiệm giờ?”

Michael bụng tự bảo mình chớ có chấp nhặt với thằng nhãi này, bằng không nhất định tổn thọ, “Mười phút nữa, cùng tao về trung tâm thực nghiệm, đối chiếu võng mạc và giám định vân tay.”

Có vụ này phải hỏi cho rõ: “Nếu xài thẻ thông hành rồi, lần nào đi đâu cũng bị lưu lại hết hả?”

“Phải.” Michael nhìn ra mặt Trần Cận sầm sì, không khỏi có chút đắc ý, để coi thằng nhãi này còn dám chạy lung tung nữa không.

Dờ hơi a, này khác gì cột chuông cho mèo rồi thả chạy rong? Đổi thang mà không đổi thuốc, rõ ràng mất hết tự do! Luật lệ kiểu này là ai vẽ ra hả? Vừa tối ý vừa thiếu nhân tính trầm trọng a. Bất quá Hào Môn đúng là đầy người quái dị, lão mặt cá gổ này vẫn còn bình thường chán.

Trên đường qua trung tâm thực nghiệm, Trần Cận làm như tiện miệng nói: “Tôi vẫn muốn hỏi ông anh, rốt cuộc Diệm là người thế nào?”

Michael liếc hẳn một cái: “Cậu sẽ sớm gặp ông ấy thôi, khỏi cần kể.”

Đồ mặt cá gổ nói láo cũng không nên hồn, liếc xéo tưởng hù được ai a? Tôi đã biết ông với hẳn hội đồng gạt tôi thê thảm từ khuya rồi.



Nửa ngày sau, Trần Cận nhận được tin tổ Nam Á đã về tổng bộ, hấn hớn hờ vô cùng, vội vàng đánh các loại tín hiệu kêu Giang Uy tự giác đến gặp mình, nhưng coi bộ Giang đại ca mới xuống máy bay không rảnh đối phó với hấn, hội nghị báo cáo mất tròn một ngày, mà Trần Cận cũng bị bắt tham gia chỉ còn biết ngồi từ xa nháy mắt như nỡn mà y tùm lum, bóng gió ám chỉ để hấn biết thức thời chút xíu, đêm nay tự dẫn xác đến cửa trình diện.

Thẳng đến chập tối ngày thứ ba, Giang Uy rút cuộc xuất hiện trước phòng Trần Cận, lúc này Trần Cận đang ngồi nghiên cứu cấu tạo loại vũ khí mới, vừa trông màn hình camera liền vù ra mở cửa lôi hấn vào phòng khách ngay tắp lự.

Bất quá điều làm Giang Uy kinh ngạc chính là Trần Cận không hề có ý trách cứ gì hấn, ngay lúc Giang Uy tưởng mình đã thoát nạn rồi, câu đầu tiên của đối phương đã đập tan nát mơ mộng của hấn, hơn nữa rõ ràng hấn ta không định lãng phí thêm chút thời gian nào nữa: “Chỉ chờ anh nữa là vô trận luôn.”

“Anh vừa mới lấy được thẻ thông hành à, ơ nè, khỏi phải trình trọng vậy a...” vừa trông cả sàn phòng khách la liệt bản đồ địa hình lẫn bản vẽ chi tiết quân trang, Giang Uy đã cảm giác một cơn áp lực vô hình nặng trĩu đổ ập xuống mình, thẳng nhỏ này mọi khi làm biếng thấy gớm, mà hể hứng lên thì lại chăm chú quá sức tưởng tượng.

“Nếu kỳ này còn bố trí thêm bẫy ngoài vòng, hai người không thể dùng phương pháp tác chiến thông thường được.” Nhanh chóng vào đề, cái tên mọi khi vẫn nói tạp nham liên tu bất tận giờ thoáng cái đã nghiêm túc vậy, đúng là quỷ dị a.

“Bây cá cược với ai hả? Lại còn chơi giá cao lắm đúng không?” Buột miệng luôn.

“Gì?” Có người nhin không được bật lại, “Anh nói cái gì đó?”

“Lần này tự nhiên cố chấp vậy, có phải bậy cá cược gì với ai không? Thì thắng Scotch hay... gì gì đó...” Trông mặt mày Trần Cận càng lúc càng sa sầm cũng đành ấp úng nói cho xong.

“Tóm lại là anh có muốn bàn bạc tử tế không? Nay anh thế này là không coi ai ra gì quá rồi nhé! Lại còn nói tầm bậy tầm bạ, tôi trở mặt luôn giờ!”

“Rồi rồi, bàn thì bàn, anh bán mạng cho chú mày chẳng phải mỗi lần này.”

“Uy ca, anh lằng nhằng thật a, chạy một vòng Đông Nam Á, đầu óc muốn bầy hầy luôn rồi, chắc câu được em nào ở Thái hử?”

Giang Uy lâm li tự nhủ: Đời mình đúng là xúi quẩy, lời thì lỡ nói rồi, giờ còn phải bỏ công bỏ sức, kết quả ngộ nhỡ thua một cái lại bị “đồng đội” trừng trộ, thật đúng là nhìn sao cũng thấy lố nặng a.

Lại nói bên này, Fiennes mấy ngày nay bận rộn công việc không thể xuất hiện vừa mới tiếp xong một số sĩ quan cao cấp và người thường trực Liên minh Châu Âu, trở về văn phòng, đại diện thừa hành Palio bắt đầu báo cáo lại cho hẩn lịch họp tuần tới, đến cuối cùng, Fiennes mới “tiện miệng” hỏi “tình hình thiếu nhi” sao rồi, Palio thật không nhin được cười: “Vị tiên sinh ấy coi vậy nhưng quả là hoạt bát a, ba ngày đã thấy ghi nhận được 124 lượt ra vào, có luôn tên trong danh sách đăng ký vào khu A, siêng đi đến mức bộ phận quản lý thiếu chút nữa vì số lần thông hành quá lớn mà liệt anh ta vào danh sách đối tượng khả nghi, nếu không phải trước đó ngài đã dặn dò tôi thì chắc chắn anh ta đã gây chuyện rắc rối rồi.”

Người đó thật đúng là như con mèo hoang, tràn đầy tính hiếu kỳ, hoàn toàn không thể để người ta yên tâm được. Fiennes day day trán: “Cậu ta còn có nhiệm vụ quan trọng, không thích hợp ở lại khu A quá nhiều, cố gắng hạn chế cậu ấy đi.”

“Còn có một chuyện phải nhắc đến.”

“Ừm?”

“Giang Uy của Hạt bộ gần đây ngày nào cũng tới phòng Leslie Trần, thường thường nán lại liền mấy tiếng đồng hồ.”

“Hừm? Có chuyện ấy à?” Mặt ngoài vẫn bình thản như không, kỳ thực trong lòng đã nổi sóng ngầm mãnh liệt, “Đem một số tư liệu về Giang Uy lên cho tôi.”

Palio cũng chẳng nói oan Trần đại ca nhà chúng ta, mấy bữa nay đúng là hắn rất chi ưa thích hai nơi, một là trường bắn, hai là bộ phận trang bị quân nhu, bất kể nơi thứ hai cần phải qua cửa kiểm tra danh tính thân phận của bộ phận quản lý. Trong vòng mấy ngày, nhờ ơn cái mặt điển trai bắt mắt, nụ cười ngọt ngào lấp lánh chinh phục được không ít nàng kỹ thuật viên, thành ra hắn không chỉ không bị đá khỏi khu A, còn ngang nhiên mọc rễ nảy mầm luôn ở đó.

Trần Cận biết người kia rất bận rộn, nghe nói gần đây đang phải tiếp phe đồng minh, trước mắt sẽ không xuất hiện, các hội nghị cơ sở cũng chẳng thấy hắn đâu, trong lòng thành ra có chút cảm giác mơ hồ quái lạ, có điều hắn cũng quên biến đi rất nhanh. Ngay lúc hắn chuẩn bị nghĩ vậy là hết sợ rồi, người đó lại dùng cái mò tới, bữa đó ngay sau khi Giang Uy rời đi chưa đầy năm phút, hắn ta đến.

Trần Cận thấy Fiennes đứng trước cửa đột nhiên không biết phải nói gì, tâm tình tích tụ bao ngày qua cứ như bị người ta bất ngờ đào xới

lên, có chút bực bội, hấn khoanh tay nghiêng người cho “khách” vào, rồi không mấy lịch sự đóng sầm cửa lại, tuy hấn nào giờ vẫn vậy, nhưng dám sập cửa với Diệm quả là chẳng có mấy ai. Trần Cận tự nhiên nhớ lại lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, có điều hiện giờ rõ ràng hấn đã không thể tỏ vẻ bình tĩnh ung dung được như khi ấy.

Tham quan một lượt mớ bản đồ tác chiến la liệt khắp phòng, Fiennes đột nhiên mỉm cười: “Cậu cũng đâu chịu cô đơn nhỉ.”

Muốn dọn dẹp tang chứng cũng chẳng kịp nữa, thành ra đành cứng nhắc đáp: “Thượng cấp đến chỗ tôi có gì dạy bảo đây?”

Fiennes thấy thái độ lạnh nhạt của hấn, thực tình rất bất mãn: “Mấy ngày không gặp, lời lẽ đã thành như thế hả?”

Còn không phải bị anh hại hả! Đây đã định nói vài câu tử tế lấy lòng sếp lớn rồi, chỉ sợ nói xong lại bị mĩa mai móc máy, địa vị đã khác rồi, giờ thẳng này như cá nằm trên thớt, muốn xử sao thì xử.

“Cậu muốn lôi kéo Giang Uy tham gia kỳ thi Scotch?” Thẳng thừng lật tẩy hấn.

Xem ra mấy ngày hấn không ở đây, đường đi nước bước của mình vẫn không thoát được mắt hấn nửa li, quả nhiên là bị giám sát, bất quá cứ theo bản năng mà làm thôi, vì trong lòng đã biết Fiennes sẽ không làm gì quá đáng khiến mình phải ác cảm, nói chung, ở tổng bộ hấn đây vẫn quang minh chính đại, chẳng làm gì sai trái để bị chỉ trích, kể cả bữa trước bị ăn một vố nghiêm trọng như thế từ sếp anh, thẳng này cũng chưa thèm tính sổ đâu! Gã này so với thiên hạ a, rõ là chẳng giống ai, hấn đây còn rộng lượng hơn nhiều!

“Nếu anh thấy không cần thiết, cũng đừng có khuyên nhủ gì hết, tôi đã quyết rồi.” Đỡ nốt cái nhiệm vụ ngàn cân của anh đổ lên đầu rồi,

chỉ cần còn sống còn thờ, thằng này rồi cũng bán mạng vì anh.

Nhưng lúc ấy, câu tiếp theo của Fiennes lại hại hấn giật mình: “Năm nay có thủy chiến, cậu và Giang Uy đều không am hiểu, không phá được kỷ lục đâu.”

“Sao anh dám khẳng định vậy?”

“Ngày mai sẽ công bố lịch trình tổng thể và phân loại các hạng mục trong cuộc thi, dựa vào thành tích hiện nay của cậu và Giang Uy muốn hoàn thành thì chẳng có vấn đề gì, nhưng để lập kỷ lục, căn bản là chuyện nghìn lẻ một đêm, không lẽ tấm huy chương Ó Bạc ấy lại hấp dẫn đến thế?” Fiennes cũng chẳng định vòng vo, vì vòng vo với Trần Cận là vô ích.

Gã nào đó hằm hằm thu gom “đống rác” bày bừa trên sàn, giấy tờ từng chồng nghe sột soạt ầm ĩ, rõ là đang lao động thay trút giận, Fiennes cứ thế đứng quan sát cái tên luôn khiến hấn bận tâm đến đầu đầu này, mỗi một hành động của hấn ta đều hoang dã sinh động mà làm người ta không sao lường trước nổi phải làm sao mới khiến hấn chỉ tập trung chú ý vào mình, chứ không phải chộn rộn vì những người những sự tạp nham xung quanh, giờ thì Fiennes đã kinh nghiệm hơn trước nhiều lắm rồi.

Năm phút sau, Trần Cận bước tới trước mặt Fiennes, bộ dạng có chút chật vật, lời lẽ cũng cam chịu phần nào, rõ ràng sâu trong lòng hấn không thể kháng cự được ý kiến của Diệm: “Theo ý anh, tôi không có phần thắng hả?”

Fiennes cũng chính là thích sự thẳng thắn này của hấn, dù ngoài mặt có là kẻ âm trầm lắm thủ đoạn bao nhiêu, vẫn vì chính cá tính mâu thuẫn tinh khiết này mà nảy sinh cảm giác không muốn rời xa Trần Cận, khiến chính hấn cũng không cách nào ra tay cưỡng ép được:

“Nếu phát huy khả năng như mọi khi cậu có thể lọt vào năm hạng đầu, cao hơn nữa, đừng đặt quá nhiều hy vọng, năm nay nhóm đặc công hỗ trợ thiết kế chướng ngại vật, nếu không vận dụng một chút kỹ xảo để vượt qua, e rằng một ngày một đêm cũng không ra được.”

Trần Cận biết Fiennes nói thật, hơn nữa lời hấn nói kết hợp với địa vị của hấn chỉ càng thêm thuyết phục một cách chết tiệt! Đành rằng lần này đi Scotch là để thực hiện lời hứa với chính mình trước kia, nhưng đã dự kiến được kết quả thế thảm vậy, liệu có nên kiên trì nữa không... Thực tình tất cả chuyện này, chẳng qua là muốn chứng minh thực lực của mình với một người, mà người ấy giờ này đang đứng ngay trước mặt hấn đây rồi. Vẫn nghĩ Trần Thạc mới là đứa cố chấp, ai biết đâu mình cũng chẳng kém cạnh nó.

Khó trách cả Giang Uy cũng nói hấn toàn tự rước phiền phức, hôm qua còn hùng hồn tuyên bố: “Nếu có thua cũng đừng trách anh em hại bây liên lụy đó.” thật đúng là chưa xuống núi đã muốn chạy làng, sĩ khí còn đâu a

Thật hiếm thấy Trần Cận thờ dài thượt, rồi lại hỏi: “Tôi sắp có nhiệm vụ mới, phải không?”

“Cậu cho rằng là tôi sắp đặt?” Fiennes lắc đầu phủ nhận, “Chuyện Phosa tự ý gặp cậu tôi đã biết. Trần Cận, có một vài việc cậu có thể yên tâm, tôi còn chưa đến mức làm khó dễ hay thiên vị cậu trong công việc, quyết định này không phải tôi đưa ra, đó là kết quả tổng kết lại từ nhiều lần thực hiện nhiệm vụ của cậu, rất khoa học, bọn họ cho rằng cậu thích hợp, mà tôi, cũng phải tuân theo luật lệ Hào Môn. Cậu cho rằng tôi sẽ chấp nhận cách cho cậu tham chiến để đạt được mục đích giữ cậu lại tổng bộ lâu dài sao? Không, tôi chưa bao giờ muốn cậu phải mạo hiểm, một chút cũng không, tôi nghĩ cậu biết lý do vì sao.”

Sự thẳng thắn bất ngờ của Fiennes thật tình khiến Trần Cận đã quen thói cự nự chống đối có chút bức bối, hấn vốn có thể vờ vịt làm lơ, mĩa mai đôi câu cho xong chuyện, nhưng nghe những lời chân thành vừa xong, cứ như thể mình là một người vô cùng quan trọng của hấn ta... Trần Cận rất dễ bị mấy lời thoai ngon ngọt kiểu này đánh bại, bởi càng ngọt ngào càng chẳng thể biết thật giả ra sao.

Rốt cuộc, hấn lựa chọn quẳng hết mớ bản vẽ sơ đồ trên tay xuống sofa, lờ luôn vấn đề, bỏ đi pha cà phê: “Chỗ này mà cấm rượu, cấm rượu ấy! Ai tin được hả? Nội bộ Hào Môn mà bày đặt nghiêm như trường dòng cho thầy tu.” nói đến đó tự nhiên thấy hình như có chút liều mạng nhỏ rảnh trong miệng cọp, lại vội để thêm một câu xoa dịu, “Tôi không có định chê bai nha, chỉ là... nói vậy thôi à.”

“Muốn nói gì cậu cứ nói, tôi đâu để bụng.” Fiennes bước tới, vươn tay từ sau lưng Trần Cận, đoạt luôn tách cà phê của hấn, lại giữ tay hấn đưa tách lên miệng mình, tay kia đã kịp vòng qua thắt lưng hấn, “Thật kỳ lạ, lần đầu tiên tôi thấy nhớ một người như vậy.”

— — —

## Chương 34

“Sếp à, tôi thấy lời lẽ của anh càng lúc càng khó hiểu.” Cảnh giác là trên hết, ngay từ đầu, Trần Cận đã quyết đứng im không cựa cựa.

“Cậu luôn muốn đuổi kịp tôi, muốn chiến thắng tôi, mà thực ra... cậu đã làm được rồi.” Một nụ hôn nóng rực in lên gáy hắn, đầu lưỡi lướt men theo động mạch đến vành tai, cánh tay trên lưng thoáng chốc siết chặt, xung động nhục cảm bùng phát ập đến như vũ bão, nhất thời công kích đến mức Trần Cận có chút trở tay không kịp.

Thật quả là gian nan sục sôi khó đỡ a, Trần Cận nhíu mày thờ dài, hầu như chật vật, thiếu chút nữa thì quăng luôn cho gã đằng sau ánh mắt giết người: “Anh có thể đừng có... nhiệt tình quá mức với tôi vậy được không?”

Đàn ông đàn ông sao cứ phải thể hiện cảm xúc theo cái lối này hả? Kiếm chế một tí ý tứ một tí bộ mặt làm sao?

“Không!” Một tay bắt lấy cằm Trần Cận, bờ môi nóng bỏng phủ lên môi hắn, hai cơ thể cao lớn gấp gáp quấn lấy nhau, không gian dưới ánh đèn mờ tối nhuộm đắm vị ái tình mê hoặc. Đầu óc đã có chút mơ hồ, này đích thực là nụ hôn chỉ tồn tại giữa một cặp tình nhân, không thể làm lẫn, cả ánh mắt vô tình giao nhau cũng khiến người ta chấn động đến vậy... rốt cuộc hắn vẫn chưa hồi phục sau cái đêm “bị hại” ấy, hay là nội tâm sớm đã mất thăng bằng, không bao giờ còn trở lại như xưa được nữa?

Tuy bàn tay đã lần được vào vạt áo sơ mi của Trần Cận, nhưng Fiennes biết, hễ tiến xa hơn nữa chắc chắn lại nổ ra một trận ác



chiến, bằng vào những hiểu biết cố hữu của hắn, người trong vòng tay giờ này còn đang ôm chặt hắn, một giây tiếp theo rất có thể sẽ nhảy dựng lên phản kháng, không thể không đề phòng, Trần Cận là dạng điển hình càng bị dồn ép càng chống đối dữ dội. Nếu một nụ hôn chỉ có thể xoa dịu phần nào nỗi khát khao dồn nén trong lòng, trong khi cả vấn đề tâm lý lẫn sinh lý đều không được giải quyết thỏa mãn, chuyện này đối với đương sự mà nói thật là giày vò tàn nhẫn ghê gớm.

Đặt cốc cà phê đã cạn thấy đáy xuống, \*\*\*g ngực như có thứ gì bị đập tan khiến Trần Cận thoáng chốc trầm lặng. Thực tình ngay từ đầu hắn đã bị người đàn ông sau lưng này cuốn hút, kể từ lần đầu tiên biết đến hắn ta, quá nửa những nỗ lực phấn đấu của hắn đều ít nhiều can hệ đến người này. Như hôm nay, hắn ở ngay bên cạnh, nhiệt liệt ôm ấp, mê mải hôn nhau, sự thân mật quá bất thường khiến hắn cảm giác được mình đang dao động, như thể nơi cội nguồn sinh mệnh đột nhiên bị rót vào một dòng suối ấm áp, để hắn thỏa mãn buông lỏng, lấp đầy mọi hoài nghi, rồi cứ thế nửa kháng cự nửa ngằm chấp thuận bước theo hắn ta vào đường hầm sâu hun hút, không thấy lối ra.

Ngay lúc hắn cuối cùng định giơ tay lên phản đối, Fiennes đã chủ động bước tránh ra nửa thước, nhiệt độ sau lưng thoáng chốc biến mất, chút hơi ấm còn lưu lại trên da nhắc Trần Cận nhớ, hắn lại vừa trải qua màn “tiếp xúc thân thể” quen thuộc.

Nhất định phải nói gì đó để phá vỡ bầu không khí mờ ám hiện tại: “Việc thi Scotch, tôi không định bỏ cuộc, dù có không thể thắng.” Huống gì ý chí chiến đấu tích tụ chùng chất trong người cũng phải kiếm đường xả ra chớ. Màn phân tích tinh rụi của gã này thiếu chút nữa hại tinh thần hiếu thắng lẫn hăng hái phấn đấu của hắn tụt xuống âm luôn, thật đúng là hại não a.

Fiennes cố hết sức không nhìn vào đôi con ngươi đen thẫm đang chăm chú quan sát hắn, đè nén dự vọng dâng đầy trong mình, cất giọng lạnh lùng bình thản: “Nghĩ được vậy thì tốt, tôi cũng không định ngăn cậu tham gia Scotch, nhưng tôi phải nhắc cậu, Hào Môn sẽ không để một thành viên cao cấp chuẩn bị vào nhóm hành động đặc biệt tham gia kỳ thi này, vì cuộc sát hạch thực chiến sắp tới vô cùng khắc nghiệt, nếu cậu bị thương trong khi thi Scotch, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cậu phải bảo đảm với tôi về sự an toàn của cậu.”

Chỉ có người trong cuộc đối diện trực tiếp mới cảm nhận được lời lẽ đối phương nói ra trịnh trọng đến mức nào, Trần Cận tu nghi ngờ đáp: “Tôi đâu có kém cỏi dữ vậy! Rồi rồi, thì tôi đảm bảo sẽ tay chân nguyên lành trở về, OK?”

Đã biết rõ bản tính người đàn ông này, lẽ nào thực sự không có gì ngăn trở được hắn? Dù hắn dùng một nụ cười tà vô trách nhiệm khiến người ta lạc lối, cũng không hề muốn cự tuyệt? Fiennes khẽ gật đầu, như muốn thuyết phục mình tin tưởng mỗi câu tiếp theo của hắn.

Mà mặt khác, đối với Trần Cận mà nói, Diệm lại càng giống như một nguyện vọng vừa không thể với tới vừa không sao buông tay được. Chỉ cần tiếp cận được hắn thêm một chút, đã đủ để cảm thấy thỏa mãn tràn trề, nhưng giờ, hắn đã đến quá gần, gần tới mức khiến hắn hoảng sợ một cách phi lý. Chẳng có mấy sự hại Trần Cận bối rối được, mà vụ này rõ là một trong, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, rồi chẳng hiểu thế nào lại bắt đầu làm mấy hành vi thân mật, tự nhiên hắn sẽ cảm thấy có gì đó rất không ổn.

Giữa bọn họ thực sự đã có chút vấn đề, để phá vỡ bầu không khí cứ luôn sẵn sàng trở nên quái dị này, hắn đành chỉ chỉ bàn trà: “Anh... có rảnh thì coi giùm tôi mấy chỗ khoanh đỏ trên bản đồ kia được không? Lần trước tôi mất nhiều thời gian ở mấy khu đó nhất.”

“Để tôi xem.” Fiennes hình như cũng khẽ thờ ra, ngồi xuống sô pha trải rộng tấm bản đồ ra, vốn hẳn rất lo lắng về sự vui giận thất thường của Trần Cận, phản ứng của hẳn luôn rất bộc trực, khó mà nắm bắt, một khi đã bướng bỉnh lên e rằng cả Fiennes cũng không kiềm chế được hẳn, nhưng không thể phủ nhận, cá tính ấy của hẳn thực sự đáng quý.

Tối nay là lần ở chung hòa bình nhất của bọn họ, đôi bên đều có chút ngấm ngấm thỏa hiệp, rất nhiều lần Trần Cận phát hiện ra bọn họ hợp ý một cách đáng kinh ngạc mỗi khi nói đến chiến thuật, dù đáy lòng vẫn chưa thôi kích động, nhưng cả hai đều biết dừng lại, không ai định cố tình phạm đến ranh giới nữa, qua một hồi ngồi cùng nhau, không khí đã muốn mơ hồ dấy lên xúc cảm kỳ lạ, một kiểu đồng điệu thấu hiểu, thực sự kỳ diệu. Đây rốt cuộc là kết quả Trần Cận muốn, mà cũng là trạng thái Fiennes khổ công cố gắng tạo dựng giữa họ. Giờ này trong lòng cả hai đều thầm nghĩ: Sự hòa hợp thế này liệu có thể duy trì được bao lâu?

Đã động đến rồi, liền nghiên cứu một mạch ba tiếng đồng hồ, Trần Cận cũng bắt đầu tâm phục những phương án Fiennes đưa ra, thì ra để đạt được kỷ lục kỳ tích năm đó ngoài năng lực ứng biến siêu hạng, khả năng sử dụng vũ khí thành thạo và kinh nghiệm thực chiến quá sức phong phú... còn cần thêm cả một cái đầu nhạy bén đẳng cấp nữa.

Háo thắng cậy mạnh hoàn toàn không giống bình tĩnh phân tích tình thế, đột nhiên cảm thấy bao nhiêu tư tưởng tác chiến cố chấp trước đây đều chẳng còn mấy quan trọng.

“Anh cũng không coi trọng thành tích lắm ha.” Trần Cận kết luận.

“Không, tôi muốn chiến thắng chính bản thân mình, và thành tích cuối

cùng vừa vắn cao hơn người khác một chút, đó là quy luật sinh tồn.”

“Đa tạ chỉ giáo.” Thật tình, nói ra câu này, thái độ của hắn kể như thành thật nhất từ trước tới giờ.

“Cậu không cần để tâm tôi là ai, tôi hy vọng cậu có thể giữ nguyên được con người cậu như bây giờ.”

“Giờ tôi nịnh nọt anh, anh cũng không muốn luôn hả?”

“Cái đó... cũng tốt.” chỉ là không dám tham vọng mà thôi.

Lần này đến lượt Trần Cận phá lên cười rất chi mất hình tượng:

“Nếu thử xẻ ông anh thành mấy khúc, có một số khúc vẫn rất là...” tự nhiên không biết xài từ gì hình dung cho phải, thành ra nửa câu sau hắn lại ngậm miệng nuốt vào bụng.

Fiennes cười cười, hỏi hắn: “Gần đây cậu thường đến sân bắn hả?”

“Anh điều tra tôi a?”

Lờ đi câu hỏi: “Chiều mai cùng đi.”

“Có hứng dữ vậy sao? Tôi còn tưởng ông anh không biết giải trí là gì” Đại khái cả thế giới có mình Trần đại ca coi chuyện xách súng đi bắn là trò tiêu khiển.

“Thành thật mà nói, bắn súng không phải sở trường của tôi, bất quá tôi cũng thích chơi.” Fiennes chữa lại, câu sau nói tiếp lại có vẻ rất nghiêm túc, “Thực ra coi như trò chơi thì tốt hơn, căng thẳng quá cầm súng cũng không vững.”

Trần Cận nghe vậy đột nhiên bật cười, được một hồi thì tùy tiện trượt

trượt ngồi bệt luôn xuống sàn, duỗi chân duỗi cẳng thả lỏng, bên vai bị thương gác trên tay vịn sofa, tư thế thoải mái không chút điệu bộ khiến hắn xem ra vô cùng gọi cảm. Cả người hắn dựa vào một chân người kia, mà cũng chẳng buồn để tâm cảnh giác.

Fennes hơi cúi xuống, ngón tay lần lần vuốt ve phần vai trái còn băng bó dưới lớp áo sơ mi, giọng hắn cất lên dịu dàng đến chính hắn cũng không nhận ra: “Tuần sau tháo băng phải không? Thấy thế nào rồi?”

Trần Cận nghe ra sự quan tâm của hắn, nụ cười tự nhiên nhạt dần, lần này không phải vì khó chịu, mà là nhờ ơn cơn hồi hộp bất tử không dung nổi lên: “Khỏi lo, không để lỡ nhiệm vụ đâu.”

“Cậu biết tôi không phải có ý đó.”

Trần Cận ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, lại nhìn cái nữa: “Anh có thể đừng có nói một câu lảm ý vậy được không? Trình độ quốc văn của tôi có ngàn đó thôi.” Dù hắn nghĩ bề đầu cũng không thể hiểu, Fiennes chắc có gì cứ nhất quyết phải cắm đầu té xuống cái giếng không chút xíu tiền đồ nào của hắn đây, qua phòng thực nghiệm kiểm đại mấy em tóc vàng xinh xẻo không hơn chắc? Ừ thì coi như sếp anh có “khẩu vị đặc biệt” đi, cũng đâu thiếu người cho sếp lựa, hắn đây bắt quá đẹp trai một tí, ưa nổi bật một tí, lốt phốt một tí, cũng đâu đến nỗi phải cố chấp với hắn hoài vậy chứ...

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết cả lòng tự tôn lẫn sức công phá của Diệm vượt xa người thường, rủi ai xui xẻo trở thành mục tiêu của hắn, kết quả chẳng khó tưởng tượng, dù có thích hắn ta thật, Trần Cận cũng không muốn cùng hắn xây dựng loại quan hệ “kỳ dị” vậy, hơn nữa, để không hổ mỹ danh sát thủ tình trường, hắn phải quyết chống cự đến cùng.

Không thể phủ nhận, bị một người như vậy theo đuổi, lâu lâu tự

nhiên cũng thấy đặc biệt thích thú, nhưng xung động qua đi, thay vào đó lại là nỗi hoang mang nghi hoặc vô cùng tận, một thứ hụt hẫng không sao nắm bắt nổi. Sức uy hiếp của Fiennes quá lớn, dù chưa từng thực sự đụng chạm tiếp xúc với những thành công của hắn, người ta vẫn dễ dàng bị dang tiếng của hắn trấn áp.

Đêm hôm đó, trước 12 giờ Fiennes đã rời đi, rất chi thức thời, vụ này khiến Trần Cận không khỏi có thêm đôi phần cảm tình với hắn, nào giờ vẫn ghét nhất bị ai áp đặt bó buộc, nếu không phải tự hắn tình nguyện, có cột mười con ngựa cũng đừng hòng lôi kéo cho hắn lung lay được. Bất quá đêm đó Trần Cận mất ngủ, thật đúng là gặp quỷ, thể loại ngày thường ngủ khỏe hơn heo như vậy mà có ngày mất ngủ...

Hôm sau, hiếm hoi lắm mới được một bữa Uy ca tự giác giữa trưa mò đến “báo danh” với Trần Cận, còn tưởng sẽ được hắn tuyên dương nhiệt liệt, dè đâu chưa gì đã bị xua khỏi cửa: “Bữa nay tôi có việc rồi, tối mà rảnh thì tôi gọi.”

“Ô này, A Cận bây giờ quá thể quá nha?! Anh bây giờ nay trầy trật lắm mới ‘xếp lịch’ được một ngày nghỉ cho bây đó!” Giang Uy khoa trương la ó, “Lần sau thì đừng hòng anh hợp tác với mày.”

Trần Cận vừa mặc áo thể thao vừa cười hì hì: “Thích ngồi đây cũng được, chỉ cần ông anh không sợ chán thôi kế hoạch tác chiến cá nhân tôi để trên bàn này, tự lấy ra nghiền ngẫm đi, tiện thể hít đất lấy năm trăm cái, coi bộ lực cánh tay anh mấy bữa hẻo đi à nghe, chí ít thì cũng phải bằng được thằng em đang thương tích tùm lum chứ lại. Mà nếu năm giờ tôi chưa về thôi anh đi đâu thì đi, đây không có phục vụ cơm tối đâu đấy.”

“Đồ dã man.” này là lời bình luận duy nhất Giang Uy bật được ra, lại trông bộ dạng Trần Cận hí ha hí hửng, miệng cười gian rất chi không

có chí tiến thủ, coi bộ thằng này của được em xinh đẹp nào bên bộ phận kỹ thuật khu A rồi đây.

Đến khi Trần Cận quen mui đi vào trường bắn, mới nhận ra bên trong im lìm đến đáng sợ, bước một bước lại nghe tiếng chân mình vang vang dội lại, ý nghĩ đầu tiên xẹt qua trong óc hắn là – mới bị thanh trừng rồi. Nếu người đến tập là Diệm, vụ đó cũng dám lắm.

Trước cửa nhận súng là ông chú John đã quen mặt, nhưng bữa nay John không đưa súng cho hắn: “Cấp trên, vũ khí của anh ở trong sân bắn phía trước.”

“Hê? Cảm ơn.”

Sau khi đi xuyên qua ba phòng tập bắn mà không bị ai hỏi han gì, hắn vào đến khu bắn chính, bóng người cao lớn trên sân kia không là ai khác ngoài Fiennes, hôm nay hắn ăn mặc rất thoải mái, hoàn toàn dỡ bỏ điếu bộ trang nghiêm long trọng thường ngày, cũng thật khiến người ta chới mắt.

Chờ Trần Cận tới cách mình chừng mười mét, Fiennes giơ tay, thấy một vật kim loại nặng trĩu rớt trúng phóc lòng bàn tay Trần Cận: “Nè, coi chừng cướp cò!”

Fiennes cười: “Chờ nạp đạn hăng lo.”

“Đúng là nòng nhỏ xài vẫn ưa hơn.” Khẩu này chắc chừng 5.4 mm.

Thong thả giới thiệu món vũ khí cho Trần Cận: “Mẫu mới của Na Uy, nhưng đã qua tay chuyên gia cải tạo rồi, lực giật tốt, độ chính xác cao, lên đạn nhịp nhàng mạnh mẽ, tốc độ bắn đáng kinh ngạc, cậu thử một chút xem.”

Nạp đạn rồi, Trần đại ca khua khoảng nhắm thử mấy bận, ư tay ghé góm: “Kỳ này lính tiên phong của đội hành động đặc biệt sẽ xài súng gì?”

Fiennes nhíu mày: “Súng trường tấn công XM8 tối tân, nếu cần thiết, có thể điều động hệ thống vũ khí tập thể, khuếch đại phạm vi hỏa lực hỗ trợ.”

Hào Môn đúng là bạo vì tiền Trần Cận bữu môi, ngăm ngăm hồng tâm: “Lazuo có giá thật.”

“Hắn có quan hệ mật thiết với rất nhiều xưởng chế tạo vũ khí ngầm, muốn triệt tận gốc hắn ta không hề đơn giản, giờ hắn đã bắt đầu chiêu mộ sát thủ rồi, tự nhiên tôi thành ra mục tiêu hàng đầu của hắn.” Fiennes bình thản lý giải.

Lời lẽ qua lại một hồi hiển nhiên đã trèo ra khỏi phạm vi thảo luận giữa cấp trên cấp dưới, Fiennes hoàn toàn coi hắn như chiến hữu thân thiết nhất, đã đến mức thân nhiên tiện miệng tiết lộ chuyện cơ mật, có điều thật kỳ lạ là, hắn cũng chẳng vì thế mà thấy bất an, trái lại còn có phần thoải mái bất ngờ, cứ như bàn bạc công chuyện với nhau là chuyện cơm bữa vậy. So với vụ Phosa cố tình nói lộ tin tức cho hắn hôm trước, lần này hắn lại chẳng hề cảm thấy bị áp lực chút nào. Đến khi nghe được có kẻ muốn ám sát Diệm, hắn dám tin chắc, đối phương hắn đã từng giở trò rồi.

“Với bọn hung hăng táo tợn vậy, giải quyết khỏi phải nương tay chứ?” vừa săm soi rãnh nòng khẩu súng vừa làm như lơ đãng hỏi, chính hắn cũng không phát hiện ra giọng mình gờn gợn sát khí lạnh lùng, hoàn toàn chẳng ý thức được lời lẽ hỏi han vậy hàm chứa bao nhiêu cảm tình chủ quan.

“Dù coi là đòn cảnh cáo cũng đã quá trớn, ngay từ đầu bọn chúng đã



dùng súng phóng lựu, làm nổ tung ba chiếc xe chống đạn cỡ lớn, nhưng tôi đã lường trước được hẳn ta sẽ hành động như vậy.”

“Đúng là không thể nhân nhượng bọn cực đoan liều chết được, nên sử dụng quân trang cá nhân để phát huy tối đa hiệu quả của đội biệt kích, xe hạng nhẹ và bộ binh cơ giới, nếu cần thiết còn dùng được lính dù.” Trần Cận nói với vẻ đặc biệt nghiêm túc, ý cười thường trực trên khóe miệng đột nhiên biến mất, ánh mắt sáng rực bùng lửa, khí thế sắc bén cùng gương mặt điển trai tạo thành một hình ảnh đầy sức uy hiếp. Fiennes biết, một người đàn ông sở hữu ánh mắt như vậy tuyệt đối không thể chế ngự được, thế nhưng nếu đặt người đó vào vị trí nòng cốt, hẳn sẽ làm nên những hiệu quả phi thường.

Chúng kiến thành tích bắn cự li 100m của Fiennes đạt mười phát ăn chín, Trần Cận trở trở hồng tâm ở tí xa, làu bàu: “Tôi nhớ hình như có người nói bắn súng không phải sở trường của mình thì phải, này là sao đây?”

“Hôm nay may mắn thôi.” Thái độ rất bình thản, không có vẻ như đang nói dối.

Trần Cận để không bị mất mặt, liền chụp tai nghe, tập trung tinh thần giương súng lên, bắn mười phát ngoài một phát hơi chệch hồng tâm, còn lại đều chuẩn xác.

Đội Trần Cận quay lại, Fiennes nói: “Nên điều cậu vào đội bắn tỉa mới phải.”

“Đội bắn tỉa á?! Tính bảo tôi đi làm long tong cho mặt cá gỗ á? Thà tôi ra cướp chỗ của lão John ngoài cửa còn hơn.” thành thạo thay băng đạn, “Tôi không ưa xĩa súng vào ai hết, cũng không ưa ai xĩa cái thứ lạnh ngắt ấy vào người tôi.”

“Nhìn không ra cậu cũng có chủ trương hòa bình.”

“Tôi cũng mới nhìn ra anh là Diệm đấy thôi.” Rõ ràng biết lời lẽ của mình không thận trọng chút nào, cũng chẳng buồn nghĩ hơn hay thiệt nữa.

“Thấy vỡ mộng sao?”

Trần Cận thầm cắn răng, hấn ta rõ là cố ý, lôi cái chuyện ác ôn ấy ra dọa rồ mình, cái đồ nhỏ mọn! “Kinh ngạc một chút mà thôi.” nào có thích bồi thêm vài câu đái bôi nữa không đây?

Ai ngờ đâu đối phương đã khôn ngoan đổi đề tài: “Công bố kỳ Scotch năm nay rồi.”

“Ờ, mục tiêu tác chiến cá nhân, hai người một tổ.”

“Tôi không ngờ cậu bị thương rồi vẫn đạt được thành tích mười phát trúng đích.”

“Tay phải tôi đâu có sao, mà tôi cũng không trúng cả mười phát, trật một kia kìa. Anh tính tặng bốc tôi cũng nói khéo khéo giùm đi, đừng có trắng trợn vậy.” té ra người ta muốn tặng bốc Trần lão đệ còn phải uốn lười lựa từ cho khéo đã

Tâm tình Fiennes tự nhiên hào hứng hấn lên: “Nếu tôi ở tổng bộ, vậy hai tuần này sẽ đến sân bắn một tiếng mỗi buổi chiều nhé.” Ý tứ thật ra là, mỗi ngày ít nhất mình phải có từng ấy thời gian ở riêng với nhau, nói cách khác đích thị là “hẹn hò”.

Trần Cận ngẫm nghĩ một chút: “Được, nếu ngày nào cũng được xài thử vũ khí mới.”

— — — —

## Chương 35

Luồng mắt đôi bên đụng độ giữa không trung, \*\*\*g ngực đột nhiên cuộn trào một phen, ngoại trừ đối diện với Fiennes, thật tình Trần Cận rất rất hiếm khi phải nếm mùi hồi hộp đến mức tim đập bình bình muốn vọt qua cổ họng kiểu này, mà càng chết tiệt hơn là màn “hồi hộp” mắc toi ấy xuất hiện một cách rất chi thường xuyên và vô tổ chức. Thật ra cũng chẳng nhằm nhò gì, cái làm hấn lo lắng nhất chính là thói quen hành xử thân mật quá thể của Fiennes với hấn, mỗi lần đôi bên “dùng dằng cù cưa” đều hại hấn căng thẳng muốn bốc khói.

Một tuần tiếp theo hai người bọn họ cứ thế quần quanh chờn vờn giữa sông băng lò lửa, mỗi người mỗi ôm một bụng ý đồ, tình hình ở chung lâu lâu lại chòi ra vài vụ nguy hiểm loạn xạ khó đỡ, ví như Fiennes không dung từ sau lưng xáp tới, đỡ cánh tay Trần Cận, chủ động “dạy” hấn kiểu bắn “mới”, kết quả hại hấn sợ hết hồn, đạn bay xéo xẹo trật đường ngắm, điểm số đạt được kém cỏi nhục mặt chưa từng thấy. Lại ví như có vài lần giữa lúc đương bò xoài dưới sàn tập nằm ngắm súng trường, Trần Cận đột nhiên bị một “vật thể mờ ám” đè một đồng lên người, tay run bần bật, thôi là đi tong nguyên băng đạn, mà ác ôn nhất chính là “cái đồng nặng trĩch” đó mồm miệng vẫn tỉnh bơ giảng giải: “đè” như này là đang diễn tập “yểm trợ” thôi Người có trì độn hơn nữa cũng nhận ra có kẻ đang âm mưu “cố tình quấy rối”. Tóm lại, kho dự trữ súng đạn của Hào Môn có dư dật đến đâu cũng đỡ không nổi cái lối xài hoang phá hoại thế này!

Bất quá Fi đại gia đích thị rất rộng rãi đứng đắn, đúng là có vài bận Trần Cận bị bầu không khí mờ ám quái dị giữa họ dọa cho suýt chút nữa đã vấp chân chuồn thẳng, nhưng sau các loại nỗ lực tự điều hòa

xoa dịu hẳn cũng dần dần cảm thấy tự nhiên thoải mái hơn. Hết bảy ngày, hẳn thực tình bắt đầu thích nghi được với sự tồn tại của người đàn ông này, hiểu biết sâu sắc của hẳn ta về chiến lược phòng ngự rất đáng kinh ngạc, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến lại phong phú, đùng chuyện gì cũng thể hiện phong độ thủ lĩnh ngời ngời, này đối với Trần Cận mà nói quả là lý tưởng, bởi vì Fiennes cơ bản là một “chiến hữu” chẳng có gì phải phàn nàn, ấy là khi so với tất cả những người hẳn từng hợp tác trước đây.

Nhưng quan hệ của bọn họ vẫn rất phức tạp, rõ ràng tán thưởng, hỗ trợ lẫn nhau, mà hễ bốn mắt đụng độ, ít nhiều lại vô thức tránh né, bất quá cũng không thấy khó chịu nữa, dù sao thời gian được ở cạnh Diệm là vô cùng quý giá, này là một trong những điều hiếm hoi Trần Cận ý thức được.

Thú thật, mấy ngày này tinh thần Trần Cận phờn phơ cực kỳ, Fiennes ngoại trừ lâu lâu “mó máy rục rịch” nhào vô kiss kiss, ôm ôm, này này nọ nọ một cái, còn thì cơ bản không có hành vi nào quá lố tính ra, thời gian bọn họ ở chung đã vượt xa mức một giờ một ngày, thậm chí Fiennes rất thường xuyên ghé qua “thăm hỏi” giữa đêm hôm, mà cũng chỉ để tán chuyện phiếm hay đơn giản là ngồi yên lặng thư giãn, mặc kệ bản chất lẫn động cơ của hẳn ngắm ngẫm những gì, bề ngoài xem ra nguy cơ đã tạm thời được giải quyết.

Mà đáng tuyên dương nhất chính là Fiennes chủ động truyền đạt kinh nghiệm, vô cùng chuyên nghiệp giới thiệu vũ khí mới cho hẳn, mũ sắt tổng hợp, thiết bị điện tử, phần mềm, trang phục bảo vệ, hệ thống quân trang cá nhân... khiến hẳn nhiều bận phá lệ nửa đêm cũng hết muốn xua khách về nữa. Có đôi lúc sự thích thú cao độ đến hầu như kính nể, nhưng cung cách ở chung của bọn họ hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với kiểu nể nang ấy, chính trạng thái thả lỏng lại khiến hai người mơ hồ sinh ra ảo giác, ví như Trần Cận bắt đầu nghĩ giữa hẳn và Fiennes không chừng sẽ phát triển thành một thứ quan

hệ khác, ngoài cái danh từ hấn vẫn tránh như tránh tà kia ra, muốn quan hệ gì hấn cũng thấy hợp lý tuốt.

Một bữa đến sân bắn ngoài trời, Fiennes đã cho Trần Cận một niềm vui bất ngờ, hấn gọi bảy tay súng bắn tỉa của đội đột kích tới tham gia một “trận đánh phục kích” tự thiết kế, chỉ được sử dụng ám hiệu bằng tay để trao đổi thông tin mặc trang phục bảo hộ bước vào “chiến trường”, mấy gã kia coi bộ đều là lính chuyên nghiệp, Trần Cận và ba người trong đó là một đội, đấu với bốn người còn lại, Fiennes ở ngoài quan sát phân tích tình thế. Qua mười phút, Trần đại ca lùi khỏi vòng chiến sau khi bắn hạ mục tiêu thứ mười một, ngay lúc chuẩn bị thắng lợi rút quân, hấn bị bắn lén, thực ra ngay trước đó phía sau đã lộ sơ hở, đội của hấn không kịp đến yểm trợ, hấn trúng một phát đạn vôi, rốt cuộc đã “anh dũng ôm thương”.

Trần Cận đi ra rồi, vừa cởi đồ bảo hộ vừa cười cười cầu tài: “Bộ này xịn thiệt nha”

“Vừa rồi cậu phạm hai lỗi: Không được để trống sau lưng, hơn nữa cách hàng rào phòng thủ ba mét đã bắn, làm vậy rất dễ tạo thành lỗ hổng phòng ngự.” Fiennes nhíu mày nhắc nhở hấn, “Sau này nếu cậu trúng đạn lần nữa, tôi sẽ lệnh tổng bộ cắt giảm kinh phí cấp cho Xích bộ.”

“Hê hê!” phản ứng mới thật hùng hồn, lại còn lảng nhảng chạy theo cự nự, “Sếp nè, anh vậy là đã man à nha! Thằng em lỡ trúng đạn thì phải cấp dư cho người ta ít tiền thuốc men bồi bổ chớ? Làm nào mà bớt xén thế được?! Kiếm miếng cơm ăn khó khăn lắm nha, xét công xét tư công thần tương lai như tôi đây có đòi tăng lương cũng phải quá đi chứ? Tôi là tôi ưa nhất công dân gương mẫu chăm đóng thuế nha, anh nhất định không được ăn chặn của tôi. Mà nữa, đâu phải tôi tình nguyện ăn đạn đâu, cái thằng bắn trúng tôi tội mới to chớ?” vừa nghe đến cúp lương, Trần Cận đã muốn nhức đầu.

Bất quá dùng dằng chèo kéo cũng vô dụng, sắc mặt Fiennes lúc này đã sa sầm hiểm thấy, từ lúc chứng kiến Trần Cận trúng đạn vô ban nãy, hắn đã cảm giác như một sợi dây thần kinh vừa đứt phụt trong não, cơn đau đớn xa lạ nện thẳng xuống ngực hắn, lần trước nghe tin Trần Cận bị bắt giữ, hắn cũng cảm thấy hết như vậy, rốt cuộc bất chấp tình hình đích thân lao đi tiếp cứu, hắn vẫn nhớ ánh mắt trong suốt quật cường của Trần Cận khi ngã vào lòng mình, hắn thừa nhận, chỉ một khoảnh khắc lúc đó, hắn đã hoàn toàn bị mê hoặc, giống như tìm thấy một tạo vật quý giá, thế giới lạnh lùng bao quanh hắn phút chốc được rót đầy nguồn năng lượng ấm áp kỳ diệu, khiến hắn phấn chấn không thôi, đột nhiên cảm nhận được kể từ nay sẽ có một người sở hữu mối liên hệ vô cùng đặc biệt với hắn.

“Nếu cả tự bảo vệ cậu cũng không làm được, thì chuyện công trạng còn nói làm gì nữa.” Nhất định phải cảnh cáo hắn một chút.

Trần Cận nghĩ một lượt, kể ra giữa “chết không nhận sai rồi bị cúp lương” và “dũng cảm nhận lỗi đặng được khoan hồng” thì chọn cái sau coi bộ sáng suốt hơn, liền giơ tay biện bạch: “Rồi rồi, vừa xong tôi có phần sơ suất, đương nhiên là chút chút thôi, với lại tôi còn mặc áo chống đạn nữa, về lý thuyết mà nói là không việc gì a, cũng tại sân bãi không được giống thật lắm a, từ sau tôi sẽ chú ý mà.” này coi như là... nhận lỗi rồi chứ?

“Sân bãi trận giả giống hệt thi Scotch mới đủ cho cậu tập trung hả? Nếu địch bắn trúng đầu cậu, cậu tiêu rồi.”

Fi đại gia đúng là thể loại hơi bị thiếu lạc quan yêu đời a: “Tôi chưa bao giờ khoe khoang vậy, tôi chỉ thấy chuyện gì mình đã nhắm làm được thì cứ làm, khỏi phải nghĩ ngợi nhiều.”

“Tốt nhất cậu đừng để mình rơi vào tình huống khốn đốn không cần

thiết nữa.”

Trần Cận nghĩ thầm: bộ có cái khốn đốn nào là cần thiết hả? Sếp à! Không phải thằng này vẫn là loại “bị dồn vào chân tường càng phản công bạt mạng” hờ? Bất quá lâu lâu Fiennes nghiêm túc lên, khí thế ngùn ngụt thêm mấy phần, thật đúng là hù chết người, vài lần hẳn định mở miệng cự nự đều bị át vĩa không thương tiếc, bất quá tình thế kiểu này nguyên do quá nửa là do hẳn đố kỵ trước.

Giang Uy rút cuộc chẳng hiểu mô tê gì cứ thế “bị lơ” bao nhiêu bận, đã vậy nhiều hôm vừa xong giờ huấn luyện thể lực buổi sáng, Trần Cận đã tinh rụi bảo hẳn: “Giờ tôi có việc rồi, anh đi trước đi.” nói rồi chạy thẳng qua sân bắn, có lúc thì rề rề rà rà cố tình nán lại, điệu bộ thần thần bí bí không hiểu đang chơi cái trò gì! Rõ ràng mình bị thằng đó lôi kéo tham gia, có gì nó còn ra vẻ nhấp nhồm hơn cả mình?! Nếu đã không chắc ăn sao cứ ngoan cố đòi thi Scotch bằng được? A Cận thật đúng là càng ngày càng khó hiểu, đành rằng nào giờ nó vẫn quái quái vậy, nhưng hồi này coi bộ đặc biệt trầm trọng rồi... bất quá trông qua bộ dạng nó cũng chưa thấy vấn đề gì, hy vọng chỉ là tự mình nghĩ nhiều quá thôi.

Mà bên kia, chuyện công cán cũng bắt đầu mò đến.

Một tuần sau, mới sáng sớm Trần Cận đã nhận được một tài liệu mã hóa nội dung rất rành rọt, cuộc họp ngày hôm sau cũng tuyên bố bổ nhiệm hẳn tiếp quản đội hành động đặc biệt, chỉ huy nhóm bộ binh lấy tên “quân tiên phong” tiến vào khu vực trọng điểm, thực hiện cuộc đột kích đầu tiên, theo kế hoạch nửa ngày sau các đội lính đánh thuê tiếp ứng sẽ bắt đầu chi viện. Tạm thời ấn định ngày 20 tháng này là ngày bắt đầu đợt đặc huấn khép kín, cho đến khi toàn đội phối hợp tác chiến thật ăn ý, khoảng 15 tháng sau sẽ chính thức xuất phát tới biên giới Ai Cập để vào Sudan, mặt khác Hào Môn đã đạt được thỏa thuận với chính quyền địa phương, điều đó cho thấy chính phủ nước



họ cũng căm ghét khối “u ác ngoại lai” ấy thế nào. Bước đầu tiên sau khi thả quân xuống khu vực chiến trường trung tâm là phải đưa được dân thường an toàn rời khỏi vùng giao tranh, Hào Môn còn cho nhân viên phụ trách việc di dời và cung cấp vật phẩm hàng hóa.

Tin này cũng giúp Trần Cận xác định được vụ thi Scotch không mắc mớ gì đến lịch làm nhiệm vụ sắp tới, thành ra rất hớn hờ, tuy từ bữa đó trở đi hẳn chẳng còn lúc nào rảnh ra để “giao lưu đôi ta” với Fiennes nữa, được cái giờ hẳn lại khôi phục được ít nhiều khí thế làm đại ca, những cuộc họp bàn chiến lược mỗi sáng đều khiến hẳn tập trung tinh thần cao độ, tuy thường thường phát biểu một vài ý kiến táo tợn hại các vị tai to mặt lớn sặc ho méo mặt, nhưng vẫn có thể xem là những phương án tác chiến khá ổn trong tình thế cấp bách, Phosa liếc thấy Gallo Ge mấy bận mặt mày xanh lét, cũng phải bấm bụng cười thầm trước “sức ảnh hưởng lớn lao của thế hệ trẻ”

Thời gian này chiều đến phải đổi qua tập luyện phối hợp với Giang Uy, dù sao cũng chẳng còn bao lâu nữa, mớ kiến thức thực chiến thu được từ Fiennes đúng là rất có tác dụng. Mắt thấy ngày thi Scotch đã tới gần, thần kinh Trần Cận càng lúc càng căng thẳng, đến đêm cuối cùng trước hôm thi, đột nhiên hẳn có chút nhụt chí, hẳn và Giang Uy mỗi người mỗi phách “ông Cáp ông Hanh” thật chẳng khác gì nhào vô chơi trò hoạt náo, coi kết quả thống kê thành tích hợp tác chiến đấu của bọn họ thật hại hẳn hết dám ôm ấp miếng hy vọng chiến thắng nào, lý luận của Fiennes quả nhiên không sai, hẳn và Giang Uy như hai thanh kiếm, khi tấn công thì rất mạnh, còn lại chẳng mặt nào ra hồn, nghĩ lại hồi nào còn hí hửng chờ đến ngày thi Scotch, giờ tự nhiên thấy bản tính cố chấp của mình thật quá sức nực cười.

Chợt nhớ đến Trần Thạc, từ bữa mượn sức Trụ Phong hợp tác với Hào Môn để dẹp yên trận ác chiến ở Hồng Kông, bọn họ mới gọi cho nhau có một lần, nào giờ hai anh em vẫn tình cảm thân thiết thầy kẻ hình thức bỗng dừng lại thấy xa cách lạ lùng, ngày trước phẫn xạ thù

địch với Trịnh Diệu Dương chủ yếu cũng xuất phát từ thói quen độc chiếm thằng em, cứ nghĩ Trần Thạc bị cái thằng đó tha hóa sạch trơn vậy, tâm hồn mong manh tinh khiết của anh hai là hẳn đây thật là tổn thương vô cùng. Cũng hơi hơi nhớ mấy thằng em ở Xích bộ, giờ hẳn cứ như phải một thân một mình anh dũng xông pha, chẳng hiểu thế này gọi là thăng chức hay bị biếm chức nữa, tóm lại hẳn chẳng khác gì khẩu súng tự động, chỉ đâu bắn đó, thiệt tình nhưng nhớ quá khứ bay nhảy vàng son quá a

Đợi đến lúc tỉnh ra, kỳ thi Scotch uy danh vang dội ba năm một lần đã chính thức khai mạc, các loại phần tử kiệt xuất tinh anh từ mọi phân nhánh Hào Môn nhất loạt tập trung, coi bộ chiến sĩ nào ra trình diện cũng đều súng ống vũ trang tặn răng.

Nửa giờ trước lúc bắt đầu vào trung tâm khu chiến địa mô phỏng, Trần Cận mới phát hiện Giang Uy đến giờ báo danh rồi còn chưa mò mặt tới, hẳn nổi khùng ngay tức khắc, cả đám người đều tự giác lùi lại mấy mét đứng nhìn, đỡ khỏi bị tai bay vạ gió, đến khi viên giám sát trưởng giơ thẻ cảnh cáo lần chót với hẳn, Trần Cận thật chỉ thiếu điều lột mũ quăng giáp sừng sộ bỏ về.

“Thằng chả đang làm cái chết tiệt gì a?!” Thử xài thiết bị liên lạc gọi cho hẳn, tịnh không một ai nghe máy. Trần Cận nôn nóng đi tới đi lui, chỗ này cách tổng bộ hơn chục cây số, giờ bảo lộn về tìm làm sao kịp được, Trần Cận biết Giang Uy không phải loại người không nói không rằng dùng cái linh mắt, chắc chắn có trục trặc đâu đó rồi, không chừng hẳn gặp chuyện gì rắc rối không thoát được, mà nếu thế thật... hẳn đây sao xui tận mạng vậy a, sớm không mất tích muộn không mất tích, đúng ngày thi Scotch thì giờ chúng, thật đúng là bị ông hại chết a Uy ca!

“Tổ JC có bỏ cuộc không đây?” Viên giám sát giục hẳn vào lần nữa.

“Từ từ để tôi hỏi qua thằng cùng tổ đã.” Trần Cận nghiêng răng cù cưa, “Cho mười lăm phút nữa, ai nha, thì mười phút đi, chắc đồng đội của tôi sớm nay bị tiêu chảy rồi, sếp biết đó, nhiều khi xui xẻo không sao mà lường được. Mà nè sếp nè, sếp ưa coi phim không?”

“Hollywood hả?” Viên giám sát trợn mắt nhìn cái tên cao ngồng vũ trang kín mít này như nhìn quái vật, “Nếu anh tính hỏi phim “Bố già” thì có.”

“Vậy thì tốt quá, nghe vậy là biết sếp là người lương thiện biết tin tưởng kỳ tích rồi.” Hấn chỉ chỉ đồng hồ đếm giờ, “Đúng phút cuối cùng là anh ta đến thôi, phim xi-nê toàn thế mà, ráng chờ thêm chút nữa giùm tôi đi.”

“Không.” rõ là một vị giám thị khó chơi, “Không được, anh còn đúng ba phút nữa, nếu đồng đội của anh không đến kịp, phiền ba năm nữa quay lại, đây là luật lệ.”

“A, chết tiệt!” Trần Cận quay đi, vừa tháo hết đồng mũ sắt, kính bảo vệ tính năng ưu việt mà nặng như cái cùm xuống, vừa vụng vằng đi qua chỗ thay quân trang, hấn cần yên tĩnh một chút. Giang Uy gặp chuyện gì rồi?! Sao không đúng hẹn? Để hấn như thằng ngu đứng chờ mồi mết ở đây!

Lần cuối cùng hấn định chạy vô kì kèo tay giám sát, đối phương mới thấy đã chực gọi nhân viên vũ trang vào lôi hấn ra, cái tổ này không những vô tổ chức vô kỷ luật, còn dám không coi lời khuyên của cấp trên ra gì!

“Đồ Đức già mắc toi gàn dở!” Trần Cận rớt cuộc chửi vung lên bằng tiếng Trung.

“Dù người Đức có chọc giận cậu, cũng không nên kỳ thị họ vậy.”

Giọng trầm thấp êm tai vừa mang ý cười cợt, vừa đặc biệt có tác dụng trấn an đột nhiên vang lên sau lưng.

Trần Cận hoảng hồn nhảy vọt qua một bên, quay lại trợn mắt nhìn, dù gương mặt đã bị quân trang che mất quá nửa, nhưng khí thế oai vệ cùng vẻ thuần thực sắc bén cuồn cuộn toát ra từ con người hẳn không sao giấu giếm được, bộ đồ ngự trang mặc lên người hẳn thực tình thu hút quá sức, khắc sâu thêm sức chiến đấu thần thánh bất khả xâm phạm, này mới đích thị là sĩ quan đây.

Viên giám sát trưởng đưa mắt nhìn Fiennes, hẳn liền rút giấy tờ chứng nhận đăng ký dự thi ra: “Tổ JC báo danh.”

“Chú em tiêu chảy hơi lâu đấy, trễ thêm một phút nữa là ăn đạn của đồng đội luôn rồi.” sếp lớn có chút châm chọc nói, “Vào đi.”

Fiennes có dùng ngón chân để nghĩ cũng biết Trần Cận vừa xong ba hoa xạo xự những gì với viên giám sát. Mà Trần Cận giờ này đã quên cả kinh ngạc, cơn nóng giận không tên trong bụng này giờ cũng nhanh chóng tắt ngúm, còn bị vụ “tiêu chảy” kia chọc cười khoái trá, cư nhiên Diệm cũng có ngày bị người ta kêu “chú em”, thật đã quá a, ha ha

“Tuy tôi không dám chắc cậu có hoan nghênh tôi hay không, nhưng ít nhất cậu cũng nên thân thiện với đồng đội của cậu một chút thì hơn.” Nhìn Trần Cận cười muốn sái hàm, Fiennes bất đắc dĩ nói.

“Bộ còn muốn tưởng thưởng nữa hả? Vì anh đến kịp phút chót sao?” bắt đầu miệng cười lạnh giọng, “Anh quảng Giang Uy đi đâu rồi?”

“Tổ Nam Á có nhiệm vụ, anh ta bị điều động đột xuất.”

“Ha, điều động đột xuất? Từ ngữ gì ý tứ dữ, tôi ư à.” Trần Cận nửa

lời cũng không tin, “Sao tôi không được điều động đột xuất nhỉ?” Lúc này người đáng được thông cảm nhất phải là Giang Uy a, hẳn đương lơ nga lơ ngo thì bị xách cổ lôi đi, giờ nhất định đang khóc thét từ tận đáy lòng... A Cận sẽ giết mình mất!!

Fiennes bình thản, không giải thích gì thêm, lẳng lặng cùng Trần Cận đi vào khu vực chuẩn bị xuất phát. Cho đến khi xách ba-lô vũ khí lên, Fiennes mới quay lại nhìn hắn: “Cậu tin tôi không?”

Trần Cận khẽ nhếch môi, làm bộ tảng lờ bỏ đi trước, rồi cuộc ném lại một câu: “Đại ca, bớt nói nhảm giùm đi.”

=====

đạn vôi (quicklime shells): một trong những nghiên cứu quân sự vào khoảng thế kỷ 18, có sức công phá lớn. đầu đạn chứa canxi oxit (vôi sống ấy =)), khi bắn thuốc nổ làm khối vôi sống bắn tứ tung, sát thương thì không cao, nhưng làm địch hoảng loạn rút quân thì hơi bị chắc chắn:”> mà ta không tìm được ở đâu nói đạn vôi đc xài trong đánh trận giả ngày nay cả 8-> kể cụng kỳ ha, vôi nó tóe ra dồi hư mắt luôn còn rì, giờ người ta xài đạn sơn chứ nhờ 8->

ông Hanh ông Cáp: hay còn gọi là “ông Hàm ông Hừ” x”D là hai vị thần giữ cửa miếu của đạo Phật, một người phụ khí trắng từ mũi, một người phun khí vàng từ miệng. hai từ “hanh”, “cáp” nếu bọn nào quen xài QT chắc đều biết đây là từ tượng thanh, để biểu thị âm thanh uy nghi của tiếng quát tháo:”

## Chương 36

Tiến vào khu tác chiến A-2, các tổ xuất phát từ những hướng khác nhau, vị trí khởi hành của tổ JC được chỉ định tại điểm Tây Nam, đầu tiên phải đi trinh sát xuyên rừng đến khu vực núi đá, chướng ngại vật thứ nhất sẽ do đội phục kích cơ động bố trí, bọn họ không tấn công áp sát, nhưng sẽ thiết kế các vật cản bất ngờ nhằm kéo dài thời gian thi đấu của thí sinh. Mỗi tổ phải giải cứu được ít nhất mười “con tin” tại hai khu vực, nếu một thành viên trong tổ không may “trúng đạn”, điểm số được tính toán khoa học dựa trên vị trí vết thương, tổ có thành viên bị thương sẽ bị cộng từ một đến năm tiếng đồng hồ vào thời gian tác chiến. Mà trong lịch sử kỳ thi Scotch, chỉ có những tổ đến đích an toàn trong thời gian ngắn nhất mới có cơ hội ghi danh vào kỷ lục.

Trước lúc chính thức xuất phát, ai đó đột nhiên hỏi: “Vốn là tôi muốn phá kỷ lục của anh, nếu anh cũng tham gia luôn, thành tích kỳ này tính cho ai giờ?”

“Tính là của chúng ta.”

Trần Cận nhướn mày ngẫm nghĩ mấy giây: “Nghe cứ như lợi dụng lẫn nhau ấy nhỉ.”

“Vậy nếu thành tích rất tệ thì sao?” Fiennes nghiêm túc vặn lại.

“Của anh a.” Trần Cận tình bơ liếc hẩn một cái, như kiểu Fi đại gia vừa hỏi một câu rất chi ngớ ngẩn, nói xong lại nghênh ngang sải chân tiến bước, ngay lúc hẩn quay lưng đi tiếp, Fiennes nhận ra khoe miệng hẩn đương treo một nụ cười cực kỳ khoái trá, té ra hẩn đang

giỡn, còn giỡn một cách hào hứng, bằng cả thực lực lẫn sự quyết đoán của hắn... đã vậy thì cùng hắn chơi cho thỏa thích thôi, ai bảo Trần Cận là điểm yếu không thể chống đỡ của Fiennes chứ

Năm phút sau, hai người vào rừng, địa thế ở đây tương đối cao, thông mọc dày đặc che khuất mặt trời, rất thuận lợi cho quân mai phục, vì thế cần hết sức cảnh giác, bọn họ bắt đầu dừng lại chỉnh đốn quân trang.

Vừa lôi ba lô quân dụng ra, kiểm tra lần lượt vũ khí, một hồi, mí mắt Trần Cận đã muốn giựt giựt, gân xanh trên trán cũng thi nhau vằn vện: “Tiều! Anh tin nổi không?! Cả mớ này có độc hai khẩu súng trường Tiệp ra từ tám năm trước xài được, lại còn bị mông má đến hư tiết sức sát thương! Mà nguyên bằng còn có mười viên đạn, bộ bọn họ nghĩ mình chơi đồ hàng hả?!”

Fiennes ngồi xuống kiểm tra, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

Trần Cận giật phăng cái kính chắn hồng ngoại xuống, lôi luôn bộ đàm ra gọi cho bộ phận cung cấp trang bị: “Cấp trên, tổ JC có ý kiến!”

Nhưng bên kia chỉ trả lời: “Năm phút nữa, sẽ có thông báo.”

Liên lạc không xong, Trần Cận thiếu điều đỉnh đầu bốc khói đứng nhìn chăm chăm chiến hữu, bộ dạng rất chi anh hùng không có đất dụng võ, than thở thế sự vô thường: “Ai nói tôi nghe coi, kiểu này là báo động độ mấy đây?”

Fiennes lật lật cái ba lô, bình tĩnh kết luận: “Chúng ta thiếu linh kiện quang điện tử thiết bị tính toán đường đạn, máy đo cự ly laser, và hệ thống la bàn đều không nhạy, chỉ còn thiết bị dò mìn và chiếu sáng dùng được, chắc chắn không phải ngẫu nhiên.”

“Tôi nghĩ hay cứ đi tiếp đi?” Khoanh hai tay, Trần Cận cũng thấy thật nhúc đầu, “Sếp à, mình không đen vậy thiệt chứ?” Ngẫm lại bọn họ cũng miễn cưỡng coi như “tổ hợp hoàng kim” chứ bộ, vô lý lẽ hết sức a... Nếu bảo vụ sếp Fi đừng cái mò đến thế chỗ Giang Uy là có âm mưu đảng hoàng, vậy thì đồng vũ khí dờ chúng lờm khờm này chắc không phải ý đồ của hắn ta rồi, ba cái thứ luật lệ tự đào mồ chôn thân này rõ không phải người, tóm lại là...

Vừa lúc ấy, bộ đàm giắt lưng đột nhiên có tín hiệu, tiếp theo là một giọng nói cứng cỏi đầy quyền uy vang lên: “Các đồng chí! Khiếu nại tập thể bị bác bỏ! Trong kỳ thi này, các cậu sẽ phải đối mặt với những thử thách chưa từng gặp trước đây, công nghệ cao không thể giúp gì được các cậu, giai đoạn tiếp theo các cậu phải dựa vào chính mình! Theo quyết định đột xuất của cấp trên, LRF/DC sẽ không được sử dụng để xác định cự ly và phương hướng, đây là để thử thách sức phán đoán của các cậu hệ thống GPS cũng tạm thời bị khóa, nhằm sát hạch khả năng xử lý tình huống bất ngờ của tân binh, nhất định phải làm như vậy. Cũng phải nói rằng, cuộc thi Scotch năm nay được tổ chức theo hình thức tác chiến nguyên thủy, mục đích là để phát huy tối đa khả năng của các cậu, đương nhiên, cho công bằng, chướng ngại vật trên đường cũng được giảm thiểu tương đối. Tốt rồi, các chàng trai, tin tôi đi, không chỉ một mình tổ các cậu đang hoang mang đâu, còn cần giải thích gì thêm, cấp trên sẵn sàng chờ tiếp đón tại đích đến. Nếu muốn bỏ cuộc, giờ quay lại vẫn kịp, còn nếu muốn vinh quang trở về với xã hội văn minh hiện đại, vậy mời tiếp tục tiến lên. Các cậu có thấy thời tiết hôm nay nắng đẹp kỳ lạ không? Hắn là Thượng Đế ủng hộ chúng ta đó. Xin gửi tặng một câu cuối cùng: nếu có thể vượt qua khu thứ nhất trước khi trời tối mà không bị lộ trước hỏa lực đối phương, các cậu rất có triển vọng làm nên kỳ tích đấy, chúc may mắn!” Cạch một tiếng liền ngắt máy.

Trần Cận máy móc quay qua nhìn Fiennes, ngỡ ngàng gãi tai: “Anh nghe hiểu lão này nói gì không? Ông cứ nhiên bảo mình tay không ra



trận, giống kiểu gì a...”

Fiennes đột nhiên mỉm cười: “Đưa tôi “Chương trình tác chiến”.”

“Quái gì có ai vô trận đến nơi còn đọc cái ấy.” Tuy Trần Cận từng nghi ngờ hậu quả của vụ tùy tiện đi thi Scotch với Fiennes, bất quá giờ nếu đã xuất phát, hẳn sẽ không rút lui, liền lục cuốn sổ chìa ra cho Fiennes, “Trước mắt coi bộ... vẫn chưa tệ lắm.”

“Quả nhiên là chữ ông ta.” Fiennes lật cuốn sổ, cười cười với Trần Cận, “Trung tướng Weddela, một quân nhân thành tích chiến đấu hiển hách nhưng khá cổ hủ, rất chuộng kỹ năng mà lại ưa đùa ác, làm quân ông ta chỉ huy thì khổ vô cùng. Ông ta luôn ra sức rèn giũa ý chí cho lính của mình bằng những biện pháp thô sơ nhất, chính vì thế nên đơn vị của ông ta được gọi là ‘dũng sĩ gót sắt’. Thực ra kỳ Scotch tôi tham gia năm đó cũng do ông ta thiết kế.”

Trần Cận rùng mình: “Ý anh nói, không sử dụng bất cứ phương tiện định vị nào vẫn có thể qua ải giải cứu con tin trong thời gian ngắn nhất hả?”

“Phải, chỉ dựa vào tra địa đồ thôi.”

Kỳ này ban tổ chức quyết định “về với cơ bản” lần nữa, người chịu trách nhiệm cho cả chiến dịch chính thị là trung tướng Weddela trứ danh, thế nên khi lính tráng phát hiện ra cả mớ trang bị vác theo chỉ là đồ bỏ cũng chẳng phải lo lắng nhiều làm gì, chỉ ít mũ sắt đội làm kiếng vẫn còn tác dụng hừng phân chim rớt lạc xuống đầu, đương nhiên, ngoài ra ai nấy đều đã được phát một tấm địa đồ da dê thủ công rất chi tiết, thí sinh chỉ việc giữ vững tinh thần, tăng tốc tiến lên... cứ mạng lớn là ok.

Fiennes tuyên bố thêm một sự thật tàn nhẫn: “Trong thực chiến,

không thể đảm bảo luôn có sẵn thiết bị hiện đại cung cấp cho binh lính, hơn nữa nếu không phải lính đặc chủng đã qua huấn luyện, căn bản không thể phối hợp được với những trang bị chiến đấu xa xỉ.”

“Thế tức là, từ rày tôi có đi làm nhiệm vụ gì cũng chỉ được phát một khẩu súng hơi săn vịt trời hả?!” đầu Trần Cận bắt đầu rêm rêm nhúc.

Nỗi “lo bò trắng răng” của hắn khiến Fiennes bật cười: “Khỏi cần bi quan sớm vậy, Hào Môn là ngoại lệ, ít nhất tôi vẫn có thể mở cửa sau cho cậu vào kho quân dụng.”

“Vậy anh tốt thì tốt cho trót ha, rộng rãi thêm chút xíu đi, cấp cho cả đội của tôi trang bị cá nhân chín chu tử tế vào, tôi là không dẫn một đám lính mới tò te đổ bộ vô đất địch rồi nháo nhào soi địa đồ đâu đấy, có phải đi diễn chiến binh tương lai với Schwarzenegger đâu.” Trần Cận dứ trước, giờ không chơi khoe mẽ được, nếu Fiennes đã định cung cấp đồ xịn cho hắn, đời nào hắn lại khách khí, đánh đấm chinh chiến vốn là rất cần thượng cấp ra sức ủng hộ, thành thật mà nói, dù không phải chuyện tác chiến, Diệm vẫn là một người đáng tin cậy.

Fiennes bật cười, Trần Cận này luôn luôn gây cho hắn những sự bất ngờ thú vị, dám nói dám làm, quả là người bạn đích thực đầu tiên hắn có thể hoàn toàn thả lỏng tin tưởng. Hắn vỗ vỗ vai Trần Cận, thái độ thân mật đến chính hắn cũng không nhận ra: “Bỏ đi, kệ kết quả sao cũng được, cố hết mình thôi.”

Trần Cận lảng cái ba lô đồ bỏ lên lưng: “Thì đi, vắc mớ này về làm quà cho cha Weddela, khỏi phụ tấm lòng nhiệt tình bồi dưỡng tân binh của ông.”

“Tôi nghĩ chắc ông ta thích lắm đấy.” Fiennes khẽ nhướn mày, sải chân bước tới, luồng hưng phấn lạ lùng đột nhiên dấy lên, khiến đại

não vốn đã đặc biệt minh mẫn của hắn càng tinh táo thêm vài phần, hắn cảm nhận được một sự nhiệt tình đến gần như khắp khởi kỳ vọng chưa từng nếm trải đang dâng ngập trong mình, tất cả đều là nhờ người kế bên hắn này.

Mà Trần Cận đi cách sau Fiennes chừng năm bước, bụng dạ hắn giờ kể bao nhiêu rối rắm cũng không đủ, ai ngờ được tâm nguyện kề vai chiến đấu với Diêm lại thành sự thật cái vèo vậy, bất quá tình cảnh này chẳng giống những gì hắn đã mơ mộng chút nào, không có lính tráng hùng hậu rầm rĩ, cũng chẳng phải đứng sau quan sát chỉ đạo quân đoàn, giờ chỉ có mình mình, mình mình và hắn, giữa không gian chỉ thuộc về hai người, một cơ hội không thể tưởng tượng nổi.

Thật không biết hắn là quá may mắn hay quá xúi quẩy nữa, tóm lại, kể từ bữa đựng độ quáng quàng đầu tiên, mắc mớ dây dưa giữa bọn họ đã thành ra liên tu bất tận.

“Đi về hướng Đông đi, qua khoảng ba cây số đường rừng, đến đó có thể tránh được phục kích.” Fiennes đưa ra đề nghị đầu tiên.

“Nhưng khu đó cây cối rậm rạp, dễ lọt ổ mai phục lắm, không thể nào qua được.” Bọn họ vừa đi vừa tranh thủ thống nhất ý kiến.

“Xuyên rừng không phải phương án duy nhất, vượt hết các chướng ngại vật rất mất thời gian, đến đó có thể chuyển sang đi đường thủy, còn nếu đi hướng Tây Nam, chắc chắn phải qua dòng sông hơn năm cây số, chưa kể địa thế bên đó có một số điểm mù, nguy cơ gặp phục kích sẽ cao hơn nhiều.”

“Ừm, không nên mạo hiểm, trong tay mình có đúng hai chục phát đạn phòng thân.” Trần Cận lắc lắc đầu đi sát lại cạnh hắn cùng coi địa đồ, “Anh bảo có được bao nhiêu tổ không chắc ăn mà chấp nhận chọn đường tắt?”

“Ít nhất có cậu và tôi dám.” Fiennes mỉm cười chỉ tuyến đường tự mình vạch ra, “Cứ xuyên thẳng qua, có thể tiết kiệm được ít nhất nửa giờ.” nghe ra hấp dẫn ghê gớm, bất quá ý tưởng này nghĩ sao cũng thấy... quá sức táo tợn, quyết đoán với táo tợn vẫn khác nhau chứ lại.

“Anh chắc chắn được mấy phần?” một gã luôn quen thói độc lập tác chiến như hấn mà đi tôn trọng ý kiến đồng đội, thật tình là một... tiến bộ quá mỹ mãn, ai bảo đối phương là Diệm chứ? Không chừa cho nhau chút mặt mũi đâu được

“Năm phần.”

“Tỷ lệ... cao dữ à.” Trần Cận bất đắc dĩ trở trở phía trước, “Rồi, thì hướng Đông.”

Đi được chừng một cây số, rừng cây càng lúc càng rậm rạp, nghe côn trùng kêu râm ran, Trần Cận đột nhiên khựng lại, quay đầu nhìn Fiennes, “Sếp nè, dựa vào đâu mà anh nói chắc ăn năm phần?”

“Kinh nghiệm, trực giác.”

Trần Cận rên rỉ một hơi: “Ừa thôi tôi tin cái đầu tiên vậy.” Trời ạ, đừng dọa nhau vậy chứ, ói chết thiệt giờ, lần này chịu hấn rồi, đúng thật là trực giác của động vật hoang dã hả, lính tráng bình thường ma nào dám tin chứ... Trực giác hả?! Vàng vàng, cơ mà nó là cái quý gì mới được?

“Vào đến khu vực bị canh phòng rồi, phải hết sức cẩn thận.” Fiennes nhắc nhở Trần Cận, “Có ba lô-cốt được bố trí kín đáo, không ngừng kiểm soát các dấu hiệu bất thường.”

“Bọn họ giữ một số con tin.” Lửa chiến đấu rừng rực cháy trong mắt Trần Cận, sắp bắt đầu rồi!

Fiennes đi trước thăm dò địa thế, Trần Cận ra hiệu cho hắn gỡ luôn số mìn chôn xung quanh, món này rủi một quả phát nổ thôi, chưa nói bụi bặm mịn mù sặc sụa, bọn họ cũng coi như “tử trận” luôn. Cả hai trước sau lần lượt rà ra từng mục tiêu rồi loại sạch các nguy cơ, ơn trời, còn một cái máy dò tầm tạm xài được.

Dùng chiến thuật gọng kìm kết hợp đánh bọc sườn, bọn họ thanh toán xong một lô-cốt ngầm, vị trí này toàn bộ là hệ thống kiểm soát, không có quân cắm chốt, nhờ vậy Fiennes rất nhanh chóng tập kích được lỗ châu mai trung tâm, Trần Cận vòng ra phía sau xử lý những thiết bị phụ trợ.

Hai mươi phút sau hai người tập hợp, thành tích không tồi, Trần Cận giờ giờ ngón cái với Fiennes, tiếp tục tiến lên.

Ngay khi bọn họ sắp áp sát lô-cốt ngầm thứ hai, Trần Cận đột nhiên cảm thấy dưới chân hẫng hoác, thềm kêu không ổn, chưa kịp vùng vẫy, cả người đã sứt xuống: “Shit!” còn may hắn kịp phản ứng, thủ thế tự vệ khẩn cấp, tránh để chân tay bị thương.

Tình huống bất ngờ, Fiennes vội vã vọt tới sát miệng hố, mới đầu còn căng thẳng ghê gớm, mà vừa nhìn xuống thấy hắn không việc gì, thật tình giận đến bật cười: “Bẫy của người ta làm sao mà cậu phải đập hư vậy?”

“Còn nói a! Kéo tôi lên mau!”

Một phút sau, Trần Cận lên được mặt đất, vỗ vỗ phui bụi trên người: “Cái này là hố bẫy gì?”

“Lợn rừng.” Fiennes chẳng buồn chừa mặt mũi cho hắn, “Bẫy của thợ săn địa phương thôi, không ngờ cậu tránh được súng đạn mà lại rớt nhàm hố bẫy.”

“Anh tính giấu tôi chỉ số thông minh ngang lợn rừng hả?” Trần Cận bất mãn lừ mắt nhìn sếp anh.

Tiếp theo là một màn di chuyển thần tốc, hai lô-cốt ngằm còn lại tiêu tốn của bọn họ khá nhiều thời gian, trước tiên phải thăm dò nghiên cứu địa hình, rồi tìm lỗ hổng để xâm nhập, trong lúc tấn công, cả hai mừng rỡ phát hiện ra vị trí này có quân đóng! Có người tức là sẽ thu hoạch được thêm đạn.

Cả hai cùng thống nhất: “Trong quá trình hỗn chiến phải tuyệt đối thận trọng, tránh bắn trúng con tin, bằng không là xôi hỏng bỏng không.”

Fiennes xâm nhập khu kiểm soát chính trước, giao chiến trực diện với một số binh lính, Trần Cận ở vòng ngoài phá hủy hệ thống điều khiển và các lỗ châu mai hồng ngoại, sau đó xông vào chi viện, ngay khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, hắn dùng phát đạn cuối cùng hạ gục một gã đang nhắm bắn Fiennes, sự chuẩn xác cao độ của hai người bọn họ là minh chứng hùng hồn cho hiệu quả của đợt luyện bắn vừa qua.

Sau khi đám lính rút lui hết, xung quanh tất thảy bình ổn trở lại, Fiennes mới quay lại nhìn Trần Cận, ánh mắt tràn đầy sự tán thưởng trìu mến, Trần Cận ngó lơ qua hướng khác, vạch vạch ký hiệu lên mấy người nộm, rồi rút bộ đàm báo cáo: “Cấp trên, tổ JC đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu tại khu vực 1, hiện có bốn con tin đã được thả, over!”

Băng đạn lại đầy, niềm tin cũng dâng lên, Trần Cận hoàn toàn bị

thuyết phục bởi sức phán đoán lẫn khả năng vạch kế hoạch hành động của Fiennes, hẳn nhận ra điểm đáng sợ của Diệm chính là có thể hoạch định chiến cuộc hợp lý nhất cho bất cứ chiến trường nào, vừa kiểm soát, dẫn dắt tình hình, vừa kiềm chế sức mạnh của địch, từng bước đập tan chiến lược của đối thủ.

Còn Fiennes, hẳn lại nhìn thấy được sức chiến đấu mãnh liệt, sự nhạy cảm sắc bén và cả khả năng nắm bắt chuẩn xác tiết tấu trận đánh ở Trần Cận, khống chế thời gian tự vệ và chi viện trong phạm vi hiệu quả nhất, một cộng sự tuyệt đối đủ sức đảm đương những nhiệm vụ quan trọng... thứ cảm xúc mãnh liệt thuần túy đến từ từng hơi thở, từng nhịp tim đập đồng điệu mau chóng bao phủ lấy mọi thành lũy phòng ngự trong hẳn, thì ra hẳn cũng có thể tin tưởng một người như vậy, tin tưởng bằng tất cả lý trí.

“Làm tốt lắm.” Fiennes nén xuống luồng xúc cảm dâng tràn trong lòng, bình tĩnh bước lên, vỗ tay tán thưởng hẳn.

Trần Cận đương nhìn “con tin” bị cột trên ghế, bật cười: “Trước mặt là rừng rậm rồi.”

Ngay lúc hai người vào đến khu vực cận đích, đột nhiên nghe được tiếng đọ súng văng tới từ phía Tây Nam, Fiennes khẳng định: “Bên đó giao chiến rồi, nếu lúc đầu chúng ta đi đường kia, rất có thể giờ này cũng đang đánh, tình hình đạn dược thiếu như vậy, khó tránh được tổn thất.”

Nhìn con sông nước xiết bảo sâu không phải, bảo rộng cũng không trước mặt, Trần Cận có chút rầu ròi: “Cơ mà giờ coi bộ mình cũng chẳng ngon ăn hơn mấy đâu.” bộ tướng nói bơi qua là ùm xuống bơi luôn được chắc, “Tôi biết ý anh muốn nói với tôi, thành tích tám tiếng ba sáu phút năm bảy giây của anh là nhờ tài tình tránh được những khu vực tập trung chướng ngại.”

“Cương đối cương đôi khi không phải lựa chọn khôn ngoan nhất, nếu có thể làm khéo léo thì không nhất thiết phải tranh chấp bạo lực.”  
Fiennes gật đầu, này cũng là phương châm hành sự thống nhất của hắn, bất quá chiêu này áp dụng với Trần Cận hiệu quả thật chẳng đáng là bao, vậy nên hắn lại đành song song kết hợp, tùy cơ ứng biến.

“Dọc bờ sông có thiết bị giám sát, lội xuống một cái là ăn đạn cho coi.” Trần Cận biết Fi đại gia sẽ không bỏ qua điểm này.

“Vì thế chúng ta sẽ lặn.”

“Xuống nước không chừng tôi sẽ níu chân anh đó nha.”

“Theo sát tôi, đừng để dòng nước tách chúng ta ra.”

Trần Cận vừa gói ghém mớ đồ còn xài được trên người vào túi chống thấm vừa tiện miệng lái nhái: “Chừng nào anh lên bờ rồi mà ngó không thấy tôi, chịu khó xuống cuối nguồn mò giùm cái xác nha”

Fiennes sầm mặt, ánh mắt tối tăm chăm chăm nhìn hắn, rồi đột nhiên sấn đến hai ba bước, rút dây thừng cột thắt lưng cả hai vào nhau. Trần Cận trở mắt nhìn hành động của Fiennes, chưa hiểu trời trắng gì đã la toáng lên: “Sếp sếp! Nói giỡn chơi mà, tự nhiên cột một cục làm gì a?!”

“Tôi không muốn thấy cậu chết đuối, tôi đã từng được đặc huấn bơi lặn, nhất định sẽ đưa cậu lên bờ an toàn.”

“Nè tôi bơi cũng đâu có dở đâu, ơ nè...” nhìn đoạn thừng ba mét treo giữa hai người, đáy lòng Trần Cận đột nhiên nhoáng lên một tia rung động kỳ dị, này chính là cách biểu đạt tâm ý quen thuộc của Diệm,



khít khao trói buộc, không mảy may buông lỏng... cho đến khi cùng lên tới ngưỡng cửa thành công. Đây gọi là đồng sinh cộng tử sao? Mà mắc gì phải làm long trọng dữ vậy...

Vừa xuống nước, Trần Cận lập tức ý thức được tình hình vượt quá dự tính, không những lòng sông có nhiều mạch ngầm, mà dòng nước đục ngầu chứa đầy những hạt vụn chà xát làm da thịt đau ê ẩm, quân trang nặng trĩch trên người như thể muốn lôi bọn họ chìm xuống tận đáy sông. Một khi đã xuống nước tuyệt đối không thể dừng lại, đây là quy tắc Fiennes luôn nhắc nhở hấn. Kỹ năng bơi của Trần Cận vốn không tệ, nhưng bảo vừa hành quân vừa nhịn thở liên mấy phút thế này, với hấn mà nói thực tình chật vật, hấn bắt đầu chột dạ nghĩ liệu mình có thể đi đến hết cái “đường tắt” này hay không đây.

Ý thức càng lúc càng hỗn độn, \*\*\*g ngực tắc nghẹn đau đớn, nước đột ngột xộc vào mặt nạ bảo vệ, hai chân vẫn máy móc bước theo người phía trước, hấn tin chắc con sông này không rộng như mình ước lượng lúc đầu, sẽ tới bờ rất rất nhanh thôi, nhưng tại sao... vẫn chưa tới?

Nước lọt vào xoang mũi mang theo vị máu tanh và cơn đau buốt, nỗi sợ hãi từ bốn phương tám hướng bắt đầu ập đến chèn ép hệ thần kinh hấn, không xong rồi, Trần Cận hấn không định thành mỹ nam ngư độc nhất giữa chốn này đâu a, thể loại sông rạch như này chỉ dành cho thủy quái thôi à, thiệt tình không hợp với người đẹp trai tàn bạo như hấn đâu a... Nè! Sếp Fi à, anh đi lẹ lẹ giùm chút được không! Tôi thật tình sắp... tiêu rồi.

-----

LRF/DC: LaserRange Finder/Digital Compass (word by word đúng như Xuân đại đã viết thâu =)) “máy dò cự ly bằng laze và la bàn kỹ

thuật số”)

Schwarzenegger: Arnold Schwarzenegger chị em nào coi “The Terminator” đời thì đương nhiên phải biết bác là ai =)) đó kẻ-hủy-diệt đó =)) chiến binh tương lai trong mắt Cận ó =)) ừ ôi ngẫu ôi là ngẫu x”D bọn chẻ nào rảnh đi mò wiki coi tiểu sử Arnold cụng thú vị lóm nghe x”D

## Chương 37

Xem ra quyết tâm vượt sông của Diệm đúng là đã đánh giá quá cao khả năng bơi lội của hắn rồi, nếu cứ vậy mà hy sinh lãng xẹt, rồi có nên ăn vạ bắt ổng chịu trách nhiệm không ta? Tốt xấu cũng phải truy tặng cho người ta một cái mề đay liệt sĩ chứ lại... Bất quá thiệt tình ba trò xúi quẩy ra quân chưa ăn thua gì đã chết nghèo này lâu lắm không bị rồi, còn tưởng chí ít cũng có thể kề vai chiến đấu đến cùng, ai ngờ đâu nửa đường đứt gánh vậy, này rõ là trời tị anh tài, lam nhan bạc mệnh a!

Nào giờ chưa từng nghĩ mình sẽ phải bế mạc đời phong lưu bằng cái lối khó coi vậy, thậm chí còn chẳng kịp nói với Trần Thạc một tiếng, thôi thì giờ hắn đã rộng rãi bỏ qua cho thằng Trịnh kia rồi, đôi bên cũng nên gặp nhau giảng hòa là vừa còn cả Diệm, thằng chả quả nhiên đích thị là khắc tinh đời mình a A Địch, Tiểu Lệ ở tí New York a, không chăm bẵm tụi bây được nữa rồi, giờ muốn ăn thịt bò thì đi đòi chú Đại Lý của tụi bây vậy...

Tứ chi đã bắt đầu chìm dần mất kiểm soát, chỉ biết quơ quào hòng tiến về phía trước theo bản năng, những động tác rời rạc dưới sức ép của khối nước đục ngầu căn bản chẳng còn chút thăng bằng kỹ thuật nào, vừa lúc ý thức được sợi dây thừng cột quanh lưng vẫn đang quyết liệt lôi kéo mình về phía trước, tinh thần đã muốn chìm lìm dưới đáy sông của hắn lại một lần nữa được cơn bình tĩnh khó hiểu xốc tuột lên, chỉ một tia hy vọng sáng lòa như vậy, dù xem ra chẳng đáng gì với sức mạnh của thiên nhiên trước mắt, nhưng vẫn đủ tiếp thêm phấn chấn cho Trần Cận, hắn cắn răng chịu đựng, cố gắng phối hợp với bước tiến của người đằng trước, đã hết đường lui rồi, nhất định phải chống chọi đến cùng, không thể để liên lụy đến...

đồng đội của hắn.

Fiennes rõ ràng cảm nhận được sức nặng sau lưng càng lúc càng trầm xuống, căng thẳng ngoái lại nhìn vài lần, lại dốc hết sức sai tay bơi tiếp, sức nước dường như mỗi lúc mỗi điên cuồng thêm, hắn chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với dòng chảy xiết vô tình, cố hết sức giữ vững khả năng phán đoán tinh táo trong nước, tuyệt đối không cho phép mình có cơ hội suy nghĩ lung tung, nhưng từ đáy lòng hắn vẫn không kìm được muốn hét lên: Trần Cận, cậu gắng lên! Tôi chưa từng đánh giá sai một ai, cậu không thể để tôi thất vọng, nhất định không thể làm tôi thất vọng! Trần Cận, Trần Cận...

Cho đến khi tiếp cận bờ sông, thoát khỏi tầm ngắm của thiết bị giám sát, Fiennes vùng ngoi lên khỏi mặt nước, hít lấy một ngụm không khí trong lành, rồi ngay tức khắc ngụp xuống, lôi Trần Cận lại sát bên mình, đẩy xốc lưng hắn để đầu hắn được ngoi khỏi mặt nước, may là Trần Cận rất hợp tác, hoàn toàn không vùng vẫy chống cự, nhờ vậy đôi bên chung sức, cùng quạt nước bơi về bờ. Vừa leo lên mặt đất, Trần Cận lập tức ngã quỵ, quả nhiên đời hắn chỉ chơi được với bồn tắm bọt chứ không thể dây vô ao hồ sông biển gì sất.

Nước đục quá chỉ e làm nghẹn đường thở của hắn, Fiennes vội vàng súc sạch bùn cát trong miệng, mũi cho hắn một cách thành thạo, rồi xốc bụng, dốc cả ngực lẫn đầu hắn xuống ép nước, đến khi Trần Cận ọc ra mấy ngụm nước, Fiennes mới yên tâm đặt hắn nằm ngay ngắn xuống đất, cởi khuy áo và thắt lưng cho hắn, nhịp mạch đập bắt đầu đều đặn trở lại khiến tinh thần mới vừa căng như dây đàn của Fiennes dần dịu xuống một cách thần kỳ, tiếp đó, hắn lại quỳ xuống thổi ngạt và xoa bóp tim ngoài \*\*\*g ngực cho Trần Cận, thực tình Trần Cận đã tỉnh từ hồi nào, thành ra màn hô hấp nhân tạo có vẻ hơi bị thừa, một hồi lại hóa ra hôn hít...

Cũng chẳng phải Fiennes không biết rõ mình đang cứu người, thế

nhưng đầu lưỡi nhàn nhạt cùng bờ môi mềm mại dường như đã dung hòa toàn bộ sự lãnh đạm lẫn sắc sảo vẫn luôn toát ra từ người bên dưới hấn này, khiến hấn ta thoát trông thực vô hại mà tràn đầy ma lực quyến rũ tội lỗi, nụ hôn của hấn chưa từng trân trọng, lưu luyến trên môi một ai như vậy, ngoại trừ Trần Cận, người luôn khiến hấn lo phiền không ngơi này.

Trần Cận mất mười giây đồng hồ để xác nhận rõ ràng cảm giác ấm áp dai dẳng trên môi mình từ đâu mà ra, luồng mắt hấn và Fiennes rớt cuộc đụng nhau cách chớp mũi đúng một centimét, hơi thở nóng hổi phả ra từ miệng đối phương vẫn đang mơn man trên da mặt hấn. Fiennes vừa thấy hấn mở mắt, động tác lập tức khựng lại, như thể đưa con nít lên nghịch ngợm bị bắt quả tang, tự nhiên còn ngượng ngùng ngửa đầu tránh ra. Cứ như một việc vốn đã được ngầm chấp thuận, nhưng còn chưa “hợp pháp hóa” đến ngọn ngành, thành ra mỗi lần muốn làm đều phải chờ cơ hội thích hợp lẫn sự đồng tình của đương sự, hôn lên như vậy thật tình có hơi... không giống những việc Fiennes hấn nên làm, nhưng thực tế là... hấn đã làm thật, mà còn muốn dừng không nổi.

Còn may đầu óc ai đó đã bị ngâm nước đã đời, thành ra không hoạnh hợ gì được, bất quá chắc lúng túng cũng là phản xạ có điều kiện, hấn vừa đẩy Fiennes ra vừa chống tay ngồi dậy, húng háng ho vài tiếng tượng trưng, lúc lắc đầu trong vô thức, muốn vớt vát chút thể diện, thành ra hấn lạnh giọng nói: “Tôi không sao.”

Fiennes đứng dậy, không nói gì, lấy chai nước dự phòng duy nhất bên cạnh ra đưa cho hấn. Trần Cận cầm luôn, dốc chai làm một ngụm súc miệng, thấy khá hơn nhiều, còn may chưa lớn chuyện làm xấu mặt thêm.

“Giờ không thể đi tiếp được, ra kia nghỉ một lát đã.” Fiennes xốc cả ba lô quân trang của Trần Cận lên vai, rồi chìa một tay về phía hấn,

“Đi thôi.”

Trần Cận không buồn nhận ý tốt của Fi đại gia, tự mình đứng dậy, có chút lấp liếm đưa tay lên quào quào mớ tóc ướt rượt, cổ áo phanh hờ, thắt lưng buông thõng, cả những giọt nước không ngừng lăn dài trên mặt hấn... khiến hấn thoát trông mang một vẻ uể oải đặc biệt gợi cảm, \*\*\*g ngực Fiennes thoáng chốc nghẹn ứ, hấn đưa mắt tránh đi, Trần Cận đã kịp bướng bình cự nự: “Tôi đâu có ẻo vậy.” May còn có cơn quyết chí cứng cỏi nổi lên chống đỡ giùm hấn, bằng không thật không biết sẽ thê thảm đến nước nào ngay trước mặt Diệm, mém chết đuối đã đủ mất mặt lắm rồi, nếu lại tỏ ra ngớ ngẩn thêm nữa, rồi còn biết làm ăn sao đây!

Đi được một dặm, thể lực cả hai đều có phần chịu hết nổi, Trần Cận la rầm rĩ: “Sếp à, cái chỗ “kia” anh nói là chỗ nào?”

“Là đây đây.” Nói rồi, quả nhiên dừng lại.

Hai mắt Trần Cận đã muốn tối sầm, dừng chân ngay tắp lự, giờ có điệu xe bò đến kéo cũng dừng hòng hấn bước thêm bước nào nữa.

Fiennes quay lại nhìn hấn: “Tại tôi sơ suất, không nên ép cậu qua sông, đã biết cậu không có kinh nghiệm thủy chiến, thực ra không mấy ai có thể hồi phục nhanh như vậy, cậu đã làm rất tốt.”

Trần Cận không buồn đáp, bụng thầm nghĩ: không thấy người ta chân cẳng liêu xiêu luôn rồi hờ? Khởi tán nhau sớm vậy, hồi nữa dùng cái thành “cục nợ” luôn, rồi cho đồng đội tốt là ông anh tha hồ lãnh đạn!

Cúi xuống nhìn đồng hồ, mới đó đã giữa trưa rồi. Fiennes thành thạo nhặt cành cây nhóm lửa, sau đó đắp đất thành ụ xung quanh rải túi lên trên, xong xuôi mới quay lại nói với “đồng đội” đứng nhìn kể bên:

“Cởi đồ ra.”

“Hờ?”

Fiennes đã bắt đầu tự cởi khuy áo mình: “Nếu cậu định mặc nguyên bộ đồ đó tới tận núi đá, tôi không có ý kiến, nhưng nếu ngã quỵ giữa đường... lợi bất cập hại.”

Cả người ướt sũng thực tình khiến bọn họ khó chịu vô cùng, mà Trần Cận này giờ đi đường đã mấy bận rùng mình rét run, cảm giác bị dồn ép khi dòng nước sông lạnh buốt xộc thẳng vào \*\*\*g ngực, sự đau đớn khi những mảnh đá dăm sắc lèm cào qua da thịt khiến hắn nghĩ lại còn phát sợ, hắn hất giày rớt ra, cũng bắt đầu cởi đồ, thực hiếm có chuyện hắn tự nguyện buông thả tùy tiện đến nước này trước mặt gã đàn ông tự mình rõ ràng vô cùng muốn tiếp cận mà hết lần này tới lần khác đều phải giữ khoảng cách từ xa quan sát kia.

Fiennes vừa cởi quần áo vừa tiến tới đốt lửa, dựng cành cây thành giá phơi đồ, chọn lá to cuốn lại như cái bát, đổ nốt số nước còn lại vào, rồi hơ trên lửa một hồi mới hất hất cầm ra hiệu cho Trần Cận lại gần: “Cậu phải uống một chút cho ấm bụng.”

Trần Cận chậm chạp bước lại, chẳng buồn nghĩ mặt mũi mình giờ khó coi đến mức nào, hắn nhận cái lá, không khỏi có phần cảm động vì sự chu đáo của sếp Fi, bất quá cứ nghĩ tình trạng te tua thảm hại của mình giờ này là nhờ ơn ai gián tiếp ban cho, bụng dạ lại được một phen hậm hực.

Thấy Trần Cận bình thường mồm miệng tía lia giờ lại không nói không rằng, ngoan ngoãn lạ lùng, Fiennes cũng hơi ngạc nhiên, hắn ướm thử: “Cậu có vẻ không khỏe đâu, nghỉ một chút đi.”

“Khỏi cần, ngồi một lát là được.” Uống xong miếng nước nóng, cả

người vẫn rét run, nhưng chẳng đời nào hấn lại chịu tỏ ra yếu ớt vậy.

Trần Cận lúi lúi ra cách Fiennes chừng năm mét, tiếp tục cởi tuột nốt quần áo còn trên người, giờ gì cũng chấp tuốt, mặc mớ vải vóc sũng nước này quá bằng phải vậy, thôi thì cứ cởi ra cho mau là khôn ngoan hơn cả.

Fiennes từ đầu đến cuối vẫn để mắt trông chừng hấn, trong lòng cũng có chút cảm giác lạ lùng, người này thật đúng là ưa cây mạnh a, rõ ràng có triệu chứng không ổn từ lúc lên bờ, nhưng cứ một mực làm bộ “khỏi lo tôi khỏe lắm đây”.

Ngồi xuống mô đất được rải túi khô ráo sạch sẽ, tựa lưng vào thân cây củ tùng nhắm mắt nghỉ ngơi, những bắp cơ săn chắc ưa nhìn thi thoảng vẫn khẽ run run vì khí lạnh, lâu lâu những tràng ho khan lại húng hắng bật ra.

Fiennes vừa dàn được đồng quần áo để hong khô quanh đồng lửa, trông hấn như vậy cũng không kìm được lo lắng, liền đứng dậy tiến lại bên hấn, có lẽ vì không muốn làm hấn giật mình, bởi vậy giọng nói cất lên cũng dịu dàng đến khó tin: “Cậu đang run kìa.”

Qua vài giây, Trần Cận mới miễn cưỡng mở mắt ra, khàn khàn đáp: “Cởi đồ thì phải lạnh chứ gì nữa.”

Fiennes có lo nữa cũng phải bật cười, vừa do dự đưa tay áp lên trán hấn, sắc mặt lại trầm xuống: “Tình trạng của cậu không ổn chút nào đâu.”

“Tôi chịu được, dính tí nước đã làm sao, bao nhiêu chuyện nguy hiểm hơn chán vạn cũng gặp cả rồi.” Hấn lại khép mắt, khẽ rùng mình một cái, “Tôi chỉ cần... chỉ cần ngồi chút là đi được.”



Fiennes không phải hối hận, nhưng hẳn có chút tự trách mình, vì muốn tiết kiệm vài tiếng đồng hồ mà chọn con đường nguy hiểm này, lại còn lôi Trần Cận vốn không hề có kinh nghiệm thủy chiến xuống sông, thực tình bất quá hẳn chỉ muốn cùng Trần Cận hoàn thành kỳ thi Scotch. Không muốn phải vì quá lo lắng đến sức chịu đựng của Trần Cận mà ảnh hưởng đến quyết định hành động tiếp theo, đó cũng chẳng phải “ý tốt” mà Trần Cận sẵn sàng nhận từ hẳn, Trần Cận cũng giống như hẳn, chưa bao giờ là kẻ yếu.

Mạo hiểm là phản ứng bản năng của Fiennes đối với cuộc thi này, nếu muốn cả hẳn và Trần Cận đều được thỏa mãn, vậy chỉ có cách phát huy đến cùng để không phải tiếc nuối, trước kia chỉ có mình hẳn tham gia Scotch, hẳn đã chọn cho mình chiến lược hành động tuyệt đối khác người, cũng là con đường ít ai dám tưởng tượng, kết quả hẳn đã thành công. Hôm nay, hẳn muốn cùng người đàn ông sở hữu chung lý tưởng với mình này, hoàn thành sứ mệnh của riêng họ, một khi đã cùng bước chung những bước đầu tiên, dù cuối cùng có chiến thắng hay không, nhưng nhất định trong lòng mỗi người đều sẽ có sự nhìn nhận mới mẻ về cả bản thân mình lẫn đối phương.

Nơi này không có một dụng cụ cấp cứu thiết yếu nào, mà trong kỳ thi nghiêm túc này, bỏ cuộc giữa chừng là điều cả hai đều không muốn, giờ quan trọng nhất là phải giữ ấm cho Trần Cận, giúp hẳn xoa bớt khí lạnh trong người, đó là kiến thức thông thường, bị ngấm nước rồi nhất định phải xử lý thật thận trọng, tránh để nhiễm viêm phổi hay bệnh gì khác, bởi vậy Fiennes cũng không buồn do dự nữa.

Trái một lớp lá khô bên cạnh đống lửa, rồi đứng dậy ôm ngang thắt lưng Trần Cận, kéo hẳn lại gần, lần này Trần Cận quả nhiên không nhin được la lên: “Ơ nè, sắp! Xấu tốt gì cũng nhân đạo giùm đi.”

“Còn mạnh miệng nữa, sáng mai cũng đừng hòng đến đích.”

“OK, tôi hợp tác được chưa?” Cựa mình thoát khỏi vòng tay Fiennes, tự bò đến gần đồng lửa, “Ờ đây cũng hay nhỉ, vô ở ẩn thì hợp.”

“Ừ, tôi trèo cây, cậu ăn quả.” Fiennes vừa vắn bời thêm một câu.

Trần Cận ngồi xuống rồi bắt đầu quay qua nhìn nhìn bộ dạng \*\*\* của cả hai, so thử với hình tượng người rừng, ờ đúng là... cũng hao hao há, bất quá, trong vòng mấy trăm dặm quanh đây bọn họ hẳn phải là cặp dã nhân đẹp trai nhất chứ lì.

Tiện thể ngắm soi nghiên cứu dáng Fiennes một phen, quả tình có bảo “hoành tráng” cũng phải, làn da trơn láng màu đồng thiếc, những bắp cơ hoàn hảo rải từ ngực xuống bụng, bắp đùi lẫn phần mông rắn chắc thật đủ khiến vô số phụ nữ phát điên, trăm phần trăm giống tụi người mẫu trang bìa mấy cuốn tạp chí \*\*\* bán cháy hàng, lại còn cái chỗ phàm là đàn ông già nào cũng phải lặn tẩn để ý kia nữa, của ông coi bộ cũng rất chi là... TỐp lại! Mà đang làm trò gì đó hả hả?! Vừa xong não ngấm nước một cái, quả nhiên bắt đầu hư hại tùm lum rồi... hai con mắt lập tức biết điều lia qua hướng khác.

Trần Cận vốn định để tự cơ thể thích ứng dần, khốn nỗi những luồng hơi lạnh buốt vẫn không ngừng xộc lên, khiến hắn sắp sửa chịu hết nổi, không phải hắn không biết, tình trạng mình thế nào tự hắn rõ nhất, hắn đang bị đúng những triệu chứng chết tiệt sau khi chết đuối hụt! Giờ thứ duy nhất hắn cần là được nghỉ ngơi và giữ ấm, chứ không phải tiếp tục phi đi bắn nhau. Đợi đến khi đựng độ ánh mắt quan tâm nhưng vô cùng bình tĩnh của Fiennes, hắn biết đối phương cũng nghĩ như vậy, bất quá chỉ là muốn để tự hắn quyết định mà thôi.

“Nếu sáu giờ chiều có thể đến được núi đá, tôi vẫn đi.” Dù mục tiêu phá kỷ lục càng lúc càng xa vời, nhưng hắn không thể không đi đến cùng.

“Được.” này coi như là ý kiến của Diệm cho hẳn.

Trực giác bảo rằng, phải có điều gì phân tán tư tưởng mới hòng xua bớt được cơn rét lạnh đang sục sạo trong người: “Nói chuyện gì với tôi đi.”

“Không phải vẫn đang nói sao?” Fiennes ngồi nhìn hẳn tại đúng chỗ hẳn ngồi ban nãy.

“Thấy tôi dở lắm hờ?”

“Khả năng thích nghi của cậu rất mạnh.”

“Anh nói vậy là tính cho tôi ít dưỡng khí sống tiếp chứ gì?” Trần Cận quen thói vắn vẹo.

Fiennes mỉm cười: “Cậu muốn hiểu vậy cũng được.”

“Hừ.” có chút rầu rĩ, “Tôi vốn nghĩ đối tượng là anh, không chừng chúng ta phá được kỷ lục thiết.”

“Cậu vẫn thật là cố chấp.” Qua một lát, Fiennes mới nói tiếp, “Thực ra... không phá kỷ lục cũng không hẳn là vô ích.”

Trần Cận hiểu rõ ý của hẳn, nên chỉ cười cười, lại bắt đầu cao hứng: “Nói tôi nghe coi, sao anh lại thành Diệm được?”

Câu trả lời nhận được cũng rất chi màu mè: “Bởi vì ông nội tôi là thượng tướng năm sao Philip Anand, tài năng kiệt xuất, tiếng tăm bốn biển còn ông cha người khác chỉ là nông dân cày ruộng hoặc...”

“Dân cờ bạc.” Trần Cận tiếp lời, “Rồi cảm ơn, tôi đủ đả thông tư

tưởng rồi”

“À, vậy thì tốt.”

Nhắm mắt lại lần nữa, hai tay ôm vai, gục cái đầu nặng bưng bưng xuống gối, quả tình hấn đang run dữ dội, thật không biết màn vật lộn với chính mình này còn phải chịu đựng đến chừng nào nữa, ngồi kiểu này cũng chẳng dễ chịu gì, nhưng ít ra còn khiến hấn thấy an toàn hơn những tư thế khác, hấn rất hiếm khi vòng tay ôm mình, thường chỉ có lúc hấn gặp thất bại ghê gớm, tự nhốt mình một nơi mới làm như vậy, thậm chí cả trước mặt Trần Thạc, hấn cũng chưa từng thế này, mà giờ hấn không thể để thân thể run bần bật lẫn sự yếu đuối của mình bị bại lộ, bởi vậy hấn chỉ có thể dùng cách này để che giấu. Thời buổi này làm đại ca đâu ngon ăn gì, kém cạnh chút chút là bị sửa lưng liền, không chứng tỏ được bản lĩnh tử tế là lập tức bị lôi ra lãnh đạn, hấn không muốn trở thành một trong những kẻ đó, bởi vậy hấn phải liều đến cùng.

Vẫn bảo Trần Cận bề ngoài có vẻ bất cần đời, nhưng bên trong đủ thông minh kiên định, đầy trách nhiệm... kỳ thực hấn thế nào chỉ có hấn hiểu rõ nhất, thân hấn bất quá hơn đời ở vài phần huyền hoặc lạc quan, như kiểu một gã cao mét chín thích ăn kem vậy, lập trường vẫn có đó, mà nhiều cái muốn tự chủ cũng chẳng nổi.

Cũng không rõ hấn đã ngồi thế bao lâu, cho đến khi một cơ thể nóng rực bất ngờ áp sát lại gần, nhiệt lượng phút chốc cuồn cuộn truyền tới từ sau lưng hấn, rồi cứ thế vây trọn lấy toàn bộ thể xác lẫn tâm trí hấn, như một lời thỉnh cầu kiên quyết mà không kém phần ý nhị, một sự trao tặng chân thành không thể hoài nghi... chỉ có thể là người đó! Chỉ có hấn mới khiến mình hết lần này tới lần khác đón nhận sự thân mật vượt xa giới hạn, đón nhận cả những tình cảm mãnh liệt như bão tố, ý chí vốn kiên cường là vậy mà mỗi lúc mỗi bị lối “đột kích” bất thần của hấn dội sạch trơn.

Trần Cận cảm thấy máu trong cơ thể đang dần dần nóng lên, khí lạnh cứ thế bị người phía sau đẩy lui quá nửa như kỳ tích, ngăn cách một tầng da thịt, hắn thậm chí vẫn mơ hồ cảm giác được nhịp tim đập của người đó, mạnh mẽ vững vàng, hai thân thể dán sát không một khe hở, vòng tay rắn rỏi kiên định vây chặt quanh mình hắn, thực sự giống như tên của hắn ta... Diệt, dễ dàng thiêu đốt tất thảy trong khoảnh khắc!

“Thấy đỡ hơn không?” Fiennes siết chặt thêm vòng tay, áp môi trên cổ Trần Cận, khẽ hỏi.

“Sao anh phải tham gia Scotch?” Ngẩng đầu đáp một câu chẳng liên quan.

“Cậu không muốn tôi tham gia sao?”

“Tôi không nói vậy.”

“Vậy cậu nói tôi nghe, đã không chắc chắn, tại sao lại đồng ý qua sông với tôi?”

“Không thấy tôi hối lắm rồi đây hả?” Bởi vậy mới nói, lời các sếp trần đời chớ có nghe.

Fiennes không kìm được rà môi qua bên tai hắn: “Ấm hơn chút nào chưa?”

“Có ôm bếp lò cũng chưa chắc bằng được vậy.” Im im một lát, lại nói, “Cảm ơn.”

“Đừng cảm ơn.”

-----

## Chương 38

Thực tình từ đầu tất thảy đều ổn cả, vốn chẳng dễ gì sinh chuyện nợ kia, trừ có đồng lửa kế bên lâu lâu vẫn nháng tia lửa lép bép, còn lại cơ bản không thể kiểm ra thứ gì đủ sức gây xung động đột ngột, rồi thành ra bất cứ hậu quả tệ hại nào lúc này. Tuy rằng tiếp xúc da thịt thôi thì tránh không được rồi, bất quá nếu biết khéo léo kiểm soát bằng lý trí... thì cơ số bị kích lộn xộn khác hoàn toàn có thể ngăn chặn được, có điều hiển nhiên là... đôi bên đương sự giờ này bởi tâm lý đều có phần thoải mái khác thường, thế nên bề ngoài biểu hiện ra cũng thành căng thẳng khác thường luôn, thậm chí cả nhịp tim trong \*\*\*g ngực cũng dần dần mạnh nha tăng tốc.

Kỳ thực chờ Trần Cận phản ứng được cho hấn hoi, đã mất hết một hai phút, đến khi người phía sau vì vẫn đương quỳ nên phải nhúc nhích điều chỉnh vòng ôm một chút, hấn mới giật mình nhận ra tình thế bất lợi hiện tại, để rồi khách quan ngẫm nghĩ lại hiện trạng bi đát của mình lúc này... hấn, đường đường đại ca Xích bộ, quý ông đẹp trai cá tính thứ xịn Hào Môn, đang toàn thân xuội xì ngồi trong vòng tay một thằng cha cường tráng đã từng ra-tay với hấn, đã vậy lại còn chủ động rúc vào hông hấp thụ hơi ấm từ người ta, lạm dụng người ta, tiện thể còn lăn tăn nổi lòng ơn nghĩa, thật tình là... thua hết nước hết cái a

Vốn Trần Cận đã bắt đầu lim dim ngủ, mà vì môi Fiennes không biết vô tình hay cố ý đụng đụng trên cổ hấn thành ra cơn mơ màng tức thì bay biến sạch, hại hấn sừng sộ tự đe mình quyết phải giữ tỉnh táo. Nói đi nói lại, tình hình này mà nảy nòi thêm trò “quá khích” gì thì quả là ác mộng, bữa nay hấn chẳng sức đâu vật nhau với sếp lớn nữa, tốt xấu gì cũng là thằng vừa mém chết đuối, có siêu nhân nữa cũng

đỡ hết nổi rồi, hấn còn muốn sống sót lết được đến mỏm núi a

Giọng Fiennes giờ này lười biếng mà gợi cảm kì dị: “Cậu nằm xuống ôm tôi thì ấm hơn nhiều.”

“Vậy được rồi...” Trần Cận thật nhúc đầu, không biết phải đáp sao mới được, “Khỏi cần phiền...”

“Nhưng cậu vẫn đang run đây, sao vậy?” vừa nói một bàn tay đã luồn qua ôm ngang thắt lưng Trần Cận.

Giọng hỏi han dịu dàng của Fi đại gia hại tim Trần Cận thiếu chút nữa bắn ra ngoài, hấn không khỏi thầm nghĩ: Sếp à, thà anh cứ bố bã giùm đi tôi còn yên dạ... có thân ái tận tình, xót ruột anh em cũng vừa vừa thôi chứ.

Bất quá lúc ấy Trần Cận cũng không đến nỗi hẹp hòi, thiệt tình đời này làm quái gì có gã sếp “bình thường” nào hết đi hô hấp nhân tạo cho đàn em rồi còn sốt sắng sẻ chia hơi ấm luôn vậy.

“Ờ... cố chút nữa là được...” Trần Cận thầm rên rĩ, tư thế kiểu này, tay chân hai người quấn riết vào nhau rồi còn đâu, giờ rút ra thì mang tiếng nhỏ nhen bủn xỉn, mà không rút ra... lại càng vô phép hơn.

Trần Cận có biết đâu, sếp Fi giờ này cũng đang đấu tranh tư tưởng dữ dội chưa từng thấy... cái người thường ngày sống chết giữ khoảng cách, để rồi lại một lần trở về trong vòng tay hấn này người mỗi chút mỗi đòi ganh đua với hấn, đòi thắng được hấn người luôn khiến người ta khát khao ham muốn, lại luôn toan tính phải tay trốn chạy... thật khó mà ngoan ngoãn im lặng dựa vào lòng hấn... sự thực chứng tỏ, chỉ đến khi thương tích đầy mình hay gặp nguy hiểm bất trắc Trần Cận mới chịu nghe lời, mà hấn thì đã sớm bị mê muội bởi cảm giác đuổi bắt mơ hồ, không sao kiểm soát được này...



Mỗi một lần không thể kiềm chế tình cảm muốn tiếp cận, chiếm hữu hẳn, rồi lại một lần không nỡ đành lòng buông tay, để hẳn bay đi, bởi chưa từng nghĩ mình sẽ phải giam cầm hẳn, rõ ràng biết mình có thể cho hẳn cái gì, và hẳn muốn cái gì, nhưng những điều ấy luôn đi cùng với cái giá sẽ bị vượt mất hẳn. Quả là rất hiếm có người khiến Fiennes hao tâm tổn tứ đến vậy, thì ra muốn đối tốt với một người còn khó hơn xử tệ rất nhiều.

Fiennes thế này cũng coi như là... hơ, lần đầu sàu tương tư? Bất quá bản năng dã thú muôn đời hoang dại, bất kể tinh thần bị gông cùm xiềng xích thảm cỡ nào, bản tính vẫn tuyệt đối không bị thao túng hay suy xuyển, chỉ cần một ngày tìm được kẻ hở, hẳn sẽ vô thức xông tới công phá điểm yếu của đối phương.

Fiennes bắt đầu thả lỏng cánh tay, ngay lúc Trần Cận ngờ ngợ quay đầu lại, một bên vai đã bị người ta đè xuống, còn lên giọng ra lệnh: “Nếu không nằm xuống, nhiệm lệnh rồi cậu sẽ biết.”

“Ơ này sếp... sếp!”

Giấy giụa, la hét vô ích, vì chỗ này đích thị là giữa “đồng không mông quạnh”, giờ làm nào tự vệ đây, chỉ còn nước nhìn xa trông rộng, biết thân biết phận hợp tác, cốt sao giữ được cái mạng, dặng yên ổn trở về.

“Ôm lấy tôi.” Fiennes hoàn toàn không bị nao núng bởi phản ứng của Trần Cận, mà càng cương quyết ra lệnh, “Nào.”

Trần Cận đấu tranh tư tưởng tại trận một hồi, rốt cuộc đành nghiêng rãnh bất chấp luôn, xét cho cùng người ta cũng là muốn giúp mình, lạnh cóng vậy rồi còn ra vẻ với ai nữa, nói không chừng lại mang tiếng “ngang ngược” cả đời thì hỏng, dù gì loại người cảnh giác ghê

góm cỡ Diệm mà chịu rộng rãi chia bớt cho ít thân nhiệt vậy cũng là nể nhau lắm rồi.

Thành thật mà nói, giờ nằm kế bên có là một con gấu xám tổ chàng, mà lạnh quá mạng rồi hấn cũng liều lặn qua ôm luôn, chết kiểu gì cũng đỡ hơn chết cóng, bởi vậy đổi thành một thân người ấm sực cỡ này... hấp dẫn hấp dẫn a

Trần Cận thờ hất ra một cái, nào thì chấp, hấn nhích cả người lại, hùng hờn dang tay ôm rịt lấy thân thể coi bộ rất chi dư thừa nhiệt lượng của Fiennes, ờ, sướng thiệt, cơ run rẩy cùng mình bắt đầu dịu bớt, cảm giác dễ chịu vô thức hòa vào luồng hơi thở ấm áp, vị nam tính đặc biệt trên cơ thể đối phương chậm rãi cuộn vào xoang mũi, khiến tinh thần hấn chột ngơ ngẩn. Trần Cận không phủ nhận, hấn thấy thoải mái hơn ban nãy nhiều, thậm chí còn lim dim muốn ngủ một chút.

Fiennes đột nhiên có vẻ kích động, bàn tay áp sau lưng Trần Cận bắt đầu xoa xoa nhẹ nhàng như đang vỗ về trấn an, trán đối phương đã kề ngay dưới cằm, cảm giác thân mật khó tả chậm rãi quấn lấy hấn, rồi cứ thế lan tỏa khắp toàn thân theo từng tế bào mẫn cảm, luồng xung động vượt tầm kiểm soát bùng lên trong chớp mắt, dòng chảy xiết không kịp ngăn trở đã vội vã dâng tràn...

Trần Cận đương lúc nhắm mắt mơ màng thì cảm giác được luồng hơi thở ẩm ướt nóng rực phả tới, hấn giật bắn mình tỉnh dậy, mắt mở trừng trừng ngẩng lên chiếu tướng ngay cặp mắt nâu đương nhìn mình chằm chằm, đầu óc thoáng cái muốn nổ tanh bành, mà chỉ có độc ba chữ kịp vọt ra: không lý nào...

Fiennes cúi xuống, khế khàng đưa lưỡi trườn qua khoe miệng đang ngậy đơ của Trần Cận, lạnh lẽo lướt một đường trên môi hấn rồi hùng hờn tiến công, Trần Cận muốn tránh thoát, mà cần cổ đã bị ghìm

cứng trên cánh tay Fiennes, không sao nhúc nhích được.

Tiết tấu xâm lấn chậm rãi, đầu lưỡn thong dong mơn trớn khoang miệng mẫn cảm của Trần Cận, tận đến khi hắn hoàn toàn chấp thuận đón nhận, mới một lần nữa mạnh mẽ mút lấy cái lưỡn nhạt màu đang quanh co tránh né kia, cảm nhận được tiếng thờ mạnh bật ra từ cuống họng Trần Cận, Fiennes say sưa mê mải quấn lấy hắn, hơi nóng vương lại lơ lửng quấn quanh từng khe hở mong manh giữa họ, tất cả dần trở nên mơ hồ, xung động vốn không nên xuất hiện phút chốc bùng nổ cùng nụ hôn sâu trượt tới tận vòm họng đầy kỹ xảo.

Khả năng kiềm chế tuyệt vời của Fiennes giờ phút này chẳng còn thấy đâu nữa, Trần Cận chỉ cảm giác lối hôn hít đậm chất khơi gợi nhục cảm này không hay ho với hắn chút nào, hồi nữa rồi sẽ lại một trận vật nhau chí tử cho xem, ai thắng ai thua không cần biết, chỉ biết hậu quả kiểu gì cũng tệ hại thôi rồi.

Bầu không khí vốn đã bất ổn càng không ngừng rối rắm hơn, một nụ hôn kết thúc là thêm một lần si mê đến mê muội, Fiennes đột nhiên nhin không nổi nâng cả cằm Trần Cận lên, hung hãn áp môi xuống, đầu lưỡn quấn quít không ngừng như mang theo cả xúc cảm lẫn lý trí, những âm thanh nhuốm vị ẩm ướt ngày càng đan dày trong không gian, cho đến khi Fiennes xốc Trần Cận lên, để toàn thân hắn dán sát vào mình, bàn tay dương buông thõng trên mặt đất của Trần Cận đã muốn cứng đờ, mà rốt cuộc vẫn không sao siết được thành nắm đấm.

“Chết tiệt!” Tiếng chửi thề hiếm hoi buột khỏi miệng Fiennes, giữa tình cảnh này, ý thức được phản ứng từ chính bên dưới mình, thật là chuyện đáng chán nản đến mức nào...

“Đã nói đừng có chọc vào tôi.” Vừa thờ vừa nói được trọn câu, lời lẽ

nghe ra mấy phần hả hê, bất quá chưa đủ dọa được ai.

“Tại sao không chịu thừa nhận cậu thích nụ hôn của chúng ta?”

Ba chuyện đó, làm đàn ông thẳng nào đi nhận chứ?! “Sếp à, anh thương nhau giùm đi.” Trần Cận thật muốn chết ngất tới nơi, “Mình còn đang thi đấy, anh không định ra tay với thẳng chiến hữu sắp tiêu tùng này chứ?”

“Cậu thực sự ghét tôi chạm vào cậu sao?”

Làm ơn coi hoàn cảnh giùm được không? “Đừng giận, không phải tính sười ảm hả? Đã định vậy thì cứ vậy đi, tôi không muốn trở mặt với anh đâu.”

“Cậu dạy dỗ tôi à?” Fiennes chống khuỷu tay kề sát bên đầu hẳn.

Trần Cận bĩu môi, không thêm đáp, sếp Fi ông thì to rồi, ai dám dạy ông? Bất quá có sao nói vậy thôi

“Chưa có một ai giáo huấn tôi trực diện thế này.”

Trách nào tính tình ông anh thành ra bá đạo đồ đốn vậy, giữa rừng mà làm như phòng khách nhà ông a? Trần Cận tiếp tục nín thinh. Quả tình, chống đối Diệm ngay mặt kiểu này chẳng phải lần đầu, cũng sẽ không phải lần cuối cùng, đã vậy thì xác định sớm cho xong, làm “người thành thật” đương nhiên phải ăn no đòn của các sếp, cứ vầy miết, cho thêm chục cái mạng cũng chẳng đủ xài

“Sao không nói gì? Cậu đang thách thức tôi sao?”

Tôi nói anh phiền, không nói anh cũng phiền, này là ý gì a! “Tôi chẳng hiểu anh suy nghĩ kiểu gì hết, sếp ạ.”

“Cậu hiểu chứ, cậu sao có thể không hiểu được nhỉ?”

Fiennes hôm nay thật là ưa bỡn cợt hơn bất cứ khi nào khác, coi bộ biết thừa quanh đây hoang vắng, không sợ mất mặt với ai. Trần Cận lừ mắt qua đồng lửa bên trái: “Tôi muốn đi mặc đồ.”

“Chưa khô đâu.”

“Vậy anh làm ơn đừng có chọc chọc vào tôi được không?” Câu này là vòng vo cả mười giây trong não rồi mới buột được khỏi miệng, kể ra cũng phải đỏ mặt tí chút, cơ mà đều có nguyên do hết, ai bảo Fiennes đã man quá thể đáng, hứng lên là động dục không buồn coi thời gian địa điểm...

“Chuyện thế này làm sao bảo thôi là thôi được?” Fiennes cố ý cạ cạ thân thể vào người Trần Cận, dục vọng còn mãnh liệt hơn trước lại hùng hực dấy lên trong mình, một bàn tay bắt đầu mơn trớn dạo chơi trên người hấn đầy ám chỉ, cơn cuồng phong bộc phát sau bao nhiêu đè nén căn bản không thể chống đỡ, giờ phút này bất kể một xung động nhỏ bé nào đều đủ sức nhen bùng ngọn lửa, vòng tuyến phòng thủ cố chấp đã muốn rệu rã thốt nhiên lại bị nhấn chìm giữa bầu không khí ẩm áp nồng nàn.

Cơ thể không mảnh vải che chắn hoàn toàn đồng tình ủng hộ, đệm bè cho tư thế đã cực kì khiêu khích được đà nóng bỏng hơn, đầu lưỡi Fiennes lại một lần nữa hào hứng nhào cuộn, xô đổ tất thảy mọi tường thành luật lệ bằng lối thâm nhập táo bạo chưa từng thấy, vừa rời khỏi đôi môi đã lưu luyến liếm láp trên trán, chóp mũi, bên gáy, lướt tới cả giữa vành tai hấn, Fiennes rập tâm dùng thủ đoạn dai dẳng khiến trò đuổi bắt này trở nên mỗi lúc một đương nhiên hơn. Trần Cận giống như một vùng từ trường mà hấn không sao chống cự nổi, thản nhiên hút hấn đến sát biên giới không đường thoái lui,

cả một chút lực công kích ngang tàng sót lại cũng dễ dàng bị sức quyến rũ vô tư thuần túy nơi Trần Cận hòa tan tuyệt đối.

Giờ thủ đoạn quá mức kịch liệt với một người đã toàn thân rã rời thật không phải ý đồ của hắn, hai người bọn họ đúng là đang ở giữa cuộc thi! Một trò thi thố chết tiệt! Giờ nếu còn u mê thêm nữa, cả hai đừng ai hòng yên ổn lết được đến mỏm núi.

“Giúp tôi.”

Vờn nghịch một hồi, lại trở về vùng cổ, cảm nhận được động mạch Trần Cận rần rạt dưới môi mình, khế nhay cắn cái yết hầu duyên dáng của hắn, thích thú rà lướt xuống xương quai xanh, sâu thêm chút nữa, là trái tim đang đập dồn kích động. Dường như mồ hôi đang rịn rịn trên trán, bàn tay đan ngón cùng hắn, Fiennes chậm rãi lôi kéo hắn tới nơi trung tâm nguồn nhiệt, để hắn trực tiếp đụng chạm đến khát khao khấn thiết nhất của mình.

“Hơ?” Trần Cận đờ người.

“Xem này, nó nói muốn cậu.” Fiennes hoàn toàn vui lòng nói ra những lời phát rùng mình, giữa giây phút này, bất kể thứ ngôn từ nào cũng đều mê sáng điên rồ như nhau mà thôi.

“Không phải anh lại muốn...” không thể nói hết lời, vì Fiennes đã liếm lên ngực hắn, rồi lại từ từ trượt xuống, Trần Cận khế cong mình nhích lùi lại, hòng tránh thoát khỏi cơn kích động kinh hoàng này, khốn nỗi sự âu yếm quá sức dai dẳng từ Fiennes khiến hắn hoảng loạn phát cuồng, đến khi bờ môi dịu dàng nhay mút tới gần bụng dưới, hơi thở Trần Cận không nén được gấp gáp loạn nhịp, thân thể đã nằm gọn trong tay đối phương lại bất an phát run lên.

“Sếp a, anh vừa phải thôi... tôi đã thành thương binh đến nơi rồi!!”

Fiennes làm như không nghe, rút tay khỏi hông Trần Cận, nâng một chân hẳn lên, thoáng cái đã luồn vào rờ rẫm vùng đùi trong mẫn cảm chết người của hẳn.

“A...!” Trần Cận giật nảy mình, nhịn hết nổi la toáng lên, trợn mắt nhìn Fiennes. Lẽ nào trời tính diệt mình thật?! Tập kích tàn độc dã man vậy sắp đỡ hết nổi rồi, có gì còn bắt mình chịu ba trò thử thách này nữa?!!

Sự giày vò ngọt ngào quá trớn chậm chậm lan tràn, hơi thở mê hoặc nọ đã dần phá tới dải đất trung tâm, cơn khát khao nhục cảm như thể sắp bại lộ trần trụi, ngọn lửa ngùn ngụt thiêu đốt nơi Fiennes mỗi lúc mỗi thổi bùng tình thế đến không sao khống chế nổi nữa.

Chỉ cần một cái quét khế đầu lưỡi, máu huyết trong mình lập tức cuộn trào như ngựa phi, ngón tay Trần Cận xộc vào mớ tóc Fiennes, trong một giây cảm giác ngộp nước ban nãy lại ập về, nhưng giờ này quanh hẳn tràn đầy dưỡng khí, chỉ có khối không khí trong chính \*\*\*g ngực hẳn đang lộn tung lên mà thôi. Thần kinh cảm giác toàn thân dường như tập trung cả về một điểm, hại đương sự thiếu điều muốn nổ tung, lúc rả môi đùa giỡn lúc lại tinh tế bao bọc, cảm giác chạm tới thiên đường tột đỉnh có lẽ cũng chỉ đến vậy... Trần Cận biết, ngày hôm nay tất phải nhượng điểm trên dưới đều bại lộ trước mắt Fiennes rồi, mà luồng nhiệt nóng chỉ chực phá bung giới hạn vẫn không ngừng thiêu đốt, cả sự vấn vít quấn riết đã lấn qua mọi ranh giới đều khiến hẳn thấy bất lực lẫn lo lắng thay cho tình thế hiện giờ của mình ghê gớm.

Tại sao chứ? Tại sao hẳn ở cùng Fiennes rồi sẽ lại sa dần vào một thế giới chính mình cũng không sao nhận thức nổi? Bọn họ quả là càng ngày càng thân thiết hợp cạ, chuyện đó không sai, nhưng đâu thể cạ luôn thể xác ái tình chứ, vốn là hai con chim ưng một mình một cõi,

giờ đùng cái khơi khơi xâm phạm lãnh địa của nhau, không đến mức thảm hại cả đôi, cũng đâu có chuyện vui vầy hòa thuận được...

“Ừm...” Trần Cận thờ hắt ra, thật sắp điên đến nơi, mấy chiêu kiểu này nếu đổi lại là phụ nữ làm, đại khái hẳn sẽ nhảy dựng lên rồi bái bai ngay tức khắc, khốn nỗi đối tượng nói tới nói lui vẫn là Diệm, kẻ hẳn kiêng kị nhất và cũng thêm muốn tiếp cận nhất trên đời!

Đột nhiên, Fiennes ngừng lại, ngược mắt lên nhìn gương mặt hàm chứa vô số biểu cảm lẫn cơn sóng tình sắp cập đỉnh của Trần Cận, rồi bất ngờ trườn mình dậy, vòng tay ôm hẳn, hậu quả là nhận luôn ánh mắt trợn tròn còn kinh ngạc hơn nữa của đối phương.

Lúc ấy, Fiennes mới mở miệng đáp bằng chất giọng kiềm chế cực độ: “Tôi không thể để cậu mất sức thêm nữa.”

Trần Cận chẳng biết mình đang lên cơn ngu ngốc gì, nhưng dù đã kìm hết nổi ngẩng phắt đầu lên, hẳn cũng quyết không chịu lép vế: “Nhưng xem ra anh cũng đâu định tha tôi.”

“Bờn thế...” nửa thân dưới đang dán nhau lại áp tới thêm một chút, “Đến lượt cậu thể hiện rồi.”

Hai gã đàn ông đã sớm không còn tỉnh táo, chỉ có thể nhắm mắt hành động theo bản năng, giờ này coi như nhu cầu sinh lý là vấn đề trọng đại hàng đầu phải giải quyết. Bất quá với Trần Cận mà nói, làm cùng đàn ông, hẳn căn bản không biết phải làm sao mới được, bộ dạng trai nhà lành thiếu thốn kinh nghiệm thôi thì lộ sạch sẽ.

“Dùng tay.” Fiennes tựa cằm lên vai Trần Cận, hàm ý quá rõ ràng. Trần Cận cũng vì lo sinh thêm chuyện gì nữa thì hồng bét, thành ra đành hạ quyết tâm thôi giúp nhau một lần vậy, liền ngáp ngừng thò tay lần xuống vùng bụng dưới khêu gợi của Fiennes... Minh biết là



mình đang làm việc xấu xa mà... này là suy nghĩ độc nhất còn lại trong não hấn.

Ngón tay Fiennes đã kịp chạm tới hấn trước, rồi bắt đầu âu yếm dụ dỗ, dùng những phương thức dụ dỗ mà độc địa nhất hấn từng nếm trải, Trần Cận như bị điện giật, tay chân nhất thời siết chặt, hại Fiennes khế gằm lên, tốc độ chà sát, tiết tấu tình ái mãnh liệt, bờ vai tì trên mình đối phương càng thêm ra sức, cố tìm kiếm xúc cảm nguyên sơ mà mãnh liệt tột đỉnh trong ký ức bằng những kỹ xảo chẳng mấy thành thực, thứ phấn khích bùng bùng trong lòng bàn tay trở thành điểm khởi nguồn cuộc chinh phục, mỗi lần nghe tiếng rên rỉ trầm thấp phả đến bên tai mình, Trần Cận lại kìm không được trăn mình mạnh tay thêm một chút, cho đến khi Fiennes chịu hết nổi nghiêng rãnh nhảy cấn bả vai tròn trịa của hấn.

Những cử động không ngừng tăng tốc, hai cơ thể quấn riết giao hòa đã không sao ngừng lại, mồ hôi ướt đẫm thấm xuống cả lớp lá khô bên dưới, khiến bọn họ không còn đường né tránh, không còn thì giờ tự hỏi, chỉ biết xâm lược, xâm lược, xâm lược không ngừng nghỉ, trải nghiệm trần trụi kỳ dị đến mức này tuyệt đối không thể tồn tại với bất cứ người phụ nữ nào, vậy mà cả lý trí Trần Cận đang bị nó thao túng... giữa bể điên cuồng hỗn độn hoàn toàn xa lạ, có một thứ cảm kị nào đó đã vô thức tan biến, khoảnh khắc chạm đến đỉnh điểm, toàn thân rùng mình run rẩy, nụ hôn mãnh liệt, ngôn ngữ thân thể mãnh liệt... hoa lửa rực rỡ bùng lên sau xung động thỏa sức khuếch tán trong không gian...

— — —

## Chương 39

Lâu như hàng thế kỷ trôi qua, thứ trải nghiệm long trời lở đất vừa xong bắt đầu khơi dậy những phản ứng mãnh liệt nơi cả đôi bên.

Đợi đến khi cơn xúc cảm tạm lắng dịu, Fiennes nằm đè trên mình Trần Cận, khẽ vuốt ve \*\*\*g ngực xinh đẹp của hắn, thỏa mãn thờ đốc, rồi buông một câu cảm khái bằng giọng rất chi khó tả: “Kỹ thuật của cậu tệ thật, cậu vẫn tự ngược đãi mình vậy đấy hả?”

“Sau hai mươi tuổi là đây không tự sướng nữa rồi.” Trần Cận thản nhiên đốp chát lại, rắp tâm chơi quê ai đó, mà thật, ba cái trò này... chả lẽ đi kiếm mấy thằng đực rựa về luyện??

Fiennes cười khế, rõ bộ dạng không buồn tin lời hắn: “Cảm thấy ổn chưa? Thân nhiệt của cậu tăng lại rồi này.”

“Người đang sống sờ sờ làm sao mà không nóng được!” Nằm nhìn cái thứ dính dấp nóng ẩm trên tay mình, máu huyết từ đâu được thể dồn tuột cả lên mặt, hắn tuyệt vọng rên rỉ, “Rốt cuộc chúng ta đang làm cái trò gì a...” trước khi đánh chết hắn cũng không tin, đời hắn sẽ có ngày chơi dã chiến với Fiennes thế này, mà lại còn ngay giữa giờ thi Scotch, đúng là gặp quỷ!

Trùng mắt nhìn Fiennes – tên thủ ác dụ dỗ hắn phạm tội theo, nào thì quẫn bách, luống cuống, khốn đốn... không ngôn từ nào đủ nói lên tâm trạng hắn lúc này, Trần Cận thảnh thơi ung dung hỏi nào thành ra lúng ta lúng túng vậy chứ? Thật là nản hết sức: “Nào, giờ đi không đây?”

“Chúng ta vẫn còn thời gian, cậu nghỉ đi, một giờ nữa tôi sẽ đánh thức.”

Kỳ thực chẳng cần ép, ai đó đã muốn chịu hết xiết rồi. Còn được nửa bình nước uống cũng bị Fiennes kiên quyết dốc ra lau rửa dư âm tình cảm mãnh liệt trên người đôi bên, rốt cuộc trước khi chìm vào giấc ngủ, điều duy nhất Trần Cận nghĩ được chính là... thật tình loạn tùm bậy a...

Suốt bốn mươi lăm phút Trần Cận chịu im ắng, Fiennes vẫn vòng tay ôm hắn mà trong lòng không sao bình tĩnh nổi, hắn chưa từng biết mình có thể vừa kích động vừa phẫn chấn vì một người đến thế, đây liệu có phải một sai lầm khổng lồ trong đời Andre Fiennes hắn không? Giờ hắn chỉ đơn thuần không muốn để vuột mất hơi ấm đặc biệt trong vòng tay mình... người đàn ông không sao khổng chế được này có thể ảnh hưởng tới hắn ghê gớm đến mức nào, hắn thực sự không thể đoán biết nổi, có lẽ đây chính là ẩn số đầu tiên của cuộc đời hắn, mà hắn vẫn đang liều lĩnh lao vào... bằng mọi sự quả quyết của Diệm.

Dù Fiennes luôn là người công tư rạch ròi, nhưng hắn không cách nào vạch ra ranh giới hiển nhiên ấy trước mỗi vấn đề liên quan đến Trần Cận. Con người như Trần Cận, bề ngoài trưởng thành chín chắn, có đôi khi lại bộc lộ chí khí quật cường khác thường, mà người ta không thể phản bác được hắn, bởi quyết định của hắn luôn bắt nguồn từ những lý do vô cùng đặc biệt, chưa nói nguyên nhân nào cũng hoàn toàn thẳng thắn rõ ràng. Fiennes chỉ thấy mình không sao tìm được lý do gì để chối từ Trần Cận, bất luận về tư tưởng hay thể xác, thứ cảm giác này thực sự là... kỳ diệu, hòa trộn cùng một tia mong mỏi lẫn hứng khởi, tuyệt đối không giống như bất cứ xúc cảm rung động nào hắn từng trải qua.

Fiennes lại một lần nữa cúi xuống điểm điểm môi hôn hắn, lại chọt

thấy hành động của mình có chút nực cười, rớt cuộc liền khựng lại. Ở nơi luôn chỉ biết đến kỷ luật và quy chế như Hào Môn, thứ Fiennes nhận được ngay từ đầu đã là vinh quang và quyền lực, còn tình cảm chân thành với hắn mà nói... bất quá chỉ như ảo tưởng, mà giờ, liệu có thể đem tất cả những thứ ấy cho người này được không? Và rồi hắn sẽ nhận chứ? Xem tình hình hiện giờ thì... đối phương thực sự quá miễn cưỡng. Trời đất, đáp án này đối với Fiennes mà nói thật đúng là vô tiền khoáng hậu.

Trần Cận khẽ cựa mình, lơ mơ dụi dụi đầu vào lòng người nằm cạnh, bất quá đúng một giây sau, hắn đã mở trừng hai mắt, coi bộ vừa nhớ ra tình thế hiện tại, lập tức ngẩng đầu lên: “Quá một tiếng rồi hả?”

“Vẫn còn mười phút nữa, nhưng chúng ta cũng nên xuất phát thôi.”  
Fiennes vỗ vỗ mông hắn ra chiều khích lệ, “Thấy sao rồi?”

Đến giờ mới ý thức được tư thế của mình có vấn đề cỡ nào, lại được cử chỉ thân mật quá sức của đối phương hại hắn muốn đơ người, Trần Cận xịch vội ra như bị kim chích, rồi quay đi với quần áo mặc. Fiennes cũng ngồi dậy, một tay gác trên đầu gối, nhìn bộ dạng còn chưa trông rõ đâu ra đâu của Trần Cận, thầm cười khổ một tiếng, liền sau đó đã thấy cả quần lẫn áo bay vèo đến rồi đáp chuẩn xuống ngay đầu mình.

Bất đắc dĩ kéo mớ vải vóc trên đầu xuống, cả thế giới chắc chỉ có mình Trần Cận dám trả treo vậy với Fi đại gia. Được cái đối tượng cũng khá hợp tác, không nói tiếng nào đứng dậy mặc đồ vào, vừa làm vừa quay lại nhìn về mặt “kỳ thị quá khứ” của Trần Cận, tự nhiên hắn lại thấy hứng thú lạ lùng, thành ra nhin không nổi buột miệng nhắc ai đó: “Cài nút áo lệch rồi kìa.”

“Biết rồi!” Cơn rầu đời lại một phen dâng trào, bụng hắn nghĩ thật hận

quá chừng, có gì mình không cách nào tỏ ra “như bình thường” trước mặt cha Fiennes này chứ, làm trò cười cho ông ngàn đó chưa đủ chắc?!

Đồ khô ráo mặc vào quả nhiên dễ chịu hơn nhiều, Fiennes mở bản đồ ra xem qua: “Đi thẳng hướng Tây Nam là đến được núi đá, có khả năng gặp một số trở ngại trên đường đấy, sẵn sàng chưa?”

“Ừm.” Ngượng ngùng đáp một tiếng, chấn chỉnh lại tinh thần, khoác vũ khí lên lưng thẳng tiến.

Đoạn đường kế tiếp đặc biệt dài, phải có sức chịu đựng lẫn sự kiên trì tuyệt đối, đồng thời cần giữ vững cảnh giác thường trực. Fiennes yên lặng nhìn theo bóng lưng Trần Cận hồi lâu, vẫn biết tính tình người này, đã cứng đầu lên có chết cũng không chịu lui bước, hấn vốn là vậy... thẳng thắn sinh tồn, bất kể trong chiến trận ác liệt hay giữa bầu không khí bình lặng hiếm hoi, hấn đều có thể dùng cách thức đặc biệt lẫn những lý do của riêng mình để chinh phục người khác.

Dựa vào thể chất hoang dã, phát huy toàn bộ tiềm năng, Trần Cận đã hoàn toàn bình phục, mặc dù việc nắm quyền ở Xích bộ một thời gian dài khiến hấn không tham gia những đợt tập huấn lính đặc chủng đã hai năm, nhưng quá trình rèn luyện kiên trì bền bỉ đủ cho hấn có một nền tảng vững chắc, bằng hành động thực tế, hấn đã chứng tỏ mình vẫn có thể ung dung bình tĩnh đối mặt với tình thế hiểm nghèo như xưa.

Dọc đường bọn họ tránh thoát được ổ mai phục và phạm vi dò hồng ngoại, đồng thời phá hủy luôn kho đạn dược lẫn ba ụ súng máy không người, cảm giác phương hướng của Fiennes và Trần Cận luôn chính xác, bởi vậy đến năm rưỡi chiều, bọn họ đã tới đích – chiến địa R, khu vực mỏm núi.

Đây là vùng núi đá rần, phải leo qua mới qua được khu vực chỉ định vào chiến địa chính, bắt đầu giải cứu con tin. Qua nhiều lần thăm dò, bọn họ chọn hai điểm làm bệ tì, sửa soạn vũ khí dụng cụ kĩ lưỡng, cột một dây đai an toàn ngang hông rồi, Trần Cận giơ tay với Fiennes: “Xuất phát.”

Suốt quá trình leo núi, để giảm bớt lực dồn lên hai tay trong mỗi cử động, giữ cân bằng cơ thể, mỗi lần đổi tay, Trần Cận lại điều chỉnh trọng tâm về bên sườn bên kia, còn khi di chuyển ngang, hẳn chuyển trọng tâm xuống thấp hơn, hẳn phải giữ thể lực tối đa, hạn chế hết sức mọi tiêu hao, tình thế hiện giờ chỉ có đường tiến lên, bởi thế lúc này bọn họ tuyệt đối không được gây cản trở cho nhau.

Fiennes thì hiển nhiên là nhà nghề, dùng kiểu leo sườn, tay chân đồng điểm, cả thăng bằng cơ thể lẫn động tác kỹ thuật đều rất nhịp nhàng, giữ khoảng cách nhất định với vách núi, chỉ khi tiến lên thân mình mới áp sát vào bề mặt đá, mỗi lần thực hiện một bước di chuyển dài, tứ chi thường thường phô diễn những động tác cực kỳ đẹp mắt, mà vẫn được khống chế trong tốc độ vừa vặn.

“Ổn chứ?!” Fiennes gọi với hỏi Trần Cận ở đầu bên kia.

“Lo thân anh ấy!” Đây là tiện miệng đáp trả.

Fiennes tự nhiên mỉm cười, với con nhím không ai ghét nổi này, thôi thì phải thông cảm chứ biết sao, Trần Cận trong mắt hẳn nhiều lúc thật tình như loài quý hiếm, nhất định phải được Hào Môn bảo quản kĩ lưỡng

Hai mươi phút sau, Fiennes cũng bắt đầu lo lắng cho Trần Cận, dù sao hẳn vừa bị hao sức không ít, mà leo núi thế này hoàn toàn quyết định ở thể lực và ý chí, hẳn biết kiến thức cơ bản của Trần Cận rất

vững, nhưng hiện giờ trở ngại lớn nhất của hắn lại là thể chất kia.

Cho đến khi Fiennes chạm được chân lên đỉnh núi, đã thấy Trần Cận đang nằm vật ngửa trên bờ đá bên kia, thở hồng hộc. Hắn đột nhiên cảm thấy một nỗi xót xa hòa lẫn tán thưởng nóng rực lan tỏa trong lòng mình, người này vẫn luôn vượt xa dự đoán của mọi người, mà hắn giờ chỉ có thể vờ bình thản cổ vũ một câu: “Làm tốt lắm.”

Trần Cận ngồi phắt dậy, đưa tay quạt mồ hôi hồng giấu sự mệt mỏi: “Điểm đặt chân khá thuận lợi thôi.”

Hai người nhìn nhau một hồi, khóe miệng cùng mang một nụ cười vu vơ, không biết ai mới là người nhận ra bầu không khí khác thường trước, là thứ xúc cảm chân thành âm thầm len lỏi trong không gian, rồi cuộc đối đầu bên cùng đánh mất đi hướng khác.

Fiennes rồi cũng nhớ tới vấn đề chính: “Ừm, từ phía này, có một căn cứ giam giữ con tin, nhân số cụ thể chưa rõ.”

“Có ba lối vào, quan sát từ bên kia là vậy.”

“Cậu nghĩ lối nào?” Fiennes trả quyền quyết định cho Trần Cận.

“Phía Nam.”

“Được.” Fiennes đáp dứt khoát, rồi chỉnh trang chuẩn bị xuất phát.

“Anh không hỏi sao tôi chọn phía Nam hả?”

“Vì tôi biết lý do của cậu nhất định cũng giống tôi.” Fiennes bình thản giơ tay ra dấu tiến lên, “Luật như cũ, cậu đột nhập, tôi phong tỏa phía sau yểm hộ, phải thận trọng, phía đó có mai phục.”

“Rõ.”

Súng nạp đạn rồi, bắt đầu di chuyển đến mục tiêu, Trần Cận bò áp sát vùng cấm trước, Fiennes bọc hậu phía ngoài xử lý tuyến phòng vệ, cơ quan ở đây bố trí rất dày đặc, giải quyết toàn bộ tốn không ít thời gian, mà chưa hết năm phút đồng hồ, đối phương đã bắt đầu nổ súng, Fiennes trấn tĩnh lại, phán đoán đại thể có bao nhiêu quân mai phục bên trong, kể cả tay súng bắn tỉa, hẳn quyết định phải vào tiếp viện sớm hơn dự định, để Trần Cận vào một mình quá mạo hiểm, nhưng giờ đã không còn đường lui rồi.

Ông già Weddela đúng là biết bày trận, ý đồ kỳ này vô cùng rõ ràng, chắc chắn Trần Cận ở trong đó cũng đã có sự cảnh giác, ngài chỉ huy là muốn quá nửa trong số mười tổ phải bị nốc-ao ngay trận đầu, được thế người mất công bày vẽ thi thố mới thấy phần nào hả hê.

Trong cuộc đọ sức chênh lệch lực lượng quá lớn này, chỉ có cách hy sinh yểm trợ lẫn nhau mới có đường thoát, chiêu này thì chẳng mới, bất quá là chiêu duy nhất dùng được mà thôi. Với trận địa này thì sự ranh ma của trung tướng Weddela thật không uổng chút nào, ông là một quân sư khắc nghiệt, vì ông không hề có sự thông cảm, và không ưa chừa lại hy vọng cho lính của mình, ông cho rằng ôm niềm tin ngây thơ mới đúng là khắc nghiệt, bởi thế Weddela rất chú trọng đến quá trình “Phượng hoàng niết bàn”, kẻ không lý giải được ý đồ của ông sẽ bị tụt lại một cách vô ích, kể cả như Fiennes đầy mình kinh nghiệm, cũng coi như lần đầu tiên cam tâm tình nguyện làm quân cờ trong tay ông già Weddela, chí ít muốn thuận lợi thực hiện được giao ước thoát ra ngoài cùng Trần Cận, đương nhiên phải trả giá, bất quá là ít nhiều mà thôi.

Rốt cuộc Fiennes lựa chọn xông thẳng vào, chỉ cần để “chết” một “con tin”, mọi nỗ lực của bọn họ sẽ thành vô ích, vì thế, tuyệt đối không thể thất bại. Về chăm chú của Diệm cũng thật hiếm thấy, ít



nhất trước mặt người khác hẳn hầu như không để lộ cảm xúc thực, nhưng lúc này hẳn đang tập trung cao độ, hẳn chưa từng nghiêm túc chơi một trò chơi thể này, mà vì một người, hẳn quyết sẽ giữ vững đến cùng.

Cái kho hiểm hóc này tổng cộng có mười mấy gã khó xơi đồ ra bao vây chặn đường bọn họ, Trần Cận thì đâu biết phân thân, chỉ còn nước liều đột phá vòng vây, cả Fiennes cũng bị khí thế của hắn làm kinh ngạc, cứ thế bám gót đuổi theo.

“Sao anh lại vào đây?!” Núp được sau cái rương gỗ, Trần Cận lập tức quát rầm lên.

“Địch rất đông, một mình cậu không hạ hết được.”

“Góc Tây Nam có bất thường, anh qua trước đi!”

Fennes khẽ rủa một tiếng, di chuyển về hướng đó, hết sức kiềm chế và cảnh giác, hắn cần tập trung tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ giải cứu, dọc đường bắn hạ ba tên tập kích, đều trúng điểm trí mạng, “kẻ trúng đạn” cứ thế vừa ngã rạp xuống rồi rút khỏi chiến địa vừa kinh hồn đã đời với khả năng nhắm bắn của gã đấu thủ kia. Đến khi Fiennes tấn công đến cánh cửa cuối cùng, hắn phát hiện bên trong có bốn con tin, phát tín hiệu giải cứu xong, không do dự đến nửa khắc, Fiennes lập tức lao trở ra, nỗ lực quay lại tiếp ứng Trần Cận lần nữa, nhưng khi ấy đối phương đã không còn tại vị trí cũ.

Trần Cận đánh lạc hướng mấy gã khác cho hắn, quả nhiên là vậy, đúng là biết ôm việc a, bất quá Fiennes cũng chẳng vì thế mà biết ơn hắn. Qua một hồi lục soát, rốt cuộc đã tiếp cận chiến địa sau cùng, đợt càn quét thứ hai bắt đầu.

Hàng loạt đạn xám trắng bay vụt qua, không khí bắt đầu mù mịt, loạt

đạn này rõ ràng là từ bộ binh chuyên nghiệp, đạn bay vượt cự li trúng mục tiêu sau chướng ngại vật, cực kỳ đáng sợ, đã vậy trong lúc hỗn loạn, Fiennes còn không sao tìm được đồng đội.

Tính toán một hồi, khoảng năm tên lính phòng thủ đã bị lộ, Fiennes tiêu diệt hết toàn bộ, nhưng vẫn không cách nào tiếp cận vùng giữ con tin còn lại. Hắn chỉ có thể tạm thời phục sau thùng hàng chờ cơ hội, đợi những tên mai phục cuối cùng lộ diện, nhiều lúc đạn phóng sượt qua bên tai, khốc liệt như một trận đánh thực thụ.

Đến khi di chuyển được vài bước về góc Đông Bắc, Fiennes mới xác định được vị trí của Trần Cận, hỏa lực tấn công trực diện thế này, Trần Cận nhất định đã bị bao vây, giờ hai người bọn họ chỉ một có thể hành động, còn người kia phải đánh lạc hướng địch, bởi thế lần đầu tiên trong đời Fiennes đã hạ một quyết định “hy sinh mù quáng”, hắn xông ra thu hút sự chú ý của đối phương, bọn chúng lập tức đổ dồn về phía hắn, hầu như đồng loạt nổ súng, sau hai pha lạng mình hoàn hảo, bắt đầu đến màn liều mạng, hắn chỉ chống đỡ được tối đa hai phút, lâu hơn nữa thật sự không dám chắc, chỉ hy vọng Trần Cận hiểu được ý hắn.

Một phút sau, Fiennes biết đạn đã sắp hết, cũng chỉ có thể đối phó theo bản năng, ngoại trừ tuân theo mệnh lệnh cơ thể, hắn nhất định phải tạo cho Trần Cận đủ thời gian cứu con tin, hắn mới là người nên gách vác phần lớn nguy hiểm.

Đến khi tín hiệu giải cứu thành công phát lên lần nữa, hành động của Trần Cận cũng đã đánh động đám quân đang vây Fiennes, một nhánh lập tức quay lại truy cản, biết Trần Cận không thể nào bắn hạ tất cả, rốt cuộc Fiennes buộc phải hạ nốt một chiêu liều mạng – đem thân như đạn.

Thực tình mọi sự chỉ phát sinh trong khoảnh khắc, vừa dự được hai

tên địch quay đầu lại, Fiennes giương súng bắn phát đạn cuối cùng, hấn hạ được một tên, tên kia đã kịp nhắm bắn hấn, tiếng súng cùng lúc vang lên tạo thành thế trận ba sừng kỳ dị, Fiennes dù sao cũng không phải siêu nhân, ngay khi bị trúng đạn, đèn cảnh báo đeo bên hông đã chớp sáng, chỉ cần tổ dự thi có người bị trúng đạn lập tức đèn sẽ sáng lên gửi tín hiệu trừ điểm, nếu là phát đạn trí mạng coi như mất quyền thi đấu.

Chưa đến mức tận xui, đạn vôi chỉ trúng vai trái, nếu có áo chống đạn thì vẫn chặn được, nhưng mục tiêu quá gần, nhất định sẽ bị thương. Trong khi ấy Trần Cận ở phía sau đã giải quyết luôn kẻ tập kích, giờ đương trợn tròn mắt kinh hoàng nhìn đồng chí “thương binh” Fiennes, giờ phút này toàn thân hấn ngùn ngụt sát khí, nhận được ra cơn liều lĩnh đã vọt lên quá độ, ra tay như chớp mà vẫn che chắn được mọi yếu điểm trên người, đã vậy còn có cái tên như chỉ chờ hấn ra xử lý này nữa, thật đúng là giỏi tính a...

“Tôi mà không ra kịp thì anh ăn đạn tan nát rồi.” Trần Cận đầu mướt mồ hôi, vừa rút bộ đàm bên hông vừa tiến về phía Fiennes, đã sẵn người nóng phừng phừng, hấn hắng giọng tuyên bố kết quả chiến đấu, “Sếp, tổ JC đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu tại khu mỏm đá, hiện mười một con tin đã được thả, thành viên tổ bị một thương ở vai, chờ xét duyệt, over!” Ấn ngắt bộ đàm, đột nhiên lại phát câu, “Làm sao mà anh tin tôi sẽ ra hả?!”

“Cậu đã ra rồi đấy thôi, không phải sao?” làm như lơ đãng nhìn quanh một vòng hiện trường la liệt, đã kịp trở lại vẻ bình thản, “Hơn nữa cậu bắn trúng hấn ta, rất chuẩn.”

Trần Cận đột nhiên ngậm miệng, rồi lại nhú tí lông mày, bộ dạng nản vô chừng mực: “Sếp ạ, đúng ra sếp không nên đi thi Scotch với tôi, càng không nên bị thương.”

“Nhưng tôi đã làm rồi, thi cũng xong rồi, kết quả thế này thấy tệ sao?”

“Anh gặp nguy hiểm, hành động bộc phát thì có thể thông cảm được, nhưng đó không nên là lựa chọn của anh.”

“Câu này chẳng giống lời cậu nói chút nào.” Fiennes ngạc nhiên nhìn hắn.

Đáy lòng Trần Cận cũng thừa nhận đúng là chẳng giống mình, hắn cũng ghét luôn cái giọng kẻ cả to tát vừa xong của hắn, thật như bọn thông thái rởm, nhưng đối tượng là Fiennes, hắn không thể không cố gắng được, giả như đây là chiến trường thực sự, rồi bảo hắn gánh sao nỗi trách nhiệm giờ?!!

“Cậu cứ nói thật là cậu muốn cảm ơn tôi đến tiếp viện đúng lúc cũng được.”

“Tôi không phải cảm ơn anh, vì anh là đồng đội của tôi, nhưng phát đạn đó tôi mới là người phải chịu, nhiệm vụ của anh là cứu con tin, không phải cứu đồng đội.”

Fiennes giờ thiết bị đếm thời gian lên xem: “Lúc cậu nói những chuyện dư thừa này, chúng ta đã phí mất tròn hai mươi giây rồi. Muốn đi lãnh thưởng chưa? Đồng đội?”

“Chúng ta không về nhất đâu đấy.”

“Cái đó tôi cũng hiểu.” Fiennes cười cười, “Nhưng không đến nỗi thất bại, phải không?”

“Chiến đấu không phải để đã nghiền đâu.” Trần Cận nhìn thẳng vào cặp mắt nâu sẫm đang chăm chú chiếu vào mình, trái tim đột nhiên nảy thành thạch, như thể bị ai đó cắm trúng một cây đinh, nghĩ không

ra thế quái nào lại đi dây vô cái đồ vướng tay vướng chân này a...

“Đi thăm hỏi các sếp thôi, đừng để bọn họ đợi lâu.” Fiennes thật hiếm khi có bộ dạng cợt nhả thế này, hấn quàng vai Trần Cận, cố tình dựa cả người lên người hấn, rồi rút bộ đàm ra, “Tổ JC hoàn thành nhiệm vụ, trở về doanh trại trong mười lăm phút nữa, over!”

“Nè, anh nặng chết đi.” Trần Cận nghiêng răng trềng mắt với đồng-bự-con bên cạnh.

“Không thấy sao? Tôi đang là thương binh.” Fiennes đáp trả, “ngây thơ” nhìn đồng chí, ra bộ ngóng chờ được đãi ngộ săn sóc đặc biệt.

Gân xanh đã muốn nổi đầy trán Trần Cận, giờ hấn đang sâu sắc cảm nhận rồi đời hấn và Fiennes sẽ còn dây dưa nhằng nhịt dài dài, đã thế đối phương còn trắng trợn chôm chia luôn tuyệt chiêu của hấn – mặt dày xỏ lá.

Hai người cùng nhau thu dọn hiện trường, rồi cấp tốc trở về doanh trại chính, không bị gò bó thời gian nữa, tâm trạng tự nhiên thành thơi hấn.

“Vừa xong thật tôi tưởng anh “tử trận” luôn rồi, mắc công người ta cuống oan.” Dù biết tình thế hy sinh quên mình của Fiennes là hệ quả bất đắc dĩ, nhưng tự hấn vẫn thấy như mình thiếu nợ người ta, thà rằng tự mình chịu nguy hiểm đã đành.

“Tôi vẫn đề nghị cậu, muốn cảm ơn tôi cứ việc nói thẳng ra, hoặc không thì cũng có cách thể hiện khác đấy, ví dụ như...” Fiennes đột nhiên dừng bước, đưa tay kéo giạt Trần Cận còn đương cầm đầu đi lại, suýt bị ngã dúi vì quán tính, Trần Cận kinh ngạc quay phắt lại, cũng chỉ một khoảnh khắc, hấn đã thấy mình bị ôm choàng lấy, đôi môi bị hơi thở nam tính mãnh liệt xâm chiếm, quấy đảo, cơn bão lốc

bộ trực cuốn phăng tất thảy, gột trôi đi mọi mơ hồ lẫn đắn đo, đôi bên cùng bị xối dẫm dưới cơn kích tình cuồng nhiệt, sự thân mật đặc biệt đến thế này dường như hàm chứa cả một phần ngây ngẩn một phần bối rối, đầu óc Trần Cận cũng chỉ còn biết lặ đi lặ lại điều duy nhất: phen này, càng lúc càng loạn tơ bời rồi...

-----

## Chương 40

Về đích, khi bọn họ được chào một cách long trọng theo nghi thức nhà binh, thực tình đôi bên đều đã có chút kiệt sức, phải bốt bụi bặm trên người, bọn họ cùng lúc cảm nhận được thứ gì đó rất khó diễn tả đang tồn tại, chiến đấu bằng bản năng tới giờ phút này, mỗi lúc sức lực cạn kiệt lại tự buộc mình rót đầy thêm sinh khí, để một lần nữa bùng bùng hứng khởi, ý chí của con người đôi khi thực sự quá thần kỳ.

Thành tích của tổ JC là tám tiếng năm mươi sáu phút, thứ hạng cụ thể còn phải chờ cuộc thi kết thúc mới biết rõ, nhưng vì vụ “bị thương” của Fiennes, theo quy định bọn họ bị cộng thêm một lượng thời gian kha khá, kết quả cuối cùng đương nhiên không thể phá kỷ lục chín tiếng mười lăm phút của tổ hai người, coi như vượt mất vinh quang, nhưng đôi bên đều không có gì phàn nàn, thành thật mà nói, bọn họ đều hiểu chuyển đi này mình thu hoạch được những gì.

Lúc về đến doanh trại chính, Trần Cận cũng thấy kỳ quặc rằng mình vậy mà chẳng có chút cảm giác bại trận nào, không chừng kết quả như vậy đối với cả hấn lẫn Fiennes đều là hợp lý, chí ít theo tình hình hiện giờ, vai khách mời của sếp lớn Fi đã xong, cũng chẳng có cơ hội cùng hấn lên bục nhận cái mề đay Ó Bạc thứ hai, một màn từ đầu là mua vui cho thiên hạ, giờ thành ra mua vui cho chính mình, đường lối ý đồ thôi thì trật tria khỏi nói, cả hấn cũng chẳng biết đâu mà lần nữa.

Ở cùng sếp lớn Fi một ngày hôm nay, hấn đã bắt đầu mơ hồ cảm giác được điều gì đó đang thay đổi, bất luận đáy lòng hấn có chịu thừa nhận hay không, có những việc thực sự đã xảy ra, mà thậm chí

còn hết đường cứu vãn rồi. Trần Cận ghét nhất trần đời là phải ngẫm nghĩ ba chuyện phức tạp quá thể, bởi hấn quan niệm chẳng việc quái gì phải ép xác mình hằm hè căng thẳng cả ngày, làm thẳng đại ca, thời gian thành thoi vốn đã chẳng nhiều nhỏi gì. Nhưng thực tế là, càng ngày hấn càng xích gần hơn tới trung tâm khối quyền lực không thể khống chế, lại còn nhì nhằng ra thứ quan hệ thân mật hết sức bất bình thường với người đứng ra chỉ nên ngưỡng mộ mà thôi riêng chuyện ấy, hấn thật tình không biết giờ nên chơi bài đà điều tháo chạy cho yên hay cứ dằng thẳng mà đối mặt nữa. Thành thật mà nói, chọn đường nào cũng khiến hấn cảm thấy nặng nề không chịu nổi.

Kỳ Scotch này lỗ lời cũng khó nói, vừa được thứ mình muốn, lại vừa hay đánh mất một vài thứ vốn là của mình, như kiểu nhất quyết phải vo cho bằng mới được, ông Trời coi vậy mà chẳng rộng rãi chút nào...

Ngẩng lên liếc nhìn Fiennes, hấn ta đang liên lạc với ai đó qua bộ đàm, Trần Cận nhét lại mớ mũ mào dụng cụ vào ba lô, quệt mồ hôi trên thái dương, ngồi chờ xe đưa bọn họ về tổng bộ, bữa nay đúng là lao lực quá sức!

Fiennes vừa ngắt bộ đàm, quay lưng lại, thì một vị sĩ quan tóc bạc, mắt xanh, mũi khoằm coi bộ rất thú vị bước lại phía bọn họ, đến khi Trần Cận nhìn rõ phù hiệu và quân hàm trên vai ông ta, hấn không khỏi thấy kính nể thật tình.

Trần Cận tốt bụng nhắc Fiennes: “Không rắc rối gì chứ?”

“Chúng ta thoát hiểm trở về, cả tướng quân cũng đến chúc mừng đó.” Nói thì nói vậy, nhưng hấn không buồn chủ động ra chào đón, còn hiên ngang đứng tại chỗ chờ đối phương đi đến nơi, đương nhiên, Fiennes có quyền đó, nhưng Trần Cận thì có chút bối rối, bất



quá với cá tính của hắn, hắn chỉ cần nghĩ hết hai giây là đủ quyết định ngồi im theo Fiennes.

Lại tốt bụng nhắc vở lần nữa: “Anh kiêu dữ à? Người ta là tướng quân à nha.”

“Weddela không cần rào đón ngoài mặt đâu, không phải cậu muốn mắng ông ấy hả? Giờ bắt đầu được rồi đó.”

“Hê? Anh chắc tôi không bị lộ lon vì vụ này chứ?”

“Ông ta đâu quản được việc Hào Môn.” Fiennes cười đáp. Chờ ông tướng già đến nơi, hắn mới thoải mái đưa tay chào theo nghi thức nhà binh, rồi nói: “Trung tướng muốn tiễn chúng tôi sao?”

“Vớ những dũng sĩ chiến thắng trở về, tôi luôn rất tình nguyện đích thân tiếp đón.” Weddela chữa lại, cặp mắt sắc sảo kín đáo quét qua Trần Cận mấy bận, “Andre, xem ra cậu đã tìm được đồng đội hoàn hảo nhất cho mình rồi.”

Fiennes không bình luận gì về lời nhận xét ấy, như thể hắn không muốn người khác quá chú ý đến Trần Cận.

Trần Cận chào xong, nghe qua đã biết thân phận sếp Fi lộ bêm rồi, bất quá ấy là việc của Fiennes, còn hắn cứ ngồi yên quan sát tình hình là được, chưa nói giờ hắn chỉ muốn về đánh một giấc đã đời, chuyện khác dẹp hết, hôm nay kích động quá đủ rồi, thêm vài bận vậy nữa dám hắn thăng sớm.

Fiennes bắt đầu dùng ngôn ngữ ngoại giao lái đi sự chú ý của Weddela: “Trung tướng, khả năng chiến lược của ngài thật càng lúc càng tuyệt diệu.”

“Cả cậu cũng không thể phá kỷ lục, riêng chuyện này tôi đặc ý lắm đấy nhé. Được rồi, nói tôi biết xem, là điều gì mời được cậu tới đây chiến đấu với lính của tôi vậy?” Lòng hiếu kỳ của ông già coi bộ không vừa a.

“Thỉnh thoảng cũng cần xem lại sức mình đến đâu chứ, ngày hôm nay quả thật rất có giá trị, cảm ơn tướng quân.” Fiennes bình thản đáp, rồi đưa mắt nhìn đằng trước, “Lái xe của tôi đến rồi, lần sau Hào Môn có hội nghị, rất hân hạnh được đón tiếp tướng quân.”

Weddela cười sang sảng: “Andre, cậu quả là đáng ngạc nhiên!”

Một chiếc xe chống đạn quân dụng đồ sộ chậm chậm lăn bánh về phía bọn họ rồi dừng lại cách đó một quãng ngắn, chờ lệnh, người bước xuống hóa ra là Michael, Trần Cận tự nhiên thấy mí mắt giật giật, biết điệu này là hết đường giấu giếm rồi.

“Tướng quân, hẹn gặp lại nhé.” Fiennes hất đầu rồi thản nhiên bỏ đi, Trần Cận lập tức đuổi theo, hấn phát hiện ra ánh mắt kỳ dị của Weddela vẫn bám riết sau lưng mình, thật tình khó chịu a.

“Này, coi chừng “thương tích” của cậu đấy!” Weddela quả nhiên là ông già khó chơi, còn nói với theo một câu với Fiennes, hại Trần Cận cũng phải mím môi, rõ đương nín cười, còn phải nói, trông Fiennes bị yếu thế đúng là đã quá chừng, ờ thì nghĩ vậy cũng hơi xấu bụng tí chút, cơ mà nhịn không được a, dù gì trước mặt sếp lớn Fi, có được mấy người đủ tư cách với... can đảm để khiêu khích hấn ta chớ? Còn hấn không chừng chính là một trong số ít ỏi không sợ chết ấy ha?

“Ê mặt cá gỗ, lâu lắm không gặp, chừng nào rảnh đi uống nước nha” Trần Cận vỗ vỗ vai Michael, rồi leo luôn lên xe.

Đã biết thằng này không thể ưa được, Michael trợn trắng mắt, cũng leo lên xe.

Giờ đúng là kiệt sức thật, thành ra cả đám vệ sĩ hộ tống ngồi trong xe đều nhất tề quay lại, trợn trắng mắt mũi chiêm ngưỡng Trần đại ca nằm gối đầu trên đùi Fiennes mà ngủ, phờn chí thiếu điều nhiều nước miếng nữa thôi, rốt cuộc gã nào cũng thăm xuýt xoa khó hiểu. Michael là vệ sĩ duy nhất được ngồi cùng ghế sau, thấy Trần Cận táo tợn nằm đè lên Fiennes, bụng đã nghĩ: thằng này thật là... không biết điều a.

Bất quá trông thái độ bình thản nhắm mắt nghỉ ngơi của Diệm, hình như còn có vẻ hơi hơi hưởng thụ... Michael quyết định ngậm miệng miễn bình luận, thằng nhỏ Trần Cận này cá tính lẫn mồm miệng đều hại thiên hạ hận muốn cắn răng, ấy vậy mà nó luôn khiến cấp trên ngạc nhiên, nếu nó có thân với Fi đại gia đôi phần cũng chẳng lạ, có điều mọi hiện tượng đều chứng tỏ quan hệ giữa Trần Cận và đại ca không thường chút nào, rốt cuộc hai người này là sao vậy? Chưa nói chuyện bí mật tham gia Scotch, họ còn qua mặt được tất cả mọi người, đến hấn cũng chỉ vừa nhận được lệnh tiếp ứng hai tiếng đồng hồ trước.

Về đến tổng bộ, Trần Cận mơ mơ màng màng ngã sập xuống giường, vùi đầu ngủ không biết trời trăng gì nữa, quả là ngang nhiên hưởng thụ trọn một ngày một đêm, thẳng đến khi chuông cửa réo muốn bốc khói hấn mới dậy, ý tưởng duy nhất nảy ra trong não là... đồ ăn tới đồ ăn tới

Léch thếch lét ra mở cửa... và đúng đến lúc bị gã nào đó thô lỗ túm cổ lôi tuột vào phòng khách, Trần Cận mới tỉnh hấn, chưa chi đã nghe tiếng đối phương thét lác muốn điếc lỗ nhĩ: “Sao hai ngày trời bây không có tin tức gì hả?!!!”

“Hê, ông bị nhầm không?” Trần Cận cãi lại.

“Bị điều động bất ngờ thế quái nào anh biết được? Nếu không phải sáng nay trông thấy bảng thành tích Scotch, anh vẫn còn như thằng mù!” Bão tố của Uy ca một khi đã nổi lên là hơi bị khó dẹp, “Thằng ranh này, rõ ràng bây có chiến hữu rồi, mắc mớ gì còn bắt anh bây ề cổ tập luyện hả?! Tưởng anh bây rảnh quá rùng mỡ a?! Thảo nào mấy bữa trước cứ thấy bây lén lén lút lút, ra là ngấm ngấm giờ trò, khai mau! Cái trò Scotch chết bỏ đó có cho anh bây cũng không bấu! Nể tình anh em với bây, nào anh có chối câu nào không? Mẹ nó thằng chết bầm này! Bây biết bữa đó tưởng phải thất hứa với bây rồi, anh cuống ruột thế nào không hả?! Còn tưởng sắp bị bây vắn cổ rồi! Bây thông đồng với thằng nào chơi anh hả?!”

Trần Cận nghe một hồi tự dưng thấy oan ức tợn, thành ra lần đầu tiên hấn không cãi lại, còn xuội xì ngã phịch xuống sô pha, tóc tai bù rù nằm giờ ngược, bộ dạng rất chi giống vừa bị mẹ ghè ngược đãi.

Giang Uy chợt thấy kỳ kỳ, tuy cơn giận vẫn chưa trút xong, nhưng hấn trông cái dáng vật vờ như ma này cũng phát hiện ra có chuyện bất thường, thành ra mới thử dụ giọng: “A Cận, cuối cùng là có chuyện gì rồi?”

Trần Cận ngược lên nhìn hấn bằng ánh mắt hiền lành tội nghiệp hiếm có, rồi mở miệng nói một câu hại hấn thiếu điều ói máu: “Gọi giùm tôi cái pizza đi, không là hết sức nói luôn.”

“Tiều! Thằng ranh này đừng có được đặng chân lân đặng đầu!” Lời qua tiếng lại một hồi, rốt cuộc vẫn nhắc máy bấm số nội bộ của nhà hàng trong tòa nhà.

Mà đáng ăn đập nhất là, Trần Cận còn bò dậy hoa tay múa chân bên cạnh: “Kêu người ta cho nhiều pho mát vào, không bỏ dầu ô-liu à

nghe”

Trần đại ca đã lên cơn cứng cổ, trần đòi khó ai xử lý nổi, dám hăn quyết ăn xong rồi mới chịu mở miệng lắm, Giang Uy chỉ còn cách kiên nhẫn ngồi đợi.

Bốn mươi phút sau, Trần Cận bắt đầu trần tình “đầu đuôi tội lỗi”, dù có đôi phần bớt xen xuyên tạc: “Uy ca à, anh bị leo cây không phải tại tôi a, là cấp trên... muốn tôi lo vài vụ, thành ra họ cho người giám sát tôi a. Tuần sau tôi phải đi làm nhiệm vụ rồi, chắc sẽ lặn chùng nửa tháng. Sau đó có khi tôi sẽ về Mỹ.”

“Bây bảo... phải về New York hả?”

“Ờ.”

Giang Uy bạo gan đoán: “Sếp nào không ưa rồi làm khó dễ bây hả?”

“Ờ đại khái vậy.”

“Anh biết ngay mà! Đã bảo tính bây không sửa đi, kiểu gì cũng ra chuyện.” Cơn tức vừa xong của Giang Uy tự nhiên đã vơi quá nửa, “Không việc gì thật không? Nếu đỡ không được thì anh giúp cho.”

“Cảm ơn Uy ca.” Trần Cận ngoạm một miếng pizza trả thù đời, “Vụ này phải để tự tôi lo thôi.”

Hai bốn giờ sau, Trần Cận nhận được mật lệnh tập huấn đặc biệt lần thứ hai, yêu cầu hăn hai ngày nữa đến thẳng trường thực nghiệm quân lực chiến báo danh, với chức danh chỉ huy đội hành động đặc biệt mang tên “Quân tiên phong”, nhiệm vụ đầu tiên của hăn chính là chinh đốn tinh thần toàn đội, vạch ra các phương án đối phó với mọi tình huống bất ngờ, nâng cao khả năng phối hợp, có chiến lược tiến

lui nghiêm ngặt khi đánh công đồn, phải luôn nắm chắc tình thế, tuyệt đối không để xảy ra sai sót, đồng thời cần bảo đảm đón được quân đánh thuê tiếp viện, đồng loạt tấn công trận quyết định, tiêu diệt toàn bộ hang ổ của Lazuo.

Đêm hôm đó, điện thoại reo, Trần Cận dương đọc báo cáo thực nghiệm liền tiện tay quờ máy nghe.

“Đang làm gì vậy?” Giọng trầm trầm vang lên nghe ra cả sự thân thiết.

“Coi tài liệu.”

“Sao không liên lạc với tôi?”

Fi đại gia quả là ư lên mặt à vâng, mắc gì tôi phải chủ động gọi cho anh? Ở không gọi đấy, không phải rồi anh cũng nhịn hết nổi tự gọi đến hờ?

“Cần gì đâu... tôi đâu có việc gì phải tìm anh.”

Đầu dây bên kia như có tiếng thở dài: “Cậu nghĩ về chuyện chúng ta chưa?”

“Chuyện gì?” Trần Cận bất giác ngời thẳng lưng lên.

“Cậu muốn vờ vịt tiếp hay đang chờ tôi nhắc hộ cậu?”

“Sếp! Thôi tạm cho qua vụ đó được không?” Trần Cận ngả người xuống ghế, vân vê cằm, mặt mày cay đắng vô cùng, “Tôi không dư thì giờ chơi đánh đố với anh, mà cũng chẳng muốn chơi.”

Fiennes quyết không chịu thôi, ngày hôm nay hẳn hình như đặc biệt

cố chấp: “Trần Cận, cậu biết rõ cảm tình của tôi với cậu, chính cậu cũng không phải hoàn toàn vô cảm, tại sao cậu cứ không chịu thừa nhận?”

“Anh muốn tôi thế nào nữa?! Quan hệ giữa chúng ta vốn là không nên quá giới hạn!”

“Cậu hối hận à?”

“Phải, tôi hối hận đấy, cực kỳ hối hận! Từ giờ nếu không có việc công, không việc gì anh phải gọi trực tiếp cho tôi nữa, bảo người khác nói giùm được rồi.” Trần Cận nói thẳng một hơi, “Rất cảm ơn anh đã giúp tôi hiểu điều này qua kỳ thi Scotch, tôi vẫn còn quý trọng những cơ hội hợp tác với anh, thôi chào anh.”

Trên đời này người dám cúp máy trước Fiennes chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay, bất quá máy cúp rồi vẫn có thể khiến Fiennes giận tím mặt, mắt mũi sa sầm thì nhất quyết chỉ có một người... bất quá người-đó cũng chẳng sung sướng gì cho cam, nội tình cụ thể thì là thế này...

Trần Cận, thể trạng đã hoàn toàn bình phục, đúng lý ra phải hưởng thụ bết nhè hai ngày tự do còn lại, giờ đang lâm vào tình trạng khủng hoảng nghiêm trọng nhất đời người... không chỉ tính tình đột ngột khác thường, thậm chí hứng thú lượn lờ khắp chốn của hấn cũng tắt ngóm luôn. Kỳ thực từ lúc thi Scotch về, hấn đã xuôi một đống rồi, tới khi tiếp cú điện thoại kia xong, tâm trạng hấn càng bi đát tợn. Đến mức sau đó đi trên hành lang đụng phải mặt cá gỗ cũng chẳng buồn chọc gheo luôn, tự hấn cũng nghi ngờ hay mình sắp hết đất thật rồi.

Nói ngắn gọn, bệnh trạng chính xác là biểu hiện tiền-mãn-kinh, tinh thần sa sút, bụng dạ bức bối, phản ứng thất thường, không còn một chút cởi mở thoải mái nào của trước kia, nguyên nhân cụ thể là gì tự

hắn cũng chẳng cắt nghĩa được, càng nghĩ càng buồn bực. Dù biết tháng tới mình sẽ phải đối mặt với vô số khó khăn nguy hiểm, nhưng hắn vẫn không bình tâm nổi, có cảm giác mờ mịt như bị mất phương hướng, giống như lạc chân vào một mê cung chẳng chặt, đừng hy vọng dễ dàng thoát ra.

Cả Giang Uy cũng không buồn gặp, đến ngay trước hôm Trần Cận phải “vô trại tập trung”, hắn đành bỏ qua hận cũ mò đến hỏi thăm mấy bạn, nhưng Trần Cận cứng đầu, chết cũng không chịu hé răng nửa câu, thành ra Giang Uy cũng bị bít bùng theo.

Đến một lần, Uy ca đột nhiên nghĩ ra... và to gan hỏi dò: “Bây yêu đương gì rồi phải không?”

“Vớ... vớ vẩn!” Trần Cận sừng sốt, tỉnh ra rồi liền gân cổ cãi, “Ờ cái xó này rồi tôi yêu đương với ai được?!”

“Nói cũng phải...” Giang Uy trông bộ dạng hắn chỉ càng nghi hơn, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vững chủ trương mềm mỏng là chính, bới móc để sau, “Cơ mà, nghe nói mấy bữa nay bây không đến khu trung tâm thực nghiệm, chắc mấy người đẹp bên đó nhớ bây lắm nha.”

“Chẳng muốn. Mai chuẩn bị vào thời kỳ ăn chay trường đã man tàn bạo, trần đời không mấy người đẹp trai muốn tưởng tượng rồi, ngày nào cũng mài mòn tuổi xuân cùng lịch huấn luyện khủng bố, sức có bao nhiêu xài cạn ráo bấy nhiêu... bảo đảm với anh, nửa tháng nữa gặp lại, tôi không hóa cả thì cũng hóa nửa superman.”

Giang Uy cười phá lên: “Vớ các nàng coi bộ tin đó cũng hay”

Trần Cận thở hắt một tiếng, vật ra sô pha, nằm co ro rất chi mất hình tượng: “Tôi bắt đầu nhớ mấy bà vợ ở nhà rồi”



“Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền, thích một em rồi cua lấy là xong, bày ra một mớ không một há chẳng này!”

Trần Cận trợn tròn mắt, nhìn Uy ca tình thánh tràn trề hâm mộ: “Một thôi? Chỉ thích đúng một người thôi á?”

“Chú mày cơ bản là chưa thích ai thật tình chứ gì? Em út nào với bây chả như nhau.” Giang Uy cười khinh khỉnh.

“Nè!” Quảng thật lực một cái nệm ngồi trúng đỉnh đầu Uy ca, “Ai cho nói tôi như thú dữ thế hả, người ta coi vậy mà ai thấy cũng ưa đó!”

“Vậy bây tính cưới em nào rồi?”

“Vái anh, người ta là đại ca, chưa chi đã vợ con nheo nhóc để thiên hạ cười cho thối mũi.”

“Chỉ vì mỗi thế thôi hả?”

“Vòng vo sông vậy không ăn thua đâu ông anh”

Thấy ý đồ đã bị bóc tẩy, Giang Uy sượng sùng: “A Cận, ai yêu phải chú mày cũng xui xẻo cả, cả đời vô tâm vô tính, chẳng hiểu cuối cùng bây nghĩ cái gì nữa.”

“Bí hiểm một tí thì làm sao?”

“Vâng, anh mà là phụ nữ anh sẽ chờ bây bí hiểm chán rồi biến mất tăm luôn.”

Trần Cận chột im lặng, hắn đang nghĩ mình thực sự đã bắt đầu vướng bận vài điều, không biết từ lúc nào, có một thứ cảm giác kỳ dị lắng dần trong hắn, mà hắn không sao gạt bỏ được, giống như một

đường thẳng tấp đột nhiên bị bẻ hướng xiên xẹo... sự đổi thay thật sự đáng sợ.

“Anh hỏi nốt câu cuối cùng nhé?” Uy ca đã nhịn hết nỗi, “Bữa đó người thi Scotch với cậu là ai?”

-----

# Chương 41

Trần Cận gãi đầu, đáp lập lò: “Cấp trên phái xuống, mấy ông muốn giám sát tôi...”

“Giám sát bây kiểu quái gì mà để bây đi Scotch khơi khơi vậy, tưởng anh bây ngu a?!” Uy ca nổi đóa, thằng ranh này ý mặt mũi có tí dễ coi rồi hở ra là vênh váo, không biết lắm lúc chỉ muốn đập cho nó vài đập, “Phải Michael Swank bên bọn bắn tỉa không?”

“Xin anh, đời nào tôi đi với cha mặt cá gỗ...” vừa nói đã biết bị lộ bém, Trần Cận xua xua tay chịu thua, “Ừ thì đúng là tôi có biết ông, cơ mà không phải ông đâu.”

“Vậy là ai? Không phải thằng a, b, c lượm được ngoài phố chứ hả? Tụi bây xếp hạng nhất tổ đơn, hạng nhất a! Bây hiểu cái đó nghĩa là gì không?! Khả năng tên đó nhất định không kém gì bây!”

Hừ, cũng có phá được kỷ lục quái đâu, mắc gì phải nháy nhồm lên vậy a? Trần Cận chống má ra bộ thần bí, rồi làm mặt rất chi quái dị: “Thật ra... gã đó là điệp viên, có hồi đi diễn 007 rồi.”

Giang Uy phát khùng luôn: “Anh biết ngay đám đó tụi nó treo đầu dê bán thịt chó mà! Luật Scotch chặt cỡ nào ai chẳng biết, đã nói lính đặc chủng đang tại ngũ với bọn tình báo là cấm không cho thi rồi, thậm chí có đóng vai địch cũng chỉ được đánh chặn vòng ngoài thôi, thế mà lần này tụi bây vô thi khơi khơi không ai biết, kiểu này ai mà hiểu được?!”

Nếu tên đó là Diệm... thì nói đường nào cũng xuôi hết được chưa đại

ca! “Uy ca nè, tò mò quá là chết người nhe.”

“Có giỏi thì giết anh diệt khẩu đi, còn không thì hôm nay khai hết ra cho anh! Vớ vẩn rồi có ngày bây húng lên bán đứng anh xong anh bây còn ngu si các thêm vài đồng!” Tuyền một bộ dạng ôm tim đau thương tột độ, ai biết được thằng nhãi này đã chơi mình nhiều lần rồi.

“Nè, họa hoằn lắm mới gạt anh một bận, chưa chi đã bảo người ta tiểu nhân vậy, tôi cũng bắt đắc dĩ thôi a!” Trần Cận đành xoay xở cách khác đặng xoa dịu Uy ca, “Rồi rồi, tôi chỉ có thể nói với anh, gã đó địa vị rất cao.”

“Nói thế thì nói làm gì! Chúc không to mà bày ra được chuyện tà trời này hả? Thế nên anh muốn biết rốt cuộc cậu chọc vào ai rồi? Người ta mới chính cậu thế chứ! Hay cậu thỏa thuận hứa hẹn gì với người ta để được thi Scotch? Đợt đi trại tập huấn một tháng tới có phải dính gì đến vụ này không? Mà rốt cuộc cậu đã nhận cái nhiệm vụ bán mạng gì rồi hả?” Giang Uy càng nói càng tự thấy rùng mình, mặt mày đã muốn xám xịt, làm Trần Cận cũng được một phen cảm động thôi rồi, ai biết đâu Uy ca tình sâu nghĩa nặng với mình dữ vậy a, rồi thôi sau này bớt bớt gạt ổng đi vậy.

“Anh hỏi lắm vậy, giờ muốn tôi đáp câu nào a?”

“Từng câu một.” Công khai bắt đầu thẩm vấn.

“Không phải là tôi không muốn nói, Uy ca à, chuyện này tôi không muốn lôi ai vào cả, thật ra... ai cũng chẳng có gì to tát đâu...” chỉ có dùng dằng dây dưa với Diệm rồi giờ tiến thoái lưỡng nan thần kinh phân liệt sắp nổ banh não rồi thôi a... “Tôi chỉ đang nghĩ chuyện đi hay ở.”

Giang Uy sực hiểu ra: “Cấp trên có người gây sức ép với cậu, đòi xét kết quả thực hiện nhiệm vụ của cậu để giữ cậu lại, trong khi cậu thừa sức làm nhưng không muốn lên tổng bộ phải không?”

Uy ca, bữa nay là tôi phục anh rồi đó! Chuyện như vậy mà... cũng chế ra được! “Hơ... phải phải, quả nhiên Uy ca đoán sự như thần.”

Liền sau đó lưng hắn bị vỗ bồm bộp, Giang Uy ca giọng hùng hồn: “A Cận, có chí khí! Không ngờ cậu không màng danh lợi đến vậy!”

Không màng mới là lạ, cơ mà người ta bị o ép nên đành bất đắc dĩ a... “Phải phải, tôi là ai chứ, vinh nhục không màng, cười dài ngắm phong vân” Trần Cận bắt đầu ngâm nga một cách say sưa, rất chi nhập vai.

Giờ Giang Uy cũng phát nổi da gà: “Thôi bây Anh biết bây có chừng mực, anh không hỏi nhiều nữa, sắp tới chắc sẽ không gặp ít lâu, cậu tập huấn xong có lẽ anh về phân bộ rồi.”

“Uy ca, giữ gìn nha, rồi tôi gọi cho anh.” Đập tay cổ vũ hắn.

“Ok, nhớ đến lúc ấy đừng có què cụt lét đến gặp anh.”

“Anh khinh thẳng em quá đáng”

Tiến Giang Uy về rồi, Trần Cận lại vò đầu nằm vật ra thảm, ngắm đèn chùm... phần vì nghĩ mai phải bắt đầu đợt huấn luyện dã man kinh hoàng, phần vì đột nhiên có tâm sự, ờ cứ kinh ngạc đi, Trần đại ca cũng có tâm sự đó! Ví như lúc này, hắn đang nghĩ, sau này làm cách nào thoát thân được, làm cách nào vừa không phải nói toạc ra, vừa không để Fiennes nghĩ mình bỏ của chạy lấy người... mà vẫn rút êm được khỏi vụ tình yêu tình báo tầm lum nguy hiểm, đừng giữ vững được kỷ lục bất bại của mình?

Trần Cận không hiểu có gì lúc này đầu hấn nghĩ gì cũng thành chuyện của gã đó, có lẽ vì hấn ta là mối đe dọa quá ghê gớm với mình sau này, nên muốn cho qua cũng không được, thằng cha Fiennes ấy cứ như đã trút nước vào não hấn, để giờ mọi thứ ở trong hằm bà lằng hết cả, rốt cuộc Trần Cận trịnh trọng quyết định: không thể để hấn ta ép uống, sắp đặt tương lai của mình được!

Tại sao đã cố đến thế rồi lại phải dứt áo bỏ tổng bộ? Thật đúng là trời chơi mình a, ai biết được một hồi thành ra loại quan hệ này với Diệm chứ, đổi lại trước kia nói với hấn vậy, đánh chết hấn cũng không tin, hấn đây rành rành không ưa mắt bọn đàn ông đô con thô thiển chút nào, nói gì đến chuyện... nhập nhằng với nhau như giờ... À ờ, ừ thì Fiennes cũng không đến mức đô con thô thiển, cơ mà thằng chả vẫn là đàn ông, lại còn hoành tráng thôi rồi, nếu mình còn tiếc cái mạng quèn, có khi chạy giữ thân sớm sớm là hơn.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Trần Cận lại nghĩ mình lo lắng quá rồi, tính đi tính lại, còn hai tháng trời nữa không gặp Fiennes, đến lúc đó không chừng đối phương đầu óc đấng trí đã kịp quên mất tiêu mình rồi, thế có phải nhẹ nợ không? Bất quá cú điện thoại vừa rồi đúng là càng nghĩ đến càng bức mình, thà trùm mền mà ngủ còn hơn...

Những ngày tiếp theo là cuộc sống trong trại huấn luyện khổ ải vô cùng, thôi chẳng kể ra chi tiết, chỉ tội thân Trần Cận đang từ chàng đẹp trai hào hoa giờ đã lên đời thành chàng siêu giàu suốt ngày vác súng ống hạng nặng lăn lộn giữa “mưa bom bão đạn”, dẫn đầu một đám nam nhi nhiệt huyết phùng phùng xông pha vào chiến dịch gian khổ nhất thế kỷ, mướt mát mồ hôi mà khí thế ngất trời, thật đúng là lao động nặng nhọc, cũng may cả đội giữ kỷ luật rất tốt, không ai ho he không phục đồng chí sắp mới là hấn.

Hai tuần đầu sống trong địa ngục tập huấn, Trần Cận thiếu điều nằm

bò dài vì thất lưng ê ẩm. Để nêu cao tinh thần “nhân đạo chủ nghĩa”, một tuần bọn hắn được nghỉ một ngày, đương nhiên cả đám chỉ biết vui đầu ngủ không biết trời trăng gì.

Có bữa đương giữa bữa ăn thì bị cấp trên kiểm tra đột xuất, thật tình khổ hết nước nói, như một buổi trưa cuối tháng, Trần Cận bị một phen xấu mặt chưa từng thấy, sáng hôm đó tham gia đặc huấn mai phục, cánh tay phải mỗi rụng rời, thành ra để tiết kiệm thể lực, hắn đổi qua xài tay trái, chặt vật càn quét đồ ăn bổ sung năng lượng, ở chỗ này điều sung sướng hiếm hoi là được ăn thả phanh và không còn thời gian đâu để nghĩ vớ vẩn.

Đùng một cái, thượng tá Zamosc, một trong các chỉ huy trưởng hùng hồn hô lệnh, ngắt ngang bữa ăn của Trần Cận: “Leslie, tướng quân Weddela xuống thao trường yêu cầu điểm danh quân đội!”

Tiền, miếng sườn cừu vừa nhét vào miệng bị nghẹn ngay cổ họng.

Trần Cận vừa nghe tên “tướng Weddela” đã cảm thấy không hay ho gì, liền vội vàng chỉnh trang để ra tập hợp, nhân thể lia mắt nhìn thử... chết bỏ rồi! Cách năm chục mét, ngoài ông tướng già còn một gã đàn ông nữa, còn ai ngoài Andre Fiennes!

Bộ quân phục uy nghiêm, vóc người cao lớn đĩnh đạc dưới ánh mặt trời càng bắt mắt ghê gớm, tướng Weddela đang thảo luận với hai vị sĩ quan chỉ huy, hắn chỉ đứng bên cạnh không nói năng gì, nhưng trông thái độ cũng hiểu hắn đang lắng nghe, cặp mắt nâu sẫm giấu sự sắc bén sau vẻ bình thản, ôn hòa, chỉ những kẻ từng làm đối thủ của hắn mới biết sức sát thương khó lường tới mức nào, cử chỉ lịch lãm thông dong, cả khóe miệng mím hờ thản nhiên cũng mơ hồ toát lên khí thế bức người.

Thật như bị tên bắn trúng lưng, tứ chi Trần Cận cứng ngắc ngay tắp

lự, trong khi hai mắt thiếu điều bốc hỏa, quả nhiên là hấn ta! Nghĩ lại, đã nhìn được bao nhiêu ngày không nhớ đến gã đàn ông mắc chứng ưa cưỡng bức người khác này rồi, thẳng chả lại còn tò tò mò đến, rõ ràng muốn mượn việc công xử chuyện tư, hại công sức của Trần Cận hấn đổ sông đổ bể lần nữa. Đã vậy, lần này quyết không thể sơ hở.

Weddela là cố vấn quân sự của chiến dịch “quân tiên phong” thì xuất hiện ở đây cũng chẳng lạ, nhưng Andre Fiennes mắc gì phải mượn chức sĩ quan cấp phó đi theo phụ giúp điểm binh chứ, rõ là bịp bợm! Đương nhiên, hấn là Diệm, thân phận của hấn thì bí mật khỏi nói, bất quá ba chiêu đó xài với mấy lão tai to mặt lớn thì được, chứ giờ với Trần Cận còn lâu mới xi nhê!

Lập tức phát lệnh, toàn đội chuẩn bị sẵn sàng đón địch, kết quả là đến khi điểm binh ánh mắt Fiennes chỉ lướt thoáng qua hấn, không có lấy một chút quan tâm chú ý, chính xác là lồi nhìn cho phải phép. Trần Cận cố tình trừng mắt với hấn, muốn cảnh cáo hấn đừng có làm bừa, rốt cuộc người ta còn chẳng buồn nhìn lại cuối cùng Trần đại ca cũng được nếm mùi “tự mình đa tình”, ngay lập tức lửa giận bốc phừng phừng, hấn thiếu điều sẵn số đến túm cổ thẳng cha kia, thét lác xỉ vả: “Ý gì hả?! Làm bộ không quen à, tính gạt ai a!” Hồi sau nghĩ lại, không phải mình đang cầu trời cho hấn ta quên sạch những chuyện mất trật tự đã xảy ra giữa mình và hấn sao? Như giờ không phải hấn đã gối kê cao đầu, quên hết rồi sao! Mình phải yên tâm vô cùng mới phải

Nghĩ vậy rồi liền đánh mắt đi, đứng thẳng người lại, thăm nhủ: thích tóm à, đừng hòng tóm được tôi!

Đến khi chỉ huy đội tả xung hữu đột, lăn lộn mướt mồ hôi như muốn phát tiết một bụng tức khí, thỉnh thoảng ánh mắt Trần Cận lại liếc về phía bực duyệt binh, chỉ thấy cặp mắt nâu đằng đó vẫn tĩnh như



không. Thăng cha này không phải đang tức vụ mình làm mất mặt hẳn trong điện thoại bữa rồi chứ? Trần Cận ngoài mặt ra sức làm như không có gì, nhưng trong đầu đã kịp vặn vẹo đủ các kiểu, thậm chí càng lúc càng có xu hướng ngắm ngẫm tích hóa.

Bài thao diễn cuối cùng là xạ kích, khoảnh khắc bóp cò phát súng thứ sáu, Trần Cận đột nhiên liên tưởng đến những ngày ở sân bắn, lần đầu tiên hẳn được bình đẳng đứng bên cạnh Fiennes, trò chuyện vô cùng thoải mái hòa hợp, thật tình không phải hẳn chưa từng mong đợi đến vài tiếng đồng hồ ở chung đó.

Kỳ phùng địch thủ mà đồng điệu vậy thật là chuyện khoái trá đến mức nào... vấn đề là không hiểu từ bao giờ, sự sung sướng đã lệch tông, biến vị thành một màn mở đầu quá sức bất hảo? Rốt cuộc là từ lúc nào, ánh mắt người đó nhìn hẳn đã thay đổi? Và cũng từ lúc nào, hẳn thành ra vừa màu mè làm ra vẻ vô sự, vừa trắng trợn hưởng thụ mọi sự ưu ái của đối phương? Giá thử cứ tiếp tục nhắm mắt vờ vịt thế này rồi cũng yên ổn cả mà thôi, nhưng có gì đến phút chót Fiennes lại cứng đầu quyết xé toạc tất cả?

Đạn bay trật bia---

Cả tay đội phó Kyle đứng cạnh cũng kinh ngạc quay sang nhìn Trần Cận, sai lầm sơ đẳng thế này, không giống hẳn chút nào, hẳn ta hỏi luôn: “Leslie, không sao chứ?”

Trần Cận liếc nhìn Kyle, xua tay tỏ ý không sao cả, trong khi đầu đã muốn bốc khói, a!! Lại làm trò cười cho thiên hạ rồi!

Buổi thao diễn dài tàn bạo kết thúc, cả người phùng phùng bốc hỏa, làn da rám nắng nâu bóng của Trần Cận giờ này càng tỏa ra sức uy hiếp ghê gớm, trông như thể một con sư tử vừa bước ra từ rừng sâu hoang dã.

Lúc này trung tướng Weddela thông thả tiến đến, dừng lại trước mặt Trần Cận, đưa tay phải ra với hắn: “Lính của cậu đã thể hiện sức mạnh và dũng khí tuyệt vời, chắc chắn họ sẽ phát huy được khả năng anh hùng của mình trên chiến trường, thậm chí còn có thể làm xuất sắc hơn hôm nay nữa.”

Nghiêm chào theo nghi thức quân đội xong, hắn đáp bằng giọng khàn khàn vì hô khẩu lệnh quá nhiều: “Cảm ơn tướng quân!”

“Không chỉ có tôi chờ đợi sự thể hiện của cậu đâu.” nói xong câu này, trên mặt ông già lộ ra một nụ cười ranh mãnh đầy hàm ý, Trần Cận vừa trông đã hiểu liền, có chút chột dạ như bị đối phương nắm tẩy, hắn vội lễ độ đáp: “Vâng, nhất định sẽ không để ngài thất vọng!”, trong bụng đã có phần thấp thỏm, ông già này có ý gì a? Thông đồng với Fiennes chinh hắn chưa đủ, lại còn buông một câu rõ mờ ám vậy nữa.

Loa vừa phát lệnh giải tán, Trần Cận là người đầu tiên lao thẳng về phòng tắm trong doanh trại, làm đội trưởng chỉ hơn người được đúng một điểm, ấy là có phòng ngủ và buồng tắm riêng, tuy tiện nghi khá đơn giản, nhưng còn hơn chán vạn ngủ giường chung rồi chen chúc trong nhà tắm công cộng, bất quá doanh trại này điều kiện cũng khá, nào giờ chưa nghe đội viên phàn nàn gì.

Không có bồn tắm, chỉ có phòng tắm vòi sen, xài ba ngày Trần Cận mới quen nổi. Bình thường mệt muốn bã người, điều đầu tiên hắn nghĩ đến là phải vô bồn tắm mát xa thơm phức ngâm mình hưởng thụ đủ ba tiếng đồng hồ, nhưng ở đây có mà bóí ra được, chỉ nội vụ này đã đủ để chứng minh quyết tâm trở về tổ ấm New York sau khi hoàn thành nhiệm vụ của hắn là quá đúng đắn.

Thế nhưng đến khi xối nước lạnh xuống đầu rồi, tâm trí hắn lại càng

rối rắm tợn, Fiennes thậm chí không thèm bắt chuyện với hắn một câu, thực là còn không bằng người xa lạ. Siết tay động một đấm vào tường, Trần Cận cứ thế trần như nhộng lết ra khỏi buồng tắm, nằm vật xuống giường, muốn nghĩ cho thấu đáo một phen, bất quá nhất thời đầu óc hắn không sao phân tích rạch ròi ăn khớp nổi.

Chuông cửa lại réo vang, Trần Cận sợ là quân lệnh, vội vàng chồm dậy quơ cái khăn tắm quấn quanh hông rồi chạy ra. Cửa vừa mở được bốn mươi độ, hắn đã sững người.

“Tại sao cứ luôn để tôi thấy những cảnh cảm dổ thế này nhỉ? Đang có ý ám chỉ gì sao?” Cái giọng trầm trầm du dương, cái mặt điển trai tàn bạo và cũng đáng ghét tàn bạo.

Trần Cận mất một hồi mới kịp hiểu lời chào hỏi của hắn ta, cúi đầu nhìn lại “phục trang sơ sài” của mình, thật đại quẫn, hắn không nói không rằng, vung nắm đấm động thẳng về phía Fiennes, tự mình cũng không hiểu lửa giận từ đâu bùng lên kinh khủng vậy.

Fiennes cư nhiên không né tránh, quai hàm lãnh ngay một đấm của hắn, nắm đấm thứ hai của Trần Cận khựng lại, hắn trợn mắt như nhìn đồ dờ hơi, cha này không vẫn được thiên hạ rêu rao tán tụng dữ lắm hả? Sao tự dưng như bị hư não, phản ứng chậm rề vậy? Đấm một cái cũng né không được?

“Ra tay độc địa vậy?” Fiennes xoa xoa cằm, bước vào phòng, nhưng không có vẻ giận dữ.

Tự anh chúc vạ chứ! Không phải đang tập huấn kín hả, mắc gì mò đến quấy rối?

Thấy Trần Cận im không nói gì, Fiennes lại mỉm cười: “Cho cậu tới đây không phải để cậu đối phó với tôi, để dành đối phó với Lazuo

mới phải.”

“Tôi thích dợt quyền trên người anh đấy, ai biết anh kém cỡ vậy.”  
Trần Cận châm chích rồi ngồi xuống ghế, khoanh tay nhìn hấn, “Sếp lớn xuống tận đây, có gì tính chỉ giáo đây?”

“Chỉ giáo thì không phải, chỉ là muốn xác nhận lại câu trả lời mà thôi.”

“Cú đấm vừa rồi là câu trả lời đó.”

Fiennes bước tới trước mặt hấn, thái độ nghiêm túc chưa từng thấy:  
“Trần Cận, đây là lần cuối cùng tôi hỏi cậu... rốt cuộc cậu có quan tâm đến tôi hay không?”

Đúng ra phải cười àm lên rồi đáp không không không không... vậy nghe mới thật đúng chuẩn quốc tế Bất quá lời ra đến cửa miệng là thành vấn đề, có một số câu phải chắc chắn rồi mới nên nói, Trần Cận tuy lâu lâu vẫn cợt nhả nhưng chưa đến mức khinh suất, hấn không định xài cách không mấy hay ho này để chấm dứt mối quan hệ với Fiennes, vì hấn không muốn phủ định tất cả chỉ bằng một câu nói.

“Anh là cấp trên của tôi, sao tôi không quan tâm đến anh được.”  
Đương nhiên, né tránh nghe ra không mấy thuyết phục.

“Cậu chắc chắn chúng ta đang nói về cùng một vấn đề chứ?”

Trần Cận thật tình không quen chịu đựng ánh mắt lạnh lùng khắc nghiệt của Fiennes, bởi vậy hấn buột miệng nói tuột ra: “Tôi vẫn mong được cùng chiến đấu và... hòa hợp với anh, nhưng tất cả những chuyện đó chỉ nằm trong giới hạn sự tin cậy giữa bạn bè mà thôi, tôi không muốn tình thế phức tạp hơn nữa.”

“Tóm lại đây chính là “tuyên ngôn độc lập” của cậu hả?”

“Sao anh cứ phải phá hoại sự thân thiện giữa chúng ta thế! Anh bảo tôi ích kỷ à?! Anh còn ích kỷ hơn tôi nhiều!” Mẹ nó tôi căn bản không muốn đập đổ cái nền tảng bé tẹo chúng ta vất vả lắm mới gây dựng được.

“Nhưng tôi không muốn làm bạn bè của cậu.” vừa dứt lời, Fiennes đã đưa tay ra, cố sức ôm ghì lấy Trần Cận, rồi cúi xuống hung bạo cướp lấy đôi môi hắn, mãnh liệt mút vào, thế tiến công không thể xoay chuyển, sức nóng tăng vọt hầu như muốn bứt đứt mọi dây thần kinh của Trần Cận, đôi bên cùng thở dốc gấp gáp, hai thân thể dán chặt vào nhau, vị tình nhiệt quen thuộc, đến trái tim cũng đập chung một nhịp... nụ hôn vừa chấm dứt, Trần Cận thờ hỏn hển, quyết không ngẩng lên nhìn đối phương, mà Fiennes đã nói thẳng sự thật: “Cậu cho đây là chuyện bạn bè sẽ làm sao?”

“Bởi vậy tôi mới bảo thôi đi! Hoàn thành nhiệm vụ rồi tôi sẽ xin về Xích bộ, hy vọng đến lúc đó anh để tôi đi.” Thôi đủ rồi, cũng khỏi dùng dằng thêm nữa, chuyện giữa hắn và Fiennes căn bản không thể vừa lòng cả đôi bên được. Bảo đi làm thẳng đầu sai dính kè kè bên hắn ta, hắn làm không được bảo muốn tước của hắn tất cả, thì hắn bay về ổ cũ, vậy là mọi chuyện trở lại đơn giản dễ dàng như xưa.

Fiennes nhìn hắn, chăm chú, nhìn người đã cự tuyệt hắn bao nhiêu lần, và hắn cũng không sao dứt bỏ được bao lần, hắn chưa bao giờ biết một ngày mình thực sự chấp nhất... sẽ thành ra sự uy hiếp ghê gớm đến vậy. Nhưng lần này, hắn chịu khuất phục, không muốn miễn cưỡng thêm nữa, cũng không còn đủ sức thất bại thêm nữa. Diệm đã luôn là kẻ nắm được buông được, nhưng vì sao hắn cứ để mình mãi bị tổn thương bởi người hắn vốn tưởng rằng thích hợp đứng bên mình suốt cuộc đời nhất này?

“Tôi chưa từng định giam cầm cậu, cũng không muốn ngăn cản cậu bay đi, nếu có ngày cậu muốn trở lại giúp sức cho tôi, tôi vẫn chờ cậu.”

Vốn không hề muốn kết thúc cứng nhắc thẳng thừng như vậy, nhưng đã là tình cảm chân thực, không một ai có thể ung dung bình thản được nữa. Đã yêu một người thì đừng cố thay đổi người đó, không chừng hậu quả nhận được sẽ trái ngược hoàn toàn. Trần Cận còn quá nhiều dẫn đo, hẳn vốn không thể dễ dàng quyết định, cũng sẽ không chịu phụ thuộc vào bất cứ ai, hẳn chỉ là hẳn. Mà dù Fiennes không muốn khống chế hẳn, nhưng chỉ dự vọng độc chiếm thôi... đã đủ khiến hẳn muốn vùng chạy thoát. Đôi khi nỗ lực cách mấy cũng khó có kết quả, từ điểm khởi đầu giữa đôi bên đã tồn tại một mối bất đồng, bởi vậy có chẳng cứ bước qua nhau đi là hơn.

Tâm trí Trần Cận hoàn toàn rối loạn, giống như thể vừa tự tay chém đứt đoạn ước vọng của chính mình, Diệm đã từng là ước vọng của hẳn, là lý do cho hẳn phấn đấu, cố gắng... mà giờ, mọi sự đều xong, tự tay hẳn chặt đứt mối quan hệ giữa bọn họ. Đây là lựa chọn của hẳn, bởi thể hẳn không nghĩ mình sẽ thấy khổ sở. Nhưng một tia trong suốt vụt lóe lên trong mắt Fiennes khiến Trần Cận đột nhiên ngây dại, chân tay luống cuống như đứng trước tình thế hiểm nghèo. Nhưng chỉ một thoáng, biểu cảm của Fiennes đã bình tĩnh trở lại, ánh mắt cuối cùng hẳn nhìn Trần Cận hầu như vội vã, rồi hẳn quay lưng bỏ đi.

Kết thúc sao... tất cả giữa bọn họ, kết thúc hết sao? Lòng hẳn bít bùng, ngỡ ngàng nghĩ: mẹ kiếp, anh đi thế hả, tôi không quen cái lối đó a!

Hôm đó, phòng tập quyền anh sáng đèn cả đêm, có một vị Trần đại ca miệt mài gương mẫu, hùng hục đấm bao cát đến ba giờ sáng, rồi

nằm vật xuống sàn xi măng thờ hồng hộc... như vừa chuốc thù oán  
mãn đời với ai

=====

## Chương 42

Vì sức lực tiêu hao quá độ lại thêm không ngủ nghê tử tế, giờ thao luyện sáng hôm sau Trần Cận ngoài sắc mặt khó coi, tâm tình ủ ê, đến thái độ cũng chán chường hiếm thấy, chẳng còn lạc quan tươi tỉnh như mọi bữa, giữa hai hàng lông mày mờ hồ lộ một tia cứng cỏi ngang ngạnh, ai biết đâu giờ này hắn đang nghiền răng cố bắt mình tập trung tinh thần, quyết xua bằng sạch tất cả những căn nguyên phân tán tư tưởng ra khỏi não bộ.

Qua một đêm ngẫm nghĩ, hắn đã nghiệm ra rốt cuộc phải lấy thái độ gì đối diện với chính mình lẫn với hấn ta, cũng là cách duy nhất để bình tĩnh lại, chỉ hy vọng hấn còn có thể là Trần Cận ung dung tự do như trước, Fiennes cũng có thể yên tâm tiếp tục làm sếp trên cao vờn vợi của hấn, tất cả những gì xảy ra giữa bọn họ, sẽ trở thành bí mật vĩnh viễn, chôn kín tại nơi sâu thẳm vô danh trong mỗi người, và không thể dễ dàng bị khơi lại.

Để đội phó Kyle hô khẩu lệnh thay mình, hấn ra bồn rửa cạnh đó tấp nước lên mặt, muốn cho tinh thần tỉnh táo lại. Còn hai tuần nữa là chính thức ra quân, không nghĩ nữa, không do dự nữa, một khi đã quyết định rồi là không còn đường lui, cứ ung dung mà sống chẳng phải hơn sao?

Vài ngày sau đó, Trần Cận ngủ như chết, quyết tâm bồi bổ lại mấy hôm trước, khả năng hồi sức của hấn thật quá động vật hoang dã, hấn muốn mình trông tràn trề sức mạnh, ý chí bùng bùng, không thể để bất cứ ai nhìn ra một chút yếu mềm hay thả lỏng nào ở mình, trước giờ ra quân, biểu hiện của hấn rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tinh thần những người khác. Cấp trên đã giao cho nhiệm vụ hệ trọng,



tuyệt đối không thể mắc sai lầm, hơn nữa, từ giờ này trở đi, chỉ có mình hắn tự cố gắng, người đó đã chẳng còn quyền lợi lẫn nghĩa vụ gì để ra tay can thiệp nữa. Lúc này hắn ta đang ở cái ghế cao chót vót, bình thản chờ kết quả, chứ không phải mãi mê cùng Trần Cận chơi trò yêu đương phù phiếm.

Giờ phút này Trần Cận bất quá chỉ là viên chỉ huy đội “quân tiên phong”, trước một thế trận không thể xoay chuyển, bất kể chiến trường có máu lửa, khốc liệt đến đâu, hắn cũng chỉ còn lựa chọn giành giật, kiếm tìm sự bình yên cho mình giữa hiểm nguy mà thôi. Nhiệm vụ này kết thúc rồi, hắn có thể bay về New York hưởng thụ cuộc sống xưa nay của hắn, chẳng còn cơ hội đâu nữa để sa chân lẫn lộn. Tốt, vậy là tốt. Trần đại ca gật đầu với cái gương, hoàn toàn tin tưởng vào viễn cảnh tươi đẹp trước mắt.

Một tuần trước trận đánh, Trần Cận đột nhiên nhận được mệnh lệnh mới – “Đội Săn cánh” sẽ là lực lượng chi viện, cùng hợp lực tác chiến.

Vụ này làm Trần Cận cực kỳ kinh ngạc, đội Săn cánh nguyên là một nhóm nhân viên tình báo xuất ngũ, mỗi người trong bọn họ đều sở hữu kỹ năng siêu hạng, lại toàn là những cao thủ đấu tay đôi, họ là một bộ phận vô cùng bí ẩn trong Hào Môn, chịu sự chỉ đạo độc lập của tổ Trung Đông và tổ Bắc Mỹ, thông thường chỉ đảm nhiệm những vụ ám sát, thành viên của đội này đều là thần long, kiến thủ bất kiến vĩ, hầu như không bao giờ xuất hiện trong hàng ngũ quân chính quy, luôn hành động đơn độc hoặc theo từng nhóm nhỏ, đặc biệt phù hợp với chiến tranh du kích. Trần Cận đã từng nghe tiếng như vậy, thành ra hắn càng không sao hiểu nổi sự xuất hiện đúng lúc này của đội Săn cánh.

Thượng tá Zamosc vẫn nỗ lực giải thích cho vị đội trưởng giỏi giang của mình: “Họ đảm nhiệm chi viện và bọc hậu, hỗ trợ “Đội tiên

phong” tiến vào khu vực nòng cốt.”

“Thế tức là... có bọn họ cũng như chiến dịch được bảo đảm gấp đôi chứ gì?” Trần Cận có chút khó chịu, tự dưng thấy thật thừa hơi.

“Để đề phòng thôi, Leslie, chúng ta chỉ cần tập trung triển khai kế hoạch của mình, hành động của đội Săn cánh sẽ không xung đột gì với ta đâu.” Zamosc luôn rất ôn hòa với tay đội trưởng nóng nảy nhưng đặc biệt có uy tín này.

“Hy vọng bọn họ muốn “hỗ trợ” ta thật, chứ đừng giở thói làm vương chân vương cẳng nhau.” Trần Cận nói thẳng thừng, chẳng buồn nề nang gì.

“Ai dám nói đội Săn cánh này vương chân vương cẳng vậy?” Một giọng du dương bình thản vang lên, nhất thời làm không khí trong phòng ớn lạnh đôi phần.

Trần Cận dám nói dám nhận, có gì phải ngại: “Chẳng qua tôi nói thẳng thôi.” đợi đến lúc quay đầu lại đối mặt với kẻ vừa lên tiếng, hắn mới nhướn mày, hơi ngạc nhiên nhìn đối phương, bất quá vẫn đầy khí thế nói tiếp, “Nếu là anh, sự lo lắng của tôi càng có lý đây.”

Thượng tá Zamosc đã muốn toát mồ hôi, biết hai vị này đều là tay ghê gớm, đội trưởng đội hành động lại ngang nhiên công kích chỉ huy đội Săn cánh, này rõ ràng là tranh chấp nội bộ trước chiến dịch, bị truy cứu là không xong, nếu vì thế mà nhiệm vụ bị đình trệ, thì cái lon sĩ quan của hắn đâu gánh nổi trách nhiệm, bất quá nhất thời hắn cũng không biết phải làm sao để xoa dịu hai gã trợ thủ khó chiều như nhau này.

“Thượng tá, anh quản lý lính của mình dễ dãi quá a.” Có kẻ độc địa hoàn toàn không định nhún nhường, đã vậy còn cố tình đổ dầu vào

lừa.

Zamosc quệt mồ hôi: “A, Leslie, đây là đội trưởng đội Săn cánh, Long.”

“Có biết.” Trần Cận thân nhiên giơ tay khoác vai gã kia, “Tôi muốn trò chuyện với nhân vật trữ danh này ít phút, ngài không ngại chứ, sếp?”

“Các anh cứ nói chuyện...”

Hắn chưa nói xong, Trần Cận đã lôi tuột Thôi Minh Long đang mặt mày cực kỳ khó coi ra khỏi văn phòng của thượng tá, đến tuốt khu tập luyện đối kháng đầu kia hành lang.

“Cậu tính làm gì hả?” A Long trước nay đã chẳng ưa gì gã này, lần này nếu không phải “người đó” mở miệng nhờ, không đời nào hắn ra mặt dây vào đồ bất hảo ấy.

Ai biết đâu hắn ta đã chẳng biết ơn thì thôi, còn lên giọng xúc xiểm: “Thật là phí hoài mong đợi của tôi với đội Săn cánh a, chắc chắc, mà làm nào ông anh thường được chức đội trưởng hay vậy? Hội Trường Long dẹp tiệm rồi, giờ hết chỗ quây nên đành mò về Hào Môn kiếm cơm hả?”

“Có tin tôi dẫn cậu ra bã ngay bây giờ không?” Trán A Long đã nổi gân xanh.

“Tin! Mắc gì không tin!” Trần Cận đáp rất chi chân thành, “Lần trước chưa so tài được với ông anh, nhất định anh vẫn hung nhớ mãi tư thế oai hùng của thằng em trên võ đài bữa đó, rồi coi tôi như kinh địch số một, xoay xở đủ cách hòng hạ bệ tôi, này có hăm mộ cũng đừng cực đoan dữ vậy chứ, trách nào thiên hạ cứ đồn tụi Săn cánh thần kinh hơi có vấn đề”

“Tao không ngó ngẩn thế!” Một đấm đã vung ra, không buồn cân nhắc gì nữa, cơ bản là chịu hết nổi mán lải nhải xài xể của Trần đại ca. Thằng ranh cợt nhả này rõ ràng là chán sống, lão Phosa sao lại đi tiến cử thằng ngông cuồng quá thể này nhận trọng trách chứ, thậm chí đến Diệm cũng bị nó mê hoặc!

Trần Cận lạnh lẽo né được đòn tấn công hùng hổ: “Nè nè, cái đồ xỏ lá, không chào hỏi bắt tay luôn hả!?”

Hai đấm tiếp theo tốc độ còn nhanh gấp bội, rốt cuộc hại Trần Cận né ngược né xuôi, bắt quá miệng hấn vắn tía lia không ngừng: “Ai sai anh tới hả?”

“Không liên quan đến mày!” A Long chỉ hận không thể cho cái mặt bảnh bao trước mặt nát bung xòe.

“Anh mò đến quấy rối, đương nhiên tôi liên quan!” Lại tránh được vài đòn nữa.

“Mẹ nó, thằng khốn không biết điều!”

“Chửi bậy chửi bạ! Đồ điên khùng! Tôi không thèm hợp tác với anh!” Bộ dạng chống đối bất bình rất chi nhập vai.

“Chỉ thị của ai, chẳng lẽ mày không biết?!” Câu hỏi ngược này của A Long quả nhiên sấm sét, Trần Cận lập tức lãnh ngay một đấm giữa ngực, đau đến gập người, hấn ngời thục luôn xuống sàn.

A Long cũng bị kinh ngạc, cú đấm vừa rồi của hấn tuy không hề nương tay, nhưng cơn giận trong lòng đã trút gần hết, mà đòn đánh ra cũng chính diện đàng hoàng, bằng vào khả năng của Trần Cận đúng ra phải tránh được, ấy vậy mà hấn lại trúng đòn. Hấn đã đồng ý

với người kia sẽ không để tên này bị thương, giờ cứ nhiên chưa ra trận tự mình đã đánh thương hấn... Lại trông bộ dạng thần thờ ngời nhìn sà nhà của Trần Cận, chẳng buồn mở miệng cũng chẳng buồn đánh lại, A Long càng thấy cuống tợn.

Rốt cuộc vẫn không chịu xuống nước: “Này, không phải ăn một đấm rồi dần luôn đấy chứ?”

“Chiến dịch lần này, không cần đội Săn cánh cũng được.” Trần Cận giờ mới ngẩng lên nhìn đối thủ, thái độ nghiêm túc đến có chút uy hiếp, “Anh không tình nguyện thì cứ việc rút về đi.”

A Long không tỏ thái độ gì, chỉ hỏi xoáy lại: “Người đó hiểu rõ ý mày chứ?”

“Cái gì?” Trần Cận nhú mày.

“Tao cho là mày nên nhận ý tốt thì hơn, tao không phải đàn em của mày, bảo tao về à, tao đâu có ăn no rủng mỡ, nhận nhiệm vụ này vốn chẳng hay hóm gì, nếu không phải để trả nợ anh ta, không đời nào tao ôm rơm nặng bụng, dây vào loại không biết lý lẽ như mày, không dung đi làm vú em.”

Tuy A Long nói toàn câu ác ý, nhưng nghe lọt lỗ tai Trần Cận lại thành ra hàm ý sâu xa hơn nhiều: “Chỉ để trả nợ thôi hả?”

A Long sầm mặt: “Ý gì hả?”

“Nếu chỉ định trả nợ, anh khỏi đến đây, còn nếu anh ta ép anh...”

“Đừng có làm nhảm nữa!” A Long lại nổi sùng, “Làm gì có chuyện anh ta cho rằng mày đáng cho đội Săn cánh ra mặt chứ!”

“Anh thích trả nợ anh ta, nhưng tôi không muốn mắc nợ ai hết.”

“Mày nghĩ anh ta phái người đi vì mày à? Hừ, đừng tưởng tượng, chẳng qua anh ta muốn chiến dịch không bị sự cố gì thôi.” A Long dội cho hắn một gáo nước lạnh, “Đừng tưởng mình gì cũng hay, mày lập công trạng ra trò cho Hào Môn thật đấy, nhưng đâu đã là nhân vật ghê gớm gì, giờ mày chỉ cần nghĩ làm sao đánh thắng được là đủ, khỏi để ý ai đang chỉ đạo, vì trong cả chiến dịch này, mày chẳng qua chỉ đóng một vai con con mà thôi, đừng nghĩ không có mình rồi người ta không chọn được ai khác giỏi hơn. Trần Cận, bỏ trò coi mình là cái rốn của vũ trụ đi!”

Lần đầu tiên Trần Cận bị công kích dữ dội vậy, nhưng hắn lại chẳng nổi đóa lên, mà mãi một hồi sau mới chậm rãi đứng dậy: “Không sai, tại tôi quá kiêu ngạo, cứ nghe lệnh trên cả là xong, chỉ cần đừng ngáng chân bọn này, mấy người muốn làm gì thì làm.”

Lời lẽ kiểu đó hả! Nghe như đội Săn cánh là đám ô hợp chuyên đi quần chân thiên hạ: “Mồm miệng mày đúng là không biết điều.”

“Thế cả thôi.” xoa xoa ngực, “Nhỡ mà bị nội thương, chờ đó tôi kiếm anh đòi tiền thuốc men.”

“Muốn ăn một đấm nữa không, rồi tao bồi thường cho gấp đôi tiền thuốc?”

“Tự giữ lấy mà xài.” Trần Cận đột nhiên chẳng còn bụng dạ nào đối đáp với A Long, hắn bỏ luôn vào sân tập.

A Long nhìn theo bóng lưng hắn, bất bình nghĩ: Diệm, sao anh lại đi che chở cho loại người này chứ? Tôi thấy hắn căn bản không định ở bên cạnh anh, đến ai bạn ai thù hắn còn không phân biệt được!

Trần Cận vào sân tập, đứng giữa đám đông vẫn cảm thấy không khá hơn chút nào, đầu óc hẳn còn đương bận nghĩ đến những lời Thôi Minh Long nói. Dù từ đầu chí cuối chỉ gọi người đó là “anh ta”, nhưng trong lòng bọn hắn đều thừa hiểu, tuy mối liên hệ đặc biệt giữa họ đã không còn, nhưng đối phương cũng không định cắt đứt cả quan hệ công việc, câu trả lời này lại khiến hắn thoáng thấy an tâm, có chút cảm giác vững dạ vì không hoàn toàn bị vứt bỏ, hẳn thực sự nghĩ mình cũng không nên kiêu ngạo quá, dù gì hẳn ta cũng là Diệm, đâu phải loại tàng tàng gọi là tới đuổi là đi.

Trần Cận biết mình nên hiểu rõ tình thế, thể hiện cho hoàn hảo, tuyệt đối trên chiến trường không thể để hắn thất vọng, nếu hắn đã cố ý khiến Thôi Minh Long bỏ qua chuyện cũ để tới đây giúp mình, cũng tức là hắn hy vọng chiến dịch lần này thành công tốt đẹp, yêu cầu này chẳng có gì quá đáng, mà không chừng đó cũng là điều duy nhất mình có thể làm vì Fiennes lúc này.

Với một người đàn ông trăm công ngàn việc như vậy, chỉ cần hắn đặc biệt chú tâm đến ai đó hơn một chút thôi, đã là quý giá lắm rồi, huống gì hắn còn cố ý xử lý giùm mình cả những việc nhỏ nhặt thứ yếu, Trần Cận tự thấy mình không đời nào chu đáo vậy được, bởi thế sự quan tâm hết lòng của Fiennes dành cho hắn chẳng có gì để phàn nàn, chẳng qua là hắn không chịu cảm động mà thôi

Tuần cuối cùng này đối với Trần Cận thật chẳng yên ổn chút nào, áp lực bên ngoài chỉ là phụ, chủ yếu là vì áp lực từ chính nội tâm hắn, hắn chỉ còn biết gồng hết sức mình lên chống chọi. Cho đến sáng sớm ngày mười lăm, không khí trực chiến bao trùm, bộ binh chính thức xuất phát đến biên giới Ai Cập để sang Sudan, bắt đầu đếm ngược cho đến thời điểm xông trận.

Lúc này chiến địa đã được bố trí đầy điểm tấn công, phần lớn dân thường đã sơ tán an toàn, số còn lại cũng được di dời đến những

vùng lân cận, chiến dịch thanh trừng lần này, Hào Môn và chính phủ địa phương đều hạ quyết tâm, tuyệt đối không cho một con cá nào lọt lưới.

Sáu giờ sáng, lệnh truyền đạt xuống, “Đội tiên phong” đóng vai trò tiền trạm, được đưa vào chiến khu theo đường không, không kích sẽ được duy trì liên tục yểm hộ cho cả đội tiến vào sâu thêm 3km, Trần Cận chỉ huy đại đội trực tiếp xâm nhập một khu vực, các đội còn lại phân chia nhau đột nhập qua các lối vào căn cứ quân đội rải rác của Lazuo, tiếp tục hành quân trong những đường ngầm được canh phòng nghiêm ngặt.

Quân Lazuo cũng không phải không có sự chuẩn bị, một lượng lớn dân thường chuyển đi đã khiến bọn chúng đề phòng, đến giờ phút này là chống cự một mất một còn, thậm chí khó tránh phải liều cùng chết chùm, bằng vào cá tính của Lazuo, nhất định lão ta sẽ đẩy rất nhiều tay chân ra làm bia đỡ đạn, nhằm kéo dài thời gian để tìm đường khác trốn chạy. Nếu bọn chúng phát hiện ra vòng vây bên ngoài đã bị phong tỏa, mặt sau lại bị bộ binh kiểm soát suốt dọc con đường chủ đạo, nhất định chúng sẽ quay lại đường cũ, tử thủ đến cùng, nhiệm vụ của đội Trần Cận bất kể nhìn từ góc độ nào đều thấy hệ số nguy hiểm là tối đa.

Từ lúc đột nhập đã phải đọ súng kịch liệt mấy phen, vào trong tầm bắn của địch liền đối qua dùng súng hoa cải, trong màn đêm, toàn bộ “Đội tiên phong” di chuyển đến chiến địa mới, đến khi chính thức lọt vào khu căn cứ như mê cung của địch, còn chưa hết kinh ngạc, Trần Cận đã hiểu ra tình thế hiện tại nghiêm trọng đến mức nào, coi bộ thử thách thứ thiệt đây rồi!

Trần Cận phụ trách mở lối thông gió, rồi qua đường ống để tiếp cận khu vực trung tâm, đúng lúc ấy tiếng chuông báo động rú vang, hẳn biết có đội viên bị lộ rồi! Muốn đảm bảo cho những người đi sau đột



nhập được, giờ một người buộc phải vòng sang phía Đông, thu hút sự chú ý của địch, cũng tức là sẽ bị lọt vào tầm quét của thiết bị giám sát, nhưng đây đã là cách tối ưu, không còn lựa chọn nào khác. Còn chẳng kịp than trời số mình sao mà xui xẻo, hấn âm thầm lao vọt qua mạn Đông. Khi hấn nhận ra mình sắp bị vây tứ phía, sóng liên lạc với quân tiếp viện còn chưa bị ngắt.

Đành rằng trên lưng đang có những món vũ khí tối tân nhất, không những đủ sức xuyên thủng lá chắn sắt, bắn trúng mục tiêu, tầm ngắm còn cực kỳ kinh hồn, nhưng giờ này có cho nữa cũng để vút đi, trần ống trên đầu đã đột ngột lật lên, hơn mười họng súng tự động lộ ra, quét khắp đường ống, không bỏ qua một vật thể nào đang động đậy. Rạp mình lăn tròn mấy vòng, nghe đạn sượt vun vút qua vành tai, Trần Cận không thể phân tâm nửa tíc tắc, mũ sắt cản cho hấn một viên đạn, nhưng não đã nghe ong ong rầm rĩ, hấn hầu như bị choáng đến sửng người, đã vậy thất lưng và ngực phải còn trúng hai phát đạn, vì cự li quá gần, lực va đập với lớp áo chống đạn dội thành một luồng sóng chấn động, xô hấn bắn xa hai mét, Trần Cận buột miệng chửi thề, nghĩ mình sắp xong đời rồi mà vẫn không dám trù trù lâu hơn, lại cắn răng cầm đầu chạy về phía lối ra...

ẦM!! Hệ thống kích nổ tự động trong đường ống đã kích hoạt, suýt soát ba giây, Trần Cận thiếu chút nữa đã được vô hàng liệt sĩ. Cũng chẳng có thì giờ ăn mừng, hấn lại từ hang hùm nhảy vào đầm rấn, chạy thực mạng được hơn một phút, nhìn thiết bị tính thời gian trên tay nhằm tính một số đồng đội đã đột nhập được vào trung tâm, tin này thì hay rồi, bất quá tình hình hấn hiện giờ mới bi đát đây Thiết bị định vị cho thấy, vị trí của hấn hiện tại chỉ cách kho vũ khí của Lazuo năm trăm mét.

— — — —

## Chương 43

Nếu cái kho trữ đạn này cũng nổ tanh bành được như đường ống hồi nãy thì đẹp, bất quá lúc đó cả hấn cũng đừng hòng thoát thân. Chỉ thị của cấp trên lúc này là phải bắt được Lazuo, giờ nếu không chế được mấy kho vũ khí cũng khá có ích cho kế hoạch.

Không buồn do dự, hấn thẳng tiến luôn, đèn tín hiệu của thiết bị liên lạc trên lưng nháy loạn xạ, người của đội Săn cánh đang tiếp cận, chẳng biết hay hay dở nữa, bất quá trông tình hình hiện tại, đúng là hấn đang cần vài gã nhanh nhẹn giúp một tay, đừng xử cho gọn mớ bông bong này, cứ phải giữ vững trận địa mới mong tiếp được quân chi viện.

Phi cơ chiến đấu đã đến, hai phân đội lính đặc chủng A, C đổ bộ, băng qua biên giới Ai Cập, trong đó có một tổ trinh sát đảm nhiệm giữ liên lạc với “Đội tiên phong”, khu căn cứ chỗ Trần Cận, cả địa hình lẫn quân phòng thủ đều khá mỏng, dễ bị lộ, đương nhiên sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Từ đây đi 10km về hướng Tây, là doanh trại lính đặc chủng, có hệ thống công sự ngầm kiên cố, khi cần thiết địa lôi sát thương và bom Napan có thể phát huy hiệu quả tối đa. Cũng may quân chi viện đủ mạnh, đội viên của mình cũng đủ ý chí nên số lượng thương binh đôi bên đều nằm trong tầm kiểm soát, sự hiểu biết của Thôi Minh Long về khu vực này quả thực vượt quá mong đợi của Trần Cận, bọn họ tìm ra hấn rất nhanh, hội quân coi như thuận lợi, kế hoạch tiến triển vô cùng nhanh chóng.

Chỉ có duy nhất một điều không lường được, đó là kho dự trữ vũ khí

của Lazuo lại dồi dào đến vậy, nếu dùng loại đạn sức sát thương nhỏ, không chừng sẽ chỉ gây ra những tổn thất không đáng có. Đến khi đợt tấn công đầu tiên cơ bản kết thúc, quân vòng ngoài của “Đội tiên phong” đều rút về, hôm đó chiến tích thu được là phá hủy hai trung tâm thí nghiệm và một phòng kiểm soát, vài ngày nữa lại tung toàn bộ lực lượng đi truy tìm nơi Lazuo ẩn náu, cũng phải đề phòng hấn ta giở bài lưỡng bại câu thương.

Cục diện giằng co như vậy kéo dài một thời gian, cho đến ngày thứ sáu, tình thế rốt cuộc đã có chuyển biến lớn, đội của Trần Cận tìm được dấu vết di chuyển của Lazuo, lại tóm được vài gã sừng sỏ trong tổ chức bọn chúng, nhờ thế mà chiến dịch tiến thêm được một bước dài đầy kịch tính. Số thương vong của đối phủ đã rất lớn, nhưng sau mỗi đợt tấn công, chúng đều lui về nơi trú ẩn, nằm dưỡng sức rồi mới lại thò đầu ra, vì thế nhất định phải nhân cơ hội này đẩy mạnh truy kích.

Phủ Hoàng Long như đã sờ sờ trước mắt thì chạng vạng tối hôm đó tin báo về có đội viên bị bắt, này là chiêu mới của bọn Lazuo đây. Ý nghĩ đầu tiên của Trần Cận là phải tìm được cách cứu con tin trước tiên, hấn quyết định đích thân thực hiện, kết quả là bị người của đội Săn cánh cản lên cản xuống, còn có hai đội viên thâm niên chủ động hy sinh đổi lấy con tin, bất quá đối phương không chấp nhận, chúng nhất quyết đòi phải có người từ cấp chỉ huy trở lên ra mặt trao đổi.

Yêu sách của bọn chúng một lần nữa củng cố thêm quyết tâm của Trần Cận: “Tôi đi, các anh tranh thủ thời cơ bọc kín tiền tuyến, đừng để mục tiêu quan trọng có cơ hội chuồn mất, trước khi thế trận nghiêng hẳn về bên nào, tạm thời chúng chưa dám giết người đâu.”

Người của đội Săn cánh cũng thấy không còn cách nào khác, đành liên lạc báo cho Thôi Minh Long, bất quá đợi đến khi A Long hút hải trở về phòng chỉ huy, Trần Cận đã đi mất dạng.

“Thằng đó nó muốn hại chết tao hả?!” A Long giờ này quả xứng danh hỏa long phun lửa, điên người dẫn một toán bộ binh cơ động đuổi theo, trong đội còn có cả lính đặc chủng vừa được điều đến nơi.

Trần Cận quả nhiên đã tự ra mặt, đổi được ba gã đội viên về an toàn, còn hắn bị đưa vào phòng kín tra khảo, bọn tay chân của Lazuo đến giờ chẳng còn nể nang gì nữa, nào roi da, dụng cụ tra tấn đều bày ra đủ cả, xem ra bọn chúng cũng lường trước chỉ huy của Hào Môn đều là loại ngoan cố rắn mặt.

Trần Cận lúc đó đã biết sau phen này nếu hắn còn được một nhúm xương lết về New York, thật quả là phải vái trời tạ ơn, ai biết được chói lóa một đời vậy lại có lúc bị ăn roi, này còn ra thể thống gì a?! Sao thân hắn cứ bị ngược đãi hoài vậy? Sao không ai chế cho hắn một khúc bế mạc hoành tráng xứng xứng một tí?! Giờ hắn là ai chứ, thôi thì dẹp, khỏi nghĩ lắm, chỉ cần cắn răng mà chịu, ráng được đến lúc có ai tìm được mình là xong.

Fiennes hắn sẽ hiểu cho hắn chứ? Trước kia vẫn quen thói phụ lòng tốt của hắn ta, khư khư cố chấp bằng được, bất quá giờ một mạng đổi lấy ba, tính đường nào cũng thấy lời, ừ vậy nên hắn ta phải hiểu thôi, làm thân chỉ huy, chuyện hy sinh kiểu này vốn là trách nhiệm.

Nhắm tính đại thể xung quanh có chừng hơn chục người, bọn chúng bịt mắt hắn, hỏi câu nào không được là quát roi tới tấp, đau rát bỏng, như thể có lửa cào xé trên người, trò tra tấn này thì cổ lỗ khỏi nói rồi, có điều chúng chọn xài cũng hợp lý lắm. Đại khái là đương lúc nước sôi lửa bỏng, chẳng thì giờ đâu đông dài với hắn, thành ra mới ra tay dã man vậy.

Tự Trần Cận cũng thấy hơi hâm mộ mình, đến giờ này còn có thể bình tĩnh tính toán thời gian, chỉ hy vọng trước khi bị đánh cho lóc da

rớt thịt, đội viên của hắn đủ sức thanh toán được tên đầu sỏ của lũ này, dạng cơ thể hoàn hảo mỹ miều của hắn đỡ bị trò tra tấn dã man bá đạo này hại cho nát tanh tươm. Ừ thật ra hắn vẫn còn cách khác, bất quá nói đi nói lại hắn là Trần Cận a có một vài con đường không phải không thể chọn, mà là hắn không muốn chọn, bản tính nó vậy

Cùng lúc ấy, bộ phận tại tiền tuyến cùng với tổng tham mưu ở Hào Môn đã phái thành viên chủ chốt của tổ Trung Đông ra mặt thương lượng, quyết định phát lệnh tổng tiến công lần chót, quân đội đặc chủng nhanh chóng xác định các kho chứa dầu, điểm tập kết hàng tiếp tế và các kho dự trữ bí mật khác, sẵn sàng không kích, hiệu quả phá hủy của đợt oanh tạc này dự kiến có thể đạt tới 80%.

Sau khi người của tổ Trung Đông có mặt trên chiến địa, quân ta bắt đầu phát thanh công khai kêu gọi địch đầu hàng, quân đội bất ngờ áp sát các khu vực lân cận, phủ đầu mọi động thái chống đối có tổ chức. Nội bộ phe Lazuo đã rối loạn, chính Lazuo cuối cùng cũng bị buộc phải rời khỏi nơi ẩn náu, chạy tháo lên biên giới, tổ Bắc Mỹ lại nhận nhiệm vụ dẫn đầu một cuộc truy kích mới.

Sự ngoan cường của Trần Cận đến lúc này đã khiến bọn khủng bố cực kỳ mất kiên nhẫn, vừa lúc một quả bom phát nổ chỉ cách chỗ bọn họ ba trăm mét, bọn chúng bắt đầu xô nhau tìm đường bỏ chạy, bất quá còn một gã giọng đặc sệt Đông Âu vẫn ngoan cố đòi giết bằng được Trần Cận cho hả giận, đám người kia cũng chẳng ai thêm phản đối.

Nói số Trần Cận xui tận mạng cũng không phải, vì gã kia còn chưa kịp bóp cò súng thì người của đội bắn tỉa đã ập đến, cứu được hắn toàn mạng thoát khỏi hang hùm, thành ra khi Thôi Minh long chạy tới hiện trường... cảm nghĩ dạt dào ngay tắp lự chỉ còn là “sởn tóc gáy”.

Trần Cận cũng không biết mình được đưa ra ngoài như thế nào, nói

chung điều cuối cùng hẳn nhớ được là: mình đã lên trực thăng. Hai ngày sau đó, Lazuo bị bắt, chính phủ chỉ định các quan chức cấp cao và luật sư cùng tiến hành lập cáo trạng quân sự, đồng thời vạch trần toàn bộ những vụ gian lận kinh tế và hành vi khủng bố trước đây của hắn.

Fiennes từ đầu tới cuối đều ở ghế chỉ huy kiểm soát tình hình, đến khi nhận được tin tức cứu viện thành công, hẳn thật không khỏi bùng mặt thờ phào, ngã người xuống ghế hồi lâu không nhúc nhích, hành động của hắn khiến đám Phosa và Gallo Ge vẫn luôn chăm chăm theo dõi thái độ cấp trên đều bị một phen kinh ngạc, chưa bao giờ bọn họ chứng kiến vẻ nhẹ nhõm thả lỏng đến vậy ở Diệm, giống như vừa giành lại được một vật thân thiết quý giá lỡ đánh mất, rõ ràng đang kích động nhưng vẫn không thể bộc lộ ra ngoài, vậy nên nổi sung sướng giờ này vừa vô cùng dịu dàng vừa pha chút phiền muộn không yên. Kỳ thực, đâu ai biết được Fiennes quan tâm đến cái người vừa gặp nạn lần nữa kia đến mức nào, đành rằng đã nói sẽ buông tay... nhưng chỉ ngày một ngày hai đâu cách nào làm được.

Mấy ngày sau đó Trần Cận cơ bản đều nằm li bì, cả người đau nhức nhối, mà hẳn cảm giác chắc mình sắp mọc mốc đến nơi. Hào Môn đối đãi với bệnh nhân thì khỏi nói, rõ ràng hẳn đang được nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Đợi đến khi mở mắt ra mới thấy mình chưa đến nổi mặt mày be bét hay què cụt chỗ nào, bên cạnh lại còn có hai em y tá xinh như mộng, một em thay băng, một em cặp nhiệt độ cho mình, ờ coi bộ cũng đâu tệ lắm.

Mà ai ngờ đâu người quen đầu tiên xuất hiện trước mặt Trần Cận lại là Michael, mặt mày hằm hè, nhác trông đã biết mò đến chẳng có ý đồ gì tử tế, Trần Cận bụng bảo dạ: Cha mặt cá gỗ này lại đi vác cái mặt đó cho bệnh nhân coi, đúng là xấu bụng quá thể đáng a!

“Hi rảnh rồi dữ tới thăm người ta a?” Hiềm nổi tay chân không cựa

được, thành ra đành xài đỡ biểu cảm mặt mày.

“Mỗi lần chú mày khoe hết tài cán kiểu gì cũng được thấy thương tích tàn tạ, đúng là không dám khen ngợi.”

Đã biết ngay cha mặt cá gỗ mồm miệng mồm muối! “Ơ cái đồ không biết nghĩa khí này, tốt xấu người ta cũng bị thương vì nhiệm vụ nha!”

“Chú mày chuẩn bị đi lãnh bằng khen ‘Cứng đầu ngoan cố siêu hạng’ của hội Chữ Thập Đỏ được rồi đó.” Michael quyết không thềm nường tay.

“Vâng tôi xin, tuy giờ hình tượng đây không đẹp mắt lắm, nhưng quyền phát ngôn với quyền phản đối vẫn còn chứ gì?” Nói rồi liền ngẩng đầu lên gọi em y tá xinh đẹp, “Bé ơi, phiền em mời chú này ra giùm cái, anh buồn ngủ rồi.”

Michael nổi sùng, hậm hực cao giọng: “Hết tuần, tao tổng tiến chú mày về New York, cũng mong từ rày về sau mày khỏi phải gặp tao nữa!”

“A?” Trần Cận quay phắt lại trợn mắt nhìn hấn.

Cuối cùng Michael cũng trả đũa được, trông bộ dạng hoảng hồn của thằng ranh này, tự dưng lòng hấn thấy thỏa thê lạ: “Sao hả? Không muốn về à? Còn tính ở đây gây họa cho Hào Môn nữa hả?”

Trần Cận cố kiềm chế, nén xuống cảm giác ngộp thở vừa đột ngột trào lên, mở miệng nói có chút rã rời: “Mặt cá gỗ, mồm miệng ông tộ quá rồi đó, cứ vậy coi chừng càng không em nào thềm đâu.”

Michael bị chọc đúng nỗi đau, lập tức đập lại: “Để mày ở phòng bệnh đặc biệt đúng là phí phạm, cho mày ngủ hành lang mới phải!”

“Mắc công em y tá xót ruột.”

Ra gã đó thực sự đồng ý cho hắn đi, đột nhiên nghe vậy rồi vẫn cảm thấy như không thực, nhưng vai “vệ sĩ hộ tống” của Michael rõ ràng là nhận lệnh mới làm, vậy là giờ hắn ta đã thực sự đáp ứng yêu cầu của mình, nhưng tại sao mình không hề thấy khoái trá? Ờ coi bộ bị roi tét dữ quá váng đầu rồi.

Tuần sau đó, ngoài nghe được vài thông tin linh tinh bên ngoài, Trần Cận cũng không có cơ hội tiếp xúc với ai nữa. Hắn muốn biết tình hình Fiennes, nhưng đối phương không tuyên bố công khai chút gì về chiến dịch vừa qua, còn những người lập công trạng lần này đều được luận công trao thưởng, riêng Trần Cận lãnh luôn huân chương dũng sĩ anh hùng vàng cứng cựa.

Đợi đến khi hắn được tự do xuống giường, đồng thời cũng không phải băng bó kín mít như xác ướp nữa, Michael xuất hiện rất chi đúng hẹn, vô cùng hoành tráng gọi chuyên cơ cỡ vừa chở hắn về New York. Suốt chuyến bay, lần đầu tiên Trần Cận chẳng buồn chạy đi quấy rối ai, hại Michael cũng có chút buồn bực, lâu lâu lại làm bộ vô tình ngoài lại ngó hắn.

Đại Lý thì dẫn một đoàn mười mấy chiến hữu ra tận sân bay tung bưng phấn khởi đón chào đại ca trở về, Michael vừa cùng Trần Cận bước xuống đã bị cả đám đực rựa vận đồ đen vây xúm xít, Đại Lý trông thấy Trần Cận vừa băng bó vừa có vẻ mệt mỏi rã rời, liền cuống quýt hỏi han, mà chưa gì đã bị hắn khoát tay chặn họng.

“Nói nghe nè Đại Lý, tôi mới đi vắng có mấy bữa à, thăm mỹ mấy người sao đã tề tựu dữ vậy hả? Cả một lũ ăn mặc đen thui như quạ, nhác trông đã thấy hết như bọn ‘xã hội đen’ nhà quê rồi, xấu đau xấu đón thế a?” Nhăn nhó leo vào xe hơi, xong còn thò đầu ra vẫy vẫy



Michael, “Mặt cá gỗ nè, vất vả cho ông anh quá ha, bữa sau nhất định sẽ đãi trà ông anh, mà nữa, thiệt tình tôi cũng không phải không ưa gặp ông anh dữ vậy đâu. Ngoài vụ không có bạn gái, cái khác ông anh cũng được lắm đó, thế thôi cứ phải nghĩ thoáng thoáng ra nha, bye”

“Mày...” Mặt mày Michael lập tức đỏ rần, bất quá còn chưa kịp cãi lại, cả đoàn xe đã nghênh ngang rồ ga phóng mất.

Trần Cận dựa đầu vào ghế xe, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bụng dạ thấy trống rỗng, cảm giác như vừa đánh mất rất nhiều thứ. Đại Lý còn đương đắm chìm trong niềm hân hoan đại ca đã trở về, căn bản không để ý đến thái độ kỳ cục của hắn, mà kỳ thực ngoài chính Trần Cận ra, đâu ai biết được lòng hắn đang lạc tận nơi nào rồi?

Trở lại biệt thự, Trần Cận lập tức đi kiểm A Địch và Tiểu Lệ của hắn, hai con chó lớn đầu vừa thấy chủ về đã mừng húm lao ào đến, mỗi bên một con nhảy xổ vào hại cái thân mét tám của hắn ngã ngửa ra đất, đám vệ sĩ đứng từ xa trông thấy cũng khiếp vía, đến khi thấy Trần Cận xoa xoa mông đứng lên, tinh bơ vố đầu hai con chó, ai nấy mới dám thở phào.

“Quả nhiên tụi bây có lương tâm, gầy xẹp thế này, nhất định là nhớ tao quá a” Trần Cận xuýt xoa rất chi vênh vang.

Chó không bị ai ngược đãi đương nhiên phải thon thả, lâu ngày không còn được ăn thịt bò thưởng lố khẩu phần của chủ nhân bất lương, thể trọng của A Địch và Tiểu Lệ đã bắt đầu cân đối như ai

Trần Cận không mấy vui vẻ bò về gian phòng quen thuộc của mình nằm ngủ, ngày đầu tiên, ai đến cũng không tiếp. Ngày thứ hai người đông như trẩy hội, tất cả các loại hồng nhan tri kỷ nghe tin hắn về liền vội vàng đến thăm, đại để là đều muốn nối lại tình xưa Trần Cận ậm

ừ một hồi, lại tiếp tục giả bệnh, đến tận khi có Tần Khanh, người trước kia vẫn quan hệ đặc biệt thân mật, đến thăm hẳn mới phá lệ ra tiếp.

“Tâm trạng anh không tốt.” Mắt phụ nữ lăm lăm như đèn X quang.

“Có hả?”

“Gặp em anh mất hứng sao?”

“Đời nào chứ!” Trần Cận vợ cái gối nhét ra sau lưng, tính mở miệng kêu người ta gọt cho trái táo, mà chưa kịp nói đã bị cô ta chất vấn.

“Sao anh cứ luôn tỏ ra xa cách vậy?”

“Hơ? Em bảo anh hả? Anh xa cách ai đâu?!”

“Nói không xa cách ai mới là trốn tránh.”

“Từ hồi nào em thành triết gia vậy?” Trần Cận tự nhiên cười hết nấc, hẳn nhếch môi nói nhạt nhẽo.

“Anh có yêu em không?”

“Yêu a.” Rất chi thuận miệng.

“Anh sẽ lấy em chứ?”

“Mình còn trẻ mà.”

“Anh đi lâu như vậy, có lúc nào nhớ đến em không?”

“Em là bà cả tương lai của anh, đời nào anh không nhớ được?”

“Nhớ đến mức nào nào?” Phụ nữ mà đã lên cơn nhiều chuyện, thật tình khó đối phó vô cùng.

“Anh dốt toán dữ lắm a.”

“Anh nhớ em đến mức mất ngủ sao? Có thử nghĩ em đang làm cái gì, đang hẹn hò với ai sao? Có lo lắng em ở nhà sống thế nào sao? Có nhớ em giống như em nghĩ đến anh sao? Có nghĩ rằng khi trở về sẽ không xa em nữa sao? Thậm chí cả khi anh gặp nguy hiểm, anh bị thương, kiệt sức, anh có nghĩ đến em hay không?” Ánh mắt Trần Khanh chăm chăm nhìn hẳn, “Anh đã nghĩ đến ai hả? A Cận, trái tim anh rốt cuộc ở đâu? Tại sao em không sao tìm thấy được?”

“Trần Khanh, em bị sao vậy? Cứ như thành người khác ấy.”

“Em không muốn làm nhân tình của anh cả đời.”

“Anh có kết hôn đâu nào, sao em là ‘nhân tình’ được!”

“Chẳng khác gì nhau hết, A Cận ạ, nếu anh đơn giản chỉ muốn thư giãn chút đỉnh, anh ôm ai cũng như nhau cả thôi.” Trần Khanh đứng dậy, thái độ lạnh nhạt chưa từng thấy, “A Cận, anh không bao giờ thuộc về em, đi lâu như vậy mới về Mỹ, vậy mà một cú điện thoại cũng không gọi cho em, em thấy chúng ta chia tay đi thôi.”

“Gọi một cú điện thoại quan trọng vậy hả?”

“Đối với em-là-rất-quan-trọng!” Trần Khanh như mèo bị đập trúng đuôi, giận dùm dùm bỏ về.

Trần Cận ngồi thừ người tại chỗ, cả nửa ngày cũng không muốn tỉnh, rốt cuộc là sao đây? Đi một chuyến trở về, hình như cái gì cũng thay

đổi, nằm chưa được hai hôm đã bị đá... Kéo cái nệm ra, lại nằm vật xuống, nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ trưa, hấn cần chỉnh đốn lại vài thứ trong đầu, rồi muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Ngủ trong căn phòng vốn rất quen thuộc mà hấn không cảm thấy an tâm một chút nào, giữa cơn mơ màng, như có đôi bàn tay ấm áp khẽ ve vuốt từng dải đất mẫn cảm trên cơ thể, nhu cầu của đàn ông từ đâu đột ngột dấy lên, khiến Trần Cận không sao chịu đựng nổi, khát vọng mãnh liệt cuộn cuộn ập tới như sóng triều, ngón tay người ấy chậm rãi mơn trớn thân dưới đương run rẩy của hấn, lại xúc cảm đặc biệt ấy, mang theo sự khiêu khích hầu như mạnh bạo, khát vọng vẫn điên cuồng trào dâng càng lúc càng trầm trọng, dần dần... trong đầu hấn tràn ngập hình ảnh cơ thể cường tráng khêu gợi đó, nhiệt độ ngùn ngụt đến bỏng rát đó, cặp mắt nâu sâu thẳm phức tạp mà dịu dàng thân thiết vô cùng đó... dục vọng trướng căng vụt phun trào giữa cơn tình tự cuồng loạn, dây dingle thắm ướt tẩm drap giường màu tối, toàn thân vẫn phát run từng chập, kích tình mãnh liệt vừa thiêu đốt trong mình bỗng chốc trở thành nổi hốt hoảng, bao nhiêu ký ức trước kia ập về, mọi lời chối cãi, thú nhận, cả hùng hồn lẫn yếu ớt... tất cả như đều bị phơi bày, thử thách lần nữa, hấn giờ giống như một đứa trẻ bị mất đi chỗ dựa, một con chim ưng không còn nơi trở về, cứ thế hoang mang sai cánh giữa bầu trời mệnh mông tĩnh lặng...

Trần Cận kinh hoàng mở mắt, cúi đầu nhìn xuống mớ chăn nệm nhàu nhĩ bên dưới, rớt cuộc hấn vùi mặt vào gối, khẽ bật ra cái tên chưa bao giờ dám gọi ra lời: “Diệm...”

Khôn ngoan sắc sảo mấy cũng chẳng để làm gì nữa, tình thế lạnh lùng hiện giờ không phải tự hấn muốn hay sao? Có gì đột nhiên lại thấy không cam lòng? Có gì lại vì thế mà thần thờ như mất hồn chứ? Hấn là Trần Cận, căn bản hấn không thiếu thứ gì, mà chẳng ai không hiểu ái tình là ràng buộc, bởi vậy hấn cũng chưa từng muốn có.

Nhưng còn những thứ khác thì sao? Ánh mắt tin cậy, sự kề vai tương trợ lẫn nhau, lòng sẵn sàng hy sinh, chấp nhận thương tích vì đối phương, nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt như thiêu đốt, vòng tay ôm siết mạnh mẽ... không lẽ tất cả đều phải phủ nhận ư?

Lời Trần Khanh nói đột nhiên hiện lại trong óc... Anh nhớ em đến mức mất ngủ sao? Có thử nghĩ em đang làm cái gì, đang hẹn hò với ai sao? Có nhớ em giống như em nghĩ đến anh sao?

Giữa lúc gặp hiểm nguy, bị thương, kiệt sức... mình nhớ đến ai?

Gọi một cú điện thoại mà quan trọng sao? Dãy số cá nhân vẫn nhớ kỹ trong đầu đó, thử bấm gọi, cũng lại đổi cả rồi, tại sao không thể kiên trì thêm một chút? Hay từ giờ thực sự đã buông tay rồi?

Mà quên đi quên đi, nhất định phải kiềm chế, bất kể thế nào cũng không thể tiếp tục sai lầm nữa.

Nguyên tuần này nỗi đau thương nhất trần đời của hắn là không được tắm, Trần Cận chỉ còn cách đứng lau lau chà chà, một hồi ngàn ngừ rồi cuộc hắn vợ lấy cái điện thoại để trong phòng tắm, quyết định làm gì đó cho thư giãn đầu óc. Số thứ nhất gọi không được, không chừng người ta đổi số rồi, Trần Cận hậm hực, thềm lẩn nhẩn trong bụng: Có phải đặc vụ quái đản, mắc gì có cái số di động mà đổi tới đổi lui?! Không phải bây ra nước ngoài luôn rồi chứ?

Chẳng còn cách nào khác, đành gọi vô số nhà: “Alô, cho gặp Trần Thạc cái.”

— — — —

bom Napan (Napalm): loại bom cháy, có nhồi chất cháy napan. =”= mờ nói chung là chắc hông chị em nào muốn tìm hiểu thêm về của

này đều ha =”= ta đọc cái giải thích trên wiki mà khó chịu quá chừng  
à ==|| sao phải đi chế ra ba thứ dã man vậy để dùng với đồng loại  
chớ ==||

À và chương trước có nói đến “súng hoa cải”, chị em nào nghe kì kì  
thì nó chính là “súng săn” nghen:”> tại Du thấy từ này nghe có vẻ  
giống chất tự vệ địa phương hơn =))

phủ Hoàng Long: đô thành nước Kim thời xưa, sau này được dùng  
để chỉ vị trí hiểm yếu của địch.

## Chương 44

Qua một tuần nữa, Trần Cận được tháo băng, coi như thay da đổi thịt, những vết thương chằng chịt trên lưng vẫn đang đóng vảy, được cái đã có bác sĩ chỉnh hình thứ xịn tủa tốt khâu vá cho, nên sau này cơ bản sẽ lành như cũ, sẹo để lại tuyệt đối không kinh dị như hấn đoán lúc đầu. Thực ra hấn cũng chẳng lăn tăn gì, mặt mũi không sao là ngon rồi, đàn ông con trai người có thêm vài vết sẹo chỉ có càng hấp dẫn hơn thôi.

Cấp trên hào phóng cho đại ca Xích bộ là hấn đây nghỉ hấn một tháng, tạm thời không phải nhận nhiệm vụ, bất quá hấn cũng không định tiêu hoang ít ngày thành thói hiếm có này, dẹp bớt tâm tình khó chịu thôi không nói, cơ bản là bắt Trần Cận ăn không ngồi rồi chắc đã dễ hơn giam lỏng hấn

Vết thương không cho phép ngâm nước lâu, thành ra bể bơi của hấn đành để hoang, hồi này phần lớn thời gian hấn đều xài vô... trầm ngâm suy nghĩ. Mà tới ngày thứ hai sau hôm được tháo băng, Trần Cận lại chơi trò mất tích, cứ thế tình rui để cho Đại Lý một cái tin trong hộp thư thoại: “Tôi ra ngoài ít bữa, việc riêng, thứ tư tuần sau về.”

Nguyên tuần đó, không ai biết Trần đại ca đi đâu, cũng không biết hấn làm những gì [đợi coi “Nhật ký mất tích của Trần Cận” để biết thêm chi tiết], đến khi hấn xuất hiện lại ở Xích bộ, vừa đúng thứ tư tuần tiếp theo, căn thời gian rất chuẩn.

Kể từ hôm ấy, Trần đại ca bắt đầu đặc biệt cáu bẳn, ngoài đi kiếm người dợt quyền thay bao cát thì chỉ có ngủ vui, đám tập cùng đàn lũ

lượt xin nghỉ, rốt cuộc Đại Lý phải lết thân ra trận, còn may mấy bữa về sau đại ca nương tay bớt, thế nên cái mạng nhỏ của hắn còn giữ được đến giờ.

Kết quả là Đại Lý bắt đầu thay mặt đám huynh đệ đào sâu phân tích bệnh trạng của đại ca, rốt cuộc kết quả rút ra mới thật kinh hồn... đại ca hồi này chắc trên-bảo-dưới-không-nghe rồi! Suy đoán của Đại Lý cũng là có lửa mới có khói, vì quả tình gần đây tịnh không gặp cảnh bóng hồng lượn lơ sinh ca trong biệt thự, thành ra hắn nghĩ đận đại ca làm nhiệm vụ bí mật vừa rồi đã bị đối thủ đả thương trúng “chỗ hiểm”, vậy nên giờ mới rầu đờ như vậy... càng nghĩ càng thấy vấn đề thật là nghiêm trọng, loại người chết vì sĩ diện như đại ca nhà hắn, chắc chắn không đời nào chịu nhận mình đã bị hồng bég cái chí-khí-nam-nhi, bởi thế, thân làm chiến hữu huynh đệ đương nhiên phải nghĩ giùm cho hắn, chớ sao đứng nhìn đại ca ủ ê vậy miết được.

Sau đó một bữa, buổi chiều, Trần Cận lại nằm dài phơi nắng ngoài ban công, Đại Lý từ đâu mò đến bên cạnh, vô cùng thần bí móc cái gì trong túi ra rồi dúi cho hắn.

Trần Cận nhưn mày, liếc nhìn: “Gì đây a?”

“Món này là “Kỵ sĩ dũng mãnh” hàng của Âu Mỹ đấy, xài một viên là được nguyên một giờ, đảm bảo công hiệu, đại ca thử coi sao...”

Không đợi Đại Lý hoa lá hết lời, Trần Cận đã chồm dậy, gào ầm lên: “Tiều!! Mày tưởng tao bất lực a?! Không xài ba cái này tao cũng được hàng giờ rồi!!”

Đại Lý rất chi ám ức, biết ngay đại ca xấu tính, tự dưng ý tốt của hắn không được báo đáp: “Tôi thấy đại ca hồi này xuống tinh thần quá, các em tới còn không tiếp, thế nên...”



“Tiêu!” Tức tối nằm vật xuống lần nữa, lại thở hắt ra, “Đừng có tài lanh, chiều vô tập với tao.”

Lý Thăng thiếu điều khóc thét: “Lại võ nữa a?!”

“Mấy bữa tao không ở Mỹ tụi bây bê tha cả đám hả? Sao càng ngày càng nhũn nhẹo vậy?” Trần Cận hậm hực, tiếp tục tấm nắn, tiện thể quăng “Kỹ sĩ dũng mãnh” lại cho Đại Lý, “Giữ lấy mà xài! Mấy bữa có liên lạc được với Hạt bộ không?”

“Uy ca hình như đang có việc, không gọi được, thằng A Toàn đàn em anh nói mười lăm hôm nữa họp phân bộ chắc Uy ca sẽ dự.”

“Ờ. Nhiều ngày nữa thì hết tháng nghỉ?”

“Mười hai.”

“Sao chậm rề vậy...” nhíu nhíu mày, bắt đầu tính toán, “Ừm... giờ đi sân bắn với tao.”

“Hơ?!” Đại Lý há hốc miệng, đại ca đi chinh chiến một trận trở về, không chỉ cả người thương tích, tính tình cũng thay đổi luôn, thị hiếu lại càng trái khoáy tợn, cả trò bắn súng thường ngày chẳng bao giờ ưa hẳn cũng đòi tập, còn bao nhiêu tiết mục vui chơi giải trí đều dẹp hết, mà cả ngày chẳng hiểu cứ nghĩ nghĩ ngợi ngợi cái gì.

Đại Lý hoang mang theo Trần Cận tới sân bắn, kết quả là Trần đại ca mới bắn được hai bia đã buông súng, kêu không có hứng, rồi rình rang bỏ về. Đại Lý thầm nghĩ: bắn súng thì hứng thú cái nỗi gì a... Hẳn hiểu sao được, Lý Thăng hẳn mà đem so với Diệm... quả tình hứng thú không phải chỉ kém chút chút đâu a

“Bữa nay khai trương cửa hiệu của ông chủ Tiền, có tới dự không ạ?” Đại Lý tự thấy mình có nghĩa vụ nhắc nhở mấy câu, dù sao người của Tiền Hoa xưa nay vẫn là đầu mối thông tin chính của Xích bộ tại phố Tàu, mọi khi vẫn thường xuyên qua lại, quan hệ rất thân.

“Quà chưa?” Trần Cận dừng dừng hỏi.

“Đã có cả, sáng nay bảo A Kiến đưa qua rồi.”

“Tiệc tùng chán mớ, không đi đâu.” Đi được hai bước lại nghĩ ra chuyện gì, liền quay lại uể oải nói, “Tôi chờ ở khu Alpha của bộ, bảo David lái xe đến, mai tôi muốn đi hóng gió.”

Đại Lý thầm ngán ngẩm, cái bệnh này mà không trị cho dứt điểm, chắc đại ca từ anh hùng rớt giá xuống thành tay chơi trác táng chán đời mất thôi, suốt ngày hết ngủ lại hóng gió rồi còn ra thể thống gì nữa, xem ra tiết mục tán gái là không thể thiếu được a, bỏ cái là rất dễ mất tinh thần, nhất là với đại ca đẹp trai miễn chê nhà mình, thật là không đáng lạc quan chút nào.

Mấy anh em khác ở Xích bộ cũng vô cùng thắc mắc sao tháng này đại ca chịu “thanh tâm quả dục” thế, nói chung là thôi hết ong bướm, chỉ chăm chăm vận động đánh đấm, mỗi ngày ngoài duyệt báo cáo của các khu, thời gian còn lại cửa sau cửa trước không buồn bước ra nửa bước, nghiêm nhiên thành tác phong ru rú cổ hủ, so với Trần đại ca chơi bời thành tật trước kia thật cứ như hai người.

Mãi đến một bữa, một cuộc điện thoại lạ gọi tới lúc quá trưa mới làm Trần đại ca nhảy nhồm khỏi ghế, không khác gì vừa bị chích điện, hấn gào tướng lên hại tên đàn em bên cạnh muốn điếc lỗ nhĩ: “Mặt cá gỗ á?!!”

Đương sự đầu dây bên kia rõ là bị phạt ý vì tiếng rú vừa xong, nếu

không phải đã nhận lệnh “hỏi thăm”, đừng hòng hấn chủ động gọi cho cái thằng này: “Hội nghị các phân bộ kỳ này tổ chức ở Seattle, tao gọi báo cho chú mày biết.”

“Hồi nào ông anh thành thư ký tổng bộ đó? Tương lai xán lạn dữ ” Trần Cận vừa nói vừa quào quào tóc, ngồi vài tiếng đồng hồ với cha này trên máy bay thì rầu khỏi nói, “Mà mắc gì chuyển qua Seattle? Không phải vẫn làm ở Philadelphia hả? Lần trước xa lắm cũng tới Atlanta là cùng.”

“Có một số phân bộ đang làm nhiệm vụ, lần này sẽ tạt qua Philadelphia và Chicago, chặng cuối tập hợp ở Seattle.”

“Tổng bộ đúng là giỏi chỉ tay năm ngón, phí đi lại lại trội lên rồi.”

Michael châm chọc: “Sao tài chính Xích bộ hồi này bội chi rồi hả? Đến phí đi lại cũng kì kèo?”

Thực ra sau công trạng lần này, Xích bộ được Hào Môn thưởng lớn, tài sản của Trần Cận hiện giờ đã đủ cho hấn sống nốt nửa đời vô tư, bất quá chọc tức Michael vẫn là thú vui tao nhã của hấn, đời nào hấn chịu bỏ qua: “Phải a, tiền thuốc men hồi này mắc mớ dữ lắm, mà nào thằng em có phải công dân Canada đâu, giục các sếp chi thêm tí tiền bao nhiêu bần rồi, khổ cái thấp cổ bé họng nên người ta chẳng thèm để ý. Nè mặt cá gỗ nè, ông anh quyền cao chức trọng mà, bữa nào đề đạt giùm nhau một tiếng đê.”

Michael trợn trắng mắt: “Không phải tháng trước mày vừa được phong anh hùng hả?”

“Anh hùng quá đát rồi, tiền trợ cấp còn chưa thấy đâu a. Đùa chứ làm sao tôi bẻ huân chương ra nuôi tụi đàn em được giờ?” Trần Cận nghĩ bụng, từ hồi cha mặt cá gỗ này học được thói đối đáp là lươn

lẹo hẳn, chọc hết cả vui, thôi bỏ đi, tha cho ông lần này, “Cũng chẳng trông chờ gì vào ông anh đâu. Báo tin vậy nghe hiểu rồi, bữa nào rảnh rang ghé New York chơi”

“Không phải chú mày không muốn gặp tao hả?”

“Hừ, người ta tức khí lỗ lời mà ông anh tin hờ? Tốt xấu cũng là anh em chứ” Và lại, không có ông anh tới giúp vui tí đỉnh, thằng em ở không cũng chán mớ a.

Cúp máy rồi, Trần Cận lại thấy hối hận, sao vừa xong không tiện thể hỏi xem Fiennes hồi này sao rồi? Đành rằng chưa chắc Michael đã trả lời, nhưng ít ra ông cũng sẽ biết mình có ý tứ như vậy, dù sao trước kia người ta đã thân quen thế... mà dù không nói hết, chí ít cũng có thể tiết lộ Fiennes liệu có xuất hiện ở Seattle hay không? Hay lại vẫn ngồi cách cả đại dương, quan sát qua vệ tinh như mọi khi? Trước nay vốn không biết có cặp mắt thứ ba quan sát mình, nhưng giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện Fiennes nhìn thấy mình qua màn hình, tự dưng hẳn lại thấy cuống cả người, chỉ sợ đối phương nhận ra mình có chỗ nào bất thường...

Gã đó đúng là nói được làm được, hai tháng trời bật vô âm tín luôn, trước kia thân mật gần gũi bao nhiêu giờ cứ như chuyện trong mơ, tan biến như bong bóng xà phòng, thậm chí nhiều khi Trần Cận chột nghi ngờ liệu có đúng mình từng kinh qua một đoạn “lịch sử” động trời đó với Diệm hay không, thực tình hẳn bị hụt hẫng, giống như ngày hôm qua còn đang kề vai sát cánh cùng Diệm, được hết cả tôn trọng lẫn che chở, giờ này đã hoàn toàn trở về số không, còn như bị phán chung thân, từ nay về sau vĩnh viễn chỉ có thể nghe phong thanh về hẳn qua miệng kẻ khác, với những câu chuyện nhỏ nhặt được phóng đại tô vẽ bất tận... kể từ nay Diệm trong Trần Cận lại là viễn ảnh xa xôi.

Không phải không thể chấp nhận, đó vốn là quyết định của hắn, trách sao được người khác, nhưng rõ ràng mình đã trải qua đấy, mà qua một giây đã bị người ta phủ sạch, thật không khỏi cảm thấy thần thờ, phen này thì Trần Cận tự nhận thần kinh mình chưa que củi đến mức không cảm giác gì trước sự thay đổi cỡ đó. Mà lý do hắn đang tự biện bạch là: Tạm thời chưa quen vậy thôi, chờ ít lâu là ok hết.

Bất quá không muốn nhớ không có nghĩa là sẽ không phải nhớ, giá có thể xốc hết mớ ký ức về người đó ra khỏi não thì đời hắn mới thật sung sướng, nhưng thực tế thì, vụ này làm thử coi bộ... hết-sức-khó.

Trần Cận cố sức dẹp đồng tư tưởng lộn xộn trong đầu, chạy ào ra vườn, mấy tên đàn em vội vàng chạy theo, hắn ngoảnh lại ra lệnh: “Đến cửa hàng nhà Tiền Hoa chơi.”

Bữa đó dù có bọn Đại Lý uống đỡ, Trần Cận vẫn bị chuốc đến say không biết trời trăng gì nữa, kỳ thực hắn rất hiếm khi quá chén, cũng chẳng ai dám chuốc hắn nhiều, nhưng lần này là Trần Cận cố ý say. Rốt cuộc hắn được sắp xếp cho nghỉ qua đêm tại một phòng xa xỉ trong khu nhà của Tiền Hoa.

Sáng sớm vừa mở mắt đã thấy trên giường có hai cô em nóng bỏng trần như nhộng, Trần Cận ngồi dậy bưng đầu, chửi thề một tiếng rồi đi vào phòng tắm, đêm qua ngủ say như chết, căn bản là không động đến ai, chắc hai nhỏ đó cũng bị ép vào, không dám tự ý bỏ đi. Hắn rút máy gọi cho Tiền Hoa nói vài câu rồi mặc đồ vào, bỏ về.

Những ngày này, Trần Cận chỉ dồn hết tâm trí vào đàm phán với một nhóm IT ở Bắc Mỹ, muốn thuyết phục hacker của họ hợp tác với Hào Môn, tấn công hệ thống mạng nội bộ của các tổ chức xã hội đen, lọc sạch toàn bộ mạng lưới.

Thật hiếm khi thấy đại ca làm việc hăng say vậy, tinh thần sức lực

tập trung cao độ, ai nấy đều ngạc nhiên, mà Đại Lý cũng cứ thế lăn lóc cùng đại ca hai tuần trời, đến khi cả đám huynh đệ Xích bộ đều nhận ra sự bất thường của đại ca, còn tiện thể kết luận luôn hẳn có “bệnh đàn ông khó nói” không thể tỏ bày với ai... thì trên dưới thuộc hạ đã cùng hạ quyết tâm ai hỏi đều câm nín coi như không biết.

Tội thân Trần Cận, hoàn cảnh xô đẩy hại hẳn ngậm bồ hòn còn không biết, khổ cái bằng vào khả năng nhận biết một số vấn đề liên quan đến bản thân cực kỳ trì trệ của hẳn, giờ này hẳn vẫn đương rất chi vênh vang giữa đau thương, lại còn nghiêm nhiên cho rằng “hình tượng mới” của mình đang được anh em Xích bộ ngưỡng mộ tán dương sâu sắc.

Trong khi ấy Lý Thăng đương bụng bảo dạ: Nếu công việc có thể giúp tinh thần đại ca hăng hái lên chẳng phải tốt lắm sao? Thôi thì phân tán tư tưởng đi một tí, đỡ khỏi rầu lòng nghĩ đến khiếm khuyết sinh lý của bản thân... Mà không hiểu nếu Trần Cận biết tụi đàn em nghĩ vậy rồi có ức ói máu không

Rốt cuộc cũng sống qua được hai tuần, Trần Cận chỉ đem theo ba người, khởi hành đi Seattle.

Đến nơi sớm một ngày, lại hội ngộ Giang Uy ngay trước sảnh nhà hàng, bữa đó Uy ca lâu ngày không gặp đương chân xỏ giày da, đồ Tây cứng cựa, dáng dấp coi bộ càng hoành tráng dữ, so với bộ đồ đạt chuẩn đỏ chóa của Trần Cận thì đối nhau chan chat, bất quá hai gã đàn ông thoạt trông chẳng liên quan gì vừa thấy mặt nhau đã vồ vập ôm ấp, rồi thì choàng vai bá cổ lôi nhau vào thang máy.

Trần Cận thấy ông anh rậm nắng đen nhẻm, liền cười giỡn: “Chu choa Uy ca mấy bữa đi Amazon coi mãng xà a?”

Giang Uy như chợt nhớ ra chuyện gì, đột nhiên thộp cổ áo hẳn:

“Nghe nói bây bị thương hả, còn nặng nữa chứ, đâu đưa anh coi.”

“Ê nè...” Trần Cận hét toáng lên, “Uy ca anh đừng có chơi bạo lực giữa chỗ công cộng chứ?!” lải nhải một hồi, rớt cuộc lại tự cởi nút áo, cho đối phương chiêm ngưỡng “chiến tích oai hùng” của mình.

Giang Uy cũng không buồn nể nang, tiện tay giật tuột áo xuống, xem sau lưng hắn: “Mẹ nó, thằng nào đã man vậy hả! Ông đi tính sổ với chúng nó...”

Đang định tuôn một bụng lời lẽ rửa xả thì vừa lúc cửa thang máy mở ra, Giang Uy cứng miệng, còn Trần Cận đương áo quần xộc xệch cùng trợn mắt nhìn gã đàn ông đứng chờ thang bên ngoài.

Cũng chẳng kịp kéo lại áo, cứ thế phanh ngực bước ra: “Sao anh lại ở đây?”

“Đội Săn cánh hiện nay nhận lệnh trực tiếp từ tổng bộ, tao là chỉ huy, chẳng lẽ không có tư cách dự hội nghị phân bộ hả?” Thôi Minh Long vừa thấp giọng đáp vừa cười lạnh, quét mắt nhìn một lượt tên màu mè lươn lẹo trước mặt, “Xem ra thoát cũi sổ \*\*\*g rồi mà sống cũng vui vẻ gớm a.”

Nghe ra ý tứ châm chích của A Long, Trần Cận cười đáp: “Hoan nghênh sếp lớn quan tâm giám sát sinh hoạt cá nhân của tụi này.”

A Long hơi cúi xuống, thì thầm vào tai Trần Cận: “Nhiệm vụ lần trước suýt nữa liên lụy đến tao, bất quá lần này anh ta sẽ nhìn rõ sự tình, không để mà có cơ hội gây chuyện nữa đâu.”

Lòng ngực đột ngột giật nảy, nhưng vẫn vờ bình thản, hắn cắn răng hỏi lại: “Fiennes cũng đến à?”

“Làm ơn gọi cho lễ độ, mày chưa đủ tư cách gọi thẳng tên đâu.”

“Không việc gì tôi phải nghe anh!” Trần Cận ưỡn ngực, xốc lại áo xống, ra hiệu cho Giang Uy đứng sau cùng ra khỏi thang máy, “Tôi không phải cấp dưới của anh, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ai muốn phản bội rồi tìm chỗ chống lưng cũng không phải việc thẳng này.”

Biết Trần Cận có ý nói động chạm đến lập trường của mình trước kia, mặt A Long thoáng cái căng cứng, hấn quay phắt đi cùng hai gã vệ sĩ.

Cửa thang máy đóng lại rồi, Giang Uy mới hoang mang hỏi: “Bây xích mích gì với tụi Săn cánh à?”

“Anh cùng quen biết thẳng cha họ Thôi đó hả?” Tình cờ dữ à.

“Lần trước hợp tác với tổ Nam Á, lúc đó bọn họ ở trong đội đột kích, anh cũng ấn tượng với tay đội trưởng mặt lạnh này lắm.”

“Oan gia ngõ hẹp.”

“Làm sao gã đó lại muốn làm khó dễ bây?”

Sao nói là vì Diệm được chớ? “Ờ đại khái vì tôi, hại cha đó ghen hòng trước mặt ai đó, thành ra chả ngúra mắt tôi.”

“A Cận, không ngờ bây cũng lắm kẻ thù thật.”

“Uy ca, chớ bộ anh ít hơn tôi chắc?” Đi hết đoạn hành lang từ thang máy đến nhà hàng tầng tám, Trần Cận tiện tay cài lại hai nút áo, khuôn ngực rắn chắc khêu gợi vẫn lộ phân nửa, hại các em phục vụ trong nhà hàng đều nhất loạt ngoái lại nhìn chàng phương Đông đậm



chất cao ngạo phóng tung, còn tưởng người mẫu ở đâu đến nghỉ ở khách sạn.

“Nghĩ thoáng ra, có người ghét đã chắc gì không hay.” Trần Cận vừa cười vừa bước vào nhà hàng độc đáo, mà như bản năng mách bảo, hấn đột nhiên thấy bất ổn, liền lia mắt nhìn sang phải, chân vẫn bước đi... nửa thân trên đã đông cứng.

Xoảng! một tiếng, Trần Cận ngã chúi vào tay phục vụ đương định tránh hấn, Giang Uy đi sau cũng không kịp giữ lại, cả một khay champagne rơi vỡ tan, hầu như toàn bộ nhà hàng đều ngoái lại nhìn, rốt cuộc Trần Cận cũng biết thế nào là “tâm điểm chỉ trích”.

Trông bộ mặt trắng bệch của tay phục vụ, Trần Cận chủ động nhận sai luôn: “Phóng 1812, ghi tiền rượu và giặt thảm cho tôi.” miệng nói, người đã cau mày bước vội về phía cái bàn cạnh cửa sổ.

Người đàn ông lịch lãm đang dùng bữa đằng đó cũng đã phát hiện ra hấn, nhưng mặt tịnh không lộ cảm xúc gì, vẫn tiếp tục ra vẻ âm trầm.

Ánh mắt đôi bên giao nhau còn kịch liệt gấp nhiều lần tưởng tượng, cảm giác thấm thía như vừa bị tên bắn trúng ngực, bao nhiêu sự đã qua nhất thời đồng loạt cuộn trào lên, phủ trùm lấy ý thức. Mà dờ nhất là Trần đại ca, chân vẫn đương bước, nhưng đại não đã dần dần tỉnh ra, đến lúc ấy hấn mới chợt nghĩ rốt cuộc mình đến đó để làm gì, càng không biết phải nói gì mới được, mà lối hành động kiểu sinh vật đơn bào làm nhanh hơn nghĩ này đúng là rất dễ khiến hấn trở thành đối tượng đề phòng của đám vệ sĩ, vì thế ngay lúc hấn còn cách bàn ăn năm mét, mấy bàn xung quanh đột nhiên xuất hiện vài gã đàn ông vạm vỡ, xông đến cản hấn lại, hai gã đứng chen cạnh bàn, hai gã còn lại lẳng lẳng ghìm giữ tay Trần Cận.

“Ha!” Trần Cận đang định cự lại, Giang Uy đã sấn đến giải vây, “Các

người là ai?!”

Hầu như cùng lúc, Trần Cận cảm Uy ca lại, còn Fiennes ngăn bọn vệ sĩ, cuộc tranh chấp chưa kịp nổ ra đã được dẹp yên, khách khứa xung quanh cũng ngờ ngợ, nhưng chưa đến mức bị hoảng hốt, còn tay quản lý nhà hàng này giờ vẫn đứng từ xa quan sát đã biết đằng này có chuyện, nhưng chỉ quệt mồ hôi trán chứ không dám lại gần, cách đây hai hôm hẳn đã được chủ khách sạn dặn đi dặn lại: Không được để ngài Fiennes cảm thấy “không thoải mái” một tí ti nào.

Lúc này Fiennes ung dung đứng dậy, khoát tay với đám vệ sĩ đứng lối nhỏ quanh đó, rồi bước tới trước mặt Trần Cận, ai đó chỉ khẽ giạt tay lại, nhìn hắn đầy thách thức, có trời mới biết giờ tim Trần Cận đập cuống quýt cỡ nào, thâm hơn nữa là hắn tuyệt nhiên không hề nhận thấy dấu hiệu sắp-sửa-bình-tĩnh nào ở mình, đầu óc thôi thì rối tinh hết lượt.

Rốt cuộc bọn họ cứ thế giằng co trước mắt bao người...

— — — —

## Chương 45

“Vết thương ổn rồi chứ?” Giọng điệu bình thản khách sáo, thái độ chẳng thân mật cũng chẳng lạnh nhạt, coi như lời hỏi thăm quan tâm vô cùng bình thường giữa cấp trên với cấp dưới.

Trước vẻ ung dung của Fiennes, nhất thời hắn chỉ thấy tức khí không chịu nổi, như bị dội một gáo nước lạnh xuống đầu, nhiệt tình ngùn ngụt tức khắc bị dập tắt ngóm, ra sức kìm chế để không làm gì quá đáng, lần đầu tiên hắn thực sự muốn tránh né ánh mắt một người, làm như thản nhiên, hắn đáp bằng giọng có chút uể oải: “Nhờ phúc của anh, cũng tạm.”

“Vậy thì tốt.” Đối phương hơi gật đầu, có vẻ cũng chẳng còn gì để nói.

Dù Trần Cận thường ngày mồm miệng nhanh nhẩu cỡ nào, giờ cũng chỉ biết đứng đực tại chỗ làm bộ bí hiểm, thẳng đến khi người kia nói “Xin lỗi, tôi bận.” rồi cùng cả đám vệ sĩ bước sượt qua hắn, không hề tỏ ra một chút thân quen nào chứ đừng nói muốn ngừng lại trò chuyện, Trần Cận mới cười khổ nhạt thếch, bất quá chỉ hai tháng trôi qua, đến chào hỏi lấy lệ người đó cũng không buồn làm nữa, xem ra hắn đã cương quyết đẩy mình về vị trí ban đầu, mà thậm chí còn xa lạ hơn thế, hoặc biết đâu đối phương căn bản là đã kiêng kỵ, không muốn nhắc đến tình cảm cũ nữa.

Trần Cận thừa nhận, nhỏ đến lớn hắn đã nếm qua không ít chuyện tòi tệ, nhưng chỉ có lần này khiến hắn thấy lòng tự tôn bị tổn thương ghê gớm, cứ như một thằng ngu một mình ôm khư khư thứ tình cảm chẳng ra gì, đừng nói đối phương thấy hắn kỳ dị, còn coi hắn như đồ

ôn dịch đáng tránh xa, đành là có mặt người ngoài, nhưng ý chối từ sao phải lộ liễu thế, trong ấn tượng của hấn Fiennes chưa bao giờ lạnh nhạt đến vậy.

Thật ức nghẹn họng, Trần Cận siết chặt nắm tay, đầu mày nhăn nhú, không gian bao quanh như bốc cháy ngùn ngụt... Giang Uy đứng ngay cạnh đó đã thềm cảm thấy không ổn, tuy không biết hấn gặp chuyện gì rồi, nhưng cũng thừa sức đoán được rõ ràng sự tình có liên quan đến gã đàn ông vừa nãy.

Quen biết Trần Cận chẳng phải mới ngày một ngày hai, nhưng tính thẳng thắn phóng khoáng của hấn ai cũng nghe tiếng, không có chuyện chấp nhất chuyện nhỏ, gặp khó khăn lớn cũng dễ dàng cười cho qua, quyết không để người khác nhìn ra tâm trạng của mình, còn ử dột chán nản lộ liễu như hôm nay thật chưa bao giờ gặp.

Cho đến khi Trần Cận hít sâu một hơi, quay lưng khoác vai Giang Uy, làm như chẳng có gì xảy ra, kéo hấn rời khỏi nhà hàng, Uy ca càng thấy nguy tợn, giờ thì có đến ba sự khác thường: một là A Cận không hề cười hai là vào nhà hàng chưa ăn uống gì đã lôi nhau xuống coi nhạc jazz biểu diễn lúc chập tối ba là giờ hấn đã bị quăng sang một bên, còn A Cận cứ thế rót rượu Tây uống hết ly này tới ly khác, ngăn sao cũng không được.

Đến lúc xốc vai Trần Cận, chuẩn bị dìu hấn về phòng, ai đó còn cứng đầu loạng choạng đòi tự đi, Uy ca bị một tràng phản ứng quái gở của hấn hại cho không hiểu mô tê gì nữa, tự nhiên cũng thành ra rầu rộ theo: “Thằng phá gia này, một mình bây uống hết mấy chục ngàn đó, có thằng nào nốc rượu Tây như nước lũ thế không hả?! Mai còn phải đi thể hiện đó, liệu mà tỉnh đi, bằng không anh cũng bó tay không cứu được bây đâu!”

“Yên chí yên chí.” Trần Cận đường nào cũng là tay trăm chén không

đỏ, giờ bất quá chỉ mồm miệng líu ríu, chân căng liêu xiêu tí chút thôi, hẳn vừa chỉ trở cho Uy ca vô thang máy, còn ra về ta đây vỗ bồm bộp vô ngực người ta.

Giang Uy bị vỗ thiếu điều nội thương, thầm rủa: Thằng nhỏ này say xỉn đúng là kinh dị, sức như hổ vầy, rõ là vì vừa xong không tấn được thằng cha kia nên giờ ầm ức...

Tội thân Uy ca lỗi được Trần Cận vào phòng khách sạn, quảng phịch xuống giường, rồi tiện thể xuống lầu kêu tay vệ sĩ của hắn đi kiểm ít đồ giải rượu và nhớ để mắt đến hắn, đừng để hắn làm gì điên khùng, dù sao cũng chưa bao giờ thấy Trần Cận say đến mức này, ai biết hắn sẽ gây ra những trò kinh khủng gì, việc liên quan đến thể diện, đâu thể để bị mất mặt trước đại ca các phân bộ khác.

Trong cái rủi còn có cái may, Trần Cận nằm ngủ thẳng cẳng, không làm loạn gì hết, giữa chừng dậy ói một lần, đến nửa đêm mới giật mình tỉnh dậy, kể từ lúc ấy không cách nào ngủ lại được, cứ thế nằm vắt tay lên trán thần người đến sáng. Sáng hôm sau ngồi dậy ngoài sắc mặt không tốt lắm, còn thì các loại bệnh trạng khác đã không thấy đâu nữa, bất quá gã đàn ông dạ dày ngoài cỡ, thường ngày dễ ăn dễ uống, sáng sớm bụng rỗng là sẵn sàng quét sạch cả bàn ăn, bữa nay chỉ dùng vòn vện hai quả trứng chần coi bộ hơi bị nhỏ nhẹ quá đà.

Tiện tay vớ tờ nhật báo khách sạn để sẵn, coi qua mấy đề mục, trong đầu tự nhiên nảy ra cảnh mình và Fiennes ở Hồng Kông hồi đó, đối phương lịch lãm ngồi lật coi đống báo chí quá đát... tức khắc đầu lại bốc hỏa, thiếu điều quăng cả xấp báo vô góc sofa.

Bực bội rảo bước trong phòng, rớt cuộc lại ngồi xuống soát lại tài liệu tổng hợp của Xích bộ trong máy tính, hết sức tập trung nghĩ đến cuộc họp ba tiếng nữa.

Đến khi hấn vào ngòi ngay ngắn, đàng hoàng tại bàn hội nghị siêu cấp, Giang Uy vừa vào sau tự nhiên còn A! lên một tiếng ra chiều ngạc nhiên, rồi cũng lảng lạng ngòi xuống cạnh Trần Cận, nhân lúc đại biểu chưa tới đủ, hấn ngả qua hỏi nhỏ: “A Cận, không sao chứ bây?” Nếu bảo vụ trả treo A Long ở thang máy là bản tính thường ngày của Trần Cận, thì màn nhẫn nhịn kỳ dị ở nhà hàng rõ là trái thối quá mức, bất quá vụ sau đó Giang Uy không dám hỏi thẳng, sợ lại đập trúng đuôi ai đó

Trần Cận khẽ liếc nhìn xung quanh: “Tôi thì làm sao được?”

“Cơ mà ánh mắt bây hôm qua như muốn giết người luôn a.”

“Uy ca, tại anh già quá nên hoa mắt đó.”

Vừa lúc ấy, Thôi Minh Long xuất hiện, bước lại ngòi xuống ghế đối diện, làm như không thấy bọn họ, Trần Cận được yên thân cũng mừng, chẳng bụng dạ đâu để ý đến hấn ta, mà Giang Uy chẳng hiểu sao lại thờ dài đánh thọt một cái, thằng nhỏ Trần Cận này đâu ra lắm sao quả tạ vậy, chưa đầy hai ngày đã có cả đống oan gia mò ra diều võ dương oai.

Fiennes tuy không có mặt trong hội nghị phân bộ, nhưng Trần Cận biết, nhất định hấn nắm rõ như lòng bàn tay diễn biến hội nghị, hơn nữa lãnh đạo các tổ Trung Đông, Bắc Mỹ, Nam Á cũng tham gia qua vệ tinh, hội nghị tiến hành từ mười giờ sáng thông tới tận bốn giờ chiều mới nghỉ, các vấn đề còn lại để mai thảo luận tiếp.

Thực tình, ngòi được bốn tiếng đồng hồ Trần Cận đã bắt đầu nhấp nhồm không yên, coi đám già đầu lờ qua tiếng lại khí thế ngất trời, mí mắt hấn cứ sùm sụp xuống, chỉ đến khi loáng thoáng nghe thấy vụ gì liên quan đến trách nhiệm của mình Trần Cận mới ngòi được

thăng lên, còn thì các loại thảo luận hàm bà lằng khác đều đẩy hẳn vào trạng thái lơ mơ như trong cõi mộng Ừ thì hình tượng chàng mộng mơ coi bộ cũng gợi cảm lắm, bất quá rõ ràng chẳng ăn nhập gì với hội trường căng thẳng lúc này, thành ra mỗi lần cả người nhũn nhọ trợt trợt xuống ghế, lại được Giang Uy ngồi kế bên đạp cho một cái thiếu điều nhảy nhồm.

Tan họp, Trần Cận lập tức chuồn về phòng dỗ giấc, sâu sắc ghi nhận rằng họp hành còn hao sức quá đánh nhau.

Ngày hôm sau lại y hện vắc xác đến chịu tra tấn, bất quá thật bất ngờ là gặp cả Michael, rốt cuộc Trần Cận cũng tìm được đối tượng giải sầu, ngay lúc Michael đứng lên phát biểu tình hình hoạt động của tổ bắn tỉa và vấn đề phối hợp với các phân bộ khác, Trần Cận liền xen vào chất vấn vài câu, có những câu dễ đáp, cũng có những câu rất chi ma mãnh, đến lúc đó tài ăn nói vụng về của Michael mới được thể lộ bêm, bất quá Trần Cận chỉ thích chí tí chút rồi thôi, không chọc dai Mặt cá gỗ đã bắt đầu gân xanh nổi đầy trán.

Được cái hội nghị tổng kết hôm nay không đến nỗi quá dài dòng, trước khi giải tán, đại diện thừa hành Palio tuyên bố đêm mai sẽ tổ chức tiệc tại khách sạn, hiếm khi có dịp tập họp đông đủ ở Seattle, mọi người nên tận dụng mà bồi đắp quan hệ, lãnh đạo cấp cao của tổ Trung Đông và tổ Bắc Mỹ đều đến dự.

Sau vụ lạnh nhạt của Fiennes, Trần Cận không muốn ở lại đây thêm giây nào nữa, vụ ăn chơi thừa thãi này tự nhiên làm hỏng bét kế hoạch chiều nay bay về luôn của hắn, đã định giơ tay la “Tôi phản đối!” rồi, nhưng đám lãnh đạo hầu hết đều tỏ vẻ sung sướng, mà hắn đâu tính giờ đầu chịu trận, thành ra đành nhăn nhó rầu đời quay sang nhìn Giang Uy.

“Uy ca, mai ra ngoài hóng gió đi.”

Giang Uy đáp thẳng tuột: “Đây phải Hawaii đâu, có gì mà hóng! Ở nhà học tập thiên hạ, tập tành đặng thăng chức đề.”

Cũng từng có cơ hội như vậy, là chính hấn bỏ qua, bởi hấn không muốn đánh mất bản thân vì sự nghiệp, sức uy hiếp của Diệm tới bất cứ kẻ nào đều quá lớn, là không muốn bị đồng hóa với hấn, càng không muốn để mất thế cân bằng hiện tại vì ở bên nhau quá lâu, nói cho cùng, là hấn không đủ lòng tin vào chính mình... Chắc, thế quái nào cứ phải nghĩ hoài về tên đó vậy! Trần Cận chán nản lắc lắc đầu, người ta đã chẳng còn chút kiên nhẫn hay hứng thú gì với mình nữa rồi, còn ngồi đây tư tưởng gì nữa a!

Rốt cuộc bao nhiêu nguyện vọng Trần Cận đành trút dỡ vào hành động, nguyên một ngày trời hấn lòng vòng quanh thành phố, giữa đường có hai em tóc vàng xinh đẹp vẫy xe đi nhờ, bất quá đến khi một em chủ động gợi chuyện cùng nhau qua một đêm thần tiên thì hấn quyết định bỏ về làm nhiệm vụ: tham gia bữa tiệc Hào Môn hại thân hại sức, đùa nghe tên đã thấy chẳng hay hóm gì rồi, mà sự tình thật đúng không sai.

Một cô bé bí ẩn sâu sắc, một tuần là đủ cho Trần Cận phơi phới lại như thường... nhưng đổi lại là một gã đàn ông không thể lý giải nổi, thì hấn chẳng biết phải làm sao để thoát thân, loại chuyện thế này, hấn quá sức thiếu kinh nghiệm, mà cũng chẳng hiểu vì sao mình bị cuốn vào cái vòng xoáy ấy.

Đêm đó, hệ thống bảo vệ của khách sạn được củng cố dày đặc chưa từng thấy, thành viên Hào Môn bí mật tụ tập vốn là một sự kiện rất lớn, đương nhiên tình hình phải ồn ào hiếm có. Trần Cận bị Giang Uy ép uống phải tròng vô người bộ lễ phục đen, ờ thì vừa vắn thiệt, nhưng hấn không vừa ý một tí nào. Cho đến khi được vị phu nhân thứ sáu mời khiêu vũ, rốt cuộc hấn tâm đắc nhận ra mình là hàng



hiếm, và vô cùng được chị em ngoại quốc ưa thích.

Thực tình tinh thần Trần Cận từ đầu chí cuối vẫn rất căng thẳng, hẳn luôn vô thức đưa mắt nhìn quanh quất, hy vọng thấy Fiennes giữa đám lãnh đạo ăn bận là lượt, hẳn biết đối phương nhất định sẽ đến. Nhưng tầm giữa tiệc rồi vẫn không thấy bóng dáng người ta, còn Michael hình như chịu trách nhiệm bảo an, cũng chẳng thò mặt ra.

Trần Cận coi bộ không hề nhận ra sự nồn nóng của mình, bất quá có người khác để ý thấy, còn cười mỉm tiến lại chỗ hẳn: “Sao hả, có nhiều người đẹp bầu bạn mà vẫn cô đơn sao?”

Trần Cận không buồn quay đầu lại: “Thích hả, cho hết đó.”

“Xong nhiệm vụ rồi, tình cảm lạnh nhạt luôn thế à, cũng đáng tiếc quá a.” A Long nói đầy châm chọc.

Rốt cuộc Trần Cận cũng chậm rãi quay lại, bất quá ánh mắt sắc bén hại đối phương hơi giật mình: “Anh rảnh lắm à? Dư hơi lo chuyện thiên hạ, sao không tự ngồi nghĩ mình ấy, đỡ khỏi bận sau lại la làng kêu bị người ta hãm hại này nọ, tôi thì đang bận lắm đây.”

Trần Cận nói thẳng tuột rồi cũng chẳng thèm để tâm người ta tức muốn bốc khói, cứ thế đặt luôn ly rượu xuống rồi tính bỏ ra ngoài, thế nhưng mới đi được hai bước, đột nhiên có cảm giác vô cùng kỳ dị, hẳn ngẩng phắt đầu lên, đã thấy một cô gái xinh đẹp duyên dáng như người mẫu đang nắm tay Fiennes bước vào hội trường, người kia bận cả bộ lễ phục màu trầm, vóc dáng cao lớn đường hoàng đủ khiến người ta hoa mắt, biểu cảm rất điềm tĩnh, cũng không có vẻ gì là định đứng lại đông dài, chỉ lễ độ trao đổi vài câu với mấy vị lãnh đạo tổ Trung Đông.

Đành rằng đã tính trước cả rồi, nhưng đến khi Andre Fiennes thực

sự xuất hiện trước mắt, hấn vẫn thấy rùng mình. Fiennes đêm nay khí thế át người, mỗi cử chỉ hành động đều vô cùng tao nhã lịch thiệp đậm chất quý tộc, mà khiêm nhường đúng kiểu quân nhân, ý cười nhàn nhạt thường trực trên khóe môi vẫn đầy sức hút, nhưng không một ai dám tùy tiện, vì quanh hấn luôn tồn tại một sự mãnh liệt... người đàn ông này chưa bao giờ lạnh lùng, nhưng khí thế khác thường không thể che giấu, nếu bảo trên đời này còn có kẻ có thể khiến Trần Cận nảy sinh một chút nào khao khát, vậy không thể là ai khác ngoài Diệm, bản thân hấn giống như một ngọn lửa xanh rực, cháy bỏng cùng sự nguy hiểm, sự âm trầm sâu sắc, mà bất kể có đến gần tới mức nào cũng không sao đoán được suy nghĩ của hấn.

Nhất thời, Trần Cận chỉ cảm thấy không gian xung quanh dậy sóng, chân hấn cứ thế bước về phía đó trong vô thức, dần già, một vòng vây người bắt đầu lắng đọng hình thành quanh hấn, với người lãnh đạo tối cao của Hào Môn, bảo vệ chặt chẽ đến đâu cũng không thừa, dù Fiennes không hề công khai địa vị của mình ở đây, nhưng sự nổi bật của Diệm là vô phương che giấu. Trần Cận dư sức hiểu, lúc này nếu có ai đột nhiên tiến về phía Fiennes, sơ sơ cũng phải có hơn chục họng súng sẵn sàng nhắm vào tên liều mạng đó.

Có lẽ bình thường ở cùng Fiennes quá sức thân mật, chưa từng nghĩ có ngày mình sẽ bị đẩy ra khỏi thế giới hào nhoáng của hấn ta, giờ này bọn họ gần đến vậy, xa đến vậy, rốt cuộc cũng có cơ hội nhận ra khoảng cách giữa mình và Fiennes lớn đến mức nào, bọn họ là những gã đàn ông chung cá tính, nhưng vĩnh viễn không thuộc cùng một nơi.

Cuộc sống của bọn họ khác nhau, khoảng trời khác nhau, tầm nhìn khác nhau, và cả... người phụ nữ đứng bên, cũng khác nhau. Mà biết đâu đối lập như vậy lại chẳng là lý tưởng, để đôi bên cùng gỡ được những gút mắt vốn không nên có, đã vậy vì sao đến cuối cùng vẫn không thể buông tay?!

Trần Cận dừng bước, cố ý nhìn theo cặp tình nhân chường mắt kia một cách kín đáo, lòng thầm chán nản, thành ra thái độ tự nhiên cũng có phần lưỡng lự.

Fiennes bàn công chuyện qua loa mấy câu, lại quay lại lắng nghe người đẹp thì thầm một cách rất chi thân mật, đối phương say sưa hôn phớt lên cái cằm cương nghị của hắn... được một lát, hắn đã tỏ ý muốn rời đi, xem ra bị người đẹp khiêu khích đến chẳng còn lòng dạ chinh chiến nữa rồi, vội đến vội đi, như Diệm cũng có lúc phong lưu phóng túng ghê gớm.

Đến khi Fiennes và người đẹp cùng nhau âm thầm rút lui, hai chân Trần Cận đã mất kiểm soát, cứ thế bước thẳng về phía đó, cảm giác mình ngày càng tiến đến gần bóng lưng cao lớn kia, tim hắn cũng đập thình thình theo, ngay lúc chỉ còn cách nhau chừng năm chục mét, có người đột ngột tóm cánh tay hắn, liền sau đó là giọng nói khê đầy căng thẳng, còn có vẻ quở trách lọt vào tai.

“A Cận, cậu tính làm gì?” Giang Uy nghiêm mặt nhìn hắn.

Một phút trước, Giang Uy nhìn quanh tìm Trần Cận, chưa gì đã thấy hắn đương cầm đầu đuổi theo gã đàn ông vô danh đụng độ ở nhà hàng hôm bữa, gã đó vừa xong còn trò chuyện với quan chức cấp cao của tổ Trung Đông, đủ biết địa vị không vừa, cộng thêm trực giác nghề nghiệp với động tĩnh xung quanh, lòng hắn lập tức rung chuông báo động, liền vội vàng chạy tới can ngăn chiến hữu, tuy không biết Trần Cận đang có ý gì, nhưng cứ đơn thương độc mã phăm phăm chạy theo một gã nguy hiểm thế kia thì thật quá ẩu, giữa lúc họp mặt đông đủ, đặc biệt gay cấn này, không thể để sơ suất một li nào.

Trần Cận cũng giật mình sức tỉnh, lúc đó mới ý thức được mình thất thố đến mức nào, bèn vội sãi lẫn tay súng xung quanh xem ra đều đã

để mắt đến hắn, hắn lại còn hùng hùng hổ hổ muốn tiếp cận thủ lĩnh Hào Môn... rõ ràng trong đầu không hề nghĩ vậy, nhưng chân tay lại cứ không kiểm soát nổi.

Mà nguy hiểm hơn là, Fiennes cũng đã nhận ra ánh mắt theo dõi sau lưng, hắn lập tức quay đầu lại, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng về phía đó, đã thấy Trần Cận bị Giang Uy kéo lại, giờ đương đứng có vẻ chững chảng. Hắn liền thả tay người đẹp ra, bước trở lại, hành động này thực là nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người. Sảnh tiệc vẫn chơi nhạc ồn ào, nhưng trong một góc này sóng gió đã cuộn trào mãnh liệt.

Giang Uy thấy vẻ mặt Trần Cận thoáng có vẻ bình tĩnh lại, cũng tạm yên tâm, liền chủ động lùi lại, tự nhủ không phải để ý nữa.

Phút giây bốn mắt chạm nhau, không gian xung quanh dường như ngưng đọng, trái tim trong ngực giống như một con thuyền vừa đụng dải đá ngầm, điên cuồng đập loạn, không cách nào ức chế nổi, trong khoảnh khắc Trần Cận bắt gặp tia nhìn sắc bén quen thuộc từ đáy mắt Fiennes, là mê mải, say đắm, là cuồng si, là từng biểu cảm xúc động, ăn ý, từng cử chỉ cổ vũ lẫn nhau, là kích tình mãnh liệt, chiến đấu, và chiến thắng, nếu lại được trở về ngày đó, liệu ta còn có thể chia sẻ cùng ai? Chỉ một phút chốc, bao nhiêu điều tự hỏi đã ập đến.

Ngay khoảnh khắc đó, Fiennes quả thực chỉ muốn cưỡi phá lên chế nhạo chính mình, sao có thể sơ sẩy buông mình vào cái bẫy ấy? Đã tìm cả trăm lý do để ép mình thôi nhớ đến gã đàn ông không hề biết đáp lại ái tình này, nhưng cơ man những sự quan tâm vô thức lại bóc trần hắn, chưa bao giờ biết trên đời còn có kẻ Diệm không thể chiếm được, nhưng ép buộc không bao giờ là cách của hắn, mà hắn càng không muốn làm những điều tổn hại đến lòng tự trọng của mình, cũng biết rõ dù cúi mình nhún nhường cũng chẳng thể có được trái

tim người này. Đã chực buông tha, cắt đứt mọi tình cảm cá nhân với hấn, để tất cả trở về xa lạ như trước, chỉ từ xa nhìn nhau, không khao khát, cũng không nhung nhớ... thế nhưng, thực sự có thể được ư?

Mỗi đêm đều điên cuồng nhớ đến sự thẳng thắn, gan góc, nhiệt tình, phóng túng, khôn ngoan, quật cường nơi hấn ôm bất cứ ai đều không thể tìm lại cảm giác đắm chìm mãnh liệt mỗi khi có hấn trong vòng tay... thứ cảm giác tốt cùng như trao gửi cả linh hồn mình vừa kết thúc hội nghị Liên minh Châu Âu lại vội vàng bay về trụ sở nhận fax từ bệnh viện bờ bên kia... báo cáo tình hình gã đàn ông ưa khiến mình bị thương tích để rồi khiến hấn yêu thương đến bất đắc dĩ ấy vốn dĩ xong việc ở Phoenix là quay về, nhưng rốt cuộc vẫn kìm không được đổi máy bay đến Seattle, mượn danh nghĩa hội nghị phân bộ để được trông thấy hấn một lần, kết quả là đối phương lại nổi giận đùng đùng với hấn ngay tại nhà hàng. Lúc ấy, vẻ mặt Trần Cận khiến tâm tình hấn bị một phen rúng động, nếu như không phải đang cố tỏ ra lạnh lùng, thực sự hấn sợ mình sẽ ghi lấy Trần Cận mà hôn ngay trước mặt mọi người.

Nhưng giờ này, nhìn đôi con ngươi đen thẳm thẳng thắn của Trần Cận, hấn quyết định buông tay chịu trận, bởi Trần Cận sẽ không bao giờ đầu hàng Diệm, tuyệt đối không bao giờ.

Khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn nửa bước, gần thêm chút nữa, không chừng có thể nghe rõ nhịp tim đập của nhau, Fiennes khẽ cúi đầu, thấp giọng nói bên tai hấn: “Mười giờ tôi tới tìm cậu, chúng ta cần nói chuyện.”

— — —

## Chương 46

Thẳng đến khi Fiennes đi khuất, Giang Uy mới tiến tới bên cạnh Trần Cận – lúc này đương đờ như phỗng, lo lắng hỏi: “A Cận, nói anh nghe coi, rốt cuộc là... có chuyện gì đây?”

“Uy ca, tôi xong rồi.” Trần Cận đột nhiên xuội xị, ấp tay sau gáy, ai oán rên rỉ: “Tôi nghĩ... không chừng tôi phải đổi thành đồng tính luyện ái thật mất.”

“HẢ?!!” Tiếng rú của Giang Uy quả là hết sức chân thật, thành ra sức lan tỏa cũng vô cùng luôn, hại trong vòng bán kính mười mét quanh đó ai nấy đều ngoái lại nhìn bọn họ, “Bây bây... bây hù người ta thì cũng tìm cứ nào có lý một tí được không hả?!!”

Trần Cận tiện miệng tiếp lời: “Tôi nghiêm túc a.”

“Bây mà đồng tính luyện ái, trong cái phòng này không có thẳng nào đáng làm đàn ông.”

“Uy ca, anh quá khen.” Trần Cận giật nơ cổ ra, quăng đại lên cái bàn dài để rượu Brandy rồi cúi đầu rầu rĩ nói, “Chắc đầu óc tôi chạm mạch thiệt.”

“Gã đó là ai?” chẳng hiểu vì sao, tóc gáy Giang Uy đã nhất tề dựng đứng, “Thằng cha... coi bộ chức to dữ lắm đó, hay bây thiếu nó tiền phải không? Đương yên đương lành đi chọc vô loại đó làm gì há trời!!”

Trần Cận nhin hết nổi thể loại đoán mò bá đạo này, thành ra phải

chữa lại ngay: “Uy ca, nếu tôi bảo tôi thực sự có cảm giác với một gã đàn ông, anh tin không?”

“Không tin.” Đáp luôn khỏi nghĩ.

Trần Cận đã rầu đời sẵn giờ còn bị bồi thêm một đòn: “Anh đáp lẹ vậy làm tôi nghĩ chắc mình khùng luôn rồi.”

“Nếu cậu hoàn toàn bình thường, thì căn bản sẽ không nói năng kiểu đó.” Giang Uy cười lúng túng khó tả, “Cậu mà thích đám đực rựa, giống hoài!”

“Tôi...” đưa mắt nhìn quanh, đông người thật bất tiện, hấn liền khoác vai Giang Uy lôi ra ban công, Giang Uy trông bộ dạng hấn tự nhiên nghiêm túc lạ thường, cũng sốt ruột theo.

“A Cận, cậu... rốt cuộc là làm sao hả?”

“Anh nghe tôi nói đã, Uy ca.” thái độ rất chi thành khẩn, “Chắc tôi bị tiêm nhiễm thật đó, hình như tôi có cảm giác với anh ta...”

“Cảm... cảm giác khi gì?” Giang Uy nháy lùì lại, kinh ngạc nhướn mày: “Đừng nói là cậu nghiêm túc nhé?”

“Tiều! Bộ tôi rùng mỡ mà đi giống ba vụ này với anh chắc!” sức kiềm chế của ai đó đã sắp kịch ray.

“Làm sao cậu có thể... với một thằng đàn ông...”

Cào cào tóc, ngắt lời người ta: “Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai! Ở đó, tôi chỉ biết tôi có cảm giác với tên đó đó, chịu không hiểu thế quái nào lại thành vậy.”

Giọng Giang Uy đã nghe mùi tuyệt vọng: “A Cận, thôi cậu phang anh một gậy đi, làm nào anh quên luôn được chuyện bữa nay thì làm, thật tình anh chịu không thấu cú sốc này đâu.”

“Tôi đã nghĩ là mình tưởng tượng a! Nào tôi có biết hơn gì anh!” lại vùng vằng giật cả nút áo ra, bực bội kinh khủng.

“Loại chuyện này không nói bừa được đâu.” Giang Uy lo lắng nói, trong bụng vẫn không cách nào ráp nối được vụ này với tiếng tăm phong lưu trắng gió của Trần Cận, ừ dù có làm loạn cỡ nào cũng chưa từng nghe nói thằng nhỏ này ham hố gì đàn ông, trước nay hẳn vẫn tự nhận mình rất hiểu Trần Cận, ai ngờ lại nảy nòi ra chuyện kỳ khôi cỡ này.

Trần Cận đấm mạnh vào lan can: “Tôi sợ lỡ bước một bước rồi là hết đường về mất, Uy ca, thôi tôi xong thật rồi.”

“Thì Scotch cũng là thằng cha đó vọc vào phải không?” Không ngờ đầu óc Giang Uy lạnh lẽo dữ vậy, trông bộ dạng cam chịu của Trần Cận là biết đúng chóc rồi, Uy ca không nhịn được buột miệng chửi thề: “Sur cha! Trách nào đạ anh bây đi! Mẹ nó bây làm ăn bậy bạ thế hả?! Đàn bà con gái chưa đủ, giờ còn yêu đương lăng nhăng tà trời thế này, bộ bây tưởng chơi vậy sướng lắm a!”

Thực tình cũng không phải Giang Uy giận thật, chẳng qua là tức mình Trần Cận ăn chơi bừa bãi, còn dám chơi xỏ hẳn, giờ hẳn cũng hết biết mình phải tỏ thái độ kiểu gì với tiết mục yêu đương quá mức nguy hiểm này của Trần Cận, lại trông Trần Cận chỉ đăm chiêu nhìn cảnh đêm, không phản bác lại câu nào, hẳn cũng nhụt chí luôn, cười méo xệch: “Anh nghĩ chắc ông Trời ổng thấy cậu chơi bời dữ quá, cua được lắm gái đẹp của ổng, nên ổng phạt cậu tí chút, cho cậu hết vênh vào đó.”



“Đi chết đi.”

Trần Cận vẫn là kẻ luôn chắc chắn về bản thân mình, nhưng chỉ độc mỗi chuyện với Fiennes đúng là hắn có chút mất chừng mực, thậm chí với anh em đồng chí như Giang Uy cũng không thể giải bày thành thật được, hắn không cách nào đứng trước mặt bất cứ ai nói toạc ra rằng mình và Diệm có tư tình này nọ như vậy, phần vì sợ người ta hiểu sai sự việc, mà phần nữa còn vì sợ có kẻ mượn cớ gây khó dễ cho Fiennes.

Trong tiềm thức Trần Cận luôn tồn tại một ý nghĩ: mình có thể hợp tác, cùng chiến đấu với hắn, nhưng tuyệt đối không thể trở thành vật cản níu chân hắn. Từ đầu đến cuối hắn không quên người luôn che chở, lo nghĩ cho mình là Diệm, thủ lĩnh của Hào Môn, điều ấy thật khiến hắn vừa phấn chấn vừa thấy nặng nề ghê gớm, đại khái cảm xúc lo lắng ngoảnh phức tạp cỡ đó chắc cả đời cũng chỉ bị một lần này mà thôi.

Vài tiếng đồng hồ trôi trật trôi qua, tâm tình vẫn mâu thuẫn hết nói, thời gian đã sắp chạm mốc mười giờ, bất quá Trần Cận còn đương ủ ê đi lang thang chưa chịu về, hắn vút tạm áo khoác cho nhân viên phục vụ, sơ mi phanh nửa ngực, loanh quanh hóng gió đêm dưới sân khách sạn, sắp lâm trận lại thấy muốn rút lui, ngẫm lại những sự nhập nhằng loạn ngậy giữa mình và Fiennes, ngẫm lại mình đàn ông đường đường vậy thế quái nào lại vướng vô chuyện điên rồ này, ngẫm luôn cả vụ rõ ràng đã đường ai nấy đi rồi, mà sao vừa đụng mặt đã tro tàn bùng lửa, bộ não luôn được Trần Cận tự hào là thông minh cực kỳ bữa nay cũng hết đất xài.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, mười giờ mười lăm, chắc Fiennes đến tìm mình rồi? Hắn ta luôn rất đúng giờ. Đến không thấy liệu hắn ta có hối hận không? Mà rồi có nghĩ mình xấu bụng, cố tình không về không không biết? Ờ dù sao đời cũng có mấy người dám cho Fiennes leo

cây đầu

Mười rưỡi, chắc về thôi, gió táp thêm nữa cũng chẳng tỉnh hơn được, trước kia đời hấn thoải mái dễ dàng bao nhiêu, yêu đương gì cũng chưa bao giờ thấy khó khăn, đầu có như giờ... lo được lo mất, làm bộ làm tịch trước mặt Giang Uy, rồi vừa khuất mắt đã lại lấn bấn do dự, thật tự mình nhìn mình cũng thấy xấu hổ.

Ì ạch lết về phòng mình, vừa bước một chân vào đã sững người. Một người... đang ngồi giữa cụm sofa trong phòng khách rộng thênh thang, cởi bộ lễ phục rồi hấn cũng tháo bỏ luôn vẻ ngoài hùng hồn át người ban nãy, thái độ, ánh mắt, dáng ngồi đều rất tự nhiên, cũng chẳng có vẻ trách móc gì chuyện Trần Cận về muộn, như thể việc ngồi ở đây đợi hấn về là một sự hoàn toàn đương nhiên.

Trần Cận cũng chẳng buồn hỏi làm sao hấn vào phòng được, người này thì thần thông quảng đại rồi, thậm chí dài một hơi rồi cố ra vẻ bình tĩnh đóng cửa lại, đi vào: “Chờ tôi làm gì?”

“Cậu không muốn tôi chờ cậu sao?” Bình thản hỏi ngược lại.

Trần Cận không thèm đáp nữa, tự thấy đáp kiểu nào cũng là nói dối, thà im còn hơn. Thành thật mà nói, bụng hấn giờ loạn thôi rồi, còn như có kiến bò trong xương, cả người bức bối, phản ứng sao mà chết tiệt!

Câu tiếp theo của Fiennes còn động trời dữ hơn: “Cậu còn định tránh né tôi đến bao giờ nữa, hừm?”

“Trước khi chia tay còn nói vậy... làm gì nữa?” Trần Cận có chút giận dữ nhắc khéo hấn.

“Chúng ta có từng bắt đầu à? Sao có chuyện chia tay nhỉ?”

Ai biết được nói đến thế còn bị móc họng, lòng lại càng thấy quái dị tợn, tim đập thình thịch, cứ như thiếu nam ốm tương tư, cuối cùng hẳn cả giận nói toạc ra: “Rốt cuộc anh còn muốn Trần Cận tôi thế nào nữa? Làm nhân tình bí mật cuối tuần của anh hả?! Hừ, thôi dẹp đi, tôi không có hứng.”

Ánh mắt Fiennes từ đầu tới giờ chưa một lần rời khỏi gương mặt hắn, thật giống như muốn thâu tóm tất thảy ở hắn vậy: “Tôi muốn nghe câu trả lời của cậu, chỉ cần cậu đồng ý, cậu sẽ trở thành người quan trọng nhất của tôi.” Lại còn dám đá bóng lại chân hắn.

“Tôi có cần thiết phải cảm động không? Với cái giọng lưởi như thầy cãi của anh?”

“Ừ phải, tôi có giấy phép hành nghề đây.” nói rồi chậm rãi đứng dậy, bước về phía hắn.

“Chẳng lẽ tôi hiểu lầm? Thật ra anh muốn... muốn gì ở tôi đây?”

“Cậu biết tôi muốn gì.”

“Không thể nào...” không dám nói thẳng rằng kỳ thực lao vào thứ trải nghiệm quá sức mờ ám này với Fiennes khiến hắn cảm thấy mình hão huyền, hoang tưởng vô cùng, hể tinh ra sẽ lại phải về với hiện thực, nhưng đã đi đến bước này, chẳng điều gì còn đơn giản nữa.

“Trên đời này chẳng có gì là không thể, kể cả... yêu một người.” Lại trở về khoảng cách không còn khoảng cách, nhịp hô hấp rung động quện lấy nhau, cho đến khi hai đôi môi còn vương nồng vị champagne lẫn hơi thở nam tính hợp làm một, không gian xung quanh đã dần dấy lên màu tình ái, “Nếu đã yêu, thì đừng phủ nhận, cậu như vậy thực sự khiến tôi chịu không nổi.”

Thì ra hai tay lọt lỏi trên tình trường cũng có khi không kiểm soát nổi mình, như lúc này đây, \*\*\*g ngực muốn nổ tung, trái tim đập loạn chưa từng thấy, hai môi ban đầu chỉ là khẽ khàng lướt qua nhau, giờ càng lúc càng cuồng nhiệt chà xát, cắn mút, hành động mỗi lúc một thô bạo hơn, lửa dục vọng đột ngột bùng cháy, rung động nóng bỏng dấy lên cùng từng cử chỉ thăm dò lộ liễu, chỉ còn giờ phút này, buông bỏ mọi ngần ngại do dự, lý trí đồng điệu giao hòa, để kích tình mãnh liệt thỏa sức trào dâng.

“Đợi... đợi đã...” trò phá hoại không khí này coi bộ không phải lần đầu mà cũng đừng mong là lần cuối Trần Cận làm, “Có cái này tôi phải làm cho ra nhé...”

Fiennes đã quyết phát huy bản sắc đại ca, hăm hờ nhằm lúc ai đó chưa kịp trở tay, liền lôi tuột hẳn vào phòng ngủ, tiện thể xô bịch hẳn xuống giường, mà có người còn chưa chịu thôi cãi nhai: “Rồi tóm lại là mình đang làm cái trò gì a... mẹ nó tôi điên mất thôi, chờ đó rồi ai biết cũng bảo tôi điên thiệt cho coi...”

“Thắc mắc thì hỏi tôi, tôi sẽ trả lời đúng sự thực cho cậu, còn chẳng có ai ở đây hết, không ai được phép xen vào.” Fiennes vừa nói vừa ung dung cởi áo sơ mi.

“Thế này thì khác gì trở về như cũ hả?!!”

“Cậu không muốn lại như trước sao?” Áo cởi xong, bắt đầu tháo thắt lưng.

“Mà tôi thấy nó cứ sao đó...”

“Cậu yêu tôi chứ?” Kéo đến khóa quần.

“Bọn Tây dờ mở miệng ra chỉ có không với có, gì yêu gì không yêu, nghe phát gớm...” vừa hay Fiennes đã thanh lý xong áo quần, chỉ còn cái quần lót đen trên người, rốt cuộc Trần Cận cũng ngậm bật, mà đúng hơn là nghẹn họng nín thở luôn, vừa xong bao nhiêu lời lẽ đánh lạc hướng cũng rút là tả sạch sẽ.

Cơ thể màu đồng thiếc tiềm ẩn sức mạnh vô hạn, đủ khiến bao nhiêu gã đàn ông thầm thán phục ao ước, giờ lại càng thêm chói lóa dưới ánh đèn phòng ngủ, như thể luôn sẵn sàng làm phỏng hai con mắt người ta, hấn nhẹ nhàng dang hai tay, rồi mỉm cười dịu dàng với Trần Cận: “Nói tôi nghe, cậu yêu tôi chứ?”

“Ba chuyện đó ai biết được...” Máu nóng phùng phùng bốc khắp người, ra cả mình cũng biết xấu hổ, kỳ bí dữ a, xem ra ai đụng phải Fiennes rồi cũng bị tẩy não tiệt, hấn nói tuột một hơi: “Khỏi nói nữa, cùng lắm là điên với anh lần nữa đã sao!” Nói rồi cũng đứng lên cởi quần cởi áo, Fiennes nheo mắt, chăm chú nhìn từng cử động của Trần Cận, ánh mắt cứ thế tụ thành tia lửa, rạo rục thiêu đốt.

Cũng không biết là ai khơi mào, bốn cánh tay quấn lấy cơ thể nhau, một nụ hôn sâu thiếu chút nữa khiến đôi bên cùng tắc thở, môi lưỡi cuồng bạo si mê đan quện, mọi sự tự chủ còn lại đều tan rã, cả hai hấp tấp ngã ập xuống giường, cùng thở hổn hển. Fiennes nhòm dậy nằm đè lên mình Trần Cận, vùi đầu vào hõm vai hấn, khẽ nhắm nháp nhay cắn trên cổ hấn, từng trận sóng tình dờn dợn dấy lên, Trần Cận chỉ thấy muốn nổi da gà, chưa bao giờ hấn luống cuống đến thế trước khi lâm trận, mà đâu phải chưa làm với Fiennes bao giờ, ấy vậy mà mỗi một lần cảm giác chỉ càng thêm mãnh liệt, giờ phút này trái tim đập thình thình trong \*\*\*g ngực như muốn động cho hấn ngất xỉu, đầu óc tinh thần đều nổi loạn quyết không chịu nghe lời hấn nữa.

Bàn tay Fiennes ve vuốt trên bờ ngực dương phập phồng của Trần Cận, rồi trượt dọc theo những bắp cơ khêu gợi trên bụng hấn, khoái

cảm từng nếm trái hơn một lần lại ập đến với họ, không gian nháng bùng hoa lửa, chớp sáng cả màu đêm đầy ám muội...

Khoảnh khắc đục tình bùng phát, cánh tay ôm siết lấy nhau, một nỗi mê say êm ả trào dâng, cuốn trôi mọi ràng buộc, ánh mắt vô thức chạm nhau lại khuấy đảo lên một luồng rung động mạnh mẽ, dường như bọn họ chưa bao giờ gặp ở nhau sự thẳng thắn đến thế. Tia hoang dã chớp lóe trong mắt Trần Cận như nói lên nỗi kích động đang bị đè nén tột cùng, hình ảnh thoáng qua ấy lại là sự khiêu khích quen thuộc đến không thể kiềm chế với Fiennes, một Trần Cận thế này, chỉ e đã thật sự là mối uy hiếp không thể chối bỏ của hắn.

Khoang miệng tràn ngập vị kích tình mãnh liệt thuần nam tính, làn da trơn láng chà xát đến gờn gợn thô ráp, vừa mâu thuẫn vừa mới mẻ, mười ngón tay đan riết vào nhau, giờ phút này cả thân thể lẫn từng biểu cảm trên gương mặt đối phương đều trở thành liều thuốc thôi thúc ái tình hiệu quả nhất. Trần Cận thật không hiểu vì sao mình lại bị kích thích bởi gã đàn ông này lần nữa, mà thậm chí dần dà cơ thể mình còn bắt đầu phản ứng như bản năng, giờ coi bộ đổ lỗi cho “bị tiêm nhiễm” là hết có lý rồi, bất quá hắn cũng chịu, không kiếm được cái cớ nào khả dĩ hơn nữa.

Bóng tối khắc lên đôi mắt cô độc hơn bất cứ ai nào của Fiennes, con ngươi nâu sẫm dường như càng trầm lắng hơn sau lớp màn khát khao bao phủ, Trần Cận cảm nhận được hơi thở của hắn, nhiệt độ thân thể hắn, nhịp tim đập trong \*\*\*g ngực hắn, vốn đã tưởng không bao giờ còn có thể gần Fiennes đến vậy, nhưng tự lòng hắn đã sớm phản bội hắn mất rồi.

“Tôi biết rồi, cuối cùng tôi cũng biết vì sao chúng ta cứ nhằng với nhau thế này rồi.” Trần Cận vừa thở dốc vừa nói.

Fiennes lại dụi đầu vào hõm vai hắn, khẽ mỉm cười: “Vì sao?”

“Vì anh là đồ xỏ lá.” Nhân lúc đối phương còn đang thất thần, Trần Cận đã chồm dậy đè ngược lại, “Sao lần nào tôi cũng chịu thiệt hả?!”

Vỗ về khêu gợi một gã đàn ông khác kể ra cũng hơi khó nhằn thiệt, ai bảo đã mạnh miệng thì đương nhiên phải bị lộ tẩy thôi, tình thế giờ chẳng khác gì kẻ không biết xài dao nĩa ngồi trước một bàn cơm Tây hấp dẫn, đây là lần đầu tiên Trần Cận chủ động với đàn ông, hẳn cứ cảm thấy có chút bối rối, chẳng biết mò mẫm đường nào, ngón tay cứ thế rề rề sờ mó quanh bờ vai cường tráng của Fiennes, rốt cuộc, đương sự cũng đợi hết nổi, chủ động tóm tay Trần Cận kéo xuống phần bụng rắn chắc hoàn hảo của mình, để hẳn ngàn ngừ đụng chạm trong chốc lát, cho đến khi tay Trần Cận bị kéo tuột xuống áp vào vùng mẫn cảm nhất, lập tức cơn hưng phấn bùng bùng dâng lên vô phương chống đỡ, nếu không vì bàn tay Fiennes vẫn ghì cứng tay hẳn, hẳn Trần Cận đã giãy nảy lên rồi.

“Ừm... cứ thế...” Tự nhiên Fiennes thấy khiêu khích gã đàn ông vẫn ư ư giày vò tinh thần hẳn thay trò giải trí này cũng thú vị vô cùng, bởi vậy hẳn càng cố ý chơi khó Trần Cận, cương quyết ghì chặt thắt lưng hẳn, để thân dưới đôi bên dán sát vào nhau, khiến hẳn nhanh chóng bốc hỏa, hết đường thoái lui.

“A!” Trần Cận la rầm lên, chộp lấy cổ tay Fiennes, đá mắt lộ ra một tia xao động luống cuống, một tay luồn qua cạp quần hẳn, giật tuột lớp ngăn trở cuối cùng xuống, “Anh đúng là đồ xỏ lá mà!”

Ý tưởng táo bạo đột ngột nảy ra trong đầu, hẳn khẽ vuốt ve quanh eo Fiennes, tưởng tượng thân thể đầy hấp dẫn này dần dần bị nhuộm đắm dục vọng phóng dãng, rồi phơi bày trước mắt mình không chút che đậy, cơn hưng phấn gấp gấp vọt lên cùng nỗi khát khao xa lạ khiến Trần Cận không khỏi càng thêm mê mẩn, hẳn lần tay xuống dưới, cúi đầu ướm ướm hôn lên làn da thịt đàn hồi lý tưởng, đôi môi

mỗi lúc mỗi dò dẫm trượt xuống sâu hơn, vừa kích động vừa pha lẫn chút hiếu kỳ, rất nhanh, cơ thể dần dần trăn cứng cùng một tiếng than khẽ như thờ dài của Fiennes khiến kẻ khiêu khích thiếu điều nổ tung.

Dấu hôn ẩm ướt rải vương vãi trên bụng dưới, đây là lần đầu tiên Trần Cận tích cực như vậy, suốt cuộc phiêu lưu điên cuồng đầy mạo hiểm, dự vọng giành lấy quyền kiểm soát một lần nữa trở về trong hấn, thì ra khêu gợi một gã đàn ông cũng là một việc đáng say sưa đến thế. Bàn năng dẫn dắt đã phục hồi nguyên vẹn, hầu như không cần suy nghĩ, hấn cứ thế lướt môi trên những vùng mẫn cảm của Fiennes, cho đến khi đầu lưỡi rà qua trung tâm khối dự vọng đương rạo rục, Fiennes đột nhiên bật dậy, đưa ngón tay lên khẽ vuốt khuôn mặt Trần Cận, ánh mắt nhìn hấn dằng dề niềm đam mê: “Tôi yêu cậu...” dù rằng lời nói ra có chút hấp tấp, bất quá vẫn đủ bản gục Trần đại ca nhà chúng ta

Đúng giờ phút hệ trọng, có người lại khựng lại, ngẩng đầu lên, cau mày nhìn Fiennes, bộ dạng như có chút khó hiểu, phải mất đến mười giây sau hấn mới chồm lên đè cứng trên người Fiennes, rồi tức tối cắn cạp vành tai người ta như dã thú: “Anh đúng thật là không ưa được a...”

Fiennes ôm cổ Trần Cận, chiếm lấy khoang miệng hấn, truy đuổi đầu lưỡi lạnh lẽo của hấn, hai tay đã được tự do lập tức vừa giữ thắt lưng hấn vừa lần mò xuống thâm nhập vào nơi đôi bên đang dán lấy nhau, ngón tay chậm rãi vỗ về, vờn nghịch, hành động ấy hầu như đẩy cả hai vào vũng sâu dự vọng, Trần Cận không ngừng hớp hơi cố giữ nhịp thở, trong khi bàn tay Fiennes áp trên lưng hấn đã từ từ trượt xuống hông, mới nghe áp lực nặng nặng mà sự kích thích từ bên dưới đã kịp xộc lên.

Tiết tấu cọ xát khiến đôi bên cùng chìm ngợp trong mê ly, mồ hôi lấm



tấm rì trên trán, cả hai càng lúc càng ép sát vào nhau, để cơn phấn khích mặc sức dâng trào, Trần Cận cũng ra sức dẫn mình xuống, mà Fiennes vẫn mê mải liếm hôn gáy hắn.

“A...”

“Ừm!” Fiennes đã sớm hiểu cùng với Trần Cận cảm xúc luôn đặc biệt mãnh liệt, bởi vậy hắn cũng không nhịn được bật rên lên.

Ngày hôm nay thật sự là kích thích bản tính của Trần Cận đến tận cùng, thành ra chuyện không tưởng phát sinh mà hắn chỉ thấy như sắp phát điên, chưa bao giờ nếm trải cảm giác thèm khát mà tìm không ra đường thỏa mãn, hắn muốn được tiếp xúc thân mật hơn nữa, trực tiếp hơn nữa... Nhớ lại những gì Fiennes làm với mình trước kia, dòng nhiệt nóng chôn dấu trong cơ thể lại không khỏi rạo rục trôi lên, cũng không hiểu xung động từ đâu ập về, hắn nhích lui lại, đầu ngón tay lần mò gần như thô bạo đến nơi cấm kị của Fiennes, có người lập tức kinh hoàng tái mặt, này rõ là truyền nghề hưởng lạc cho Trần Cận rồi giờ gây ông đập lưng ông mà, giờ mà kêu ngừng lại rõ là chọc giận hắn, nhưng nếu cứ thế nằm chịu tiếp thì thật mất thể diện Diệm quá thể, đây đích thị màn hóc búa nhất hắn từng gặp trên giường.

Với người chưa từng bị ai đụng chạm phía sau như Fiennes mà nói, cảm giác bối rối căng thẳng lúc này đúng là lần đầu trong đời, đến lúc gồng mình cố gắng phối hợp cho ngón tay Trần Cận dễ dàng nhấn vào bên trong... hắn nhịn hết nổi bật hớp một ngụm khí lạnh, cuối cùng cũng hiểu mình quả là yêu cái người không biết nặng nhẹ này đến chết rồi. Vì hắn mà sẵn sàng chấp nhận hầu như mọi điều cấm kị.

Tới khi lồi vào ướm át ngậm lấy một đầu ngón tay, một chút co thắt cảm giác được khiến Trần Cận càng kích động dữ dội, thân nhiệt

tăng phùng phùng, những xúc cảm lạ lẫm không cách nào định hình cứ thế rạo rức khắp người, cả biểu cảm lẫn thân thể Fiennes giờ này sao mà tuyệt diệu, Trần Cận thầm nghĩ, nào giờ mình không nên chống cự hẳn dữ vậy mới phải Sự kiên nhẫn đầy kiềm nén, sự đón nhận tình nguyện đến hầu như dung túng... tất cả đều mang sức mê hoặc tột cùng, đầu ngón tay lại nhúc nhích hòng mở rộng lối vào, hại đương sự hớp hơi thở dốc, không còn biết phải nói sao.

Mãi tới lúc ngón tay hơi rụt lại, kích thích mãnh liệt đã buộc phải phá kén bùng nổ, Fiennes đột ngột rướn cong mình, khiến đôi bên cùng bật rên lên: “A!”

Trán Fiennes đã muốn mướt mồ hôi, toàn thân cứng còng như hóa đá, trong khi ấy Trần Cận mới rút lui một chút đã hăm hở muốn tiến tới tiếp, mà chợt nhận ra thân thể đối phương hoàn toàn không định chào đón mình, đôi bên chật vật cọ quẹt một hồi vẫn không sao dẫn thêm được chút nào, lửa dục trong Trần Cận đã sớm tăng vọt, hẳn nôn nóng muốn điên người: “Ha, thả lỏng ra nào...”

Giờ thì Fiennes đã hết cách nhịn thêm nữa, này cũng là lần đầu tiên hẳn gằn giọng chửi thề trên giường: “Mẹ nó, không được...” trần đòi chắc chỉ có độc mỗi Trần Cận nghĩ thượng lại Fiennes là chuyện “có qua có lại” rất chi đương nhiên.

Giảng co một hồi kết quả thu được chỉ là cả người hừng hực mướt mát, đúng là tai họa.

Fiennes cũng chịu hết nổi màn mày mò tấn công chẳng chút kỹ xảo của Trần Cận, hẳn chồm dậy, đè một tay trên ngực Trần Cận, cúi người đoạt lấy hung khí của hắn, khi dục vọng nóng bỏng được bao bọc bởi khoang miệng ấm áp, thì dù bất mãn cỡ nào cũng không nhịn được phải hít mạnh một hơi, để nỗi háo hức đương sôi trào dần dần lắng xuống, rồi sẵn sàng đón nhận một vòng chinh chiến mới.

“Ừm... A...” ngay sau một tiếng ngâm dài đầy thỏa mãn, Trần Cận lập tức cảm nhận được có gì không ổn, thì ra Fiennes đã kịp đẩy lưỡi vào nơi cấm kị của hắn, những đợt nhạy cảm, mơn trớn khêu gợi dồn dập khiến Trần Cận không còn biết làm sao.

Fiennes vẫn chú ý đến phản ứng của Trần Cận, thoát ngừng thoát tiến, rào đón sao cho hắn luôn sẵn sàng đón đợi những đợt tấn công kịch liệt tiếp theo. Lãnh địa cô độc bị hắn thám hiểm, xâm chiếm, giây phút thất thần mê hoặc quện lẫn vào tiếng rên rỉ động tình đứt quãng... tất cả đều lý trí Fiennes tan vỡ thành tro bụi.

--

## Chương 47

Đeo đuổi dai dẳng đầy kiên nhẫn, dù rằng mỗi bước mỗi chật vật, nhưng còn hơn chán vạn màn mò mẫm quá sức quờ quạng của Trần Cận vừa xong, mà dù vẫn muốn thân thể bình tĩnh lại, nhưng dần dần cả hai đều nhận ra ấy không phải vấn đề so đo kỹ thuật mà giải quyết được, Trần Cận ngửa cổ, hồng hít thêm càng nhiều không khí trong lành vào buồng phổi, trong khi ấy Fiennes sau vài phen hưởng thụ no nê đã thấy muốn mê mẩn ngây ngất, đột nhiên hấn chồm dậy, đè cả người lên mình Trần Cận, bắt đầu một nụ hôn ướt át cuồng bạo, rồi ngay lúc đối phương đương vánh mày hoa mắt, hấn đã kịp đưa khối dục vọng chạm đến lối vào hút hồn kia.

Cho đến khi thân thể chìm dần vào vùng nóng bỏng mê hoặc, không ngừng hút siết lấy mình, không chỉ khoái cảm khi được chinh phục, mà hình thức giao hòa tình yêu tột bậc càng khiến hấn không sao suy nghĩ được gì nữa, chỉ còn biết mãi miết xông tới, cuồng vọng khao khát được chiếm lĩnh đến nơi sâu thẳm tận cùng.

Dù đau đến muốn bốc khói, nhưng Trần Cận đã hạ quyết tâm bữa sau phải phản công bằng được, thành ra hấn ra sức để ý động tác của Fiennes, tế bào toàn thân đều nung giữa sự tập trung cao độ, mồ hôi quện dính, ôm hôn si dại, trong khi Fiennes rốt cuộc cũng lấy lại được phần nào tự chủ, bắt đầu chậm rãi mà mãnh liệt chinh phạt.

Eo lưng bị sức mạnh không tưởng khống chế, lực đẩy dững mãnh nhồi căng linh hồn, đương nhiên Fiennes luôn có thừa kỹ xảo võ về tình nhân, nhưng chỉ duy nhất sự đáp lại cuồng nhiệt của Trần Cận mới khiến hấn cảm thấy thỏa mãn tột đỉnh, ngay giây phút bắn trúng điểm trí mạng của đối phương, chính hấn cũng đắm mình không

đường vùng vẫy, ý thức bị rã tan từng chút một đã sớm không thể cảm nhận được gì khác ngoài sự đối kháng kịch liệt đến tê dại, và nhịp điệu thúc tiến vô chừng mực. Giao hòa sâu sắc, khoái cảm mãnh liệt từ điểm kết hợp giữa hai thân thể khiến cả hai cùng sa vào thế giới mê loạn thuần cảm xúc, giữa những cơn sóng chấn động kinh hoàng lửa dục vọng bập bùng nhảy nhót, mọi sự chống cự lẫn bản năng đều xoắn kết làm một, ngôn từ bằng thân thể, thấu hiểu bằng ánh mắt, một khoảnh khắc động tình xô vọt niềm sung sướng thành những tiếng rên rỉ thét gào nhuộm đắm nhục cảm.

Mỗi một lần đều có thể dễ dàng khiêu dậy nhiệt tình nơi Trần Cận, phút ngưng ngắn còn chưa kịp định hình, đối phương đã kịp chiếm trọn khoảng không quá lớn trong mình, dù muốn phủ nhận cũng không thể nữa, xung quanh bọn họ đã sớm trùng trùng nguy hiểm, len lách giữa cuộc sinh tồn khốc liệt ấy, và tìm thấy nhau, bọn họ cùng lúc đều cảm thấy những hoảng hốt những hoài nghi những si mê, rồi cả những ngộ nhận, chỉ đến khi chợt nhận ra mình phải vùng tháo chạy, mới phát hiện đã quá muộn rồi.

Không gian ồn ào, những gã đàn ông tĩnh lặng, thứ họ luôn nắm giữ không đơn giản chỉ là trách nhiệm, giữa họ tồn tại sự ngưỡng mộ, sự yêu mến, lòng tin tưởng lẫn cả nỗi xót xa, vốn từ đầu chỉ là chạm mặt thoáng qua, đến giờ đã thành những cử chỉ cuồng nhiệt đắm chìm, bờ môi âu yếm, hai thân thể quấn lấy nhau đối lấy niềm an ủi cũng như bù đắp chân thực nhất, bao nhiêu dấu vết thương tích còn lại của quá khứ bỗng chốc đều bé nhỏ vô cùng.

Giờ phút này, xung động chôn sâu trong cơ thể từ lâu lại bị khơi dậy, nhiệt lượng cuộn cuộn thấp lửa cho linh hồn, bao nhiêu ký ức như đều chớp nhoáng vụt lên giữa sự giằng co mãnh liệt, mọi áp lực lẫn khoảng cách vô hình đều tan biến trong những tiếp xúc da thịt thân mật tột cùng, bất kể sau ngày hôm nay ai còn muốn phủ nhận điều gì, thì cảm giác tồn tại trong lúc này cũng đã là hiện thực không thể chối

cãi.

“Về đi, về bên tôi đi...” Fiennes thì thào say đắm.

“A...” Trần Cận đã hầu như phát cuồng, chỉ còn biết để mặc cho cơn cuồng nhiệt nóng bỏng cuốn bay tất thảy.

Hai cơ thể đối chọi ma sát, tiếng rên rỉ gầm gừ đứt quãng, như một trang giấy hoa bị nước thấm loang, sự mờ ám trườn bò trong không khí, rồi nhuộm màu tất cả bằng vị dục tình mặn nồng ẩm ướt, khát vọng toàn thân đều thức tỉnh, sóng triều cuồng loạn xô bờ, cả phần bản năng tàn khốc trong cơ thể cũng bị khơi dậy, từ đắm say êm ái, dần tới những nụ hôn, những cái liếm cắn thô bạo, Fiennes lúc mãnh liệt thúc tới, lúc lại dịu dàng mê mải xoay tròn, không biết bao nhiêu lần Trần Cận thềm chối bỏ, cho đến khoảnh khắc chạm đỉnh tan vỡ, rốt cuộc Fiennes rướn mình hôn lên cần cổ thon dài vững chãi của hắn, trên mình nuốt xuống những tiếng rên rỉ gầm gừ, bên dưới một phen co thắt kịch liệt, trào ào ập đến với cả hai hầu như không còn bị ghìm giữ...

“Kích thích... quá sức...” Trần Cận vừa xong còn tưởng mình chết ngất rồi, là thằng đàn ông, hắn cũng phải bái phục sức mạnh của Fiennes, rốt cuộc đã tìm được một người ngang ngửa với mình trên giường, bất quá lại là một tên đực rựa, nhưng dù thế nào cũng phải tốn sức công kích một phen, hướng hồ Fiennes là người đầu tiên hắn làm cùng mà chẳng bao biếc gì sất, lần nào cũng định bụng phải nói, nhưng cứ hễ đụng đến rồi là kích tình mãnh liệt phùng phùng chẳng còn lẽ lối phép tắc gì nữa, cảm giác cấm kỵ thế này càng lúc càng khiến hắn thấy mình hết thuốc chữa thật rồi.

Nằm dài trên mình Trần Cận tạm nghỉ một hồi, Fiennes lại bắt đầu trườn người xuống dọc theo cơ bụng hắn, bên dưới hơi hơi tấy đỏ, dây vương chút dịch trắng đục của mình, cảnh tượng mê hoặc đến

không nói nên lời. Ngực Fiennes thoáng cái nóng rực, dục vọng lại một lần nữa ngóc dậy, hẳn hoàn toàn không thể khống chế mình dán sát vào cái người đang khiến hắn mê mẩn đắm đuối này.

Trần Cận tự nhiên thấy không ổn, ráng sức đẩy gã đàn ông trên người ra, ngoái đầu lại nhìn, kết quả là mới lật người đã lại bị đè nghiêng xuống, bàn tay ghì cổ tay hắn dùng lực mới kinh hồn, lời bật ra khỏi miệng hắn giờ này đã nghe đầy mùi uất ức: “Anh tính giết tôi hả... Á này! Đừng có đùa...”

Một tay Fiennes đè trên vai Trần Cận, hẳn lướt lướt dọc theo cột sống, cho đến khi đầu lướt gặp vùng cơ mông đàn hồi săn chắc, lại nhả nha liếm láp giữa hai đùi, trò mơn trớn này thật hại Trần Cận sợ cuống cả người, này không phải tính đòi mạng hắn a!

Muốn cho hắn đỡ đau, lần này Fiennes tiến vào vô cùng thông thả, trong khi Trần Cận không ngừng ngoái lại trừng trộ lờm cảnh cáo, nhưng người nào đó đã bị dục tình hun cháy não rồi, cứ thế làm ngơ như không biết. Nhờ bên trong vẫn còn trơn ướt, Fiennes vào càng dễ dàng hơn, cho đến khi cảm giác ấm áp chặt siết vây lấy mình lần nữa, hẳn lại kìm không được bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn tột cùng.

Fiennes thỏa sức tận hưởng cảm giác khoan khoái khi được bao bọc trọn vẹn, mà Trần Cận thì ra sức hít thật sâu, không muốn chết ngất tại trận, hẳn chẳng còn cách nào khác ngoài nhún mình phối hợp với tốc độ dẫn tới của đối phương, dù rằng độ sâu và lực đẩy đang càng lúc càng nhân bội.

Sự ăn ý hòa hợp lần này thật khiến Fiennes say sưa đến cực điểm, một tay hắn đỡ dưới eo lưng dẻo dai của Trần Cận, một tay luôn xuống vỗ về mơn trớn thứ đã kíp hăng hái cương cứng lần nữa, mỗi lần cúi đầu trông thấy biểu cảm đầy kìm nén, đôi mắt mê mờ, cả mớ

tóc đen dính mướt quanh khuôn mặt hấn, Fiennes lại thấy toàn thân phùng phùng như bốc hỏa.

Tấm lưng duyên dáng tràn trề sinh lực của Trần Cận như một con báo tao nhã, giờ này vì kích thích quá mãnh liệt mà rướn bật người, bên trong cũng giần giật co thắt, phản ứng này của hấn hại Fiennes hoảng hồn hớp hơi, thật chưa bao giờ gặp kẻ nào giỏi giày vò người khác vậy, chẳng lẽ hấn không biết khiêu khích kiểu đó với một người đàn ông sẽ thành ra hậu quả gì sao?

Như muốn trừng phạt sự hồn nhiên của Trần Cận, Fiennes lại ra sức thúc tới càng lúc càng mạnh bạo hơn, tứ chi đôi bên quấn riết lấy nhau, kích thích cơn xung động trong hấn lên bất tận, hấn khao khát sự thân mật mãi mãi, khao khát cảm giác dịu dàng không gì thay thế được, khao khát khiến trong lòng đối phương chỉ còn duy nhất một mình mình mà thôi...

Fiennes sẽ không bao giờ bằng lòng buông tha người này nữa, hấn muốn thâm tóm tất cả ở Trần Cận vào đáy mắt mình, không để một li nào sơ sẩy lạc mất.

Đêm hoa mỹ, hỏa diễm tía đỏ, mở lòng nghênh đón tất thảy bằng nỗi đam mê lẫn dững khí dâng tràn, ôm siết trong vòng tay người âu yếm nhất, cho nhau hơi ấm trần trụi nhiệt thành, trong phút giây giao hòa, hai trái tim đã hòa chung một nhịp, thì ra những kẻ chinh chiến trăm trận, đầy mình cảnh giác cũng có lúc buông rơi tất thảy sự đề phòng đến vậy.

Qua một vòng đại chiến, cơn mệt mỏi ập đến không khoan nhượng, Trần Cận nằm bẹp dí trên giường, cố cách nào cũng chẳng muốn nhúc nhích, đến khi nhắm mắt ngủ được thì thật còn say hơn heo, nửa đêm Fiennes dậy đi tắm hấn cũng không biết trời trăng gì luôn.



Sáng hôm đó, lần đầu tiên Fiennes vì đêm trước chinh chiến quá độ mà không dậy nổi, thật tình cũng không phải tại hấn, mà quả là tên nằm cạnh cứ thế tay chân dạng tè he, nguyên nửa người đè trên người hấn, hại hấn tay chân tê bại ê ẩm cả người mà đối phương vẫn không hề có nhu cầu tỉnh dậy, cố gắng đầu nhìn đã thấy chín giờ mười mất rồi.

Cúi xuống trông một giường la liệt ngổn ngang, lại nhìn gương mặt cả khi ngủ cũng vô cùng đường hoàng lẫn khêu gợi bên cạnh, Fiennes mỉm cười, gối đầu lên cánh tay, chậm rãi nhớ lại những biểu cảm hấn từng chứng kiến nơi Trần Cận, luôn luôn sinh động như vậy, để rồi dẫn dắt hấn vào thế giới không tưởng vô cùng, nhuộm màu rực rỡ cho cuộc sống tưởng chừng vĩnh viễn bình lặng âm đạm của hấn, khơi dậy trong hấn lòng nhiệt tình bất diệt.

Fiennes còn nhớ rõ trước khi chia tay, trong khoảnh khắc hấn bắt gặp tia đau đớn, lạc lõng trong đáy mắt Trần Cận, khi ấy thực sự hấn đã muốn đổi ý, đó cũng là lần đầu tiên trong đời hấn muốn rút lại lời nói với ai đó, cả hấn cũng phải sợ hãi trước sự chấp nhất của mình với Trần Cận, thì ra tình yêu thực sự tồn tại trên đời.

Biết chừng qua chín rưỡi chắc chắn sẽ có người lùng cả khách sạn tìm mình, để tránh ồn ào, hấn vội lấy điện thoại nội tuyến, gọi báo cho vệ sĩ biết mình đang ở đâu, dặn bọn họ tầm trưa tới phòng tổng thống đợi hấn, rồi bấm số nhà hàng, gọi mang bữa sáng lên.

Một hồi nữa, đến khi không thể không cử động được nữa, rốt cuộc Fiennes quyết định xài tuyệt chiêu... nhón ngón tay bóp cái mũi rất chi thẳng của Trần Cận, rồi áp môi khóa luôn cái miệng đang hé hé của hấn, chặn tịt mọi đường thở.

Đầu lưỡi vô thức khuấy động đáp lại, bờ ngực Trần Cận càng lúc càng phập phồng gấp gáp, rốt cuộc hấn mở choàng mắt, chưa chi đã

trông thấy gương mặt điển trai sờ sờ dí sát mặt mình, hấn vừa thờ hổn hển vừa tức tối la lên: “Anh gọi người ta dậy kiểu đó hả?! Đồ vô nhân đạo a!”

Giọng Trần Cận lúc này vẫn nghe khàn khàn, gương mặt như còn chút mộng mị, trông lại thành ra có vẻ tình thú lạ thường, Fiennes đưa bàn tay còn cử động được lên, khẽ vuốt ve cơ thể nóng bỏng dưới chân, Trần Cận chỉ thấy mình đại khái cũng tuổi tác rồi, sáng sớm rày ra đỡ không nổi lối sờ mó kích thích này, trên người còn cảm thấy dư âm hôm qua nóng rực dính dính, mặt mũi thoáng cái cứng đờ, hấn cương quyết vùng dậy, nhảy xuống giường, không buồn liếc nhìn Fiennes, cứ thế xông thẳng vào phòng tắm.

Fiennes bất đắc dĩ nhìn xuống nơi nào đó đã muốn hưng phấn của mình, lòng tự dưng có chút cảm giác tủi thân lạ lẫm như bị bỏ rơi, hấn biết bằng vào thói quen của Trần Cận, chưa đủ nửa tiếng đồng hồ dừng hòng hấn chịu ra khỏi phòng tắm, thôi đành nhân dịp có chút không gian riêng tư hiếm hoi, kiếm vài việc làm cho qua thì giờ, đưa mắt nhìn tứ phía, cuối cùng hấn đứng lên bước tới cầm hai quả tạ tay của Trần Cận để trên hành lý trong góc phòng.

Hai mươi phút sau, chuông cửa vang lên, Fiennes biết bữa sáng đã tới, liền ra mở cửa, có điều sự cảnh giác cao độ khiến hấn không bao giờ quên phản xạ tự vệ, thành ra Giang Uy vừa theo sau lưng người phục vụ mò vào phòng, chưa kịp hét ầm lên đã bị Fiennes khống chế tại trận...

Vòn vẹn đúng một giây đồng hồ, Uy ca đã nhận ra mình bị ép dán lưng vào tường, một bàn tay ghìm trên cổ, chớp mắt đã bị khống chế thế này đúng là khó chấp nhận a, lại được tay phục vụ đi trước vừa ngoái lại liền phát hoảng, còn hai gã đàn ông đương mặt đối mặt lúc ấy mới ngăn người... Fiennes là bởi vì có chút bất mãn can tội Trần Cận và gã Giang Uy của Hạt bộ này suốt ngày “xoắn xuýt” với nhau,

ngắm lại Trần Cận chưa bao giờ dựa dẫm vào mình đến thế... còn Uy ca thì bị gã đàn ông ở trần, ngườiмурót mồ hôi vì vừa vận động, dáng dấp còn hoành tráng hơn mình cả bậc này tấn công, giờ không sao nhúc nhích được, đây rõ là... là cái tên hại A Cận lên cơn hai bận liền mà, coi bộ không vừa đâu a!! Nhớ lại lời lẽ quái dị của Trần Cận lúc trước, Giang ca thật không cách nào không liên hệ mắc míu hai người này với nhau, mà chẳng hiểu vì sao, càng nghĩ hần càng thấy hoảng tợn.

Cảm giác lực siết trên cổ dần thả lỏng ra, Uy ca cố ý ho hung hăng tỏ vẻ bất mãn, cũng không dám tùy tiện đánh trả, chỉ sừng sộ chất vấn: “Sao ông lại ở đây?! A Cận đâu?”

“Cậu ấy trong phòng tắm, anh có việc gì tìm cậu ấy? Tôi sẽ chuyển lời thay.” Thái độ rất ôn hòa, nhưng ý đuổi khách trong mắt vô cùng trắng trợn.

Giang Uy thật không khỏi tức điên, bằng vào quan hệ của ông đây với A Cận mà đến lượt loại Tây dòm không biết từ đâu chui ra như mi huênh hoang hả!? Tưởng đẹp mã thì được lên mặt a! Đường nào thì ông cũng là đại ca chứ bộ! “Nè, tôi không cần biết ông là ai, nể mặt A Cận tôi không đánh lại, nhưng đừng có vênh váo quá thể! Tôi mà biết ông làm khó dễ gì nó, nhất định tôi sẽ tìm ông tính sổ.” Uy ca bày ra điệu bộ dữ tợn nhất trần đời, hùng hồn cảnh cáo cái tên khí thế kinh người trước mặt, mà trong bụng vẫn thấy ớn ớn lạ thường.

Fiennes không đáp, chỉ phẩy tay ra hiệu cho gã phục vụ ra ngoài rồi đóng sập cửa lại, giờ thì đến lượt nhân vật chính xui xẻo Trần Cận mò ra lãnh đạn, số là hần vừa mở cửa phòng tắm đi ra đã nghe mùi thơm nức mũi, bụng sôi ùng ục, vội vội vàng vàng quấn mỗi cái khăn tắm mò ra kiếm ăn, kết quả là chưa gì đã được chào đón bằng một màn vô cùng đặc sắc... Fiennes ở trần, giằng co với Giang Uy đương hùng hù hỏ hỏ.

“Tiêu!” Ngoài một từ đó ra, Trần Cận thật không biết phải biểu cảm thêm gì mới được.

Hai mắt Giang Uy đã thiếu điều lọt trông: “A Cận...”

Nếu trong phòng là một cô gái, đêm qua có tung bừng hơn nữa cũng chẳng sợ bị Uy ca nhìn ra, cơ mà đối tượng lại là Fiennes... thật là chỉ còn ngượng mặt và ngượng mặt, đến mở miệng nói cũng nghe giọng mình lạ hoắc lạ hươ: “Uy ca, sao anh lại...” đến đây...

Mặt mày Uy ca đã biến sắc, hai gã ở trần, một bình tĩnh, một giả-vờ-bình-tĩnh, trên người cả hai đều đầy dấu vết khả nghi, nhác trông qua đã hiểu chuyện gì đã xảy ra... cảm giác như vừa trúng đạn, Giang Uy đông cứng từ đầu tới chân, chỉ còn hai tròng mắt máy móc trợn lên trợn xuống, da mặt thì thôi thoát đỏ thoát xanh.

“Nói chuyện tự nhiên.” Fiennes quay lưng ung dung đi vào trong, hẳn không muốn để Trần Cận nhận ra chút nào ý thù địch của mình với Giang Uy, nếm mùi ấu trĩ vậy rồi càng thấy mình chẳng giống tác phong rộng lượng của Diệm chút nào, thành ra hẳn quyết định rút lui vào phòng tự kiểm điểm.

Đợi đầu lưỡn Uy ca nhúc nhích lại được, Trần Cận đã kịp xông đến quàng vai hẳn lời tuột khỏi “hiện trường”, còn tiện thể đóng sầm luôn cửa phòng lại sau lưng.

Hai gã đàn ông trừng trộ nhìn nhau trên hành lang một hồi, rớt cuộc Giang Uy nhắm mạnh hai mắt, rồi mở trừng lên, run giọng ra bộ đương kiêu chế ghê gớm: “A Cận, bây giờ rồi ư... ấy... ấy cùng đàn ông!”

Trần Cận giờ thật thấy mắt mặt không thể tả, mà chết hẳn cũng sẽ

không nhận mình “bị-ấy” mới đúng, lòng càng thêm củng cố quyết tâm “học hỏi” Fiennes, còn giờ vẫn phải nói cứng: “Gì phải xoắn, thấy thích thì... làm thôi.”

“Chắc chắn là thằng đó nó phình bậy!”

Giọng điệu này tự nhiên Trần Cận nghe quen quen, ngẫm lại, hình như mình từng nói đúng câu này với Trần Thạc a, nghe ba sự này rồi chỉ muốn đổ lỗi cho người khác là chuyện thường a.

“Uy ca, anh... anh bình tĩnh coi.”

“Thằng đó là ai?! Hôm nay bậy không nói rõ cho anh! Từ sau đừng có mở miệng anh anh chú chú gì nữa!”

Trần Cận than thở: “Thì người tổ Trung Đông.”

“Cấp nào? Cấp cao quá tức là nó ép bậy, chứ cấp thấp thì đừng hòng bảo bậy nghe, này đừng tưởng gạt anh bậy mà ngon đâu.”

“Ừ thì cùng cấp với mình a.” đáp ráo hoảnh.

“Tổ Trung Đông mà đòi cùng cấp với mình?! Bậy gạt ai hả?”

“Trung Đông cũng phải có tạp vụ quét rác chứ bộ? Đại ca được một thằng chứ mấy.” một phút sơ sẩy, Fiennes tiên sinh đã vinh quang thành chân tạp vụ, ờ thì đường nào cũng có nói thẳng ra được thân phận ống đâu

“Vây đảm bảo với anh một câu đi đã, thằng cha đó sẽ không gây nguy hiểm cho cậu chứ?”

“Ok, đảm bảo luôn.” Trần Cận biết giờ chỉ nên “dễ ngọt”, không thể

làm rắn được, vợ vẫn tiêu luôn tình huynh đệ a, “Uy ca à, có nhiều tôi nói hết với anh rồi đó, anh còn muốn sao nữa? Tôi biết tôi với anh ta rồi cũng chẳng ra gì đâu, cơ mà giờ tôi... không tính phải tay chạy làng nữa a, tốt xấu cũng có... cảm tình với anh ta mà.”

Giang Uy nghiêm mặt, nhưng giọng điệu có vẻ dịu xuống: “Anh chờ coi nó cho cậu rớt đó, cảm tình, hừ. Bộ cậu ở không chán đời quá hả, tính đèo bồng với đàn ông đời nào? Thật không hiểu đầu cậu nghĩ gì nữa. Nhiều lúc đúng là nghi hay cậu là người ngoài hành tinh thiệt, ba bữa lại làm mấy trò quái dị, nhiều lần anh bị cậu dọa vỡ tim rồi, cậu biết không hả?”

“Uy ca, anh càng già càng dẻo dai a, đời nào dễ đau tim vậy”

“Thằng ranh, hơn bây có hai tuổi mà bây chê ai già!”

Trần Cận cười tà xấp lại gần: “Giờ sao, huynh đệ nữa không?”

“Bây tính thôi chưa?”

Cố tình xuyên tạc ý tứ người ta: “Chứ anh bảo tôi dẹp nghề đại ca đi làm bồ nhí của thằng chả chắc?”

Giang Uy xua tay đầu hàng: “Việc riêng của cậu, không liên quan đến anh, đừng giỡn quá to chuyện là được, Ok?”

“Ăn nói gì như ông già vậy.”

Uy ca đương tính cãi lại thì có hai người đẹp Nga từ đâu đi ngang qua, còn ngoái lại nhìn nhìn Trần Cận ở trần, eo quần khấn tẩm, người ngợm rải đầy vết hôn, Uy ca nhận ra tình thế nghiêm trọng ngay tắp lự, mặt đỏ tưng bừng, đành nói nốt một câu đặng rút lui cho mau: “Anh đến để báo cậu biết, chiều bốn giờ anh định bay về, cậu

muốn đi cùng thì đi, không thì ở đó về sau cũng được.”

“Chắc tôi về sau thôi.”

“Vớی thằng đó hả?”

Trần Cận lại giả ngu: “Ai nha có phải bạn học phổ thông đâu mà, mắc gì dung dăng dung dẻ cùng về a!”

Uy ca chốt hạ: “Rồi, coi như anh đã sợ, về New York nhớ gọi cho anh.”

Trần Cận đứng ngoài cửa thản nhiên vẩy vẩy tay, chào xong quay lưng đi vào, lại thấy mấy người đẹp vẫn đứng cách đó một quãng nhìn mình, hấn liền vô cùng vênh vang nghĩ: người đẹp trai a, dáng chuẩn a, được ngưỡng mộ cũng phải a Hoàn toàn quên phứt luôn mớ hồng hồng tím tím trên người, còn tùy tiện thổi hôn gió cho mấy cô em rồi mới ấn chuông cửa.

Lúc ấy Fiennes đã kịp mặc đồ đàng hoàng, mở cửa kéo tuột hấn vào, đẩy hấn dựa vào cửa, tự nhiên vùi đầu vào hõm vai hấn, Trần Cận bị hành động của hấn làm bối rối: “Hờ! Tính làm nũng a?”

Fiennes thềm thờ dài một tiếng, thật hết cách với cái tên chẳng biết lãng mạn là gì này, đành ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Trần Cận, đôi mắt đen thẫm lấp lánh khiến lòng hấn xao động: “Ở cùng tôi vài ngày được chứ?”

Trần Cận cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, lâu lắc sau mới nhướn mắt nhìn đối phương: “Mấy ngày?”

—————





## Chương 48

Giữa quán cà phê ngoài trời của khách sạn – điểm hẹn lý tưởng của những vị đầy vai vế, đâu đâu cũng nghe hơi hướm thượng lưu, đồ Tây thẳng thớm, chuyện trò nhã nhặn, thì một gã đàn ông mặc nguyên cây đồ chóe, ngồi bắt chéo chân không biết đã được thiên hạ tròn mắt nhìn chăm chăm bao nhiêu bận rồi. Bất quá bản thân hắn còn hồn nhiên chưa nhận ra tình hình, vẫn tỉnh queo ngồi ngả đầu trên cái ghế tựa bằng mây đan lộng lẫy.

Mớ tóc đen tỏa chí bay tung trong gió, cặp kiếng mát màu nhạt che khuất đôi mắt đen đưng lim dim khấp hờ, khuôn ngực rắn chắc như được thoa dầu bóng hơi phập phồng đầy khêu gợi, khiến người ta liên tưởng đến một loài thú hoang nguy hiểm, cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn chồm dậy tấn công.

Trang phục của hắn so với không gian quanh đây coi bộ hơi trật chĩa, bất quá nhờ khí chất trời sinh hơn người, thành ra sự đối lập quá rõ ràng lại mang ý mê hoặc kỳ lạ, khiến người qua đường cũng không tìm được cảm thấy phát ghen phát tị, không chừng còn cơ số kẻ trông mà ao ước mình có được vẻ “táo bạo” của hắn.

Đột nhiên tiếng nhạc chuông di động khói lửa ồn ã rất chi lỗi thời vang lên, có người đã chịu mở miệng, mà giọng điệu nghe qua mới thật hợp với ấn tượng bề ngoài, lười biếng và gợi cảm: “Nhiều lâu nữa?”

Người ở đầu dây bên kia hình như đang trong cuộc họp, giọng đáp lại rất đứng đắn: “Tôi vẫn đang ở tầng 11, nửa giờ nữa xuống, lúc đó cậu xuống tầng 3 chờ được chứ.”

“Lại vô cái phòng dờ hơi ấy á?” Có vẻ bất mãn nhíu mày, “Không đi đâu. Cà phê ở đây uống cũng được, chừng nào xong thì gọi tiếng đi.” Anh giai nói xong rồi ngắt máy cái rụp rất chi thẳng thừng, còn không cho người ta cơ hội í ới thêm câu nào, giá kể ai không hiểu sự tình mà nghe được nhất định sẽ nghĩ đầu dây bên kia là một em út bé bỏng tội nghiệp vô cùng, chớ ai biết đâu người ta lại là nhân vật nện một bước chân dư sức gây ba tầng địa chấn...

Đương nhiên, bất kể sự tình nghiêm túc đứng đắn nhường nào mà dính vô Trần Cận rồi hẳn nhiên sẽ bị méo xẹo đi chừng hơn phân nửa, bất quá đừng hy vọng Trần Cận ngồi căn cơ nghĩ lại hay áy náy một tí ti gì, tỳ như vừa xong có người kêu hẳn về phòng giùm đi, cơ mà một khi hẳn đã thấy ngòi dài dưới quán cà phê lộ thiên này sượng thân hơn, thì căn bản đừng hòng hẳn bò về cái phòng nghi tộ lậu đó chịu tội, đồ thị tư duy của hẳn nói chung là trợn trư hơn người, nào giờ không có chuyện tự ôm mẹt vào mình

Với một số sự vừa kém hấp dẫn vừa dễ hao sức lực, Trần Cận quyết định dứt áo rất nhanh, chưa nói mấy bữa nay chung chạ “ngày dài đêm thâm”, tâm lý khắp khời của hẳn với Fiennes đã kịp tuột dốc không phanh, lắm khi vừa trông thấy hẳn ta hẳn đã nghĩ: thế quái nào mình lại đi rước cục nợ tổ chẳng thế này? Cơ mà đương nhiên, giờ hối kể cũng hơi trễ rồi.

Nhưng cũng không thể không bái phục khả năng thích nghi siêu đẳng của Trần Cận, dạo này hẳn đã chẳng còn phải tốn nhiều công sức để phản ứng một cách rất chi bản năng với Fiennes, bao nhiêu e dè, xù lông, cứng đầu cứng cổ chỉ qua một đêm đã kịp biến sạch, bất quá những cuộc đối thoại giữa bọn họ đương càng lúc càng có xu hướng “vu vơ”, cơ bản là, qua ngày mới là Trần Cận quên sạch bách hôm qua hẳn đã nói gì rồi chuyện liên quan đến Hào Môn thì Trần Cận đề đạt nghiêm túc, còn nghe hay không là việc của Fiennes, hẳn cũng

không để ý thêm, chuyện không nên hỏi thì tuyệt đối hẳn không hỏi, nói tóm lại một câu: tạm thời bọn họ ở chung khá là hòa thuận.

Trần Cận quyết định ngủ cho qua nửa giờ này, thành ra đến khi có người khẽ vỗ vai hẳn, hẳn cũng thấy hơi khó chịu, còn ngoác miệng ngáp dài một cái, bất quá đẹp trai là đẹp trai a, có ngáp hay xì hơi ít bạn cũng không nhằm nhò gì đến hình tượng a, thiên hạ thường thường kết luận rằng ấy đều là “trời phú”, vậy mới nói Thượng Đế tạo ra nhân loại rõ là bất công.

“Cậu bảo cậu uống cà phê, nhưng đây là rượu pha.” Nhìn cái cốc để dài trên bàn, biểu cảm trên mặt Fiennes có vẻ thâm sâu khó tả.

“Bởi vậy mới nói cà phê ở đây uống được, còn rượu thì thật gớm chết, dở dở ương ương cứ như đồ bán dạo đầy bãi biển Caribbean.” Nói rồi còn bất mãn giơ cái ly lên dí bên môi Fiennes, “Thử miếng coi, rồi nhớ từ sau chớ có gọi rượu của bọn họ.”

Có muốn làm mặt ngầu chừng nào giờ cũng phải bật cười: “Thật không?” rồi hẳn cũng nhấp một ngụm, đoạn mỉm cười nói, “Cũng được mà.”

“Đó là thị hiếu của anh kém.” Trần Cận kết luận rất chi hùng hồn. Đột nhiên, hẳn cảm giác được sau lưng có một luồng bắt tóe lửa chiếu thẳng vào mình, liền quay đầu lại nhìn, kết quả đã phát hiện Michael đứng đứng cách đó mấy chục mét, trợn trừng hai mắt xanh nhìn hẳn, coi bộ là vừa hộ tống Fiennes xuống đây rồi.

Fiennes thản nhiên giải thích: “Tôi để Michael ở lại thôi, còn lại tạm thời cho đi rồi.”

“Anh cứ ở lại Seattle mà được hả?” cùng với câu nói này, ánh mắt Trần Cận mất hẳn vẻ ngái ngủ, thậm chí còn có chút cảnh giác, lời lẽ

nghe ra vài phần cảnh báo, “Tôi e sớm muộn cũng có người để ý đó.”

Nghe giọng hần, Fiennes cũng nghiêm mặt đáp: “Cậu nghe được chuyện gì rồi?”

“Đoán thôi, chẳng qua tôi muốn anh cẩn thận một chút.” Trần Cận cũng không nói thêm chuyện này nữa, lại trớ qua việc khác, “Không phải anh tính đi Brazil hờ? Bao giờ thì đi?”

“Cậu đi cùng tôi qua đó không?”

Trần Cận cười khinh khỉnh: “Làm gì? Kêu tôi đi coi các em nhảy samba a?”

Fiennes chỉ cười không đáp.

“Không phải anh nói tôi ở với anh mấy bữa hờ? Đó giờ ở rồi đó, sao nữa?”

“Cậu nghĩ chỉ là mấy hôm thật hả?”

“Muốn tôi nghỉ ăn chơi a, cho cái lý do coi?”

Fiennes nghĩ một lát, đoạn bình thản đáp: “Tôi yêu cậu, chưa đủ sao?”

Trần Cận coi bộ bị xấu hổ, hần làm bầm “Tiều” một tiếng đặng lấp liếm: “Lý do vậy mà nghe được hờ? Tôi phải đàn bà con gái đâu, ai đi tin anh!”

“Cậu không tin thì sao lại đồng ý cho tôi mấy ngày?”

“Giờ anh thích cù nhây nữa thì trả giá đê.”

“Giá sao đây? Liệu tôi đủ sức trả không?”

“Anh rùng rình như nào là việc của anh, đừng có nói như mình chung chạ gì với nhau”

Không ít cặp mắt xung quanh đã bị hút theo hai gã đàn ông bề ngoài xuất sắc, khí thế khác người này, muốn an toàn một chút, Fiennes quyết định kéo Trần Cận đi: “Chúng ta vốn là một cặp, cậu không cần chối vội vàng thế, vô ích thôi. Được rồi, vào sân tennis trong kia đi.”

“Tôi vừa ngồi được một tí, lại bảo chạy huỳnh huých tiếp a? Anh phải người không đó? Sức gì lắm dữ.” đành là lải nhải vậy, nhưng hắn vẫn đứng lên, vừa bước đến bên cạnh Fiennes vừa ghé tai hắn hỏi: “Tụi Phosa tới rồi hờ?”

“Ừm, tối qua.”

“Mấy ông thấy tôi ở đây rồi nói năng gì không?”

“Cậu mong bọn họ phản ứng sao đây?”

“Đảm bảo Gallo Ge nổi khùng luôn” cười rất chi ác ma.

“Tôi bảo họ... cậu là cơ sở mật của tôi, tôi cần trao đổi ý kiến với cậu.”

“Nói vậy cũng được. Bất quá... trao đổi là vô chung một phòng hờ? Còn đổi tuốt lên giường luôn? Hừ, có ngu mới tin anh!”

“Tôi cần bọn họ tin à?” Fiennes nói với tia cương quyết vững vàng trong mắt, nghe ra đầy ý bá đạo, thuận hắn thì sống nghịch hắn thì chết, rõ ràng không phải vạ bất đắc dĩ thì chớ nên khinh thường

vuốt râu hùm, nói cho cùng hẳn đã chấp nhận cho đám cấp dưới một “cái có”, dù nghe rồi không thấy vinh hạnh cũng im lặng đi là hơn, có một số việc chỉ cần không quá đụng chạm đến nguyên tắc thì đương nhiên không ai dám mở miệng hỏi nhiều.

“Tôi thì đừng chọc giận cả đám đó là đủ rồi, cũng may không phải ăn cơm của tổ Trung Đông” lúc này Trần Cận mới nói thẳng ra, “Chiều mai tôi về đó, bên kia Đại Lý có việc cần tôi giải quyết, không ở đây hao thời giờ với anh được nữa đâu.”

“Ờ cùng tôi là phí thời giờ à?” Ai đó đã bắt đầu khó chịu, bất quá chỉ mới khẽ nhưn mày hỏi.

Trần Cận tỉnh rụi vỗ vai người ta bồm bộp: “Ừa tôi thấy vậy đó, chừng nào anh cắt lấy dăm bữa nửa tháng qua New York, làm tài xế chạy vật cho tôi đê, lúc ấy đảm bảo thằng em sẽ tin sái cổ tấm lòng của ông anh. Chứ ở đây cả đống người quây anh suốt ngày, tôi như ngồi tù ấy, thôi về làm việc tử tế hay hơn. Mà nói trước nghe, nhớ Xích bộ có việc gì phải nhớ đỡ giùm tôi nghe, không được để mấy ổng kiểm có cắt xén kinh phí của tụi tôi đâu đó!”

Sao mình lại thua trong tay người thế này chứ... lắm khi Fiennes cũng phải tự hỏi câu ấy, bất quá mỗi lần trông thấy bộ dạng nghênh ngang hùng hồn của đối phương, thật cũng hết cách nổi giận với hẳn. Đành thờ dài hỏi: “Giờ có ra sân bóng không đây?”

“Đi chứ, mắc gì không đi! Ông anh là sếp chứ bộ.” trần đời chắc chỉ có mỗi Trần Cận suồng sã với Fiennes thế này, mà tự dung hẳn như nhớ ra chuyện gì, liền cười rất chi lưu manh, “Mà nói nè, nào giờ chưa có thấy anh chơi bóng nhe”

“Khỏi lo cho tôi, tôi sẽ không để cậu thua thảm quá đâu.”

“Ha! Ha ha!” Trần Cận nhìn trời, cười ruồi mấy tiếng, “Bữa nay thì ông anh gặp đối thủ rồi ai thắng được thưởng gì không?”

“Được thôi, cậu cứ thắng đã.”

Thay đồ chơi bóng, chuẩn bị ra sân rồi, Michael mới mò đến cạnh Trần Cận, rất chi mẫn cán sẵn giọng cảnh cáo hẳn: “Này, bây đừng có làm bậy! Dám để đạ ca uống... uống cái ly dờ của bây!”

“Ông anh ý là đương khoe mắt tốt với lại hết mình chăm chút sắp lớn hay tính nói nước miếng thẳng này độc hại hờ?” Mặt cá gỗ đúng là đầu óc cổ hủ mà.

“Bây...” Lời lẽ của Michael lại một phen nghẹn ngang cổ họng, hẳn chỉ biết trợn mắt với Trần Cận, rồi nhìn hẳn phờn phơ lượn ra đường biên phải lấy bóng chuẩn bị chơi.

Hai gã đàn ông mới đầu còn là chơi vui, càng về sau càng hăng hái hùng hổ sát phạt, loáng cái đã chơi được hơn mười phút. Đến khi Trần Cận đánh liên tiếp mấy quả sát vạch biên về phía Fiennes, có người mới nhận ra nguy cơ không thể coi thường, sau ván đầu, mỗi người thắng 5 giờ, Trần Cận xoay ngược ngón cái, chia chia đầy khiêu khích về phía Fiennes, bất quá ai đó không buồn đáp trả cái sự thiếu văn minh của hẳn.

Ngay sau đó, quả nhiên Trần Cận được thêm hai giờ, thắng luôn set đầu, kể từ lúc đó, Fiennes càng cảm giác nhiệt huyết dâng trào, vì một đối thủ khiến hẳn phải dốc hết sức lực đối phó.

Đến khi san bằng tỉ số set hai, rốt cuộc Fiennes cũng giờ tay làm một động tác “đắc thắng” với Trần Cận, bất quá Trần Cận chỉ phá lên cười: “Ha, hay lắm, tới luôn!”

Michael đứng theo dõi bên ngoài chốc chốc lại nhìn đồng hồ, bảy ngày nay Trần Cận bất ngờ ở lại, còn dính như sam với Fiennes, hẳn thật có phần bị dọa rớt ruột, đầu óc bắt đầu suy diễn các kiểu. Hai người đó có lúc thoáng cái đã rõ thân mật, có lúc lại làm như cách mặt không quen biết gì nhau, hẳn không sao đoán được quan hệ thực sự giữa bọn họ là thế nào, không giống bạn bè, cũng chẳng giống cấp trên cấp dưới, ừ thì hai người đứng cạnh nhau trông hòa hợp đến khó tin thật, nhưng nghĩ sao cũng có chỗ không đúng lắm, đừng nói là... Trần Cận đã biết Fiennes là Diệm rồi chứ? Mà nếu biết là Diệm thật, thế quái nào nó vẫn vênh váo vậy được a?

Mắt thấy đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, hai người còn đương hăng say so vợt, nào giờ Michael chưa từng thấy đại ca hẳn chơi bóng nghiêm túc đến thế, mà chẳng mấy lâu sau, một trái đánh trở tay của đối phương đã bay trượt khỏi vợt Fiennes, đúng giờ quyết định, Trần Cận thắng 7 điểm chung cuộc.

“Yahoo!!” Trần Cận quăng luôn vợt, hú hét rầm trời, lúc lắc mớ tóc ướt rượt, ngoác miệng cười ha hả với Fiennes.

“Điểm cuối cùng là tôi nhường cậu, tính hòa được thôi.” Fiennes lại nghiêm mặt nói.

Đại khái rất hiếm khi nghe Fiennes ra oai kiểu nhỏ mọn vậy, Michael trở mắt nhìn hẳn, rõ là... rõ là ở chung với thằng kia lâu ngày, cả đại ca cũng bị tha hóa mà...

Trần Cận quyết không bỏ lỡ cơ hội: “Đã nói có thưởng ghen”

“Cậu muốn gì đây?”

“Tôi chưa có nghĩ ra a, vậy đi, mai chuyển một triệu vô tài khoản của tôi đi, chừng nào nghĩ ra tôi tự đi mua”



“Cậu thế này đúng là đào mỏ.”

“Phải đàn ông không đó? Ki bo dữ vậy, tối tôi đái là được chứ gì.” nói rồi giơ tay vẫy vẫy, “Mặt cá gỗ, đứng đó hoài thấy mệt không a? Lát vô nhà hàng đi, tôi vừa trúng mánh một triệu nha, lát mời ăn tôm hùm luôn. Giờ tụi này đi tắm đã, ông anh chờ mười phút nha.”

Lông mày Michael thiếu điều dựng ngược, mặt đỏ tưng bừng, coi bộ sắp bị thằng nhãi láo toét này hại tức chết luôn. Đương nhiên, tính tình hấn kiêu ngạo vậy, tuyệt đối không thêm tôm hùm của thằng đó!

Trong khi ấy, có hai gã đàn ông bự con đương chen chúc trong một phòng tắm, Fiennes tự nhiên còn đòi Trần Cận chà lưng cho hấn, Trần Cận trợn mắt hỏi: “Có lộn không đó! Anh xì ra mười lăm đô là có cả đám ngoài cổng tranh nhau vô chà lưng cho.”

Fiennes im lặng chìa khăn mặt cho hấn, ý là khỏi bàn cãi.

“Nè vô cái phòng tắm kiểu này là tôi đã cố lắm rồi đó, đánh bóng mấy tiếng đồng hồ, tay chân mỏi muốn rụng rồi, giỏi thì anh chà cho tôi đi?”

Ai biết đâu nói khích vậy cũng xi nhê, Fiennes liền rứt khăn lại, bảo hấn quay lưng về phía mình: “Được, tôi làm trước.”

“Hể?!” Trần Cận nhếch môi, ngoái đầu lại nhìn nhìn rất chi ngạc nhiên, “Thiệt không đó?”

Sự thực chứng minh, Fiennes làm rất thành thạo, mạnh nhẹ vừa phải, không giống lần đầu làm chút nào, Trần Cận cũng ngửa miệng chọc: “Trước giờ anh chà lưng cho ai rồi hở?”

“Không có.”

“Không tin.” vừa nói vừa ngoác miệng cười, “Anh làm ngon hơn tụi mười lăm đô ngoài cổ—... Ngoao!” màn giỡn nhả đã bị tiếng rú thâm thiết ngắt ngang, lưng hấn giờ đương nằm trong tay người ta a, mà vừa gào xong đã bắt đầu thờ dốc hỗn hển, “Anh... anh làm cái gì a...”

Bờ môi dịu dàng lưu luyến rà qua vành tai hấn, hai bàn tay vững vàng ghì chặt thắt lưng dẻo dai rắn chắc vào lòng, làn da ướt nước lấp lánh óng màu dưới ánh nắng càng toát ra vẻ hấp dẫn khôn tả, mớ tóc thoáng mùi cam như làm tâm trí người ta tê dại, sự mê hoặc mờ hồ tinh tế khiến toàn thân Fiennes đều muốn rạo rục khô nóng.

“Dễ chịu không?” cho đến khi bàn tay ma quỷ lần mò đến nơi chết người của đàn ông thì Trần Cận chỉ còn biết nuốt nghẹn tiếng la phản đối vừa chực bật ra miệng, không biết làm sao cho phải.

“Ừn... anh giỏi chọn chỗ lắm... từ sau đờng hòng tụi chơi bóng với anh nữa, không bao giờ...a! Chết cũng không.” tiếng nước xối ào ào bên tai, khoái cảm quen thuộc đến kinh hoàng ập đến như sóng triều cuốn phăng tất thảy, không thể kiềm chế được mình bật ngửa đầu, mà vừa ngoái lại, môi đã chạm đến sống mũi thẳng tắp cương nghị của đối phương, cặp mắt sắc bén thoáng lấp lóe tia xâm chiếm kia đang nhìn hấn đầy si mê, đôi môi mỏng bình thản đến gợi cảm giờ phút này chỉ càng toát ra ý chiếm hữu mãnh liệt. Điều duy nhất nảy ra được trong đầu Trần Cận là: mai ngồi máy bay rồi đau người thâm thiết cho coi...

Thời gian bọn họ ở trong phòng tắm rốt cuộc vượt xa lắc mức mười phút đồng hồ, mà bữa đó cũng lại ăn cơm chung. Trần Cận ngồi khoanh tay trước ngực, ngả lưng dựa ghế nhìn Fiennes đương ăn canh một cách rất chi tao nhã, hai mắt chiếu chăm chăm vào đường

môi hoàn hảo của người ta, Fiennes biết thừa đối phương đang ngắm soi mình, nhưng vẫn thản nhiên ăn tiếp.

“Anh giả bộ giỏi lắm.”

“Vớی cậu thì không.” ngẩng đầu lên, nhìn lại hấn bằng cặp mắt nâu chân thành.

“À vâng, cảm ơn anh nương tay.” Trần Cận giơ một tay lên sờ sờ chóp mũi, “Anh có chắc mình vẫn luôn ở khu vực an toàn không?”

“Cậu đang quan tâm đến tôi sao?” có ý cười.

“Không, tiện miệng thì tôi hỏi đó.”

“Vậy để tôi hỏi cậu, cậu có dám đảm bảo sự an toàn của mình không?”

Đáp vẫn lẹ như xưa: “Có a”

“Nhưng cậu đã phải vào phòng cấp cứu hơn một lần rồi đấy.”

“Thương tích có chút xíu đã làm sao mà! Giờ không phải tôi vẫn chạy vẫn nhảy, còn đánh bóng thắng anh luôn hử?”

“Hôn mê vì trúng đạn không gọi là thương tích nhỏ.” Có người tốt bụng sửa lưng hấn.

“Rồi rồi, có chuyện thì sao đòi người ta giữ hết từ đầu tới chân được chứ.” cuối cùng cũng chịu thành thật.

“Cậu nói vậy, có phải nghĩa là những lời chắc chắn trước kia cậu nói với tôi đều có thể phủ nhận bất cứ lúc nào không?”

“Anh cũng có phải chưa gặt tôi bao giờ đâu mà.”

“Sau này sẽ không bao giờ.”

“Vâng rồi, trước giờ coi như huề. Bất quá, anh rõ là không tin lời tôi hứa.”

Fiennes thỏa mãn gặt đầu: “Nói vậy tức là cậu bắt đầu hiểu tôi rồi đấy, Trần Cận.”

“Tiều, kiếm có!” bật cười mắng rồi hăm hờ xiên một con tôm hùm bự chàng bỏ vào miệng nhai nhai, “Mà biết đâu anh đối với tôi cũng chẳng khác gì với thiên hạ”

“Cậu đang muốn tôi đánh nhau với cậu ngay ở đây phải không?”

Trần Cận chỉ cười nhạt đáp lễ: “Hôm qua Thôi Minh Long tới kiếm tôi, thẳng chả hỏi mắc gì tôi còn ở đây?”

“Hừm?”

“Cha đó với anh hình như hơi... là lạ à.” có cái mặt hấn bây giờ lạ thì có a

Fiennes thông thả kể lại: “A Long vốn là chỉ huy hành động của đội Săn cánh, đội này đã theo tôi hai năm, sau đó điều tra ra cậu ta qua mặt cấp trên để đầu cơ vũ khí trục lợi, cậu ta mới bị trục xuất đến tổ Trung Đông để xét xử, lần trước chuyện cậu ta lập công chuộc tội, giúp lần ra căn cứ của Lazuo thì cậu cũng biết, hiện nay cậu ta được điều động đến tổ Nam Á, tạm thời khôi phục chức vụ cũ.”

“Hào Môn bỏ qua dễ vậy à?”

“Đương nhiên tôi không tha thứ cho sự phản bội của A Long, nhưng hiện giờ tôi chấp nhận cho cậu ta một cơ hội.”

“Nếu tôi phản bội anh, anh tính sao?”

“Tôi không ưa giả thiết này.”

“Người gì khó nói chuyện dữ a.”

“Cậu có thể đừng làm ảnh hưởng đến sự ngon miệng của tôi nữa được không?”

“Ok, vậy mời anh ăn, tôi im miệng được chưa?”

Nãy giờ đã hoàn toàn trật trìa khỏi cuộc đối thoại thân mật trước bữa ăn, cơ bản cũng có thể liệt vào hàng “chẳng đi đến ngã nào”.

Sáng sớm hôm sau, Fiennes hy sinh thân mình đi tiếp một vị thượng tướng năm sao, khách sạn tổ chức nghi thức tiếp đón long trọng hoành tráng, Trần Cận cũng bớt ít thời giờ mò xuống chôm một ly whisky rồi chuồn lên lầu, đóng gói đồ đoàn chuẩn bị bay về New York.

Coi tình hình chắc chẳng có cơ hội tạm biệt Fiennes, hẳn đành chỉ ôm chào hẹn gặp lại Michael, được thể Michael lại còn xúc động ghé góp, thằng nhỏ đáng ghét này rốt cuộc cũng phải đi rồi... Xong sự tình, Trần Cận cứ thế phớt đời đi thẳng.

Đợi đến khi Fiennes kết thúc một ngày bận rộn, chạng vạng tối mới rảnh ra gọi điện tìm người, thì Trần Cận đã kịp nằm ngủ say sưa trời đất trên máy bay.

Vài tiếng sau, Trần Cận cùng hai gã vệ sĩ xuống sân bay, Đại Lý đã có mặt, rối rít chào đón: “Đại ca, anh không sao thật tốt quá.”

“Tao thì làm sao được! Bộ bây giờ hờ?”

“Vì cái khách sạn anh ở đó, tối qua có một ông tướng bị tập kích ngay giữa bữa tiệc...”

“Hả?!” Gào lên mới thật om sòm, “Tin ở đâu ra?!”

“Sáng nay kênh tin tức đưa mà.”

“Tiều! Tao vừa mới về a, xin tụi bây đừng hành tao kiểu đó được không hả!” Trần Cận thật tình cuống muốn điên đầu, hấn ta sao rồi?! Không hiểu có bị liên lụy gì không nữa? “Mau lên, đưa điện thoại đây!”

--

## Chương 49

Gọi mấy cú điện thoại đều thấy tắt máy, Michael cũng không liên lạc được, quen biết bao nhiêu người ở Hào Môn là hẳn gọi hết, đến cả Uy ca cũng không thoát, rốt cuộc ổng chỉ nói có nghe tin vậy, còn tình hình cụ thể vẫn đang là bí mật, người trong Hào Môn cũng không được biết, thật đúng là hại Trần Cận cuống ruột muốn chết.

Đại Lý trông đại ca nhà mình bồn chồn như phát điên, hết ngồi trong xe lại trèo ra ngoài bấm bấm điện thoại, Trần Cận trước kia có động đất dưới chân mặt vẫn tĩnh bơ, vậy mà giờ này nhìn ra căng thẳng nôn nóng rõ ràng, đầu mày nhăn tít, gọi được vài cú điện thoại xong, mặt mày càng khó coi tợn.

Dù bụng đã bảo dạ nhất định phải tin tưởng hẳn ta không sao đâu, dù gì Fiennes cũng là hạng kinh qua trăm trận rồi, loại chuyện này đương nhiên hẳn tự biết cảnh giác hết sức, nhưng lần này lại là một vị thượng tướng năm sao gặp chuyện, ngộ nhờ chính phủ truy cứu trách nhiệm, chắc chắn Fiennes khó mà thoát được. Trong khi hẳn thì chẳng có quyền nhúng tay vào, chỉ biết ngồi đực mặt ở đây! Thật giờ mới hiểu những gì mình có thể làm ít ỏi đến mức nào.

“Chẳng lẽ mình phải bay trở lại đó tự tìm hiểu nữa? Tiều!” Trần Cận nện một nắm đấm vào ghế xe, mệt mỏi kiểm chế cơn nóng nảy, thả di động lại cho Đại Lý.

“Đại ca, chuyện này không liên quan gì đến Xích bộ chứ?” Đại Lý lo lắng hỏi.

Trần Cận lắc đầu, ấn tay lên cái cổ đã bắt đầu cứng cứng khó chịu,

cố tập trung tinh thần: “Gần đây có gì cần xử lý thì nói luôn đi, nếu cần có thể tao phải quay lại Seattle đó.”

Đại Lý có chút kinh ngạc, đại ca ra đi một chuyến về rồi tự nhiên thấy thâm sâu quá ta...

Rốt cuộc hai ngày tiếp theo vẫn không nghe thêm được tin gì, bên đó thì ra sức bùng bít, hỏi đâu cũng có vẻ bị chặn đầu chặn đuôi, rõ ràng là chịu sức ép bên ngoài, khách sạn cũng nhất nhất kín miệng, cuối cùng hẳn đã đi đến kết luận vụ này bị liệt vào hàng “cơ mật” mất rồi, tuy vẫn còn nhiều mắt xích không đoán ra, nhưng chắc chắn người ở vòng ngoài đừng mong nghe ngóng được tin gì ra hồn, bất quá hẳn cứ mơ hồ cảm thấy lạc lõng ghê gớm, cảm giác bất lực khi phải làm một kẻ ngoài cuộc thật hại hẳn rầu rĩ thôi rồi.

Đến đám đàn em cũng nhận ra mùa “u sầu” của đại ca đã trở lại, mà coi bộ kỳ này còn nghiêm trọng hơn lúc trước, không lẽ lại bị kích động chỗ nào rồi?

Bữa đó, tối đến Đại Lý cũng mong Trần Cận được thư giãn tí chút, mấy hôm rồi công việc ùn ùn đã mệt hết hơi, giờ trông đại ca vẫn mặt mày nhăn nhó căng thẳng, rốt cuộc hẳn nghĩ ngay đến tiệm Tiền Hoa.

Trần Cận cũng chẳng phản đối, vì lo lắng chuyện của Fiennes đương nhiên hẳn không thấy hào hứng gì, nhưng tính tình cũng thuần hơn ngày thường luôn, không bắt bẻ vụn vẹo gì hết, mà đến nơi rồi chẳng buồn để mắt đến đám em út ông chủ Tiền gọi ra, cứ thế chui tọt vô một góc quầy bar uống rượu giải sầu.

Một hồi có một cô em tên Chi Chi xán lại gần, thân mật ôm cổ Trần Cận nũng nịu: “Anh Trần à, sao lại ngồi đây uống rượu một mình a, thấy anh ngồi thế này người ta chơi sao vui nổi nữa”



Trần Cận chỉnh đốn tinh thần, cong môi đáp: “Sao nào, thiếu anh là không xong hở?”

“Còn nói nữa, bao nhiêu chị em ở đây thích anh vậy, làm gì anh chẳng biết!”

“Mấy cưng thích gì anh nào, hừm?” Tiện tay nâng ly rượu lên môi nhấp.

“Thích là thích chứ bộ, sao em nói được”

“Vậy sao?” Trần Cận hỏi lại, có vẻ không vừa ý lắm, đúng lúc ấy thì di động đổ chuông, vừa nhìn rõ số Trần Cận đã vội vàng bắt máy: “A lô?!”

Giọng Fiennes vang lên nghe thật vững vàng: “Cậu đang ở đâu vậy? Sao ồn ào thế?”

“Mẹ nó giờ anh mới chịu liên lạc với tôi hả!? Xảy ra chuyện như thế anh tưởng tôi còn ngồi yên được chắc!”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khẽ trầm trầm, tự nhiên Trần Cận thấy như một bên tai tê dại: “Máy tôi lưu lại đúng hai chín cuộc gọi của cậu, con số khả quan thật a.”

Trần Cận hậm hực đáp: “Đừng có điệu! Bộ anh nghĩ tôi dư hơi rùng mớ lô máy ra bấm chơi hả, tôi còn tưởng anh tiêu đời cùng lão tướng ấy rồi.”

“Vận số của tôi đâu tệ vậy.”

“Tôi chỉ biết tôi vừa bước chân đi là anh có chuyện thôi, này anh

đừng có giờ què làm tôi rối lung tung lên thế được không hả!” mà câu này hình như... nói bị ngược a.

Fiennes lại còn nổi hứng nói giỡn: “Không hiểu vì sao, có thể làm cậu cuống một chút, tôi lại thấy thỏa mãn vô cùng.”

“Anh bệnh hả? Chính tôi rồi anh thấy hả dạ lắm chứ gì?”

Em Chi Chi ngồi một bên thấy Trần Cận hoàn toàn lơ mình, chỉ chăm chăm vào cái điện thoại thì có vẻ mất hứng, liền cất giọng: “Anh Trần nè, lát anh qua nha, em chờ bên đó đó”

Tiếng oanh vàng quả nhiên lọt vào ống nghe, ai đó đã bắt đầu đổi giọng: “Cạnh cậu có phụ nữ à?”

“Tầm xàm, chứ không lẽ có thằng bóng?”

“Tình nhân New York của cậu đấy hả?”

“Làm sao, còn dư hơi ghen bóng ghen gió a? Tôi chẳng tin ở Châu Âu anh không nuôi cả đàn bồ nhí.”

“Trần Cận, tôi không phải loại người tiêu khiển bằng cách bao tình nhân.” đột nhiên Fiennes có vẻ giận dữ, “Cậu nghĩ giữa chúng ta là quan hệ gì đây?”

Trần Cận uống cạn ly rượu, im lặng không đáp.

Fiennes khẽ thở dài: “Hiện giờ, tôi chỉ có mình cậu, không còn một ai khác.”

“Anh muốn tôi cũng chung thủy lại chứ gì?”

“Tôi chỉ tin vào cảm giác của chính tôi.”

“Tự tin quá đà... coi chừng lật thuyền đó.”

“Tôi gọi để báo cho cậu, tôi không sao cả. Chi tiết cụ thể, cậu về nhận tin sẽ rõ.” Giọng Fiennes trong ống nghe khiến Trần Cận bỗng thấy an tâm lạ lùng, “Thành thật mà nói, từ ngày cậu rời Seattle, tôi đã bắt đầu thấy nhớ cậu rồi.”

“Xin anh đi, gớm quá thể, tự anh mất tăm mất tích năm hôm liền còn nói ai! Anh biết tôi đã tính quay lại đó bóp cổ anh không hả?”

“Tháng sau, tôi sẽ đến New York tìm cậu.”

Lần này tự nhiên lại bật cười: “Làm gì? Anh rảnh dữ vậy hả?”

Fiennes thản nhiên đáp: “Có muốn tôi giữ hòa bình thế giới thì cũng phải cho tôi nghỉ ngơi chứ.”

“Nghỉ chơi thì được, mà đừng có rước phiền qua đây.” cái người này căn bản không biết lãng mạn là gì.

“Phiền phức của chúng ta vốn chẳng bao giờ ít.”

Trần Cận nghe rồi lại thấy rầu: “Nói nghe mới chán đời a.”

“Cậu không định ghi cho tôi một địa chỉ hả? Thật chẳng hiểu khách chút nào.”

Ngắt máy rồi, Trần Cận quả nhiên không ngồi được thêm phút nào nữa, chẳng nói chẳng rằng chạy vọt về luôn, đến khi bọn Đại Lý nhận ra đã đuổi không kịp được hấn.

Về đến nơi, Trần Cận lập tức mở máy tính, vào hộp thư đặc biệt của mình, mở cái thư đề tên mình mới gửi tới ra, bỏ vào “Bộ giải mã”, kết quả chỉ có ba từ: phản gián, vật cản, thanh trừng.

Năm giây sau, Trần Cận gập màn hình lại, dựa lưng vào thành ghế, hai tay bưng mặt hít sâu một hơi, tỉnh ra rồi mới thấy hơi nản nản, hẳn đã đoán được bản chất sự việc: là người một nhà làm.

Vị tướng đó chắc chắn đã phạm phải luật nào đó của Quốc hội, mà thế lực của ông ta quá lớn, đương nhiên sẽ thành cái đinh trong mắt tổ chức bảo an quốc gia, nên họ muốn nhanh chóng trừ khử mối họa ngầm đó. Cách an toàn nhất là mượn tay Hào Môn, dùng lính đánh thuê kết hợp với tay bắn tỉa cùng tập kích, làm sao để thần không biết quỷ không hay. Đương nhiên, xong việc còn có thể tấu Quốc ca tiến đưa vị “công thần” nọ, thôi thì cả nước tiếc thương, hoàn toàn giấu nhẹm bộ mặt còn lại của ông ta, diễn cho công chúng coi một màn kịch chính trị vô cùng đặc sắc.

Trách nào phải bí mật đến thế, thì ra từ khi ông tướng đó ra mặt, kế hoạch ám sát đã khởi động, cục diện đã được sớm được sắp đặt rồi, để Fiennes ra mặt cũng chỉ là cách che mắt mà thôi, chẳng qua bọn họ muốn đảm bảo mọi chuyện diễn ra không một li sơ sảy.

Dù tên tướng đó có trúng đạn chết tại chỗ rồi, nhưng giới truyền thông chỉ có thể nhận được tin “bị thương nhập viện” là cùng, thậm chí đến giờ này chắc cũng không thể biết chính xác tình hình thương tích của ông ta, vì quân hàm của đối phương không tầm thường, sự việc rất dễ dàng bị liệ vào “hồ sơ tối mật”, trở thành một trong những vụ không bao giờ quy được trách nhiệm, còn người bên ngoài đừng hòng tìm hiểu tường tận chính xác nổi, từ đầu đến cuối đã bị bọc kín như bưng.

Xem ra lại có vài hội đình đám mắc nợ Hào Môn rồi, Fiennes cũng

nhờ thế mà được “hưởng lợi” biết bao nhiêu.

Trần Cận đứng dậy bước tới bên cửa sổ, dõi mắt ngắm cảnh đêm New York, hẳn hiểu, mình không cần lo lắng cho sự an toàn của Fiennes nữa, mà điều quan trọng là, bọn họ có trận địa của riêng mình, và cũng đủ năng lực tự vệ, dù gặp nhiệm vụ cần chủ động xông pha cũng phải bảo đảm cho mình thoát thân an toàn, đó là cách sinh tồn của họ, hầu hết những lần gặp nguy hiểm họ không thể tùy tiện can thiệp hay sắp đặt người khác bảo vệ đối phương, họ chỉ có thể làm kẻ mạnh vĩnh viễn, và tin tưởng, dìu đỡ nhau trong những lúc quan trọng nhất.

Dù Fiennes và hẳn còn có thể chơi mãi trò “mất tích”, nhưng sau tất cả, họ lại gặp nhau và ngồi bên nhau, chỉ vậy là đủ.

Trần Cận đẩy mở toang cửa sổ, nhào người ra ngoài hét lớn một tiếng: “A...”, thật tình hẳn cũng hết hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa rồi, phong lưu cả đời, rồi loạng quạng thế nào để bại trong tay một gã đàn ông, giờ mở miệng nói ngọt tán tỉnh cô em nào bên ngoài cũng phải ngay ngáy lo làm ai đó khó chịu.

Từ khi quen biết hẳn ta, làm chuyện gì cũng thấy bó chân bó tay, chẳng biết cứ thế này rồi đối với Trần Cận hẳn là hay hay dở nữa, mà thôi kệ đi, nghĩ lắm cũng chỉ hao chất xám, tên đó thích tới thì cho tới, cùng lắm là tái đấu vài lần, cơ hội thắng thua vốn là 50-50 cơ mà.

Đến khi Đại Lý phát hiện ra đại ca lại bắt đầu ngêu ngao hát, ăn no ngủ kỹ trở lại, là tự hiểu mọi sự lại bình thường rồi. Dù cảm thấy Trần Cận dạo này tâm tình bất ổn, nhưng vậy còn hơn chán cái đận quái quái gở gở trước kia, bất quá đại ca chính là đại ca a, vừa sống lại đã khí thế bừng bừng, chỉ khổ thân A Địch và Tiểu Lệ, lại được một phen tăng cân vùn vụt. Màn dợt võ như địa ngục cũng lại bắt đầu,

đàn em thôi thì giờ thân ra tiếp rồi thi nhau rơi rụng, còn Đại Lý nhân dịp trọng thương thất lưng lại được thể xin nghỉ luôn ba ngày...

Thắng đến một bữa, Trần Cận đương nhàn nhã bơi ở bể bơi trong biệt thự, thì có mấy nàng hồng nhan tri kỷ nghe tin lượn lờ đến kiểm, cứ theo nguyên tắc nay đến mai đi, hấn cũng chẳng nỡ đuổi các em về, vậy là chị em cũng chẳng khách khí, vừa bước vào biệt thự đã quen mui, đòi thay đồ bơi xuống nước chơi bóng chuyền.

Trông bày mỹ nhân yếu điệu nô nức mặc đồ mỏng tang ra mắt, đám đàn em được một phen hai mắt bốc lửa, thi nhau tán tụng đại ca thiệt có diễm phúc a, Trần Cận cười ngoác miệng, rất chi quen thói, thản nhiên tung trái bóng như thả tú cầu, rồi ung dung ngồi ngắm các người đẹp nhảy nhót tranh nhau.

Chỉ có thể nói tốp “kiểm tra” của Fiennes tới quá sức không đúng lúc, thậm chí hấn còn chẳng buồn vô nhận phòng khách sạn, cứ thế đến thẳng chỗ Trần Cận. Trình giấy tờ chứng thực của nội bộ Hào Môn ngoài cổng xong, lập tức đã có đàn em chạy vào báo cáo đại ca... có người của tổ Trung Đông tới, e có việc gấp lắm.

Bất quá Fiennes lại để hai tay vệ sĩ cùng đi lại, còn hấn không chịu đứng chờ bên ngoài mà cứ thế đi theo tiếng ồn ào tới tuốt bể bơi sau vườn, đập vào mắt hấn là một bể đầy trai thanh gái lịch, đặc sắc vô cùng, còn cả hai cô gái hầu như đương dán cả người trên người Trần Cận dạng “tranh bóng”, cảnh tượng thôi là hoành tráng.

Đến khi có gã đàn em đứng trên gọi Trần Cận mấy bận, hấn mới ngạc nhiên bơi về bờ, tứ chi khỏe khoắn dẻo dai giữa mặt nước hồ xanh lam và ánh mặt trời rực rỡ càng thêm chói lóa lạ thường, Fiennes chậm rãi bước đến...

Một tay Trần Cận vừa chạm thành bể, ngược mắt lên nhìn, chưa chi

đã thấy gã đàn ông hầu như ngày nào cũng lượn lờ trong tâm trí đương bình thản đứng đó nhìn mình, nhất thời hắn cũng giật thót người. Một hồi sau như vừa sực nhớ chuyện gì, hắn quay phắt lại nhìn các cô em giữa bể cũng đương tròn mắt sẫm soi “người đàn ông xa lạ” mới xuất hiện, rốt cuộc não hắn nảy ra đúng năm chữ: kỳ này chết chắc rồi.

Một em tên Lena còn bơi lại, thân mật bám vai Trần Cận, thỏ thẻ hỏi: “Leslie, bạn anh hả? Đẹp trai quá nha, sao không giới thiệu chút đi nào?”

Fiennes nhướn mào, bộ dạng có vẻ nghiến ngấm, hắn đương muốn xem Trần Cận sẽ xử sao đây, “bị bắt quả tang” rõ là hết đường chống chế, nhưng hắn vẫn định cho đối phương một cơ hội giải thích.

Trần Cận trông thái độ Fiennes đã biết sự tình không hay ho gì rồi, nếu đối phương nghĩ hắn tổ chức cái màn party bể bơi này, vậy thì nguy to, dù rằng tự hắn cũng chẳng hiểu vì sao mình phải sợ dữ vậy, bất quá bữa nay rốt cuộc hắn đã biết “giải tỏa hiểu lầm” cần nhiều kỹ thuật cao siêu đến nhường nào.

Rốt cuộc chỉ hỏi cộc lốc: “Anh tới sao không báo tôi biết?”

“Báo cho cậu, thì cậu đã có thời gian dọn dẹp hiện trường rồi.”  
Fiennes cúi xuống, chìa một tay ra, khẽ mỉm cười, “Tôi tới rồi, Trần Cận.”

Nhất thời cũng biết hết đường rồi, nếu đã bị định tội, chỉ còn cách cúi đầu nhận cho xong, hắn giơ tay lên, hai bàn tay nóng rục siết chặt lấy nhau, Fiennes gồng sức kéo mạnh, Trần Cận đã nương theo nhảy được khỏi mặt nước, ai biết đâu Fiennes còn chưa chịu thả ra, lại mạnh tay kéo lần nữa, đương đà quán tính, chân Trần Cận cũng

trụ không nổi, cứ thế ngã nhào vào lòng ai đó, cơ thể ướt sũng chỉ mặc độc quần bơi đã dán sát lấy lớp áo khoác Armani dài màu tối, hai cánh tay siết chặt quanh hấn tỏa ra sức nóng vô cùng khiến cả người hấn như muốn bốc cháy, đó là nỗi kích động quá quen thuộc, thứ cảm xúc mãnh liệt khó có thể gọi thành lời mà hấn không bao giờ có thể kiểm soát.

“Tôi sẽ không cho cậu cơ hội phủ nhận nữa đâu.” Môi Fiennes kề bên tai hấn, thì thầm như niệm chú làm hấn đông cứng tại trận, “Trần Cận, cậu có thể giữ lấy tất cả của tôi, nhưng kể từ giờ phút đó, tôi sẽ không bao giờ buông tay nữa.”

“Đương yên đương lành tự dung nổi điên hờ? Tôi đã bảo anh...” đương tính tiếp tục phát huy bản tính thì có người đột nhiên cầm bắt, vì bao nhiêu lời lẽ đã bị một gã đàn ông điên cuồng chiếm hữu...

Bất chấp những tiếng hớp hơi kinh ngạc xung quanh, bất chấp bao nhiêu người trước mắt, bất chấp cả mọi điều có thể khiến bọn họ chia lìa xa cách, chỉ ôm ghì lấy người này, và chỉ thành thật với chính trái tim mình.

Cả cuộc đời Fiennes, lần đầu tiên bất an, lần đầu tiên khờ dại, lần đầu tiên khát vọng, dường như đã trải qua không biết bao nhiêu trắc trở, hấn mới có thể giữ gìn tình yêu giữa bọn họ, kể từ giờ hấn tình nguyện cùng con người luôn khiến hấn lo phiền, khiến hấn bật cười, khiến hấn đau đớn này bước tiếp, chia sẻ mọi sung sướng lẫn khổ đau trong đời, chỉ có hấn, có thể kề vai sát cánh bên mình, để rồi cùng khơi dậy ngọn lửa tình chói lọi tại nơi đỉnh đầu sinh mệnh.

Fiennes khẳng định, dù tất cả có lặp lại một lần nữa, hấn vẫn tình nguyện chọn lựa trở lại căn nhà xập xệ ở Hồng Kông đó, và gặp gỡ người này...





# Chương 50: Phiên Ngoại – Nhật Ký Mất Tích Của Trần Cận

– Thượng –

Lại nói, ngay ngày thứ hai sau khi tháo băng, Trần đại ca đã tỉnh rụi để lại cho Đại Lý một mẫu tin nhắn thư thoại: “Tao ra ngoài mấy bữa, việc riêng, sẽ về trước thứ ba tuần sau.”

Đồng hồ chỉ chín giờ, Trần Cận vừa bấm chuông thì người làm vườn chạy ra mở cổng, mà mới trông thấy mặt hắn, ông ta đã không chút nghi ngờ, đẩy rộng cổng ra để hắn cho xe vào.

“Trần tiên sinh đã về a.” Vào đến nơi lại có quản gia chạy ra chủ động xách túi hành lý đơn giản trên ghế sau, rồi nhiệt tình dẫn Trần Cận về phòng nghỉ ngơi, tuy lúc lên cầu thang, ông ta cũng có vẻ hoang mang nhìn nhìn bộ đồ chói lọi trên người hắn mấy bận, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện ra điều gì.

Trần Cận biết bọn họ nhận lầm người rồi, ai ngờ ra vô dễ ợc vậy, thành ra bụng hắn đương sung sướng một cách rất chi thiếu đứng đắn, bất quá ngoài mặt vẫn làm bộ chính kịch vô cùng, dù sao mưu mô một tí vẫn là cần thiết chớ.

Hôm qua vừa gọi điện cho Trần Thạc, biết trưa mai hắn về tới New York, vậy là hứng chí lên, quyết đến đây sớm chờ người, Trần Cận hẳn đời nào tiếc một phen kinh ngạc vui mừng với em út chớ (còn người ta có ưa thể loại kinh ngạc vui mừng này không thì có phải

việc của hắn đâu), tuy chưa tự kỷ đến mức nghĩ Trần Thạc sẽ vội vàng về thăm hỏi anh hai, nhưng trong bụng hắn đã bắt đầu vẽ vờ cảnh tượng huynh đệ trùng phùng mùi mẫn thôi rồi. Nếu không phải Trịnh Diệu Dương vừa tiếp nhận Thành Nghiệp nên cứ loay quay mãi ở Mỹ không thoát được, thì Thạc Thạc nhà hắn cũng đâu phải một người chạy ngược chạy xuôi lắm vậy, để đó anh hai đây nói cho vài câu là ngon ngay...

Bữa Trần Cận rầu đờ về New York, điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là muốn Thạc Thạc an ủi tâm hồn yếu đuối của mình một phen, mà tự hắn cũng chẳng hiểu thế quái nào không dung lại muốn được an ủi vậy nữa.

Trước kia là vì phải vào viện lâu quá, ở tổng bộ riết đến mức bụng dạ rối ren tinh thần uể oải, khó khăn lắm mới về được New York, đương nhiên phải đến thăm thẳng em nhà mình rồi, không phải vẫn nói anh cả như cha hay sao a, đời này chuyện khiến Trần Cận đặc ý nhất ấy là sinh ra sớm hơn Trần Thạc hơn chục phút đồng hồ a, sung sướng a

Dù đến sớm một ngày, bất quá là vì cố ý đến trước đón đường, thành ý dạt dào thế Trần Thạc hắn sẽ không chấp đâu, người nào đó thản nhiên nghĩ vậy.

Đến khi ngồi vô bồn tắm mát xa cỡ lớn của Trần Thạc, này gọi là khoan khoái a, rốt cuộc cũng được xuống nước rồi, niềm hân hoan thật khó nói nên lời. Chập tối nay đã làm bài tập phục hồi đầu tiên sau khi vết thương lành, cũng hơi hao sức, giờ được ngâm mình trong nước nóng vậy, cả người đều thư giãn, cơn mệt mỏi lúc ấy mới ập đến, lúc sau hắn đứng dậy, cứ thế trần như nhộng trở ra phòng ngủ, nằm vật xuống cái giường lớn, vất đại cái chăn đơn lên người rồi ngủ tít mù không biết trời trăng gì nữa.

Cả thế giới chắc chỉ có mình Trần Cận làm được cái sự trà trộn vô nhà người ta, rồi còn tỉnh rụi cời trần cời trường bò lên giường của chủ nhà ngủ say như chết... tới tuốt tầm ba giờ sáng, tí chút tinh thần cảnh giác trong não hẳn mới rục rịch thức tỉnh, lúc ấy nửa người hẳn đã bị một cánh tay đè ngang đến tê rần từ bao giờ, ý nghĩ đầu tiên hẳn nảy ra là: gái gú gì nặng dữ vậy...

Mà đến khi hẳn xác nhận được bên cạnh không hề có mùi nước hoa ngọt ngào, cũng không có cảm giác đụng chạm da thịt mềm mại, bấp đùi dương đè trên nửa người dưới mình lại nghe nóng hơn bình thường hơi nhiều, thì... tim hẳn giật thót, tội ác bậy bạ đột nhập tư gia đêm qua bị lộ bêm rồi, các loại bối rối bất an bắt đầu nháy loạn vô não hẳn, rốt cuộc kết quả thu được từ màn mò mẫm suy tính là... hiện nay – lúc này, người đang nằm bên cạnh hẳn là... thẳng-Trịnh!!

“A!!!” Trần Cận hét rầm lên, kinh hoàng chồm dậy, mặt mũi xác xơ, tuyền một bộ dạng oán phụ, “Thạc Thạc sẽ giết mình mất!”

Bất ngờ bị đánh thức, Trịnh Diệu Dương mơ màng mở hé cặp mắt đen thẫm, ánh mắt mới đầu dương rất dịu dàng... mà vừa trông thấy cái mặt hoảng hồn pha lẫn ăn năn của Trần Cận, lập tức hẳn cảm thấy có gì không đúng.

Hôm nay xong xuôi công việc đã là hơn mười giờ, về đến nhà thì nghe quản gia nói Trần Thạc về rồi, hẳn liền lên phòng gặp ngay tức khắc, kết quả là vừa lên đã thấy hẳn dương vùi đầu vào gối ngủ say sưa, hình như tóc mới cắt ngắn bốt, thành ra những đường nét khuôn mặt thoát trông có vẻ trẻ con hơn, không biết có phải hẳn nhìn lầm không, mà như hai tuần không gặp Trần Thạc gầy đi một chút thì phải. Lúc ấy Diệu Dương chỉ cười cười, không nở ra tay với người yêu vừa phải ngồi máy bay hơn chục tiếng đồng hồ, bởi vậy vô tâm rửa xong liền leo lên giường nằm cạnh ngủ vô cùng ngoan ngoãn.

Ai biết đâu nửa đêm mơ màng cảm thấy có người dụi sát vào mình sười ấm, lúc đó hẳn đã thấy kỳ kỳ, bên cạnh rõ ràng không phải hương vị quen thuộc của Trần Thạc, nhưng trong bóng tối, người đó lại ngủ say vậy, thực tình không thể nghi ngờ ngoài Trần Thạc ra còn có thể là ai, vì thế hẳn lại ngủ tiếp... thẳng đến khi một tiếng la thảm thiết như giết heo chọc vào tai...

Ánh mắt chiếu thẳng vào người bên cạnh được đúng ba giây rồi lập tức nheo dài... một kết luận đáng sợ đã hình thành trong đầu hẳn, lập tức hẳn đổi giọng, gầm lên vừa tức tối vừa xấu hổ: “Mẹ nó mi dám giả mạo Trần Thạc hả! Chê ta trước giờ còn khách khí lắm phải không?! Trần-Cận!!”

Trần đại ca tự biết mình đuối lý, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, vợ cái chần đờn quần quanh eo rồi nháy vội ra khỏi vùng nguy hiểm, xong hẳn nhất quyết giữ vững lập trường người bị hại, chết cũng không nhượng bộ: “Nè, tao còn chưa kiện mày vô lễ thì thôi nhé! Mày giỏi thì đi ra đường hỏi thiên hạ xem, rốt cuộc là ai bò lên giường ai? Thằng Trịnh kia mày đừng có giờ giọng láo toét vu vạ cho người ta!” riêng vụ này chỉ e hỏi rồi không ai dám đáp.

“Sao quản gia lại cho mi vào đây?!” Trịnh Diệu Dương đã giận điên người, không thèm cãi cọ với hẳn nữa, “Cút ngay cửa sau cho ta, đừng để ta thấy mi trong phòng Trần Thạc một lần nữa!”

“Tao biết rồi, mày không đủ tự tin sẽ phân biệt được tao với Trần Thạc chứ gì, đến lúc đó Trần Thạc tức lên sẽ đá mày bay luôn...” mấy lời còn lại đã bị ánh mắt như phi dao của Trịnh Diệu Dương chẹn cho tắt ngóm.

“Dọn dẹp rồi đi ngay lập tức đi, sáng sớm mai tôi không muốn thấy anh nữa.” Ông chủ đã mở miệng độc địa rồi, giờ mà không biết thức thời đảm bảo sẽ có một màn tấn nhau tơi bời.

Đi là chuyện nhỏ, thể diện mới là chuyện lớn, đường nào cũng phải ở lại bằng được đến lúc Trần Thạc về – ấy là ý đồ sơ bộ của Trần Cận: “Là Trần Thạc mời tao đến đó, mày quyền gì mà đòi đuổi tao.”

“Không thể có chuyện đó.”

“Không phải mai nó về hả? Mày cứ hỏi nó mà xem.” Bộ dạng tỏ tơi lúc này coi bộ không hợp để đôi co lăm, bất quá một khi Trần Cận đã cứng đầu lên thì khó mà lay chuyển được, “Mày không coi anh lớn ra gì, tao cũng không thèm chấp mày, chuyện đêm nay là hiểu lầm, chúng ta coi như không có gì hết, được chưa? Tao là người lớn bao dung, yên tâm tao không đi kể với Trần Thạc đâu.”

Biểu cảm của Trịnh Diệu Dương lúc này rõ là “mi dám kể, thì xem ta có đập chết mi không”, dù rõ là cùng một gương mặt, nhưng vì mọi thứ khác đều “một trời một vực” (cái này là do hiệu ứng tình nhân trong mắt hóa Tây Thi của Diệu Dương), thành ra càng nhìn cái tên Trần Cận đã chiếm dụng được vẻ ngoài hoàn hảo của Trần Thạc, mà chuyên trị làm những trò phá hoại hình tượng của hắn này... là hắn càng thấy ngứa mắt tợn.

Đương nhiên Diệu Dương nằm mơ cũng không tưởng được có ngày mình sẽ nhận làm người, đã vậy còn nằm cùng chăn ngủ mấy tiếng đồng hồ với tên đáng ghét này, thật đúng là tai họa, chuyện này mà để Trần Thạc biết, hắn chỉ e mình khó thoát.

Sáng sớm hôm đó, cả quán gia cũng phải ngạc nhiên, hai vị chủ nhân xưa nay luôn rất hòa hợp, mà lý gì vừa gặp lại một hôm đã có vẻ giận dữ nhau, Trịnh Diệu Dương thì ngồi tuốt đầu bên kia bàn ăn như muốn né ôn thần, vừa gặm bánh mì vừa không quên bắn phá cái gã đương ngốn đồ ăn ở đầu bàn đối diện bằng ánh mắt như nhìn con gián.

Đến khi Trần Cận uống xong cà phê, quệt miệng ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Diệu Dương, hấn lập tức chồm dậy, nhoài nửa người trên mặt bàn, chia chia tay về phía đối phương: “Tao cảnh cáo mày, còn nhìn tao kiểu đó coi chừng tao điên lên.”

“Anh với tôi thế coi như xong rồi, còn muốn yêu sách gì nữa hả, khôn hồn thì cuốn gói đi, đừng để tôi phải đuổi cổ anh trước mặt Trần Thạc.”

“Nè, đừng có vênh váo, tao còn chưa nhận mày là thân thích gì đâu đó! Anh lớn ở đây, mày mà còn nói năng láo toét vậy, kiểu gì tao cũng kêu Thạc Thạc đi luôn với tao.”

Diệu Dương thầm rủa một tiếng “ngu ngốc”, rồi đứng dậy tính đi luôn. Ai dè lại bị Trần Cận gọi giật lại: “Trưa nay Trần Thạc về đó, mày không đi đón nó hả?”

“Trần Thạc không lảnh nhách như anh.”

Trần Cận đau thương lắm lắm: “Thạc Thạc a, mắt nhìn người của bây tệ quá đi. Hay thằng Trịnh này nó bỏ bùa bây sao sao đó chứ, bằng không mắc gì bây để nó cưỡi lên đầu lên cổ vậy hở?” Kỳ thực khả năng suy diễn của Trần Cận còn phải bồi dưỡng dài dài

Đến khi Trần Thạc cả người bụi bặm mệt mỏi về đến nơi, trước cặp mắt tròn tròn muốn rớt khỏi tròng của quản gia, hấn đi thẳng vào phòng khách nơi Trần Cận đang ngồi co cẳng coi tạp chí ô tô, ai đó vừa ngẩng lên thấy em trai yêu quý về tới liền cuống quýt chồm dậy, quăng luôn cuốn tạp chí đang dang rộng cánh tay chuẩn bị tiếp nhận một cái ôm đầy thân ái, kết quả là...

“Sao anh không nói năng gì đã mò đến hả!” Trần Thạc khuyu một

chân quỳ xuống sô pha, cương quyết chống khuỷu tay lên, đẩy Trần Cận bản ngược trở lại.

Được cái Trần Cận cũng hiểu ý vô cùng, lập tức rút hai tay ôm chầm lấy thắt lưng Trần Thạc, cười hì hì xà nẹo: “Quả nhiên cưng rất nhớ anh a, đúng là thằng em anh mà, đẹp trai quá thể nè”

Cả quản gia lẫn đám giúp việc trong nhà cùng lúc sửng sờ, trở mắt nhìn cảnh tượng kỳ diệu trước mặt, nhất loạt đông cứng như vừa bị trúng phép định thân. Hai người bề ngoài giống nhau như lột mà khí chất khác biệt hoàn toàn, lại diễn cái tư thế mờ ám khó tả này, thật hại lòng người chấn động đến nhường nào a...

Nhưng tiết mục “thân tình quyến rũ” cũng không kéo dài được mấy lâu, Trần Thạc đã túm áo Trần Cận, lôi tuột hẳn lên lầu.

“Anh còn đang bị thương đây này, nhẹ tay nhẹ tay coi?” Trần Cận làm bộ cực kỳ hiền lành khuyên nhủ thằng em chớ xài bạo lực gia đình.

“Tới hồi nào?”

“Sáng nay...” đáp lí nhí.

“Thật không?” Trần Thạc hỏi tiếp như đương thẩm vấn tội phạm, “Diệu Dương gặp anh chưa?”

“Có...”

Trần Cận bị quăng vô một phòng cho khách: “Anh ở đây chờ đã, đừng có đi lung tung, giờ em tới Thành Nghiệp, tôi về ta nói chuyện.”

“Anh bây có phải nhìn không ra người đâu, mắc gì bắt anh ngồi trong



phòng?”

Bất quá liền sau đó Trần Thạc đã đi thẳng về phòng hắn, bao nhiêu lời lẽ của Trần Cận lập tức bị nuốt trôi xuống họng, hắn vội vàng nhảy vọt qua đứng chắn trước cửa phòng, tang chứng một đêm tá túc còn chưa kịp dọn a, hành lý vẫn vút ở trong a

“Anh tính làm gì đó?” Trần Thạc nheo mắt nhìn hắn bằng cái nhìn sắc lém.

“Phòng của cậu anh có vô thăm rồi nha, cũng được lắm, cơ mà anh lỡ làm bừa bãi chút xíu, chờ anh dọn dẹp đã rồi cậu hăng...”

Trần Thạc không buồn khách khí, bước qua hắn để đẩy cửa vào phòng, Trần Cận xoa xoa ót, biết việc lớn không xong rồi.

“Tối qua anh ngủ ở đây hả.” Giọng điệu coi bộ không giống câu hỏi.

“Thạc Thạc, để anh nói cậu nghe...”

“Chắc chắn Diệu Dương không để anh ngủ phòng chủ nhà.” Một câu khẳng định này quả nhiên bít cứng họng Trần Cận.

Trần Thạc a Trần Thạc bây có cần phải phản ứng lẹ vậy không? Hại anh bây đây mất mặt quá a. “Có phải anh cố tình gạt nó đâu, tại tự nó nhầm anh là cậu...” như nào là đổ dầu vào lửa, chỉ e thiên hạ không loạn? Chính thị là đây!

Ăn một đấm trời giáng ngay ngực, Trần Thạc sầm mặt đi ra, để lại Trần Cận mặt mày vô tội, thương cảm thôi rồi nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của em út, rồi thầm chắc mẩm lần nữa rằng thì đích thị Trịnh Diệu Dương là kẻ thủ ác chuyên phá hoại tình anh em khăng khít của người ta, lại còn đầy bụng bất bình lắm lắm: “Ngủ với thẳng

Trịnh mấy tiếng đồng hồ, nói đường nào cũng là anh bây chịu thiệt chứ bộ?” hoàn toàn không nhận ra rằng mấy lời dễ hiểu làm kiểu đó nói bơn bớt đi một tí là hơn

Nửa ngày tiếp theo, Trần Cận cứ nghĩ Trần Thạc thiên vị thằng Trịnh Diệu Dương đến thế là lại thấy tức, mà ấm ức một hồi lại nhớ đến Fiennes, cái người cứ luôn khiến hấn thấy như bị đá tảng đè trên dạ dày ấy... hấn vẫn cho rằng quan hệ với Fiennes nhất định chỉ gói gọn trong phạm vi cấp trên cấp dưới hay bạn bè đồng chí là cùng, ừ thì từng có vài pha này này nọ nọ ngoài ý muốn đấy, nhưng làm gì đến mức phải nhớ hoài thế, thậm chí còn nhớ hấn đến vô vọng, giống như hai bên đã cách nhau xa lắm rồi, mãi mãi không bao giờ còn gặp lại nữa.

Bảo không hối hận là nói láo, tại hấn làm rần quá, mở miệng nói ra chẳng buồn chừa đường lui, giờ muốn hỏi thăm nhau một tiếng cũng thấy ngại ngùng thừa thãi... không phải hấn hẹp hòi, mà thực tình hấn không thể hiểu được hai gã đàn ông yêu nhau sẽ thành cái giống gì? Căn bản hấn không biết phải làm sao để diễn tả tình yêu với một gã đàn ông khác, xưa nay hấn vẫn nghĩ yêu tức là thích một ai đó, rồi dỗ dành ôm ấp, tặng hoa tặng quà, nói vài câu ngọt ngào này nọ, cần thì thăm thiết một tí, mà bao nhiêu màn dạo đầu quy củ ấy đều thành đồ bỏ cả, khuôn mẫu quen thuộc không có đường xài, bước một bước là sa chân một bước, thực tình Trần Cận thấy hoang mang...

Hấn không hiểu mình bị sao rồi, đầu óc tung tung còn được, giờ cả thân thể cũng dờ chừng luôn, thật kinh hoàng không để đâu cho hết, hấn là đàn ông, đương nhiên hấn hiểu sự tình đã bắt đầu phát triển theo hướng không lường được nữa rồi, hoàn toàn mất tự chủ, nhưng từ đầu đến cuối hấn vẫn không thể xác định được có đúng là thứ tình cảm ấy không. Hấn cần thời gian suy nghĩ, và cần thật nhiều thời gian để truy đến kỳ cùng xem sự tình từ đâu mà ra, nhưng đến

khi hắn bày đặt ra được vài lối thoát mơ hồ ấy, bọn họ đã kịp đường ai nấy đi, chẳng còn cơ hội trở lại như trước nữa.

Bản tính vốn trắng hoa, bảo gấn bó cùng một người phụ nữ cả đời hắn còn chẳng đủ tự tin, huống hồ là với một gã đàn ông. Có lẽ vì luôn nhất quyết trốn tránh một số chuyện, nên trên phương diện tình cảm mà nói, hắn lại là một kẻ luôn cảm thấy bất an. Nhiều khi hắn cũng muốn tìm kiếm câu trả lời, nhưng mỗi lần nhận ra mọi sự đã quá muộn, thứ cảm giác chán nản nặng nề lại khiến hắn muốn phát điên, bởi vậy hắn mới cần thoát ra một chút, để đến chỗ Trần Thạc cho khuây khỏa.

Quả thật cũng thấy phát hoảng vì suy nghĩ của mình, hắn mà lại... sợ cô đơn sao, nhưng đúng là cảm giác trống rỗng ấy quá sức khó chịu. Vì Fiennes à? Vậy là đáng đời mình rồi, nói cho cùng vĩnh viễn hắn sẽ không nhượng bộ, hắn và Fiennes vốn là hai sợi chỉ rối, ngay từ đầu đã mỗi người một trận địa, vậy nên đến giờ phút quan trọng tự khắc sẽ lại là hai đường thẳng song song, bao nhiêu tình cảm rồi cũng bị cho qua mà thôi.

Bỏ đi bỏ đi, đầu óc Trần Cận nào giờ đâu phải để nghĩ ba thứ phức tạp ấy, đời hắn vốn chỉ quen thẳng tuột một đường, từ khi dây vào sếp lớn Fi, hắn mới bắt đầu nảy nòi ra thói “thất thường” chứ, từ đầu đã được xem như “báu vật” đơn bào trong mắt chị em, hắn chưa bao giờ là một tình nhân khó chịu, không ràng buộc, không chấp nhận, phóng tay rộng rãi, muốn nắm được trái tim hắn thì khó, nhưng một khi quan hệ với hắn sẽ chẳng cần lo nghĩ đến trách nhiệm, hắn đích thị là loại đàn ông dễ hiểu đến mức khiến người ta phát rầu lòng, ấy cũng chính là căn nguyên tiếng tăm xán lạn của hắn trên tình trường.

Bất quá con ngựa hoang trên trường tình cũng có lúc hụt vó, và giờ thì té ngã bất tỉnh luôn, ấy là đủ hiểu viễn cảnh trước mắt ai đó chẳng mấy lạc quan. Mà có ngờ đâu đêm hôm đó... Trần Cận còn phải kinh

qua một màn kịch tính thôi rồi.

— — — — —

– Hạ –

Bữa đó hấn quả thực rất biết điều, xách hành lý chuyển qua phòng cho khách, Trần Thạc đã nói thì sao hấn ngang nhiên không nghe được. Tầm sáu giờ chập tối, vẫn chưa nghe em trai thân yêu và thằng Trịnh có ý đồ về, đồ ăn ở đây nấu thì không hợp khẩu vị hấn, rốt cuộc tự thấy không thể ngược đãi bản thân quá thể vậy, thành ra hấn liền lái xe một mình ra ngoài hóng gió kiếm ăn.

Tối đó ngồi giết thời gian với một em Tây trong quán bar, cuối cùng vẫn từ chối qua đêm xuân thơ mộng với em, nghĩ lại tình hình hồi trưa, hấn quyết định ngoan ngoãn về nhà, ngó nghiêng phản ứng của Trần Thạc một tí rồi làm gì hăng làm thì an toàn hơn, không nên để kỳ nghỉ thành thời bị đi tong từ trong trứng nước.

Bất quá vào phòng khách rồi, Trần Cận lại bức mình, dám quăng toẹt “thân nhân quan trọng” là hấn ở nhà không quan tâm hỏi han gì, mười giờ xừ nó rồi, cả hai thằng đều chưa mò mặt về! (còn không chịu nghĩ lại mình cũng vừa về đến nơi)

Sầu đời lết lên phòng cho khách, mở cửa sổ sát sàn đi ra ban công, đưa tay lần túi mới nhớ ra có bao thuốc lá thì rút bên phòng Trần Thạc mất rồi, thành ra lại phải lượn qua bên đó tìm. Người làm đã dọn dẹp gọn gàng, cửa cũng không khóa, hấn cứ thế đi vào, lại thấy rèm cửa mới kéo hở, ánh trăng sáng rõ lọt qua, không cần bật đèn cũng nhìn được trong phòng.

Trần Cận tiện tay quẹt lửa, tiến tới cái tủ cạnh giường, vơ bao thuốc để trên đó, mới ngẩng lên thì thấy góc nhìn từ ban công phòng Trần

Thạc rất tuyệt, bao quát được toàn bộ cảnh đêm Manhattan.

Trần Cận đẩy cửa sổ sát sàn, ra ngoài ban công, ngồi bệt xuống một góc, dựa lưng trên cửa, châm thuốc hút, hần tính hút xong điếu này rồi về. Tự nhiên trong đầu lại nảy ra hình ảnh Fiennes, chắc giờ này tên đó đã quăng mình lên chín tầng mây rồi ha? Hần ta là Diệm, có hơi đâu rảnh rỗi lo nghĩ mãi chuyện người khác, ừ thôi cắt đứt lệ làng là xong, đôi bên đều là loại thực tế, cương quyết a.

Bỗng có tiếng chân ngoài hành lang vọng vào, rồi cửa phòng bị đẩy mở, Trần Cận vội quay lại, từ góc hần ngồi có thể thấy được Trịnh Diệu Dương và Trần Thạc đang vào, cũng chẳng hiểu vì sao tự nhiên hơi chột dạ, chỉ sợ giờ mà ra sẽ lại đôi co với Trịnh Diệu Dương, hần còn muốn ở lại đây mấy bữa a, vậy là tự giác ngậm miệng ngồi im, tính chờ một lát nữa Trịnh Diệu Dương đi rồi, sẽ ra tâm tình với Trần Thạc.

Kết quả là, Trần Cận nhận ra ý đồ của mình coi bộ hơi bị viễn tưởng, Trịnh Diệu Dương căn bản là muốn cắm rễ ở đây, lại còn cùng Trần Thạc ngồi cạnh máy tính nghiên cứu hợp đồng, qua một hồi Trần Cận đã đứng ngồi không yên, nhưng nghĩ ra lúc này thì mất mặt quá, thành ra đành nghiêng răng quăng bình bể, đau khổ cố thủ tiếp.

Ngồi nghe cuộc đối thoại lồm bồm chẳng hiểu đầu đuôi một lúc nữa, Trần Cận bắt đầu nhìn đồng hồ, ba mươi phút rồi, thằng Trịnh còn chưa chịu thôi a! Trần Thạc bậy, sao không đuổi phứt nó đi cho rồi! (hoàn toàn quên rằng đằng thẳng ra mà nói thì người ta mới đích thị là chủ-nhà).

Cuối cùng Trịnh Diệu Dương cũng đứng dậy, còn nhớ ra ai đó: “Anh nhốt tên đó trong phòng bên cạnh hả?”

May mà Trần Cận thính tai, vừa lúc nghe được phát ngôn “đại nghịch

bất đạo” ấy, liền rất chi bất bình “Hứ” một cái.

“Ừm, hôm qua ảnh ngủ phòng này phải không?” Giọng Trần Thạc nghe rất bình thản, mà hai gã trong phòng ngoài cửa đều đã lặng im như tờ.

“Là hiểu lầm thôi.” Tổng kết rất ngắn gọn, bất quá trong lòng đã kíp rang xào chiên đảo Trần Cận cơ sở bận.

Trần Thạc cười khế: “Cậu không làm gì xấu xa đấy chứ? Này, sao lại nhầm tôi và anh ấy được nhỉ?” Trần Cận lén cười hắc hắc, có đưa đáp trúng đuôi thằng em mình rồi hấn nghe mà thấy hả dạ gớm, căn bản đã quên phứt mình cũng là can phạm.

Diệu Dương quay lại nhìn thẳng vào hấn: “Tôi đã nói là hiểu lầm.”

“Nhất định Trần Cận muốn ói dử lắ...”

Hiểu anh hai ai bằng em út a, Trần Cận nghĩ đầy xúc động. Gió đêm thổi qua tự nhiên nghe lạnh lạnh, mà trong phòng lại im ắng lạ thường, Trần Cận thấy hơi lạ, không khỏi rùng mình một cái. Hấn có dự cảm rất tệ, thậm mặc niệm một, hai, ba giây... rồi ì ạch xoay người nhìn vào trong phòng...

Mẫu thuốc trên tay rớt xuống, cho đến khi ý thức được ý nghĩa cảnh tượng trước mắt, lông tóc Trần Cận đồng loạt dựng đứng, nổi kinh hoàng vô phương khống chế ập đến, cơn bủn bủn lan khắp toàn thân, tay chân nổi tầng tầng gai ốc, đại não nổ ong ong, hai mắt thiếu điều rớt khỏi tròng, bất quá hấn nhận ra mình đang hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Dưới ánh đèn mờ tối, Trần Thạc đã đẩy Trịnh Diệu Dương nằm xuống lớp drap giường mềm mại, hai người đang hôn nhau say mê,

những tiếng thờ dốc đầy kiềm nén mơ hồ lẫn quất trong không gian như càng cộng hưởng cho tình sắc thăng hoa. Tiều! Trần Cận thật không thể hiểu thế quái nào tụi nó lại hứng lên nhanh quá vậy, tận mắt chứng kiến Trần Thạc thân mật với một thằng đàn ông thật là đã kích ghê gớm, càng không muốn để ý, thì bao nhiêu màn bất ngờ khó đỡ càng ra sức bày ra trước mắt, mà kích thích thì mỗi lần mỗi thêm kịch liệt.

Cảnh tượng cháy bỏng nồng nàn bên trong vẫn vô tư tiếp diễn, đứng ngoài cửa sổ mà cũng như bị làn sóng tình khô nóng rạo rục nhuộm đẫm, giờ Trần Cận mới biết khả năng chịu đựng của mình khủng hơn tưởng tượng bao nhiêu lần, chỉ là hấn vẫn thấy ngỡ ngàng, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu đang khiến hấn càng thêm hoang mang bối rối.

“Anh đi lâu như vậy, không biết tôi sẽ nhớ anh sao...” Âm sắc trầm trầm quyến rũ trong giọng nói của Diệu Dương lúc này nghe ra cả chút khàn khàn mê muội vì khao khát.

“Ừm.” Người yêu đáp lại bằng một nụ hôn còn mãnh liệt hơn trước.

Hạng cao thủ thâm niên trên giường như Trần Thạc và Trịnh Diệu Dương, chỉ cần ganh đua đụng chạm một chút là đủ sức khơi mào bão tố, bất kể mở màn hay khơi gợi lẫn nhau cách nào đều hữu hiệu, cho đến khi tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên, rốt cuộc Trần Cận cũng ôm đầu quay được qua chỗ khác... ngồi ngoài ban công nhìn coi Trần Thạc làm tình, mình điên thật mất rồi!!

Đâu đó trong \*\*\*g ngực như vừa rạn nứt, để một thứ cảm giác lạ lùng mon men trào lên, khiến tâm trí hấn lại một phen hỗn loạn, nỗi niềm quen thuộc mấy ngày nay hình như càng phát tác mạnh dữ dội, hấn vừa thấy Trần Thạc và Trịnh Diệu Dương âu yếm ôm ấp như bao cặp tình nhân bình thường, tự nhiên đến vậy, nhiệt tình táo bạo đến

vậy, hoàn toàn không buồn e dè kìm nén, trong khi ấy thì hẳn... vẫn không biết phải làm sao trước Fiennes, thậm chí căn bản chưa từng nghĩ sẽ có... quan hệ yêu đương gì với hẳn ta, trong mắt hẳn mà nói, chuyện ấy quả là... không thể tưởng tượng nổi.

Một chiếc áo sơ mi bị ném ra, rồi nhẹ nhàng đập vào lớp kính cửa và trượt rơi xuống sàn, Trần Cận giật mình sực tỉnh, hẳn biết giờ mà còn không ra, chờ bọn nó vào-chuyện-chính rồi, nhất định mình sẽ chết siêu thảm, bất quá ra luôn cũng chẳng chắc được toàn thân

Quả nhiên sự tình không ngoài dự đoán, khi Trần Cận đứng dậy, miệng ngậm điếu thuốc giật mở cửa cái xoạch đi vào, hai gã đàn ông hiếm hoi lắm mới mất cảnh giác vậy lập tức quay phắt lại, ánh mắt kinh hoàng chiếu thẳng vào hẳn, hầu như muốn bắn Trần Cận thủng lỗ chỗ luôn, hai người đã cùng \*\*\*, cơ thể hoàn mỹ màu mật ong tỏa ra sức quyến rũ vô phương chống đỡ, Diệu Dương cảm thấy cơn xấu hổ lẫn ảo não hoang mang cùng lúc trào lên, hẳn thật chỉ thiếu điều thò tay móc luôn khẩu súng dưới gối ra.

Còn may Trần Cận không bày ra bộ dạng phớt tình nhờn nhờn mọi bữa, bằng không nhất định sẽ có người nhào vô tấn hẳn một trận, hẳn giờ trông vô cùng mệt mỏi chán đời, uể oải mở miệng nói: “Tụi bây vô ý quá vậy.” Chứ ai vô phòng ngủ rồi còn đi để ý ngoài ban công có người không đây?

“Trần Cận, anh thế này là ý gì hả?” Trần Thạc nhíu tít đầu mày, cố nén tức giận, kiên nhẫn hỏi hẳn.

“Anh chỉ vô...” Trần Cận tiện thể giơ giơ tay, “Lấy bao thuốc.”

Lúc này, Diệu Dương đã nhịn hết nổi, hẳn nhòm dậy nằm đè lên người Trần Thạc, quay lại nói với Trần Cận: “Giờ anh ra được rồi đó.”



Trần Cận hươ hươ tay, lúi lúi ra mở cửa: “Ok, lần này coi như anh sai.”

Đến khi cánh cửa được khép lại lần nữa, Diệu Dương lập tức vùi đầu vào hõm vai Trần Thạc, có chút hết cách: “Gã đó rốt cuộc bị gì không biết!”

Trần Thạc cười khổ: “Thật ra tôi lại thấy mừng vì anh ấy vẫn hăng hái thản nhiên vậy, trước kia không phải ảnh sợ nhất quan hệ giữa chúng ta sao?”

“Tên đó với anh hoàn toàn là hai loại người.”

“Cậu nhầm rồi, bọn tôi là anh em.” Trần Thạc chồm dậy, hôn hấn, ánh mắt rực lửa như thiêu đốt, “Có một số mặt, bọn tôi rất giống nhau.”

“Chỉ có anh mới hấp dẫn được tôi.”

Khẽ mỉm cười đầy mê hoặc: “Mà hôm qua lúc trèo lên giường, cậu đâu có thấy vậy.”

Diệu Dương đầu hàng: “Trời đất, tôi tưởng anh đã quyết định quên rồi.”

“Tôi quên rồi.” Trần Thạc chậm rãi chà xát nửa thân dưới với hấn, đôi môi cũng dần dần trượt xuống, khiến hấn lập tức có phản ứng khó kiềm chế, “Nhận ra được, Trần Cận đã thử chấp nhận cậu, cậu cũng nên cho anh ấy một cơ hội.”

“Tôi sẽ thử... A!” Một tiếng gầm khế đầy dục vọng kết thúc cuộc đàm phán trên giường.

Hai tiếng sau, Trần Thạc chủ động sang phòng Trần Cận, ai đó quả nhiên còn thức, đương ngồi dài dưới sàn, đầu dựa vào tủ quần áo, giương mắt nhìn hẳn vào mà không buồn nhúc nhích.

Đá trúng một chai rượu trên sàn, Trần Thạc bước tới, có chút bất mãn: “Vừa thuốc vừa rượu, anh đi diễn bi tình kịch được rồi đó.”

Trần Cận giờ mới ngoác miệng cười gian, mà nụ cười coi bộ không tự nhiên mấy.

“Sao, không ngủ được à?” Trần Thạc ngồi xuống đối diện với hẳn.

“Tụi bây ở sát vách làm high vậy, bảo anh ngủ sao được?” Giọng điệu rất chi đương nhiên.

“Mẹ nó anh đứng đần coi.”

Trong phòng lại yên tĩnh một hồi, Trần Cận tránh né đã đời, cuối cùng hẳn chống tay xuống đất, lê lê qua chỗ Trần Thạc, rồi được thể nhào vào người hẳn: “Bây nói coi, ở cùng một thằng đàn ông, cảm giác nó thế nào?”

“Cảm giác gì? Chẳng có gì đặc biệt cả.” Trần Thạc có chút kinh ngạc khi đột nhiên nghe hẳn hỏi chuyện này nghiêm túc vậy.

“Ý anh là, cậu thích một cô gái, thì cậu giữ cổ bên cạnh, chiều chuộng cũng được, rồi lấy nhau cũng được, nhưng đổi lại là đàn ông... cậu làm cách nào... làm cách nào để xác định có thật mình... có cảm tình thật không? Thậm chí nếu phải...”

Trần Thạc lắc đầu ngắt lời hẳn: “Không phức tạp vậy đâu, có một số chuyện căn bản không cần tốn sức kiểm chứng, không phải tự mình

là người biết rõ nhất sao?”

“Là Trần Thạc bây rõ, đừng có nói như ai ai cũng nghĩ như bây được không hở?”

“À cuối cùng anh cũng chịu nhận đầu óc anh không bằng em rồi hả?”  
Trần Thạc nhướn mày chọc.

“Tiều.” Lại phì cười.

“Còn nữa, từ sau đừng làm ăn liều mạng vậy nữa, không phải lần nào anh cũng tốt số vậy đâu.”

Trần Cận giơ tay vỗ vỗ sau gáy Trần Thạc: “Cưng lo cho anh a?  
Chặc chặc, nghe cũng thấy sướng quá ta”

“Tại anh bình thường đáng ăn đập quá ấy.” Thằng thừng bóc tẩy hần.

“Bữa nay anh vừa mới khỏi đã bay tới thăm bây ngay nha, lâu vậy không gặp nhau, mà bây không chịu gọi cho anh một cú điện thoại nào a”

“Không phải tháng nào anh cũng gọi cho em hả? Còn đòi em gọi, không thấy phiền a.” Trần Thạc có chút lo lắng nói, “Em biết hiện giờ có người thế lực rất lớn đang che chắn cho anh, nhưng cũng đừng nên quá tùy tiện, đến lúc không kiểm soát được nữa thì không ổn đâu.”

Trần Cận thoáng đờ người: “Thế lực lớn che chắn cho anh? Cậu nghe ở đâu vụ đó?”

“Lần trước anh gặp nạn ở Hồng Kông, có người của tổ Trung Đông

liên lạc với em và Diệu Dương, còn giúp bọn em khơi thông công việc làm ăn ở Bắc Âu, nếu không phải nhân vật có thế lực rất lớn thì không thể làm nhanh gọn vậy được.” Trần Thạc phân tích rất khách quan.

Trần Cận ngẩn mặt, hẳn không nghĩ Fiennes rộng rãi với mình vậy, thậm chí còn tiện thể giúp luôn Trần Thạc, tự nhiên ngậm ngùi nói: “Lắm khi động vào mấy ông lớn cũng chẳng hay hóm gì.”

“Nhưng xem tình hình hiện giờ cũng có gì xấu đâu nào.” Trần Thạc vỗ vỗ cái xác dương nằm ì trong lòng hẳn quyết không chịu dấy. “Nào, đừng có dấn em, nóng chết đi.”

“Anh là anh bây a, dựa một tí cũng không cho a? Thằng Trịnh nó còn ôm...” câu tiếp theo đã bị một dao chặt đứt phụt.

“Diệu Dương cậu ấy không phải như anh nghĩ đâu, sau này anh nhìn nhìn cậu ấy một chút, không việc gì thì đừng chọc cậu ấy.”

“Bây thương nó hay thương anh a?” rành rành tị nạnh.

“Cho em xin, gớm quá đi.” Trần Thạc chịu hết nổi, chữa lại, “Em không muốn hai người xung đột, muốn em để anh ở lại thì bớt làm em đau đầu đi.”

“Nói gì thì nói, đêm qua anh cũng hòa thuận được với Trịnh Diệu Dương mấy tiếng đồng hồ còn gì, vì cậu, anh sẽ cắn răng chịu đựng, làm gì không qua được mấy bữa.” Mở miệng lại chọc ngay vấn đề nhạy cảm, nửa câu sau có bi tráng mấy cũng không ai thèm nghe.

Ngày hôm sau là cuối tuần, vì Trần Thạc yêu cầu, Diệu Dương cũng ráng không đến Thành Nghiệp một bữa, ở nhà ăn trưa, trông Trần Cận rất chi thân thiết giành ăn toàn món chính của Trần Thạc, còn

khoác tay lên vai Trần Thạc quyết không chịu rời ra, Diệu Dương đã thầm trừng trộ không biết bao nhiêu bận, cảnh tượng trước mắt hẳn mới thật kỳ dị, khuôn mặt quen thuộc của người yêu tự nhiên biến thành hai, kích thích thị giác thật khó mà tả xiết, một người vẫn nhã nhặn trầm tĩnh, một người tùy tiện thô lỗ ngoài sức tưởng tượng, sự đối lập quả nhiên đáng kinh ngạc, thì ra gương mặt Trần Thạc cũng có thể làm thành các loại biểu cảm hoàn toàn trái ngược kiểu đó, rốt cuộc Diệu Dương đã ý thức được mình may mắn đến nhường nào, gặp được Trần Thạc ngay từ đầu chứ không phải Trần Cận... chứ tên đó đại khái đụng đầu là xui xẻo đó, Diệu Dương nghĩ rất chi quá quyết.

Mà Trần Cận cứ quay qua hẳn lại cười cười rất ma mãnh, thật là quái dị, hôm qua bị hẳn ta bắt gặp cảnh thân mật đã thấy khó chịu lắm rồi, giờ nếu hẳn ta dám mở miệng chế nhạo nửa câu thôi, nhất định hẳn sẽ lấy thân phận chủ nhân “điệu” khách về ngay tức khắc, nhưng khó tin nhất là... từ đầu đến cuối Trần Cận chỉ giữ nguyên cái mặt cười mỉm đáng ghét đó, rồi thỉnh thoảng lại chộp cổ tay Trần Thạc, kéo đĩa ăn của hẳn lại miệng mình, cắn một miếng cá hồi...

Thực tế chứng minh, hai anh em Trần Thạc Trần Cận hề bước ra phố là rất được hâm mộ, không biết bao nhiêu người đẹp tóc vàng đi qua đều đá lông nheo, huýt gió với bọn hẳn, mơ mộng chạy qua giành lấy chia nhau

Bất quá đối với Diệu Dương mà nói, ra ngoài mà dắt theo một tên “con ghê” thật chẳng sung sướng gì, bất quá tên con ghê ấy còn không chịu biết thân biết phận, còn thích thú ra mặt, làm hỏng hết ý đồ đuổi hẳn ta đi cho sớm của hẳn.

Mà càng khó chịu hơn là, hề hẳn đến gần Trần Thạc một cái, là tên đó sẽ tót lên chen vào giữa, rồi thì lải nhải tán những chuyện thời tiết a, chỉ số Dow Jones a, quanh đây quán nào có em út a thật ghét

không để đâu cho hết.

“Sao anh ở mãi chẳng có việc gì làm thế hả?” Đây là câu đầu tiên Diêu Dương ráng hết sức mở miệng nói với hắn, thật ra đã thừa biết vì sao bốn ngày trời hắn cứ ở dài ở đây chẳng chịu đi.

“Anh bây là anh hùng a, cấp trên kỳ này cho nghỉ phép gấp đôi, anh tốt số hơn bây nhiều.”

“Trần đời chắc chỉ có mình anh nghĩ ăn đạn để đổi lấy ngày nghỉ gấp đôi là hợp lý.” Diêu Dương châm chọc hắn.

Trần Thạc đang lái xe lập tức lên tiếng chặn đứng cuộc cãi vã vô bổ của bọn họ: “Muốn đi nhà hàng Jialuo hay Kilmer đây?”

“Jialuo.” – “Kilmer.” bảo đồng thanh cũng không sai...

Trần Thạc dứt khoát nói: “Jialuo.”

“Thạc Thạc, bây thiên vị!” Trần Cận la lên, đau thương ôm tim.

“Không phải anh không thích ăn đồ Mexico hả?”

“Hề?” Hai giây sau, ai đó đã đắc ý cười ha hả, “Ra là nghĩ giùm anh a, anh trách oan cung rồi, ha ha...”

Hai người còn lại trong xe đưa mắt nhìn nhau, vô cùng hiểu ý thống nhất... kệ đi là xong.

quăng bình bể: nguyên văn nó là cái này [破罐子破摔]nghĩa đen là: bình đã bể rồi quăng nữa nó vẫn là bình bể (a.k.a lỡ rồi cho lỡ luôn =)))))) ta chỉ có thể giải nghĩa đến tể, hàm ý xa xôi hơn các tình yêu hã tự luận =)) Cận-too-khó-to-đỡ =))))

chỉ số Dow Jones: chỉ số chứng khoán Mỹ =)) để biết thêm mời chị em hỏi gu gồ, hoặc hỏi Cận =)))))))))

# Chương 51: Phiên Ngoại – Chuyện Bí Mật Ở Hàn Quốc

Với một số người mà nói, ta có thể nắm trong tay cả một đế quốc, nhưng với cậu ấy, giờ đại khái ta chỉ là một gã tình nhân cậu ấy không cách nào rũ đi được.

Nếu ta nhớ không nhầm, thời gian chúng ta gặp gỡ đã vượt xa mọi kỷ lục phiêu lưu ái tình của cậu ấy, có điều ta vẫn thấy chưa đủ.

Với cậu ấy, ta vĩnh viễn không bao giờ đủ thỏa mãn.

Cuối tuần, chuyên viên của tổ Nam Á về Châu Á, tham gia buổi tiệc giao lưu trong giới làm ăn Âu Á tại trung tâm thương mại Hàn Quốc, cả đoàn cùng đi chuyên cơ đến Seoul.

Vốn ta không cần đích thân đến dự, nhưng vì lần này Xích bộ phụ trách công tác bảo an, bởi vậy ta chống đỡ không nổi sức hấp dẫn của việc được gặp cậu ấy, rốt cuộc lại mượn danh đàm phán công việc để tới Hàn Quốc một mình. Muốn mấy ông già chóp bu ở Hào Môn khỏi để ý, ta quyết định dùng máy bay riêng.

Đương nhiên, sẽ không có chuyện người đó vui mừng hoan hỉ chào đón ta tới. Mỗi lần ta bất ngờ xuất hiện, cậu ấy đều bày ra bộ dạng khổ sở nhăn nhó, rồi giận dữ trách móc ta không dung mò đến quấy rối công việc của cậu ấy.

Ta cũng tự biết mình rất khác thường, liên tiếp mấy lần mượn việc công để lo chuyện tư, cuối cùng đều chỉ vì muốn ở bên cậu ấy thêm một chút.



Là ta si mê người đàn ông tên gọi Trần Cận ấy.

Phòng nghỉ của ta sát cạnh phòng Trần Cận, bất quá cậu ấy đâu định thông cửa với ta: “Hầu mấy lão già đã đủ tuốt bơ rồi, giờ bản thiếu gia không hơi đâu ngó đến anh.”

Gọi điện thoại không bao giờ dọa được cậu ấy, Trần Cận là người đầu tiên dám nói chuyện với ta kiểu đó, mà ta chỉ thấy vô cùng hưởng thụ.

Ta dụ giọng, tiếp tục dụ dỗ cậu ấy: “Ngày kia đến YongPyong Resort trượt tuyết đi, tôi biết cậu có thời gian mà.”

“Trượt tuyết? Tôi dư hơi lúc nào mà đi trượt tuyết với anh?”

“Bảy giờ sáng ngày kia, tôi đợi cậu ở bãi đậu xe của khách sạn.”

“Sếp à! Tối mai tôi phụ trách show đêm đó, tờ mờ sáng mới xong, anh đòi bảy giờ tôi leo xe đi hơn ba tiếng đồng hồ đến bãi trượt tuyết với anh á? Cho xin đi, chết người thiệt đó.”

“Tôi sẽ lái xe, cậu lên xe rồi ngủ tiếp cũng được.”

Đột nhiên giọng cậu ấy nghe ỉu xìu đến tội nghiệp: “Lần trước đi Davos trượt tuyết ở Thụy Sĩ, tôi bị một thằng dở hơi đâm phải, thiếu chút nữa tiêu cái xương bánh chè a, nhớ lại đau thì làm sao giờ?”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Anh đúng là đồ cố chấp a, rồi rồi, đi thì đi, coi như tôi xui xẻo!”

Cậu ấy đã đồng ý rồi, mà ta vẫn không thấy vui nổi, vì gặp nhau ngày

mai, tức là ngày kia lại phải chia tay, sự nhớ nhung lẫn dục vọng chiếm hữu của ta với cậu ấy càng lúc càng mãnh liệt, lắm khi đêm đến chợt nhớ đến cậu ấy, trái tim lại một phen nhức nhối, khát vọng chiếm hữu điên cuồng thường thường khiến ta không sao dễ được giấc ngủ, để rồi lại một lần cắn răng kiềm nén ý nghĩ điên rồ muốn khóa chặt cậu ấy bên mình. Một kẻ luôn trung thành với ý chí như ta, lại hoàn toàn buông giáp đầu hàng trước một mình Trần Cận.

Ngày hôm sau, sau một cuộc gặp với hai quan chức Hàn Quốc, lại dự tiệc chiêu đãi vô cùng xa xỉ nhưng hoàn toàn tẻ ngắt ở hội trường lớn, đụng phải mấy người Hàn không biết tiếng Anh quả là chẳng còn gì để nói.

Seoul về đêm vẫn thật sống động, hầu hết các nhà hàng ăn uống đều kèm cả hộp đêm và quán bar.

Không khí sôi nổi này thật sự khiến đàn ông rất khó kiềm chế, mà đầu óc ta chỉ tràn ngập hình ảnh Trần Cận, giờ nếu cậu ấy có thời gian rảnh, nhất định sẽ hăm hở đến Walker Hill casino đánh bài, hoặc tới sàn nhảy Hilton đắm mình vào những vũ điệu cuồng nhiệt.

Cả thú vui lẫn sở thích của cậu ấy, ta đều khó mà chấp nhận nổi, bất quá ta luôn bị mọi hành động của Trần Cận hấp dẫn, hoàn toàn không có sức kháng cự trước sự mê hoặc của cậu ấy.

Kiên nhẫn qua một đêm, rốt cuộc ta cũng được gặp người luôn khiến dòng nhiệt huyết trong mình sôi trào, trời rất lạnh, nhưng cậu ấy chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng màu kem, không ngờ còn tới trước cả ta, ta thấy cậu ấy đang đứng tựa hồ bên cửa xe, tư thế vô cùng tự nhiên thoải mái.

Trần Cận rất ít khi mặc màu sáng, bởi vậy ngày hôm nay thoát trông cậu ấy đặc biệt gợi cảm, lại thêm vẻ mặt cau kính vì thiếu ngủ, tự

nhiên thành ra một cảm giác kiềm nén mơ hồ, khiến ta kích động đến muốn nhào tới ghì lấy cậu ấy mà hôn ngay lập tức, và ta thực sự đã làm thế.

“Ừm...” ta bước nhanh tới, cậu ấy không quay lại ngay, mà lúc ấy cánh tay phải ta đã quàng qua vai cậu ấy, tay trái áp bên hông cậu ấy, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, ta cúi xuống, cuồng nhiệt trượt môi trên gáy Trần Cận, khẽ nhay cắn làn da săn chắc của cậu ấy.

Có lẽ cậu ấy không ngờ ta sẽ làm vậy, thành ra thoáng cái đã cứng người, cho đến khi môi ta say sưa chạm đến vành tai mềm mại của cậu ấy, cậu ấy mới đột ngột vùng ra, quay phắt lại, có lẽ đôi bên cùng có chút lưỡng lự, trong khoảnh khắc ta bắt gặp lại ngọn lửa tình nhiệt mê đắm trong mắt cậu ấy, luồng áp lực bức bách từ đâu đột ngột dấy lên, chúng ta đều cần động lực.

Cậu ấy bất giác đưa mắt nhìn xung quanh, rồi tự dưng kéo xềnh xệch ta về phía đuôi xe, rời khỏi tầm quan sát của camera trong bãi, rồi mới đón lấy đôi môi nóng bỏng của nhau, cho đến khi đã cuồng nhiệt ôm hôn, hơi thở lẫn hương vị quen thuộc khiến chúng ta đầu hàng gần như ngay tức khắc.

Khi ta mãi miết mút lấy yết hầu cậu ấy, giữa lửa khát khao bùng bùng thiêu đốt, cậu ấy như mới sực tỉnh, rồi lúng búng nhắc ta: “Coi chừng để... để dấu.”

“Ừm...” Ta khẽ ậm ừ, “Đang mùa đông mà, không ai thấy đâu.” bất quá ta vẫn dừng lại, làm như vô tội nhìn cậu ấy, mặt cậu ấy đã đỏ bừng, ta ghé sát bên tai cậu ấy, thì thầm: “Cậu biết cậu trông rất gợi cảm không?”

Rốt cuộc cậu ấy vùng vằng xô mạnh ta ra: “Fiennes, đùa bỡn tôi thích thú lắm hả?”

“Tôi yêu cậu.” ta tiếp tục đáp hoàn toàn trật chĩa.

Cậu ấy sấn lại, túm áo khoác của ta: “Anh làm tôi bực rồi đó!”

“Muốn tôi nói một trăm lần cũng được, tôi yêu cậu, đó là sự thật.”

“Nói linh tinh vừa thôi, lên xe!” Đáp lại lời thổ lộ của ta, luôn luôn là lối ngang bướng không chút lãng mạn này đây.

Trượt tuyết vốn là môn thể thao ngoài trời được ưa chuộng nhất tại Hàn Quốc, xe sắp tới khu du lịch YongPyong của tỉnh Gangwon, tâm trạng cậu ấy có vẻ không tệ, nhưng cũng không nói nhiều như mọi khi, chỉ ngồi im lặng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hàn Quốc không có núi quá cao, mà công nhân đắp tuyết ở YongPyong tay nghề rất được, đường trượt đạt tiêu chuẩn hàng đầu quốc tế, có điều ai đến đây cũng biết... chỗ này chỉ dành cho những tay trượt từ khá khá đến cao thủ.

Ai bước chân vào khu trượt tuyết quy mô lớn này đều sẽ thấy khoan khoái trước không gian rộng lớn của nó, cao thủ đến đây ai nấy đều nóng lòng khởi động, chuẩn bị thi thố tài năng. Trần Cận xuất hiện với vóc người hoàn hảo, trong bộ đồ trượt tuyết xanh sẫm liền mũ ta chuẩn bị cho cậu ấy, trông qua không khác gì một vận động viên chuyên nghiệp, thật khiến ta khó mà kiềm chế kích động.

Trần Cận hất hất cằm với ta, rồi trở xuống chân núi, bộ dạng rất khiêu khích, rồi cậu ấy chụp kính mắt xuống, không buồn đợi ta xuất phát cùng, cứ thế trượt lượn xuống, những đường nét cơ thể đẹp tuyệt như một con báo săn mồi, động tác mạnh mẽ mà uyển chuyển, ta nhìn theo cho đến khi cậu ấy chỉ còn là một chấm màu xanh nổi bật xa tít trên sườn núi.

Ta thoáng thấy cậu ấy quay lại ngoắc ngoắc tay, thậm chí ta còn tưởng tượng được biểu cảm trên gương mặt cậu ấy lúc này, lòng lại một phen trào sôi rạo rức.

Chúng ta ở cả buổi trong khu du lịch, mãi đến lúc xẩm tối, bãi trượt tuyết lác đác bật đèn lên, ta mới đề nghị đi tắm suối nước nóng. Trần Cận lập tức hai mắt sáng rực, đồng ý ngay khỏi suy nghĩ gì, ngâm nước nóng là đam mê muôn thuở của cậu ấy, huống gì suối nước nóng ở Hàn Quốc đổ ra từ núi đá hoa cương, vừa trong vừa nhiều khoáng chất.

Chọn một bể lộ thiên bên vách núi, khi tay chân đều được ngâm xuống làn nước ấm dễ chịu, hơi nóng chậm rãi mát-xa từ thắt lưng, rồi lan khắp hai vai lẫn bắp chân, không khí trong lành thật khiến người ta thấy yên bình thư thái.

Trán Trần Cận đã tắm lấm rịn mồ hôi, cậu ấy ngả người bên thành bể, đầu gối trên hai cánh tay, nửa khoảng lưng lộ ra trên mặt nước, tạo thành một đường cong tuyệt hảo duyên dáng, một đợt sóng nước đột ngột tấp lên người cậu ấy, rồi lơ đãng trôi đi, tiếng nước đã khiến Trần Cận chú ý, nhưng cậu ấy không phản ứng gì cả.

Ta ôm choàng lấy cậu ấy từ sau lưng, áp môi lên vai trái cậu ấy, rà lướt nếm vị tuyết còn đọng lại trên da Trần Cận. Một giây sau, cậu ấy đã ngoái lại gạt ta ra, rồi nhả nhó ra về hết cách: “Điên ư? Đứng trước có người kia kìa!”

“Cậu sợ sao?” Ta mỉm cười nhìn vẻ căng thẳng của cậu ấy, thật thú vị, “Không lẽ người Hàn Quốc lại ưa nhìn lén?”

“Điên rồi.” Cậu ấy đã nhận ra ý châm chọc của ta, liền bật cười gạt ra lần nữa, rồi lại nằm tựa vào thành bể, nhắm mắt lại, “Fiennes.”

“Ừ?”

“Anh muốn sao mới chịu để tôi yên hả?”

“Ý cậu là muốn tôi không làm phiền cậu lúc cậu làm việc nữa, hay cậu muốn chúng ta chia tay?”

Cậu ấy nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả: “Sao càng lúc tôi càng muốn đập anh thế hả?”

“Vì cậu yêu tôi mất rồi.”

Cậu ấy té nước lên mặt ta: “Vênh vào!”

Trong lòng ta hiểu rõ, Trần Cận đã không thể quên được ta, nếu đã không thể trói buộc cậu ấy cho riêng mình, vậy ta chỉ còn cách không ngừng xuất hiện trước mặt cậu ấy, để cậu ấy không thể nào nghĩ đến bất cứ ai khác ngoài ta, ta biết, làm thế này quả có phần ích kỷ hẹp hòi, nhưng ta vốn đã hết cách kiềm chế chính mình.

Đêm xuống, sau ba giờ đồng hồ trên xe, ta và Trần Cận tới một khu nhà mái ngói truyền thống của Hàn Quốc. Kiến trúc cổ xưa với những màu sắc sặc sỡ, rất hài hòa mà không hề rối mắt, trong nhà đang có biểu diễn múa dân gian, chúng ta đi qua một hành lang để vào phòng khách chính, đã có một vị đứng tuổi dáng dấp rất quyền uy đang đợi sẵn.

Bước qua cửa vào như cung điện, Trần Cận có lẽ đã hiểu ra, nhìn bảng tên nhà bên ngoài thì rõ, đây chính là DongWon, một trong ba tổ chức lớn nhất Hàn Quốc, rõ ràng là một khu tư gia giàu có, ca múa yên bình, nhưng vẫn nhận ra sự cẩn mật, nguy hiểm.

Trở lại phòng cho khách, Trần Cận hỏi thẳng luôn: “Ông trùm đời thứ ba của tổ chức DongWon, Kim Won Jong, làm ăn gì với Hào Môn?”

“Thủ lĩnh tân nhiệm tổ Nam Á là cháu trai của Kim Won Jong.”

“Woa, tiện lợi dữ đa Hào Môn giờ thật đúng là cái lẩu thập cẩm a”

“Câu đó đừng nói trước mặt bọn Gallo Ge, coi chừng bọn họ không để cậu yên đâu.”

Cậu ấy lười biếng nhếch môi, cười phớt tỉnh: “Có sếp lớn che chắn đây rồi, tôi sợ gì ai gây chuyện?”

Là vậy đây, gây chuyện với ta luôn là thú vui của cậu ấy.

Ta kéo sập cửa lại, chộp lấy cánh tay cậu ấy, trước ánh mắt kinh ngạc của Trần Cận, ta sẵn đến ép môi lên đôi môi cậu ấy, và cứ thế đẩy dần cậu ấy về phía chần nệm đã trải sẵn ở phòng bên, lò sưởi âm tường đang âm ỉ cháy, giống như trái tim đang đập trong chúng ta lúc này. Vùi mặt vào hõm vai Trần Cận, điên cuồng cắn mút làn da săn chắc dẻo dai của cậu ấy, cảm giác được thân thể đôi bên cùng khê rung động, ta trượt môi xuống theo dải xương quai xanh đầy khêu gợi, rồi mạnh mẽ mút lấy đầu ngực cậu ấy, khiến Trần Cận hơi thở dốc vì kinh ngạc. Ta đẩy ngã cậu ấy xuống nệm, rồi gấp gáp trút bỏ những lớp áo khoác không quá dày nhưng hết sức vướng víu trên người.

Cho đến khi hoàn toàn lỏa thể, giữa căn phòng có chút trống trải, ta có thể cảm nhận được cơn rạo rục dấy lên từ thân dưới mình đang chậm rãi hòa cùng dục vọng khát khao cuồn cuộn, áp lực không tên qua bao ngày xa cách giờ đã trở thành nhu cầu thét gào đòi phát tiết, ta cố ý mơn trớn dai dẳng, giữa ánh đèn mờ tối, ánh mắt cậu ấy nhìn ta đầy nôn nóng càng khiến ta hưng phấn mãnh liệt, ta trườn tay lướt

trên thắt lưng cậu ấy, để rồi chậm rãi thâm nhập vào dải đất mẫn cảm bí mật nhất của Trần Cận...

Cậu ấy bật ngửa đầu, buột ra một tiếng thờ dài hầu như rên rỉ, để lộ ra khát vọng rùng rục không thua kém gì ta, chúng ta đến giờ vẫn duy trì được vóc dáng hoàn hảo đáng mơ ước trong mắt bao người, mà làn da màu mật ong của Trần Cận, và cả những cử chỉ khêu gợi đầy mê hoặc của cậu ấy... luôn dễ dàng đánh thức mọi dục vọng trong ta, ta nhìn cậu ấy đăm đăm, khẽ gọi tên cậu ấy, cảm nhận những đợt sóng ấm nóng không ngừng xô dồn nơi bụng dưới mình. Bàn tay cũng không ngừng ve vuốt, dọc từ \*\*\*g ngực trơn láng của cậu ấy xuống sâu hơn, những bắp cơ hoàn hảo này quen thuộc với ta hơn mọi thứ trên đời, mà mỗi một lần đụng chạm tới lại là một lần trải nghiệm mới mẻ đầy kích thích.

Ta chậm rãi cúi xuống, đưa lưỡi quấn lấy cậu ấy, lắng nghe tiếng thờ trầm khàn đầy khoan khoái của Trần Cận, tình nguyện hiến cả thể xác lẫn linh hồn mình để thỏa mãn cậu ấy, dịu dàng và bạo liệt, chậm rãi và gấp gáp, hơi thở của cậu ấy càng lúc càng rối loạn, cho đến khi niềm khoái cảm đã leo dần đến đỉnh điểm, ta mới nôn nóng nhòe dậy, trườn lên nằm đè trên mình Trần Cận, hai cơ thể mãnh liệt chà xát giữa nhịp hô hấp phập phồng hỗn hển, bị lôi tuột xuống giữa cơn hưng phấn, Trần Cận ghì chặt lấy ta đầy giận dữ, chúng ta miệt mài hôn nhau, da thịt nóng rục dính miết.

Nhào lên dán trên mình cậu ấy một lần nữa, hai cơ thể bồng bồng không sao ức chế nổi khát khao được hòa làm một, Trần Cận hít sâu một hơi, có lẽ đã nhận ra ý đồ của ta, liền sau đó là một cú thúc tới, chúng ta cùng bật gào lên, dù không phải quá thô bạo, nhưng đã đủ kích lên một trận sóng xung động dữ dội, xô chúng ta lên đỉnh hầu như ngay tức khắc.

Ái tình liều lĩnh mà thận trọng, thiêu đốt đến tận cùng mọi khao khát



nồng cháy trong đời, có thể khiến ta buông bỏ tất cả nghi ngờ và cảnh giác, để đặt trọn niềm tin kể từ giây phút đầu tiên... đó chính là cảm giác Trần Cận đem đến cho ta. Giữa những phút ngỡ ngàng, ta thường chợt nhận ra rằng mình đang muốn phơi bày trần trụi bản thân trước cậu ấy, trên đời này người có thể khiến ta tin tưởng bằng cả trái tim chỉ có một mình cậu ấy, dù thực sự ta chưa từng nói ra điều đó.

Thân thể Trần Cận, chỉ cần đã hưng phấn lên, lập tức sẽ trở nên vô cùng mất cảm, mỗi một cử chỉ âu yếm đều có thể được cậu ấy đáp lại hết mình, chúng ta như đã thành hai con dã thú rừng rục ham muốn, mọi ngăn trở đều bị quăng lên chín tầng mây, trong đầu chỉ còn độc nhất một suy nghĩ phải làm sao cho luồng nhiệt nóng đang cuộn cuộn trong cơ thể tìm ra đường phát tiết.

Triền miên quấn lấy nhau, vô phương kiểm soát, ta vừa thờ dốc vừa ra sức thúc tới trong nơi ấm nóng như vô tận, cố gắng xoay chuyển giữ được tư thế khít khao nhất, sao cho cơ thể chúng ta tiếp xúc càng mật thiết, da thịt ma sát lẫn nhau, vị ẩm ướt lâng lâng vây bủa, trong đêm đông vắng lặng này, chỉ có chúng ta sưởi ấm cho nhau, giữa một không gian gợi tình đến cực điểm, công thủ mãnh liệt cùng môi lưỡi gắn bó, hơi nóng rạo rục bốc lên đua với ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi âm tường, ta như không ngừng vút lên cùng luồng cảm xúc, mồ hôi ướt mát chảy thành dòng.

Đột nhiên, trong khoảnh khắc, một lần nữa ta gặp lại niềm thích thú khi lướt trên ván trượt tuyết, đó là sự cuồng nhiệt vì tốc độ lao đi vun vút, là sự tập trung cao độ cùng cảm giác bay bổng vượt tầm kiểm soát, để đến một giây phút nào đó, ý thức đột ngột chớp lóa, và chúng ta cùng nhau nghênh đón khoái cảm tột đỉnh... như một cơn mê dài không bao giờ tỉnh giấc...

“Mẹ nó, lần sau nhất định tôi phải ở trên.” Cậu ấy kiệt sức vui mặt

xuống gối.

Ta cũng mệt nhoài nằm dán trên người Trần Cận, khẽ nhay cắn vành tai cậu ấy: “Làm cùng tôi là tuyệt nhất, phải chứ?”

“Câu đó để thằng này hỏi anh ấy!”

“Cậu quá tuyệt vời...” Ta thở dài mê mẩn.

“Dù sao lần sau tôi nhất định phải ở trên!”

Ngày mai, chúng ta sẽ lại tạm chia ly, bởi vậy, ta quý trọng từng giây phút được ở bên cậu ấy, tạ ơn Chúa, vì đã ban tình yêu nhiệt thành này cho cuộc đời ta, đến một lúc nào đó, khi thời cơ chín muồi, ta sẽ tuyên bố tình yêu của mình với cả thế giới, chỉ cần cậu ấy đồng ý vĩnh viễn ở bên ta.

=====

YongPyong Resort: thiên đường trượt tuyết của Hàn Quốc (và trên đây sắp đã hưởng thụ cũng khí là thiên đường =)))

Davos: thị trấn thuộc Thụy Sĩ, nơi có khu giải trí trượt tuyết lớn thứ hai Thụy Sĩ.

# Chương 52: Phiên Ngoại – Sinh Nhật Giang Uy

Khu phía Tây phần hoa của Manhattan, phố giải trí “Waldy”.

Bữa nay là sinh nhật Giang Uy, đại ca Hạt bộ, Uy ca thường thường không ưa phô trương, bởi vậy chỉ dẫn theo mấy đứa đàn em tâm phúc, rồi hẹn hò chiến hữu chí cốt Trần Cận đến một phòng cao cấp.

Không khí sôi động cuồng nhiệt, trên sàn nhảy giữa phòng là em vũ công xinh đẹp đang uốn éo những vũ điệu đầy gợi cảm, Uy ca và các chiến hữu ngồi mấy bàn đã bao trọn gói, tha hồ nhậu nhẹt chè chén.

Trên một cái sofa lớn, Giang Uy khoác vai Trần Cận, ly cụng canh cách. Bất quá Giang Uy vốn kĩ tính vẫn nhận ra thằng nhỏ Trần Cận bình thường phớt đời chết bỏ, bữa nay lại có vẻ nhấp nhồm không yên.

“Nè, không phải chứ, bữa nay là ngày vui của Uy ca bây ngen, thằng nhỏ này mắc gì bây cứ đeo cái mặt như đưa đám thế hở??”

Trần Cận đương mặc sơ mi hoa lá chói lọi, ngực phanh hở hai ba khuy, ngồi ườn trên ghế với bộ dạng rất chi lười biếng xuội xị. Hấn giờ ly mời: “Có đâu a, bữa nay là sinh nhật Uy ca a, anh cứ nói! Thằng em xin hầu tới bến a!

“Dẹp bây đi, Đại Lý nó bảo bây phải đi đón ai ở sân bay hở, lại tranh thủ lên đi chứ gì?”

Trần Cận vênh mặt, hùng hồn đáp: “Việc gì mà quan trọng bằng sinh

nhật Uy ca được! Ai nha, uống uống a, chớ dừng chớ dừng”

Giang Uy quả nhiên thấy mát lòng mát dạ: “Anh biết chú mày nghĩa khí mà!”

Chiếc Lincoln cỡ trung dừng bánh trước “Walldy”, tài xế quay lại nói với người đang ngồi khuất sáng trên ghế sau: “Thưa ngài, tới nơi rồi.”

Một gã vệ sĩ ăn mặc chần chu ra khỏi xe, bước nhanh xuống mở cửa sau, người đàn ông cao lớn, khoác măng tô dài, khí thế dọa người bước xuống, kẽ phui rơi gió bụi bám trên áo sau một chuyến đi dài.

Quản lý “Walldy”, tiểu thư Irene xinh đẹp vừa nghe báo tin, liền đích thân ra đón Andre Fiennes giá lâm.

“Gần đây thế nào? Phải hai năm mình không gặp nhau rồi ha.” Bà chủ mặc váy dài thướt tha, tóc uốn vàng kim thả lờ ngang vai, chậm rãi bước đến.

“Irene, hôm nay có chút việc phải phiền em đây.” Gương mặt điển trai hoàn hảo như điêu khắc của Fiennes luôn khiến người ta không thể từ chối.

Irene thân mật kéo tay hắn, liếc mắt nhìn hắn vô cùng quyến rũ: “Đừng khách sáo với em vậy, anh biết em lúc nào sẵn lòng giúp anh mà.”

“Anh tới tìm một người.”

“Là đồ ngọc chán sống nào chọc giận anh vậy?” thăm mặc niệm cho kẻ xấu số kia.

Fiennes khẽ mím cười: “Tình nhân của anh, có chút hoang dã.”

“Trời đất, ai thế?! Ai kiêu kỳ đến mức khiến anh quá nửa đêm còn phải đích thân đi tìm vậy? Công chúa nước nào hay thiên kim tiểu thư của tổng thống?” Irene tròn mắt kinh ngạc, còn nửa tin nửa ngờ, “Em không tin có người thu phục được Andre Fiennes đâu! Đến giờ em còn chưa nguôi sầu muộn vì không chiếm được trái tim anh đây nè”

“Irene, đêm nay em là bạn nhảy của anh.”

“Được, là anh nói đó, không cho đổi ý đâu.”

Bên này, Giang Uy và Trần Cận đã uống đến hứng chí tung bưng, một đám vừa nhậu vừa làm om sòm thôi rồi, bất quá đương dờ cuộc vui, đột nhiên có người chạy vô đưa di động cho hắn, bảo hắn nghe điện thoại của Lý Thăng, vừa nghe nói vậy Trần Cận đã muốn tỉnh nửa cơn say, hắn nhóm cả người khỏi ghế.

Mới nghe được mấy câu đã thấy mặt mũi hắn hoảng hồn như dấm phải đình: “Mày bảo sao?! Người đến New York rồi á?!”

“Mày không nói cho mấy ông anh đang ở đâu đấy chứ?”

“Đại ca à, không phải em cố tình...”

“Tiều!” Trần Cận cúp luôn máy, tuyệt vọng nghĩ thôi phen này chết chắc rồi!

Đợi hắn rầu đời ngồi phịch xuống, Giang Uy đã nhận ra sắc mặt hắn rất chi không ổn, liền nhích lại gần, hạ giọng hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Không sao.” Trần Cận cào cào tóc, chết cũng không chịu nhận.

“Không nói thật ra thì anh đẹp anh em với bây luôn!”

Trần Cận quay lại nhìn Uy ca, xì mặt nói: “Thằng chả đến.”

“Ai?” Giang Uy nheo mắt.

“Còn ai nữa.”

“Bây với cha đó... vẫn chưa xong hả?” Giang Uy ngơ ngác hỏi một câu vô cùng mắm muối.

“Rũ đi không được ấy.” Đương nhiên, câu này không thể để Fiennes nghe được.

“Tụi bây... là thật hay giỡn đó?!”

“Anh hỏi tôi tôi biết hỏi ai a!”

“Anh đã bảo cậu rồi, thằng đó thân phận phức tạp, nhìn sao cũng là một gã nguy hiểm, sao cậu cứ để nó làm cho mờ mắt thế hả?!”

Trần Cận thềm đáp trả: anh có hiểu hấn như tôi đâu, nếu biết hấn là “Diệt”, Uy ca anh còn không sợ chết khiếp.

“Hay nó cứ cố quẩn chân bây phỏng? Rồi nó có làm gì bậy bạ không? Trần Cận bây mà vấy tay một cái, các em ở đây đảm bảo rạp hết, mắc gì lại để một thằng đực rựa nó lôi kéo chứ! Nào, dậy mau!” Giang Uy đột nhiên cảm thấy giận sôi gan, liền lôi cổ Trần Cận lên sàn nhảy.

“Nè nè đại ca, anh tính làm gì a?” Trần Cận bất đắc dĩ hỏi.

Dừng lại cạnh bậc lên sàn, Giang Uy ra oai đại ca: “Bữa nay là sinh nhật anh, cậu có tính nể mặt anh không hả?”

“Anh nói vớ vẩn a.”

“À giỏi, lên đi, cua ngay em kia cho anh!” Rắp tâm giúp Trần Cận lấy lại phong độ đào hoa ngày trước, Giang Uy liền ra đòn sát thủ.

“Không phải chứ, Uy ca...”

Năm phút sau, Trần Cận đã kịp tà lưa tới bên với em vũ nữ, còn ngồi bệt trên mép sàn nhảy, cùng ly uống rượu, Giang Uy đứng bên ngoài thấy thế liền gật đầu thích chí: “Thằng nhỏ này lấy lại bản tính rồi, hê hê.” nói rồi quay lại bàn ngồi tiếp.

Mà lúc ấy, nhạc dần chuyển sang điệu êm dịu du dương, ca sĩ da màu trên bục ngân nga hát, vừa lúc Fiennes và Irene xuất hiện, cời áo khoác đưa cho nhân viên phục vụ, rồi bước ra sàn nhảy. Irene vô cùng biết hưởng thụ cơ hội đặc biệt hiếm có này, cả người cô dán lấy Fiennes, tay quàng qua ôm vai hấn, mỉm cười nói: “Hôm nay em thật may mắn, lát nữa có muốn tới phòng em uống tách cà phê không?”

Fiennes chỉ cười không đáp, bắt quá ánh mắt hấn đã kịp chiếu tướng một-ai-đó ngồi đầu kia phòng. Mà “ai đó” lúc này hai mắt cũng âm ỉ bốc hỏa nhìn trừng trừng lại hấn, đôi bên cứ thế đấu nhãn rất chi gay cấn

Trần Cận rõ ràng vừa xong còn giật mình chột dạ, giờ thì hoàn toàn không còn ý thức được “hiện trạng” của mình cũng chẳng đàng hoàng gì hơn Fiennes, bắt quá cậu có sẵn hơi men, hấn liền đẩy em vũ nữ ra, hăm hăm đi vào giữa sàn nhảy.

Đến khi hắn chộp lấy vai Fiennes, Irene mới sừng sốt nhận ra. Chưa kịp phản ứng gì Trần Cận đã gằn giọng hỏi: “Anh làm gì ở đây?!”

“Tôi nhớ rõ ràng đã bảo cậu ra sân bay.”

“Hơ...” Trần Cận tự biết mình đuối lý, bất quá vẫn ương bướng hếch mặt lên, “Mắc gì tôi phải nghe lời anh! Anh bảo đi thì tôi phải đi chắc!” nói rồi gạt tay quay lưng đi thẳng.

Năm giây sau, Fiennes vội vã xoay người định đuổi theo, lại bị Irene nhẹ nhàng níu tay lại, cô cười tủm tỉm nói: “VẬY mà em thua trong tay một người đàn ông, lại còn là một con ngựa hoang thật xinh đẹp, thuần phục không dễ đâu nhỉ?”

Fiennes mỉm cười dịu dàng, ánh mắt vẫn dán theo bóng lưng thô lỗ vừa xong, Irene chưa bao giờ bắt gặp vẻ yêu chiều đến thế trên gương mặt hắn, trong một thoáng cô cũng giật mình kinh ngạc.

Fiennes đuổi theo Trần Cận rồi lúi tuột hắn vào lối đi nhỏ cạnh quầy bar, bắt đầu “đàm đạo”, hai tay Fiennes tỳ lên tường, ghì chặt hai bên tai Trần Cận, giữ họ nhìn thẳng vào nhau, không khí đã có chút nghiêm trọng.

Trần Cận mở miệng trước: “Cô ả lẳng lơ vừa rồi chỉ thiếu điều dính rịt lấy anh...”

“Như nhau cả thôi.”

Trần Cận đỏ mặt, hạ giọng cãi: “Tôi chẳng qua là gặp dịp thì chơi.”

Fiennes khế bật cười, áp môi bên vành tai hắn, phả một hơi thở nóng rực: “Ra cậu cũng biết ghen cơ đấy?”



Hậm hực hất đầu, rất chi xem thường: “Chẳng biết là ai, không dung ghen bóng ghen gió, xua bao nhiêu bà xã của người ta chạy mất.”

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy, số hồng nhan tri kỷ của cậu hơi quá nhiều rồi sao?” Giọng điệu Fiennes đã nghe ra mùi nguy hiểm.

“Còn tốt hơn nhập nhằng với anh!”

Fiennes đột nhiên cắn mạnh yết hầu hấn, rồi mút vào mãnh liệt, hại Trần Cận hoảng hồn la toáng lên, rồi vùng vẫy loạn xạ: “Chỗ này có người qua đó, nè anh...!”

Câu phản đối tiếp theo đã bị bờ môi nóng bỏng của đối phương nuốt chửng, đầu lưỡi mê mải quấn lấy nhau, cho đến khi đôi bên cùng buông thả mọi sự chống cự.

Bàn tay Fiennes trượt xuống trườn vào vạt áo đã phanh hở phân nửa của Trần Cận, khoảnh khắc sự tiếp xúc trở nên rõ mồn một, hơi rượu một lần nữa xộc lên não Trần Cận, hấn khế rên rỉ: “Đừng lộn xộn, rồi phiền phức lắm...”

“Tôi chẳng bao giờ ngại phiền phức.” Fiennes vừa nói vừa bắt đầu nói khuy quần jeans của đối phương, rồi kéo khóa một cách đầy khêu gợi, môi vẫn không ngừng mơn trớn trên cổ lẫn vành tai Trần Cận, rồi hấn khế lướt lưỡi xuống, men dọc theo khoảng ngực rắn chắc và cơ bụng đẹp hoàn hảo của Trần Cận.

Đến khi Fiennes đứng dậy, luồn ngón tay vào quần lót Trần Cận, nơi cốt yếu nhất trên cơ thể lọt vào tay đối phương, Trần Cận buột ra một tiếng than nhẹ đầy gợi cảm, hấn đã muốn ngửa đầu, hoàn toàn tận hưởng khoái cảm tột đỉnh với một người đàn ông.

“A...”

“Cậu yêu tôi chứ? Trần Cận.” Đột nhiên Fiennes giật mạnh tóc hấn, muốn buộc hấn phải khuất phục.

Trần Cận rõ ràng bị đau, nhưng đau đớn càng lẫn lộn cùng khoái cảm, hấn không sao kiềm được mình: “Ừ... anh điên rồi hả?!”

“Tôi đã sớm phát điên vì cậu rồi...” hung hăng cuộn lấy môi lưỡi hấn, mà bàn tay vẫn không ngừng kích thích, tay kia lại chụp lấy tay Trần Cận, kéo hấn đến lãnh địa của mình, rồi thì thầm như niệm chú bên tai hấn, “Nào, chứng tỏ cậu cũng nhớ tôi như vậy đi.”

Trần Cận cuồng nhiệt hôn hấn như mê muội, cả quần áo lẫn ý thức hai người đều một phen hỗn loạn, cách vài bước chân là một thế giới ồn ào huyên náo, nhưng ở nơi này, chỉ còn là không gian của riêng mình bọn họ.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Giang Uy mới kịp nổi khùng vì nhận ra Trần Cận đã mất tích: “Gì hả?!! Không thấy Trần đại ca đâu?! Thằng ranh con láo toét, bữa nay là sinh nhật anh bây a, chúc tụng một câu bây còn chưa nói, bây có lộn không a!!!!”

— — —

# Chương 53: Phiên Ngoại – Special From Xung Động

Biệt thự tổng hành dinh Xích bộ tại California.

Dưới ánh mặt trời chói chang, một đám vệ sĩ đeo kính râm, mặt mày nghiêm trọng, cháy nắng đen thui, lượn lờ rải rác quanh bể bơi của biệt thự ven biển, lâu lâu lại có người quẹt mồ hôi... còn trên cái ghế dài cách đó không xa, là một chàng-trai-duyên-dáng đang nằm chống lưng ngủ.

Nguyên do khiến ai đó gần đây ham hố hoạt động ngoài trời như vậy, tất cả đều nhờ ơn gã lai đẹp trai tên Andre Fiennes ấy, số là hẳn đang rắp tâm rèn đúc cho mình trở thành “người đàn ông cường tráng số một trên đời”, đặng chống đỡ trước sức tấn công ráo riết mãnh liệt của Fiennes.

Ăn uống bồi bổ tuyệt đối tuân theo lộ trình của chuyên gia dinh dưỡng, phối hợp với các loại hình vận động máu lửa, lại còn mượn riêng huấn luyện viên Thái Cực Quyền về săn sóc chân cẳng, đấm đá lâu lâu hăng hái lên thì bắt thăm chọn đại hai tên sức vóc ra trò ra dợt thử mấy chiêu mới học được, mặc kệ dân tình Xích bộ kêu than rầm trời đất, Trần đại ca vẫn cứ thế cương quyết đến cùng. Ví như màn phơi nắng trưa hết sức dã man tàn bạo hôm nay, cũng là một bài tập thực hành không thể thiếu.

Để có được làn da màu đồng manly hơn nữa, dù có phải lột hết ba tầng da, cũng xứng đáng.

Bên cạnh ghế dài là một chõng tạp chí quá đát, bất quá trang bìa tờ

trên cùng trông mới thật bắt mắt, ấy là số ra tháng trước, có thằng em mới vô Xích bộ bữa đó đi lượn qua sạp báo ở phố Tàu rồi mua về, lúc ấy vừa trông thấy người trên hình bìa trông giống hệt đại ca nhà mình thằng nhỏ vội nhét ngay tờ tạp chí vào ngực áo, bưng bưng ôm lòng ngưỡng mộ vác về đại bản doanh.

Rốt cuộc, tờ tạp chí trứ danh ấy được chuyển tới tận tay Trần đại ca oai hùng trong truyền thuyết.

Nhân vật có sức ảnh hưởng vô cùng lớn trong giới đầu tư Hồng Kông, được tạp chí phóng bút tiêu đề “Cặp song hùng trong ngoài phối hợp, đoạt thành bại lũy!”, đúng là chỉ lo người đời nhìn qua không biết công trạng vĩ đại của bọn họ, gã điển trai trên bìa ngoài đích thị là thằng em sinh đôi độc nhất vô nhị của Trần Cận hấn – Trần Thạc, mà bài viết bên trong đương nhiên là phỏng vấn ngài Trịnh Diệu Dương vô đối kia

Cách đây không lâu Trần Thạc đã chính thức trở thành giám đốc điều hành Trụ Phong, nhất thời tiếng tăm lừng lẫy, Trịnh chủ tịch thì đương nhiên là ngược xuôi hai đất Trung – Mỹ, một tay nắm cả mấy giang sơn. Năm năm gần đây, Trụ Phong mạnh tay thu tóm nhiều công ty lớn, và đã trở thành mục tiêu chú ý của cả giới làm ăn.

Thật ra trang bìa chỉ là một hình chụp tình cờ cận cảnh, Trần Thạc mặc bộ đồ thường màu ghi sẫm, thoạt trông dáng dấp ung dung thoải mái mà đầy quyền lực. Trong mắt Trần Cận, góc chụp nghiêng 45 độ này của Trần Thạc thật siêu siêu kinh điển, quả là toát lên được sức hấp dẫn tuyệt đối của một người đàn ông thành công hoàn hảo, này thì ánh mắt sắc bén như chim ưng, mà vẫn lộ ra một tia khôn ngoan sáng suốt, nếu không coi nội dung bài viết bên trong, không chừng có người còn tưởng đây là một tờ tuần san giải trí, ai bảo Trần Thạc nhìn qua còn chói lọi gấp tỉ tỉ lần tụi thần tượng chảnh chọe thời nay cơ

Lại nói, cũng là đàn ông ngoài ba mươi thôi, mà sao có người lại được ông Trời thiên vị cho cái mặt mỹ mãn đến vậy. Sự nhã nhặn và chín chắn ngưng đọng nơi đuôi mắt, khóe miệng ẩn chứa vẻ điềm tĩnh thản nhiên, ánh nắng sớm hắt nghiêng trên má phải hấn, phong độ đến mức khiến người ta vừa kính nể vừa không kiềm được lòng mà thăm mơ tưởng.

“Minh kém Thạc Thạc nhiều dữ vậy sao?” Trần Cận sẫm soi tấm hình cận cảnh một hồi, lại nằm bẹp trên ghế dài lẩm bẩm, thật tình bằng vào hệ thần kinh que củi của hấn, để hấn ý thức được mức độ trời vực giữa mình với thằng em út quả là chẳng dễ dàng gì.

Hình như chợt nghĩ ra chuyện gì, hấn quay đầu lại ngoắc ngoắc tay, gã đệ tử ruột Đại Lý vô cùng hiểu ý, vội vàng chạy đến, bắt quá chưa kịp phòng thủ đã bị giựt cà-vạt, kéo xuống sái cổ xuống cạnh vai ai đó.

Mấy bữa nữa nghỉ đông Đại Lý đương tính xin về thăm nhà a, bởi vậy giờ này hấn rất chi biết điều.

“Đại ca... anh muốn sai gì cứ nói a...” đừng động tay chân giùm đi mà

Trần Cận rút cuốn tạp chí ra, dí vào mặt Đại Lý: “Nếu tao giống thế này, có phải trông sẽ đàn ông hơn không hở?”

Lý Thăng trợn mắt nhìn, ai nha, này không phải vẫn là mặt đại ca hở, hỏi khó vậy biết đáp sao đây?!

Sự tồn tại của Trần Thạc thì mấy đứa đàn em thân cận đều đã biết, cơ mà nổi lòng rù quyển em trai quá sức tưởng tượng của đại ca, coi bộ không ai thấu hiểu sâu sắc bằng Đại Lý, giờ mà hấn nói thật ra,

chỉ e đụng chạm cả đôi đường...

Theo Trần Cận lâu ngày, tính tình sớm nắng chiều mưa của đại ca hẳn cũng thấm thía phần nào, đã biết tâm trạng sếp hồi này hết sức thất thường, thành ra hẳn đành đáp nước đôi, “Thật ra đâu có mấy người sánh được với anh Trần”

Thả cà-vạt người ta ra, Trần Cận hậm hực lầm bầm: “Đại Lý, nghề vượt đui của bây lên tay dữ à.”

Đại Lý ngượng ngùng gãi đầu, dương tính rút lui, nhưng vẫn không quên quệt trán nhắc nhở đại ca: “Sáng giờ cứ một tiếng tổ Bắc Mỹ lại gọi điện khẩn một lần, chắc là có chuyện quan trọng lắm, ngộ nhớ để lỡ việc...”

“Tao bảo rồi, hôm nay không nhận điện thoại.” này là vì hẳn đã biết thừa người gọi là ai! Ba ngày nay không thèm nghe điện thoại của Fiennes, thẳng chả lại giờ bài xài đường dây nóng của tổ Bắc Mỹ để chinh lưng hẳn.

Trần Cận tức tối nghĩ: Chẳng lẽ “Diệt” hoành hành ngang ngược được, hẳn đây lại không có quyền thể-hiện lại!

Cơ mà đó là điện trực tiếp từ cấp trên a, Đại Lý thật không hiểu sao đại ca nhà mình không dừng lại đâm đầu vô ngõ cụt vậy, rốt cuộc hẳn vẫn đánh bạo lấp bấp: “Nhưng nhớ có chuyện gấp cần xử lý...”

“Này nếu anh chán chơi ở Hào Môn rồi, tui bây có phới theo anh không?” Đột nhiên Trần Cận hỏi.

“Em theo đại ca đến cùng!” Đại Lý sợ hết vía, vội vàng thề thốt rất chi hùng hồn.

“Tài nịnh hót của bây đúng là còn hơn xa anh bây tưởng tượng.”  
Trần Cận chốt lại, hại Đại Lý thiếu chút nữa chết sặc.

Kết quả là, nửa tiếng đồng hồ sau, Trần Cận vẫn nằm sấp soi trang bìa tạp chí, mặt mày đăm chiêu ra điều nghĩ ngợi, bọn đàn em nhìn vào đều thầm hiểu, ấy là đại ca đương mưu tính trò gì đây.

Chập tối, Trần Cận đứng trờn như nhộng trước tấm gương phòng tắm, đương nhiên, không phải hắn đang kiểm nghiệm kết quả phơi nắng nguyên ngày hôm nay, cũng không phải hắn đã tự kỷ đến mức không dung đi soi người ngợm mình, mà là hắn đương hoang mang tự hỏi... rõ ràng cơ thể một thằng đàn ông chuẩn mực thế này, có chỗ nào khiến cho Fiennes nổi thú-tính chớ?!!

Dưới khoảng ngực là một chuỗi dấu hôn mờ mờ kéo dài tới tận bụng dưới, ấy là thành quả ai đó để lại từ ba hôm trước, bữa nay đã nhạt bớt rồi, lại thêm nước da Trần Cận sẫm màu, nhìn cũng không còn đáng rầu đời như hôm đầu tiên, bất quá bụng hắn vẫn thừa hiểu mớ dấu vết này nói lên cái gì.

Trần Cận quay lưng lại, rồi ngoái đầu nhìn nhìn mông mình chừng nửa phút, một loạt cảnh tượng lập tức nháng lại trong não, da mặt có dày nữa cũng không nhịn được đở bùng đến mang tai.

Vốn đã tưởng chỉ cần tập luyện được một cơ thể thật đẹp là sẽ có cơ hội phản công, ai biết đâu hể vô trận là hắn hoàn toàn vô phương địch lại Fiennes, chưa nói thủ đoạn làm tình của thằng chả hết sức đê tiện, lần nào ấy ấy cũng hại hắn xuội lơ đầu hàng ngay lúc quan trọng nhất, ừ thì đến lúc đó hắn cũng... thấy sượng thật, cơ mà về sau ngẫm lại vẫn thấy lòng tự trọng đàn ông bị tổn thương ghê gớm.

Mặc kệ hắn cố gắng bao nhiêu, vẫn thua trong tay gã đó.

Mấy bữa nay, lại nghe ngóng được Fiennes xuất hiện với người đẹp này nọ trước công chúng, hẳn cũng thấy bị đụng chạm chút chút, trước kia có bao giờ hẹp hòi vậy đâu, tình nhân của Trần Cận hẳn cứ việc đến đi tự nhiên, hẳn chẳng bao giờ bận tâm người ta rời vòng tay mình rồi sẽ đi làm vũ nữ thoát y hay thực nữ ngoan hiền... đột nhiên hẳn không thể xác định nổi rốt cuộc với Fiennes mình là cái gì?

Giống như Trần Cận, hẳn ta không bao giờ thiếu tình nhân, đã vậy, hai gã đàn ông như thế, trái ngược đến thế, không hứa hẹn, không nhìn trước tương lai, sao có thể yên ổn với nhau cả đời? Nếu đám già đầu bảo thủ Trung Đông và Bắc Mỹ phát hiện ra quan hệ của bọn họ thì sao? Liệu có ảnh hưởng đến quyền lực tuyệt đối của “Diệm” hay không nữa?

Bọn họ còn được bao nhiêu thời gian để nhì nhằng mãi với nhau thế này? Cả đời là quá dài, gia tộc Fiennes rồi sẽ bắt hẳn ta lấy vợ đẻ con... mà mẹ nó chứ! Nói không chừng thằng chả đã vợ con hàng đàn từ khuya rồi, chỉ có hẳn đây vẫn ngu ngơ không biết gì.

Đến khi lộ blem mọi sự, liệu hẳn có thể âm thầm chuồn đi biệt xứ, tránh được mọi tai mắt của Hào Môn để làm lại từ đầu? Đương nhiên là không được! Tế bào chiến đấu đã thấm sâu trong máu thịt hẳn, hẳn chạy không thoát khỏi số phận, cũng không thể thoát được sự đeo đuổi của người đó.

Chỉ là hẳn không muốn kết thúc tất cả trong xung đột, không muốn chấm dứt với hẳn ta một cách nặng nề thế này.

Giờ này chắc Fiennes đang ở Châu Âu rồi, hẳn không tiện hỏi rõ lịch trình của đối phương, hẳn ta cũng chẳng buồn tiết lộ nhiều, bọn họ vẫn duy trì tình trạng hòa bình này, thân ai nấy lo, ấy vậy mà đến tối ba hôm trước thì sinh chuyện.



Bọn họ làm hơi quá, thành ra sáng hôm sau Fiennes lỡ mất chuyến bay bằng chuyên cơ loại nhỏ chính phủ địa phương đặt riêng cho hắn, đúng là một vụ bê bối chưa từng thấy.

Bữa đó Trần Cận cố tình giả vờ ngủ, chẳng qua là để lấp liếm chữa ngược vụ đêm hôm trước, đợi Fiennes đi rồi, hắn mới bò dậy, vừa lúc ấy thì phát hiện ra cái nhẫn bạch kim kiểu dáng đơn giản đặt cạnh gối, Trần Cận thần người một hồi mới cầm lên, mặt trong nhẫn còn khắc tên viết tắt của Fiennes, cái này không phải người ta vẫn gọi là...

Ngay lúc ấy Trần Cận giật bắn như điện giật, lông tơ toàn thân một phen dựng đứng, mồ hôi trán nhỏ tong tong, kệ luôn cơn đau ê ẩm sau lưng, hắn vội khăn tắm quàng đại quanh người rồi tông cửa lao thẳng ra ngoài.

Tên vệ sĩ bên ngoài vừa trông mặt mày đại ca cũng phát hoảng: “Anh Trần, sao thế?! Có chuyện gì vậy?!”

Trần Cận mặt đỏ tung bừng, im như thóc chạy tuốt xuống hồ bơi, rồi nhảy ùm xuống nước.

Nước lạnh tê tái, bắt quá vẫn chưa đủ dập tắt ngọn lửa phừng phừng trong người hắn lúc ấy.

Bọn họ chưa kịp nói một lời tạm biệt, nhưng sức nóng âm ỉ trong cơ thể hắn vẫn còn đấy, cũng từ hôm đó cơn buồn bực ủ ê của Trần Cận bắt đầu rục rịch trỗi lên, thậm chí lắm khi hắn còn thấy chán ghét chính bản thân mình, hắn chợt nhận ra chưa đầy hai tư tiếng đồng hồ mình đã bắt đầu manh nha nhớ nhung gã đó, thật không khác gì đàn bà con gái, đêm hôm đó không hiểu điên khùng thế nào lại còn tự-an-ủi, bao nhiêu năm rồi không làm thế... sự tình xong xuôi, Trần đại ca thông minh hiển hách của chúng ta quả nhiên đỡ không nổi

cơ sốc tinh thần, lại thêm tâm lý bị đả kích quá độ, và hấn rớt thẳng vào trạng thái bùng nổ vô phương cứu chữa.

Từ hôm đó hấn bắt đầu sinh ra phản ứng hết sức bí hiểm: ngồi thừ người ngu mặt cả ngày, ấy là đầu đuôi vụ thảm án xảy ra trước bữa nằm chổng lưng phơi nắng một hôm. Giờ thì Trần Cận đương nhìn chằm chằm mục quảng cáo trên một tờ nhật báo Trung Quốc, mặt mày cau có căm hờn khó nói nên lời, thật là hại đám đàn em hoang mang tan tác. Ai cũng biết hấn đương ôm hận tức tối ghê gớm lắm, mà không hiểu vì sao mãi vẫn chưa chịu phát tác cho xong.

Để khỏi bị ghen quá hóa nội thương, trời vừa tối hấn, hấn kiên quyết không dẫn thêm ai, cứ thế một mình bỏ ra ngoài.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc xe thể thao đỗ lại trước một phòng khám nhỏ trong phố Tàu, hấn không xuống xe ngay, mà ngồi lại nghĩ ngợi. Mãi đến khi có một bà cô vồ ồm ồm vào cửa xe: “Này có nhầm không hả, chỗ này cấm đậu xe! Thanh niên thời này thật đúng là, không biết văn hóa công cộng là gì hết!”

Trần Cận không nói không rằng, mở cửa bước xuống, bà cô thấy một gã đàn ông điển trai cao lớn, sát khí đằng đằng chui ra, không khỏi bước giật lùi lại một bước, ra điều vạch ranh giới. Ai biết đâu đối phương chẳng buồn nhìn bà ta, cứ thế đi thẳng vào, ngoài hành lang còn treo lủng lẳng tấm biển “Tur vấn tâm lý Minh Hào”.

Phòng khám có ba gian, nhưng được cái sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, vào rồi không thấy vị bác sĩ mặc đồ trắng bốp nào, chỉ có mấy cô gái coi bộ khá thông minh, nhanh nhẹn, cô nào cũng đeo trang sức đơn giản, bận tuyền đồng phục xám nhạt.

“Xin hỏi anh có hẹn trước không?”

Suy nghĩ một chút mới đáp nhát gừng: “Tôi tìm Giang Minh Hào.”

“Lúc này cô Giang đang bận, nếu anh chưa hẹn trước thì tôi có thể hẹn giúp anh trong khoảng từ bốn giờ đến sáu giờ chiều mai.”

“Tôi muốn gặp cô ta hôm nay.”

“Phòng khám của chúng tôi không thể linh động như vậy được, phải có thứ tự...”

“Tôi trả gấp năm, Ok?” Trần Cận nóng nảy ngắt lời cô em.

Hai mắt cô gái lập tức sáng rực, cuối cùng cô ta thản nhiên nói: “Xin chờ mười lăm phút, chúng tôi sẽ xếp hẹn cho anh.”

Thực tế quá ta, làm ăn vậy thì đời nào chết đói được, giá kể vấn đề của hắn cũng giải quyết được bằng tiền thì đỡ biết mấy, bất quá ở đời luôn có những chuyện khó xơi, vậy mới sinh ra bác sĩ, luật sư, rồi thì giáo sư, chính khách bao nhiêu loại người chỉ chờ ta đến để coi họ múa máy chân tay.

Giang Minh Hào coi bộ chưa quá ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, gương mặt đúng kiểu người có đầu óc, mới trông thấy vị khách nôn nóng này, cô ta cũng hơi ngạc nhiên, cô đã gặp đủ loại người với đủ loại rắc rối của họ, nhưng chưa thấy ai đặc sắc bằng quý anh đang trước mặt mình lúc này, một cây đũa rực chói lọi, và vẻ đẹp trai không chê vào đâu được, thật đủ khiến người khác phải gặp một lần là nhớ mãi.

Chừng uống hết một tách trà, Giang Minh Hào mới bình tĩnh mở lời: “Kể từ lúc này, tôi sẽ trở thành người bạn thân thiết nhất của anh.”

“Kiểu tình nhân hả?”

“Không, trước mặt người yêu, có rất nhiều chuyện anh không thể nói thẳng, nhưng ở đây với tôi thì khác.”

Ha, cô em ma lanh dữ, tài đưa đẩy mới thật cao tay, thật ra lúc mới vào phòng Trần Cận đã có chút hối hận, vì thân hấn đã đủ đen đủi lắm rồi, ai còn muốn để cho một con nhỏ chưa trải đời dả thông tư tưởng giùm chứ.

“Cô nghe lắm người nói nhăng nói cuội lắm rồi hở?”

“Chúng tôi ngày nào chẳng nói nhăng cuội, nếu anh nghĩ còn có chuyện gì đủ sức làm tôi ngạc nhiên, vậy anh có thể từ chối trả tiền.”

Trần Cận cười tà, nhếch môi đầy giễu cợt: “Tôi có cảm giác với một gã đàn ông... thế thì sao?”

Giang Minh Hào thoáng kinh ngạc, nhưng không hề để lộ ra phản ứng gì: “Cũng không có gì lạ, tôi đã từng có cảm giác muốn chiếm hữu vượt quá tình bạn với cô bạn ngồi cùng bàn hồi còn đi học. Con người là vậy, ai cũng có khuynh hướng đồng tính cả, chẳng qua là ít hay nhiều mà thôi.”

“Con người nào? Tôi đang nói chuyện của tôi đây này.”

“Vậy anh đã làm tình với người đó chưa?”

“Gì hả?!!”

“Tôi hỏi anh đã làm tình với anh ta chưa?”

Hai con mắt Trần Cận thiếu chút nữa lọt tròn, chuyện này mà cũng hỏi?! Phụ nữ thời nay sao kinh dị vậy?!

“Anh không nói cho tôi biết tình hình thực tế, tôi khó có thể trả lời anh được, đã đến đây thì không phải lo chuyện giữ bí mật cá nhân, anh có thể tin tưởng tôi, đó là đạo đức nghề nghiệp của tôi mà.” ấy là dụ dỗ một cách có thiện chí

Trần Cận nản thật tình, không muốn dùng dằng nữa, hần nói toẹt ra: “Có thì làm sao?”

“Một lần hay... nhiều hơn?”

“Mấy thì khác gì nhau!” nhin hết nổi rồi, bữa nay mới biết mặt mình vẫn còn mỏng lấm lấm, thật đúng là được mở mang tầm mắt.

“Có khác nhau.”

“Rồi rồi.” Trần Cận duỗi thẳng chân, hai tay khoanh trước ngực, bộ dạng đường đường điếc không sợ súng, hần bĩu môi, “Tôi ở với anh ta khá lâu rồi.”

“Nước Mỹ không phải quá thoáng, nhưng đây là California, các anh có thể yên tâm, xu hướng giới tính của các anh không liên quan gì đến ai hết, công khai hay giữ bí mật là tùy anh chọn, đó là quyền của anh.”

Con nhỏ này rốt cuộc có hiểu đúng trọng tâm vấn đề không a, người ta có phải đang biểu tình đòi quyền lợi đâu chứ.

“Tôi không phải gay.”

“Rất nhiều người nói thế.” Giang Minh Hào đáp không nao núng, “Liệu có thể cho tôi biết, trong hai người, ai là vai nữ không?”

Có một chàng đã nổi gân xanh đầy trán: “Nữ nữ cái gì hả?! Bộ trông tôi giống phụ nữ lắm sao? Cô nhìn chỗ nào ra tôi ẻo lả chứ?!”

“Ý anh là, anh là bottom...” thật bất ngờ nha...

Rốt cuộc Trần Cận đã nổi sùng, hấn gào lên: “Rốt cuộc mấy người có phải tư vấn tâm lý không hả?! Mặc gì đi hỏi ba cái chuyện quái gở đó chứ, tôi chỉ muốn biết phải làm sao để khỏi bị thằng cha đó dắt mũi nữa!!” nói rồi đứng phắt dậy tính bỏ đi.

“Anh có tình cảm với người đó, đó chính là vấn đề của anh.”

Nói một câu là đủ kéo đương sự đứng khựng lại: “Làm thế nào dẹp được cái tình cảm mắc dịch ấy?”

“Thượng Đế cũng không giải quyết được chuyện đó, đừng nói là bác sĩ tâm lý, yêu là yêu thôi, sao phải dẹp nhỉ? Không phải ai cũng có được sự may mắn ấy đâu.”

“May mắn? Nhưng hấn ta là đàn ông a...”

“Nếu coi anh ta là phụ nữ, anh có nghĩ mình sẽ thấy thoải mái hơn không?”

“Làm sao mà coi hấn là phụ nữ được...” dù có nốc cả chục lít rượu Tây cũng đừng hòng làm được Fiennes thành con gái.

“Tự gây áp lực chỉ khiến anh thấy nặng nề hơn thôi, đó cũng đâu phải cách giúp anh nghĩ thông suốt.”

“Cô ba hoa nửa ngày, tóm lại chỉ muốn nói cứ kệ xác như cũ còn hơn hả?”

“Thay đổi cũng không hẳn là xấu, nhưng nếu trong lòng anh không tình nguyện làm vậy, thì việc gì phải cố ép mình.” Giang Minh Hào nháy mắt với hắn, “Thật ra chúng ta có một giờ để trò chuyện, nhưng nếu không nói hết chừng ấy, giá phí vẫn tính như một giờ. Annie nói anh đồng ý trả gấp năm, vậy phiền anh để séc lại bàn phục vụ, và tiện tay đóng cửa lại giùm tôi, cảm ơn anh.”

Nói vài câu làm nhảm ngớ ngẩn rồi thu của hắn bảy trăm, chặt chém quá thể đáng a!

Coi bộ nghề nào cũng có ăn cướp cả.

Tối hôm đó, Trần Cận chẳng hề cảm thấy mình bình tĩnh hơn được một tí ti nào, hắn chỉ nghĩ mình ngồi trước mặt con nhỏ đó, thật không khác gì một thằng ngu.

Hắn lại vòng xe đến một quán bar, uống cả đêm đến say khướt. Bò được về nhà thì vừa bốn giờ sáng, Đại Lý đã hoảng muốn xì khói, chạy long tong cả buổi ngoài cổng, lúc thấy Trần Cận về, hắn chỉ thiếu điều phi ra cấm đầu vô đầu xe.

“Đại ca!! Sao anh không nghe điện thoại? Anh em ở nhà lo muốn chết, giờ ở bên ngoài loạn vậy, ít ra anh cũng phải để lại một mẩu giấy nhắn chứ...” vừa la ó vừa chạy theo xe, “Tổng bộ lại gọi tìm anh đó, hình như có việc gấp lắm...”

Trần Cận coi như không nghe, cứ thế rồ ga chạy thẳng vào, rồi leo tuốt lên lầu hai, vào phòng ngủ đóng sập cửa lại, cách ly hết mọi sự ồn ã bên ngoài.

Rượu không đủ khiến lý trí hắn hoàn toàn tê liệt, nhưng hắn vẫn ngủ thẳng đến giữa trưa hôm sau.

Lơ mơ tỉnh dậy, việc đầu tiên là nhắc máy gọi một cuộc đường dài, đợi chừng mười lăm giây, bên kia nhắc máy: “A lô?”

“Anh đây.”

“Bữa nay anh lại lệch múi giờ nữa hả? Cho anh năm phút đó, em vừa họp xong.”

A... Trần Cận cảm động thiếu điều nước mắt lã chã: “Rộng rãi quá à, không hổ là thằng em cục cưng của anh.”

“Hờ?” Trần Thạc trợn mắt, anh trai hấn từ đầu đến cuối vẫn là đồ bông lơn phát gớm.

“Tính nói chuyện này với cưng nè.”

“Sao hả? Bị ai chém hay vừa đi chém ai?” Trần Thạc đã đồng ý nói chuyện cà kê, vậy rõ là bữa nay tâm tình rất chi tốt.

“Anh bây có kém cõi vậy đâu, người ta là dân chuyên nghiệp nghen, không phải tụi đầu gấu tạp nham nghen.” Trần Cận hỏi ướm thử, “Chứ cậu với thằng Trịnh vẫn... ổn hả?”

Trần Thạc lập tức cảnh giác: “Anh muốn gì?”

“Hỏi tí thôi mà.”

“Anh lên cơn gì rồi hả!”

“Này có phải anh chưa thấy tụi bây ôm ấp nhau bao giờ đâu mà, chẳng qua anh hai bây quan tâm hỏi han tình hình tụi bây thôi, mắc gì keo kiệt vậy a?”



“Anh vừa xài thuốc phải không?” Trần Thạc hỏi đầy ngờ vực.

Trần Cận vẫn hỏi bướng: “Này bây nói xem, hai thằng đàn ông bằng vào cái gì mà đòi ở với nhau cả đời? Hứa hẹn ngoài miệng thôi hả? Ai anh thật tình không thể hiểu được.”

Đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi giọng trả lời trầm trầm vang lên: “Anh vẫn chưa bỏ qua chuyện em với Trịnh Diệu Dương hả? Em nghĩ anh đã chấp nhận rồi cơ đấy.”

“Anh đang nói chuyện anh đây này.”

“Anh?”

“Anh bây bị thằng Trịnh nó truyền nhiễm bệnh dịch rồi, anh thích... một thằng đàn ông...”

Ổng nghe lại im ắng hết nửa phút đồng hồ, Trần Thạc cảm giác được rõ ràng gã anh sinh đôi bánh bao kiêu ngạo, và kém nhạy cảm trầm trọng này của mình phen này dẫm phải đinh thật rồi: “Anh... anh tính sao?” Không phải tính giết người ta bịt miệng, tiện thể nhổ cỏ tận gốc luôn chứ?

“Anh chịu rồi, nên anh mới hỏi cậu.”

“Hỏi em làm khi gì.”

“Nè, tâm hồn yếu đuối thơ ngây của người ta bị tổn thương lắm lắm đó, tốt xấu bây cũng phải an ủi người ta ít câu đi.”

“Dù có lây bệnh anh cũng có chết được đâu, loại chuyện ấy em không giúp anh được, tự trong lòng anh biết phải làm gì.”

“Bây không được kể cho thằng Trịnh đâu đó, bằng không nó sẽ cười anh thối mũi.”

“Cậu ấy không dở hơi vậy đâu.” Trần Thạc đáp thẳng thừng.

“Thật anh sắp điên mất rồi.”

“Tên anh ta là gì?”

Trần Cận sừng sốt: “Gì?”

“Em hỏi tên người đó là gì, em muốn biết cuối cùng là ai tóm được anh.”

“Andre Fiennes.” Trần Cận ỉu xiu nói, trước kia hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ tiết lộ tên hắn ta cho bất cứ ai, nhưng hôm nay, hắn nói cho Trần Thạc, người hắn tin tưởng nhất trên đời này.

Thì ra chính hắn cũng mong chờ được chia xẻ, không ai đã bội bạc tẩm lòng rồi, còn chấp nhận làm tình nhân lén lút cả đời.

“Sao lại là Tây hờ? Em vẫn thấy thẩm mỹ của anh có vấn đề lắm mà.” Trần Thạc phán một câu rất chi phá hoại không khí.

“Nè, đừng có nói bôi bác người ta nha! Anh bây thẩm mỹ kém cỏi chỗ nào hờ?”

“Em nể mặt anh lắm rồi đó, nghe anh tán nhảm tới giờ. Đi bảo gã Tây ấy chuẩn bị tinh thần bị đá đi, thói ham của lạ của anh giỏi lắm cố được ba tháng là cùng.”

“Bọn anh được một năm rồi...” hiếm hoi lắm mới nghe Trần Cận nói một câu nghiêm túc.

Trần Thạc còn tưởng mình nghe lộn: “Một năm? Vậy thì em trao huy chương danh dự cho anh ta được rồi.”

“Nói móc anh bây thì thích chí lắm chứ gì Thạc Thạc?”

“Gã Tây ấy chắc chắn đầu óc bị sao đó rồi, đáng đáp thì còn được, nhưng động vào anh rồi ai biết phải vất vả chừng nào, có người chịu giữ anh, anh nên cảm động rớt nước mắt mới phải.”

Trần Cận cãi lại: “Anh mà tệ lậu vậy hở?”

“Ừ.”

Chiều hôm đó, di động của Trần Cận lại réo vang, số gọi đến đã đổi thành đường dây chuyên dụng của tổ Nam Á, hẳn cũng phải thăm phục sát đất. Ai biết được Fiennes có thể lạm dụng công quyền đến nước này, tự nhiên hẳn nhếch môi cười, thành ra trông cứ như mèo hoang vừa ăn vụng.

Làm bộ trình trọng hỏi: “Xin hỏi ai ở đầu dây vậy?”

“Cuối cùng cậu cũng chịu nghe máy.” Giọng Fiennes vẫn muôn đời trầm trầm bình thản vậy.

“Điện thoại công việc không muốn nghe cũng không được a, tuần này đây nghỉ làm.”

“Tôi chỉ muốn biết cậu có ổn không, còn nếu cậu không muốn nói chuyện với tôi, tôi có thể không quấy rầy cậu nữa, tôi không định để cậu chán tôi, nên tôi không ràng buộc cậu, nhưng hy vọng cậu có sự tự giác khi làm người yêu của tôi.”

Lần này thì làm bộ hết nổi, có người lắp bắp cãi: “Người... người yêu?? Gì gì gì gì a!!”

“Tôi nhớ là cậu đã nhận nhắn của tôi rồi.”

Trần Cận chợt dạ: “Tiều, ai bảo anh là tôi...”

“Tháng sau, tôi sẽ sang châu Á, ngày 15 ta gặp nhau ở Ma Cao.”

“Ma Cao!? Sếp à, anh giỡn a? Tôi rảnh đâu mà đi chơi nhời với anh.”

“Tà lưà đưà đẩ” đến cỡ này đã thành màn diễn bất tận của bọn họ...

Nửa tháng sau, tại khách sạn Anh Hoàng ở Ma Cao.

Những nhân vật tiếng tăm trong mọi giới nhận lời mời đến dự buổi tiệc xã giao, ai nấy đều bận đồ lịch lãm, qua lại như con thoi trong hội trường trang hoàng lộng lẫy, các vị thượng khách gặp nhau chẳng ai ngại nâng ly chúc tụng, trong khi dàn nhạc dập dìu tấu một điệu waltz êm ái.

Phó chủ tịch hiệp hội doanh nhân, quý cô Hoàng Mẫn Linh trang nhã khoác tay một gã đàn ông vô cùng quý phái và phong độ, cùng bước vào hội trường, cả khán phòng lập tức ồ lên, rồi mọi người đua nhau tiến tới bắt chuyện với bọn họ.

Fiennes vốn định hội ngộ tình nhân sớm hơn một chút, thành ra hấn cũng đến tiệc sớm, bất quá hấn nhận ra cái người đó không những không thấy bóng dáng đâu, mà cả điện thoại cũng lại không chịu nghe luôn.

Không tới nửa phút sau, Fiennes đã bị một đám doanh nhân châu Mỹ

sùng sờ vẩy lấy, trong khi mấy gã vệ sĩ mặc đồ thường thì đứng loanh quanh đó, lăm lăm như chỉ chờ xông vào “cứu giá”, hôm nay Fiennes đến chỉ với danh nghĩa một doanh nhân thành đạt, nên hẳn rất lịch sự tiếp chuyện mọi người.

Đến khi quý cô Hoàng Mẫn Linh và người bạn trai tháp tùng cùng bước vào sàn nhảy, ánh mắt Fiennes cũng vô thức nhìn xuyên qua đám đông, và thấy người đang đứng giữa sàn nhảy, gương mặt luôn lạnh lùng thản nhiên giờ cũng thoáng biến sắc, phải mất đến vài giây sửng sờ, hẳn mới định thần trở lại.

Lấy một ly Champagne trên khay người phục vụ vừa bùng qua, rảo chân bước về phía đó, đợi điệu nhảy kết thúc. Người đàn ông và quý cô họ Hoàng bước xuống sân khấu, Fiennes cũng không cố giữ kiên nhẫn như mọi khi, mà đi thẳng đến chỗ bọn họ.

Từ ba phút trước, Trần Thạc đã cảm giác thấy có một ánh nhìn sắc bén đang dõi theo mình, nhưng hẳn không quay lại, cũng không định lật tẩy sự ngờ vực của người khác quá sớm.

“Trần tiên sinh phải không? Có thể cho xin ít phút được không?” tiếng Anh bằng giọng Oxford trôi chảy lưu loát, bộ lễ phục đen đặt cắt may thủ công, cử chỉ lẫn biểu cảm đều xứng tầm quý tộc Hoàng gia như trong tiểu thuyết, trên thế giới này, giới quý tộc chân chính đã tuyệt chủng rồi, ấy vậy mà người này vẫn giữ nguyên vẹn được phần tinh túy hiếm hoi đó, cả cặp mắt màu xanh lục cũng tiết lộ phần nào địa vị cao quý lẫn niềm kiêu hãnh của hẳn ta.

Trần Thạc thềm tán thưởng một tiếng, hẳn không định từ chối kết bạn với một người thế này, bởi vậy hẳn liền đi cùng Fiennes ra quầy bar trong góc phòng tiệc: “Thật ngạc nhiên là anh không nhận làm tôi và anh ấy.”

“Các cậu hoàn toàn khác nhau.”

“Fiennes tiên sinh, có thể cho tôi hỏi một câu không?” Fiennes cũng không tỏ ý ngạc nhiên trước sự hiểu biết của đối phương, chỉ bình thản chờ nghe câu hỏi của hắn, “Vớ anh mà nói, Trần Cận là gì?”

“Tất cả. Tôi yêu cậu ấy.”

Chắc chắn, quả nhiên là một gã lãng mạn hết thuốc chữa.

“Anh ấy đang ở phòng khách trên tầng cao nhất phía Nam tòa nhà.”

“Cảm ơn.”

“Anh trai tôi tính tình không tốt lắm, anh thông cảm vậy.”

“Cậu ấy sống theo cảm tính, và không hề giả tạo, tôi thích cậu ấy như thế.”

“Người như vậy thì dễ gây thù chuốc oán.”

“Tôi sẽ bảo vệ cậu ấy.”

“Câu này, tốt nhất đừng để anh nghe được.” Bằng không anh sẽ nhả dựng lên.

“Tôi biết.”

Đôi bên bắt tay một cái, Fiennes mỉm cười, gật đầu rồi quay lưng đi ra thang máy.

Trần Thạc lập tức vọt ra cạnh cửa sổ, bấm bấm điện thoại, và hắn nói với Trịnh Diệu Dương thế này: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy khiêu

thăm mý của Trần Cận có chút khởi sắc.”

“Mèo mù lâu lâu cũng vớ được chuột chết.” Trịnh Diệu Dương phán tỉnh rụi.

“Mà không phải chuột thường đâu”

“Có thể làm tên đó nhức đầu, chắc cũng chẳng phải loại dễ chơi.” đột nhiên Trịnh Diệu Dương có vẻ rất hớn hờ, “Có người quấn chân rồi, chắc tên đó sẽ bớt mò tới làm phiền anh há”

“Đã có ai bảo cậu, mỗi lần nói động đến chuyện của Trần Cận, cậu rất mất mặt chưa hả?”

“Có hả?”

“Có.”

“Tôi không thèm xin lỗi anh ta đâu.”

“Anh cũng không nghe cậu xin lỗi đâu.”

“Vậy càng tốt.” nói rồi lại đổi đề tài, “Cuối tuần sau tôi về Hồng Kông, anh tính đèn bù sao đây?”

Trần Thạc vô thức sờ sờ chóp mũi, mặt thoáng đỏ lên, “Đến lúc đó hãy nói.”

“Tôi sẽ cố về sớm hơn, đừng quên anh hứa gì với tôi đó.”

“Cậu đúng là được voi đòi tiên.”

“Nếu anh chịu sang Mỹ chăm chăm một chút, tôi cũng đâu phải nhịn

khổ vậy, nhu cầu tích tụ lại hoài ảnh hưởng đến năng suất làm việc lắm a, mà nữa...” Hấn mới nói đến đó, Trần Thạc đã cúp máy.

Ngây người mất mấy giây, ở đầu dây bên kia Trịnh Diệu Dương cũng bật cười.

– Phiên ngoại hoàn –

Đọc tiếp: